

ฉบับนี้แยกการ

ธรรมนิยายชุด

ตัดฉัโถภย๋อหมเบ็หไปตมกรรชมอสมุด

เรื่องที่ ๒

นงว้ยมล

เล่ม ๑

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนเรศวร

วันลงทะเบียน - 2 ก.ย. 2563

เลขทะเบียน 1031818 C2

เลขเรียกหนังสือ ๘๑

1008

15

๗๗๘๖

๒๕๖๔

ดัดฉัโถภย๋อหมเบ็หไปตมกรรชมอสมุด ๒

ธรรมนิยายชุด สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๒

นารีผล เล่ม ๑

สุทัสสา อ่อนค้อม

ISBN 978-616-550-001-2

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕

มุทิตาสักการะ พระธรรมสิงหบุราจารย์

เจริญอายุครบ ๘๔ ปี

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๕

ภาพปก: พระเวสสันดร พระนางมัทรี และสองพระกุมาร

ภาพโดย เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์

พิมพ์ที่

หอรัตนชัยการพิมพ์

๓๓/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทร. ๐ ๒๒๑๕ ๙๖๘๑ (๔ สายอัตโนมัติ) โทรสาร ๐ ๒๒๑๖ ๙๔๖๕

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมฺโม
พระธรรมสิงหบุราจารย์
เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน

คำปรารภ

ธรรมนูญขาย ชุด สัตว์โลกย่อมาเป็นไปตามกรรม ฉบับมุกิตาสักการะ

วันพุธที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นวันที่
พระเดชพระคุณพระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ จิตฺตมโฆ)
เจริญอายุครบ ๗ รอบ (๘๕ ปี) ข้าพเจ้าในฐานะศิษย์
คนหนึ่งขอแสดงมุกิตาสักการะด้วย
การพิมพ์หนังสือธรรมนูญขายชุดสัตว์โลกย่อมาเป็นไปตาม
กรรม เรียงร้อยจากอัฐประวัติและจริยาวัตรอันงดงามของ
พระเดชพระคุณ รวม ๕ เรื่อง ๘ เล่ม จำนวนประมาณ
๑,๐๐๐ ชุด โดยเจ้าภาพที่บริจาค ๒,๕๐๐ บาท จะได้รับ
หนังสือ ๑ ชุดเป็นธรรมบรรณาการ เป็นหนังสือขนาด
A 5 ปกแข็ง แต่ละเรื่องมีภาพถ่ายของพระเดชพระคุณตาม
อายุในแต่ละเรื่อง เช่นเรื่องมักกะลีผล ข้าพเจ้าได้ภาพ
พระเดชพระคุณตอนอายุ ๒๔ ปี มีลายมือพระเดชพระคุณ
เขียนไว้ที่รูปว่า “พ.ศ. ๒๕๐๕”

ข้าพเจ้าเคยแสดงมุกิตาสักการะด้วยการพิมพ์หนังสือ
ชุดนี้เมื่อปี ๒๕๕๑ ครั้งพระเดชพระคุณเจริญอายุครบ ๘๐
ปี ได้ปัจจัยหลังจากหักค่าใช้จ่ายและภาษีแล้ว เป็นจำนวน

เงิน ๓,๔๐๒,๙๔๘.๙๕ บาท สำหรับครั้งนี้ไม่มุ่งเรื่องจำนวน
เงิน ตั้งใจถวายเป็นอาจริยบูชาเพื่อพระเดชพระคุณจะได้ให้
เป็นธรรมทานแก่ศิษยานุศิษย์และห้องสมุดทัศนสถาน
ทั่วประเทศ ดังเจตนารมณ์ที่ข้าพเจ้าได้ระบุไว้ที่ปกหลังของ
หนังสือชุดนี้

อิทํ ฌมฺมสึหปุราจริยสฺส โทตุ สุขิตโต โทตุ
อโรโค โทตุ ทีฆายุกโก โทตุ ฌมฺมสึหปุราจริยา

ขอกุศลผลบุญนี้ จงสำเร็จแต่พระเดชพระคุณ
พระธรรมสิงหบุราจารย์ ขอให้พระเดชพระคุณพระธรรม-
สิงหบุราจารย์ จงมีความเกษมสำราญ ปราศจากโรคอาพาธ
แผ้วพาน เจริญอายุยืนนาน ชั่วนิรันดรเทอญ

ขอกราบแสดงมุทิตาสักการะด้วยความเคารพอย่างสูง

รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม
(สุทัสสา อ่อนค้อม)

๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๑๒

นารีผล เป็นธรรมเนียมยบายเรื่องที่ ๒ ในชุดสัตว์โลกย่อมนั้นไป ตามกรรม ต่อจาก มังกะลีผล ซึ่งเป็นเรื่องแรก ธรรมเนียมยบายชุดนี้ เป็นเรื่องจริงอิงชีวประวัติของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญธรรม-สิงหนุราชจารย์ (จรัญ จิตฺตมโม) ที่สาธุชนทั่วโลกรู้จักพระเดชพระคุณ ท่านในนาม “หลวงพ่อบุญ จิตฺตมโม” หรือ “หลวงพ่อบุญ วัดอัมพวัน” และเป็นองค์เดียวกับ “ท่านพระครูเจริญ วัดป่ามะม่วง” ในเรื่อง

วัดป่ามะม่วงก็คือวัดอัมพวัน เพราะ อมฺพ ในภาษาบาลีแปลว่า มะม่วง ส่วน วัน มาจาก วณ (อ่านว่า วะ-นะ) ซึ่งในภาษา บาลีแปลว่า ป่า อัมพวันจึงแปลว่าป่ามะม่วง ข้าพเจ้าได้สอบถาม คนเก่าคนแก่แถววัดอัมพวัน ก็ได้คำตอบว่าสมัยก่อนวัดอัมพวันมี ชื่อว่าวัดป่ามะม่วง และหมู่บ้านที่อยู่เหนือวัดก็มีชื่อว่าหมู่บ้านป่า มะม่วงเช่นกัน

ธรรมเนียมยบายชุดนี้ได้พิมพ์รวมเล่มออกเผยแพร่แล้ว ๕ เรื่อง หลังจากที่เขียนเป็นบทๆลงในนิตยสารกุสสตรี เรื่องแรกที่รวมเล่ม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ คือเรื่องสัตว์โลกย่อมนั้นไปตามกรรม เพราะ เขียนเป็นเรื่องแรกและได้รับความนิยมอย่างสูงจากท่านผู้อ่าน ครั้น เรื่องอื่นๆออกมาจึงจัดเข้าในชุดโดยใช้เรื่องแรกเป็นชื่อชุด แต่ถ้าเรียง ตามลำดับเวลาของเหตุการณ์ในเรื่อง มังกะลีผลจะเป็นเรื่องแรก สัตว์โลกย่อมนั้นไปตามกรรมจะเป็นเรื่องที่ ๓

มีท่านผู้อ่านจำนวนมากถามมาว่าได้ชื่อธรรมเนียมยบายชุดนี้มา ทั้งชุด แต่ไม่ทราบว่าจะอ่านเรื่องไหนก่อน เพราะมีตั้ง ๘ เล่ม ก็ขอ เรียนว่าควรอ่านเรียงตามลำดับเวลาของเหตุการณ์ในเรื่อง คือ

มักกะลีผล นาฬิผล สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม วัฏจักรชีวิต ความ
หลงในสังสาร ส่วนเรื่องที่ ๖ คือ ความหลงในสังสาร นั้น แม้มีท่าน
ผู้อ่านทางตามมามาก แต่ผู้เขียนคือข้าพเจ้าก็ยังหาเวลาเขียนไม่ได้
จึงกราบขออภัยมา ณ ที่นี้

มีคำถามจากท่านผู้อ่านว่าธรรมเนียมทั้ง ๕ เรื่อง ๘ เล่มนี้
เรื่องใดได้รับความนิยมมากที่สุด คำตอบคือเรื่องสัตว์โลกย่อมเป็น
ไปตามกรรม แต่ถ้าถามว่าผู้เขียนชอบเรื่องไหนมากที่สุด ข้าพเจ้า
ก็จะตอบว่าชอบเรื่องนาฬิผลมากที่สุด เพราะเป็นเรื่องที่รวบรวม
เหตุการณ์ต่าง ๆ อันเป็นประสบการณ์ตรงของพระเดชพระคุณท่านไว้
มากที่สุด เป็นเหตุการณ์มหัศจรรย์ที่ยังไม่พบว่ามีพระภิกษุรูปใด
ประสบมาก่อน เช่น การพบสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)
หรือสมเด็จพระโตที่ประเทศศรีลังกา พบหลวงพ่อกษेम เขมโก ที่
สุสานไตรลักษณ์ จังหวัดลำปาง พบผีดิบที่จังหวัดน่าน พบเด็ก
หนุ่มยอดกตัญญู ฯลฯ และที่ตื่นเต้นระทึกใจมากที่สุดเห็นจะเป็นช่วง
ที่พระเดชพระคุณท่านเดินป่ากับหลวงพ่อกษेम ต้องผจญกับภัย
อันตรายนานัปการ และได้พบครบอบายภูมิ (บทที่ ๗๙)

อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจคือเรื่องคนเฝ้าไทยในศรีลังกา ซึ่ง
พระเดชพระคุณท่านได้ไปเยี่ยมที่เมืองรัตนปุระ ชาวศรีลังกาทั้งพระ
และคฤหัสถ์ถามข้าพเจ้าว่าไปอย่างไร ข้าพเจ้าก็ตอบว่าพระเดช
พระคุณท่านต้องการให้พวกเขาอยู่อย่างสงบโดยไม่มีผู้ใดไปรบกวน
เพราะพวกเขาต้องการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีแบบดั้งเดิมไว้
หากมีการติดต่อกับโลกภายนอก อาจารย์ษาประเพณีแบบดั้งเดิมไว้
ไม่ได้

ในการพิมพ์ครั้งนี้ ข้าพเจ้าเปลี่ยนชื่อ พ.ต.ท.ชนม์ จินตนา
และคุณนายหงษา เป็น พ.ต.ท.ชน อินทนา และคุณนายเฉลลารัตน์
หลังจากที่ได้พบท่านทั้งสองซึ่งข้าพเจ้าเรียกคุณพ่อคุณแม่ เมื่อปี
พ.ศ. ๒๕๔๘ และท่านอนุญาตให้ใช้ชื่อจริง (เดิมคุณแม่ชื่อเฉลา ต่อ

มาเปลี่ยนเป็น เฉลารัตน์) ปัจจุบันคุณพ่ออายุ ๘๘ ปี คุณแม่ ๗๖ ปี คุณแม่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า “หลวงพ่ोजริญท่านช่วยสงเสียดลูกแม่ทุกคนให้เรียนจนจบ เพราะท่านสงสารที่แม่เลี้ยงลูกอยู่คนเดียว” แล้วคุณแม่ก็เล่าเรื่องของคุณพ่อให้ฟัง เป็นเรื่องยาวมาก หากนำไปเขียนเป็นนิยายก็คงได้เล่มโตเลยทีเดียว

ส่วนคุณวิกโก บรุน (Viggo Brune) ที่พระเดชพระคุณท่านเรียกว่า “วิกโก” นั้น ข้าพเจ้าเคยเขียนจดหมายไปคุยโดยได้ที่อยู่จากรุ่นพี่อักษรศาสตร์ ซึ่งไปเรียนปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก (คุณวิกโกเป็นคนนอร์เว แต่ไปสอนที่มหาวิทยาลัยในประเทศเดนมาร์ก) คุณวิกโกซึ่งขณะนั้นมีตำแหน่งทางวิชาการเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของรุ่นพี่อักษรศาสตร์ ท่านนี้ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายเป็นภาษาอังกฤษ แต่คุณวิกโกเขียนตอบมาเป็นภาษาไทย!

ความที่ข้าพเจ้าชอบเรื่องนารีผลมากที่สุด จึงมอบหมายให้นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี อ่านเป็นหนังสือนอกเวลาในรายวิชาพระพุทธศาสนากับวรรณกรรมไทย นักศึกษาท่านหนึ่งคือแม่ชีไข่มพร เพ็ชรพราย ได้ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ธรรมเนียมเรื่องนารีผล ของ สุทัสสา อ่อนค้อม โดยแม่ชีได้ศึกษาวิเคราะห์อย่างละเอียดชวนอ่าน

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์อรุณ มากบุญ คุณอาของข้าพเจ้าที่เมตตาช่วยพิสูจน์อักษรอย่างดียิ่ง ทำให้การพิมพ์ครั้งนี้สมบูรณ์กว่าทุกครั้ง และขอท่านผู้อ่านทุกท่านจงเจริญในธรรมสัมมาปฏิบัติจนถึงได้ดวงตาเห็นธรรมด้วยเทอญ

สุทัสสา อ่อนค้อม

วันพฤหัสบดีที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๒

นารีผลพิมพ์ครั้งแรกเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๔ ได้หมดลงแล้ว ในการพิมพ์ครั้งที่ ๒ ได้รับความอนุเคราะห์จากกัลยาณมิตรหลายท่าน ที่ช่วยให้คำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุงเรื่องการพิสูจน์อักษร ซึ่งมีที่ผิดมากจนข้าพเจ้ารู้สึกถึงความบกพร่องในการทำงานของตัวเอง ต้องขอขอบพระคุณ คุณวัชระ ศรีไตรรัตน์ ที่ใช้ความพยายามในการพิสูจน์ตัวอักษร และพิมพ์ส่งมาให้ถึง ๔ หน้ากระดาษ A4 นับเป็นการแสดงกุศลจิตต่อข้าพเจ้าและต่อท่านผู้อ่านทุกท่านด้วย นอกจากนี้ อาจารย์วงศกร เพิ่มผล แห่งคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏธนบุรี ได้แก้ไขคำบาลีที่พิมพ์ผิดวรรคตอน ส่วนกัลยาณมิตรผู้ไม่ประสงค์ออกนามอีกสองท่าน เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลท่านหนึ่ง อีกท่านหนึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้กรุณาท้วงติงเรื่องชื่อ ด้วยเหตุผลที่ว่าชื่อกับเนื้อหาไม่ไปด้วยกัน ขอให้เปลี่ยนเป็นชื่ออื่นที่สื่อความหมายมากกว่านี้ ท่านบอกว่าแรกที่เห็นชื่อไม่คิดจะอ่าน เพราะคิดว่าเป็นนิยายประโลมโลก แต่เมื่อถูกเพื่อนบังคับให้อ่าน จึงได้รู้ว่าเป็นหนังสือที่ดีมาก ดีกว่าสัตว์โลกเสียอีก ข้าพเจ้าก็คิดชื่อใหม่อยู่หลายวัน หากก็ไม่ได้ชื่อที่พอใจ ในที่สุดจึงได้เพิ่มชื่อเข้ามาให้ท่านผู้อ่านทราบว่าเป็นหนังสือที่เกี่ยวข้องกับสัตว์โลก ดังที่ท่านเห็นอยู่นี้

กัลยาณมิตรอีกท่านหนึ่งที่จะต้องเอ่ยถึงคือ คุณพีปริณัญญ์ จงวัฒนา ดังจะขอนำจดหมายของท่านที่เขียนถึงข้าพเจ้ามาแสดงเป็นหลักฐานด้วย ดังนี้

วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๔

เรียน ดร.สุจิตราที่รัก

พี่ขอขอบคุณเป็นอย่างมากที่ยังนึกถึงพี่ และส่งหนังสือ "นารีผล" มาให้อ่าน พี่อ่านรวดเดียวจบ ได้ทั้งสาระและความบันเทิง บางตอนช่วยแก้ไขปัญหาการปฏิบัติที่พี่ยังสงสัยหรือติดขัดอยู่ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะบทสวดมนต์เมตตาใหญ่ ท้ายเล่ม พี่ได้พิมพ์นำติดตัวไปสวดตามที่ต่างๆ และได้ตัดลอกข้ออรรถ ข้อธรรม ในหนังสือ มารวบรวมไว้ด้วยกัน เพื่อง่ายต่อการจดจำและอ้างอิง ใครสนใจก็ขอถ่ายเอกสารไป ถ้ามีกุศลก็ขอยกให้คุณทั้งหมด ขอขอบคุณอีกครั้ง และขออนุโมทนาชื่นชมในความเพียร เขียนหนังสือที่มีคุณภาพและคุณธรรมไว้ให้เป็นสมบัติของประเทศชาติและพระศาสนาไปได้ตราบนานเท่านาน ที่สำคัญคือมีบุคคลตัวตนที่สามารถสอบถามพิสูจน์ได้ เป็นการยืนยันว่าแม้เวลาจะล่วงเลยมามากกว่า ๒๕๐๐ ปี ธรรมของพระพุทธองค์ก็ยังทันสมัยใช้ได้เสมอ ทนต่อการพิสูจน์ทุกกาลทุกสมัย ผู้ศึกษาและปฏิบัติสามารถแก้ปัญหาของตนเอง คนรอบข้าง ของสังคม ของประเทศชาติ และในวงกว้างออกไปได้ ซึ่งพี่และคุณก็ได้พิสูจน์ด้วยตนเองมาแล้ว ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน เราทั้งสองยังคงศึกษาให้เข้าใจ นำไปปฏิบัติให้ได้ผล แล้วเผยแผ่ออกไปตามกำลังของเรา ขออนุโมทนาทุกประการ

พี่ไม่ได้ติดตามข่าวของคุณมากนัก ได้แต่อ่านผลงานของคุณ เมื่อมีโอกาส เมื่อทงศ์ศรียังอยู่ พี่ก็มีโอกาสถามข่าวคราวกัลยาณมิตรทั้งหลายจากเขา ทุกครั้งจะไม่เว้นชื่อของคุณ แต่เมื่อเขาจากไป พี่ก็ยิ่งห่างจากข่าวสารต่างๆออกไปทุกที พี่ไม่ได้ทั้งการทำงานพระศาสนายังทำอยู่ตามกำลัง แต่ไปเน้นหนักในเรื่องศึกษาเพิ่มเติม พี่เรียนทั้งบาลีและพระอภิธรรม ปลีกตัวไปอยู่วัดอยู่ป่าตามเวลาที่ว่าง เพื่อเป้าหมายบางประการ ช่วยสอนคนเท่าที่จำเป็น โดยเฉพาะคนที่มีปัญหาหนักๆ เช่นคนที่อยากฆ่าตัวตาย เป็นต้น ก็ได้ช่วยไปแล้วหลายคน

ก็ขอยกกุศลนี้ให้คุณทั้งหมด แต่แม้จะไม่ได้ข่าวของคุณ พี่ยังระลึกถึงเสมอโดยเฉพาะเมื่อเราได้ทำงานร่วมกันที่วพุทธฯ และงานพระศาสนาต่างๆ หวังว่าในอนาคตเราคงจะได้ทำงานร่วมกันอีก จากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในโลก ทำให้พี่ตั้งใจที่เกิดมาเป็นพุทธศาสนิกชนเป็นคนไทย มีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร คุณคิดอย่างนี้ไหม ขอโทษที่ขอบคุณเข้าไปหน่อย พี่เข้าไปอยู่ในป่าเมืองกาญจน์ ต.ท่ากระดาน อ.ศรีสวัสดิ์ เนื้อเขื่อนศรีนครินทร์ และน้ำตกเอราวัณ ไม่มีไฟฟ้า แต่อากาศดีมาก เย็นเกือบตลอดทั้งปี ถ้ามีคนมาเรียนก็สอน ถ้าไม่มีพี่ก็ปฏิบัติและเรียนด้วยตนเอง นานๆก็เข้ามาหาครูบาอาจารย์เสียที ที่นั่นก็มีพระอาจารย์ที่มีสภาวะธรรมดีมากเป็นที่ปรึกษาในการปฏิบัติใจขอของใจให้ ขอขอบคุณอีกครั้ง แม้จะไม่ได้เจอเจอกัน พี่ระลึกถึงคุณเสมอ

ปริญญ์ จงวัฒนา

ที่นำจดหมายของพี่ปริญญ์มาลงทั้งฉบับ เพราะต้องการให้ท่านผู้อ่านได้เห็นวิถีชีวิตอีกมุมมองหนึ่ง เป็นวิถีชีวิตที่ข้าพเจ้าต้องการมาก แต่ขณะนี้ เวลานี้ ข้าพเจ้ายังไม่สามารถแก่วางที่รัดคอออกไปได้ เพราะบุตรชายคนเดียวยังไม่จบ หากเขาเรียนจบและช่วยตัวเองได้เมื่อใด เมื่อนั้นข้าพเจ้าคงได้ดำเนินชีวิตเฉกเช่นคุณพี่ปริญญ์บ้าง

ท้ายที่สุดนี้ หากงานเขียนของข้าพเจ้า เป็นทางนำมาซึ่งกุศลผลบุญทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอมอบเป็นธรรมบรณาการแต่ท่านผู้อ่านทุกท่าน และขอทุกท่านจงเจริญในธรรมสัมมาปฏิบัติยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยเทอญ

สุทัสสา อ่อนค้อม

(สุจิตรา อ่อนค้อม)

๙ สิงหาคม ๒๕๔๕

คำนำในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

ในที่สุดเรื่องนารีผลก็ได้ถูกรวบรวมเล่มหลังจากที่ได้พิมพ์เป็นตอนๆ ลงในนิตยสารกุลลสตรีติดต่อกันนานถึง ๔ ปี เป็นธรรมเนียมายเรื่องที่ ๓ ของข้าพเจ้า เรื่องที่ ๑ คือ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๒ คือ มัγκกะลีผล แต่ถ้าเรียงตามลำดับกาลและเหตุการณ์ มัγκกะลีผลจะเป็นเรื่องแรก นารีผลเรื่องที่ ๒ สัตว์โลกเรื่องที่ ๓ และเรื่องสุดท้ายซึ่งกำลังรวบรวมข้อมูลอยู่คือ วัฏจักรชีวิต

มัγκกะลีผลเป็นเรื่องราวอิงชีวประวัติของพระเจ้าสุทโธทนะ - สุธัญญานมมงคล (จรัญ จิตรมโม) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งในเรื่องคือเด็กชายเจริญ จรุงรัตน์, หนู่มเจริญ และพระเจ้าเจริญ จิตรมโม ส่วนวัดป่ามะม่วงก็คือวัดอัมพวันซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาบาลี (อัมพ แปลว่า มะม่วง วัน แปลว่า ป่า) มัγκกะลีผลเริ่มตั้งแต่เด็กชายเจริญอายุ ๖ ขวบไปจนถึงบวชเป็นพระภิกษุและจำพรรษาอยู่ที่วัดพรหมบุรีกระทั่งย้ายจากวัดพรหมบุรีมาวัดป่ามะม่วง

นารีผล เล่าถึงเหตุการณ์ตั้งแต่รักษาการณ์เจ้าอาวาสที่วัดป่ามะม่วง การเก็บเกี่ยวประสบการณ์ทางจิตวิญญาณ การชดใช้กรรมที่ก่อไว้สมัยเป็นเด็ก ซึ่งต้องเสี่ยงกับความเป็นความตายมาหลายต่อหลายครั้ง แต่ก็ผ่านพ้นมาได้ที่น่าอัศจรรย์ด้วยพระอัมมานุภาพ นอกจากนี้ความเพียรพยายามชนิดต้องเอาชีวิตเข้าแลก ทำให้ท่านสามารถเอาชนะอุปสรรคทั้งปวงได้ ซึ่งในเรื่องนี้พระพุทธรูทวงจะ อุดตา หี อุดตาโน นาโถ ได้รับการอัญเชิญมาบ่อยครั้งที่สุด

เหตุการณ์ต่างๆที่ท่านได้ประสบเป็น บัจจัตตัง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการพบกับสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) ที่ประเทศศรีลังกา การพบนารีผลในถ้ำ การได้สนทนากับพระสิงหล ตลอดจนการไปเยือนหมู่บ้านคนไทยที่เมืองรัตนปุระ ทุกเหตุการณ์ล้วนเป็น บัจจัตตัง (คือ

รู้ได้เฉพาะตน) ทั้งสิ้น ข้าพเจ้ารู้จักคนลึกลับทั้งที่เป็นพระภิกษุและที่เป็นคฤหัสถ์ เคยเรียนถามและถามท่านเหล่านั้นเกี่ยวกับหมู่บ้านคนไทยปรากฏว่าไม่มีผู้ใดให้คำตอบได้ เพราะไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน

เรื่องพระพุทธรูปของเจ้เปี้ย แสดงให้เห็นความเป็นนักวิจัยของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ซึ่งท่านพยายามสืบค้นจนพบต้นตอ ทั้งที่เกือบจะถูกเสือร้ายบ้านทับยายยิง เรื่องนายไทรกับลุงเขยก็เป็น co-incident ที่น่าทึ่งมาก ทำไมจำเพาะต้องมานอนโรงแรมเดียวกัน นั่งรถโดยสารคันเดียวกัน รถเสียในบริเวณเดียวกัน แม้แต่คนแบกหีบและค่าจ้างแบกก็คนเดียวกันและราคาเท่ากันอีก น่าประหลาดนัก

ข้าพเจ้ากำลังทำวิจัยเรื่องชีวิตและงาน ของพระราชสุทธานวมงคล (จรัญ จิตฺมโม) คิดว่างานวิจัยเสร็จจึงจะลงมือเขียนเรื่องวัฏจักรชีวิต อันเป็นเรื่องสุดท้ายที่จะเขียนเกี่ยวกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และจะเป็นการเขียนแบบ หิงทวน เลยกี่เดียว ท่านที่อ่านนารีผลแล้วติดตามตอนต่อไปได้ในสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม หรือถ้าอยากทราบว่่าก่อนจะมาเป็นนารีผลเป็นอะไรมาก่อน ก็อ่านจากมักกะลีผลได้ แต่ถ้าอยากทราบว่าวัฏจักรชีวิตจะเป็นอย่างไร ขอได้โปรดอดใจรอสักกระยะหนึ่ง

ท้ายที่สุดนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณทุกท่านที่ติดตามอ่านงานเขียนของข้าพเจ้า ขณะเดียวกันก็ขออนุโมทนากับท่านที่มีโอกาสเข้าฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน โดยมีหนังสือของข้าพเจ้าเป็นสื่อชักนำไป ทำให้ข้าพเจ้าได้รับบุญกุศลในส่วนนี้ด้วย โอกาสนี้ข้าพเจ้าขอชวนเชิญท่านทั้งหลายตั้งจิตอธิษฐานร่วมกันว่า

“จิริ์ ติฏฺฐตุ โลกสุมี สมฺมาสมฺพุทฺธสาสน์

ขอพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จงสถิตอยู่คู่โลกตลอดกาลนาน”

สุทัสสา อ่อนด้อม

๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๔

สารบัญ

	หน้า
๑ วัดป่ามะม่วง	๑
๒ หลวงตาเฟื่อง	๑๒
๓ ถุกฟ้าผ่า ๒๒	
๔ ครูร้อยช้าง	๓๒
๕ แม่ชีก้อนทอง	๔๑
๖ พิภูลเทพสถิต	๕๒
๗ นางสอิ่ง	๖๓
๘ นรภุมิ	๗๓
๙ กุฎิกรรมฐานหลังแรก	๘๓
๑๐ พระวิญญูญาณ	๙๓
๑๑ สมเด็จพระพุฒาจารย์	๑๐๓
๑๒ ถุกฟ้าผ่าอีกครั้ง	๑๑๔
๑๓ แม่กาหลง	๑๒๓
๑๔ แม่ชีแดง	๑๓๒
๑๕ เด็กชายสำริด	๑๔๒
๑๖ เด็กฝาแฝด	๑๕๑
๑๗ จับผี	๑๖๑
๑๘ ดร.กริช (๑)	๑๖๙
๑๙ กาเมสุมิจณาจารย์	๑๗๗

๒๐	แม่เชิญศรี	๑๘๙
๒๑	ไล่เนา	๑๙๘
๒๒	ยาผีบอก	๒๐๘
๒๓	ดีชั่วตัวทำ สูงต่ำทำตัว	๒๑๗
๒๔	เปรตคุณนายแดง	๒๒๖
๒๕	มะขามกายสิทธิ์	๒๓๗
๒๖	พระพุทธรูปไม่ให้โทษ	๒๔๗
๒๗	ไม้แก้ดัดยาก	๒๕๗
๒๘	นายไทร	๒๖๖
๒๙	ปริศนาธรรม	๒๗๗
๓๐	เหวดาธรรม	๒๘๙
๓๑	กิมเหลียงกับกิมจื้อ	๓๐๐
๓๒	นางสาวงอกงาม	๓๐๙
๓๓	ดร.กริช (๒)	๓๒๑
๓๔	บุพเพสันนิวาส	๓๓๒
๓๕	หญิงสองร่างนางสองชาติ	๓๔๓
๓๖	เจ้าคุณศีลสารวิสุทธ์	๓๕๓
๓๗	พระเทพสังฆวุฒาจารย์	๓๖๔
๓๘	นางกิมไล้	๓๗๔
๓๙	นายห้างทองหยด	๓๘๔
๔๐	ใช้หนี้ไก่	๓๙๔

๔๑	รถไฟยังต้องรอ	๔๐๔
	๔๒ ไล่ตั้งแตก	๔๑๔
๔๓	คุณนายพานพบ	๔๒๖
	๔๔ พระชนวน	๔๓๘
๔๕	ชายแปลกหน้า	๔๔๙
	๔๖ พุทธกิจ	๔๖๑
๔๗	ศรัทธาที่พระพุทธรองค์ทรงสอน	๔๗๔
	๔๘ พระบัวขาบ	๔๘๖
๔๙	มหาอกหัก	๔๙๘
	๕๐ เวรกรรมตามสนอง	๕๑๑
๕๑	ใช้หนี้เต่า	๕๒๒
	๕๒ โสเรยยภิกขุ	๕๓๒
๕๓	ชีชบา	๕๔๒
	๕๔ เทพกาหลง	๕๕๓
๕๕	ข่าวลือ	๕๖๖
	๕๖ การเกิดเป็นทุกข์	๕๗๖
๕๗	พบสมเด็จฯ โต	๕๘๗
	๕๘ คาถาย่นระยะทาง	๕๙๘
๕๙	พระพุทธานุภาพ	๖๐๙
	๖๐ หมู่บ้านไทย	๖๒๐
๖๑	มรดกล้ำค่า	๖๓๐

๖๒	เล่าเรื่องครุฑ	๖๔๒
๖๓	พบนารีผล	๖๔๔
	๖๔ ทศพร	๖๖๓
๖๕	วัฒนธรรมพุท	๖๗๓
	๖๖ บรรณศาลา	๖๘๒
๖๗	ทหารญี่ปุ่น	๖๙๐
	๖๘ นายอู่	๗๐๐
๖๙	มรดกตกทอด	๗๑๐
	๗๐ เสียงเพลงในกุฏิ	๗๒๑
๗๑	พระพุทธเจ้า	๗๒๙
	๗๒ บัณฑิตทางธรรม	๗๓๙
๗๓	เตรียมความพร้อม	๗๔๙
	๗๔ หลวงพ่อในป่า	๗๕๙
๗๕	หลวงพ่อดำ	๗๗๐
	๗๖ คาลาชนะมาร	๗๗๘
๗๗	ติตถกร	๗๘๘
	๗๘ มลทินของสมณะ	๗๙๗
๗๙	พบครบอบายภูมิ	๘๐๖
	๘๐ อาหารทิพย์	๘๑๕
๘๑	พระโพธิสัตว์	๘๒๓
	๘๒ มรรค ผล นิพพาน	๘๓๓

๘๓	สังโยชน์ ๑๐	๘๔๒
	๘๔ ยอดกตัญญู	๘๔๑
๘๕	แพะเมืองผี	๘๕๙
	๘๖ นิโรธสมาบัติ	๘๖๗
๘๗	ผีดิบ	๘๗๕
	๘๘ เตโชกลิน	๘๘๒
๘๙	หลวงพ่อกษม	๘๙๐
	๙๐ พระอุตตระ	๘๙๘
๙๑	ผู้ข้ามพ้นโอฆะ	๙๐๗
	๙๒ ผีตองเหลือง	๙๑๕
๙๓	เมตตาสมาบัติ	๙๒๓
	๙๔ ทำความดีต้องฝืนใจ	๙๓๑
๙๕	ตั้งจิตอธิษฐาน	๙๔๐
	๙๖ โยมองตาพิพย์	๙๕๑

ภาคผนวก

เมตตาพรหมวิหารภาวนา และคำแปล	๙๖๕
พิภูลเทพสถิต	๙๙๕

๑

วัดป่ามะม่วง

วัดป่ามะม่วงอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของวัดพรหมบุรี ห่างจากวัดพรหมบุรีออกไปประมาณ ๕ กิโลเมตร วันที่พระเจริญเดินทางมารับตำแหน่งรักษาการเจ้าอาวาส นายหล่อซึ่งบัดนี้กลายเป็นเศรษฐีชื่อดังของอำเภออินทร์บุรี ได้นำเรือโดยสารมาบริการ ๓ ลำ แม่ประยงค์ภรรยาก็มาด้วย ญาติโยมที่เป็นลูกศิษย์กรรมฐานต่างพร้อมใจกันมาส่ง พร้อมทั้งให้สัญญาว่าจะตามมาเป็นลูกศิษย์ที่วัดป่ามะม่วง เพราะที่วัดพรหมบุรีนั้น เมื่อไม่มีพระเจริญเสียองค์เดียว การสอนกรรมฐานก็เป็นอันต้องยุติ สำหรับสามเณรทองดีผู้ซึ่งเคยได้ไปเล่าเรียนมาพร้อมกับพระหนุ่มที่สำนักวัดมหาธาตุและจบหลักสูตรก่อน แต่ท่านไม่มีความสามารถในการสอนญาติโยมอีกประการหนึ่งเพราะท่านอายุยังน้อยและเป็นเพียงสามเณร ญาติโยมจึงไม่ศรัทธาปสาทะ มีหน้าซำยังแอบค่อนข้างอดลับหลังว่าท่านเป็น เด็กเมื่อวานซืน ไม่สมควรที่จะมาสั่งสอนคนเฒ่าคนแก่ผู้ซึ่งเห็นโลกมานาน มีประสบการณ์มากมาย

เรือโดยสารมาจอดเทียบท่าน้ำวัดป่ามะม่วงเมื่อเวลาบ่ายสองโมงสิบห้านาที มีคนยากและชาวบ้านมารอรับประมาณ ๒๐ คน แต่พวกญาติโยมที่มาส่งมีจำนวนเกือบร้อยทั้งที่เรือบรรทุกได้ลำละ ๓๐ คน มีคนยากเข้ามากราบพระเจริญพร้อมทั้งแนะนำตัว

ว่า เขาชื่อนายมัน

“นิมนต์ไปที่ศาลาก่อนครับ ใ้ญาติโยมกลับกันหมดแล้ว ผมค่อยพาท่านไปส่งที่กุฏิ” พุดพลางเดินนำไปที่ศาลา เห็นคนมาส่งมีมากกว่าคนมารับ จึงพุดออกตัวว่า

“เป็นความผิดของผมเองที่ไม่ได้บอกพวกชาวบ้าน เพราะผมก็เพิ่งจะทราบ มันกะทันหันไปหน่อย”

“ไม่เป็นไรหรอกโยม อาตมาขอขอบใจแล้วก็หวังว่าเราจะช่วยกันพัฒนาวัดนี้ให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป” ท่านบอกมัคนายก ขณะเดินตามเขาไปยังศาลา

“ผมว่าคงยากครับท่าน วัดนี้เก่าและทรุดโทรมมาก เห็นว่าสร้างมาแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา สมภารองค์ก่อนท่านก็ไม่บูรณะปฏิสังขรณ์แต่ประการใด ท่านบอกว่ามันทรุดโทรมและเก่าเกินกว่าจะซ่อมแซมได้” นายมันแสดงอาการท้อแท้

“ไม่เป็นไรหรอกโยม เรื่องนั้นไว้ค่อยคิดค่อยทำกันไป อาตมาจะทำให้ดีที่สุดเท่าที่กำลังกายและกำลังทรัพย์จะอำนวย” ภิกษุผู้มาใหม่พุดให้กำลังใจคนเก่าคนแก่ของวัด

“สาธุ ขอให้ท่านจำเริญๆเถิดเจ้าคะ อุตส่าห์จะมาซ่อมแซมให้ทั้งที่ท่านก็ไม่ใช้คนบ้านนี้ พวกคนบ้านนี้เสียอีกที่ไม่สนใจจะช่วยกัน ปล่อยให้วัดวาอารามชำรุดทรุดโทรม” โยมคนหนึ่งพุดขึ้น พระเจริญจึงถามนางว่า

“โยมชื่ออะไรละจ๊ะ วันหลังจะได้ทักทายกันถูก”

“อฉันชื่อโถเจ้าคะ เกิดที่บ้านแบ้งนี้เอง ยังไงอฉันก็ขอปวารณาว่าจะรับใช้ท่าน หากมีอะไรก็เรียกใช้ได้เลยจ๊ะ บ้านอฉันอยู่ใต้วัดไปนิดเดียวเอง” นางชี่มือไปทางทิศใต้ซึ่งมีบ้านเรือนตั้งอยู่ประปราย

“ชอบใจโยมมาก ถ้าญาติโยมให้กำลังใจกันอย่างนี้ อาตมาก็ค่อยเบาใจ ที่วัดนี้มีพระกัฐปละโยม” ประโยคหลังท่านถาม มัคคนายก

“สองรูปครับท่าน มีหลวงตาอ่อนกับหลวงตาเฟื่อง หลวงตาอ่อนอายุพรรษา ๕๐ ส่วนหลวงตาเฟื่องเพิ่งจะบวชได้พรรษาเดียว เมื่อก่อนเป็นเจ้าสิบตำรวจ พอเกษียณก็มาบวช ท่านเลยได้เป็นหลวงตาเพราะอายุมาก นอกจากพระสองรูปแล้วก็มีเณรอีกรูปหนึ่งชื่อเฉลียว แต่คนเรียกกันว่าเณรเหลียวครับ”

ญาติโยมที่มาส่ง เมื่อนั่งพักกันพอหายเหนื่อยแล้วก็พากันลากลับ ในใจของแต่ละคนค่อนข้างหดหู่เมื่อเห็นสภาพวัด พอจะเดาออกว่า อาจารย์ ของพวกตนจะต้องประสบปัญหาหลายด้าน ทั้งเรื่องการพัฒนาวัดและเรื่องการปกครองลูกวัด พระและเณรน่าจะมาต้อนรับว่าที่สมภาร แต่ก็ไม่มาสักรูปเดียว ดูมีลึบลมคมในอย่างไรชอบกล แต่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พวกเขาก็จะไม่ทอดทิ้งท่านอาจารย์ จะหมั่นไปมาหาสู่ดูแลสารทุกข์สุกดิบของท่าน พระอย่างท่านอาจารย์ไซ้จะหาได้ง่ายๆเมื่อไรกัน

จริงดังที่ญาติโยมคิดไว้ เพราะเมื่ออาคันตุกะร่วมร้อยพากันลากลับไป มัคคนายกก็พูดขึ้นต่อหน้าชาวบ้านผู้เป็นคนท้องถิ่นนั้นว่า

“คนบ้านนี้เอาใจยากครับ พูดอย่างตรงไปตรงมาคือ พวกเขาไม่เต็มใจจะให้ท่านมาเป็นสมภารที่วัดนี้” พระหนุ่มรู้สึกเสียวาบในหัวใจ หากสติสัมปชัญญะก็ทำหน้าที่อย่างว่องไว จึงไม่ทำให้เกิดอาการ จิตตก

“ทำไมละโยม” ถามด้วยเสียงปกติ

“คือเขาอยากให้หลวงตาอ่อนขึ้นเป็นสมภารแทน แต่เห็น

ว่าท่านขาดคุณสมบัติ ผมก็ไม่รู้ว่าขาดยังไง เพราะท่านก็บวชมาตั้งห้าสิบพรรษาแล้ว” มัคทายกออกความเห็น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความจริงว่าที่พระเจริญ์ได้รับเลือกให้มารักษาการเจ้าอาวาสที่วัดนี้ เพราะพระเทพสิทธินายกหรือมหาห่อง เจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์ เป็นผู้จัดการเรื่องทั้งหมด ท่านต้องการให้พระหนุ่มผู้ซึ่งหลงพ้อเติมอาจารย์ของท่านฝากฝังไว้ ได้มีโอกาสที่จะแสดงความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ การเป็นพระลูกวัดเสียเปรียบตรงที่มักถูกสมภารเจ้าวัดเขม่น หากทำอะไรเกินหน้าเกินตาตน เจ้าคณะจังหวัดนครสวรรค์ได้ติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของพระเจริญ์มาโดยตลอด ท่านแน่ใจแล้วว่าพระหนุ่มรูปนี้เป็น พระแท้ และจะจรโลงพระศาสนาให้วัฒนาสถาวรสืบไป จึงตั้งใจสนับสนุนอย่างเต็มที่ พระเจริญ์เองก็ไม่ทราบเรื่องนี้ แม้หลงพ้อขอผู้เป็นเจ้าอาวาสวัดพรหมบุรีก็หาทราบไม่

“หลงตาอ่อนท่านเก่งทางไหนหรือ ญาติโยมจึงศรัทธาอยากให้ท่านได้เป็นสมภาร” พระหนุ่มถามด้วยใจเป็นกลางปราศจากอคติใดๆ

“เก่งทางใบ้ห่วยครับ เขาว่าท่านให้เลขเด็ดทำให้คนรวยมามากต่อมาก แต่สำหรับผม ผมไม่ศรัทธาพระแบบนี้ เพราะพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สอน ถ้าจะพูดให้แรงกว่านี้คือ ท่านทำผิดพระวินัย เพราะพระดีไม่ได้อยู่ที่ให้ห่วยแม่น แต่อยู่ที่การเจริญ์ศีล สมาธิ ปัญญา ผมว่านอกจากตัวท่านจะทำผิดพระวินัยแล้ว ยังทำให้ญาติโยมเข้าใจพระศาสนาอย่างผิดๆอีกด้วย” มัคทายกกระบายความในใจ

“อิฉันเห็นด้วยอย่างยิ่งเจ้าคะ อิฉันเองถึงจะไม่ร่ำรวย แต่ก็ไม่เคยคิดจะไปขอเลขเด็ดจากพระ อิฉันไม่ต้องการร่ำรวยด้วย

บาปหนาขึ้นอยู่ไปที่ไหนแผ่นดิน” มัคนายกเป็นคนตอบ

“จริงของทายกจะท่าน อิจันเห็นแล้วสังเวชใจเหลือเกิน
ทำไมพวกเขาถึงไม่กลัวตกรรกันก็ไม่รู้” โยมที่นั่งติดกับนางโถพุทธ
เชิงบัน

“แล้วสมภารองค์ก่อนท่านไม่ว่าหรือ” พระหนุ่มถาม

“ท่านก็เคยไปว่าเหมือนกัน แต่พวกเขาไม่เชื่อฟัง แถม
ยังชู้ท่านเสียอีกว่าถ้าไม่ยอมอายุสั้นก็อย่ามายุ่งกับพวกเขา สมภาร
ท่านเลยกลัวไม่กล้าไปว่าอีก” มัคนายกตอบ

“เขาไม่กลัวพวกชาวบ้านว่าเอาหรือ”

“ก็ขนาดสมภารแท้ๆพวกเขายังไม่กลัวไม่เกรง นับประสา
อะไรกับพวกชาวบ้าน” คนนั่งติดกับนางโถพุทธอีก

“จริงอย่างที่แม่แแต่้มเขาพูดนั้นแหละ ขนาดพ่อแม่แแต่้มเป็น
กำนัน พวกเขายังไม่กลัวเลยเจ้าคะ” นางโถช่วยเสริม พระเจริญ
จึงรู้ว่าโยมคนนี้ชื่อแแต่้ม มีสามีเป็นกำนัน

“แล้ววันนี้โยมกำนันไม่มาด้วยหรือ” ท่านถามนางแแต่้ม

“เขาตายไปแล้วจะท่าน ตายมาได้สองปีแล้ว” นางแแต่้มตอบ
หน้าสลดลงเมื่อพูดถึงสามี

“เป็นอะไรตายล่ะ”

“ตกรกระไดจะ แต่ก็ไม่ได้ตายทันที คือแกนอนป่วยอยู่สาม
เดือนจึงตาย” นางปิดบังความจริงบางอย่างไว้ ความจริงที่ว่ากำนัน
เชี่ยวชาญได้ตกบันไดลงมาเอง หากถูกเมีย สลักด้วยเท้า ตกลงมา
จากนั้นก็ป่วยกระเสาะกระแสะและถึงแก่กรรมในที่สุด พระเจริญ
เห็นนางแแต่้มหน้าจ้อยลงไป จึงพูดขึ้นว่า

“เออละ ก็ทักทายปราศรัยกันพอหอมปากหอมคอแล้ว
อาตมาจะขอให้ช่วยพาไปส่งที่กุฏิสักหน่อย หลังจากนั้นก็จะไปกราบ

การทำบาปเจ้าค่ะ” นางโถรีบส่นับสนุน

“อ้อ โยมโถก็ไม่ชอบพระใบ้หวยหรือ” พระหนุ่มถามยิ้มๆ รู้สึกถูกชะตากับโยมผู้นี้ ด้วยว่าอายุอานามคงจะรุ่นราวคราวเดียวกับโยมมารดาของท่าน

“พวกเราที่มาต้อนรับท่านคือพวกที่ไม่อยากให้หลวงตาอ่อนเป็นสมภารครับ แต่พวกของหลวงตาอ่อนมีมากกว่าสักสิบเท่า เห็นจะได้ ถึงอย่างไรพวกเราก็จะอยู่เคียงข้างท่าน แม้จะมีน้อยกว่าพวกนั้น แต่ผมก็มั่นใจว่าธรรมะย่อมชนะอธรรมครับ” โยมที่หนุ่มกว่าเพื่อนพูดขึ้น พระเจริญจึงชมเขาว่า

“โยมพูดเข้าที่ดี ขอทราบชื่อหน่อยได้ไหม”

“ผมชื่อม่วงครับ แม่เล่าว่าตอนแพ้ห้องอยากกินแต่มะม่วง ถ้าหากเป็นลูกสาวแกลจะให้ชื่อมะม่วง บังเอิญผมคลอดออกมาเป็นผู้ชายแกลเลยให้ชื่อว่าม่วงเฉยๆ” นายม่วงบอกชื่อพร้อมเล่าประวัติความเป็นมาเสร็จสรรพโดยมิต้องให้ถาม

“อาตมาอยากทราบความเป็นไปของคนบ้านนี้ ว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไรบ้าง จะได้วางตัวได้ถูก โยมพอจะบอกได้ไหม” ท่านถามนายม่วง

“ส่วนใหญ่ชอบเล่นการพนันและไม่ชอบเข้าวัดครับ ผมหมายถึงว่าเข้าวัดมาทำบุญถือศีลนะเขาไม่ชอบ แต่ชอบเข้าโบสถ์ครับ”

“เข้ามานั่งวิปัสสนาหรือ” ท่านมองไปที่โบสถ์ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของศาลา เป็นโบสถ์เก่าและชำรุดทรุดโทรมมาก

“ถ้าทำอย่างนั้นก็ดีครับท่าน แต่นี้พวกเขาเข้ามาเล่นการพนันกัน เล่นต่อหน้าพระประธานในโบสถ์เลย พุดก็พุดเถอะ ผมอยากให้หลังคาโบสถ์พังลงมาทับพวกมันให้ตายๆไปเสีย พวก

หลวงตาอ่อน ส่วนหลวงตาเฟื่องคงไม่ต้องไปกราบ เพราะท่านอายุพรรษาน้อยกว่าอาตมา”

“แต่ถึงท่านจะไปก็ไม่พบหรอกครับ เพราะท่านไม่เคยอยู่วัด” มัคทายกบางคนซึ่งก็เท่ากับ พ้อง กลายๆ

“ท่านไปอยู่ไหนล่ะ เป็นพระไม่อยู่วัดแล้วจะไปอยู่ที่ไหน” พระหนุ่มถาม

“อยู่บ้านครับ ท่านกลับบ้านทุกวัน พอฉันเพลเสร็จก็ขนผลหมากรากไม้ของวัดไปให้ลูกหลานกิน ทำอย่างนี้มาตั้งแต่บวชใหม่ๆ ผมละหวังท่านเหลือเกิน กลัวว่าตายลงท่านจะต้องไปเกิดเป็นเปรต ขโมยของสงฆ์นี้ต้องเกิดเป็นเปรตใช่ไหมครับ” เขาถามสมภารองค์ใหม่

“ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น เอาละ เมื่อคุ้นกันแล้วอาตมาจะเป็นคนตักเตือนท่านเอง ตอนนี้อย่าพาอาตมาไปส่งกุฏิหน่อยเถอะ” มัคทายกและญาติโยมจึงช่วยกันขนเครื่องอัฐบริขารของท่านไปยังกุฏิสมภารซึ่งอยู่ห่างจากศาลาการเปรียญไปทางทิศใต้ประมาณสิบวา กุฏิหลังนั้นทั้งเก่า ทั้งรกรุงรัง พวกญาติโยมชายหญิงจึงช่วยกันทำความสะอาดเป็นการใหญ่ พวกผู้ชายไปตักน้ำในแม่น้ำมาใส่ตุ่ม พวกผู้หญิงช่วยกันกวาดถู บัดหยากไยเฒ่ามุ้งตามซื่อ ผ้าและเพดาน ขณะที่พวกญาติโยมทำงาน สมภารองค์ใหม่ก็ยืนคอยกำกับให้ทำตรงซอกนั้นซอกนี้ มุ้งนั้นยังไม่เกลี้ยง ตรงนั้นยังมีรอยเปื้อน เพราะท่านเป็นคนเจ้าระเบียบและละเอียดถี่ถ้วน โยมผู้หญิงคนหนึ่งถึงกับออกปากว่า

“ท่านสมภารเจ้าระเบียบยิ่งกว่าผู้หญิงเสียอีก อีฉันขอยอมแพ้” พระหนุ่มจึงว่า

“ต้องยกความดีให้โยมยาย อาตมาอยู่กับโยมยายตั้งแต่อายุ

หกขวบ แหม.เรื่องเจ้าระเบียบนี่ไม่มีใครเกินโยมมายของอาตมา”
ท่านพูดถึงโยมมายด้วยความชื่นชม

“แล้วตอนนี้โยมมายของท่านยังอยู่หรือเปล่าครับ” นายม่วง
ถาม

“เสียแล้ว เพิ่งเสียเมื่อสองปีมานี้ โยมมายอายุยี่สิบ ตอน
ตายอายุ ๙๙ ขาดอีกไม่กี่วันก็จะครบร้อย”

“แล้วหลงไหมเจ้าคะ” นางแต้มถาม

“ไม่หลงเลยจะโยม สติสัมปชัญญะบริบูรณ์ดีเหลือเกิน ตอน
จะสิ้นใจก็ให้ศีลให้พรลูกหลาน แล้วก็บอกลา จากนั้นก็หลับไปเฉยๆ”
ภิกษุหนุ่มเล่า ภาพเหล่านั้นยังติดตาติดใจมาจนบัดนี้

“โอ ช่างมีบุญเหลือเกิน แสดงว่าเป็นคนชอบทำบุญใช้ไหม
เจ้าคะ” โยมคนหนึ่งถาม

“ถูกแล้วจะ โยมมายชอบทำบุญ ชอบฟังเทศน์ เล่าให้อาตมา
ฟังว่าพ่อแม่พาไปวัดตั้งแต่ยังไม่หย่านม โยมละจะ พาลูกหลานเข้า
วัดกันบ้างหรือเปล่า” ท่านย่อนถาม

“เด็กสมัยนี้เขาไม่ชอบเข้าวัดกันแล้วเจ้าคะ ไม่เหมือนสมัย
ปู่ย่าตายาย ไม่รู้ว่าในอนาคตจะมีคนเข้าวัดหรือเปล่า น่าเป็นห่วง
พระศาสนานะเจ้าคะ”

“ห่วงก็ต้องร่วมมือกันนะโยม ต้องช่วยกันสอนลูกสอน
หลาน ชาตินี้ของไทยของเราอยู่มาได้จนทุกวันนี้ก็เพราะว่ามีศาสนาเป็น
เครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ เราต้องปลูกฝังสั่งสอนให้คนรุ่นหลังยึดมั่น
ในชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ นะโยมนะ” ท่านถือโอกาส
ฝากฝัง

สองชั่วโมงต่อมา กุฏิสมภารที่เคจรกรุงรังก็กลับสะอาด
สะอ้านดูงามตา พระเจริญอนุโมทนาในกุศลจิตของญาติโยมที่มา

ช่วย แล้วถามขึ้นว่า

“แถวนี้มีน้ำแข็งใส่น้ำหวานขายไหม”

“มีครับ เหนือวัดไปหน่อยมีร้านน้ำแข็ง มีขนมด้วย
ประเดี๋ยวผมจะไปซื้อถวาย” นายม่วงขันอาสา

“อาตมาไม่ฉันหรอก แต่อยากจะเลี้ยงญาติโยม โยมช่วย
ไปซื้อมาสักกินหน่อยนะ” ท่านลวงปัจฉัยออกมาจากยามส่งให้
นายม่วง

“ไม่เป็นไรเจ้าคะ พวกอิฉันไม่ยากรบกวนท่าน แค่นี้ก็
อิมบุญไปตามๆกันแล้ว” นางแถมค้ำด้วยรู้สึกเกรงใจสมภารองค์
ใหม่

“ไม่ได้หรอกโยม อาตมาไม่ชอบเอาเปรียบใคร ขอให้อาตมา
ได้ตอบแทนบ้าง แม้จะน้อยนิดเมื่อเทียบกับน้ำใจของญาติโยม
อาตมาขออนุญาตนะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ตามแต่ท่านจะกรุณาเถิดเจ้าคะ” โยมผู้หญิง
ที่อายุน้อยกว่าเพื่อนว่า หล่อนนึกอยากกินน้ำแข็งใส่น้ำหวานเพื่อ
ดับกระหาย นายม่วงจึงเดินไปซื้อ สักครู่ก็ถือถาดมาคนละใบกับ
เด็กหนุ่มลูกเจ้าของร้าน ในถาดมีแก้วน้ำแข็งใสใส่น้ำหวานบรรจุ
ถาดละ ๑๐ แก้ว ซึ่งเมื่อแจกจ่ายแล้วครบคนพอดี ได้กินน้ำแข็ง
แก้กระหายกันแล้ว บรรดาญาติโยมก็ลาสมภารกลับบ้านเรือนตน

พระเจริญจัดการสงฆ์และนุ่งห่มอย่างเรียบร้อย แล้วจึง
ออกสำรวจรอบๆวัด คิดว่าค่าๆจึงจะไปกราบหลวงตาอ่อน ท่าน
เดินสำรวจไปเรื่อยๆกระทั่งมายืนอยู่หน้าเสาระเบียงพระวิหาร ที่
เสามีตัวอักษรเขียนเป็นโคลงสี่สุภาพ ความว่า

ไขโยอวาสนี้	เจ้าพระยา
รัตนบดินทรา	เสกสร้าง
เป็นที่สมุหนนา -	ยกยศยังใหญ่แสร
ฉลองบาทพระเจ้าช้าง	เผือกผู้ทรงธรรม

อ่านแล้วภิกษุหนุ่มจึงได้รู้ว่า วัดนี้สร้างสมัยกรุงศรีอยุธยา ในรัชกาลของพระเจ้าช้างเผือก ซึ่งคงจะเป็นสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ พระมหากษัตริย์แห่งกรุงศรีอยุธยา ที่ทรงครองราชย์อยู่ระหว่างปี พ.ศ. ๑๙๙๑-๒๐๓๑ ตัวท่านเองก็เคยเกิดเป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยา คงจะต้องมีอะไรผูกพันกันเป็นแน่ จึงได้จับพลัดจับผลูมาอยู่ที่วัดนี้

ตกค่ำ พระเจริญจัดการนำรูปเทียนแพใส่พานไปกราบ หลวงตาอ่อน เมื่อท่านขึ้นไปบนกุฏิ ภิกษุวัยเจ็ดสิบเศษกำลังนั่งสูบยาเส้นมวนด้วยใบตองแห่งอยู่ในห้องของท่าน ครั้นเห็นภิกษุหนุ่มถือพานเดินเข้าเข้ามาหา ก็ทำเมินหน้า นึกซังตั้งแต่รู้ว่าจะมารักษาการเจ้าอวาสที่วัดนี้ ทั้งที่ตำแหน่งดังกล่าวควรที่จะเป็นของท่านผู้ซึ่งแก่พรรษาว่า คิดอกุศลว่าเจ้าพระหนุ่มรูปนี้จะต้องมีเส้นสายใหญ่โตเป็นแน่แท้

“หลวงตาครับ กระผมพระเจริญ จิตทมโม จากวัดพรหมบุรี มารายงานตัวครับ ทางกราบขอส่งกระผมให้มาประจำที่วัดนี้” ท่านไม่บอกว่ามาอยู่ในตำแหน่งรักษาการเจ้าอวาสเพราะรู้ดีในลึกลับหนานางจากญาติโยมที่มารับเมื่อตอนบ่ายแล้ว พุดจบท่านวางพานไว้ทางขวามือและกราบสามครั้ง หลวงตาอ่อนยังคงนั่งเฉยไม่พุดไม่จา หลังฟังช้างฝา ขาเหยียดตรงไปข้างหน้าตามสบาย พระ

หนุ่มรู้สึกอึดอัดที่อีกฝ่ายไม่ยอมพูดจาด้วย ในที่สุดจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงตาจะไม่กล่าวต้อนรับกระหม่อมสักคำสองคำหรือ
ครับ” หลวงตาวัยเจ็ดสิบเศษพูดหัวงว่า

“ข้าไม่มีอะไรจะกล่าว เสร็จธุระของแกแล้วก็กลับไปได้”
ภิกษุหนุ่มถูกไล่ทางอ้อม ดังนั้นท่านจึงก้มลงกราบอีกสามครั้งแล้ว
จึงลุกออกมา ขณะเดินกลับภิกษุท่านนึกในใจว่า สงสัยจะต้องใช้
คาถากรณีย์เมตตสูตรของพระพุทธเจ้าอีกแล้ว โยมยายจำอยู่ที่ไหน
โปรดช่วยพระหลานชายด้วยเถิดจ๊ะ

๒

หลวงตาเฟื่อง

เมื่อ พระเจริญกลับมาถึงกุฏิของท่าน ก็พบภิกษุรูปหนึ่งนั่งรออยู่ที่ชั้นล่าง สามัญสำนักบอกท่านที่ว่าต้องเป็นหลวงตาเฟื่องแน่นอน เพราะดูหน้าตาแล้วคงจะอายุประมาณหกสิบเศษ เดินเข้ามาหนึ่งยังอาสนะแล้วจึงถามขึ้นก่อนว่า

“ท่านคือหลวงตาเฟื่องใช่ไหมครับ”

“ครับ และท่านคือพระเจริญจากวัดพรหมบุรี ที่จะมารักษาการเจ้าอาวาสวัดนี้ใช่ไหมหรือเปล่า” เมื่อท่านตอบว่าใช่ หลวงตาเฟื่องจึงคุกเข่าแล้วกราบท่านสามครั้งอย่างไม่เต็มใจนัก เหตุเพราะถูก ทิฐิพระ ยุงว่า เด็กเมื่อบานขึ้นที่ถูกส่งให้มาปกครองเรา ภิกษุหนุ่มยกมือขึ้นรับไหว้ภิกษุผู้ถือตนว่าสูงวัยกว่า สังเกตเห็น ทิฐิที่ฉายออกมาทางแวตตาของอีกฝ่ายก็คิดว่าจะต้องกำจัด ทิฐิพระของหลวงตาเฟื่องกับหลวงตาอ่อนออกไปให้ได้ มิฉะนั้นก็จะไม่สามารถพัฒนาวัดให้เจริญรุ่งเรืองดังที่ได้ตั้งปณิธานเอาไว้ การจะพัฒนาวัดต้องพัฒนาที่คนก่อน และการพัฒนาคนก็ต้องพัฒนาที่ใจของเขา พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ชัดเจนว่า

มโนปุพฺพคมาธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนเมยา - ธรรมทั้งหลาย มีใจนำหน้า มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จด้วยใจ ใครจะสร้างสรรค์สิ่งดีงาม หรือจะก่อกรรมทำเข็ญก็มีใจเป็นจุดเริ่มต้น ฉะนั้นถ้าพัฒนาใจให้

ดีไว้ก่อน อะไรๆก็จะดีตามไปด้วย

“หลวงตาบวชมาก็พรรษาแล้วครับ” พระหนุ่มเริ่มการสนทนา มัคทายกบอกท่านว่าหลวงตาเฟื่องเฟิงบวชได้พรรษาเดียว แต่คงจะดีกว่าหากว่าได้ฟังจากปากเจ้าตัวอีกครั้ง

“เกือบสองพรรษาแล้ว ผมเป็นข้าราชการบำนาญ พอปลดเกษียณได้สองปีเมียเขาก็ให้มาบวช” ครั้นจะพูดความจริงว่าเมียไล่ให้มาบวชก็เกรงจะอับอายขายหน้า นี่ถ้าสังฆารไม่เสื่อมมีหรือจะยอมให้เมียมาบงการชีวิต

“หรือครับ เห็นทายกบอกว่าท่านเคยเป็นตำรวจมาก่อน”

“ครับ ผมเป็นจำสิบตำรวจ” น้ำเสียงบ่งบอกความภาคภูมิใจคิดว่าอย่างไรเสียก็คงดีกว่าพระหนุ่มซึ่งดูหน้าตาทำทางแล้วคงจบไม่เกิน ป.๔ พระเจริญดูเหมือนจะรู้ความในใจของคุณสนทนา เพราะท่านพูดขึ้นว่า

“ถ้าผมไม่ซิงลาออกเสียก่อน ป่านนี้ก็คงเป็นร้อยตำรวจโทหรือไม่ก็ร้อยตำรวจเอก” ท่านมิได้พูดปิด เพราะถ้าอดทนเรียนต่อไปจนจบก็จะเป็นดั่งเช่นที่พูด ได้ยินดังนั้น ฝ่ายที่ถือตนว่าเลอเลิศกว่าถึงกับหน้าจ้อยลงไปถนัด คิดว่ายศจำสิบตำรวจนั้นสูงกว่าใครๆ ในตำบลนี้แล้วเชียว เจ้าเด็กเมื่อวานขึ้นกลับสูงกว่า เพราะเป็นถึงนายร้อยตำรวจ แล้วความริษยาที่รุ่มเร้าดวงจิตเมื่อคิดไปว่าคนที่ตนเห็นเป็นเด็กเมื่อวานขึ้นนั้นแท้จริงแล้วกลับสูงส่งกว่า เลยรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นคนต่ำต้อยต้อยค่าน่าอดสู่นัก

“ผมเห็นจะต้องขอตัว รู้สึกปวดหัวหนึบๆ สงสัยจะอาพาธผมไปละ” พูดจบก็กราบปลกๆสามครั้งแล้วลุกออกไป พระหนุ่มมองตามจนอีกฝ่ายเดินหายไปในความมืด จึงลุกจากอาสนะตั้งใจจะขึ้นไปชั้นบนก็พอดีสามเณรเดินเข้ามานั่งคุกเข่า แล้วกราบสามครั้ง

แนะนำตัวเองว่า

“กระผมสามเณรเฉลียวครับ ต้องขอภัยที่มีได้ไปต้อนรับท่านสมภาร กระผมเห็นหลวงตาท่านไม่ไปก็เลยไม่กล้า ประเดี๋ยวจะมาหาว่ากระผมทำเกินหน้าเกินตา ท่านสมภารอย่าได้ถือโทษโกรธเคืองกระผมเลยนะครับ”

“เออละ ฉันไม่ถือโทษเธอ แต่ว่าเธอจะต้องมาช่วยงานฉันเวลามีแขกไปใครมาก็ต้องคอยต้อนรับ อ้อ แล้วช่วยดูแลทำความสะอาดกุฏิชั้นล่างให้ด้วย ส่วนชั้นบนฉันจะทำเอง”

“ครับ กระผมเคยรับใช้ท่านสมภารองค์ก่อน และตั้งใจว่าจะรับใช้สมภารองค์ใหม่ด้วย กระผมขอถือโอกาสฝากเนื้อฝากตัวรับกระผมไว้เป็นลูกศิษย์ด้วยนะครับ”

“ตกลง เมื่อเป็นลูกศิษย์ฉันแล้วเธอต้องเรียนกรรมฐานนะ เคยเรียนมาบ้างหรือยัง”

“เรียนอะไรครับ”

“กรรมฐานนะซี เคยได้ยินชื่อสติปัฏฐาน ๔ บ้างไหม”

“ไม่เคยครับ เป็นอย่างไรครับ” ถามอย่างสนใจ

“เธอบวชที่พรรษาแล้ว” พระหนุ่มเปลี่ยนเรื่องถาม ท่านไม่รู้สีกแปลกใจที่สามเณรเฉลียวไม่รู้จักกรรมฐาน โดยเฉพาะสติปัฏฐาน ๔ ท่านเองเมื่อบวชใหม่ๆก็ไม่รู้ เพราะอุปัชฌาย์ท่านไม่ได้สอน

“สามพรรษาครับ ผมบวชตั้งแต่อายุสิบห้า” สามเณรวัยสิบแปดตอบ คงจะเห็นว่า กระผม นั้นฟังดูเป็นพิธีต้องมากไป จึงตัด กระ ออกเหลือ ผม เฉยๆ

“ทำไมถึงมาบวช”

“ผมขี้เกียจทำนาครับ ชีวิตชาวนาลำบาก ต้องเอาหลังสู้ฟ้า

เอาหน้าสูติิน อาบเหงื่อต่างน้ำ ผมเลยต้องมาบวช”

“คิดว่าบวชแล้วจะสบายเงินหรือ”

“ครับ ดีกว่าทำนาเป็นไหนๆ”

“เธออย่าคิดสั้นๆแค่นั้น คิดให้ยาวๆหน่อย ถ้าเธอมาบวชเพื่อหวังความสุขสบายแล้วละก็ เธอจะไม่เห็นสังขารม ถ้ามนุษย์เห็นแก่ความสุขสบายเหมือนกันไปเสียหมด พระพุทธศาสนาก็จะไม่อุบัติขึ้นมาในโลก การที่เจ้าชายสิทธัตถะออกบวชแสดงว่าความสุขสบายมิได้เป็นจุดหมายของชีวิต แต่มีสิ่งอื่นที่มีค่ากว่า นั่นคือความสงบแห่งจิต ดังมีพุทธพจน์รับรองว่า **นตถิ สนฺติปิรํ สุขํ - สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี** จุดหมายของการบวชก็คือความสงบแห่งจิต จิตจะสงบได้ต่อเมื่อกิเลสตัณหาถูกทำลายให้สิ้นไป วิธีที่จะให้กิเลสตัณหาถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิงนั้นต้องเจริญกรรมฐาน”

“ถ้าเช่นนั้นผมขอเรียนคินนี้เลยได้ไหมครับ”

“ได้ซิ ฉันจะให้การบ้านเลย คินนี้เวลานอนให้เธอเอามือวางไว้ที่ท้อง สังเกตอาการฟองขึ้นและยุบลงของท้องตอนหายใจ เมื่อท้องฟองให้กำหนดในใจว่า ฟอง-หนอ เมื่อยุบก็กำหนดว่า ยุบ-หนอ นอนกำหนดไปอย่างนี้จนกว่าจะหลับ พยายามจับให้ได้ว่าหลับไปตอนฟองหรือตอนยุบ” สามเณรเฉลียวฟังพระเจริญพูดดังนั้นก็คิดว่าเป็นเรื่องที่ทำได้ง่ายๆ จึงถามขึ้นว่า

“แล้วทำอย่างไรอีกครับ พอรู้ว่าหลับไปตอนยุบหรือตอนฟองแล้วจะได้อะไร”

“ไปทำให้ได้ตามที่บอกเสียก่อน แล้วเธอจะรู้ด้วยตัวเธอเองว่าได้อะไร”

“ท่านสมภารบอกก่อนไม่ได้หรือครับ ผมจะได้ปฏิบัติรวดเร็วไปเลย ไม่ต้องมาคอยถามให้ท่านสมภารรำคาญใจ”

“เอาเถอะน่า ฉันไม่รำคาญหรอก ไว้เธอไปปฏิบัติให้ได้เสีย ก่อนแล้วค่อยมาถามว่าต่อไปจะอย่างไร”

“ถ้าเกิดผมอยากรู้ตอนท่านสมภารจำวัดไปแล้วล่ะครับ”

“เธอก็ปลุกได้ แต่ฉันคิดว่าคงไม่นอนก่อนเธอหรอก ปกติเธอนอนก็ทุ้ม” ท่านถามสามเณรหนุ่ม

“ประมาณสามทุ่มครับ แล้วท่านสมภารล่ะครับ”

“ตีสอง”

“ตีสองเชียวหรือครับ แล้วตีนั้นก็โมงครับ”

“ตีสี่”

“นอนสองชั่วโมงเท่านั้นเองหรือครับ แล้วตอนกลางวัน ท่านต้องนอนชดเชยอีกหรือเปล่า”

“ฉันไม่เคยนอนกลางวัน โยมยายฝึกฉันมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ฝึกไม่ให้นอนกลางวัน ท่านสอนไว้ว่า นอนนานงานน้อย กินบ่อย เงินหมด มีเงินหน้าสด หมดเงินหน้าแห้งแล้งน้ำใจ ฉันก็จำเอามาใช้”

“แหม! โยมยายของท่านสมภารสอนดีจังนะครับ ท่านสมภารก็เป็นคนดีด้วย เพราะบางครั้งถึงคนจะสอนดีเพียงใด หากคนถูกสอนไม่เอาเรื่อง ก็คงดีไม่ได้”

“ตีได้ซี เธอเคยได้ยินที่คนโบราณเขาพูดว่า ต้นคุด ปลายตรง ไหมล่ะ”

“เคยครับ คนที่ไม่ดีมาก่อน แล้วภายหลังกลับเนื้อกลับตัว เป็นคนดีได้ คนประเภทนี้ยังดีกว่าพวกต้นตรง ปลายคุด นะครับ”

“แน่นอน และฉันก็กำลังจะบอกเธอว่า ฉันเองก็เป็น ประเภทต้นคุด ปลายตรง สมัยเป็นเด็กฉันเกรงเคตุงมาก โยมยาย

เขียนจนไม่รู้จะเขียนยังไง ในที่สุดก็เลยเลิก บังเอิญตอนนั้นฉันชินกับไม้เรียวสายเสียแล้ว วันไหนไม่ถูกทำโทษฉันก็จะทวง”

“ทวงอะไรครับ” สามเณรเฉลียวไม่เข้าใจ

“ทวงให้ยายเขียนนะซี” พระเจริญตอบ รู้สึกสบายอกสบายใจเมื่อได้พูดถึงโยมยายที่ท่านรักและเทิดทูน

“แล้วท่านเขียนใหม่ครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าอยากรู้

“ตอนหลังท่านคงระอา เลยเลิกเขียนไปเฉยๆ ฉันก็ร้อนๆ หนาวๆ อยู่หลายวันกว่าจะชินกับการไม่ได้ลิ้มรสไม้เรียวโยมยาย ยังแปลกใจตัวเองมาจนบัดนี้” ท่านพูดยิ้มๆ เห็นสมภารเป็นกันเอง เช่นนั้น สามเณรเฉลียวก็หายกังวลและกล้าถามในสิ่งที่ตนอยากรู้

“ท่านสมภารนอนวันละสองชั่วโมงมาตั้งแต่เด็กเลยหรือครับ”

“เปล่า ใครจะทำอย่างนั้นได้ละ ฉันเพียงแต่บอกเธอว่าฉันไม่เคยนอนกลางวันตั้งแต่เป็นเด็ก เพราะถูกโยมยายฝึกมาอย่างนี้ แต่การนอนวันละสองชั่วโมงนั้นฉันฝึกมาตั้งแต่ตอนเรียนกรรมฐานที่วัดมหาธาตุ”

“หมายความว่าคนที่เรียนกรรมฐานต้องนอนคืนละสองชั่วโมงเท่านั้นใช่ไหมครับ” สามเณรวัยสิบแปดนึกท้อ ท่านจำวัดวันละ ๘ ชั่วโมง กระนั้นก็ยังแอบงีบในตอนกลางวันอีกหนึ่งหรือสองชั่วโมงเป็นอย่างน้อย

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ตอนฉันไปเรียนใหม่ๆ ก็นอนวันละ ๖ ชั่วโมง แต่เมื่อทำอย่างนั้นการปฏิบัติไม่ก้าวหน้า ฉันเลยอธิษฐานจิตขอปฏิบัติขั้นอนุภุชง์ ซึ่งต้องถือคติ กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก แล้วเลยยึดถือเป็นข้อปฏิบัติมาจนถึงทุกวันนี้” พระหนุ่มเล่าความหลัง

“แต่ผมคงทำอย่างนั้นไม่ได้ โดยเฉพาะเรื่อง นอน ผมเรียนตามตรงว่าผมมีโลหะในการนอน ขึ้นนอนวันละสองชั่วโมง ผมคงตายเสียก่อน”

“ไม่ตายหรอก ฉันยังไม่ตายเลย การทำความดีนั้นยาก แต่ก็ยากเฉพาะตอนเริ่มต้นเท่านั้น ยากแต่แต่ไม่เคย อยากริละ แต่ถ้าเคยแล้วไม่ยาก โยมยายสอนอย่างนี้”

“หมายความว่าอย่างไรครับ ผมไม่เข้าใจ”

“หมายความว่าสิ่งที่เรายังไม่เคยนั้นดูเหมือนว่ามันยาก แต่ถ้าคุณเคยเสียแล้วมันก็ง่าย เหมือนตอนที่ฉันฝึกนอนน้อย ใหม่ๆ ก็คิดว่ามันยาก แต่พอทำได้แล้วก็เกิดความเคยชิน มันก็เลยไม่ยากที่ว่ายากเพราะไม่เคย”

“แล้วอย่างผม จะฝึกนานแค่ไหนครับถึงจะเคย”

“อันนี้เธอต้องถามตัวเอง จะถามคนอื่นไม่ได้ เพราะไม่มีใครรู้จักเรดีเท่ากับตัวเราเอง จริงไหม”

“จริงครับ แต่ผมก็อยากทราบเคล็ดลับว่าทำอย่างไรถึงจะฝึกได้เร็ว ท่านสมภารมีเคล็ดลับอะไรครับ”

“คงไม่ต้องเรียกว่าเคล็ดลับ เพราะเป็นเรื่องที่พระพุทธรองค์ทรงสอนไว้ เธอเคยได้ยินไหม พุทธวจนะที่ว่า **วิริเยน ทุกขมจฺเจติ - บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร**”

“เคล็ดลับก็คือต้องใช้ความเพียรพยายามใช่ไหมครับ” สามเณรหนุ่มยังติดใจกับคำว่า **เคล็ดลับ**

“เอาเถอะๆ เธอจะว่าเป็นเคล็ดลับก็ได้ แต่สำหรับฉันนั้นไม่ใช่ เพราะเป็นเรื่องที่ใครๆก็ทำได้ หากมีใจมุ่งมั่น” เงียบกันไปพักหนึ่งสามเณรก็ถามขึ้นว่า

“ท่านสมภารครับ นารีผลมีจริงไหมครับ ถ้ามี ผมจะไปดูได้

ที่ไหน”

“เธอหมายถึงต้นไม้ที่ออกผลเป็นหญิงสาวนะหรือ”

“ครับ ผมอยากรู้ว่ามันอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่ป่าหิมพานต์โน่นแน่ะ เธอเคยได้ยินชื่อหลวงพ่อช้าง
วัดตึกกราชาหรือเปล่า” สามเณรวัยสิบแปดถูกถาม

“ไม่เคยครับ ผมรู้จักวัดตึกกราชา แต่ไม่รู้จักหลวงพ่อช้าง
ท่านสมภารรู้จักหรือครับ”

“ไม่รู้จักหรอก เพราะท่านมรณภาพตั้งแต่ฉันยังไม่เกิด โยม
ยายของฉันเป็นลูกศิษย์ท่าน ท่านเคยไปป่าหิมพานต์แล้วมาเล่าให้
โยมยายฟังว่าท่านไปพบมังกะลีผล ซึ่งก็คือนารีผลที่เธอว่ามานี้
แหละ”

“แสดงว่านารีผลมีจริงอย่างนั้นหรือครับ”

“เรื่องอย่างนี้มันพูดยาก เพราะมันเป็นประสบการณ์เฉพาะ
ของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง คนที่ยังไม่มีประสบการณ์เช่นนี้เขาอาจ
จะไม่เชื่อ ฉันเองก็ต้องการพิสูจน์อยู่เหมือนกัน คิดว่าวันหนึ่งจะต้อง
พิสูจน์ให้ได้ เอาละ นี่ก็ตีกลพอสสมควรแล้ว ฉันจะต้องทำอะไรอีก
หลายอย่าง ว่าแต่ว่าพรุ่งนี้ฉันจะไปบิณฑบาต อยากให้เธอไปด้วย
เพราะฉันยังไม่รู้เส้นทาง”

“ครับ ผมจะไปที่กุฏิแต่เช้า ผมบิณฑบาตทางเรือครับ
สมภารองค์ก่อนท่านมีเรืออยู่ลำหนึ่ง เวลาออกบิณฑบาตผมเป็น
คนพายให้ท่าน เมื่อท่านมรณภาพผมก็เลยออกบิณฑบาตแต่ผู้
เดียว”

“แล้วหลวงตาสองรูปนั้นล่ะ”

“ท่านก็มีเรือของท่านครับ ต่างคนต่างออก บางวันก็ได้ บาง
วันก็ไม่ได้ วันไหนได้ก็อึด วันไหนไม่ได้ก็ต้องอด ฉันน้ำลือบท้องไป

ตามประสา แต่ผมว่าก็ยิ่งดีกว่าทำนาแหละครับ ดีกว่ามาก” พุดจบก็กราบสมภารสามครั้ง แล้วจึงเดินกลับกุฏิซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา

พระเจริญใช้เวลาถึงสามเดือนจึงสามารถปราบ ทิฐิพระ ได้รู้ว่าหลวงตาอ่อนชอบฉันชาตรากระต่ายและน้ำตาลโตนด ท่านก็พยายามหาไปถวายอย่างสม่ำเสมอ ชาตรากระต่ายนั้นกระป๋องหนึ่งตั้งยี่สิบบาท แพงกว่ายี่ห้ออื่นเกือบสิบเท่าตัว แต่ท่านก็อุตส่าห์ไปหามาถวายจนได้ ตัวท่านเองฉันชาราคาถูก ทว่าซื้อถวายเป็นหลวงตาอ่อนในราคาที่แพงลิบลิว เมื่อได้ของถูกใจ หลวงตาอ่อนค่อยคลายทิฐิลง ยิ่งเมื่อรู้ว่าสมภารหนุ่มฉันชาราคาถูกกว่าที่ซื้อถวายท่าน อคติที่มีต่อพระหนุ่มก็คลายไปสิ้น หลวงตาวัยเจ็ดสิบเศษจึงยอมเป็นมิตรกับสมภารหนุ่มด้วยประการฉะนี้

ส่วนหลวงตาเพียงนั้นเล่า สามวันแรกที่สมภารองค์ใหม่มาอยู่วัด ท่านไม่กล้ากลับบ้านไปหาลูกหลานเหมือนเช่นเคย พอดึกก็ยังไม่ถึงเวลาที่มะม่วง มะปราง และน้อยหน้าออกผล ถึงไปก็ไม่มีอะไรฝากลูกหลาน จึงดเสียด ครั้นวันที่ ๔ ก็ทนต่อไปไม่ไหว ฉันเพลเสร็จจึงต้องไป คิดว่าถึงไม่มีอะไรฝากก็ยังได้ไปเห็นหน้าลูกหลานให้ชื่นบานในหัวใจ เมื่อกลับมาวัดสมภารองค์ใหม่ก็มีได้ว่าอะไรให้ระคายเคือง วันที่ ๕ ท่านจึงไปอีกแล้วก็เลยไปทุกวันเช่นที่เคยปฏิบัติมา

พวกที่ปราบยากสักหน่อยเห็นจะเป็นญาติโยมที่พากันมาเล่นการพนันในโบสถ์ วันแรกท่านเพียงแต่ไปมองๆดู พวกเขาก็ดูเหมือนจะเกรงใจอยู่บ้าง แต่พอวันที่สองก็ซุกจะทำหน้าถ่มทิ้งเข้าใส่ ครั้นวันที่สามก็ถามท่านว่า “มองอะไร” ท่านรีบตอบว่า

“เปล่าจะโยม อาตมาเป็นสมภารใหม่ เลยอยากรู้ว่าโยมมาทำอะไร
กันในโบสถ์”

“ก็รู้แล้วนี่ ยังจะมาทำไมอีก” เจ้าคนที่หน้าเหี่ยมเกรียม
ตะคอก

“งั้นอาตมาจะกลับละ ตามสบายนะโยมนะ” แล้วท่านก็รีบ
เดินกลับกุฏิ

รุ่งขึ้นอีกวันท่านก็ซื้อน้ำแข็งใส่น้ำหวานไปเลี้ยงพวกเขา
บอกว่า “โยมเล่นกันเหนื่อยๆ พักทานน้ำแข็งใสให้สบายใจก่อนนะ”
พวกเขาก็พากันกินน้ำแข็งใส่น้ำหวานที่ท่านใส่กระติกไปให้ แล้ว
ท่านก็เพียรซื้อไปให้พวกเขากินทุกวัน บรรดานักการพন্নทั้งหลาย
ก็ค่อยๆ หายหน้าหายตาไปวันละคนสองคน กระทั่งไม่มีใครอยู่ให้
ท่านเลี้ยงน้ำแข็งอีก นับแต่นั้นมาก็ไม่ปรากฏว่ามีใครไปเล่นการ
พন্নในโบสถ์วัดป่ามะม่วงอีก แต่กว่าจะปราบทิลิฐิพระและญาติโยม
ได้ พระเจริฎฐก็หมดเงินไปหลายชั่ง

๓

ถูกฟ้าผ่า

หวดปัญหาเรื่องคน สมภารองค์ใหม่ก็เริ่มการพัฒนาวัด พวกชาวบ้านที่อยากได้บุญต่างพากันมาช่วยคนละไม้คนละมือ ยกเว้นพวกผีการพนันซึ่งไม่สามารถเลิกเล่นได้ ถึงจะไม่ไปเล่นในโบสถ์ ก็ไปหาที่ใหม่เล่นกันต่อไป

นอกจากชาวบ้านตำบลบ้านแบ่งซึ่งเป็นคนในท้องถิ่นแล้ว ลูกศิษย์กรรมฐานจากวัดพรหมบุรีก็ตามมาเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการพัฒนาวัดด้วย พวกเขารู้จักแบ่งเวลา วันโกนวันพระปฏิบัติกรรมฐาน วันธรรมดาช่วยสมภารพัฒนาวัด ถึงฤดูทำนา ก็ไปทำนา เพราะเป็นอาชีพที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ เมื่อเห็นคนบ้านอื่นตามมาเรียนกรรมฐานกับสมภาร คนพื้นบ้านก็พากันมาขอเรียนบ้าง นางโถและนางแต้มเป็นแม่ครัวหุงหาอาหารเลี้ยงผู้มาเข้าปฏิบัติ ครั้นพวกชาวบ้านเลื่อมใสศรัทธามากขึ้น ก็ส่งลูกหลานที่อยู่ว่างๆให้มาช่วยทำครัว นางโถและนางแต้มจึงมีโอกาสได้เข้าปฏิบัติบ้าง

วัดป่ามะม่วงมีต้นไม้ขึ้นกรุงรัง โดยเฉพาะหลังวัดซึ่งเต็มไปด้วยต้นตาลซึ่งขึ้นระเกะระกะไม่เป็นระเบียบ พระเจริญต้องจ้างคนมาตัดโค่นทิ้ง แล้วเริ่มถมพื้นที่บริเวณที่เป็นหลุมเป็นบ่อ ท่านนึกถึงโยมมายที่ให้หาบดินมาวัด ถ้าชาวบ้านทำตามโยมมายกันทุก

คน บรรดาหลุมและบ่อในวัดก็คงจะไม่มี ท่านก็จะไม่ต้องเสียเงินจ้าง ค่าแรงที่เขาจ้างกันวันละสองบาท ท่านก็ให้วันละสิบสลึง ญาติโยมจะได้มีกำลังใจมาช่วยงานวัด เพราะได้ค่าแรงสูงกว่าที่อื่นห้าสิบสตางค์ โยมยายทิ้งมรดกไว้ให้ท่านมากมาย ส่วนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ท่านยกให้นางจำแลง โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องบำรุงเลี้ยงโยมบิดาและโยมมารดาให้ได้รับความสุขตามอัธยาศัย จนกว่าท่านทั้งสองจะล่วงลับดับชีพไปสู่สัมปรายภพ สำหรับเงินทองและของมีค่าอื่นๆที่เป็นสังหาริมทรัพย์ ท่านตั้งใจจะเก็บไว้เป็นทุนเกื้อหนุนพระศาสนาให้วัฒนาสถาาวรสืบไป โยมยายก็จะมีส่วนกุศลผลบุญในการนี้ด้วย

ช่วงเวลาไม่นานนัก ชื่อเสียงของพระเจริญก็ระบือไปทั้งตำบลบ้านแบ่งและตำบลใกล้เคียง ว่าท่านเป็นพระนักพัฒนา ซึ่งนอกจากจะพัฒนาวัดแก่งแล้วยังพัฒนาคนได้อย่างน่าอัศจรรย์ พวกชาวบ้านที่ไปเรียนกรรมฐานกับท่านได้นำการปฏิบัติมาใช้ในการประกอบสัมมาอาชีพะ พวกที่เคยเกียจคร้านงอมืองอเท้าก็ขยันทำมาหากินมากขึ้น แต่ก็ยังมีคนอีกประเภทหนึ่งที่ไม่ยอมรับการพัฒนาจิต มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ อย่างเลื่อนลอย หมกมุ่นมัวเมาในอบายมุขจนมิอาจกลับเนื้อกลับตัวได้ คนพวกนี้พระเจริญก็ปล่อยให้เป็นไปตามกรรม คนที่ไม่รักแม้กระทั่งตัวของตัวเองแล้วใครจะไปสั่งไปสอนให้เสียเวลา

ใช้ว่าจะมีกรรมแต่ญาติโยม พระเองก็ต้องมีกรรมเหมือนกัน โดยเฉพาะพระที่ชื่อเจริญเพราะได้ก่อกรรมทำเข็ญไว้มากมายสมัยเมื่อเป็นเด็กชายไว้ผมแกละ กระทั่งโตเป็นหนุ่ม ตัดแกละออกแล้ว ก็ยังไม่วายชุกช่นเพราะไม่เชื่อว่าเวรกรรมมีผลมีวิบากจริง ต่อเมื่อกรรมมาให้ผลนั้นแหละจึงยอมเชื่อ

วันพระแรมสิบสี่ค่ำ เวลาบ่ายสี่โมง พระเจริญกำลังสอบ
อารมณ์ให้กับญาติโยมอยู่ที่กุฏิ นางโถและนางแต้มนั่งแถวหน้า ห่าง
จากอาสนะประมาณหนึ่งวา ญาติโยมคนอื่น ๆ นั่งถัดออกมาทางด้าน
นอก สามเณรเจดีย์กำลังตายหญาอยู่ในสวนดอกไม้หลังกุฏิ จู่ๆ
ฟ้าก็มืดลงทั้งที่ไม่มีเค้าว่าฝนจะตก พระหนุ่มรู้สึกแปลกใจ มองออกไป
นอกกุฏิก็เห็นต้นไม้ไหวเอนดูราวกับโดนลมพายุ

“สงสัยจะเป็นฝนหลงฤดู” ท่านพูดกับญาติโยม

“แต่อิฉันว่ามันจะยังงี้ๆอยู่นะท่าน” นางโถว่า

“ยังงี้ๆนะมันเป็นยังงี้ละ” ท่านแสรังเย้า

“อิฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่เอ๊ะ ทำไมหน้าท่านดูดำ
ยังงั้น หรือว่าอิฉันตาผาดไป” พูดพลางยกมือขึ้นขี้ตา ยังไม่ทัน
เอามือลงก็ได้ยินเสียง **เปรี้ยง!** ดังสนั่นหวั่นไหว ทุกคนตกใจหมอบ
ลงพร้อมกันราวกับนัด มีแต่พระเจริญเท่านั้นที่ไม่ได้หมอบ เสียง
ท่านร้องบอกว่า

“โยม ฟ้าผ่าเอาตมาเข้าแล้ว ปวดแสบปวดร้อนไปทั้งตัว
เลย” ญาติโยมจึงพากันเงยหน้าขึ้น ก็เห็นสมภารยังคงนั่งอยู่ที่เดิม
แต่จิวรไหม้ไปครึ่งผืน ตามเนื้อตัวและแขนขามีรอยไหม้ปรากฏอยู่
กลิ่นไหม้คละคลุ้ง ฟ้าสว่างจ้าขึ้นฉับพลัน ฝนไม่ตกสักเม็ดนำ
อัศจรรย์นัก

“ท่านเป็นยังงี้บ้าง” นางโถถามอย่างเป็นทางการ

“แสบไปทั้งตัวเลยจะโยม ไอ้โฮ ฟ้าผ่าเป็นยังงี้เองหรือ” ท่าน
ยังมีอารมณ์ขันทั้งที่ยังปวดแสบปวดร้อน

“ยังงั้นะยังงี้ ท่านเห็นนางเมขลากับรามสูรหรือเปล่า”
คนถามคือนางแต้ม

“ไม่มีเลยจะโยม ไม่มีรามสูร ไม่มีชวาน นางมณีเมขลา

1031818

นางฉพล

- 2 ก.ย. 2563

แกวก็ไม่มี อาตมาก็นึกว่าน่าจะมีรามสูรขวางขวาน” ท่านตอบขึ้นๆ

“แล้วมีอะไรล่ะจ๊ะ ท่านเห็นอะไร” โยมที่นั่งหลังนางได้ถามอย่างอยากรู้

“ตอนอาตมามองออกไป เห็นต้นมะม่วงกับต้นมะปรางไหวพะเยิบๆเหมือนโดนพายุ แล้วแสงสีเขี้ยวกับแสงสีแดงก็พุ่งเข้ามาชนกันเสียงดังเปรี้ยง อาตมาก็ปวดแสบปวดร้อน จีวรไหม้ไปครึ่งผืนอย่างที่โยมเห็นอยู่นี้แหละ” พระหนุ่มเล่า รู้สึกตื่นเต้นกับเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปสดๆร้อนๆ จนต้องกำหนดในใจว่า ตื่นเต้นหนอ ตื่นเต้นหนอ และแถมท้ายด้วย ปวดแสบปวดร้อนหนอ ปวดแสบปวดร้อนหนอ

๒๒
1008.
๗5
๘๗๖๗
๘๘๘๘
๙.๑, ๙.๒

“เจ้าพระคุณ เป็นบุญตาเหลือเกินที่ได้เห็นพระถูกฟ้าผ่า” นางแซมพูดพร้อมยกมือขึ้นประนมเหนือศีรษะ

“อ้าวโยม นี่หมายความว่ายังไงกัน อาตมาถูกฟ้าผ่าเกือบตาย โยมกลับมาว่าเป็นบุญตาที่ได้เห็น” ท่านแสรังดูทั้งที่นึกขำ

“ถ้าไม่ให่ว่ายงั้นแล้วจะให่ว่ายงี้อะไรล่ะจ๊ะ ที่อึ้งน่ะเป็นบุญตาก็เพราะท่านไม่เป็นอะไรมาก แล้วบารมีของท่านก็ช่วยคุ้มครองพวกลูกศิษย์ได้ ถ้าท่านไม่ได้นั่งอยู่ตรงนี้ พวกเราคงถูกฟ้าผ่าตายกันทั้งหมด แต่นี่ท่านรับเคราะห์แทนพวกเรา และเพราะท่านบารมีสูงจึงไม่เป็นอะไรมาก” นางอธิบายค่อนข้างแจ่มแจ้ง

“จริงครับท่าน ผมเห็นด้วยกับแม่แซม” โยมผู้ชายตะโกนมาทางด้านหลัง ทุกคนดูสนุกตื่นเต้นขณะที่ท่านปวดแสบปวดร้อนแต่เพียงผู้เดียว

“อ้อ พุดอย่างนี้พอฟังได้หน่อย นึกว่าพวกโยมพากันเยาะเย้ยอาตมาเสียอีก แต่ก็อย่าไปคิดว่าที่อาตมาไม่เป็นอะไรมากนั้นเนื่องมาจากบารมี เพราะถ้าว่ากันตามจริงแล้วเป็นเรื่องของ

กรรมมากกว่า อาตมาถูกฟ้าผ่าก็เพราะกรรม”

“กรรมอะไรครับ” บุรุษคนเดิมถามอีก

“กรรมที่ชอบสาบานนะซี อยากฟังไหมล่ะอาตมาจะเล่าให้ฟัง”

“อยากจ่ะ” “อยากครับ” ทั้งโยมหญิงโยมชายร้องขึ้นพร้อมกัน

สมภารหนุ่มกำลังจะเล่า ก็มีเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังมาจากข้างนอก “ช่วยด้วย ช่วยด้วย ผมถูกฟ้าผ่า” เสียงสามเณรเจดีย์นั่นเอง ทุกคนจึงลุกตามสมภารออกไปทางหลังกุฏิ สามเณรเจดีย์นอนหมอบอยู่กับพื้น มือยังถือจอบคายหญ้า ตัวสั่นเทา หน้าก้มลงติดดินเพราะตกใจอย่างแรง งุนงงอยู่พักใหญ่จึงได้สติและร้องขอความช่วยเหลือขณะที่สมภารกำลังจะเล่ากรรมที่ถูกฟ้าผ่าให้ญาติโยมฟัง

“อะไรกันเณร เอ้า หลับหูหลับตาร้องอยู่นั่นแหละ ไหนลุกขึ้นซี แล้วลืมหัดดูให้ชัดๆว่าใครถูกฟ้าผ่ากันแน่” สามเณรวัยยี่สิบเก้าลืมหัดขึ้นก่อน แล้วจึงค่อยๆลุกขึ้นนั่ง สำนวญตามเนื้อตามตัวก็ไม่เห็นรอยไหม้ จึงมองไปที่สมภาร ภาพที่เห็นทำให้ท่านหัวเราะก๊าก

“นั่นท่านสมภารถูกฟ้าผ่าหรือ ผมนึกว่าเป็นผมเสียอีก”

“ยังมีหน้ามาหัวเราะเยาะ เห็นแล้วใช่ไหมไม่ว่าใครกันแน่ที่ถูกฟ้าผ่า”

“เห็นแล้วครับ สมภารองค์ใหม่ถูกฟ้าผ่า” ท่านยังคงหัวเราะครั้นนี้ก็ได้ว่าเป็นการไม่สมควร จึงประนมมือแล้วกล่าวขอขมาลาโทษ

“เอ้อ...ผม...ขอ..ขอโทษครับ ผมตกใจมากไปหน่อยเลย
บ้างเปื้อนๆ” ท่านออกตัว

“เธอสอบตกแล้ว แสดงว่าที่เรียนกรรมาฐานไปนั้นไม่
สามารถนำมาใช้ในชีวิตจริงได้ เธอสอบตกอย่างไม่เป็นท่าเลยเชียว
ละ” ท่านได้โอกาสแก้แค้น มีอย่างที่ไหน เป็นลูกวัดแต่มาเยาะเย้ย
สมภาร

“ครับ ผมสอบตกจริงๆด้วย ขอโอกาสสอบซ่อมมะครับ แต่
ผมก็ถือว่าเป็นบุญตาที่ได้เห็นท่านสมภารถูกฟ้าผ่า”

“บุญตายังไง”

“เพราะเท่าที่ผมรู้มา คนถูกฟ้าผ่าไม่มีใครรอดชีวิตสัก
คนเดียว แต่ท่านสมภารเป็นคนแรกที่ถูกฟ้าผ่าแล้วยังดูลูกวัดได้
บารมีท่านมากเหลือเกิน” สามเณรเจลียวพูดคล้ายๆกับนางแชนม
ทั้งที่ไม่รู้ว่ามีคนพูดอย่างนี้มาก่อน

“ท่านบอกว่าไม่ใช่บารมี แต่เป็นเรื่องของกรรม ท่านกำลัง
จะเล่าให้พวกเราฟังก็พอดีได้ยินเสียงเณรร้อง” นางแชนมบอกกล่าว

“ถ้าอย่างงั้นผมขออนุญาตฟังด้วยคนนะครับ” สามเณร
เจลียวบอกพระเจริญ ดูเหมือนทุกคนต้องการที่จะฟังสมภารเล่า ไม่
มีใครเป็นห่วงเป็นใยถามไถ่อาการปวดแสบปวดร้อนที่ท่านกำลัง
เผชิญอยู่ ช่างน่าน้อยใจนัก

“เอาใครจะฟังก็เชิญมาทางนี้” พระเจริญบอกแล้วเดิน
นำพวกเขาไปยังกุฏิ เมื่อญาติโยมนั่งกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วท่านจึง
เริ่มต้นเล่า

“แต่ก่อนอาตมาไม่เชื่อว่าเวรกรรมมีจริง ตอนเป็นเด็กเลย
ก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก ชอบขโมยเงินโยมมายาย พอถูกจับได้ก็ไม่ยอม
รับ แถมสาบานว่าขอให้ฟ้าผ่าตาย โยมมายายจึงเล่าเรื่องยายมะเฟือง

ให้ฟัง อาตมาชักกั้ว ตอนหลังเลยสาบานแล้วว่าขอให้ฟ้าผ่าเฉยๆ เพราะกั้วจะตายอย่างยายมะเฟือง”

“ยายมะเฟืองแกถูกฟ้าผ่าตายหรือครับ” สามเณรเฉลียวถาม ท่านนั่งไถ่กับอาสนะสมาธิมากกว่าคนอื่น ๆ

“ถูกแล้ว ถูกฟ้าผ่าตั้งสามครั้ง”

“สองครั้งแรกไม่ตายหรือเจ้าคะ” นางแต่มถาม

“นั่นซิ ฉันว่าท่านสมาธิแน่นแล้ว ยังมีคนแน่นกว่าท่านอีกหรือ” นางแซมรู้สึกพิศวง

“ไม่ใช่ออย่างนั้นหรอก ใครจะแน่นเท่าอาตมาล่ะ” พระเจริญถือโอกาสคุยทับ อาการปวดแสบปวดร้อนดูเหมือนทุเลาลงเมื่อได้พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องโยมยายของท่าน

“แล้วทำไมฟ้าต้องผ่าสามครั้งล่ะจ๊ะ” เมื่อคุ้นเคยกับท่านนางก็เปลี่ยนจาก เจ้าคะ มาเป็น จ๊ะ

“อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกัน ถ้าโยมโถอยากทราบก็ต้องไปถามฟ้าดู” ท่านตอบยิ้มๆ

“ไม่เอาหรอกจ๊ะ อีฉันกลัวถูกฟ้าผ่า” นางโถรีบปฏิเสธ

“โยมเป็นคนชอบสาบานหรือเปล่านั้น เคยสาบานกับใครเขาไว้ว่าให้ถูกฟ้าผ่าไหม”

“ไม่เคยจ๊ะ เพราะอิฉันไม่เคยพูดเท็จ แล้วก็ไม่เคยลักขโมยของใคร ก็เลยไม่ต้องสาบาน” นางโถตอบซื่อๆ

“ดีแล้วไม่งั้นจะต้องเป็นเหมือนยายมะเฟือง โยมยายเล่าให้อาตมาฟังว่า ยายมะเฟืองแกเป็นคนชอบสาบาน อะไรๆก็บอกขอให้ฟ้าผ่าตาย ทุกครั้งที่ฝนตกฟ้าร้อง แกจะกลัวมาก ถึงกับลงไปแอบในตุ่มน้ำ แต่แล้วก็หนีกรรมไม่พ้น ฟ้าผ่าเปรี้ยงลงไปในตุ่ม แกตายคาที่ ตัวดำเป็นตอตะโกเลย ตอนเขาเอาแกไปเผา พอวาง

โลงศพลงบนเชิงตะกอน ฟ้าก็ผ่าลงมาเป็นครั้งที่สอง เผาเสร็จ ลูกหลานกำลังจะเก็บอัฐิ ฟ้าก็ผ่าลงมาอีกเป็นครั้งที่สาม คนก็เลยพากันเชื่อว่า ผู้ที่ชอบสาบานให้ฟ้าผ่าตายนั้นจะต้องถูกฟ้าผ่าตายเข้าสักวัน ฟังเรื่องของยายมะเฟืองอาตมาก็ชั๊กกั้ว ตอนหลังเลยสาบานว่าขอให้ฟ้าผ่าเฉยๆ ถ้าอาตมาว่าขอให้ฟ้าผ่าตาย เมื่อกี้นี้ก็คงเอวังไปแล้ว” ท่านเล่ายิ้มๆ

“แล้วท่านสมภารเป็นอย่างไรบ้างครับ ต้องไปหาหมอหรือเปล่า” สามเณรเฉลียวถาม เฟิงจะนึกขึ้นได้ว่าสมภารได้รับบาดเจ็บเพราะถูกฟ้าผ่า

“ไปทำไม่ให้อายหมอละ เกิดหมอถามฉันก็ต้องเล่าความเป็นมาให้ฟัง หมอเขาก็เลยรู้ความลับฉันนะซี” ภิกษุวัยยี่สิบเก้าตอบ

“แล้วที่ท่านเล่าให้พวกอิฉันฟัง ท่านไม่อายหรือจ๊ะ” นางเข้มถามชื่อๆ หากก็ทำให้พระหนุ่มเจ็บจี๊ดๆเข้าไปถึงในอก

“อายซี เฟิงจะรู้สึกอายก็ตอนที่โยมถามนี่แหละ แหม. เล่นถามแบบนี้อาตมาก็อายแย่นะซี”

“ถ้าอย่างนั้นอิฉันก็ต้องขอโทษท่านด้วยที่ทำให้ท่านอาย ยกโทษให้อิฉันด้วยเถิดจ๊ะ” นางกราบปลกๆสามครั้ง

“เอาเถอะ อาตมายกโทษให้ แต่ก็อยากจะฝากญาติโยมว่า ขอให้เชื่อเถิด เวรกรรมนะมีจริงอย่างแน่นอน อาตมาไม่เชื่อก็ยังคงเชื่อ ขอให้หมั่นสร้างกรรมดีเข้าไว้ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ชัดเจนว่า กรรมดำมีวิบากดำ กรรมขาวมีวิบากขาว กรรมดำก็คือกรรมชั่ว กรรมขาวก็คือกรรมดี ส่วนวิบากแปลว่าผล” ท่านถือโอกาสสอน

“ที่เราพูดกันบ่อยๆว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใช่ไหมครับ” อุบาสกถาม

“ถูกแล้ว อันนี้ก็เป็นการสอนของพระพุทธองค์เช่นกัน มาจากคำบาลีว่า *กฺลฺยฺณกฺรฺมํ กฺลฺยฺณํ ปาปฺกฺรฺมํ จ ปาปํ*” สมภารหนุ่มช่วยขยายความ

“แล้วการปฏิบัติกรรมฐาน กับการทำบุญเลี้ยงพระอย่างไรหนะจะได้บุญมากกว่ากันจ๊ะ” นางแต้ถาม

“โยมว่าอย่างไรจะได้บุญมากกว่าล่ะ” ท่านย่อนถาม

“อิฉันไม่ทราบหรอกจ๊ะ ถ้าทราบจะถามท่านสมภารหรือ” อุบาสิกาวัยห้าสิบเศษย่อนบ้าง

“อิฉันว่าปฏิบัติกรรมฐานได้บุญมากกว่า เพราะท่านได้บุญน้อยกว่าศีล แต่ศีลก็ยังได้บุญน้อยกว่าภาวนา” นางโกลเป็นคนตอบ

“ถูกของโยมโกล การปฏิบัติกรรมฐานจัดเป็น *ภาวนามัย* สูงกว่า *ศีลมัย* และ *ทานมัย* แต่ถ้าจะให้ดีก็ต้องทำให้ครบทั้งสามอย่าง” สมภารอธิบาย แล้วอึ้งๆนางแต้ก็ถามขึ้นว่า

“เอ ท่านสมภารสังเกตไหมจ๊ะ ว่าทายกแกไม่เคยมาเข้ากรรมฐานเลย อิฉันเคยชวนแกก็ไม่ยอมมา”

“จริงด้วย แกขอบแต่ทำทานอย่างเดียว” นางแฉ่มเสริม

“ทานเกินอะไร แกได้แต่บอกบุญเรียไรเงินคนอื่น ตัวแกไม่เคยออกสักเฟื้องเดียว แล้วแบบนี้จะได้บุญไหมจะท่านสมภาร” นางแต้ถาม นางรู้จักมีคณายกและแอบสังเกตมานาน

“การทำบุญมีถึงสิบแบบ ถ้าทายกเขาไม่ออกเงินของเขา แต่มีจิตอนุโมทนากับคนอื่น เขาก็ได้บุญเหมือนกัน เรียกว่า *ปัตตานุโมทนา* หมายถึงบุญสำเร็จด้วยการยินดีในความดีของผู้อื่น” พระเจริญพูดแบบเป็นกลาง ตั้งแต่มาอยู่วัดนี้ท่านก็ยังไม่เคยเห็นนายมันควักเงินออกจากกระเป๋าตัวเองมาทำบุญเลยสักครั้ง เคยแต่เรียไรจากคนอื่นดังที่โยมแต้พูดมานั้นแหละ

“ท่านสมภารครับ ผมจะไปเอายาหม่องมาทารอยไหม้ให้
นะครับ” สามเณรวัยอย่างสิบเก้าบอก

“โอ๊ย ถ้าทำอย่างนั้นก็ยิ่งแสบไปใหญ่นะซี ไม่ต้องหอรอก
ขอบใจ” ท่านนีก่อนในใจว่าสามเณรเจสียวช่างไม่เจสียวสักนิด

“ท่านสมภารจ๊ะ เมื่อกี้ที่ท่านว่าการทำบุญมีถึงสิบแบบนะ
อิฉันอยากทราบจ๊ะ ว่ามีอะไรบ้าง” นางโกลุดขึ้น ยังมีทันที่สมภาร
จะว่ากระไร สตรีวัยหกสิบเศษก็เดินเข้ามานั่งอยู่แถวหลัง มีชาย
หนุ่มอายุประมาณยี่สิบมาด้วย คนทั้งสองพากันกราบท่านสามครั้ง

“โยมมาจากไหน ขยับขึ้นมานั่งข้างหน้าเถอะ ญาติโยมช่วย
หลักทางให้ด้วย” ท่านบอกญาติโยมที่นั่งอยู่ก่อน

“ไอ้หนู เอ็งนั่งตรงนี้แหละ ให้ป้าเข้าไปคนเดียวก็พอ” สตรี
ผู้นั้นบอกหลานชาย แล้วหล่อนก็คลานผ่านญาติโยมมานั่งแถวหน้า
สมภารหนุ่มมองหน้าหล่อน รู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นที่
ไหนมาก่อน ในที่สุดก็นึกออก

“ครูร้อยชั่งนั่นเอง ตายละวา จะจำเราได้ไหมนี่ สาธุอย่า
ให้จำได้เลย มิฉะนั้นจะต้องเกิดแผ่นดินไหวหรือไม้ก็ภูเขาไฟระเบิด
ขึ้นที่วัดป่ามะม่วงเป็นแน่แท้”

๔

ครูร้อยชั่ง

ครูร้อยชั่งมานั่งแถวหน้าแล้วก็กราบสมภารอีกครั้งหนึ่ง พุดเสียงดังฟังชัดว่า

“ดิฉันจะพาหลานชายมาจำพรรษาที่วัดนี้คะ ท่านจะกรุณา รับไว้ได้หรือไม่ เขาถือกันว่าสมภารวัดนี้ท่านเป็นพระนักพัฒนา ดิฉันก็อยากจะให้หลานชายได้มาอยู่กับท่าน”

“แล้วจะบวชที่วัดไหนล่ะ” สมภารถาม รู้สึกตะครันตะครอ ร้อนๆหนาวๆ กลัวครูร้อยชั่งจะจำท่านได้

“วัดกุฎีทองคะ บวชที่วัดนั้นแล้วมาจำพรรษาที่วัดนี้ จะได้ ให้เรียนกรรมฐานกับท่านด้วย เขาเป็นหลานผู้ชายคนเดียวของ ตระกูลคะ เป็นลูกชายคนเดียวของน้องชายดิฉัน น้องชายของ ดิฉันก็เป็นลูกชายคนเดียวของคุณพ่อ คุณพ่อเป็นลูกชายคนเดียว ของคุณปู่” ครูร้อยชั่งสาธยาย

“แล้วคุณปู่เป็นลูกชายคนเดียวของคุณทวดหรือเปล่า” ท่านถามอย่างนึกสนุก

“ไม่ทราบคะ เพราะคุณปู่เสียชีวิตตั้งแต่ดิฉันเป็นเด็ก ถ้ารู้มาก่อนว่าท่านสมภารอยากทราบ ดิฉันก็คงจะถามคุณพ่อให้” ครู ร้อยชั่งสับสนตอบแบบประหลาดประชัน ใจหนึ่งก็คิดว่า เอ เสียอย่าง นี้ หน้าตาอย่างนี้ เราเคยเห็นที่ไหนหนอ

“ขอประทานโทษ ท่านสมภารซื้ออะไรคะ” หล่อนถาม เพราะนึกไม่ออกจริงๆว่าเคยพบพระรูปนี้ที่ไหนมาก่อน ยังไม่ทันที่สมภารจะตอบ หล่อนก็โพล่งออกมาว่า

“เจริญ จรูญรัตน์ ไช้ใหม่”

“ใช่แล้วจะ โยมครูสบายดีหรือ ปลดเกษียณมาก็ปีแล้ว” เห็นว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยงอีกต่อไป พระหนุ่มจึงทักทายครูที่เคยสอน ท่านมา และท่านก็เป็นเด็กซุกซนถึงขนาดเอาไม้แห่กันครูเพียง เพราะต้องการให้ถูกไล่ออก

ครูร้อยยังไม่ตอบคำถาม ภาพแห่งอดีตย้อนกลับมาปรากฏ ในมโนทวารอีกครั้งเมื่อได้มานั่งต่อหน้าจำเลย หล่อนจึงมองพระ เจริญอย่างอยากจะกินเลือดกินเนื้อ ดูทีไรจิวรที่นุ่งหมกก็ขาดวินมี รอยถูกไฟไหม้ คงจะยังไม่หายซุกซนกระมัง จึงพูดโครจว่า

“ท่านมาบวชก็ดีแล้ว จะได้ไม่ไปเกเรเกตุกับใครเขาอีก” หากไม่มีญาติโยมนั่งอยู่ หล่อนคงจะพูดว่า จะได้ไม่เที่ยวเอาไม้ ไปแห่กันใครเขานะอีก ยิ่งคิดถึงความหลัง ความแค้นก็ยิ่งปะทุขึ้น จนแน่นในหัวอก ในที่สุดจึงพูดขึ้นว่า

“ดิฉันเปลี่ยนใจแล้ว จะไม่เอาหลานมาอยู่วัดนี้ ไม่อยาก ให้เขาต้องกลายเป็นโจร” การพูดแรงๆเป็นทางหนึ่งที่จะระบาย ความแค้น แล้วจึงกราบปลกๆสามครั้ง หันไปบอกหลานชายว่า

“ไอ้หนู เรากลับกันเถอะ จำพรรษาที่วัดกุฎีทองนะดีแล้ว อย่าได้มาอยู่วัดนี้เลย”

“โยมครูใจเย็นๆจะ อะไรที่มันผ่านไปแล้วก็อย่าได้เอามา คิดให้จิตเศร้าหมองไปเปล่าๆ อาตมาก็ถูกทำโทษสมควรแก่ความ ผิดแล้วนี่นา อย่าผูกความโกรธไว้เลย อาตมาขอโอสถกรรม นี้ ก็ตั้งใจว่าจะบวชไปจนตลอดชีวิต” สมภารหนุ่มพูดหมายจะให้ครู

หายโกรธ แต่ครूर้อยซ้่งกลับว่า

“นั่นเพราะท่านเห็นว่าไม่มีใครเขาจะเอาคนเกรเกตุงไปทำลูกทำผัวต่างหาก”

เห็นครูโมโหพระหนุ่มจึงยั่วว่า “คงไม่เกี่ยวกับเรื่องคู่ครองกระมัง เพราะบางคนไม่เกรเกตุงแต่หาคู่ครองไม่ได้ก็มี” คราวนี้ครूर้อยซ้่งโกรธหัวฟัดหัวเหวียง รีบลุกออกไปจากที่นั่นโดยไม่ล่ำลา หลานชายที่มาด้วยลุกตามออกไปโดยไม่รู้อิโหนอิเหน่ บ้าของเขาชอบทำอะไรแผลงๆแบบนี้เป็นประจำ นี่หากไม่เกรงใจว่าเป็นพี่สาวคนเดียวของบิดาก็คงจะเลิกคบไปนานแล้ว

“นั่นครูของสมภารหรือจ๊ะ” นางแแต่้ถามขึ้น

“ถูกแล้วจ๊ะโยม ครูของอาตมาเข้าขี้โมโหอย่างนี้เอง ใจจริงไม่มีอะไรหรอก” ท่านรีบพูดกลบเกลื่อน

“ท่านไปทำอะไรแกเข้าล่ะ ดูท่าทางแกยังไม่หายโกรธเลย” คราวนี้คนถามคือนางแแต่้

“ก็แหย่แกล่เล่นตามประสาเด็กชนนะโยม ไม่นึกว่าแกจะโกรธยังยืนอย่างนี้ อาตมาก็ถูกครูใหญ่ลงโทษสาสมกับความผิดแล้ว”

“ลงโทษอย่างไรครับ เขียนก็โหล” สามเณรเฉลียวถาม

“ไม่ได้ถูกเขียนหรอก แค่ถูกไล่ออก”

“ถึงกับไล่ออกเชียวหรือครับ ท่านสมภารไปแหย่อะไรโยม ครูคนนั้นล่ะครับ”

“เอาเถอะ อย่าไปสนใจเรื่องของอดีต อดีตผ่านไปแล้วอนาคตก็ยังไม่ถึง สนใจเรื่องปัจจุบันดีกว่า เมื่อกี้โยมถามว่าการทำบุญสิบแบบมีอะไรบ้างใช่ไหม”

“ใช่จ๊ะ อิฉันเป็นคนถามเอง” นางโถตอบ

“ฉันก็ตั้งใจฟังให้ดี อาตมาจะอธิบายให้ฟัง เรื่องนี้สำคัญมากนะ เพราะชาวพุทธเรามากจะเข้าใจกันว่าการทำบุญนั้นต้องถวายสังฆทาน ทอดผ้าป่า ทอดกฐิน สร้างโบสถ์ สร้างศาลา คือไปคิดว่าต้องเสียเงินถึงจะได้บุญ ความจริงแล้วการทำบุญไม่ต้องเสียเงินก็ได้ อาตมาจะอธิบายการทำบุญสิบแบบที่เรียกว่าบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ แล้วโยมพิจารณาเองก็แล้วกันว่าแบบไหนต้องเสียเงิน แบบไหนไม่ต้องเสียเงิน”

“การทำบุญแบบไม่ต้องเสียเงินก็มีหรือจะ” นางแค้นถามนางเข้าใจว่าถ้าไม่เสียเงินก็ไม่ได้บุญ

“มีซี แล้วได้บุญมากกว่าแบบเสียเงินอีกด้วย” พระเจริญตอบ แล้วท่านจึงอธิบายว่า

“บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ได้แก่ ทานมัย คือการทำบุญด้วยการให้ปันสิ่งของ การสร้างโบสถ์ สร้างศาลา จะสร้างสักกี่หลัง ทอดผ้าป่า ทอดกฐินสักร้อยครั้งก็เป็นทานมัย ได้บุญน้อยกว่าข้อสี่มัย ซึ่งเป็นการทำบุญด้วยการรักษาศีล โยมสร้างโบสถ์สิบหลังแต่ไม่มีศีลเลย ก็ได้บุญน้อยกว่าถือศีลแต่ไม่เคยสร้างโบสถ์”

“ถือศีลนี้ได้บุญมากกว่าการสร้างโบสถ์อีกหรือครับ” อุบาสกถาม

“ถูกแล้ว และที่ได้บุญมากกว่าการถือศีลคือการเจริญภาวนาที่เรียกว่า ภาวนามัย โยมมาปฏิบัติกรรมฐานนี้จัดเป็นภาวนามัย ได้บุญมากกว่าการรักษาศีล”

“แปลว่าผมไม่ต้องรักษาศีล แต่มาเจริญภาวนาก็ได้บุญมากกว่าอย่างนั้นใช่ไหมครับ”

“ไม่ใช่ โยมจะเจริญภาวนาไม่ได้หากไม่มีศีลเป็นพื้นฐาน ต้องรักษาศีลด้วย อย่างโยมมาปฏิบัตินี้โยมก็ต้องสมาทานอุโบสถ

ศีลชีพใหม่ ก็เท่ากับโยมได้ทำบุญถึงสองอย่าง คือ ทั้งศีลมัยและ
ภาวนามัย จึงได้บุญมากกว่าการรักษาศีลเท่านั้น”

“แล้วแบบที่ ๔ ละจ๊ะ” นางโถถถาม

“แบบที่ ๔ เรียกว่า *อบจายนมัย* คือ การมีสัมมาคารวะ
ต่อพ่อแม่ ครู อาจารย์ เรียกว่า บุญสำเร็จด้วยการประพฤติ
อ่อนน้อม ยกตัวอย่างเด็กที่พ่อแม่อบรมมาดี ไปลามาไหว้ เจอ
คนเฒ่าคนแก่ก็เลี้ยวทางให้ เจอพระก็นมัสการ เพียงเท่านี้ก็
ได้บุญแล้ว ส่วนญาติโยมที่เป็นผู้ใหญ่ พ่อแม่ครูอาจารย์ล้มหายตาย
จาก อาจคิดว่าทำบุญแบบนี้ไม่ได้ ทำได้นะ การอ่อนน้อมต่อ
พระสงฆ์องค์เจ้าก็เป็นอบจายนมัย”

“แหม. อีฉันกำลังจะเรียนท่านสมภารอยู่พอดี ว่าพ่อแม่
ครูบาอาจารย์ของอีฉันพากันตายหมดแล้ว อีฉันคงทำบุญแบบนี้
ไม่ได้ เหมือนท่านสมภารจะรู้ถึงได้ตอบให้อีฉันหายข้องใจ
ขออนุโมทนา ท่านเก่งเหลือเกิน” สตรีอายุน้อยที่สุดพูดขึ้น หล่อน
คงจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับท่าน จึงมีโอกาสได้เรียนหนังสือ

“แบบที่ ๕ ละจ๊ะ” นางโถรับถามเพราะเกรงจะเสีย
ผลประโยชน์อันพึงได้จากการฟังธรรม

“แบบที่ ๕ เรียกว่า *เวทย์วัจจมัย* บุญสำเร็จด้วยการช่วย
ชวนชวยรับใช้ พูดถึงเรื่องนี้ทำให้อาตมานึกถึงขทานสองผิวเมีย
ชื่ออะไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว บ้านแกอยู่ใฝ่ขวางโน่น”

“ทำไมท่านสมภารจึงนึกถึงแกละจ๊ะ” นางแต้มถาม

“เพราะแกใจบุญนะซี ขอทานเขามาได้ แกแบ่งทำบุญครึ่ง
หนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งเอาไปเลี้ยงลูก เวลาวัดความมึนแกก็ช่วยตัวเป็นเกลียว
ตาผิวช่วยตักน้ำ ยายเมียช่วยล้างชาม แกชอบฟังเทศน์ด้วยนะ
เวลาที่บ้านโยมยายมีเทศน์มหาชาติ แกมาขอทานได้แล้วก็ยังไม

ยอมไป แกจะขอพึ่งเทศน์ให้จบก่อน ชาวบ้านเขารักแกกันทุกคน” พระหนุ่มเล่าความหลัง ยังจำภาพขอทานสองผิวเมียได้ติดตา

“แสดงว่าแกได้บุญหลายอย่าง ชาตินี้คงไม่ต้องไปเกิดเป็นขอทานอีก” อุบาสกว่า

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น แต่ชาตินี้แกก็ไม่ได้เป็นขอทานแล้ว เพราะลูกๆแกโตขึ้นมีงานมีการทำ ก็ไม่ให้พ่อแม่มาเป็นขอทานอีกต่อไป ตอนตาผัวตายอาตมายังไปเผาศพแกเลย”

“นิมนต์ท่านสมาจารเทศน์เรื่องการทำบุญต่อเถิดจะ” คนกลัวเสียผลประโยชน์รีบนิมนต์

“ถึงข้อไหนแล้วละโยม”

“ข้อ ๖ จ๊ะ” นางตอบ

“ข้อ ๖ หรือ ข้อ ๖ เรียกว่า บัณฑิตทานมัย บุญสำเร็จด้วยการเฉลี่ยส่วนแห่งความดีให้แก่ผู้อื่น เช่นว่า โยมมาทำบุญที่วัด พอกลับไปบ้านโยมก็บอกลูกหลานว่า ย่าเอาบุญมาฝาก ปู่เอาบุญมาฝาก หรือโยมอุทิศไปให้ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว จะเป็นบุญการีก็ดี มิตรสหายหรือเจ้ากรรมนายเวรก็ดี เรียกว่าบัณฑิตทานมัย แต่ถ้าคนอื่นเขาไปทำบุญมาแล้วแบ่งให้เรา เช่น บอกว่า ฉันไปเข้ากรรมฐาน เอาบุญมาฝากจ๊ะ เราก็ยกมือขึ้นสาธุ อนุโมทนาบุญกับเขา เราก็ได้บุญ เรียกว่า บัณฑิตอนุโมทนามัย เป็นข้อที่ ๗ ส่วนข้อที่ ๘ กับข้อที่ ๙ คือ รัชมัสสวณมัย และ รัชมเทศนามัย โยมพึ่งอาตมาเทศน์ โยมก็ได้บุญ อาตมาเทศน์ให้โยมพึ่งอาตมาก็ได้บุญ เพราะรัชมัสสวณมัย คือบุญสำเร็จด้วยการพึ่งธรรม ส่วนรัชมเทศนามัย คือ บุญสำเร็จด้วยการสั่งสอนธรรม”

“จันทพระก็ได้เปรียบโยมตรงที่สามารถทำบุญแบบที่แก้ได้

แต่โยมทำได้แค่แบบที่ ๘ อย่างนั้นใช่ไหมครับ” อุบาทสกังขา

“ทั้งพระทั้งโยมสามารถทำบุญแบบที่ ๘ และแบบที่ ๙ ได้ก็เวลาที่โยมมาปฏิบัตินี่นะ พอกลับไปบ้านก็ไปสอนลูกหลานให้เดินจงกรม ให้นั่งภาวนา ก็จัดเป็นธัมมเทศนามัย หรือการสอนให้เขาละเว้นจากการทำชั่ว สอนให้ทำความดี ก็เข้าข่ายแบบที่ ๘ แล้วทำไมจะทำไมได้”

“นิมนต์ต่อข้อสุดท้ายเลยจะ” นางโณนิมนต์อีก

“ข้อสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด แล้วก็ได้บุญมากที่สุด ข้อนี้มีชื่อเรียกว่า ทิฏฐุชุกัมม์ คือบุญสำเร็จด้วยการทำความเห็นให้ตรง ซึ่งก็คือการสร้างสัมมาทิฐิหรือความเห็นชอบให้เกิดขึ้นในตน เพราะถ้ามีข้อ ๑๐ แล้วข้ออื่นๆตั้งแต่ ๑ ถึง ๙ ก็จะตามมา แต่ถ้าเป็นมิัจฉาทิฐิ ข้อ ๑ ถึง ๙ ก็ไม่มี จริงไหม”

“จริงจะ” “จริงครับ” ทั้งโยมหญิงโยมชายตอบพร้อมกัน

“เออละ ทีนี้เอาตมาจะตั้งคำถาม โยมช่วยกันตอบนะ อาตมาจะถามว่าการทำบุญทั้ง ๑๐ แบบนี้ ถ้าแบ่งอย่างกว้างๆ ออกเป็น ๓ แบบ คือ ทานมัย สีสัมมัย และ ภาวนามัย แล้วเอา ๗ ข้อที่เหลือสงเคราะห์เข้าใน ๓ ข้อนี้ โยมลองช่วยกันคิดซิว่าข้อ ๔ ถึงข้อ ๑๐ จะสงเคราะห์เข้าข้อใดบ้าง”

“คืออิฉันจำชื่อไม่ได้แล้ว เรียกเป็นข้อๆดีกว่านะ อิฉันว่า ข้อ ๔ กับข้อ ๕ สงเคราะห์เข้าในข้อ ๒ คือสีสัมมัย ข้อ ๖ ข้อ ๗ สงเคราะห์เข้าในข้อ ๑ คือ ทานมัย ข้อ ๘ ข้อ ๙ จัดเข้าในข้อ ๓ คือ ภาวนามัย ส่วนข้อสุดท้ายอิฉันว่าเข้าได้ทั้ง ๓ ข้อ” นางโถตอบ มิเสียแรงที่สนใจฟังด้วยว่านางเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง แม้จะจำชื่อไม่ได้หมดทุกข้อก็ตาม

“โยมแแต่่มละ เห็นด้วยกับโยมโถไหม”

“อิฉันไม่ทราบจะ จำไม่ได้ แล้วก็ไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร ก็อิฉันไม่ได้เรียนหนังสือ อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้” นางแถมแก้ตัวกลายเป็น

“โยมโถเรียนหนังสือหรือเปล่า” ท่านถามนางโถ

“ไม่ได้เรียนจะ อิฉันก็อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้เหมือนแม่แถมเขานั่นแหละจะ”

“อิฉันก็ไม่ได้เรียน” นางแถมตอบทั้งที่สมภารยังมีได้ถาม นางกลัวจะถูกถามนั่นเอง

“เออละ เป็นอันว่าที่โยมโถตอบมานั้น ถูกต้องทุกอย่าง ที่นี้ญาติโยมก็เข้าใจแล้วใช่ไหมว่าการทำบุญนั้นไม่จำเป็นต้องใช้เงินเสมอไป แถมยังได้บุญมากกว่า คนมักเข้าใจผิดกันว่าทำบุญต้องใช้เงิน เลยกลายเป็นชื้อบุญไป”

“นั่นสิครับ ผมก็เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าเราสามารถทำบุญได้โดยไม่ต้องใช้เงิน นี่ถ้าท่านสมภารไม่ชี้แจง พวกผมก็คงยังไม่ทราบ เพราะไม่มีพระรูปไหนสอนอย่างนี้มาก่อน มีแต่ท่านบอกบุญ โยมทอดผ้าป่าชี่ ทอดกฐินชี่ จะได้บุญได้อานิสงส์ คือท่านสอนแค่ทานมัย ส่วนอีก ๙ ข้อท่านไม่สอน ถึงสมภารองค์ก่อนท่านก็ไม่เคยสอน” อุบาสกพูดพาดพิงไปถึงสมภารที่มรณภาพไปแล้ว

“โยมอย่าไปพูดตำหนิท่านอย่างนั้นเลย ท่านมรณภาพไปแล้ว บาปกรรมเปล่าๆ” สามเณรเฉลียวเตือน รู้สึกไม่พอใจบุรุษนั้นที่มาว่าสมภารที่เคยอุปการะตนมาก่อน

“นั่นสิ โบราณท่านว่า อย่าตีคนตาย หมายความว่าอย่าไปเอาคนตายมาโจมตี เพราะเขาไม่มีโอกาสลุกขึ้นมาชี้แจงแถลงไข ท่านสอนไว้เป็นคำคล้องจองกันว่า อย่าข้ามคนล้ม อย่าข้ามคนรู้ อย่าชู้คนกล้า อย่าทำคนพาล อย่ารานคนร้าย อย่าขายคนรัก

อย่ากัคนรีบ อย่าบีบคนบอบ อย่าชอบคนชั่ว อย่ายั่วคนดี
อย่าตีคนตาย จำให้ได้แล้วก็นำไปประพฤติปฏิบัติ ไม่ล้มข้ามได้
แต่คนล้มอย่าข้าม”

แม่ชีรูปหนึ่งเดินเข้าประตูมา ญาติโยมพากันเลี้ยงทางโดย
มิต้องให้สมภารบอก กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้ว แม่ชีจึง
พูดขึ้นว่า

“ฉันชื่อก้อนทองจะ จะมาขออยู่ที่วัดนี้”

“มาจากไหนละโยม อยู่ที่วัดไหน” พระเจริญถาม

“วัดกระโจมทองจะ แต่อยากมาอยู่วัดป่ามะม่วง”

“ทำไมถึงอยากมาอยู่ที่นี่ละ วัดกระโจมทองอยู่ไม่สบายหรือ
ถึงได้อยากย้ายวัด”

“ก็สบายดีจะ คือฉันฝันติดๆกันสามคืน ฝันว่าเทวดาสั่ง
ให้ไปอยู่ที่วัดป่ามะม่วง เทวดาบอกว่าเขาอยู่ที่ต้นพิกุลหลังโบสถ์
ฉันมาก็เห็นต้นพิกุลจริงๆ ขอให้ฉันอยู่เถิดนะท่าน” แม่ชีวัยเจ็ด
สิบเศษขออนุญาต หลังจากเล่าให้ท่านฟังแล้ว

“เอาเถอะ ไหนๆก็เป็นคำสั่งของเทวดา อาตมาเป็นมนุษย์
หรือจะบังอาจขัดขึ้น” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดยิ้มๆ ญาติโยมที่
นั่ง ณ ที่นั้นต่างพากันอยากรู้ว่าเทวดาหน้าตาเป็นอย่างไร

แม่ชีก้อนทอง

“แม่ชี เทวดาหน้าตาเป็นอย่างไร เหมือนมนุษย์เดินดิน
อย่างเราๆไหม” คำถามของสมภารช่างถูกใจญาติโยมเสียนัก

“ไม่เหมือนจะ เขางามกว่ามนุษย์อีก ใส่ชฎา มีสร้อย
สังวาล เครื่องทรงของเขาล้วนประดับด้วยเพชรนิลจินดา ช่าง
งามเหลือล้น”

“ก็เหมือนลิเกนะซี” พระเจริญนึกไปถึงพระเอกลิเก

“จะ จะว่าเหมือนลิเกก็ได้ แต่เทวดางามกว่าลิเกมากจะ
ผิวพรรณผ่องใส งามไม่มีที่ติ” แม่ชีตอบเพราะจำได้ติดตา

“แล้วเขาบอกหรือเปล่าว่าทำไมถึงต้องให้แม่ชีย้ายมาอยู่วัด
ป่ามะม่วง”

“บอกจะ เทวดาบอกว่าสมภารวัดป่ามะม่วงท่านเก่งทาง
สอนวิปัสสนากรรมฐาน ฉันจะได้มาเรียนกรรมฐานกับสมภาร แล้ว
ก็จะได้เรียนสวดมนต์จากเทวดา เทวดาบอกจะสอนฉันสวดมนต์”
แม่ชีวัยเจ็ดสิบเศษกราบเรียนตามที่เทวดาบอกในฝัน

“แต่ที่วัดนี้ยังไม่มีสำนักชี มีกุฏิพระอยู่สามสี่หลัง แล้ว
อาตมาจะให้อยู่ตรงไหนดีละ กลัวผีหรือเปล่า”

“ไม่กลัวจะ”

“นั่นไปอยู่บนศาลาก็แล้วกัน บนนั้นมีห้องเก็บของว่างอยู่

ห้องหนึ่ง ถ้าอยู่ได้ก็เชิญตามสบาย แล้วนี่มากับใครล่ะ”

“ฉันมาคนเดียวจะ กะว่าจะมาขออนุญาตท่านก่อน แล้ว ฟรุ้งนี่จะให้หลานช่วยขนข้าวขนของมาส่ง ต้องขอบพระคุณท่าน สมภารที่เมตตาฉัน” พุดพลางก้มลงกราบสามครั้ง

“ฉันขออนุญาตไปที่ศาลาเลย จะไปกวาดถูไว้ให้เรียบร้อย ฟรุ้งนี่จะได้มาแต่เช้า”

“ทำไหวหรือ อายุเท่าไรแล้วล่ะ”

“แปดสิบเก้าจ๊ะ”

“ไอ้โฮ ร่วมเก้าสิบแล้วซินะ แต่ยังคงแข็งแรงดี อาตมายังนึกว่าสักเจ็ดสิบกว่าๆ ที่แท้จะเก้าสิบแล้ว”

“นั่นซิ อีฉันก็คิดว่าแม่ชีคงอายุไม่เกินเจ็ดสิบ” นางโถพุดขึ้น

“แก่ว่าอาตมาตั้งหกสิบปี โยมผู้หญิงใครอยากได้บุญก็ไปช่วยแม่ชีเขาทำความสะอาดห้องบนศาลา โยมผู้ชายจะไปปฏิบัติต่อก็ได้ ส่วนอาตมาจะขอตัวขึ้นไปเปลี่ยนจีวรใหม่”

“จีวรท่านสมภารถูกไฟไหม้ตั้งแต่เมื่อไร ฉันเห็นแต่แรกแล้ว ว่าจะทักก็ไม่กล้า” แม่ชีถามขึ้น

“ไม่ใช่ไฟไหม้หรอกจะแม่ชี ท่านถูกฟ้าผ่าเมื่อสักชั่วโมงที่ผ่านมา อยู่ๆ ฟ้าก็มีด พอผ่าท่านแล้วก็สว่างจ้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น” นางแต่มบอกแม่ชี ยังตื่นเต้นไม่หายกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ถูกฟ้าผ่าแล้วยังนั่งคุยกับญาติโยมได้อีกหรือ” แม่ชีไม่อยากจะเชื่อหากก็แปลกใจที่เห็นจีวรท่านใหม่ไปครึ่งผืน

“นั่นซิ ถ้าไม่เห็นกับตาอีฉันเป็นไม่เชื่อเด็ดขาด”

นางแซมช่วยเป็นพยานให้ แม่ชีวัยแปดสิบเก้ายกมือประนมเหนือ

ศิระชะพูดว่า

“สาธุ เป็นบุญของอิฉันเหลือเกิน เทวดาส่งมาถูกวัดแล้ว
ฉันแสวงหาครูบาอาจารย์มานาน เพิ่งมาพบเมื่ออายุจวนจะเก้า
สิบ แต่ถึงท่านจะอ่อนกว่าตั้งหกสิบปี ฉันก็ยอมรับนับถือว่าเป็น
ครูบาอาจารย์ ขอให้ท่านเจริญๆเถอะ บารมีท่านสูงจริงๆ”

“อาตมาก็เจริญอยู่แล้วละโยม เพราะโยมพ่อตั้งชื่อให้ว่า
เจริญ” สมภารหนุ่มเข้าด้วยนึกถูกชะตา

“แม่ชีจะค้างที่วัดนี้เลยหรือครับ” อุบาสกถามขึ้น

“ไม่ค้างจ๊ะ หกโมงเย็นหลานเขาจะเอาเรือมารับ พรุ่งนี้
ฉันจะขนของมาแต่เช้า” แม่ชีตอบแล้วลุกออกไปดูศาลา นางโถ
นางแต้ม และนางแหม่มพากันกราบสมภารสามครั้งแล้วลุกตามออก
ไปเพื่อจะช่วยทำความสะอาดห้องเก็บของที่ว่างอยู่ อุบาสกอุบาสิกา
คนอื่นๆพากันกลับไปยังศาลาเพื่อปฏิบัติต่อจนถึงเวลาทำวัตรเย็น
เมื่อทำวัตรเสร็จก็จะพากันกลับบ้าน เพราะที่วัดยังไม่มีกุฏิที่พัก
ให้ คิดว่าในวันข้างหน้า หากมีเงินมีทองก็จะพากันมาช่วยสมภาร
สร้างกุฏิกรรมฐาน

วันหนึ่งหลังจากฉันเช้าแล้ว พระเจริญก็เดินสำรวจรอบ
วัด เพื่อดูว่าจะสร้างสำนักชีขึ้นตรงบริเวณใด ท่านเดินไปเรื่อยๆ
กระทั่งถึงกำแพงแก้ว แล้วเลยเดินเข้าไปในโบสถ์ บนพื้นโบสถ์
ทางด้านขวาของพระประธาน ท่านเห็นหลุมเล็กๆขนาดเท่า
งบน้ำตาลโดนดหลุมหนึ่ง มีน้ำใสๆขังอยู่ จะว่าน้ำในแม่น้ำเจ้า
พระยาซึมมาถึงในนี้ก็คงเป็นไปได้ เพราะตั้งอยู่ห่างจากแม่น้ำ
ร่วมยี่สิบวา “แล้วจะเป็นน้ำอะไรล่ะ” ท่านรู้สึกพิศวง อีกประการ
หนึ่งพื้นโบสถ์ก็เป็นปูนซีเมนต์ น้ำจะซึมและขังอยู่ได้อย่างไร

พลันท่านก็นึกถึงเทวดาที่สิงสถิตอยู่บนต้นพิกุล แม่ชีก้อนทอง คงจะช่วยถามเทวดาได้ว่า น้ำที่ท่านเห็นนี้มาจากไหน แล้วท่าน จะตรวจสอบอีกครั้งว่าตรงกันไหม คิดดังนั้นจึงเดินไปที่ศาลา แม่ชีก้อนทองกำลังเดินจงกรมอยู่อย่างชะมัดเขม้น เห็นสมภาร เดินมาหาก็กำหนดนั่ง แล้วกราบท่านสามครั้ง

“เป็นยังไงบ้างแม่ชี ปฏิบัติไปถึงไหนแล้ว”

“ยังไม่ถึงไหนเลยจะหลวงพ่อ” หลังจากทำพิธีขอกรรมฐาน เป็นลูกศิษย์เป็นอาจารย์กันแล้ว แม่ชีก็เรียกพระเจริญว่า หลวงพ่อ ได้สนิทใจ แม้อายุท่านจะน้อยกว่า แต่ความสามารถนั้น มากจนสุดจะพรรณนา

“ทำไมล่ะ หรือว่าที่นี่ไม่สงบ”

“ที่นี่สงบจะ แต่ฉันเห็นจะลำบากเสียแล้ว เทวดามารบกวนเหลือเกิน” แม่ชีระบายความในใจออกมา

“รบกวนยังไง” พระหนุ่มสงสัย

“เขามาชวนฉันสวดมนต์ทุกคืน”

“มาเวลาเท่าไร” สมภารหนุ่มซัก แม่ชีก้อนทองตอบว่า

“เที่ยงคืนกับหนึ่งนาที่ ที่ฉันรู้เพราะดูนาฬิกา”

“สวดมนต์แบบไหน อิติปิ โส หรือ คาถาพาหุง” ท่านถามอีก

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างจะ เขาสอนให้ฉันสวดมหาเมตตาครอบจักรวาล ตั้งแต่ฉันมาอยู่ที่นี้เขาก็สอนทุกคืนจนฉันจำได้หมด พอจำได้ฉันก็ไม่อยากสวดอีก แต่เขาก็มาชวนให้สวดทุกคืน”

“แล้วเขาเล่าอะไรให้ฟังบ้างไหม อาตมาอยากรู้ หรือว่าเขามาชวนสวดมนต์เท่านั้น”

“เล่าจะ ฉันกลัวหลวงพ่อจะหาว่าฉันบ้า ก็เลยไม่กล้าเล่า

ให้ฟัง ได้แต่คอยดูว่าจะเป็นอย่างไรที่เขาบอกหรือเปล่า ถ้าเป็นไปตามนั้นฉันถึงจะบอกหลวงพ่อก็มีหลายเรื่องที่เป็นจริง เพียงแต่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ”

“เขาบอกอะไรบ้างล่ะ แล้วแม่ซีจดไว้หรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้จดหรอกจ้ะ ฉันไม่รู้หนังสือ” แม่ซีกราบเรียน

“อ้อ. อาตมาก็ลืมไป คนรุ่นเก่าๆมักไม่ได้เรียนหนังสือ ไหนเขาบอกอะไรบ้าง เพื่ออาตมาจะได้ไปช่วยจดไว้ให้ ว่าจะเป็นเรื่องใหม่”

“เขาบอกหลายอย่างจ้ะ เช่น บอกว่าศาลาที่ฉันอยู่นี้ต่อไปจะถูกรื้อและสร้างเป็นศาลาหลังใหม่ ราคาแปดล้านบาท ส่วนตรงหลังโบสถ์ก็จะมีศาลาราคาสองล้าน สร้างก่อนหลังนี้ จะมีเศรษฐีมาช่วยสร้าง”

“เศรษฐีที่ไหน”

“ฉันก็ไม่ทราบ เขาบอกหลังนี้จะสร้างที่หลัง ทหารจะมาช่วยสร้าง”

“แล้วเขาบอกหรือเปล่าว่าทำไมเขาถึงมาอยู่ที่ตันพิบูลทำไมถึงไม่อยู่บนสวรรค์ เทวดาต้องอยู่บนสวรรค์ถึงจะถูก”

“บอกจ้ะ เขาบอกว่าเดิมเขาอยู่ที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แต่ไปทำผิดประเวณีกับนางฟ้า พระอินทร์จึงลงโทษให้มาอยู่เมืองมนุษย์ ๑๐๐ ปี นี่เขาอยู่มาได้ ๙๑ ปีแล้ว ครบร้อยปีวันที่ ๒๗ มีนาคม เวลา ๙ โมง ๔๕ นาที เขาจะไป” แม่ซีเล่าความตามทีเทวดาบอก

“ทำไมเขามาคุยกับแม่ซีเท่านั้น ไม่เห็นมาคุยกับอาตมาบ้างเลย แม่ซีช่วยถามหน่อยซิ อาตมาเปรียบเหมือนเจ้าของบ้านเขาน่าจะมาขออนุญาตอาตมาก่อน”

“เขาไม่กล้าจะ เขาอายุที่ถูกพระอินทร์ลงโทษ เขาบอกว่าถึงเขาจะเป็นเทวดา แต่มีคุณธรรมน้อยกว่าหลวงพ่อ เลยไม่กล้ามาปรากฏให้เห็น แต่เขาก็รู้ละ เวลาที่หลวงพ่อไปไหนมาไหน เขาจะบอกฉัน ปรากฏว่าหลวงพ่อไปจริงๆ อย่างเมื่อวันก่อน เขาบอกฉันตอนกลางคืนว่า พรุ่งนี้หลวงพ่อจะไปเยี่ยมโยมพ่อโยมแม่ที่ตลาดปากบาง วันรุ่งขึ้นฉันไปที่กุฏิหลวงพ่อ เณรเฉลียวก็บอกฉันว่าหลวงพ่อไปบ้านโยมพ่อโยมแม่”

“แล้วคืนนี้เขาจะมาอีกไหม”

“มาจะ ฉันมาอยู่ที่นี้ได้เดือนเศษ เขามาทุกวัน ฉันถึงบอกหลวงพ่อว่าฉันเห็นจะลำบากเสียแล้ว ถูกเทวดารบกวนจนรำคาญ”

“เอาเถอะอย่าเพิ่งรำคาญ เขาอาจจะมาทดสอบอะไรบางอย่างก็ได้ อาตมาจะฝากโยมถามเทวดาหน่อยได้ไหม”

“ได้จะ หลวงพ่อจะฝากถามอะไรเทวดา”

“ฝากถามว่า น้ำที่ขังอยู่ในโบสถ์นะมาจากไหน”

“น้ำอะไรขังอยู่ในโบสถ์หรือจะ”

“เอาเถอะ อาตมาฝากถามอย่างนี้ก็แล้วกัน” แล้วดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ ท่านบอกอีกว่า

“ช่วยถามอีกข้อนะ ถามว่านารีผลมีจริงไหม”

“งั้นคืนนี้ฉันจะถามให้ แล้วพรุ่งนี้เช้าจะไปรายงานให้หลวงพ่อทราบจะ” แม่ชีรับปากรับคำหนักแน่น

ตกกลางคืนพระเจริญตัดสินใจว่าจะไปแอบฟังที่ได้ฤๅนศาลา อากรู้ว่าเทวดาจะตอบปัญหาที่ท่านฝากแม่ชีถามอย่างไร ท่านออกจากกุฏิเวลา ๒๔ นาฬิกาตรง ใช้เวลาเดินไม่ถึงนาทีก็ไปหยุดยืนอยู่ใต้ถุนห้องแม่ชี นึกเสียวๆอยู่เหมือนกัน กลัวแม่ชีจะ

ปัสสาวะลงมารดศีรษะท่าน เพราะบนศาลาไม่มีห้องสุขา เสียงดังกุกกักอยู่ข้างบน แล้วแสงเทียนก็สว่างลอดร่องกระดานลงมา แม่ชีลุกขึ้นมาจุดเทียนนั่นเอง จากนั้นก็มีเสียงสวดมนต์ เสียงหนึ่งเป็นแม่ชี อีกเสียงดังกังวานไพเราะ คงเป็นเทวดานั้นเอง บทสวดมหาเมตตาครอบจักรวาล ท่านไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน แต่ก็มีบางส่วนเหมือนกับเมตตาพรหมวิหารภาวนา ท่านคิดว่าจะต้องไปหาบทสวดนี้ให้ได้ ว่าอยู่ในหนังสือสวดมนต์เล่มไหน แล้วนำมาตรวจสอบกับแม่ชีว่าจะตรงกันหรือไม่

พระหนุ่มหนึ่งฟังอยู่ที่ใต้ถุนศาลาเป็นชั่วโมง กระทั่งเทวดาและแม่ชีสวดมนต์เสร็จ บัดนี้ท่านเชื่อแล้วว่าแม่ชีก่อนทองมิได้พูดปด เสียงสวดมนต์หายไปแล้ว ได้ยินแม่ชีพูดว่า “เทวดา วันนี้หลวงพ่อบอกว่าฝากถามปัญหา” ยังไม่ทันที่แม่ชีจะบอกว่าปัญหาอะไร เสียงเทวดาก็ตอบว่า

“ไปกราบเรียนท่านว่าน้ำที่ขังอยู่ในโบสถ์นั้นเป็นน้ำทิพย์ มีบ่ออยู่ที่วัดไทรงัง เมืองซัวเถา ประเทศจีน ท่านจะได้ไปเห็นบ่อน้ำทิพย์ในปี พ.ศ. ๒๔๒๕ ให้ท่านลองดื่มน้ำทิพย์ในโบสถ์ดูว่ารสชาติเป็นอย่างไร แล้วก็จดจำไว้ พอไปเมืองจีนก็ให้ลองไปดื่มที่นั่นอีกทีว่าจะได้รสชาติอย่างเดียวกันหรือไม่ ส่วนเรื่องนาฬิกา นั้นท่านจะได้ไปเห็นที่ประเทศศรีลังกา ปี พ.ศ. ๒๔๑๕”

“ขอบใจจะ แล้วฉันจะไปกราบเรียนท่าน”

“ดีแล้ว แต่ถึงไม่ไปท่านก็ทราบเพราะท่านได้ยิน” พระเจริญใจไม่ตึกกลัวเทวดาจะบอกแม่ชีว่าท่านมาแอบฟัง เสียงแม่ชีถามขึ้นว่า

“ท่านหูทิพย์ใช่ไหม หลวงพ่อบอกจะได้คุณพิเศษ เพราะท่านเก่งเหลือเกิน วันนี้ท่านมาคุยกับฉัน ฉันก็เล่าให้ท่านฟังเรื่อง

ที่จะมีเศรษฐกิจและทหารมาสร้างศาลาให้สองหลังตามที่เวทดาบอก
ฉันไว้”

“ถึงเราไม่บอกท่านก็รู้ พระคุณเจ้าท่านสามารถรู้ได้ทุกอย่าง
หากท่านอยากจะรู้ แม่ชีค่อยดูไปก็แล้วกันว่าจะจริงอย่างที่เราพูด
ไหม ที่เรากำลังพูดกับแม่ชีอยู่นี้ท่านก็รู้”

“ท่านรู้ได้อย่างไร” พระเจริญกั้นใจฟัง กลัวเวทดาจะบอก
แม่ชีว่าท่านแอบฟังอยู่ ชะรอยเวทดาคงกลัวว่าท่านจะเสียหน้า จึง
ตอบว่า

“ท่านรู้ก็แล้วกัน ถ้าไม่เชื่อพรุ่งนี้ลองถามท่านดูก็ได้”

“จะ พรุ่งนี้ฉันจะเรียนถามท่าน แต่คืนนี้ขอถามเวทดา
หน่อยเถอะว่า ทำไมต้องมาชวนฉันสวดมนต์ทุกคืน ฉันเบื่อแล้ว
นะ”

“อย่าเพิ่งเบื่อซี เราจะบอกให้นะ เวทดา มี ๒ ประเภทคือ
เวทดาตรงกับเวทดาพาล เวทดาตรงก็คือเวทดาที่เป็นสัมมาทิฐิ เขา
จะสวดมนต์กันทุกคืน เวลา ๒๔ นาฬิกา กับ ๑ นาที แต่
เวทดาพาลไม่สวด ที่เวทดาต้องสวดมนต์ในเวลานี้ก็เพราะต้องเข้า
เฝ้าพระพุทธเจ้า การสวดมนต์คือการเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า บ้าน
ไหนสวดมนต์ทุกวัน เวทดาตรงจะปกป้องรักษา ถ้าบ้านไหนไม่
สวดมนต์เวทดาพาลจะไปอยู่ด้วย คนบ้านนั้นก็จะเป็นอันธพาล
สร้างแต่ความชั่วไว้ในสังคม แม่ชีไปสอนลูกสอนหลานให้สวดมนต์
นะ แล้วเวทดาตรงจะมาสวดด้วย แต่เขาจะไม่มาปรากฏให้เห็น
เพราะเวทดาไม่ชอบคุยกับมนุษย์”

“แล้วทำไมมาคุยกับฉัน ฉันก็ไม่ชอบคุยกับเวทดาเหมือน
กัน หลวงพ่อท่านสอนให้ฉันเดินจงกรม นั่งภาวนา ฉันอยาก
ปฏิบัติมากกว่าอยากสวดมนต์” แม่ชีพูดตรงไปตรงมา

“เอาเถอะ อีกไม่ถึงสิบปีเราก็จะไปแล้ว ที่ต้องมาชวนสวดมนต์ทุกวันเพราะเราไม่มีเพื่อนสวด แล้วก็เห็นว่าแม่ชีพอจะคุยกันได้ อย่างน้อยก็ให้ช่วยเป็นผู้สื่อสารระหว่างเราและพระคุณเจ้า อ้อ พรุ่งนี้ช่วยเรียนท่านด้วยว่า ตอนบ่ายจะมีคนเอาสายสร้อยทองหนัก ๔ บาทมาถวาย ให้ท่านรับไว้ด้วย”

เรื่องอะไรจะรับ พระจะเอาสายสร้อยทองไปทำอะไร เทวดานี้ยุ่งจริง จะมาทำให้เราต้องอาบัติแล้วไหมล่ะ เจ้าอาวาส วัดป่ามะม่วงแอบเถียงในใจ

“ไม่รับไม่ได้ เพราะอีกสามวันจะมีสองพี่น้องมาขอ ท่านจะต้องให้เขาไป อย่าลืมซิ หลวงพ่อเดิมสอนไว้ไม่ใช่หรือว่าผู้ใหญ่ว่าอะไรต้องรับไว้ก่อน มันจะมีประโยชน์ต่อไปในวันข้างหน้า” เทวดาพูดเหมือนรู้ความคิดของท่าน แม่ชีวัยแปดสิบเก้าออกงงๆที่ เทวดาพูดเองเออเองเสรีจ

“ตกลงฉันจะกราบเรียนท่านตามนี้ เชิญเทวดากลับไปยังวิมานที่ต้นพิภูลเถอะ ฉันง่วงนอนจัง ขอหลับสักชั่วโมงแล้วจะมาเดินจงกรม อย่าหาว่าฉันโง่เลยนะ” แม่ชีพูดกับเทวดา พระเจริญแอบคิดในใจว่า

“แม่ชีรูปนี้เก่งจริงๆ กล้าไล่เทวดาเสียด้วย เราเห็นจะต้องกลับก่อนที่จะถูกไล่” คิดดังนั้นจึงเดินกลับกุฏิ ไม่สงสัยอีกต่อไปว่าเทวดามาคุยกับแม่ชีจริงๆ เห็นจะต้องบันทึกไว้เป็นหลักฐาน อีกวาระหนึ่ง ที่วัดนี้มีอะไรแปลกๆอยู่เรื่อย

รุ่งเช้า แม่ชีก้อนทองได้มาเล่าให้พระเจริญฟังถึงเรื่องที่เทวดาสั่งมา พระหนุ่มรับฟังด้วยอาการสงบ ไม่ซักถามแต่ประการใด เพราะท่านได้ยินมาด้วยตัวท่านเอง แม่ชีกลับไปศาลาแล้ว

ท่านจึงเดินไปที่โบสถ์ถือช้อนไปคันหนึ่ง ครั้นถึงจึงใช้ช้อนตักน้ำ ที่ซึ่งอยู่ในหลุมเล็กๆนั้นมาดื่ม ได้สัมผัสกับกลิ่นหอมและรสหวาน อย่างที่ไม่เคยได้ประสบมาก่อน

“เราจะจำไว้ รสอย่างนี้ กลิ่นอย่างนี้ ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เราจะได้ไปพบที่เมืองจีน หากไม่จริงละก็จะตามไปต่อว่าเทวดาที่ ชั้นดาวดึงส์โน่นเชียว” ท่านนึกในใจ

ตอนบ่าย ขณะที่สมภารวัดป่ามะม่วงกำลังคุยกับมัคนายก และกรรมการวัดเรื่องงานกฐินปีนี้ ชายหญิงคู่หนึ่งอายุราวห้าสิบ เศษก็เดินเข้ามาในกุฏิ กราบท่านแล้วฝ่ายหญิงก็พูดขึ้นว่า

“ท่านสมภาร แม่ฉันให้อาสายสร้อยเส้นนี้มาถวาย” นาง พูดพร้อมกับส่งห่อผ้าสี่ตุ่มๆที่ใส่มาในพานเงินซึ่งเก่าจนดำ สิ่งที่ ผ้าห่อหุ้มอยู่เป็นสายสร้อยคอทองคำหนัก ๔ บาท

“อาตมาไม่รับหรอกโยม พระใส่สายสร้อยไม่ได้ เอาไปให้ คนอื่นเถอะ” ท่านปฏิเสธ

“รับเถอะจ๊ะ แม่ฉันกำชับมาว่า ต้องเอามาถวายสมภาร วัดป่ามะม่วง ห้ามถวายวัดอื่น ท่านช่วยรับไว้ด้วยเถอะนี้กว่าเมตตา แม่ฉันด้วย” นางอ้อนวอน

“แล้วทำไมแม่โยมไม่เอามาถวายเองล่ะ อาตมาจะได้ถาม ว่าทำไมถึงต้องเจาะจงมาถวายอาตมา”

“แกมาไม่ได้หรอกครับท่าน เพราะแกตายไปสิบปีแล้ว” บุรุษที่มาด้วยเป็นคนตอบ

“อ้าว ตายแล้วยังมาสั่งลูกได้อีกหรือ หรือว่าแกสั่งไว้ตอน ก่อนตาย”

“คือแกมาเข้าฝันฉันจ๊ะ แกบอกกว่าสร้อยเส้นนี้เป็นสมบัติ เก่าแก่ของแก ถ้าฉันเก็บไว้ก็มีแต่จะจนลงๆ แต่ถ้าฉันถวายสมภาร

วัดป่ามะม่วงฉันจะร่ำรวย แล้วแม่ก็จะขึ้นจากรกด้วย แม่ว่า
แม่อยู่ในนรกจะ” พุดแล้วก็อดร้องให้ไม่ได้ นึกสมเพชเวทนาตัว
เองนัก ยากจนแล้วมีหน้าซำมารดา ยังตายไปตกนรกเสียอีก

“จะยากอะไรละโยม อยากรวยก็เอาสร้อยเส้นนี้ไปขายซี
จะมาให้เอาตมาทำไม” พระเจริญแนะนำ

“ไม่ได้หรอกจะ ฉันไม่ใช่คนที่จะขายสมบัติพ่อแม่กิน หรือ
ถ้าฉันรวยก็คงไม่มีความสุข เมื่อรู้ว่าแม่ฉันอยู่ในนรก” สตรีวัย
ห้าสิบเศษพุดทั้งน้ำตา

“ท่านช่วยรับไว้หน่อยเถอะครับ นึกว่าสงสารเมียกับแม่
ยายผม” บุรุษที่มาด้วยช่วยอ้อนวอนทั้งที่เสียตาสายสร้อย

“เอาเถอะ เอาตมาจะรับฝากไว้ก็แล้วกัน จะเอาคืนเมื่อไร
ก็มาได้ทุกเมื่อ ตกลงนะ ญาติโยมช่วยเป็นพยานด้วย” ท่านบอก
มัคนายกและกรรมการวัด

๖

พิกุลเทพสถิต

ศรีใน สมภารวัดป่ามะม่วงรับสายสร้อยทองคำจากสตรีผู้
นั้นไว้ครบสามวัน เช้าวันรุ่งขึ้นขณะที่ท่านกำลังฉันภัตตาหารอยู่
ที่กุฏิชั้นล่าง สาวรุ่นๆสองคนก็เข้ามาในกุฏิ สามเณรเฉลียวกำลัง
รอรับใช้ท่านอยู่ห่างๆ เห็นสองสาวก็ถึงกับตาเป็นประกายวาววับ
“เชิญหนึ่งก่อนจะ ท่านสมภารกำลังฉันเข้าอยู่ เอ แต่ว่าย
โยมมาหาใคร อาตมาหรือว่าท่านสมภาร” สามเณรหนุ่มสำคัญ
ตนผิด

“เราสองคนจะมาหาท่านสมภารวัดป่ามะม่วงจะ” หนึ่งใน
สองสาวตอบ

“โยมมาจากไหนจะมีธุระอะไรกับสมภารหรือเปล่า”

“มาจากปากน้ำโพคะ มีธุระกับท่านสมภาร ธุระสำคัญ”

“มีอะไรหรือหนู” พระเจริญรวบช้อนและล้อมทั้งที่เพิ่งฉัน
ไปได้สามคำ ท่านไม่อยากให้ใครมารอขณะกำลังฉัน ยกแก้วน้ำ
ขึ้นดื่มแล้วจึงบอกสามเณรให้เก็บสำรับ

“คือหนูกับน้องสาวมาจากปากน้ำโพคะ เทวดาไปเข้าฝัน
บอกว่าสมภารวัดป่ามะม่วงมีของขวัญจะให้ ให้มารับวันนี้” พระ
เจริญไม่รู้สึกแปลกใจ เพราะท่านรู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว

“เทวดามาอยู่อะไรกับมนุษย์ละ เป็นเทวดาก็น่าจะอยู่ส่วน

เทวดาซี” ท่านตั้งใจ ว่า รู้ว่าผู้ถูกว่าต้องไต่ยีน

“หนูก็ไม่ทราบค่ะ เทวดาเขาบอกต้องมาให้ได้ มารับของขวัญแล้วจะร่ำรวย”

“เขาก็บอกหรือเปล่าว່ว่าของขวัญนั้นเป็นอะไร” ท่านถามเพื่อต้องการทดสอบ

“ไม่รู้ค่ะ เขาก็บอกว่ามีคนเอามาถวายเมื่อสามวันก่อน หนูก็ไม่รู้ว่ามีคนเอาของอะไรมาถวายท่านสมภารหรือเปล่าว່ แล้วท่านจะให้หนูกับน้องใหม่ ถ้าไม่ให้เราก็จะพากันกลับค่ะ” คนเป็นพี่สาวพูด หล่อนไม่ยอมไต่ของของขวัญ แต่ที่ต้องมาเพราะอยากพิสูจน์ว่าวัดป่ามะม่วงมีจริงดังที่เทวดาบอกหรือไต่

“เรียกหลวงพ่อดีกว่าหนู เอละ หลวงพ่อจะให้ มีคนเขาเอาทองมาถวาย หลวงพ่อจะไม่รับ เขาก็จะยื่นคะยอ หลวงพ่อเลยบอกว่ารับฝากไว้ก่อน แต่ถ้าเทวดาบอกให้หนูมารับ หลวงพ่อก็จะให้ รอดเดี่ยวนะ” ท่านขึ้นไปข้างบน ประเดี๋ยวนึงก็ลงมา ถือห่อผ้าสีตุ่น ๆ ลงมาด้วย ท่านวางห่อผ้าั้นไว้ตรงหน้าคนพี่บอกว่า

“เอ้า เอาไปแบ่งเท่า ๆ กัน แล้วนำไปขายเอาเงินมาเลี้ยงพ่อแม่” หญิงสาวหยิบห่อนั้นขึ้นมา สิ่งที่สายตาสัมผัสทำให้หล่อนร้องออกมาว่า

“นี่สายสร้อยทองนี่คะ หลวงพ่อให้หนูกับน้องจริงหรือ”

“จริงซีหนู เอาไปแบ่งกันนะ หลวงพ่อดูแล้วเป็นทองจริงไม่ใช่ทองเก้”

“คงหนักหลายบาทนะคะ ขอขอบคุณหลวงพ่อเหลือเกิน ขอขอบคุณคะ” หล่อนก้มลงกราบสามครั้ง น้องสาวทำตาม

“พ่อแม่ยังอยู่ไช้ไหม” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม

“อยู่แต่พ่อคะ แม่ตายหลายปีแล้ว และพ่อกำลังจะมีเมียใหม่ หนูกับน้องก็เลยคิดจะพากันหนีพ่อไปอยู่กับป้าที่เชียงใหม่”

“อย่างนั้นหนุ ทิ้งพ่อทิ้งแม่บาปกรรมมากนะ ต้องเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ซิ หลวงพ่อขอบอกนะว่า ทองเส้นนี้ให้หนูนำไปขายเอาเงินมาเลี้ยงพ่อ แล้วหนูจะเจริญ”

“ก็เขาจะมีเมียใหม่คะ” น้องสาวเป็นคนพูด

“หนูกับน้องก็เลยจะทิ้งเขาไว้ให้เมียใหม่เลี้ยง” พี่สาวช่วยเสริม

“ทำอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าทำหนูสองคนก็จะได้ชื่อว่าเป็นลูกอกตัญญู คนที่อกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ ทำมาหากินไม่ขึ้น ค้าขายก็ขาดทุน ทำราชการก็ไม่เจริญ ดีไม่ดีจะถูกไล่ออก เชื้อหลวงพ่อเถอะ อย่าทิ้งพ่อไป เขาก็จะมีเมียใหม่ก็เรื่องของเขา เราก็ทำหน้าที่ของลูกไป เข้าใจไหม แม่เลี้ยงเขาจะมาดูแลพ่อของเราดีเท่าเราหรือขอให้เชื้อหลวงพ่อสักครั้งนะหนุนะ” คำพูดของสมภารหนุ่มทำให้สองสาวถึงกับน้ำตาคลอ ที่คิดกันไว้ว่าจะหนีพ่อไปอยู่กับป้าก็เป็นอันล้มเลิก ใครเลยอยากจะเป็นลูกอกตัญญู

สองพี่น้องลากลับไปได้สักพัก สองพี่เลี้ยงก็เข้ามาในกุฏิกราบสมภารแล้วคนเป็นเมียก็พูดขึ้นว่า

“ท่านสมภารจำฉันกับพวกบ้านได้ไหมจ๊ะ”

“โยมจะมารับสายสร้อยที่ฝากไว้ใช่ไหม อาตมาเพิ่งให้เขาไปเดี๋ยวนี้เอง แต่เอาเถอะอาตมาจะเอาของโยมมายให้แทนก็แล้วกัน” ท่านรีบบอกด้วยเกรงสองพี่เลี้ยงจะคิดว่าท่านยังยกทองของเขา

“เปล่าจะเปล่า ฉันไม่ได้มาทวงคืน ก็ฉันบอกแล้วไงว่าถวายท่าน” สตรีนั้นยืนยันเจตนาเดิม

“อย่างนั้นหรือหรือ อาตมาก็คิดว่าโยมจะมาทวงคืนเสียอีก แล้วนี่โยมมาจากไหนล่ะ”

“ผมกับพวกบ้านมาจากพิจิตรครับ พวกบ้านเขาจะมารายงานท่านสมภาร” สามียังนางเป็นคนตอบ

“รายงานเรื่องอะไรละโยม อุตสาห์มาจากพิจิตรเขี้ยวหรือทานข้าวทานปลาถิ่นมาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วจะ ฉันกับพ่ออีหนูจะมาราบเรียนท่านว่า วันที่ท่านกรุณารับของไว้ พอฉันกลับถึงบ้าน ค็นั้นแม่ก็มาเข้าฝันฉัน บอกว่าขึ้นจากนรกแล้ว ให้ฉันมาขอบคุณท่านสมภารแล้วแกก็ให้ศีลให้พรฉันใหญ่ บอกว่าฉันจะรำรวยเพราะช่วยแม่ให้ขึ้นจากนรกได้ แม่ยังบอกอีกว่าต่อไปวัดป่ามะม่วงจะเจริญ เพราะท่านสมภารบารมีสูง จะมีคนมาช่วยสร้างศาลาหลังใหญ่ให้สองหลัง คนจะเข้ามาปฏิบัติกรรมฐานเป็นพันเป็นหมื่น เงินทองจะไหลมาเทมา ท่านสมภารว่าจะจริงอย่างที่แม่แกพูดใหม่จ๊ะ” นางถามพระเจริญ

“อาตมาก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ก็คงต้องคอยดูกันต่อไป โยมก็ต้องหมั่นมาดูนะ ว่าจริงหรือไม่จริง ต้องมาพิสูจน์ด้วยตัวเอง”

“จ๊ะ แล้วถ้าฉันรำรวยจริงอย่างที่แม่ว่า ฉันจะมาช่วยท่านสมภารสร้างศาลา”

“ขอบใจจะโยม อ้อ เมื่อตะก็มิผู้หญิงสองคนพี่น้องเขามาบอกอาตมาว่า เทวดาไปเข้าฝัน บอกให้มารับของขวัญจากสมภารวัดป่ามะม่วงที่มีคนมาถวายเมื่อสามวันก่อน อาตมาก็เลยให้สร้อยทองเส้นนั้นไป เขากำลังจะทิ้งไปอยู่ทีอื่น อาตมาก็ห้ามไว้ บอกให้เอาทองไปขายเอาเงินมาเลี้ยงพ่อ เขาก็รับปากรับคำ

โยมเอาบุญไปนะ”

“สาธุ ท่านสมภารช่างใจบุญเหลือเกิน ฉันขออนุโมทนา
จะ” นางยกมือประนมเหนือศีรษะ สามีนางก็ทำอย่างเดียวกัน

เดือนต่อมาพระเจริญมีกิจนิมนต์ที่บางกอก ลูกศิษย์
คนหนึ่งมานิมนต์ไปเจริญพระพุทธรมณังงานมงคลสมรสของญาติ
ท่านตั้งใจว่าจะไปหาซื้อหนังสือสวดมนต์ที่ห้องสนามหลวง เพื่อ
นำมาตรวจสอบกับบทสวดมนต์มหาเมตตาครอบจักรวาลที่เทวดา
ชวนแม่ชีสวดทุกคืน ฉันเพลแล้วนายหล่อจะเอารถมารับ ตั้งแต่
รถตกเหวคราวนั้น นายหล่อก็ร่ำรวยขึ้นกว่าแต่ก่อน และสามารถ
ซื้อรถคันใหม่ได้โดยไม่ยอมรับเงินช่วยเหลือจากท่านแม่แต่บาท
เดียว ส่วนคันเดิมยังคงค้างอยู่บนยอดยางที่ขึ้นอยู่ในกันหา อำเภอ
แม่สอด เพราะไม่สามารถเอามาขึ้นมาได้ อีกประการหนึ่งรถก็พัง
ยับเยินเกินกว่าจะซ่อมได้ เจ้าของจึงจำใจต้องทิ้งไว้อย่างนั้น

ก่อนที่ท่านจะออกจากกุฏิ แม่ชีก็มารายงานว่า

“หลวงพ่อก็บอกฉันว่าหลวงพ่อก็คงจะไปบางกอกวัน
นี้”

“เทวดานี้ชักจะยุ่งมากเกินไปเสียแล้ว เทียวเรื่องชาวบ้าน
เขาไปทั่ว เมื่อเดือนที่แล้วก็ไปเข้าฝันสองพี่น้อง บอกให้มารับของ
ขวัญที่สมภารวัดป่ามะม่วง” ท่านแก่งบ่นไปอย่างนั้นเอง รู้ว่า
เทวดาต้องได้ยิน

“ตอนแรกฉันก็รู้สึกำคาญเช่นเดียวกับหลวงพ่อนั้นแหละ
แต่พอเขาให้เหตุผลว่าที่ทำเช่นนั้นเพราะต้องการช่วยหลวงพ่อก่อ
บารมี ตัวเขาเองก็ต้องการสร้างบารมีด้วย ฉันก็เลยเอาใจช่วย

นี่หลวงพ่อกำลังจะไปบางกอกใช้ใหม่” แม่ชีก่อนทองถาม

“ถูกแล้ว โยมเขานิมนต์ไปเจริญพระพุทธมนต์ เขาให้ไปพักที่วัดสระเกศ”

“ก็นี่แหละ ที่ฉันมาก็เพื่อจะกราบเรียนเรื่องนี้ คือเทวดา เขาให้มาบอกหลวงพ่อกว่าไม่ต้องไปซื้อหนังสือที่ท้องสนามหลวง บทสวดมนต์ที่เทวดามาสอนฉันสวดมีอยู่ในหนังสือพุทธาภิเษก ฉบับสมเด็จพระสังฆราชแพ ที่ท้องสนามหลวงไม่มีขาย ให้หลวงพ่อกไปขอยืมจากท่านพระครูปลัดเส็งี่ยม”

“อาตมาไม่รู้จักท่าน เทวดาบอกหรือเปล่าท่านอยู่วัดไหน”

“บอกจะ เทวดาบอกว่าท่านอยู่วัดสุทัศน์ หลวงพ่อกจะได้ไม่ต้องไปเสียเวลาหาซื้อที่ท้องสนามหลวง” แม่ชีกราบเรียนสมภารตามที่เทวดาบอก

“งั้นก็ขอบใจที่มาบอก ผากขอบใจเทวดาด้วย อาตมาไปละ” แล้วท่านจึงเดินไปขึ้นรถที่นายหล่อติดเครื่องยนตร์รออยู่

นายหล่อพาพระเจริญมาถึงวัดสระเกศตอนหัวค่ำ พระหนุ่มตั้งใจว่าพรุ่งนี้เช้าหลังจากเสร็จพิธีที่เขานิมนต์ท่านไปเจริญพระพุทธมนต์แล้ว ก่อนกลับวัดท่านจะแวะไปที่วัดสุทัศน์ตามที่เทวดาให้แม่ชีมาบอก ค็นั้นพระเจริญได้มีโอกาสสนทนากับสมเด็จพระวัดสระเกศ สมเด็จพระท่านชำนาญในวิชาโหราศาสตร์ ได้เมตตาสอนวิชาโหราศาสตร์ให้ท่าน หากก็สรุปในตอนท้ายว่า “โหราศาสตร์มันก็สู้พุทธศาสตร์ไม่ได้หรอก เพราะถึงจะแม่นยำยังไงก็เป็นเพียงการคาดเดา ส่วนพุทธศาสตร์นั้นหากใครเข้าถึงก็จะ **รู้แจ้งเห็นจริง** แต่ปลุชนบางหมู่เหล่าเขาไม่อาจเข้าถึงพุทธศาสตร์ได้ จึงต้องพึ่งโหราศาสตร์เพื่อช่วยแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ เพราะมนุษย์เรามีสติปัญญาไม่เท่ากัน การที่จะให้รู้แจ้งเห็นจริงไปหมดทุกคนย่อม

เป็นไปได้ เธอว่าจริงไหม”

“จริงขอรับ” พระหนุ่มตอบ ใจจริงนั้นมีปรารถนาจะเรียนโหราศาสตร์ แต่เมื่อระลึกถึงคำสอนของหลวงพ่อเดิมที่ว่า ผู้ใหญ่ให้อะไรต้องรับไว้ก่อน อย่าหยิ่งโง่โสเป็นแมงป่อง ท่านจึงต้องรับไว้ก่อน

รุ่งเช้าสมเด็จพระเจ้า วัดสระเกศได้รับนิมนต์ไปงานมงคลสมรสด้วย และพระสงฆ์อีก ๗ รูป ที่ไปร่วมในการเจริญพระพุทธมนต์ล้วนเป็นพระหนุ่มที่อายุพรรษาน้อยกว่าพระเจริญ เหตุนี้สมภารวัดป่ามะม่วงจึงได้หนึ่งเป็นลำดับที่สอง ต่อจากสมเด็จพระเจ้าวัดสระเกศ คู่บ่าวสาวที่นั่งหมอบฟังการเจริญพระพุทธมนต์อยู่เบื้องหน้าพระสงฆ์ทั้ง ๘ รูปนั้น เพียงมองแวบเดียว พระเจริญก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าบ่าวเป็นผู้หญิง! ผู้หญิงแต่งงานกับผู้หญิง!

เมื่อพระสงฆ์ ๘ รูป เจริญพระพุทธมนต์จบลง สมเด็จพระเจ้าจึงประพรมน้ำมนต์ให้กับคู่แต่งงาน พร้อมประสาทพรว่า

“ขอให้คู่บ่าวสาวจงรักมั่นขวัญยืน ครองคู่กันจนถือนิไฉไล ยอดทอง กระบองยอดเพชรนะ” จากนั้นคู่แต่งงานจึงพากันไปตักบาตร พระเจริญแอบกระซิบกับสมเด็จพระเจ้าว่า

“เมื่อที่พระเดชพระคุณให้พรคู่บ่าวสาวหรือขอรับ”

“ก็ใช่ะซี ฉันว่าอะไรผิดหรือ” สมเด็จพระเจ้าถามเสียงเบา

“ว่าไม่ผิดหรอกขอรับแต่ผิด”

“ผิดยังไง” พระราชาคณะชั้นสมเด็จจ้อออกกั๊งขา

“ผิดตรงเข้าใจผิดนะขอรับ คือพระเดชพระคุณเข้าใจว่ากำลังให้พรแก่คู่บ่าวสาว ความจริงแล้วงานนี้ไม่มีเจ้าบ่าว ลองดูใหม่อีกทีซีขอรับ” สมเด็จพระเจ้าจึงหันไปมองคู่บ่าวสาวอย่างพิเนิจพิจารณาแล้วออกปากว่า

“จริงของเธอ เสียแรงที่ฉันเป็นหมอดู แต่ดูผู้หญิงเป็น
ผู้ชายไปได้ สงสัยจะต้องเลิกเป็นหมอดูเสียแล้ว กลับไปนี่จะไป
เผาตำราทิ้ง” ท่านพุดพลางหัวเราะเบาๆ หันไปมองคนคู่นั้นอีก
ครั้งแล้วกล่าวว่า

“แต่เขาแต่งตัวได้แบบเนียนดีนี่นา ดูซีใส่เสื้อนอก หวีผม
เรียบแปล้เลย คนสมัยนี้มีอะไรพิลึกๆนะ”

“นั่นซิชอบ กระผมก็เป็นห่วงอยู่นี่”

“เธอห่วงอะไรเขาล่ะ”

“ห่วงว่าเขาจะไม่มีบุตรไว้สืบสกุลนะชอบ” พระหนุ่มตอบ

“โลกเรานี้มันมีอะไรแปลกๆขึ้นทุกวัน พวกเราอยู่กันแต่
ในวัด เลยตามเขาไม่ค่อยจะทัน ฉันว่าอีกหน่อยคงจะมีผู้ชายแต่ง
กับผู้ชายบ้างหรอกนะ ทีหลังถ้าใครมานิมนต์ไปงานแต่งงาน ฉัน
จะต้องซักถามให้ละเอียดว่าใครแต่งกับใคร ถ้าเป็นเพศเดียวกัน
มาแต่งงานกัน ฉันจะไม่รับนิมนต์ให้เสียชื่อ” ท่านพุดยิ้มๆ

“ชอบ กระผมก็เห็นจะต้องทำอย่างนั้นบ้าง”

เมื่อคู่แต่งงานตักบาตรเสร็จแล้ว พิธีกรจึงนำกล่าวถวาย
สังฆทาน พระสงฆ์กล่าวรับอนุโมทนา จากนั้นคู่แต่งงานและ
ญาติโยมช่วยกันประเคนภัตตาหารแด่พระสงฆ์ทั้ง ๘ รูป

เสร็จพิธีแล้ว พระเจริญจึงกราบลาสมเด็จพระเจ้า เพื่อจะกลับ
วัด ขึ้นรถแล้วก็นึกได้ว่าจะต้องไปหาพระครูปลัดเส็งี่ยมจึงบอกนาย
หลอว่า

“ช่วยแวะที่วัดสุทัศน์หน่อย ฉันจะไปหาท่านพระครูปลัด
เส็งี่ยม”

“หลวงพี่รู้จักท่านหรือครับ”

“ไม่รู้หรอก เข้าไปถามหาคงไม่ยาก จะไปเยี่ยมหนังสือท่าน

หน้อย”

เมื่อถึงวัดสุทัศน์ พระเจริญจึงไปถามหาพระครูปลัดเสงี่ยม ครั้นพบแล้วจึงบอกจุดประสงค์ของการมา พระครูวัยลีลิบกล่าวว่า

“หนังสือที่ว่ามีอยู่เล่มเดียว และเท่าที่ผมทราบไม่มีใครมี ผมเคยไปหาซื้อแถวท้องสนามหลวงก็หาไม่ได้ บอกตามตรงว่า ผมไม่ยอมให้ยืม แต่เอาเถอะไหนๆคุณก็ตั้งใจมาแล้ว ผมให้ยืมไปวันเดียวนะ พรุ่งนี้ช่วยเอามาคืนผมด้วย”

“ครับ ผมจะรีบนำมาคืนโดยเร็วที่สุด” พระหนุ่มรับคำ หนักแน่น

ทันทีที่กลับถึงวัด พระเจริญก็ให้สามเณรเจลี่ยไปตามแม่ชีก้อนทองมาที่กุฏิของท่าน

“หลวงพ่อมีอะไรจะใช้ฉันหรือจ๊ะ” แม่ชีถามหลังจากกราบท่านแล้ว

“มีชี ไม่งั้นจะให้เณรไปตามทำไม คืออย่างนั้นะ อาตมาได้หนังสือสวดมนต์มาตามที่เทวดาบอกแล้ว มีอยู่เล่มเดียวจริงๆ ท่านให้ยืมมาวันเดียว พรุ่งนี้ต้องนำไปคืนแต่เช้า จึงอยากจะทดสอบว่าที่เทวดาสอนโยมสวดนั้นจะตรงกันไหม เอ้า ไหนว่าไปชี” ท่านเปิดหนังสือหน้าหนึ่งแล้วให้แม่ชีสวดให้ฟัง แม่ชีจึงเริ่มต้นสวดซ้ำๆว่า

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ...

เอวมฺเม สุตฺตํ เอกํ สมยํ ภควา สวตฺถึยํ วิหฺรติ เขตฺตวเน อนาถปิณฑิกสฺส อาราเมฯ ...

ขณะที่แม่ชีก้อนทองสวดไปอย่างซ้ๆนั้น พระเจริญดูตามไปด้วย แม่ชีสวดได้ตรงกับในหนังสือทุกตัวอักษร ซึ่งช่วงแรกๆ

เหมือนกับเมตตานิสั่งสูตร ต่อจากนั้นก็เหมือน และสมภาร
วัดป่ามะม่วงก็ไม่เคยสวดมาก่อน ทั้งไม่เคยได้ยินผู้ใดสวดนอกจาก
แม่ชีก่อนทองผู้นี้ โชคดีที่ท่านหาหนังสือมาได้โดยการช่วยเหลือ
ของเทวดา อย่างน้อยก็เป็นหลักฐานว่าบทสวดมนต์มหาเมตตา
ครอบจักรวาลนี้ พวกเทวดาเขานิยมสวดกัน พระหนุ่มคิดว่า
จะต้องคัดลอกเก็บไว้เพื่อนำไปพิมพ์แจกญาติโยมในโอกาสต่อไป
นึกขอบคุณท่านพระครูปลัดเสงี่ยมที่ให้ยืมหนังสือพุทธาภิเษกเล่ม
นี้มา ทำให้ท่านมีหลักฐานที่เชื่อถือได้

แม่ชีก่อนทองใช้เวลาสวดถึงสามชั่วโมงเต็ม ทั้งที่บทสวด
มีเพียง ๑๑ หน้ากระดาษของหนังสือขนาดแปดหน้ายก และมี
ข้อความซ้ำๆกัน ทำให้ง่ายต่อการจดจำ วรรคสุดท้ายจบลงด้วย
ข้อความว่า เมตตาทุรหมวิหารภาวณา นิฏฺฐิตา

“เก่งมากโยม ไม่ผิดเลยสักตัวเดียว” พระหนุ่มออกปาก
ชม

“ก็ฉันสวดกับเทวดาทุกคืน” แม่ชีว่า

“อาตมาอยากคุยกับเทวดาแล้วซี โยมช่วยบอกหน่อยได้
ไหม”

“ได้จ้ะ คินนี่ฉันจะบอกเทวดาให้ แต่เขาจะคุยกับหลวง
พ่อหรือเปล่าฉันไม่รู้ละ” แม่ชีพูดตรงไปตรงมาตามความเคยชิน

“ไม่เป็นไร ช่วยไปบอกตามนี้ก็แล้วกัน เอาละ โยมกลับไป
ที่ศาลาได้ อาตมาจะขึ้นข้างบนละ มานี้ยังไม่ทันหายเหนื่อย
เลย เดี่ยวคินนี่อาตมาจะคัดลอกบทสวดนี้ไว้ พรุ่งนี้จะได้นำไป
คืนท่าน”

“พรุ่งนี้หลวงพ่อก็จะเข้าบางกอกอีกหรือ” แม่ชีก่อนทองถาม

“เข้าซี ก็สัญญากับท่านพระครูปลัดเสงี่ยมไว้ว่าจะนำ

นารีผล

หนังสือไปคืนท่าน อาตมาเป็นคนรักษาสัจจะ พุดแล้วก็ต้องทำตามที่พุด หลวงพ่อเดิมสอนไว้ว่า พุดจริงทำจริงผู้หมึงรัก” ท่านพุดเล่นแต่คนฟังเข้าใจว่าท่านจะสึก จึงถาม

“หลวงพ่อกิจจะสึกหรือ” แม่ชีใจคอไม่ดี หากสมภารจะสึกจริงๆก็จะขัดขวางจนถึงที่สุด

“คิดไม่ได้หรือไง อาตมายังหนุ่มยังแน่น” ท่านแกล้งยั่วแม่ชีวัยใกล้เก้าสิบ

“ฉันขอนิมนต์เถอะจ๊ะ พระดี ๆ อย่างหลวงพ่อยากได้สึกเลย อยู่ช่วยงานพระศาสนาไปนาน ๆ เถอะ”

“อาตมาก็อยากอยู่หรือโยม แต่โยมอย่าลืมนะว่าคนที่เขาหล่อน้อยกว่าอาตมายังสึกกันไปตั้งมากมาย แล้วนับประสาอะไรกับคนหล่อน้อยกว่าพระเจริญ” แม่ชีฟังแล้วก็พุดอะไรไม่ออก เพราะสิ่งที่สมภารพุดมานั้นจริงเสียยิ่งกว่าจริง

๗

นางสอิ่ง

วันพระเวลาบ่ายโมง พระเจริญกำลังสอนกรรมฐานให้ ญาติโยมอยู่ที่ศาลาหลังเก่า ที่เทวดาบอกแม่ชีก่อนทองว่าต่อไป จะถูกรื้อแล้วสร้างเป็นศาลาหลังใหม่ราคาแปดล้าน เนื่องจากพัน ฤศุทำนา ญาติโยมจึงมาเข้ากรรมฐานกันมากขึ้น เเดินจงกรม และนั่งภาวนาในช่วงเช้าแล้ว ช่วงบ่ายเป็นการสอบอารมณ์ซึ่ง สมภารวัดป่ามะม่วงจะซักถามอย่างละเอียดว่าผู้ปฏิบัติมีสภาวะธรรม อย่างไรเกิดขึ้นบ้าง เป็นต้นว่า อากาการพอง-ยุบ ชัดไหม ขณะนั่ง มีเวทนาหรือไม่ จิตตั้งมั่นหรือซัดส่ายเป็นประการใด ดังนี้เป็น ต้น ขณะที่ท่านกำลังสอบอารมณ์นางแต่มอยู่นั้น ชายหญิงสูง อายุเดินเข้ามากับเด็กสาวรุ่นหน้าตาสะสวย พระเจริญคิดตรงกับ ญาติโยมว่า ตากับยายพาหลานมาวัด

คนทั้งสามเข้ามานั่งต่อหน้าสมภารแล้วกราบเบญจางค- ประดิษฐ์สามครั้ง คนเป็นหลานสาวกราบได้สวยงามจนผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้นพากันชื่นชมในใจว่า ตายายสอนหลานได้ดีเหลือเกิน ครั้นแล้ว คนเป็นตาก็กล่าวแนะนำตัวเองว่า

“ผมชื่อนายปุ่น อายุ ๗๘ มากับภรรยาเก่าและภรรยา ใหม่”

“อ้อ นี่ภรรยาใหม่หรือ ออกหรือ อาตมานึกว่าหลานสาว”

พระเจริญพุดขึ้น ท่านคิดว่าสาวรุ่นผู้นี้เป็นหลานสาวนายปุ่นเหมือนกับที่ญาติโยมคิด ฟังนายปุ่นบอกกล่าวพวกโยมผู้ชายพากันคิดในใจว่า ลูกคนนี้เก่งเหลือเกิน แก่แล้วยังได้สาวขบเผามาเป็นเมีย แต่โยมผู้หญิงคิดว่า ตาเผาหัวงู แก่แล้วยังไม่เจียมสังขาร เอาเด็กครราวหลานมาทำเมีย

“ไม่ใช่หลานสาวหรอกครับ เขาเป็นเมียเก่าของผม อายุ ๑๕ ส่วนเมียใหม่คือคนอายุ ๗๒” นายปุ่นชี้แจง คราวนี้ทั้งโยมชายโยมหญิง ทั้งพระต่างคิดตรงกันว่า สงสัยตาคนนี้แก่เกินหลง ถึงได้พุดจาเลอะเลือนเลื่อนเปื้อนถึงปานนั้น เสียงโยมผู้ชายถามขึ้นว่า

“ลูกบอกใหม่ซิ คนไหนเมียเก่าคนไหนเมียใหม่กันแน่”

“คนนี้เมียเก่าครับ ชื่อสอิ่ง อายุ ๑๕ ส่วนเมียใหม่ชื่อทองคำ อายุ ๗๒” นายปุ่นยืนยันและชี้ตัวได้ตรงกับที่พุด

“ทำไมเมียเก่าถึงเด็กกว่าเมียใหม่ล่ะโยม” พระเจริญถามดูท่าทางนายปุ่นคงมิได้พุดเล่นเป็นแน่

“ครับ ผมกำลังจะอธิบายให้ท่านสมภารฟังอยู่พอดี” แล้วเขาจึงอธิบายว่า “แม่สอิ่งเป็นภรรยาเก่าผมในชาติที่แล้ว ถ้าเขายังอยู่ก็อายุ ๗๕ แต่เขาตายไปเมื่อปี ๒๔๖๔ ก็ ๓๖ ปีมาแล้ว เขาบอกไปตกนรกมา ๒๐ ปี แล้วมาเกิดใหม่ ตอนนี้อายุ ๑๕” ได้ฟังนายปุ่นพุดเช่นนั้นทุกคนก็หูผึ่งเพราะอยากรู้เรื่องเมืองนรกมานานแล้ว เสียงนางแต้มถามขึ้นว่า

“เมืองนรกมีจริงหรือหนู แล้วทำไมหนูถึงไปตกนรกล่ะ”

“เพราะหนูทำกรรมชั่วซ้ำลามากซิจะนำ ชาติที่แล้วหนูเป็นคนใจบาปหยาบช้า ซี้ลักซี้ขโมย ไปบ้านไหนต้องลักข้าวของเขา ติดไม้ติดมือมาด้วยทุกครั้ง แต่ไม่มีใครสงสัยเพราะเห็นหนูเป็นเมีย

พี่ปุ่น พี่ปุ่นเขาก็ดีกับหนูเหลือเกิน ถ้าไม่ได้เขาช่วยหนูคงไม่ได้กลับมาเกิดในโลกมนุษย์เร็วอย่างนี้ เพราะยมบาลเขาคาดโทษไว้ว่าหนูจะต้องอยู่ในนรกถึงร้อยปี แต่เพราะพี่ปุ่นเขาช่วยจึงได้ไปตกนรกแค่ ๒๐ ปี” หล่อนเล่าความเป็นมาแล้วหันไปมองสามีในอดีตชาติและปัจจุบันชาติด้วยสายตาที่บ่งบอกถึงความรักใคร่และกตัญญูรู้คุณ โยมผู้ชายนี่ก็อิจฉาบุรุษสูงวัยที่สาวน้อยคราวหลานเรียกเขา พี่ แทนที่จะเป็น ตา

“หนูไปลักของอะไรเขาเข้าละถึงได้ตกนรกตั้งร้อยปี” พระเจริณถาม รู้สึกร้อน ๆหนาว ๆ เพราะท่านเองสมัยเมื่อเป็นเด็กก็ลักเงินขายเป็นประจำ ทั้งลักเงินและลักของเอาไปขาย โทศใส่กระดูกปู้ย่าตาหวด ท่านก็ขโมยไปขาย เอากระดูกไปเททิ้งในแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วจะตกนรกใหม่นี้ ท่านรู้สึกกังขา

“ลักของเขามากมายเลยจะหลวงพ่อ อย่างเช่นบ้านไหนมีงานหนักจะไปช่วยงานแล้วก็จะลักพริก หอม กระเทียม ใส่ขายพกกลับมาบ้าน พี่ปุ่นเขาเป็นคนร่ำรวย มีคนนับหน้าถือตาแล้วหนูก็เป็นเมียเขา จึงไม่มีใครสงสัยว่าหนูจะเป็นขโมย พี่ปุ่นเองก็ไม่ว่า เขาเป็นสามีที่ดีมาก คำน้อยก็ไม่เคยว่าให้หนูต้องเจ็บช้ำน้ำใจ ไม่เคยมองหนูในแง่ร้าย จึงไม่รู้ว่าหนูนี้แหละขโมยตัวฉกาจ ช่างเป็นสามีที่ดีเหลือเกิน จริงไหมจะพี่ทองคำ” หล่อนถามภรรยาคนใหม่วัย ๗๒ ของสามี

“จริงจะท่านสมภาร ไม่งั้นฉันคงไม่แต่งงานกับเขา พ่อแม่ฉันก็ไม่อยากให้แต่งงานกับพ่อหม้ายลูกติด เมียเขาตายได้ ๕ ปี เขาจึงมาขอฉันแต่งงาน มีลูกใหม่อีก ๕ คน ลูกเก่า ๔ คน” นางทองคำเล่า

“แค่ลักพริก หอม กระเทียม ก็ต้องตกนรกถึงร้อยปีเชียว

หรือ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม หากเป็นเช่นนั้นจริงท่านเห็นจะต้องไปตกรรณานางสาวสีวลเป็นแน่

“มีมากกว่านั้นจะหลวงพ่อก่อน หนูเป็นขโมยที่โชคดีมาก คือลักของคนอื่นแต่ไม่มีใครสงสัย หนูก็เลยได้ใจทำความชั่วมากขึ้น คนที่โชคดีในการทำช่วงนั้น แท้จริงแล้วเป็นคนโชคร้ายที่สุด อย่างเช่นครั้งหนึ่งหลานชายพี่ปุ่นเขาบวช หนูก็ไปช่วยงานเขาแล้วก็ไปลักทองบ้านงา มา เป็นสายสร้อยหนัก ๔ บาท ซึ่งเขาเตรียมไว้ให้นาคใส่วันแห่รอบโบสถ์ พอสร้อยหายคนเขาก็อลเวง เพราะไม่มีจะให้ นาคใส่ หนูก็เลยไปโทษว่าหลานชายพี่ปุ่นขโมยไป เพราะหลานคนนั้นจนกว่าเพื่อน เจ้าของบ้านเขาก็เชื่อหนู พวกทันทุบตีหลานคนนั้นจนหัวร้างข้างแตก ไม่มีใครรู้ว่าคนขโมยสร้อยคือหนู ยิ่งไปกว่านั้นที่ยมบาลบอกว่าหนูบาปมากคือไปลักข้าวเขา” ไม่มีผู้ใดสังเกตว่าพระเจริณสะดุ้งนิดหนึ่งเมื่อนางสีวลเล่ามาถึงตอนนี้

“ลักมากไหม” คนเป็นพระถามสาวน้อยวัยสิบห้า

“คือหนูไม่ได้ลักเองหรอกจะหลวงพ่อก่อน แต่ใช้ลูกจ้างไปลัก หนูมีลูกจ้าง ๕ คนมาจากภาคอีสาน มาช่วยทำนา ให้ค่าจ้างคนละ ๒๐ บาทต่อปี สมัยนั้นข้าวเกี่ยวนละ ๔๐ บาทจะ” หล่อนอธิบาย

“แล้วโยมปุ่นไม่รู้หรือ” ท่านถามบุรุษวัยเจ็ดสิบแปด

“ไม่รู้เลยครับท่าน ผมอยู่บ้าน ให้แม่สีวลเขาไปเฝ้าโรงนา กับลูกจ้าง เขาขยันขันแข็ง ทำงานตัวเป็นเกลียว ในความรูสึกของผมเห็นว่าเขาเป็นคนดีมากคนหนึ่ง” บุรุษวัยเจ็ดสิบแปดกราบเรียน

“พี่ปุ่นไม่รู้หรือจะหลวงพ่อก่อน เพราะหน้าเกี่ยวข้าวหนู

จะเป็นคนไปคุมลูกจ้างอยู่ที่โรงนา นอนที่กระท่อมในนาเลย เพราะอยู่ไกลจากบ้าน ระหว่างที่อยู่เขาก็ใช้ลูกจ้างไปลักข้าวในนาของคนอื่นที่เขาเกี่ยวแล้วมัดเป็นฟ่อนๆเตรียมขนเข้าลาน หนูทำอย่างนี้ทุกปีโดยไม่ได้นึกถึงบาปบุญคุณโทษ เพราะหนูไม่เชื่อว่าเวรกรรมมีจริง ยิ่งเรื่องนรกสวรรค์หนูยังไม่เชื่อใหญ่ พอไปตกรอกถึงได้รู้ ที่นี้ใครจะมาบอกว่าการไม่มี หนูขอเถียงขาดใจเลย เพราะได้ไปอยู่มาแล้วถึง ๒๐ ปี”

“หนูเป็นอะไรตายล่ะ” นางโถถาม

“ออกลูกตายจ้ะ ตายทั้งกลมตอนอายุ ๓๙ คือหนูมีลูก ๔ คน อายุห่างกันคนละปี ตอนท้องคนที่ ๕ นั้นคนโตอายุ ๑๖ คนเล็ก ๑๓ หนูก็คิดว่าคงหมดแล้ว จู่ๆก็ท้องขึ้นมาอีก แล้วไม่รู้เป็นยังไง พอตั้งท้องลูกคนนั้นมันรู้สึกใจคอไม่ดีเลย ครั้นท้องแก่ก็ถึงหน้าเกี่ยวข้าว จึงออกไปอยู่โรงนาทั้งที่ใจคอไม่สบาย มันมีลางสังหรณ์ว่าจะไม่ได้กลับมาบ้านอีก เลยเอาทองหมั้นไปด้วย ตอนพี่ปุ่นเขาหมั้นหนู เขาซื้อทองสายสะพายหนักเส้นละ ๘ บาท ให้สองเส้น หนูก็เอาไปไว้ที่โรงนาด้วย วันหนึ่งก็เกิดความกลัวว่าลูกจ้าง ๕ คนจะลักทองไป จึงใช้ให้ลูกจ้างไปขโมยข้าวในนาคนอื่น แล้วหนูก็แอบนำทองไปฝังไว้ที่ใต้ต้นกระทุ้ม คั้นนั้นก็เกิดปวดท้องจะคลอดลูก ก็ให้ลูกจ้างสองคนมาตามพี่ปุ่นไปโรงนา พี่ปุ่นเดินทางมายังไม่ทันถึงหนูก็ตายเสียก่อน”

“ตายปุ๊บก็ไปเกิดในเมืองนรกเลยหรือ” พระเจริญถาม

“จะหลวงพ่อก่อน หนูรู้หมดว่าเกิดอะไรขึ้น ตั้งแต่พี่ปุ่นมาถึง แล้วก็ร้องไห้ หนูก็เห็นร่างของตัวเองนอนตายพร้อมกับลูกในท้อง แล้วก็มียมบาลมาพาตัวไป หนูเห็นลูกจ้างช่วยกันหามศพหนูกลับบ้าน พี่ปุ่นก็จัดงานศพให้อย่างดี ช่วงที่หนูอยู่ในเมืองนรกนั้นพี่

ปุ่นเขาก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ พี่ปุ่นช่วยเล่าให้หลวงพ่อฟัง
หน่อยว่าตอนฉันตายนะพี่ทำอะไรบ้าง” สวาน้อยวัยสิบห้าบอกสาม
วัยเจ็ดสิบแปด ญาติโยมต่างฟังอย่างตั้งใจ ด้วยเป็นเรื่องที่ไม่เคย
ได้ยินได้ฟังมาก่อน นายปุ่นเล่าว่า

“ผมก็คิดถึงเมียและลูกมาก เพราะตอนนั้นลูกชายคนเล็ก
อายุ ๑๓ ก็โตแล้ว พอรู้ว่าจะได้ลูกเล็กๆอีกผมก็ดีใจ ในเมื่อมา
ตายทั้งลูกทั้งแม่อย่างนี้ผมก็เศร้าโศกเสียใจมาก จึงทำบุญเป็นการ
ใหญ่เพื่ออุทิศส่วนกุศลไปให้เมียและลูก” เขานั่งนิ่งไปครู่หนึ่ง นึก
ถึงความโศกเศร้าเสียใจเมื่อสามสิบหกปีก่อน แล้วจึงเล่าต่อ

“เมื่อนวดข้าวเสร็จ ผมก็เข้าไปส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่ง
ผมถวายวัดโดยนำไปก่อบพระเจดีย์ข้าวเปลือก แล้วอุทิศส่วนกุศล
ไปให้แม่สื่อ่ง ทำเช่นนั้นแล้วก็ยังไม่หายคิดถึงลูกเมีย ตอนแต่ง
งานผมสร้างเรือนหอเป็นเรือนทรงไทยสองหลังติดกัน แต่พอเขา
ตายผมก็ทนอยู่เรือนไทยไม่ได้เพราะคิดถึงเขาเหลือเกิน จึงย้ายมา
อยู่เรือนปั้นหย่าที่เคยอยู่กับพ่อแม่ ต่อมาจึงรื้อเรือนหอไปสร้างกุฏิ
ถวายวัด แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้เขาอีกเป็นครั้งที่สอง ก็ยังไม่หาย
โศกเศร้า จึงไปปรึกษากับสมภารวัดเพื่อจะขอบวชสักหนึ่งพรรษา
ก่อนแต่งงานกับแม่สื่อ่ง ผมเคยบวชมาแล้ว ๓ พรรษา ทำวัตร
เช้า-เย็นได้ สวดปาติโมกข์ได้ แต่ไม่เคยเจริญวิปัสสนากรรมฐาน
สักออกมาแต่งงานแล้วผมก็ทำวัตรสวดมนต์ทุกวัน แม่สื่อ่งเขาสวด
มนต์ไม่เป็น ผมก็สวดเผื่อเขาเพราะรักเขามาก”

“เมื่อชาติที่แล้วหนูสวดมนต์ไม่เป็นพรอกจะหลวงพ่อ โย โส
ภควา ก็สวดไม่ได้ พี่ปุ่นเขาสวดทุกวันจนหนูรำคาญแต่ก็ไม่กล้า
ว่าอะไรเขา พอไปตกนรกต้องทำวัตรสวดมนต์ทุกวันโกนวันพระ
แล้วยมบาลเขาก็ให้หนูเป็นคนนำด้วย ก็เลยสวดเป็น ไปเป็นเอา

ที่เมืองนรก” สวาทน้อยเล่าอย่างไม่มีปิดบังอำพราง

“ครับ เดียวนี้แม่สั่งเขาสวดมนต์เก่ง เมื่อชาติที่แล้วเขาไม่เคยสวดมนต์เลย” นายปุ่นรับรองคำพูดของภรรยาเก่า

“แล้วสมภารท่านว่าอย่างไรบ้าง” โยมผู้ชายคนหนึ่งถามขึ้น

“ท่านก็แนะนำว่าไม่ต้องสวดปาติโมกข์ แต่ให้ถือธุดงค์วัตรปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานอยู่ในป่าช้า ฉันอาหารเวลาเดียว ผมปฏิบัติอยู่อย่างนี้ตลอดพรรษาและอุทิศส่วนกุศลไปให้แม่สั่ง ออกพรรษาผมก็สึก ใจคอสบายขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก ในเวลาต่อมาพ่อผมก็ได้ไปสู้อแม่ทองคำให้มาเป็นภรรยาผม ตอนแรกพ่อแม่เขาก็จะไม่ยอมยกให้ แต่ในที่สุดพ่อแม่ก็พุดเกลี้ยกล่อมจนเขายอมตกลง ผมก็เลยมีลูกกับแม่ทองคำอีก ๕ คน เวลานี้โตเป็นผู้ใหญ่ ออกเหย้าออกเรือนกันไปหมดแล้ว ลูกชายคนโตซึ่งเกิดกับแม่สั่งก็อายุ ๕๒ แล้วครับ”

“แล้วในเมืองนรกเป็นอย่างไรจะหนุ” สมภารวัดป่ามะม่วงถามภรรยาเก่าของนายปุ่น

“หนุรู้หมดเลยจะหลวงพ่ เพราะยมบาลเขาคอยบอกอยู่ตลอดเวลา เช่นตอนที่พี่ปุ่นนำข้าวเปลือกไปก้อพระเจดีย์ ยมบาลก็บอกหนุว่าเขาลดโทษให้ ๒๐ ปี เหลือ ๘๐ ปี ตอนรื้อเรือนหอไปสร้างกุฏิถวายวัด เขาก็ลดให้อีก ๒๐ ปี เหลือ ๖๐ ปี ยมบาลยังบอกอีกว่าตอนถวายกุฏิมีงานฉลองด้วย พี่ปุ่นจำงมอลำจากอีสานกับหนังตะลุงจากบักขีได้มาเล่น”

“จริงอย่างที่ยมบาลพูดหรือเปล่าโยม” พระเจริญถาม

“จริงครับท่าน แต่ตอนแรกผมไม่เชื่อ คิดว่าเขาจะมาหลอกเอาสมบัติ” นายปุ่นตอบ

“เล่าต่อซิหนู ฉันอยากฟัง” นางแต้มบอเด็กสาว หล่อน
จึงเล่าว่า

“พอพี่ปุ่นบวช ยมบาลก็บอกอีกว่า ‘สามีเธอได้บวชในพระ
ศาสนาและได้เจริญวิปัสสนากรรมฐานอันเป็นกุศลสูงสุด จึงลดโทษ
ให้เธออีก ๔๐ ปี ที่เหลืออีก ๒๐ ปีนั้นอภัยให้ไม่ได้ เพราะเธอ
มีโทษหนักสองประการคือ ๑. ลักทองแล้วโยนความผิดไปให้ผู้อื่น
เป็นเหตุให้เขาต้องถูกทรมานได้รับทุกขเวทนา ๒. ลักข้าว ขโมยพระ
แม่โพสพ บาปมาก อภัยให้ไม่ได้’ คราวนี้คนเป็นพระรู้สึกเสียววาบ
เข้าไปถึงหัวใจเมื่อระลึกนึกถึงบาปกรรมที่ทำ ตอนเป็นเด็กท่านเก็บ
ข้าวตกในนาแข่งกับนางเม้ามารดาเด็กหญิงมะลิซึ่งตอนนั้นยัง
ญาติดีกันอยู่ ท่านถามนางเม้าว่า ‘น้ำเก็บข้าวตกได้วันละเท่าไร’
‘วันละกระฝัก แล้วเอ็งล่ะ’ นางเม้าย้อนถาม ‘วันละสิบกว่าถึง’
‘ทำไมได้มากนักบอกซำมั่งซิ’ ‘จะยากอะไรล่ะน้ำ ก็เอาไธ้ที่เขา
มัดไว้เป็นพ่อนจขี้’ ‘เอาใส่กระสอบเลย’ ‘ข้าไม่เอาหรอก กลัว
ตกนรก ลักพระแม่โพสพต้องตกนรก’ ‘นรกมีที่ไหนกันล่ะน้ำ
อย่าเชื่อนักเลย’ ”

“ยมบาลก็บอกว่าที่เหลืออีก ๒๐ ปี หนูจะต้องชดใช้ อภัย
ให้อีกไม่ได้ หนูจะต้องชดใช้กรรมอยู่ในนรกนั้น พอครบกำหนด
ยมบาลก็บอกว่าถ้าไม่อยากมาตกนรกก็จงอย่าก่อกรรมทำชั่ว และ
ให้กลับไปเกิดในเมืองมนุษย์ ๒๐ ปี เพื่อใช้หนี้พี่ปุ่น ต้องให้สัญญา
ว่าจะปฏิบัติให้ได้สองข้อคือ ๑. ต้องรักษาอุโบสถศีลทุกวันพระ ๒.
ต้องสร้างกุฎิกรรมฐาน ๑ หลัง ราคา ๑ ชั่ง ไม่ขาดไม่เกิน หาก
ทำได้สองข้อนี้ก็ไม่ต้องกลับไปเมืองนรกอีก หนูก็ได้ให้สัญญาและ
มาเกิดเป็นลูกเดียวกับแม่ บ้านหนูอยู่ห่างจากบ้านพี่ปุ่นราวๆสอง
กิโลเมตร เทียบกับแม่ของหนูแต่งงานกันมา ๑๕ ปีไม่มีบุตร ตอน

หนูมาเกิดนั้นเตี้ยอายุ ๕๐ แม่อายุ ๔๐ เขาก็ดีใจที่ได้ลูก หนูมาเกิดเป็นลูกคนจีนก็เลยผิวขาว หน้าตาอย่างนี้ ชาตินี้ที่แล้วหนู ผิวดำ ผอมเกร็ง มีไฟเม็ดเบ้อเร่อที่ริมฝีปาก ยังมีรูปร่างอยู่ที่ บ้านพี่ปุ่นซึ่งเขาให้ช่างมาวาดให้ในวันแต่งงาน คนเรานี้ก็แปลก นะจะหลงพ่อ พอมาเกิดใหม่หน้าจะรูปร่างหน้าตาเหมือนเดิม แต่ กลับไม่เหมือนทั้งที่เป็นคนเดียวกัน แต่ชาตินี้หนูก็ยังมีไฟอยู่ที่ ตำแหน่งเดิม เพียงแต่เม็ดเล็กกว่าชาติที่แล้ว” หล่อนชี้ให้ดูไฟเม็ด เล็ก ๆ เหนือริมฝีปากข้างซ้าย

“แล้วหนูระลึกชาติได้ตอนไหน” นางแค้นมอยากรู้

“ตอนอายุ ๑๑ จะ หนูก็บอกเตี้ยกับแม่ว่า หนูคือนาง สឹងเมียพี่ปุ่น หนูจะขอไปอยู่กับสามี เตี้ยกับแม่ก็ไม่เชื่อ หนู ก็เข้าซีทุกวัน เขาก็พยายามทำให้ลืมชาติที่แล้วโดยไปหาไข่หลง รังมาต้มให้กิน หนูก็ไม่ยอมลืมอดีตชาติ เพราะขมบาลสั่งมาให้ หนูมาใช้กรรมพี่ปุ่น พอหนูอายุ ๑๕ เตี้ยกับแม่ก็เลยพามาบ้าน พี่ปุ่น หนูก็จำชื่อลูก ๔ คนได้หมด พวกเขาก็ไม่มีใครเชื่อ ลูก คนโตเขาก็ไม่เชื่อ เพราะเขาอายุ ๕๒ หนูอายุ ๑๕ จะเป็นแม่ เขาได้อย่างไร” นางทองคำซึ่งนั่งฟังอยู่นานจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ฉันเองก็ไม่เชื่อจะ ไม่มีใครเชื่อเขาเลย ยิ่งพี่ปุ่นนั้นเขา คิดว่าตาแป๊ะกับเมียเสียมสอนลูกเพื่อจะมาเอาสมบัติ แต่แม่สอ้ง เขาก็เล่าหมดทุกสิ่งทุกอย่าง เขารู้กระทั่งวันที่ฉันแต่งงานกับพี่ปุ่น แล้วก็มิลูก ๕ คน คนไหนเกิดปีอะไรเขารู้ ฉันก็ซักจะลั้งเล พ่อแม่เขาตั้งชื่อให้ว่า อาหมวยเล็ก เขาก็ไม่ยอมรับ บอกแต่ว่า เขาชื่อสอ้ง ฉันกับพี่ปุ่นก็ไม่ยอมเชื่อ”

“แล้วทำไมตอนนี้ถึงยอมเชื่อล่ะ” พระเจริณูถาม

“ที่ผมยอมเชื่อเขาก็เพราะสายสะพายสองเส้นที่เป็นทอง

หมั้นครับ คือพอเขาถามหาทองหมั้น ผมก็บอกไม่รู้ว่ามีแม่สื่อ
เขาเก็บไว้ที่ไหน เขาก็ถามว่า พี่ปุ่นโรงเรียนยังอยู่ไหม ผมบอกไม่
อยู่แล้ว ส่วนเขาก็ได้แบ่งให้ลูกๆ ๙ คนไปหมดแล้ว เขาก็ถาม
อีกว่าต้นกระท่อมยังอยู่หรือเปล่า พอผมบอกว่ายังอยู่ เขาก็บอกว่า
เขาฝังมันไว้ที่นั่น เลยชวนกันไปพิสูจน์ ผมจ้างคนไปช่วยขุดสอง
คน ก็พบทองอย่างที่แม่สื่อซึ่งเขาบอก ผมจึงยอมเชื่อ เขาก็บอก
กับพ่อแม่ให้กลับไปอยู่บ้าน เขาจะขออยู่กับผมที่นี่เพื่อทดแทนบุญ
คุณที่ผมช่วยเขา พ่อแม่ของคำภรรยาใหม่ของผมเขาก็ไม่ขัดข้อง
เขาเป็นภรรยาที่ดีมากครับท่าน” นายปุ่นเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
สมภารวัดป่ามะม่วงถามนางทองคำว่า

“ถามจริงเถอะ โยมหึงบ้างหรือเปล่านี”

“แหม ท่าน ฉันทะแก่แล้ว คนอายุปุ่นนี้มานั่งหึงหวง
กันมันก็ผิดธรรมชาติ ถ้าฉันทะสาวยังแสบก็ว่าไปอย่าง” ภรรยาใหม่
ของนายปุ่นตอบ

“แล้วนี่ก็ยังไปถึงมาวัดนี้ ใครแนะนำมา อาตมายังไม่รู้เลย
ว่าโยมมาจากที่ไหน คุณกันมาตั้งนาน” นายปุ่นจึงตอบว่า

“มาจากปากน้ำโพครับ คือบ้านผมอยู่ที่ตะโก พอแม่สื่อ
เขามาอยู่ด้วย เราสามคนคือ ผม แม่สื่อและแม่ทองคำก็ปรึกษา
หารือกันว่าจะไปสร้างกุฏิกรรมฐานที่วัดไหนดี ก็เลยพากันลงเรือ
ล่องมาตามแม่น้ำเจ้าพระยา ล่องมาเรื่อยๆ ก็ไม่เจอวัดที่เขาจะสร้าง
กุฏิกรรมฐาน พอตีมาถึงอินทร์บุรีก็พบผู้ชายคนหนึ่งชื่อหล่อ เขา
บอกเขาเป็นลูกศิษย์ท่านตั้งแต่ท่านอยู่วัดพรหมบุรี ท่านสอน
กรรมฐานด้วย แต่เดี๋ยวนี้ย้ายไปอยู่วัดป่ามะม่วงแล้ว ผมกับภรรยา
ก็เลยตามมานี้แหละครับ”

๒

นรกภูมิ

“แม่หนู ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยเถอะว่าเมืองนรกเป็นยังไง เหมือนโลกมนุษย์ที่เราอยู่ไหม” นางแหม่มได้โอกาสถามบ้างหลังจากที่เป็นผู้ฟังมานาน

“ไม่เหมือนนรกอกจะน่า ไม่เหมือนเลย เพราะผู้ที่มาเกิดเป็นมนุษย์นั้นมาด้วยอำนาจของกุศลกรรม ส่วนผู้ที่ไปเกิดในเมืองนรก เขาไปด้วยอำนาจอกุศลกรรม พุดง่าย ๆ ก็คือบุญกับบาปเท่านั้นที่จะนำเราไปเกิด บุญนำมาเกิดในสุคติภูมิซึ่งได้แก่โลกมนุษย์ โลกสวรรค์ และพรหมโลก ส่วนบาปนำไปเกิดในทุคติภูมิ เช่น ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย หรือเป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น” คนกลับมาเกิดใหม่อธิบาย หล่อนไปได้ความรู้นี้มาจากเมืองนรก นางแถมจึงถามขึ้นบ้างว่า

“หนูรู้ไหมว่าคนที่เจริญกรรมฐานตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน” นางสงสัยอธิบายว่า

“กรรมฐานเป็นกุศลกรรมขั้นสูงสุดที่เรียกว่า ภาวนามัย ถ้าผู้ปฏิบัติสำเร็จมรรค ผล ถึงขั้นสูงสุดที่เรียกว่า อรหัตตมรรค อรหัตตผลก็就不用เกิดอีก เรียกว่า บรรลุพระนิพพาน บุคคลผู้นั้นได้ชื่อว่า พระอรหันต์ รองจากพระอรหันต์เรียกว่า พระอนาคามี คือผู้สำเร็จอนาคามีมรรค อนาคามีผล หากตายจาก

โลกมนุษย์ก็จะไปเกิดเป็นพรหมในชั้นสุทธาวาส ซึ่งมี ๕ ชั้น ได้แก่ อวิหา อตฺปปา สุทฺตสา สุทฺตสี และ อกนิฏฺฐา ต่ำกว่าพระอนาคามี คือ พระสกทาคามีและพระโสดาบัน ตามลำดับ พระโสดาบันและพระสกทาคามีอาจเกิดในโลกมนุษย์หรือโลกสวรรค์ก็ได้ ผู้ที่สำเร็จมรรค ผล ตั้งแต่โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล ขึ้นไป ถือว่าตัดขาดจากอบายภูมิได้อย่างเด็ดขาด จะไม่ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย หรือสัตว์เดรัจฉาน”

“แล้วถ้าไม่บรรลุสักอย่างเดี๋ยวละจะ อย่างฉันนี่รู้สึกว่าคุณเองปฏิบัติไม่ก้าวหน้าเลย คงไม่ถึงขั้นจะเป็นพระโสดาบันอย่างคนอื่นเขาหรอก” นางแแต่้มแสดงอาการวิตก

“ก็อาจจะเกิดเป็นมนุษย์หรือเทวดา แต่ถ้ามีกรรมชั่วอยู่มาก ก็ต้องไปตกนรก ถ้ามีกรรมชั่วเพียงเล็กน้อยไม่หนักหนาสาหัสก็จะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานจะ” สาวน้อยตอบอย่างคล่องแคล่ว

“นอกจากลักขโมยแล้ว กรรมที่จะทำให้ไปตกนรกมีอะไรบ้างจะหนู” คนถามคือนางแแต่้ม

“กรรมที่จะทำให้ไปตกนรกมี ๑๐ อย่างจะ เรียกว่า อกุศลกรรมบถ ๑๐ แบ่งตามลักษณะที่แสดงออกมาจะได้ ๓ แบบ คือ กายกรรม วชิกรรม และ มโนกรรม ถ้าทำชั่วทางกาย เรียกว่า กายทุจริต มี ๓ อย่างได้แก่ ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ และ ประพฤติผิดในกาม ทำชั่วทางวาจาเรียกว่า วชิทุจริต มี ๔ อย่างได้แก่ พูดปด พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ และพูดเพ้อเจ้อ ทำชั่วทางใจเรียกว่า มโนทุจริต มี ๓ อย่างได้แก่ โลภอยากได้ของเขา พยาบาทปองร้ายเขา และมีความเห็นผิด คนที่ทำความชั่วอย่างใดอย่างหนึ่งใน ๑๐ อย่างนี้จะต้องตกนรก ต้องถูกทำโทษอย่างแสนสาหัส หากความสุขสบายมิได้เลย แต่ถึงจะทุกข์

ทรمانอย่างไรก็จะไม่ตาย เช่น บางคนถูกเข็ญจนขาขาดก็ยังไม่ตาย เพราะขามันจะมาต่อกันใหม่ให้ขมบาลเข็ญอีก” ถ้อยคำของนางสอิ่งทำให้พระเจริฎฐนีกถึงคำบอกเล่าของตาแป๊ะเหล็งฮ้วยที่หนีจากเมืองนรกมาเข้ายายเภา เพื่อจะบอกให้เจ็เจียหลานสาวมาเจริฎฐกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้

“แสดงว่าเมืองนรกนั้นไม่ดีเลยใช่ไหม” นางโถถาม

“สำหรับหนู หนูเห็นว่าทั้งดีและไม่ดี เพราะหนูได้ประโยชน์จากการไปตกนรก แต่ก่อนหนูใจบาปหยาบช้า สวดมนต์ไม่เป็น เจริฎฐกรรมฐานก็ไม่มี แล้วก็ไม่ยอมเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ต่อเมื่อไปรู้ไปเห็นด้วยตนเอง ทำให้หนูเปลี่ยนเป็นคนละคน ในเมืองนรกนั้นแม้พวกสัตว์นรกจะถูกลงโทษอย่างสาหัสสากรรจ์ แต่พอถึงวันโกนวันพระเจ้าจะหยุดทำโทษ มีพระมาลัยมาเทศน์โปรดและพวกสัตว์นรกได้ทำวัตรสวดมนต์ ได้เจริฎฐพระกรรมฐาน คนที่สวดมนต์ไม่เป็นและไม่เคยเจริฎฐกรรมฐาน หากตายไปตกนรก ก็จะได้ไปเรียนรู้ที่เมืองนรกนั้น เช่นหนูเป็นตัวอย่าง หนูถึงได้พูดว่านรกให้สิ่งที่ดีแก่หนู” พระเจริฎฐต้องการตรวจสอบเรื่องที่ตาแป๊ะเหล็งฮ้วยบอกว่าพระมาลัยที่มาเทศน์โปรดสัตว์นรกนั้นเป็นฉายา ไม่ใช่ชื่อ จึงถามขึ้นว่า

“พระมาลัยเป็นใครมาจากไหน หนูรู้หรือเปล่า”

“รู้จะหลงพอ ท่านเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาสพที่ผลัดกันไปเทศน์โปรดสัตว์นรก มีอยู่หลายองค์ คำว่า มาลัย เป็นฉายา ไม่ใช่ชื่อเฉพาะ พระอรหันต์ที่ไปเทศน์โปรดสัตว์นรกเรียกว่าพระมาลัยทุกองค์จะ” เป็นอันว่าสิ่งที่ตาแป๊ะเหล็งฮ้วยเล่าให้ฟังนั้นตรงกับที่นางสอิ่งบอกกล่าวทุกประการ กระนั้นท่านก็ต้องการทราบอีกว่า

“พระไปตกนรกกบังใหม่”

“เยอะเลยจะหลวงพ่อก” คำตอบของนางสอิ่งทำให้พระหนุ่มรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ เมื่อนึกถึงกรรมที่ชโมยข้าวตอก

“รู้ได้ยังไงว่าเป็นพระ”

“เพราะมีผ้าเหลืองผูกข้อมือจะ พระนี้ตกนรกกง่ายกว่า คฤหัสถ์อีกนะจะหลวงพ่อก ยมบาลบอกว่าในอนาคตพระจะตกนรกกันเยอะเพราะทำผิดวินัยถึงขั้นต้องปาราชิกกันมาก”

“แล้วหนูถามยมบาลหรือเปล่าว่คนที่ทำชั่วแก้ตัวได้ใหม่ มีทางที่จะตัดเวรตัดกรรมได้อย่างไร”

“มีจะ และวิธีตัดเวรตัดกรรมได้นั้นมีทางเดียวคือ การเจริญ วิปัสสนากรรมฐาน แต่ถ้าเป็นกรรมหนักก็ไม่มีทางแก้ไข ต้องชดใช้กรรมนั้นจะหลวงพ่อก”

“กรรมอะไรบ้างที่แก้ไม่ได้” ท่านทตสอบทั้งที่ทราบ คำตอบคืออยู่แล้วจากการศึกษาภาคปริยัติ

“กรรมหนัก หรือที่เรียกภาษาธรรมว่า ครุกรรม มี ๕ อย่าง ได้แก่ ฆ่าแม่ ฆ่าพ่อ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้า จนพระโลหิตห้อขึ้น และ ยุยงสงฆ์ให้แตกกัน กรรม ๕ อย่างนี้ ลบล้างไม่ได้ เพราะเป็นอนันตริยกรรม ต้องชดใช้กรรมนั้นด้วยตัวเองจะ”

“แล้วยมบาลบอกหรือเปล่าว่คนที่ไปลักข้าวเขาณะ ต้องแก้กรรมอย่างไร” นางสอิ่งเข้าใจว่าสมภารวัดป่ามะม่วงหมายถึงตัวหล่อน จึงตอบว่า

“ยมบาลบอกว่าต้องสร้างกุฎิกรรมฐานจะ เพราะเหตุนี้หนู จึงชวนพี่ปูนกับพี่ทองคำมาหาวัดที่จะสร้างกุฎิกรรมฐาน หลวงพ่อกให้หนูสร้างนะจะ”

“ดีเลยหนุ วัดนี้ยังไม่มีกฏกรรมฐาน หนุมมาช่วยสร้างให้เป็นคนแรกเลยนะ หลวงพ่อดีใจเหลือเกินที่หนุมาวัดนี้” ในใจนั้นท่านคิดว่า ‘เห็นทีจะต้องสร้างกฏกรรมฐานให้เต็มวัดเลย จะได้ไม่ต้องไปตกนรกรอย่างที่โยมเม้าแกเคยพูดไว้ว่า ลักพระแม่โพสพต้องตกนรกร

“แม่หนุ พระมาลัยท่านเทศน์เรื่องอะไรบ้าง พอจะเล่าสู่กันฟังได้ไหม” นางแซมสนใจใคร่รู้

“ท่านเทศน์ถึงเรื่องกรรมที่พวกสัตว์นรกทำไว้อันเป็นเหตุให้ต้องมาตกนรกรจะ เช่น คนที่เคยฆ่าวัวฆ่าควาย เมื่อมาตกนรกรก็ต้องมาเกิดเป็นวัวเป็นควายให้เขาฆ่า แต่มันหนักหนาสาหัสกว่าคือตอนฆ่าวัวฆ่าควายในเมืองมนุษย์ ฆ่ามันตายแล้วก็แล้ว ส่วนในเมืองนรก พอถูกฆ่าตายแล้วก็ฟื้นขึ้นมาใหม่ให้เขาฆ่าอีก คนที่ลักทรัพย์เขา ก็ถูกตัดมือตัดแขน ตัดแล้วมันก็มาต่อกันใหม่ให้ถูกตัดอีก คนที่ประพฤติผิดผิดเมียเขา ก็ต้องปีนต้นจิวมีหนามยาว ๑๖ องคุลี ถูกหนามจิวแทงแล้วยังถูกแร้งกาปากเหล็กจิกกินเนื้ออีก ส่วนพวกที่พูดปดโกหกหลอกลวงเขาก็ถูกตัดลิ้น ตัดแล้วมันก็มาต่อกันใหม่ให้เขาตัดอีก พวกดื่มสุราจะถูกยมบาลเอาน้ำเดือดในกระทะทองแดงกรอกปาก ดูแล้วมันน่าอเนจอนาถเหลือเกิน ยมบาลบอกว่าคนพวกนี้บางคนก็ยังไม่เข็ด พอได้กลับมาก่อกรรมเป็นมนุษย์ก็ก่อกรรมทำชั่วอีก พอตายลงก็ต้องมาตกนรกรอีก เหมือนพวกนักโทษที่ไปติดคุก พอได้รับการปลดปล่อยก็ออกมาทำผิดอีก จึงต้องกลับไปติดคุกครั้งแล้วครั้งเล่า ชีวิตเวียนว่ายอยู่อย่างนี้ไม่รู้จักจบจักสิ้น แต่บางพวกก็เข็ดขยาดไม่กล้าก่อกรรมทำชั่วอีก เพราะกลัวจะต้องไปติดคุกหรือไปตกนรกร อย่างหนุนี้เข็ดหลายจริง ๆ ใครจะมาจ้างสักหมื่นสักแสนให้ทำความชั่วหนุเป็นไม่รับเด็ดขาด

เพราะเงินทองไม่มีความหมายในเมืองนรก จะมีเงินเป็นแสนเป็นล้านก็ต้องตกนรกหากทำความชั่ว ยมบาลไม่รับสินบนเหมือนพวกมนุษย์หรอกจ้ะ” สาวน้อยเล่าขาน

“หนู หลวงพ่อขอถามอีกข้อเถอะ สงสัยมานานแล้ว คือ หลวงพ่อยากจะรู้ว่านรกนั้นมีเฉพาะของคนไทยหรือเปล่า นรกฝรั่ง นรกแขกมีไหม”

“ไม่มีนรกไทย นรกฝรั่ง นรกแขกหรอกจ้ะหลวงพ่อ ไม่มีการแบ่งแยก คนทำความชั่วไม่ว่าจะเป็นไทย ฝรั่ง หรือแขก ก็ต้องไปตกนรกเดียวกันทั้งนั้น การแบ่งแยกเชื้อชาติมีแต่ในโลกมนุษย์ นรกสวรรค์ไม่มีการแบ่งแยกเชื้อชาติหรือศาสนาหรอกจ้ะ”

“หนูเคยไปเห็นสวรรค์มาแล้วหรือถึงได้รู้” นางแค้นเป็นคนถาม

“ยังไม่เคยหรอกจ้ะหน้า ที่รู้เพราะยมบาลบอก แต่อีกห้าปีหนูก็จะได้ไปเห็น ยมบาลให้หนูมาเกิดในโลกมนุษย์ ๒๐ ปี ถ้าหนูทำตามที่ให้สัญญาไว้กับยมบาลคือ รักษาอุโบสถศีลทุกวันพระ กับสร้างกุฏิกรรมฐานด้วยเงิน ๑ ชั่งไม่ขาดไม่เกิน ตายแล้วหนูจะได้ไปเกิดในสวรรค์ ไม่ต้องไปเกิดในเมืองนรกอีก หนูมั่นใจเพราะยมบาลเขาจะไม่โกหกหรอกจ้ะหน้า”

เสียงสามเณรเฉลียวเคาะระฆังบอกเวลาทำวัตรเย็น สมภารวัดป่ามะม่วงจึงพูดขึ้นว่า

“ได้เวลาทำวัตรเย็นแล้ว ขอเชิญญาติโยมไปลงอุโบสถเพื่อทำวัตรเย็นด้วยกัน โยมปู่ด้วย หลังจากนั้นจะได้ปรึกษาหารือกันเรื่องการสร้างกุฏิกรรมฐาน วันนี้หลวงพ่อกขอให้ช่วยเป็นคนนำญาติโยมสวดมนต์ได้ไหม” ท่านถามนางสั่ง

“ได้จะ ตอนอยู่เมืองนรกหนูก็ก็นำหน้าที่นี่” สาวน้อยรับ ด้วยความเต็มใจ

จากนั้นสมภารวัดป่ามะม่วงจึงเดินนำญาติโยมไปที่โบสถ์ซึ่ง หลวงตาอ่อน หลวงตาเฟื่อง สามเณรเฉลียว และแม่ชีก้อนทอง รออยู่แล้ว เมื่อพระเจริญนำกราบพระ และบูชาพระรัตนตรัยแล้ว นางสอังก็นำสวดมนต์ทำวัตรด้วยเสียงกังวานใส จนแม้พระองค์ ก็แอบชื่นชมในใจ จะกล่าวไปไยถึงญาติโยม โดยเฉพาะโยมผู้ชาย นั้นต่างก็อยากเป็นนายปุ่นตรงที่มีเมียสาวสวยเสียงไพเราะเสนาะ โสด!

เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมง การทำวัตรสวดมนต์ก็เสร็จสิ้นลง สามเณรเฉลียวเป็นคนหนุ่มที่ค่อนข้างใจร้อน ท่านรีบเดินมาที่ สาวน้อยกล่าวชมว่า

“โยมสวดมนต์เก่งเหลือเกิน น้ำเสียงก็ไพเราะเพราะพริ้ง อาตมายังไม่เคยเห็นใครสวดได้ไพเราะเช่นนี้มาก่อน” ท่านเข้าใจ ผิดคิดไปเองว่านางสอังก็น่าจะเป็นหลานสาวของสองตายายคุณนี้ นึกหมาย มั่นมั่นมือว่าสักกาลาเทศเมื่อใดจะให้พ่อแม่ไปส่งขอมาเป็นภรรยา พระเจริญเห็นท่าทางเจ้าชู้เก๋แก้งของลูกศิษย์ก็ให้นึกขำ จึงรีบตัดไฟ เสียแต่ต้นลมว่า

“โยมปุ่น คินนี้คงต้องพักค้างคืนที่วัดนี้แหละนะ อาตมา จะให้โยมพักที่กุฏิเณรเฉลียว ส่วนภรรยาสองคนจะให้พักบนศาลา กับแม่ชีก้อนทอง” แล้วหันไปสั่งสามเณรว่า

“ช่วยพาโยมเขาไปพักที่กุฏิด้วย เขาพาภรรยามาสร้างกุฏิ คนนี้ชื่อสอังก์ เป็นภรรยาเก่า อายุ ๑๕ ปี อีกคนชื่อทองคำ เป็น ภรรยาใหม่อายุ ๗๒ ปี” ท่านช่วยแนะนำให้เสร็จสรรพ สามเณร เฉลียวได้ฟังนึกว่าหูเพื่อนไปจึงถามขึ้นว่า

“ท่านสมภารพุดผิดหรือเปล่าครับ โยมสอิ่งเป็นหลานสาวของภรรยาเก่ากรรมังครับ แต่ท่านพุดว่าเป็นภรรยาเก่า” นางแต่มจึงตอบแทนสมภารว่า

“ท่านพุดไม่ผิดหรือจะเณร แม่หนูสอิ่งนี้แหละเป็นเมียเก่าของนาคคนนี้” สามเณรเฉลียวรู้สึกเหมือนว่าหัวใจหล่นวูบลงมากองอยู่ที่ปลายเท้า กลั้นใจถามอีกว่า

“โยมพุดผิดหรือเปล่า ตั้งสติให้ดี แล้วพุดใหม่ซี”

“ฉันพุดไม่ผิดหรือจะ ถ้าท่านไม่เชื่อจะถามแม่โศดู้ก็ได้ แม่หนูคนนี้เขาเป็นเมียแก่นาคคนนี้ แต่เขาได้ตายไปและกลับมาเกิดใหม่ เขาระลึกชาติได้เลยมาอยู่กับผัวเขาอีก” เสียงนายปุ่นถามพระเจริณว่า

“ท่านครับ แล้วเรื่องที่ผมจะสร้างกุฏิกรรมฐานจะลงมือกันเมื่อไรครับ ท่านจะอนุญาตให้สร้างตรงไหน แม่สอิ่งเขาบอกยมบาลสั่งมาว่าให้สร้างเสร็จภายในหนึ่งวันด้วยเงิน ๑ ชั่งพอดิบพอดี” บุษขวยเจ็ดสิบแปดรู้สึกกังวลแทนภรรยา เขาเกรงว่าหากไม่เป็นไปตามนั้นแม่สอิ่งเมียรักก็จักไปตกนรกอีก

“อย่าห่วงไปเลยโยม พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน สร้างตรงหน้าโบสถ์นั่นดีไหม” ท่านซีไปทางด้านขวามือของโบสถ์ซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก อุบาสกหนุ่มซึ่งฟังเรื่องราวมาโดยตลอดจึงปลอบใจว่า

“น้ำอย่าห่วงเลย พรุ่งนี้พวกผมจะเกณฑ์พวกผู้ชายในหมู่บ้านมาช่วยสร้าง พอตีหม้อหรือเรือนหลังเล็กจะปลูกใหม่ให้ใหญ่กว่าเดิม พอมีไม้เหลืออยู่ข้างผมจะเอามาสมทบ ผมคิดว่าหนึ่งชั่งก็สร้างได้ เพราะค่าแรงไม่ต้องจ่าย”

“ผมเห็นด้วย พวกเราอยากได้บุญ การสร้างกุฏิกรรมฐาน

คงจะได้อันนิสงส์สูง พวกเราจะได้ไม่ต้องไปตกนรก” โยมผู้ชาย
อีกคนหนึ่งสันทนสนทน สมภารวัดป่ามะม่วงจึงพูดสรุปว่า

“เอาละ อาตมาขอขอบใจญาติโยมทุกคน และขอ
อนุโมทนาในกุศลจิตของพวกท่านทั้งหลาย นี่ก็คำมิดแล้วขอให้แยก
ย้ายกันกลับบ้าน เณรช่วยพาโยมปุ่นไปที่กุฏิด้วย ส่วนแม่ชีก็พาโยม
ทองคำกับหนูสอิ่งไปที่ศาลา พรุ่งนี้เช้าจะได้ลงมือสร้างกุฏิกรรมฐาน
กัน” แม่ชีก้อนทองรับคำทั้งที่กังวลอยู่ลึกๆ กังวลว่าเมื่อเทวดา
มาชวนสวดมนต์ แม่ทองคำกับแม่สอิ่งอาจตื่นมาเห็นและคิดว่า
ตนเสียสติไปก็ได้ ดังนั้นเมื่อพาคนทั้งสองไปส่งที่ศาลาแล้ว จึง
ไปหาพระเจริญที่กุฏิของท่าน

“หลวงพ่อ ฉันกลัวสองคนนั้นจะว่าฉันบ้าถ้าเทวดามาชวน
ฉันสวดมนต์ตอนเที่ยงคืน”

“จะกลัวไปทำไมละ ดีเสียอีก เขาจะได้อะไรจะได้เห็นว่าเทวดา
มีจริง แม่หนูคนนั้นแกลไปตกนรกมา แกลเชื่อแล้วว่ามี แม่ชี
ไปอยู่เสียที่ไหนละถึงได้ไม่มาฟังตอนแกลเล่า” สมภารวัดป่ามะม่วง
ถาม

“ฉันปฏิบัติอยู่ที่หน้าโบสถ์จะ ไม่อยากฟัง ไม่อยากรู้เรื่อง
ราวของใคร อายุฉันเหลือน้อยลงไปทุกวันๆ ฉันก็อยากจะสร้าง
สมคุณงามความดีให้มากๆ หากบุญพาวาสนาส่งฉันอาจจะได้บรรลุ
มรรค ผล นิพพานบ้าง” แม่ชีก้อนทองบอกกล่าว

“ไม่ยากไปเกิดในสวรรค์หรือที่คนเขาทำบุญกัน
ก็อธิษฐานขอให้ได้ไปเกิดในสวรรค์ทั้งนั้น” พระเจริญต้องการ
ทดสอบแม่ชีวัยเจ็ดสิบเก้า

“ไม่ยากหรอกจะหลวงพ่อ เพราะถึงจะไปเกิดเป็นเทวดา
ในสวรรค์ก็ยังมีความทุกข์ ดูอย่างเทวดาที่มาอาศัยอยู่ต้นพิกุลนั้น

อยู่สวรรค์ดี ๆ พอทำความผิดก็ตกจากสวรรค์มาอยู่ในโลกมนุษย์ ฉันว่าจะเกิดเป็นมนุษย์หรือเป็นเทวดาก็ยังมีทุกข์ เพราะยังต้องเวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสาร ฉันเรียนหลวงพ่อดำตรงว่าต้องการบรรลุพระนิพพาน จะได้ตัดภพตัดชาติ ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีก ฉันคิดของฉันอย่างนี้แหละจะ ใครจะหาว่าฉันเพี้ยนเพราะคิดผิดมนุษย์มนา ฉันก็ไม่สนใจ”

“ไม่ผิดหรอกโยม สิ่งที่ยอมรับและปฏิบัติอยู่นี้ถือว่าเป็นจุดหมายของพระศาสนาเขี้ยวละ น้อยคนนักที่จะรู้และเข้าใจ ว่าจุดหมายของพระศาสนาของเราคือการหลุดพ้นจากทุกข์โดยสิ้นเชิง ซึ่งก็คือการเข้าถึงพระนิพพาน อาตมาก็คิดอย่างเดียวกับโยม หากเป็นไปได้ก็จะไม่ขอเกิดมาเป็นมนุษย์อีก โลกมนุษย์นี่มันวุ่นวายจริงๆนะโยมนะ”

“นั่นซีจะหลวงพ่อดำ เพราะอย่างนี้แหละฉันถึงได้ครองตัวเป็นโสดมาจนทุกวันนี้ พุดแล้วจะหาว่าคุย ตอนฉันสาว ๆ นะสวยอย่างบอกใครเขี้ยว พวกหนุ่ม ๆ จึงต่อมกันเป็นแก๊ว แต่ฉันไม่สนใจใครเลย เพราะมันฝังใจมาตั้งแต่เล็ก ๆ ว่าชีวิตเป็นทุกข์ ถ้าฉันแต่งงานมีครอบครัว ลูกหลานฉันก็ต้องเกิดมาพบกับความทุกข์ พี่ ๆ น้อง ๆ ฉันไม่มีใครเขาคิดอย่างฉัน จึงพากันแต่งงานมีเหย้ามีเรือนไปหมด ฉันก็เลยมีหลานเต็มบ้าน แต่ก็ดีตรงที่พวกเขาเลี้ยงดูฉันเมื่อตอนแก่ เอาละ ฉันอาจจะพุดมากไป ต้องขอโทษที่มารบกวนเวลาหลวงพ่อดำ ฉันจะกลับศาลาไปปฏิบัติละ” พุดจบจึงกราบสามครั้ง แล้วลุกออกไป

เวลาเที่ยงคืนกับหนึ่งนาที่ แม่ชีก้อนทองก็ลุกขึ้นมาจุดเทียนเช่นทุกครั้ง เพราะเทวดามาชวนสวดมนต์ นางทองคำและนางสะอั้งนอนหลับไม่รู้สึกรู้สา เพราะเทวดาไม่ต้องการให้ใครรู้เรื่องนี้ นอกจากแม่ชีก้อนทองและพระเจริญ

๙

กุฎิกรรมฐานหลังแรก

ใช้วันรุ่งขึ้น ญาติโยมพากันมาวัดป่ามะม่วงเพื่อช่วยสร้างกุฎิกรรมฐาน นางแต้มภรรยาทำนนั้นเขี้ยวถือโอกาสอ้างคุณความดีของสามีไปเกณฑ์พวกหนุ่มๆ ในหมู่บ้านมาได้อีกรุ่นหนึ่ง คนที่มาส่วนใหญ่จะรู้ถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้งกันระหว่างอาคันตุกะทั้งสาม ยกเว้นพวกหนุ่มๆ ที่พากันเข้าใจว่า ตากับยายพาหลานสาวมาบำเพ็ญมหากุศล จึงต่างคนต่างหมายมั่นไว้ในใจว่า จะต้องทำให้สาวน้อยสนใจตนเท่านั้น หนุ่มที่ฐานะดีกว่าเพื่อนดูมีความหวังมากกว่าใครๆ ด้วยคิดว่าหากสองตายายจะเรียกค่าสินสอดทองหมั้นมากมายสักเพียงใด ตนก็จะทุ่มจนสุดตัว แม่สาวน้อยผู้นี้หรือก็ช่างน่ารักสงบเสงี่ยมเจียมตัว ไม่มีที่ท่าว่าจะทอดสะพานให้แก่ชายใด ผู้หญิงที่วางเนื้อวางตัวได้สมกับเป็นกุลสตรีเช่นนี้ ชายใดได้ไปก็นับว่าเป็นบุญวาสนาที่คงจะได้สร้างสมมาแต่ปางก่อน

งานสร้างกุฎิกรรมฐานดำเนินต่อไป กระทั่งตกค่ำจึงเสร็จเรียบร้อย นางสะอึ้งเป็นคนเฉลียวฉลาดรอบคอบ หล่อนให้โยกปูนรอบเสาทุกต้นเพื่อใช้หล่อน้ำ กันไม่ให้มดหรือปลวกขึ้นกุฎิมาสร้างความรำคาญแก่ผู้ที่มาปฏิบัติธรรม เป็นอันว่ากุฎิกรรมฐานถูกสร้างให้เสร็จภายในหนึ่งวัน รวมค่าใช้จ่ายทั้งหมดเป็นเงินหนึ่งซังตามที่ยมบาลสั่งมาทุกประการ สาวน้อยมีอาการปีติอย่างเห็น

ได้ชัด หล่อนประนมมือไหว้ขอบคุณญาติโยมทุกคนที่มาช่วยสร้างพวกหนุ่มๆต่างแย่งกันยกมือขึ้นรับไหว้หมายจะได้สบตากับสาวน้อย สามเณรเจดีย์วเห็นแล้วก็ให้หนักขำ แล้วก็หนักเข้าข้างตัวเองว่ามีโซ่ท่านเข้าใจผิดแต่ผู้เดียวหรอก พวกหนุ่มๆเหล่านี้ก็มาแบบเดียวกันกับท่าน อย่างน้อยก็ยังมีเพื่อน

“พี่ปุ่นจะ ฉันว่าเราคงจะต้องขออนุญาตหลวงพ่อกันบ้าง ที่นี้อีกสักคืน พรุ่งนี้ทำบุญถวายกุฏิแล้วค่อยพากันกลับ วันนี้ก็ด่าแล้วคงกลับลำบาก หรือพี่ทองคำจะว่ายังไงจะ” หล่อนถามภรรยาใหม่ของสามีด้วย พวกหนุ่มๆได้ฟังก็รู้สึกเอะใจ สาวสวยน่าจะเรียกนายปุ่นว่า ตา แต่กลับเรียก พี่ปุ่น มันซักจะยังไงๆชอบกล หนุ่มคนหนึ่งอดรันทนไม่ได้จึงถามนางแต่มขึ้นว่า

“น้ำ แม่สาวคนนั้นเขาเรียกลุงนั้นว่ายังไงนะ ผมฟังไม่ถนัด” นางแต่มจึงถือโอกาสตอบข้อสงสัยว่า

“เขาเรียกพี่จะ ก็เขาเป็นพี่เมียกัน แม่หนูนี้เป็นเมียเก่า ส่วนน้ำคนนั้นเป็นเมียใหม่”

“อะไรกัน นี่น้ำยังสติดีอยู่หรือ หรือว่าตัวผมสติเสียถึงได้ฟังน้ำพูดไม่เข้าใจ” นางแต่มรู้สึกขำ จึงตอบว่า

“เออ ทั้งเอ็งทั้งข้าไม่มีใครเสียสติหรอก เรื่องมันยาว เอาเถอะข้าจะเล่าอย่างๆให้เอ็งเข้าใจ คือว่าแม่หนูคนนั้นเขาเคยเป็นเมียของตาปุ่นเมื่อชาติที่แล้ว ทีนี้เขาเกิดระลึกชาติได้จึงขอพ่อแม่มาอยู่กับพี่ ส่วนตาปุ่นหลังจากเมียตายก็ได้แต่งงานใหม่กับน้ำคนนั้น เขาเลยอยู่กันแบบสามคนพี่เมีย”

“ทำไมแม่สาวคนนี้แกถึงได้คิดสั้นยังงั้นละ อยู่ดีๆมา มีผิวอายุคร่าวปู่คร่าวตา หนุ่มๆมีตั้งเยอะแยะทำไมไม่เลือก” หนุ่มน้อยพูดเสียงตำหนิ นึกเสียตายใจแทบขาด เสียตายความสาว

ความสวยของหล่อน

“ก็คนเขาเคยมีบุญคุณกันมา แล้วอีกอย่างเขาต้องทำตามคำสั่งของยมบาล ไม่เช่นนั้นจะต้องกลับไปตกรก”

“น้ำยิ่งพูดผมก็ยิ่งงง แต่เอาเถอะไหนๆผมก็อกหักแล้ว คงไม่คิดจะแย่งชิงเมียคนอื่นหรอก ครั้นจะรอให้ผิวหล่อนตาย ไร้ผมก็เห็นจะรักไม่ลง ผมไม่อยากเป็นสองรองใคร” หนุ่มผู้นั้นพูดอย่างตัดอกตัดใจได้แล้ว

“หลวงพ่อกับหนูกับพี่ปุ่นเห็นจะต้องขออนุญาตค้างที่วัดอีกสักคืน พรุ่งนี้ทำบุญถวายกุฏิแล้วจึงจะพากันกลับ หลวงพ่อกคงไม่ว่านะจ๊ะ” นางสะอื้นขออนุญาตพระเจริญ

“ตามสบายจะหนู แม่ชีก่อนทองเขาคงเต็มใจที่จะให้หนูพักอีกสักคืน หรือจะอยู่เข้ากรรมฐานฉลองกุฏิเลยดีไหม”

“เอาไว้วันหน้าดีกว่าจ๊ะ แล้วอีกอย่าง กุฏิยังไม่ได้ทำพิธีถวาย จะให้ใครเข้าไปอยู่ก็ไม่ใช่การสมควร ตกลงว่าหนูจะอยู่ที่ศาลาหลังเดิมก็แล้วกัน หลังจากทำวัตรเย็นแล้วหนูจะขอกรรมฐานหลวงพ่อกกลางคืนจะให้แม่ชีสอนเดินสอนนั่งให้ แล้วจะนำไปปฏิบัติที่บ้าน อันที่จริงหนูก็เคยปฏิบัติมาแล้วจากเมื่อนรก แต่เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ยังไม่เคยปฏิบัติอีกเลย เหลือเวลาอีก ๕ ปี หนูก็จะจากโลกมนุษย์ไปแล้ว เวลาที่เหลือหนูจะเพียรสร้างแต่กรรมดี จะไม่ทำกรรมชั่วอีกเลยจ๊ะ” หล่อนเรียนสมาธาวัดป่ามะม่วงตามที่ยมบาลกำชับมา ด้วยไม่ประสงค์จะกลับไปเมืองนรกอีก

“ดีแล้วละหนู ว่างๆหลวงพ่อกจะไปเยี่ยมที่บ้านนะ จะได้ไปดูว่าจริงอย่างที่ยมบาลพูดไว้หรือเปล่า เอาเป็นว่าอีก ๕ ปี ค่อยเจอกัน” ท่านรู้ว่าบุคคลทั้งสามจะไม่ได้กลับมาที่วัดป่ามะม่วงอีก

เพราะกลับไปจากวัดนี้ไม่นาน นายปุ่นจะเป็นอัมพาต ไปไหนมาไหนไม่ได้ และแม่หนูสะอั้งก็จะคอยปรนนิบัติสามีเป็นการทดแทนบุญคุณ

“บ้านผมไปลำบากหน่อยนะครับหลวงพ่อกับต้องเดินกลางทุ่งใช้เวลาตั้งครึ่งค่อนวัน แต่หลวงพ่อยังหนุ่มยังแน่น ถึงอย่างไรก็คงลำบากน้อยกว่าผม” นายปุ่นกราบเรียน

“ไม่เป็นไรหรอกโยม อาตมาเคยเดินทางไกลมาหลายครั้งหลายหน ก็ถือคติตามที่พระพุทธองค์ท่านตรัสสอนว่า เหนื่อยก็พัก หนักก็วาง เรื่องความอดทนอาตมาได้นิสัยมาจากโยมมาย สมัยเป็นเด็กอาตมาตื่นตีสาม หาบของไปขายที่ตลาดบางขามซึ่งห่างจากบ้าน ๑๔ กิโลเมตร แล้วก็ต้องขายให้หมดเพื่อจะกลับมาให้ทันไปโรงเรียน ชีวิตลำบากมามาก แต่ก็ดี เพราะทำให้อาตมาไม่กลัวความลำบากอีกต่อไป” สมภารวัดป่ามะม่วงเล่าความหลัง

ตอนสายของอีกวัน หลังจากทำบุญถวายกุฏิกรรมฐานซึ่งเป็นหลังแรกของวัดป่ามะม่วงแล้ว นายปุ่นก็พาภรรยาทั้งสองกราบลาสมภารกลับบ้านที่อำเภอท่าตะโก ซึ่งการเดินทางค่อนข้างทุลักทุเล เพราะนอกจากจะต้องนั่งหลังขดหลังแข็งอยู่ในเรือตั้งครึ่งค่อนวันแล้ว ยังต้องเดินอีกประมาณ ๒๐ กิโลเมตร กว่าถึงบ้านซึ่งอยู่ห่างจากตัวอำเภอไปอีกไกลโข

นับตั้งแต่วัดมีกุฏิกรรมฐานหลังแรก ซึ่งพระเจริญมักจะบอกกับญาติโยมว่าสร้างโดย หญิงสองร่าง นางสองชาติ ก็มีผู้ใจบุญใจกุศลมาสร้างให้อีกหลายหลัง แต่ไม่มีหลังใดสร้างได้สวยงามและสิ้นเปลืองเงินน้อยเหมือนหลังแรก โดยเฉพาะที่แตกต่างมากคือไม่ได้โบกปูนรอบเสาไว้หล่อหน้า จึงนับว่ากุฏิกรรมฐานของ หญิงสองร่าง นางสองชาติ เป็นหลังแรกและหลังเดียวที่ไม่มีช่างคนใด

สามารถเลียนแบบได้ แม้เจ้าของผู้มีจิตศรัทธาจะบงการให้ช่างสร้างให้เหมือนทุกอย่าง ยกเว้นเรื่องราคา ซึ่งแม้จะสูงปานใดก็ไม่เกียจกระนั้นก็หาผู้สร้างให้เหมือนไม่ได้ โยมผู้หนึ่งถึงกับนำเรื่องนี้ไปเรียนปรึกษา กับสมภาร ท่านกลับตอบว่า

“ไม่มีใครสร้างได้หรือโยม เพราะยมบาลไม่ได้สั่งมา ถ้าโยมอยากให้เหมือนก็ต้องไปตกรนรก แล้วให้ยมบาลท่านสั่งมาเสียก่อน” ท่านแนะนำชนิดพูดง่ายแต่ทำยาก

“เกิดท่านไม่สั่งล่ะครับ ผมไม่กล้าเสี่ยงหรือก แล้วผมก็ยังไม่รู้เลยว่าต้องทำกรรมอะไรถึงจะตกรนรก แล้วยมบาลสั่งให้มาสร้างกุฏิกรรมฐานแก้กรรม” พระเจริญรีบตอบว่า

“ก็ขโมยข้าวตอกซีโยม ใครเขาเกี่ยวข้าวมัดเป็นพอนๆไว้ในนา โยมก็ไปขโมย เอากระสอบไปใส่เลยนะ รับรองว่าตกรนรกแน่” ท่านพูดยิ้มๆ พร้อมกันนั้นก็คิดในใจว่า เราเห็นจะต้องขายทองไปสักส่วนหนึ่ง นำเงินมาสร้างกุฏิกรรมฐานแก้กรรม จะได้ไม่ต้องไปตกรนรกอย่างแม่หนูสะอั้ง

“ผมไม่ทำหรือครับหลวงพ่อก เกรงว่าจะเข้าคุกก่อนที่จะตกรนรก เรียกว่าตกรนรกสองนรกเลย คือนรกชาตินี้ และนรกชาติหน้า ผมว่าถึงจะสร้างกุฏิกรรมฐานได้ไม่เหมือนของแม่หนูสะอั้งก็ไม่ใช่ไร เคยทำแต่กรรมดีมาตั้งแต่จำความได้ เรื่องอะไรจะมาสร้างกรรมชั่วเอาเมื่อแก่” คำพูดของบุรุษนั้นทำให้พระเจริญถึงกับเจ็บจี๊ดๆในหัวอก รีบบอกเขาว่า

“ดีแล้วละโยม อาตมาขออนุโมทนา เอาละ อาตมาเห็นจะต้องขอตัวไปสอบอารมณ์ให้ญาติโยมเขาที่บนศาลา วันหลังค่อยมาคุยกันใหม่ ถ้ามีเวลาก็มาเข้ากรรมฐานสะสมบุญไว้วันโยมนะ”

“ครับท่าน ผมตั้งใจไว้ว่าจะลางานสักเจ็ดวันมาปฏิบัติ

ธรรม เพราะอยากสร้างกุศลให้ครบทั้ง ทาน ศีล และภาวนา” พุดจบก็กราบท่านสามครั้ง แล้วเดินไปดูช่างซึ่งกำลังตกแต่งกุฏิที่สร้างเสร็จแล้วให้ดูเรียบร้อยและสวยงามยิ่งขึ้น

สองปีต่อมาพระเจริณมีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะเป็นอุปัชฌาย์ได้ ท่านจึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพระอุปัชฌาย์ ทั้งยังได้เลื่อนจากรักษาการตำแหน่งเจ้าอาวาสมาเป็นเจ้าอาวาส ซึ่งหลวงตาอ่อนก็มีฝีมือดีต่อท่าน ด้วยเห็น ผลงาน ที่สมภารหนุ่มสร้างสรรค์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการพัฒนาวัด เรื่องการสอนวิปัสสนากรรมฐานให้ญาติโยม ตลอดจนเรื่องการปกครองสงฆ์ที่เป็นพระลูกวัด ซึ่งสิ่งเหล่านี้ตัวท่านทำไม่ได้ หากเป็นสมภารที่รังแต่จะถ่วงความเจริญก้าวหน้าของวัด และที่ท่านถูกใจพระหนุ่มมากที่สุดเห็นจะได้แก่ชาตรากระต่ายและน้ำตาลโตนดที่ท่านได้รับการถวายอย่างสม่ำเสมอ

ข้างหลวงตาเพียงนั้นเล่า เมื่อสมภารมิได้ว่ากระไรต่อความประพฤติของตน ก็มีฝีมือดีต่อสมภารหนุ่ม มีอยู่ครั้งเดียวที่สมภารเห็นท่านกำลังเก็บน้อยหน้าใส่ย่ามไปให้ลูกหลาน และถูกเตือนว่า “หลวงตาเพียง การกระทำเช่นนั้นมันบาปนะ นำของสงฆ์ไปให้ลูกหลานโดยมิได้รับอนุญาต ระวังตายไปจะเกิดเป็นเปรต” ท่านพุดเพียงเท่านั้น แล้วก็ไม่เคยพุดอีก และหลวงตาเพียงก็ยังคงปฏิบัติอย่างที่เคย เพราะไม่เชื่อในสิ่งที่สมภารพุด ที่มาบวชก็เพราะถูกเมียบังคับ มิได้มาด้วยศรัทธา

เมื่อจำนวนพระในวัดมีมากขึ้น การบิณฑบาตก็ฝืดเคืองลงเพราะญาติโยมส่วนใหญ่ฐานะไม่ค่อยดี พวกที่ฐานะดีมักจะอยู่ไกลออกไป หรือไม่ก็อยู่ต่างอำเภอ เช่น อำเภออินทร์บุรี ซึ่งมีญาติโยมมาสร้างกุฏิกรรมฐานให้หลายห้อง แต่ญาติโยมในเขตตำบล

ที่วัดตั้งอยู่นั้นค่อนข้างขัดสน ลำพังตัวเองและครอบครัวจะกินไปวัน ๆ ก็ทั้งยาก ไหนเลยจะแบ่งสรรับส่วนมาถึงพระภิกษุ ด้วยเหตุฉะนั้นพระวัดป่ามะม่วงจึงค่อนข้างอดอยากปากหอมอง สมภารเองก็สุดแสนจะสงสารพระลูกวัด ครั้นจะนำเงินไปซื้ออาหารมาหุงหาฉันกันเองก็จะผิดพระวินัย ทั้งนี้เพราะพระพุทธรองค์ทรงบัญญัติไว้ว่า ภิกษุสงฆ์ยังชีพอยู่ได้ด้วยบิณฑบาตที่ญาติโยมเขานุเคราะห์เท่านั้น

วันหนึ่ง สมภารวัดป่ามะม่วงได้รับนิมนต์ไปฉันเพลที่อำเภออินทร์บุรี เจ้าภาพเขามิงานโกนจุกลูกชายและนิมนต์ท่านเพียงรูปเดียว ส่วนอีก ๘ รูป เขานิมนต์พระวัดใกล้บ้าน ญาติโยมชาวอำเภออินทร์บุรีส่วนใหญ่ฐานะดี จังหวัดสิงห์บุรี ราษฎรที่มีฐานะจัดอยู่ในชั้น เศรษฐี นั้น ส่วนใหญ่จะเป็นคนอำเภออินทร์บุรี และบ้านที่มิงานในวันนี้ก็จัดอยู่ในชั้นเศรษฐี ภัตตาหารที่เขาทำไว้สำหรับพระสงฆ์จึงมีแต่ของดี ๆ เช่น หมู เห็ด เบ็ด ไก่ เป็นต้น นอกจากนี้ก็มีปลา เพราะจังหวัดสิงห์บุรีขึ้นชื่อเรื่องปลาน้ำจืด โดยเฉพาะ ปลาแม่ลา นั้นเป็นที่รู้จักไปทั่วประเทศว่ามีรสอร่อยที่สุด

พระเจริญเล็กฉันเบ็ดไก่มานาน รวมทั้งนกด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการชดใช้กรรมที่ทำไว้กับสัตว์เหล่านั้น สัตว์อีกประเภทหนึ่งที่ท่านฉันเนื้อของมันไม่ลงคือวัวและควาย เพราะเป็นสัตว์ที่มีบุญคุณต่อมนุษย์ สัตว์สองชนิดนี้ช่วยทำนาให้มนุษย์ได้มีข้าวกิน แต่เหตุไฉนมนุษย์จะต้องไปกินเนื้อของมันอีก ดังนั้นแม้จะมีอาหารมากมายหลายชนิด แต่พระหนุ่มก็ฉันได้เฉพาะที่เป็นหมูกับปลาเท่านั้น เมื่อพิธีกรนำกล่าวถวายสังฆทานเสร็จ พระสงฆ์ก็ลงมือฉันภัตตาหารซึ่งมีหลายอย่างที่พระเจริญสามารถฉันได้ กระนั้น

ท่านก็ฉันไม่ลงด้วยว่านี่ไปถึงพระลูกวัดที่ต้องอดๆอยากๆ ตัวท่านเป็นสมภารจะเสวยสุขแต่เพียงผู้เดียวก็ดูกระไรอยู่ เมื่ออดก็ควรอดด้วยกันถึงจะถูก คิดได้ดังนี้ก็รวบรวมขอร้องรูปอื่นฉัน พระที่หนึ่งติดกับท่านกำลังผลิตเพลลินในรส จึงมีทันได้สังเกตในตอนแรก ต่อเมื่อฉันได้ครึ่งห้องจึงหันมาถาม

“ท่านสมภารทำไมอ้อมเร็วจัง หรือว่าอาหารไม่ถูกปาก”

“เปล่าหรอก เราเป็นพระภิกษุขึ้นคิดอย่างนั้นก็ผิดวินัยแยะซี แต่ที่ผมนั่งไม่ลงเพราะนึกถึงพระลูกวัด พวกเขาต้อง อดๆอยากๆเพราะชาวบ้านแถวนี้ค่อนข้างยากจน ใส่แต่ข้าวเปล่าๆ ผมงับพระลูกวัดต้องฉันข้าวคลุกน้ำปลาทั้งแทบทุกวัน พอมาเจออาหารดีๆผมเลยคิดไปว่าตัวเราได้ฉันอาหารดีอย่างนี้ขณะที่ลูกวัดอดอยาก ทำให้ผมไม่สามารถจะฉันต่อไปได้ สงสารพวกเขาจนน้ำตาแทบร่วงเลยเชียวละ” ท่านพูดอย่างจริงจังและจริงใจ หากพระรูปนั้นกลับเห็นเป็นเรื่องตลก โดยพูดขึ้นว่า

“ท่านสมภารนี่แปลก เรื่องอะไรจะต้องไปนึกถึงคนอื่น ลมปากของใครก็ของคนนั้น ถ้าผมเป็นท่านจะฉันให้ท้องกางเลย นึกว่าฉันเผื่อลูกวัด”

“แต่ผมทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกครับ หัวอกสมภารก็คงจะเหมือนหัวอกพ่อแม่ ถ้าลูกกินอดๆอยากๆ พ่อแม่จะมานั่งกินอย่างสุขสบายในภักตาคารได้อย่างไร”

“จริงของท่าน ผมเองก็เป็นสมภาร เวลาที่ลูกวัดเจ็บไข้ได้ป่วยผมก็เป็นกังวลกับเขา คงจะเหมือนพ่อแม่เป็นทุกข์ตอนลูกป่วยนั่นแหละ” ภิกษุที่นั่งทางขวามือพระเจริญพูดขึ้นบ้าง

“แต่ผมเห็นท่านฉันเอาๆไม่เห็นฉันไม่ลงเหมือนกับท่านเจริญเลย” ภิกษุรูปเดิมแย้ง สมภารรูปนั้นจึงกล่าวแก้ว่า

“ก็ที่วัดผมไม่อดไม่อยาก ชาวบ้านเขาอยู่ดีมีสุข ข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์เลยเพื่อแผ่มาถึงพระ ผมก็เลยไม่ต้องห่วงเรื่องปากท้องของลูกวัด ห่วงแต่ตอนพวกเขาอาพาธเจ็บป่วย”

“นั่นสิครับ ใครไม่เป็นก็ไม่รู้หรือว่าห้วงกสมภารเจ้าวัดนั้นขมขื่นแค่ไหน เมื่อก่อนผมก็ไม่รู้” พระเจริญพูดกับภิกษุผู้มีตำแหน่งเป็นสมภารวัดเช่นเดียวกับท่าน

“ในกาลข้างหน้าเมื่อท่านมาเป็นสมภารแล้วจะรู้เองนะท่านเจริญนะ” สมภารพูดกับพระรูปนั้นแล้วหันมาขอคำรับรองจากสมภารวัดป่ามะม่วง

“ครับ” พระเจริญตอบยิ้มๆขณะนั่งรอให้รูปอื่นๆฉันเสร็จ จากนั้นเจ้าภาพพระเคนจตุปัจจัยไทยธรรม ภิกษุทั้ง ๙ รูปยกาสัพพี คือ กรวดน้ำให้ผู้ล่วงลับและให้พรผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ เสร็จพิธีแล้วจึงแยกย้ายกันกลับวัดของตน

แม้วัดป่ามะม่วงจะค่อนข้างยากจนในเรื่องปัจจัย ๔ แต่เมื่อมีคนมาปฏิบัติธรรมมากขึ้นปัจจัย ๔ ก็ตามมา พระเถรที่อดอยากปากหอม จึงอิมปากอิมท้องหน้าตาผ่องใส มีกำลังที่จะปฏิบัติศาสนกิจ คงมีแต่พระหลวงตาสองรูปเท่านั้นที่ต่างไปจากรูปอื่นๆ กล่าวคือ แทนที่จะปฏิบัติศาสนกิจ รูปหนึ่งก็เที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างบ้านกับวัด ขนผลหมากรากไม้และขนมนมเนยที่เป็น ของสงฆ์นำไปฝากลูกหลานที่บ้าน ส่วนหลวงตาอีกรูปก็นั่งสูบยาเส้น จิบน้ำชาตรากระต่ายใส่น้ำตาลโตนดแล้วก็จำวัดหลังฉันเช้าและฉันเพล เข้าตำรา เข้าเอน เพลนอน เย็นพักผ่อน คำจำวัด

เมื่อมีผู้มาเข้าปฏิบัติธรรมเจริญพระกรรมฐานอย่างเป็นล่ำเป็นสัน สมภารเจริญก็คิดว่าสมควรที่จะทำวัดป่ามะม่วงให้เป็นสำนักวิปัสสนาอย่างเป็นทางการ จึงคิดจะไปอาราธนานิมนต์พระ

อุดมวิชาญาณ หรือท่านเจ้าคุณโชดกซึ่งเป็นพระอาจารย์ของท่าน มาทำพิธีเปิด ท่านตั้งใจจะเดินทางไปบางกอกในวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เพื่ออาราธนานิมนต์ท่านเจ้าคุณอาจารย์ ดังที่คิดไว้

ก่อนออกเดินทาง ๗ วัน ท่านก็ได้พบกับหลวงพ่อด ในนิมิต กล่าวคือ เวลาตีสี่ ขณะที่ท่านนั่งกรรมฐานอยู่ในโบสถ์ ภาพของหลวงพ่อดก็มาปรากฏในนิมิต ผิวพรรณของท่านผ่องใส ดวงหน้าเปี่ยมด้วยเมตตา ท่านพูดกับสมภารวัดป่ามะม่วงว่า

“ที่เรามาพบเพราะจะมาแจ้งข่าวให้เธอทราบ”

“ข่าวอะไรหรือขอรับเจ้าคุณหลวงพ่อด” พระเจริญถามใน นิมิตกรรมฐานเช่นกัน

“แจ้งข่าวทางโลกก่อนนะ เรื่องนี้ไม่สำคัญเท่าไรแต่อยาก ให้เธอรู้ไว้เดี๋ยวเกิดใครเขาพูดถึง พระมงคลเทพมุนี เธอจะไม่ รู้จัก คือเราได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระมงคลเทพมุนี เรื่องที่สอง ก็ไม่สำคัญเท่าไร คือเราจะละสังขารในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เธอจะเข้าบางกอกวันที่ ๒ คงได้มางานศพเรา ท่านเจ้า คุณโชดกท่านก็คงมาเพราะท่านเป็นอาจารย์ของเรา เรื่องที่สาม สำคัญที่สุด ขอให้เธอจดจำไว้และทำให้ได้อย่างเรา คือเราจะไม่ ไปเกิดที่ไหนอีก แล้วเราก็ได้ลูกศิษย์คนแรกและคนสุดท้ายที่เรา ได้ถ่ายทอดวิชาสติปัญญา ๔ ให้ เขามีศักดิ์เป็นหม่อมเจ้า แต่ไม่ เปิดเผยให้ใครรู้ แม้แต่เราเขาก็ไม่บอก ศิษย์ผู้นี้เรียนจบแพทย์ จากมหาวิทยาลัยปารีส ประเทศฝรั่งเศส เป็นอาจารย์สอนอยู่ ศิริราช เกษียณอายุแล้วมาบวชเป็นลูกศิษย์กรรมฐานคนแรกของเรา เป็นคนสำคัญมาก ขอให้เธอจำชื่อเขาไว้ให้ดี พระวิญญูณ์ คือชื่อของเขา หมอตูระของเราแล้ว เราไปละนะ” แล้วนิมิตนั้นก็หายไป

๑๐

พระวิญญูญาณ

ภาพของหลวงพ่อสวดหรือพระมงคลเทพมุนีตามที่ท่านบอกให้ทราบหายไปจากนิมิตแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงจึงกลับมากำหนดที่ พอง-ยุบ ท่านกำหนด พอง-หนอ ยุบ-หนอ อย่างมีสติต่อเนื่องตลอดเวลา ครบสองชั่วโมงแล้วจึงแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ ครั้นแผ่เมตตาเสร็จจึงอุทิศส่วนกุศลเป็นลำดับสุดท้าย บุคคลที่ท่านอุทิศส่วนกุศลให้เป็นพิเศษในเช้าวันนี้คือ พระมงคลเทพมุนี ซึ่งเป็นสมณศักดิ์ที่ได้รับเป็นครั้งสุดท้ายของหลวงพ่อสวด

ว่าที่จริงแล้วเรื่องสมณศักดิ์เป็นของทางโลก เป็นสิ่งสมมุติ ภิกษุผู้เข้าถึงธรรมย่อมไม่ยินดียินร้ายกับสิ่งนี้ แต่นั่นก็มีประโยชน์ในการอบรมสั่งสอน เพราะลูกศิษย์ส่วนใหญ่ยังติดข้องในสิ่งสมมุติ คือยังหวั่นไหว ดีใจ เสียใจ เมื่อต้องประสบกับโลกธรรม ๘ การที่อาจารย์ของตนได้สมณศักดิ์ซึ่งก็คือ *ยศ* ในสายตาของผู้เป็นศฤงษณ์ ความเลื่อมใสศรัทธาก็เพิ่มพูนมากขึ้น ทำให้ท่านได้มีโอกาสเผยแผ่พระธรรมคำสอนให้กว้างไกลออกไป

ก่อนออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ พระเจริญได้จดบันทึกไว้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ท่านประสบตอนใกล้รุ่ง ท่านรู้สึกยินดีที่หลวงพ่อสวดมีศิษย์ที่จะสืบต่องานด้านวิปัสสนากรรมฐาน พระวิญญูญาณคงอายุแก่กว่าท่านหลายปี เนื่องจากได้เข้ามาสู่ร่ม

กาสาวพัสดร์เมื่อเกษียณอายุราชการแล้ว ส่วนอายุพรรษาท่านไม่ทราบว่าจะใครจะมากกว่า เพราะหลวงพ่อดมได้บอกไว้

ท่านคิดว่าวันหนึ่งคงจะได้พบและสนทนากับภิกษุรูปนั้น พระมงคลเทพมุนีได้มอบภาระไว้ให้ท่านสองประการ ซึ่งท่านก็ไม่แน่ใจว่าจะทำได้หรือไม่ เพราะการไม่ต้องเกิดอีกนั้นย่อมหมายถึงต้องปฏิบัติจนถึงขั้นบรรลุเป็นพระอรหันต์ ซึ่งเป็นเรื่องยากแสนยาก แต่ท่านก็จะพยายามจนถึงที่สุด ส่วนการหาศิษย์ที่จะมาเป็นตัวแทนในการเผยแผ่พระธรรมคำสอนสืบต่อไปในยามที่ท่านมรณภาพแล้วนั้น ก็เชื่อว่าหาได้ง่ายนัก แต่นั้นก็ยังยากน้อยกว่าประการแรก ท่านยังจำคำพูดของหลวงพ่อดมได้แม่นยำที่พูดกับท่านว่า นี่ถ้าเราอยู่ เราจะสอนอย่างนี้ต่อไป แต่ถ้าเราจะหมดอายุ เราก็ขอแค่ตัวเราพันทุกซ์ บัดนี้ท่านได้ประจักษ์แล้วว่าพระอาจารย์ของท่านได้บรรลุความสำเร็จสมดังปณิธานที่ตั้งไว้ ภิกษุวัยสามสิบเอ็ดมิรู้ว่าจะสามารถจัดการกับภาระที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงได้หรือไม่ กระนั้นก็ตั้งปณิธานไว้ว่าจะใช้ความเพียรพยายามจนถึงที่สุด

เรือ พงษ์ประจักษ์ มาถึงท่าเตียนเมื่อเวลาหกโมงเย็น พระเจริญมากับสามเณรเจดีย์ว ที่ต้องพาสามเณรมาด้วยเพราะท่านนำปัจจัยสี่โดยเฉพาะ อาหาร มีพวกปลาร้า ปลาอย่าง ปลาเกล็ด มาเข้าโรงครัว ด้วยรู้ว่าที่คณะ ๕ นั้น มีพระภิกษุจากต่างถิ่น มาเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นจำนวนมาก โยมผู้ใจบุญจึงชักชวนกันมาทำอาหารถวาย ทำให้พระภิกษุมิต้องกังวลเรื่องบิณฑบาตไม่พอเลี้ยงอัตภาพ ที่วัดป่ามะม่วงก็มีโรงครัวแล้วเช่นกัน เพราะเมื่อมีญาติโยมเข้ามาปฏิบัติกันจำนวนมากขึ้น เรื่องข้าวปลา

อาหารก็เป็นเรื่องจำเป็น สามเณรเจดีย์ช่วยสมภารขนของขึ้น
รถสามล้อมายังคณะ ๕ วัดมหาธาตุซึ่งอยู่ขึ้นไปทางเหนือของท่า
เตียน

พระอุดมวิชาญาณยินดีนักที่ลูกศิษย์ของท่านจะเปิดสำนัก
วิปัสสนากรรมฐานขึ้น เพราะการปฏิบัติแนวนี้แม้จะถูกต้องตรง
ตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกประการ หาก
ก็ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายในหมู่นักปฏิบัติ เมื่อยังเป็น มหาโชดก
ท่านอุตส่าห์เดินทางไปร่ำเรียนมาจากประเทศพม่า คนไทยที่คิด
ว่าพม่าเคยเป็นศัตรูคู่แค้นกันมา ต่างพากันรังเกียจว่าเป็นของพม่า
ทว่าความจริงแล้วหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะแม้คนพม่าก็เรียนจาก
คัมภีร์ที่พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ครั้งยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ เมื่อ
เสด็จดับขันธปรินิพพาน พระอรหันต์ต่างพากันจดจำสืบ ๆ กันมา
ภายหลังได้มีการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร กระทั่งกลายมา
เป็นคัมภีร์สำคัญทางพระพุทธศาสนา มีชื่อเรียกว่า คัมภีร์พระ
ไตรปิฎก

สมภารวัดป่ามะม่วงคิดว่าท่านโชดกที่ได้เรียนจากเจ้าคุณ
โชดก เพราะหากจะให้ท่านดั้นด้นไปเรียนถึงเมืองพม่า ท่านเป็น
ไม่ยอมไปเด็ดขาด เพียงได้ยินคำว่า พม่า ท่านก็รู้สึกกร้อน ๆ หนาว ๆ
เพราะยังจำเหตุการณ์ที่ตัวท่านถูกฆ่าตายอย่างทารุณเมื่อคราวกรุง
แตก ในชาติที่เป็นแม่ทัพแห่งกรุงศรีอยุธยา ผู้ฆ่าเป็นคนไทยที่มัก
ใหญ่ใฝ่สูง และไปเข้าข้างพม่า ใช้กลศึกวิธีฆ่าท่าน ท่านเกลียดชัง
พม่ายิ่งกว่าอะไร เพราะชนชาตินั้นได้ทำทารุณกรรมมาย่ำยิดไทย
อย่างป่าเถื่อนที่สุด กระนั้นก็ยังมียคนไทยไปเข้าข้างเพื่อหวังยศและ
อำนาจ แต่ผลสุดท้ายก็ถูกฆ่าตายทั้งหมด เพราะพม่าคงคิดว่าแม้
คนไทยด้วยกันพวกเขายังทรยศ ไหนเลยจะมาจงรักภักดีต่อศัตรู

เล่า แต่กรุงศรีอยุธยาก็ไม่สิ้นคนดี เพราะในเวลาไม่นานนักพระยาตากก็สามารถกอบกู้เอกราชของชาติไว้ได้ และไปตั้งเมืองหลวงใหม่ที่ธนบุรี ทรงสถาปนาพระองค์เป็นสมเด็จพระเจ้ากรุงธนบุรีในปีเดียวกัน

“สามเณรอายุเท่าไรแล้ว” เจ้าคุณอาจารย์ถามขึ้นเมื่อสามเณรเฉลียวชนของเข้าไปเก็บในโรงครัวแล้วจึงมานั่งถัดจากสมภารวัดป่ามะม่วง

“เพิ่งจะเต็มยี่สิบเมื่อวันพระที่ผ่านมานี่เองขอรับ” สามเณรหนุ่มตอบพร้อมประนมมือ

“ก็อายุครบบวชแล้วซี เมื่อไรจะบวชละ กำหนดไว้หรือยัง” พระเจริญเป็นผู้ตอบแทนว่า

“ยังไม่ได้กำหนดเลยครับ กระผมคิดว่าให้เสร็จเรื่องการเปิดสำนักวิปัสสนากรรมฐานเสียก่อน แล้วจึงจะคิดเรื่องนี้ ท่านเจ้าคุณอาจารย์คิดว่าจะเปิดวันไหนดีครับ ที่กระผมมาที่นี่ก็เพื่อจะกราบอาราธนาขิมนต์ท่านเจ้าคุณอาจารย์ไปทำพิธีเปิด” สมภารวัยสามสิบเอ็ดบอกจุดประสงค์ของการมา

“ต้องดูอีกที ตอนนี้อยู่ให้คำตอบไม่ได้ เอาไว้เสร็จงานศพหลวงพ่ोज้าคุณก่อนแล้วค่อยพูดกัน เอ้อ ฉันทหมายถึงหลวงพ่อดนะ ตอนนี้อยู่ได้รับพระราชทานเลื่อนสมณศักดิ์เป็นที่พระมงคลเทพมุนี ฟุ่ร่งนี้เข้าท่านจะละสังขาร ท่านมาบอกลาฉันในนิมิตเมื่อเช้านี้เอง” พระอุทุมวิชาญาณบอกกล่าวให้ผู้เป็นศิษย์ทราบด้วยอาการปกติ สำหรับพระอริยเจ้านั้น เรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นของธรรมดาในสายตาของท่าน เมื่อทราบข่าวจึงมิได้แสดงอาการโศกเศร้าเสียใจหรือวิตกกังวลแต่อย่างใด

“ท่านก็มาบอกกระผมก่อนหน้าที่กระผมจะเดินทางมานี้เจ็ด

วันครับ กระผมก็ตั้งใจว่าจะอยู่ช่วยงานศพของท่าน” ภิกษุวัยสามสิบเอ็ดตอบผู้เป็นอาจารย์

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นเธอก็ทราบเรื่องที่ท่านได้ลูกศิษย์คนใหม่แล้วนะซี เจ้าคุณหลวงพ่อท่านสมประสงค์ดังปณิธานที่ตั้งไว้ทุกประการ น่ายินดีกับท่านนะ”

“ครับ ท่านยังได้มอบภาระให้กระผมไว้ ขอให้กระผมทำให้ได้เหมือนอย่างท่าน นับเป็นภาระที่หนักมากสำหรับกระผม อย่างไรก็ตามกระผมก็ตั้งใจว่าจะใช้ความเพียรพยายามจนถึงที่สุดเพื่อสนองพระคุณครูบาอาจารย์ด้วยและที่สำคัญคือเพื่อรักษาพระศาสนาของเราด้วย” ภิกษุหนุ่มพูดอย่างมุ่งมั่น

“ฉันขอเอาใจช่วย เอาเถอะถึงเวลานั้นเธอจะสำเร็จดังที่ตั้งปณิธานอย่างน้อยหนึ่งอย่าง” อาจารย์พูดให้กำลังใจผู้เป็นศิษย์เจียบกันไปครู่หนึ่ง พระเจริญจึงถามขึ้นว่า

“ท่านเจ้าคุณอาจารย์รู้จักพระวิมุตตญาณ์ ลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณหลวงพ่อหรือเปล่าครับ”

“ไม่รู้จัก ฉันคงจะรู้จักท่านเท่ากับที่เธอรู้ เห็นว่าท่านมีศักดิ์เป็นถึงหม่อมเจ้า แต่ไม่ยอมเปิดเผยตัวเอง พวกลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นหมอศิริราชเขาก็ไม่รู้ว่าอาจารย์ของพวกเขาเป็นถึงหม่อมเจ้า” พระอุดมวิชาญาณตอบ

“แล้วในอนาคตต่อไปข้างหน้าวัดปากน้ำจะสอนธรรมกายหรือสอนสติปัฏฐาน ๔ ครับ” พระหนุ่มยังคงสงสัย

“แนวธรรมกายซี เพราะอย่างน้อยก็เป็นอนุสรณ์แก่เจ้าคุณหลวงพ่อ ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ค้นพบวิชาธรรมกายเป็นคนแรก ขาวว่าพระวิมุตตญาณ์ท่านไปสร้างวัดใหม่อยู่ที่จังหวัดสระบุรี ก็ดีนะจะได้มีหลากหลายออกไป และฉันก็เห็นว่าในอนาคตคนที่สนใจ

ธรรมกายก็จะไม่ลดจำนวนลง เพราะคนเขาอยากร่ำอยากรวยมากกว่าอยากจะทำบุญพระนิพพาน ตัวเธอโชคดีที่ได้เล่าเรียนมาทั้งสองสำนัก ต่อไปสำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดป่ามะม่วงจะเจริญรุ่งเรือง เพราะเธอสามารถนำความรู้จากสองสำนักมาใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม วิชาธรรมกายจะช่วยแก้ปัญหาเรื่องปากเรื่องท้อง ช่วยให้ญาติโยมร่ำรวย เมื่อเขาหมดกังวลเรื่องปากท้อง เขาก็จะมุ่งพระนิพพาน หรือถ้าใครจะพอใจอยู่กับความร่ำรวยก็เป็นเรื่องของเขาเพราะ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม จริงไหม”

“จริงครับ แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่กระผมเป็นห่วง คือ เมื่อไม่มีท่านเจ้าคุณหลวงพ่อแล้วญาติโยมจะมาทำบุญหรือไม่ กระผมเกรงว่าพระวัดปากน้ำจะลำบากเรื่องปัจจัยสี่”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้น วัดปากน้ำจะไม่มีวันขาดสนเรื่องปัจจัยสี่ แต่จะไหลมาเทมาไม่มีวันหยุดเหมือนน้ำตกจากภูเขาเขียวละ วัดปากน้ำจะร่ำรวยและอุดมสมบูรณ์ที่สุดในประเทศไทย เพราะเจ้าคุณหลวงพ่อท่านมีคาถาดี เธอได้คาถาจากท่านบ้างไหมละ” เจ้าคุณโชคถามผู้เป็นศิษย์

“ได้ครับ เจ้าคุณหลวงพ่อท่านสอนว่า ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด หมดยกก็ไม่มา เราไม่หวงกันเราก็ไม่อด หมดยกก็มาเรื่อยๆ กระผมได้นำคาถานี้ไปใช้กับวัดป่ามะม่วง ปรากฏว่าได้ผลครับ เมื่อก่อนพระวัดป่ามะม่วงพากันอดอยากปากหมอง เพราะญาติโยมเขายากจน เวลากระผมได้รับนิมนต์ไปฉันที่บ้านคนมีอันจะกิน กระผมก็ฉันไม่ลงเพราะคิดถึงลูกวัดว่าต้องอดๆอยากๆ ต่อเมื่อมีคนมาสร้างกุฏิกรรมฐาน จึงทำให้คนมาวัดมากขึ้น กระผมก็นึกถึงคาถาของเจ้าคุณหลวงพ่อได้และนำมาปฏิบัติ เวลาที่วัดป่ามะม่วงอุดมสมบูรณ์แล้วครับ ถึงจะไม่เท่าวัดปากน้ำ แต่ในอนาคตอาจ

จะใกล้เคียง” พระเจริณูเล่าความเป็นมาให้เจ้าคุณอาจารย์ของท่าน
รับทราบ

“ดีแล้ว ฉันขอทำนายว่าในกาลข้างหน้า วัดของเธอจะมี
ชื่อเสียงระบือไปทั่วทิศทั้งสี่ ผู้คนจะหลั่งไหลมายังสำนักของเธอ
จนวัดอื่นต้องอิจฉาเขียวละ แต่ก็ช่างเถอะถึงเขาจะอิจฉาก็ทำอะไร
เธอไม่ได้ เพราะธรรมะจะรักษาเธอ พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า
ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารี - ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม
นอกจากทำอะไรเธอไม่ได้แล้ว เขาก็จะมาญาติดีกับเธอ มาขอปัจจัย
สี่ แม้รูปเทียนที่ใช้บูชาพระเขาก็จะมาขอเธอ เพราะเขาขัดสน
จนบัญญัติ จึงต้องบากหน้ามาพึ่งเธอ” เจ้าคุณโชดกพูดตามที่ท่าน
เห็น

“ครับ ถ้าเขามาขอผมก็จะให้ ผมจะไม่หวงใครไม่ว่าจะเป็น
ญาติโยมหรือเป็นพระด้วยกัน กระทบต้องการสร้างทานบารมี
เหมือนพระเวสสันดรครับ” พระหนุ่มตอบ

“คงไม่ต้องถึงขนาดนั้นกระมัง เพราะฉันไม่ยากให้เธอ
สัก” พระอุตมวิชาญาณท้วงและยิ้มนิดๆ

“ทำไมต้องสักเล่าครับ” ลูกศิษย์ไม่เข้าใจ

“อ้าว ก็ต้องสักไปมีเมีย มีลูก เพื่อจะให้ลูกให้เมียเป็นทาน
ยังไงล่ะ” เจ้าคุณอาจารย์เฉลย

“คงไม่หรอกครับ เรื่องสักกระผมเลิกคิดมานานแล้ว พูด
ถึงพระเวสสันดรทำให้กระผมคิดถึงโยมมายและเรื่องที่หลวงพ่อช้าง
เล่าให้โยมมายฟัง ท่านเล่าว่าพระเวสสันดรพาพระโอรสพระธิดา
และพระมเหสีไปอยู่ที่เขาวงกตในป่าหิมพานต์ ที่นั่นมีต้นมรกตผล
ด้วย ท่านเจ้าคุณอาจารย์คิดว่าจะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่าครับ”

“จริงหรือไม่จริงเธอก็จะได้อยู่ จำคำของฉันไว้นะ ปี ๒๕๑๕

เธอจะได้เห็นมักกะลีผล ที่เขาเรียกอีกอย่างว่า นารีผล ฉันไม่จำเป็นต้องเห็นฉันก็เชื่อ เพราะมันมีเหตุปัจจัยให้ต้องเชื่อ เอาละ เธอพาณเฑาะไปพักผ่อนได้แล้ว นั่งฟังผู้ใหญ่เขาคุยกันรู้สึกเบื่อบ้างไหม” ท่านถามสามเณรเฉลียว

“ไม่เบื่อขอรับ กระผมฟังเพลินเลย” สามเณรตอบ แล้วสมภารกับลูกวัดจึงกราบเจ้าคุณอาจารย์สามครั้ง ก่อนลุก ออกมา พระเจริญถามผู้เป็นอาจารย์ว่า

“แล้วเราจะไปวัดปากน้ำกันเมื่อไรครับ”

“พรุ่งนี้เช้า เจ้าคุณหลวงพ่อท่านจะละสังขารตอนตี ๔ ฉันท้าแล้วเราค่อยไปกัน ปล่อยให้เป็นเรื่องของลูกศิษย์เขาจัดการไปก่อน” เจ้าคุณอาจารย์ตอบ ท่านรู้ว่าภิกษุสูงอายุทุกรูปย่อมมี ลูกศิษย์กันกุฎิ ของท่าน การจะไปบงการอะไรที่มีเซหนาที่ย่อมเป็นการไม่สมควร

งานสวดพระอภิธรรมศพพระมงคลเทพมุนี มีผู้มาฟังแน่นศาลาทุกคืน ทั้งพระภิกษุ สามเณร แม่ชี และคฤหัสถ์ พระเจริญกับเจ้าคุณอาจารย์ก็ไปฟังทุกคืนเช่นกัน ภิกษุทั้งสองอยาก รู้จักพระวิมูถนาถ์ ที่พระมงคลเทพมุนีพูดถึง หากก็ไม่อาจทราบได้ เนื่องจากพระภิกษุที่มาฟังสวดในแต่ละคืนมีเป็นจำนวนมาก และมีตั้งแต่หนุ่มไปจนถึงสูงอายุ เพราะเมื่อมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อสดท่านเป็นที่รู้จักของพระภิกษุสามเณรและญาติโยมเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะเรื่องเมตตา ท่านเมตตาช่วยเหลือผู้คนไม่เลือกที่รักมักที่ชังแต่ประการใด นับเป็น ปุชนิยมบุคคล ผู้สมควรแก่การเคารพบูชาโดยแท้

ศพของพระมงคลเทพมุนีมิได้มีการฃาปนกิจ ด้วยว่าลูกศิษย์ลูกหาพร้อมใจกันจะเก็บไว้บูชา และมีสวดพระอภิธรรมทุก

วันพระ ช่วงที่ท่านมรณภาพใหม่ๆ มีสวดพระอภิธรรมติดต่อกัน ๗ คืน พระอุดมวิชาญาณและพระเจริญไปฟังสวดทุกคืน รูปแรกไปในฐานะเป็นอาจารย์ ขณะที่รูปหลังมีฐานะเป็นศิษย์ของภิกษุผู้ล่วงลับ ครั้นครบ ๗ วันแล้วสมภารวัดป่ามะม่วงกับสามเณรเจดีย์วจีพากันลาเจ้าคุณอุดมวิชาญาณกลับวัดป่ามะม่วง ส่วนเรื่องการเปิดสำนักวิปัสสนากรรมฐานนั้น เจ้าคุณโชคคงจะมาทำพิธีเปิดให้ในวันพระหน้า

บ่ายวันรุ่งขึ้น หลังจากฉันเพลแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงเตรียมตัวจะไปสอนกรรมฐานให้ญาติโยมบนศาลา บุรุษผู้หนึ่งขึ้นเรือจากหน้าวัดเดินตรงมายังกุฏิของท่าน กราบสามครั้งแล้วจึงเอ่ยว่า

“ท่านจำผมได้ไหมครับ”

“โยมเป็นใครละ ชื่ออะไร” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม

“ผมดอกเตอร์กรีซ ที่เคยเป็นเพื่อนของท่านสมัยที่เรียนมัธยมสามครับ ที่บ้านผมอยู่ห้วยแก้วใกล้ๆกับบ้านไผ่ขวาง ห้วยวัดไธย์นี่ครับ” พระหนุ่มคิดอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งก็จำได้ จึงทักว่า

“อ้อ ที่โยมไปเรียนอยู่ประเทศฝรั่งเศสใช่ไหม”

“ครับ ผมจะมากกราบขอบคุณท่านที่ช่วยสนับสนุนเรื่องเงิน ผมไม่ลืมพระคุณท่านเลยครับ ท่านเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของผม” เขากล่าวจากใจจริง

“โยมก็เป็นเพื่อนที่ดีของอาตมา หากไม่ได้โยม อาตมาก็คงไม่จบมัธยมสาม เพราะเกเรมาก” ท่านนึกถึงความหลังครั้งเรียนมัธยมสามซึ่งไม่ต้องซ้ำชั้นเพราะได้เพื่อนดี นายกรีซเป็นลูกคนอีสาน พ่อแม่มาจากจังหวัดสุรินทร์ ปลูกกระท่อมหลังเล็กอยู่

บ้านห้วยแก้วท้ายวัดไธย มีอาชีพรับจ้างทำนา ได้ค่าจ้างปีละ ๒๐ บาท สมัยนั้นข้าวราคาเกวียนละ ๔๐ บาท นายกริชเป็นลูกชายคนเดียว ตัวดำเป็นเหนียง หน้าตาขี้ริ้ว มีไฟเม็ดโตที่ริมฝีปาก หากจะเทียบกันเรื่องความหล่อเหลา ท่านกินขาด แต่ถ้าเรื่องเรียนเก่ง นายกริชก็กินขาดเช่นกัน ต่างฝ่ายต่างก็มีดีคนละอย่าง จึงเป็นเพื่อนกันได้ และนายกริชก็ชวนให้ท่านขยันเรียน จนท่านจบมัธยมสามได้อย่างภาคภูมิใจ นายกริชได้ไปเรียนต่อยังประเทศฝรั่งเศสโดยไปกับญาติซึ่งเป็นคนใช้ของทูต เขามาลาท่านและท่านก็ได้ไปขอเงินโยมมารดาให้ไป ๕ ชั่ง ต้องอ้อนวอนอยู่นานกว่าแม่จวนจะยอมให้ ครั้นจะขอโยมยายนะหรือ เมินชะชาติหนึ่ง เพราะกระบวนขี้เหนียวไม่มีใครกินยายจ้างแห่งตำบลบางม่วงหมู!

“โยมเรียนจบดอกเตอร์แล้วหรือ”

“ครับ จบหลายปีแล้ว ตั้งแต่อายุ ๒๕ ก็หกปีเต็ม ผมแต่งงานและมีลูกชายสองคน อาศัยอยู่บ้านภรรยาที่ฝั่งธน วันหลังจะนิมนต์ท่านไปเยี่ยมบ้านผมบ้างนะครับ”

“ตกลง คี้นี้ค้ำที่วัดนะ มีเรื่องคุยกันเยอะเลย”

“เอาไว้โอกาสหน้าดีกว่าครับ ผมจะพาลูกเมียมากกราบท่านด้วย วันนี้ต้องขอตัวเพราะพรุ่งนี้ผมต้องทำงาน”

๑๑

สมเด็จพระพุฒาจารย์

*สมเด็จพระพุฒาจารย์*รับนิมนต์มาเป็นประธานในพิธีเปิดสำนักวิปัสสนากรรมฐานวัดป่ามะม่วงตามที่ท่านเจ้าคุณโชดก อารราชนำไว้ มีพระภิกษุจากคณะ ๕ วัดมหาธาตุเดินทางมาด้วยอีกหนึ่งรูป คือมหาหุ ผู้ซึ่งเคยเป็นอาจารย์สอบอารมณ์ให้พระเจริญ การเดินทางค่อนข้างลำบาก เพราะต้องนั่งมาในเรือแดงทั้งคืน กล่าวคือออกจากท่าเตียนเวลาบ่ายสามโมง ถึงสิงห์บุรีตีห้า เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงไปรอรับที่ท่าเรือโดยนายหล่อทำหน้าที่บริการรับ-ส่ง มีอุบาสกซึ่งเป็น ศิษย์กรรมฐาน ของพระเจริญร่วมเดินทางมาด้วย ๕ คน ดังนั้นเมื่อขึ้นจากท่าเรือที่จังหวัดสิงห์บุรีแล้ว ภิกษุสามรูปจากบางกอกจึงต้องนั่งเรือย้อนเส้นทางเดิมไปยังวัดป่ามะม่วง เพราะเรือโดยสารขนาดใหญ่เช่นเรือเขียวหรือเรือแดงจะรับส่ง ผู้โดยสารเป็นบางจุดเท่านั้น

เสร็จจากพิธีเปิดสำนัก สมเด็จพระพุฒาจารย์และเจ้าคุณโชดกได้มอบภาพถ่ายของท่านแก่พระเจริญไว้เป็นที่ระลึก และเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็ให้นำภาพถ่ายนั้นไปแขวนที่ฝาผนังบนศาลาฉันภัตตาหารเพลแล้ว วิปัสสนาจารย์ทั้งสามรูปได้ให้โอกาสญาติโยมถามปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติ และในฐานะที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านเป็นผู้ปกครองสังฆมณฑล จึงมีพระภิกษุทั้งใน

จังหวัดสิงห์บุรีและจังหวัดใกล้เคียงเดินทางมานมัสการท่าน สมเด็จพระ
จึงถือโอกาสฝากฝังพระพุทธรักษาไว้กับภิกษุ อุบาสก และอุบาสิกา
ผู้ซึ่งเป็น พุทธบริษัท

ในครั้งพุทธกาล พุทธบริษัทมี ๔ ได้แก่ ภิกษุ ภิกษุณี
อุบาสก อุบาสิกา หลังพุทธกาลประมาณ ๒๐๐ ปี ภิกษุณีสงฆ์ได้
ประดิษฐานในลังกาทวีป โดยพระสังฆมิตตาเถรี พระธิดาของพระ
เจ้าอโศกมหาราชเดินทางจากชมพูทวีปมาประกอบอุปสมบทกรรม
แก่พระนางอนุพาเทวี ชายาของเจ้ามหานาค ผู้เป็นอนุชาของ
พระเจ้าทวานัมปิยติสสะ พร้อมด้วยสตรีอื่นอีก ๑,๐๐๐ คน ภิกษุณี
สงฆ์เจริญรุ่งเรืองในลังกาทวีปยาวนานไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ ปี แต่
ในที่สุดได้สูญสิ้นไปด้วยเหตุใดและกาลใดไม่ปรากฏ ตามหลักพระ
วินัยที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ทำให้ไม่สามารถนำสถาบันภิกษุณี
กลับคืนมาได้ เพราะการบรรพชาอุปสมบทสตรีนั้น จะต้องทำใน
สงฆ์สองฝ่าย คือทั้งฝ่ายภิกษุณีสงฆ์และฝ่ายภิกษุสงฆ์ ครั้นภิกษุณี
สงฆ์มาขาดช่วงไป การบรรพชาอุปสมบทสตรีจึงกระทำไม่ได้

พระเจ้าอโศกมหาราชแห่งชมพูทวีปทรงเป็นพระมหากษัตริย์
พระองค์แรกในประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาที่ทรงยกย่อง
พระพุทธศาสนาขึ้นเป็นศาสนาประจำชาติ ส่วนพระมหากษัตริย์
พระองค์แรกที่ทรงเป็นพุทธมามกะคือ พระเจ้าพิมพิสาร พระราชา
ผู้ครองแคว้นมคธ และทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์แรกที่พระ
พุทธองค์เสด็จไปแสดงธรรมโปรด ณ กรุงราชคฤห์ หลังจาก
ได้โปรดชฎิลสามพี่น้องและบริวารอีก ๑,๐๐๐ คน ที่ตำบลอุรุเวลา
เสนานิคมแล้ว พระธรรมเทศนาที่ทรงประทานแก่ชฎิลสามพี่น้อง
และบริวารมีชื่อว่า อาทิตตปริยายสูตร เหตุเพราะทรงทราบวาชฎิล
เหล่านั้นนับถือและบูชาไฟมาก่อน

สมเด็จพระพุฒาจารย์ได้ย้ายแก้บรรดาพระภิกษุสงฆ์เกี่ยวกับการปฏิบัติสมณกิจ และที่สำคัญคือการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ผู้ที่จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นอุปัชฌาย์ต้องผ่านการเจริญวิปัสสนากรรมฐานเสียก่อน หากไม่เช่นนั้นแล้วจะไม่ได้รับการแต่งตั้งแม้อายุพรรษาถึงก็ตาม ทั้งนี้เพราะท่านต้องการให้พระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนาได้ตระหนักถึงบทบาทและหน้าที่ของตน สมกับคำว่า พระ ซึ่งแปลว่า ผู้ประเสริฐ

วิปัสสนาจารย์สามรูปจากคณะ ๕ วัดมหาธาตุ ได้พานักจำวัด ณ วัดป่ามะม่วงหนึ่งราตรี วันรุ่งขึ้นจึงเดินทางกลับโดยเรือเขียว ด้วยไม่ต้องการจะนั่งอยู่ในเรือทั้งคืนเหมือนตอนขามา เรือเขียวออกจากสิงห์บุรีเวลาตีห้า และจะถึงบางกอกเวลาหกโมงเย็น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้ตามมาส่งวิปัสสนาจารย์ของท่าน จนถึงคณะ ๕ วัดมหาธาตุ และเดินทางกลับโดยเรือเขียวซึ่งออกจากท่าเตียนเวลาสามทุ่ม นายหล่ออาสาสมัครรับไปส่งยังวัดป่ามะม่วงเมื่อเรือมาถึงสิงห์บุรีซึ่งตามกำหนดจะถึงเวลาสิบโมงเช้า

นับตั้งแต่เปิดสำนักวิปัสสนากรรมฐานอย่างเป็นทางการแล้ว วัดป่ามะม่วงก็มีญาติโยมมาปฏิบัติมากขึ้น และมีพระภิกษุสามเณรมาจำพรรษาที่วัดอีกประมาณ ๒๐ รูป สามเณรเจดีย์วาก็ได้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุเป็นเวลาหนึ่งพรรษา ครั้นออกพรรษาแล้ว พระภิกษุสามเณรที่มาจากวัดก็พากันลาสิกขาเพื่อไปประกอบอาชีพทำไร่ไถนาบ้าง ไปเป็นลูกจ้างเขาบ้าง และบางคนก็เสี่ยงโชคไปหางานทำที่บางกอกเพราะไม่ชอบทำนา เช่น นายเจดีย์ว เป็นต้น คงเหลือสามเณรบุญช่วยกับสามเณรจ้อยสองรูป และพระบุญอีกหนึ่งรูป วัดป่ามะม่วงจึงมีพระภิกษุสี่รูป สามเณรสองรูปในช่วงออกพรรษาของปีนั้น

สามเณรจ้อยเป็นหลานชายสมภาร คือเป็นบุตรของพี่สาวคนโตของท่าน ดังนั้นจึงมารับหน้าที่แทนพระเจฉิวซึ่งลาสิกขาไป ปีต่อมาได้เกิดน้ำท่วมครั้งใหญ่ทั่วประเทศ จังหวัดสิงห์บุรีท่วมมากที่สุดเพราะเป็นที่ลุ่ม เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้ล่วงหน้าก่อนแล้วจึงขอแรงญาติโยมมาช่วยกันทำเขื่อนกันน้ำรอบวัดทั้ง ๔ ทิศ โดยเฉพาะทางทิศตะวันตกอันเป็นด้านหน้าของวัดนั้นต้องกันสูงเป็นพิเศษ เพื่อป้องกันน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาไม่ให้ไหลทะลักเข้ามาด้วยเหตุนี้วัดป่ามะม่วงจึงกลายเป็น เกาะกลางน้ำ ที่พวกกระต่ายป่าพากันหนีอุทกภัยมาอาศัยอยู่ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเห็นความตื่นตระหนกของพวกมันที่ฉายออกมาทางแหวงตา ก็ให้รู้สึกสมเพชเวทนานัก จึงสั่งพระภิกษุสามเณรให้ช่วยกันดูแลอย่าให้พวกชาวบ้านแถบนั้นมาขโมยเอาไปแกงกิน

วันหนึ่งสมภารมีธุระต้องไปบางกอกเพื่อพาพระบุญไปฝากเรียนบาลีและวิปัสสนากรรมฐานที่วัดมหาธาตุ สามเณรจ้อยได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ติดตาม และหากสามารถเข้าเรียนบาลีได้ก็จะฝากไว้ที่นั่นด้วย ท่านใช้เวลาอยู่ที่บางกอกสามวันเพื่อจัดการธุระ วันที่สี่จึงเดินทางกลับพร้อมสามเณรหลานชายผู้ซึ่งไม่ยอมเรียน ทั้งไม่ประสงค์จะอยู่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่คณะ ๕ โดยอ้างว่าจะมาให้หลวงนำสอนให้ที่วัดป่ามะม่วง พระเจริณูจึงต้องยอมให้กลับด้วยเพราะรู้ว่าหลานชายไม่มีนิสัยบัจฉัยมาทางนี้ ถึงจะกลับไปอยู่วัดป่ามะม่วงก็ไม่ยอมเรียนและท่านก็จะไม่ฝืนใจหรือบังคับเขาเรื่องอย่างนี้ใครมีบุญก็จะสนใจใฝ่รู้เอง คนขาดบุญวาสนาต่อให้เอาช้างมาจุดก็หายอมมาไม่ ขึ้นชื่อว่ากรรมใครทำใครได้ ไม่ว่าจะป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม ดังพระพุทธรูจนะว่า ยาทิสั ฆปเต พิชั ดาทิสั ลภเต ผลั กลุยาณการี กลุยาณั ปาปการี จ ปาปกั

- บุคคลหว่านพืชเช่นไผ่ย่อมได้รับผลเช่นนั้น ทำดีย่อมได้ดี ทำชั่วย่อมได้ชั่ว

เมื่อพระเจริญกลับถึงวัดป่ามะม่วงก็รู้สึกแปลกใจที่ไม่เห็นกระต่ายป่าวิ่งเล่นหรือมาให้เห็นแม้แต่ตัวเดียว นึกสังหรณ์ใจว่า จะต้องเกิดเหตุร้ายขึ้นกับพวกมัน จึงสั่งสามเณรหลานชายว่า

“ไปตามเณรบุญช่วยมาพบข้าหน่อยซิ”

“ทำไมหรือครับ หลวงน่าน่าจะพักผ่อนให้หายเหนื่อยเสียก่อน มีธุระอะไรค้อย่าว่ากันภายหลัง ผมยังไม่หายเมาเรือเลยนะครับนี่” หลานชายบ่นกะปอดกะแปด

“นี่เอ็งหรือข้ากันแน่ที่เป็นสมภาร ข้าสั่งเอ็งแต่เอ็งกลับมาสอนข้า ทั้งสั่งทั้งสอน มันจะไม่มากไปหน่อยรี” หลวงนำชักไม่พอใจ

“ผมทราบดีครับว่าหลวงน่านะเป็นสมภาร ส่วนผมนั่นเป็นลูกวัด แล้วก็ไม่เคยคิดที่จะเป็นสมภารด้วย ผมไม่อยากลำบากตรากตรำ ถึงหน้าน้ำท่วมก็ต้องคอยดูแลไม่ให้ลูกวัดเดือดร้อน ครั้นหน้าแล้งก็ต้องไปตักน้ำมาใส่ตุ่มไว้ให้ลูกวัดดื่ม ลำบากยากเข็ญยังงี้จ้างผมสักพันซังก็ไม่เป็น” หลานชายย่น

“เออ นะ ไม่ต้องมาพูดมาก ข้าใช้อะไรก็ไปทำๆเสีย อย่ามัวมาพูดกวนประสาทข้าอยู่เลย”

“หลวงนำจะให้ตามมาทำไมละ จะใช้อะไรเขา ถ้าผมพอทำได้ผมทำให้เองก็ได้ บอกมาเลยว่าจะให้ผมทำอะไร”

“ข้าไม่ให้ทำอะไรหรอก เพียงแต่จะถามว่าพวกกระต่ายป่ามันพากันหายหน้าหายตาไปไหนหมด ข้าไม่เห็นเลยสักตัว เอ็งพอจะรู้บ้างไหม” ถามทั้งที่รู้ว่าหลานชายตอบไม่ได้

“ผมจะไปรู้ได้ยังไง ก็เพิ่งกลับมาด้วยกันหยกๆ”

“ก็เพราะอย่างนี้แหละ ข้าถึงต้องให้เอ็งไปตามเถรบุญช่วย เพื่อจะถาม ถ้าเอ็งตอบได้ข้าจะใช้ให้เสียเวลาทำไม” สมภารพูดอย่างเป็นต่อ สามเณรจ่อยจึงต้องไปตามเพื่อนสามเณรมาที่กุฏิ หลวงหน้า

กราบท่านเจ้าอาวาสแล้ว สามเณรบุญช่วยจึงถามขึ้นว่า “ท่านมีอะไรจะให้กระผมรับใช้หรือครับ” น้ำเสียงและท่าทีมีพิรุณ เพราะรู้ว่าท่านจะถามเรื่องอะไร

“กระต่ายป่าหายไปไหนหมด” พระเจริณูถามเสียงห้วน

“พวก...เอ้อ...พวกชาวบ้านมาจับไปแกงกินหมดครับ”

“แล้วเธอไม่ได้บอกพวกเขาหรือว่าฉันสั่งห้าม”

“บอกครับ...แต่...แต่พวกเขาไม่เชื่อ”

“ใครบ้างที่ไม่เชื่อ ไหนบอกมาซิ” สมภารถามอย่างเอา

เรื่อง

“ทั้งหมดเลยครับ ผมบอกเขา แรกๆก็เชื่อกันดีอยู่ พอดีมีรายหนึ่งไม่เชื่อ รายอื่นๆก็เอาอย่าง ในที่สุดกระต่ายทั้งฝูงก็หมด เพราะถูกจับไปคนละตัวสองตัว ตัวสุดท้ายเพิ่งถูกจับไปก่อนหน้าที่ท่านสมภารจะมาถึงได้สักพัก” สามเณรบุญช่วยเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงที่สมภารไม่อยู่ คิดว่าอย่างไรเสียความผิดก็คงไม่ตกมาถึงตน หากก็ต้องสะดุ้งเมื่อท่านพูดขึ้นว่า

“รายที่ไม่เชื่อมันชื่ออะไร บอกฉันมาซิ” คราวนี้สามเณรวัยสิบเจ็ดถึงกับเหงื่อแตกซิกๆ ตอบอ้อมอ้อมว่า

“นายมิ่งที่บ้านอยู่เหนือวัดครับ”

“เณรจ่อย พายเรือไปตามนายมิ่งมาที่นี่หน่อย บอกว่าสมภารมีธุระอยากคุยด้วย” ท่านหันไปสั่งเณรลานชาย สามเณรจ่อยกราบหลวงหน้าสามครั้งแล้วลุกออกไปจัดการตามที่ท่านสั่ง พัก

ใหญ่ๆ นายมิ่งก็มาถึงกุฏิเจ้าอาวาส เขาใจคอไม่ดี คิดว่าต้องเป็นเรื่องเกี่ยวกับกระต่ายอย่างแน่นอน กราบสมภารแล้วจึงถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อเรียกหาผมทำไมหรือครับ”

“เณรบุญช่วยเขารายงานว่าแกมาจับกระต่ายวัดไปแกงกินจริงหรือเปล่า”

“เอ้อ...จริงครับ...ก็เณร...เขา...เขาอนุญาตผมแล้วนี่ครับ” นายมิ่งสารภาพพร้อมกับกล่าวหาสามเณรบุญช่วย

“พูดดี ๆ นะ ทิดมิ่ง ข้าอนุญาตแก่ที่ไหน อย่ามาใส่ความกันนะ ก็ข้าบอกแก่แล้วไงว่าท่านสมภารสั่งไว้ แต่แก่ก็ไม่เชื่อข้า” สามเณรบุญช่วยแก้ตัวน้ำขุ่น ๆ

“ตอนแรกผมก็เชื่อนะครับหลวงพ่อ แต่พอผมอันวอนบอกว่าแกงแล้วจะมาถวายท่านด้วยหนึ่ง ท่านก็อนุญาต ท่านพูดว่า นั่นก็แล้วแต่แก่เถอะ ผมก็เลยจับมันไปแกง แล้วก็นำมาถวายตามที่ได้ให้คำมั่นสัญญาเอาไว้ พอคนอื่น ๆ รู้ก็เอาอย่างผม กระต่ายของท่านสมภารก็เลยหมดวัด” นายมิ่งสารภาพอย่างหมดเปลือก สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกโกรธในการกระทำของนายมิ่งและสามเณรบุญช่วย ท่านกำหนด โกรธหน่อๆ อยู่นาน เมื่อความโกรธค่อยทุเลาลงจึงพูดขึ้นว่า

“ข้านี้ก็ไม่ถึงเลยจริงๆว่าแกสองคนจะทำความชั่วซ้ำลามากถึงปานนี้ เขาหนีร้อนมาพึ่งเย็นก็ไปทำลายล้างผลาญชีวิตเขาเพราะเห็นแก่ปากแก่ท้อง เวนกรรมจะต้องตามสนองพวกแก เอาเถอะ ข้าจะทำนายไว้ว่า พวกแกจะต้องได้รับกรรมทันตาเห็น นี่ข้าไม่ได้แข่งนะ มันเป็นกรรมที่พวกแกก่อขึ้นเอง”

“เวรกรรมมีจริงที่ไหนกันล่ะหลวงพ่อ คนอื่นเขาก็ทำกัน

มาตั้งเยอะเยอะไม่เห็นเป็นอะไร กะอีแค่จับกระต่ายไปแกงกินมัน จะบาปอะไรนักหนา” นายมิ่งพูดโกรธๆ ส่วนสามเณรบุญช่วย ก้มหน้านั่งตัวรู้สึกสำนึกผิด คิดในใจว่า ไม่น่าเลยเรา สร้างกรรม ทำบาปเพราะเห็นแก่ปากแก่ท้อง ช่างน่าละอายแท้ๆ

“แกจำไว้นะว่าแกพูดอย่างนี้ เอาเถอะเมื่อเวรกรรมตาม สหนองอย่ามาโอดครวญให้ข้าฟังก็แล้วกัน จำเอาไว้”

“หลวงพ่อกุศลโศกโศกไปเลยครับ เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ไม่น่าจะเอามาเป็นอารมณ์ เอาไว้วันหลังถ้าผมจับมันได้อีกสักตัว จะแกงมาถวายหลวงพ่อสักถ้วย จะได้หายน้อยยกน้อยใจ” นายมิ่งคิดว่าที่พระเจริญโกรธเพราะไม่ได้ฉันแกงกระต่ายนั่นเอง

“นี่แกกับข้าคงจะพูดกันไม่รู้เรื่องเสียแล้ว เอาเถอะถ้าแก ไม่เชื่อว่าบาปกรรมมีจริงก็เป็นเรื่องของแก เอาไว้เจอกับตัวเองเมื่อไรแล้วจะรู้ ที่ข้าพูดอย่างนี้เพราะข้าเจอมาแล้ว เอาละหมดธุระ แล้วก็กลับไปได้ มายังไงล่ะ” ท่านยังมีแค้นใจเป็นหน่วง

“อาศัยเรือเณรจ่อยมาครับ” เขาตอบ สมภารวัดป่ามะม่วง จึงสั่งสามเณรบุญช่วยว่า

“ถ้าเช่นนั้นเธอไปส่งเขากลับก็แล้วกัน เณรจ่อยเขามา เหนื่อยๆจะได้พักผ่อนบ้าง เมื่อส่งนายมิ่งแล้วก็ให้มาหาฉัน เรายังมีเรื่องต้องพูดกันอีก”

เมื่อสามเณรบุญช่วยกลับมายังกุฏิสมภารอีกครั้ง ท่านเจ้า ของกุฏิสงฆ์และนุ่งห่มไตรจีวรเรียบร้อยแล้ว ดูท่านสดชื่นและ อารมณ์ดีขึ้นจนสามเณรวัยสิบเจ็ดค่อยเบาใจ กราบท่านสามครั้ง แล้วนั่งก้มหน้าอยู่

“เธอเชื่ออย่างที่นายมิ่งเขาพูดหรือเปล่า ที่ว่าเวรกรรมไม่มีจริงนะ” พระเจริญเป็นฝ่ายถามขึ้นก่อน

“ก็เชื่อเหมือนกันครับ เพราะผมเห็นคนทำชั่วตั้งมากมาย แต่เขาก็ยังอยู่ดีมีสุข คนทำดีเสียอีกที่ต้องตกระกำลำบาก” สามเณรตอบตามตรง

“การตอบอย่างนั้นเป็นมิจฉาทิฐิณะ เธออุตสาห์มาบวชในพระบวรพุทธศาสนา แต่กลับเป็นพวกมิจฉาทิฐิ ณาเสียตายผ้าเหลืองนั้ก” สมภารพูดพลางส่ายหน้าซำๆ

“อย่าเสียตายเลยครับท่าน เตียวออกพรรษาผมก็สึกแล้วที่มาบวชนี้เพราะโยมยายจะยกนาให้ ถ้าไม่บวชแก่จะไม่ให้”

“อ้อ: นี่เธอรับจ้างมาบวชหรือหรือ ฉันนึกว่าเธอบวชด้วยศรัทธาเสียอีก จันก็แล้วไป ที่เรียกมานี้เรียกว่าจะให้เธอแก้กรรมที่ทำไว้กับกระต่าย ในเมื่อเธอไม่ศรัทธาก็เปล่าประโยชน์ที่จะแนะนำ จันก็กลับไปทักฎิเธอได้แล้ว” สามเณรกราบท่านเจ้าของกุฎิสามครั้งแล้วลุกออกไป ภิกษุวัยสามสิบเศษมองตามพลางส่ายหน้าท่าน รู้ และ เห็น ว่าผู้ที่ทำกรรมไว้กับกระต่ายฝูงนี้จะต้องได้รับผลทันตาเห็น ไม่มีผู้ใดจะหนีพ้นไปได้แม้แต่ผู้เดียว ทั้งท่านเองก็มีอาจช่วยเขาได้ไม่ว่าจะโดยวิธีใด

สามเดือนให้หลังน้ำก็ลด แล้วเหตุการณ์ร้ายต่างๆก็เกิดขึ้นกับบรรดานักนินยมกินเนื้อกระต่ายป่าที่มาหลบภัยอยู่ในวัด เริ่มตั้งแต่ นายบุญช่วยผู้ซึ่งเมื่อลาสิกขาออกไปก็ถูกไฟครอกตายขณะนอนหลับอยู่ในมุ้ง เพราะไฟที่จุดไว้ใต้ถุนบ้านเพื่อกันยุงให้วัวควายในคอกได้เกิดลุกลามขึ้นกลางดึก คนอื่นๆเขาพากันหนีทัน แต่ นายบุญช่วยเป็นคนนอนขี้เซา จึงต้องถูกไฟครอกตายอย่างแสนจะทารุณ นายมิ่งถูกโจรปล้นและใช้ดาบเขียดคอ จนถึงแก่ความตาย ก่อนสติสัมปชัญญะจะดับวูบลง เขานึกเห็นภาพกระต่ายตอนที่มันถูกเขียดคอ ช่างไม่ต่างอะไรกับตัวเขาตอนถูกโจรเขียด

แต่กว่าจะรู้ว่าเวรกรรมมีจริงก็สายเกินแก้ นายท้วมอุตุสำหว่ายนน้ำไปแอบขโมยกระต่ายในวัด จับมาได้สองตัวก็กดมันจนน้ำจมนั้นขาดใจตาย แล้วตัวเขาก็ต้องมาจมน้ำตายขณะทอดแหในหนองน้ำแล้วเกิดเป็นตะคริวจับปล้น ช่วยตัวเองไม่ได้ นายชมถูกเมียใช้มีดปลายแหลมแทงตายเพราะทะเลาะกันด้วยเรื่องเพียงเล็กน้อย นายสีมาเมาเหล้าตกกระไดถึงกับคอหักตายขณะที่เมียกำลังตั้งท้องลูกคนแรก

ในบรรดานักนิยมกินเนื้อกระต่ายนี้ คงมีแต่นายกลมที่ยังไม่ได้รับเคราะห์กรรม กระนั้นเขาก็เปลี่ยนจาก อยู่เย็นเป็นสุข มาเป็น อยู่ร้อนนอนทุกข์ ด้วยระแวงว่ากรรมจะมาถึงตนในอีกไม่ช้านี้ ความกลัวทำให้เขาบากหน้ามาหาสมภารวัดป่ามะม่วง

“หลวงพ่อดีรับช่วยผมด้วย ผมไม่อยากมีอันเป็นไปเหมือนเจ้าพวกนั้น”

“เจ้าพวกไหน แล้วมีอันเป็นไปอย่างไร” พระเจริญถาม นายกลมจึงเล่าเรื่องขบวนการล่ากระต่ายให้ท่านฟังพร้อมกับสารภาพว่าตนก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มาขโมยกระต่ายในวัดไปฆ่ากิน

“ข้าช่วยแกไม่ได้หรอก ใครทำกรรมคนนั้นก็ต้องได้รับผลช่วยกันไม่ได้” ท่านปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย ชายหนุ่มนั่งคอดกในที่สุดจึงถามขึ้นว่า

“ถ้าผมจะมาขอเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวันเพื่อแก้กรรมจะได้ไหมครับ”

“ได้ แกมาเข้ากรรมฐานได้ แต่จะแก้กรรมได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเจ้ากรรมนายเวรเขาจะอโหสิให้หรือไม่ ถ้าเขาอโหสิก็ไม่ต้องไปชดใช้กรรม แต่ถ้าเขาไม่อโหสิ แกก็ต้องมีอันเป็นไปเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ” คำตอบของสมภารทำให้นายกลมใจชื้นขึ้น รีบ

บอกท่านว่า

“ถึงอย่างไรผมก็ไม่มีทางเลือกแล้ว ที่ทำได้คือจะตั้งใจปฏิบัติให้ดีที่สุด เพื่อจะพ้นจากเวรที่ทำความที่ก่อ แต่ถ้ามันมีอันต้องเป็นไปผมก็จะก้มหน้าก้มตา รับกรรมครับ” เขาพูดอย่างปลงตก

๑๒

ถูกฟ้าผ่าอีกครั้ง

ก่อน เข้าพรรษาในปีถัดมา สมภารวัดป่ามะม่วงก็ถูกฟ้าผ่าอีกครั้ง กรรมที่เคยสาบานไว้กับโยมยายยังให้ผลไม่หมดนั่นเอง ฟ้าผ่าคราวนี้ทำให้ท่านหุหนวกไม่สามารถได้ยินเสียงใดๆ ไม่ว่าจะดังแค่ไหนก็หาได้ยินไม่ ญาติโยมตกลงกันว่าจะนำท่านไปรักษา ยังโรงพยาบาลในบางกอก เพราะมีเครื่องมือเครื่องมือที่ทันสมัยกว่าโรงพยาบาลต่างจังหวัด เมื่อทุกคนตกลงตามนี้แล้ว จึงกราบเรียนให้ท่านทราบโดยเขียนเป็นตัวหนังสือถวายให้อ่าน

“อาตมาไม่ไปพรอกโยม เรื่องของเวรกรรมไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ จริงอยู่โรคบางอย่างหมอเขาสามารถรักษาให้หายได้ แต่โรคที่อาตมาเป็นเขาเรียกว่าโรคเวรโรคกรรม คือ เกิดจากเวรที่ทำกรรมที่ก่อ ไม่มีหมอที่ไหนจะรักษาให้ได้ ต้องรอให้มันหายเอง ไม่เป็นไรพรอก อีกหกเดือนก็หาย” ท่านอธิบายให้ญาติโยมฟัง ก็ยังดีที่ท่านยังพูดจาได้ตามปกติ เพียงแต่ประสาทหูรับเสียงไม่ได้เท่านั้น

ช่วงที่หูใช้การไม่ได้ ท่านยังคงออกบิณฑบาตตามปกติ โดยสามเณรจ่อยทำหน้าที่พายเรือให้เช่นเคย เมื่อญาติโยมที่มาใส่บาตรพูดจาทักทาย ท่านก็เพียงแต่ยิ้มๆ และหากจำเป็นต้องตอบสามเณรจ่อยก็จะทำหน้าที่แทน

เดือนต่อมาท่านสิ้นลมในห้องน้ำ สติเตือนว่าให้ยกศิระไว้ หากก็ไม่ทันระวังแขน ผลก็คือแขนข้างขวาหักและท่านก็ไม่ยอมไปโรงพยาบาลอีก

“ไม่เป็นไร เตียวข้าทำน้ำมันมนต์นวด เดือนเดียวก็หาย” ท่านบอกสามเณรหลานชาย เป็นอันว่าสามเณรจ้อยต้องออกบิณฑบาตแต่เพียงผู้เดียว แรกๆก็ได้ข้าวปลาอาหารพอแบ่งปันหลวงหน้า ครั้นนานเข้าก็ตกที่นั่งลำบากเพราะญาติโยมคงพากันคิดว่าทำบุญกับสามเณรคงได้อานิสงส์น้อยกว่าทำกับพระภิกษุ จึงไม่ค่อยใส่บาตรกัน ด้วยเหตุนี้ทั้งพระน้าชายและสามเณรหลานชาย จึงชูปผอมจนผิตรูปร่าง กระนั้นก็มีเคยปรึกษาบ่นให้ผู้ใดรู้ สมัยที่ท่านยังแขนขาดี เมื่อบิณฑบาตมาได้ก็แบ่งปันให้พระลูกวัดได้ฉันกันอย่างอิ่มท้อง ครั้นพอท่านตกอยู่ในภาวะที่ช่วยตัวเองไม่ได้ กลับไม่มีผู้ใดยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

บุคคลเดียวที่ท่านรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจและรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณก็คือโยมโถ แม้ฐานะจะยากจนแต่แกก็นำภัตตาหารมาถวายตามมีตามเกิด บางวันเป็นข้าวหนึ่งขัน แยกหนึ่งถ้วย บางวันเป็นน้ำพริกผักต้ม และบางวันก็มีเพียงข้าวเปล่าๆ ซึ่งสามเณรจ้อยก็จะนำน้ำปลาใส่ถ้วยมาให้ท่านคลุกข้าวฉัน สมภารวัดป่ามะม่วงท่านรู้ตระหนักถึงภาวะที่เรียกกันว่า พระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรก ในยามนี้เอง

อย่างไรก็ตาม การสอนวิปัสสนากรรมฐานยังคงดำเนินต่อไปตามปกติ สมภารท่านเป็นแบบอย่างของนักสู้ผู้อดทนอดกลั้น ไม่ว่าทุกข์กายจะมารุมเร้าสักเพียงใดก็มีอาจส่งผลกระทบไปยังใจได้ เพราะจิตของท่านตั้งมั่น มุ่งประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ จึงยังคงสอนกรรมฐานให้แก่ญาติโยมที่มาขอเรียน การสอบอารมณ์ท่าน

ก็พูดรวมๆ ใครเกิดสภาวะธรรมอย่างไรก็รับคำแนะนำของท่านไปปรับปรุงแก้ไข ในกรณีที่สภาวะธรรมผิดแผกแตกต่างไปจากผู้อื่นจริงๆ บุคคลนั้นก็ใช้วิธีเขียนให้ท่านอ่าน แล้วท่านก็จะแนะนำแก้ไขด้วยวาจา จึงกล่าวได้ว่าอาการอาพาธเจ็บป่วยมิได้เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติสมณกิจของท่านแต่อย่างใด

หกเดือนผ่านไป เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงก็หายจากโรคหูหนวก ท่านสามารถได้ยินเสียงต่างๆ ได้เช่นปกติ นางโกลดีใจจนน้ำหูน้ำตาไหล วันนั้นนางทำแกงเลี้ยงมาถวายเพลท่าน และมีลอดช่องน้ำกะทิเป็นของหวาน ของสองอย่างนี้นางปรุงมาสุดฝีมือ เพื่อฉลองในโอกาสที่สมภารหายอาพาธจากโรคหูหนวก

“ท่านสมภารรู้สึกเป็นยังไงบ้างจะ ช่วงที่ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยนะจ๊ะ” นางโกลเริ่มสัมภาษณ์

“โลกมันเงียบเขียบเขียวละโยมเอ๋ย แต่ก็ดีไปอย่างนี้อาตมาไม่ต้องกำหนด เสียงหนอ เหมือนแต่ก่อน เพราะไม่ได้ยิน”

“แล้วอย่างไหนดีกว่ากันล่ะจ๊ะ โลกเงียบกับโลกมีเสียงนะ” สตรีวัยเดียวกับโยมมารดาของท่านยังคงอยากรู้

“อย่างไหนดีนะหรือ เอ.ถ้าโยมเป็นอาตมา โยมคิดว่าอย่างไหนดีกว่ากันล่ะ” ท่านย้อนถาม

“อิฉันคิดว่าไม่ได้ยินดีกว่าจ๊ะ เพราะเมื่อเราไม่ต้องกำหนดเสียงหนอ ก็เลสทางหูมันก็ไม่เกิด จะได้บรรลุธรรมเร็วๆ ใจล่ะจ๊ะ” นางโกลตอบ

“แต่ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้นซีโยม ไม่จั้นคนตาบอดหูหนวกก็เป็นพระอรหันต์กันไปหมดแล้ว นี่แสดงว่าโยมยังไม่เข้าใจเรื่องของสภาวะธรรม วิธีทำให้กิเลสหมดไม่ใช่เพราะกิเลสไม่มี เหมือนกับว่าเสียงไม่มีเพราะเราหูหนวก แต่ความจริงอยู่ที่ว่าแม้

หูได้ยินเสียง ตาเห็นรูป แต่เราสามารถรู้เท่าทัน เอาสติไปกำหนด มันได้ทัน พุดให้เข้าใจง่ายก็คือแม้จะอยู่ท่ามกลางกิเลสแต่ก็ไม่ถูกกิเลสชักจูงไป เปรียบเหมือนหยดน้ำบนใบบัว หรือเมล็ดงาบนปลายดอกฉะนั้น” ท่านอธิบาย

“อิฉันพอจะเข้าใจแล้วจะ หยดน้ำบนใบบัวยอมไม่ทำให้ใบบัวเปียก เมล็ดงาบนปลายดอกยอมไม่ติดอยู่ได้ เปรียบเสมือนผู้หมดกิเลสสามารถอยู่ท่ามกลางกิเลสได้โดยไม่ถูกมันครอบงำอย่างนั้นใช่หรือเปล่าจ๊ะ”

“โยมเข้าใจถูกต้องแล้วจ๊ะ อ้อ โยมแถมมาพอดี เป็นอย่างไรบ้าง โยมปฏิบัติก้าวหน้าไปถึงไหนแล้ว” ท่านทักนางแต้ม

“ไม่ก้าวหน้าเลยจะท่านสมภาร ยิ่งปฏิบัติเหมือนยิ่งแยะลงๆ ไม่รู้เป็นเพราะอะไร” นางแต้มตอบหลังจากที่กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้ว

“โยมไม่ได้คิดไปเองนะ เอาละ อาตมาจะลองสอบอารมณ์ให้ โยมเถออย่างเพิ่งกลับนะ” ท่านสั่งนางโกล

“จ๊ะ อิฉันขอร้องฟังด้วยอีกคนหนึ่ง” แล้วการสอบอารมณ์ก็เริ่มขึ้น ผลปรากฏออกมาว่านางแต้มปฏิบัติไม่ก้าวหน้าเลยสักนิดตั้งที่นางพุดออกตัวไว้ พระเจริณูรู้สึกแปลกใจ จึงกำหนด เห็นหนอ เพื่อหาสาเหตุ แล้วเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็ได้ทราบว่ามีสาเหตุที่นางแต้มปฏิบัติไม่ก้าวหน้าเพราะกรรมที่เคยทำไว้กับสามี ที่กำหนดเขี้ยวล้มป่วยเพราะถูกนางแต้มใช้เท้าผลักอย่างแรงจนตก บ้นได้ แม้จะไม่ตายในทันที แต่บาปกรรมนั้นก็ทำให้ผู้กระทำไม่สามารถก้าวหน้าในคุณงามความดีได้ ท่านจึงพุดตรงๆว่า

“อาตมารู้สาเหตุแล้ว อย่างนี้เองโยมถึงได้ปฏิบัติไม่ก้าวหน้า ต้องทำพิธีแก้กรรมเสียก่อน โยมจะทำหรือเปล่านั้น”

“อิฉันทำกรรมอะไรไว้หรือจะท่านสมภาร”

“ยังจะมาถามอีก ก็โยมเป็นต้นเหตุทำให้กำนันเขี้ยวตาย ไซ้แหล่ไหนบอกมาซิว่าโยมไปทำอะไรแกเข้า อย่าโกหกนา ไม่งั้นเอาตมาไม่ช่วยนะ” ท่านชุกलयง

“อิฉัน...เอ้อ...ถีบเขาตกบันไดจะ เขาก็เริ่มป่วยมาตั้งแต่ บัดนั้น ต่อมาอีกสามเดือนก็ตายจะ นี้อิฉันจะตกนรกหรือเปล่า จะท่านสมภาร” นางแแต่มถาม นึกถึงความผิดที่เคยทำไว้ นาง ถึงกับน้ำตาาร่วง

“เรื่องตกนรกหรือไม่นั้นเอาตมายังตอบไม่ได้ เพราะยังเป็น เรื่องไกลตัว เอาเรื่องใกล้ตัวก่อนดีกว่า ถ้าโยมอยากจะทำปฏิบัติธรรม ให้ก้าวหน้าต้องขอขมากำนันเขี้ยวเสียก่อน ไม่งั้นปฏิบัติอีกร้อยปี ก็ไปไม่ถึงไหน”

“ท่านสมภารจะให้ขอขมาที่ไหนล่ะจะ ในเมื่อแกตายไป แล้ว” นางถามอย่างรู้สึกกังวล

“เอาเถอะ เอาตมาจัดการให้ได้ก็แล้วกัน ข้อสำคัญอยู่ที่ ว่าโยมเจตนาจะขอขมาหรือเปล่า ถ้าไม่คิดหรือไม่ตั้งใจจะขอขมา ลาโทษ เอาตมาก็ช่วยอะไรไม่ได้”

“คิดจะ อิฉันคิดอยู่ทุกวัน แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง”

“ดีแล้ว เอาตมาจะจัดการให้ แต่จะต้องนิมนต์พระมา ๔ รูปรวมทั้งเอาตมาด้วย โยมทำพิธีขอขมาโดยให้พระสงฆ์ ๔ รูปร่วม เป็นสักขีพยาน”

“ทำไมต้อง ๔ รูปด้วยล่ะ อิฉันอายุ ขอเป็นท่านสมภาร รูปเดียวไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้หรอก ต้องให้ครบองค์สงฆ์ รูปเดียวจะไปทำ สังกรรมได้อย่างไร” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอธิบาย

“ฉันขอเป็นहारูปได้ไหมจะ อัจฉินเห็นว่า ๔ รูปเหมือนกับทำงานศพ มันใจคอไม่ค่อยดีนะจ๊ะ”

“นั่นแสดงว่าโยมยังไม่เข้าใจ ญาติโยมมักพากันคิดว่าพระสงฆ์ ๔ รูปทำสังฆกรรมจะต้องเป็นงานศพ อันที่จริงไม่ใช่เช่นนั้น งานศพจะมีพระมากกว่า ๔ รูปก็ได้ เช่นเดียวกับที่งานมงคลจะมีพระเพียง ๔ รูปก็ได้เหมือนกัน”

“อิจฉินไม่เข้าใจจ๊ะ ท่านสมภารช่วยอธิบายหน่อยเถอะ”
นางโถอยากรู้

“แล้วทำไมเวลาสวดศพเขาใช้พระ ๔ รูปล่ะจ๊ะ” นางแต้มถาม

“เพราะโยมที่เป็นเจ้าภาพเขากลับจะต้องเสียเงินมากนะซี ถ้านิมนต์มากก็ต้องถวายมาก ก็เลยนิมนต์เพียง ๔ รูป เพราะครบองค์สงฆ์พอดี น้อยกว่านั้นไม่ครบองค์ มากกว่านั้นก็เสียเงินมาก คนก็เลยพากันเข้าใจผิดว่า ถ้า ๔ รูปเป็นงานอวมงคล ส่วนงานมงคลต้อง ๙ รูป เพราะเชื่อว่า เก้า หมายถึงก้าวหน้า อันที่จริงแล้วเป็นเพียงความเชื่อเท่านั้น งานมงคลจะนิมนต์พระเพียง ๔ รูปก็ได้ เข้าใจหรือยังล่ะ”

“เข้าใจจ๊ะ” นางโถกับนางแต้มตอบพร้อมกัน

“ถ้าเช่นนั้นอิจฉินขอนิมนต์พระ ๙ รูปได้ไหมจะ ยังไงๆ อิจฉินก็ยังติดอยู่ที่ว่า ๔ รูปนั้นสวดศพ” นางแต้มต้อรอง

“ได้ แต่อีกหนึ่งรูปโยมต้องนิมนต์มาเองนะ เพราะนอกพรรษาอย่างนี้วัดเรามีพระแค่ ๔ รูป”

“ถ้าอย่างนั้นเอา ๔ รูปก็ได้จ๊ะ จะได้ไม่ยุ่งยาก ท่านจะทำพิธีให้อัจฉินเมื่อไรล่ะจ๊ะ” นางถาม

“พรุ่งนี้เลยดีไหม โยมก็มาวัดแต่เช้า ฉันท่านแล้วก็เริ่มทำพิธี

กันเลย อัจฉิของกำนันเขียวโยมยังเก็บไว้หรือเปล่า”

“เก็บจะ อัจฉินใส่โกศไว้อย่างดีเลย”

“งั้นก็เอามาด้วยนะ ให้โยมหนุ่มๆ ชาวหม่อมชาวเหมื่อนกับเวลา
มาเข้ากรรมฐานนั้นแหละ แล้วก็หาดอกไม้รูปเทียนมาถวายพระ
๔ ชุด”

“ต้องมีปัจจัยด้วยหรือเปล่าจะ”

“อันนี้ต้องสุดแล้วแต่โยม อาตมาไม่ใช่พระรับจ้าง จะได้
เรียกโน่นเรียกนี่ เพียงแต่จะช่วยโยมเท่านั้น”

“แม่แต่ผมก็ใส่ซองมาถวายท่านตามศรัทธาก็แล้วกัน
เรื่องอย่างนี้ไม่น่าถาม” นางโศดำหnikลายๆ

“จะๆ อัจฉินขอโทษท่านสมภารด้วยก็แล้วกัน เป็นอันว่า
พรุ่งนี้อัจฉินจะมาแต่เช้า แม่โศมาด้วยนะ” นางหาเพื่อน

“ฉันต้องมาอยู่แล้ว เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ดินะที่ขอขมา
ลาโทษกันเสีย แม่แต่ผมจะได้ปฏิบัติธรรมได้ก้าวหน้า ปะเหมาะ
เคราะห์ดีจะได้ไม่ต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก มันทุกข์เหลือเกิน
นะท่านสมภาร” นางพูดเชิงปรับทุกข์

“อาตมาอธิษฐานจิตอยู่ทุกวันว่าชาติหน้าขออย่าได้มาเกิด
ในโลกมนุษย์อีก มีเวรมีกรรมกับใครก็จะก้มหน้าก้มตาใช้ให้หมดๆ
ไปเสีย จะไม่ขอเกิดอีกแล้ว” พระเจริญปรับทุกข์บ้าง

“สาธุ ขอให้ท่านได้สมความปรารถนาเถิด” นางโศยก
มือขึ้นสาธุ

จริงดังที่สมภารวัดป่ามะม่วงได้พูดไว้ว่าเมื่อขอขมาลาโทษ
สามีแล้วจะทำให้นางแต่ผมปฏิบัติธรรมก้าวหน้า เพราะหลังจากที่
นางแต่ผมได้ทำพิธีขอโทษกรรมต่อกำนันเขียวแล้ว นางก็สามารถ
เข้าผลสมาบัติได้นานถึง ๑๒ ชั่วโมง คือตั้งแต่แปดโมงเช้าไปจนถึง

สองทุ่ม ญาติโยมคนอื่น ๆ เขาก็พากันกลับบ้านไปหมด รวมทั้งนาง โสผู้ซึ่งก่อนกลับได้ฝากฝังเพื่อนไว้กับแม่ชีก่อนทอง เพราะรู้ว่านาง แต้มคงไม่กล้ากลับบ้านในเวลามืด ๆ ค่ำ ๆ เพราะไหนจะกลัวงูเงี้ยว เขี้ยวขอ ไหนจะกลัวพวกมิจฉาชีพที่คอยดักจี๊ผู้คน ได้ทรัพย์เพียง เล็กน้อยก็ขอให้ได้ทำ ตามวิสัยคนใจบาปหยาบช้ำ

ออกจากผลสมาบัติแล้ว นางแต้มจึงแผ่เมตตาและอุทิศส่วน กุศลไปให้กำนันเขียว สามมีผู้ล่วงลับ นางรู้สึกแหม่มชื่นใจอย่างบอก ไม่ถูก กิเลสตัณหาที่ร้อยรัดจิตใจมาหลายภพหลายชาติถูกทำลาย ไปหนึ่งในสี่ส่วน อีกสามส่วนที่เหลือนางตั้งใจว่าจะเพียรพยายาม กำจัดมันออกไปให้หมดสิ้น ถึงอย่างไรก็จะเวียนว่ายตายเกิดใน สงสารสาครนี้อีกไม่เกินเจ็ดชาติ!

วันพระถัดมา แม่ชีวัยกลางคนพร้อมด้วยเพื่อนชี้อีกสาม คนได้เดินทางมาที่วัดป่ามะม่วง ครั้นพากันกราบเจ้าอาวาสแล้ว คนที่เป็นหัวหน้าก็แนะนำตัวเองว่า

“ฉันชื่อเจียนจ๊ะ มาจากวัดบ้านไต้ ฉันกับเพื่อนชี้อีกสาม คนจะมาขออาศัยอยู่วัดป่ามะม่วงจ๊ะ เห็นว่าวัดนี้เป็นสำนักวิปัสสนา ฉันอยากมาปฏิบัติแล้วก็อยากมาช่วยดูแลเรื่องข้าวปลาอาหาร”

“ที่วัดบ้านไต้เขาไม่มีการปฏิบัติกันหรอกหรือ” พระเจริญ งาม

“ไม่มีจ๊ะ ที่วัดมีพระจำพรรษาอยู่ ๒๕ รูป ชี ๑๐ รูป แต่ ไม่มีการสอนวิปัสสนา” แม่ชีเจียนตอบ

“แล้วทำอะไรกันบ้างล่ะ ถ้าไม่ปฏิบัติแล้วทำอะไร”

“ก็ไม่ได้ทำอะไรจ๊ะ นั่งๆนอนๆไปวันๆฉันเลยเบื่อ อยาก จะทำประโยชน์บ้าง ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน ก็เลยคิด อยากจะมาอยู่วัดนี้จ๊ะ”

“แต่ที่นี่ไม่มีสำนักชีนะชี มีแม่ชีก่อนทองอยู่รูปเดียว อาตมาให้อยู่บนศาลาหลังนี้ ถ้าโยมเห็นว่าพออยู่ได้ก็อยู่ไปก่อน วันหน้าวันหลังค่อยขยับขยาย อยู่ได้ไหมล่ะ”

“ได้จะ ไบรดาว่า คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก จันว่าคับที่ก็ยังดีกว่าคับใจจะ” เพื่อนชีคนหนึ่งตอบ

“อยู่ที่นั่นมันคับอกคับใจอย่างไรหรือ” ท่านถาม ชีรูปนั้นตั้งท่าจะเล่า แต่ถูกแม่ชีเจียนขยิบตาเข้าไป จึงต้องนิ่ง

“ไม่มีอะไรหรอกจะ อยู่กับคนหมู่มากก็ต้องมีเรื่องคับอกคับใจบ้างเป็นธรรมดา เพราะต่างจิตต่างใจกัน ขนาดตัวเราใจเรา บางครั้งก็ยังขัดแย้งในตัวเอง เป็นเรื่องธรรมดาจะ จันต้องขอกราบขอบพระคุณที่ท่านสมภารเมตตา พวกจันจะขอลาไปชนสัมภาระก่อน จะขอเข้ามาอยู่วันนี้เลย”

“แล้วสมภารวัดนั้นท่านว่าอย่างไรล่ะ บอกลาท่านหรือยัง”

“ยังเลยจะ จันคิดว่าจะกราบเรียนท่านต่อเมื่อได้ที่อยู่ใหม่แล้ว ประเดี๋ยวจะไปกราบเรียนให้ท่านทราบแล้วก็จะลาท่านด้วย พวกอิจันขอตัวก่อนละจะ ต้องไปเก็บข้าวของอีก”

“มากไหมล่ะ ข้าวของที่ว่านะ ต้องใช้เกวียนกี่เล่มถึงจะบรรทุกหมด” พระเจริณูเฝ้า

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกจะ จ้างเขาพายเรือมาส่ง บรรทุกข้าวของลำหนึ่ง บรรทุกคนลำหนึ่ง ไม่ต้องใช้เกวียนจะ” แม่ชีตอบ

ชี ๔ รูปลุกออกไปแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดกับญาติโยมว่า “ดีเหมือนกัน จะได้มีคนมาช่วยดูแลวัด ต่อไปถ้าคนมาเข้ากรรมฐานกันมากๆก็ต้องมีโรงครัว จะได้มีแม่ชีกลุ่มนี้ไว้ช่วยงาน ลำพังแม่ชีก่อนทองนั้นทำไม่ได้หรอก เพราะอายุเก่าสิบแล้ว ให้แกสวดมนต์กับเทวดาไปก็แล้วกัน” สมภารพูดยิ้มๆ

๑๓

แม่กาหลง

แม่ชีเจียนมาอยู่วัดป่ามะม่วงแล้ว ก็ได้รับมอบหมายจากสมภารให้ทำหน้าที่หุงหาอาหารเลี้ยงญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐานสามเณรจ่อยได้ลาสิกขาไปก่อนหน้านั้นสามวัน จึงไม่รู้จักแม่ชีเจียน วันรุ่งขึ้นก็มีสตรีวัยเจ็ดสิบมาที่วัดป่ามะม่วงและบอกสมภารว่าจะมาขอบวชชืออยู่ที่นี้

“โยมมาจากไหนล่ะ ชื่ออะไร” พระเจริญถาม

“ฉันแม่ชีเขี้ยวโง่งล่ะ ท่านจำไม่ได้หรือ” นางบอกเหมือนคุ้นเคยกันมาก่อน

“แม่ชีเขี้ยวโง่ง ยังไม่ทันบวชโง่งเรียกตัวเองว่าแม่ชี ล่ะ”

“ฉันเคยบวชชืออยู่ที่วัดคลองมะขามเต่าเฝ้าไร่ ที่ท่านเคยไปเรียนวิชากับอาจารย์เซย ที่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อสุข ตอนนั้นฉันมีหน้าที่ทำอาหารถวายพระเณรในวัดเวลาที่ท่านบิณฑบาตไม่ได้” คำบอกเล่าของนางเขี้ยวทำให้พระเจริญนึกออก จึงว่า

“อ้อ จำได้แล้ว อาตมายังได้อาศัยข้าวโยมฉัน ต้องขอโทษด้วย อย่างหาว่าเณรคุณเลย แล้วทำไมโยมถึงได้สึกเสียล่ะ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม

“พอดีตอนนั้นลูกสาวฉันเขามีลูกอ่อนแล้วไม่มีคนช่วยเลี้ยงเลยมาอ้อนวอนให้ฉันสึกออกไปช่วยเลี้ยงลูก พอลูกเขาโต เขา

ก็บอกว่า แม่จะบวชอีกก็ได้ บังเอิญฉันก็ไม่ค่อยจะกินเส้นกับลูกเขย เลยคิดว่าบวชดีกว่า”

“ทำไมถึงไม่ไปบวชที่วัดคลองมะขามเฒ่าล่ะ แล้วคิดยังไง ถึงได้มาที่นี่”

“ฉันได้ข่าวว่าที่นี่สอนวิปัสสนา ฉันสนใจอยากจะเรียน ก็ยังไม่รู้ว่าจะแก่เกินเรียนหรือเปล่า พุดแล้วจะหาว่าคุย ฉันยัง แข็งแรงนะ ความจำก็ดี ไม่หลงลืมเลอะเลือนแต่ประการใด” นาง รีบบอกคุณสมบัติด้วยเกรงพระเจริญจะไม่อนุญาตให้บวช

“แต่ที่นี่ไม่มีสำนักชี อาจจะไม่สะดวกสบายเท่าวัดคลอง มะขามเฒ่า โยมจะอยู่ได้หรือ”

“ฉันก็ไม่ได้คิดว่าจะมาหาความสบายที่นี่ ให้ฉันบวชเถอะ จะ รับรองว่าจะไม่ก่อปัญหาให้ท่านอย่างแน่นอน ส่วนเรื่องที่อยู่ค่อยขยับขยายทีหลัง ถ้าท่านสนใจฉันจะพาไปซื้อบ้านนาย อำเภอ เห็นว่าจะขายหลังละห้าพันบาท ท่านลองต่อเขาดูว่าสัก สามพันชายใหม่ จะได้ซื้อมาสร้างสำนักชี” นางเขี้ยวแนะนำ

“เงินหรือ โกลใหม่ล่ะ”

“ไม่โกลจะ อยู่เหนืออำเภอนิรินทร์ไปนิดเดียว นายอำเภอ เข้าย้ายเข้าบางกอก เลยบอกขายบ้าน คนเขามาดูหลายราย แต่ ไม่มีใครซื้อ”

“ทำไมล่ะ แพงไปหรือ”

“ไม่แพงหรอกจะ แต่เขาคงกลัวผีแม่กาหลง เมียปลัดอำเภอ เห็นว่าพอเข้าไปในบ้านก็เหินวาบๆเหมือนเจ้าของเขาจะไม่ยอม ขาย”

“แม่กาหลงเป็นเจ้าของบ้านนั้นหรือ”

“ก็ไม่เชิงหรอกจะ นายอำเภอซื้อบ้านหลังนี้ไว้แล้วไม่เคย

เข้าไปอยู่ ให้ปลัดอำเภอกับเมียเฝ้าให้ ตอนหลังเมียตาย เห็นว่าเป็นไข้ทัพระดู พอเมียตายตัวก็อยู่ไม่ได้ บอกผีเมียมาทวน เลยหนีไปอยู่ที่อื่น นายอำเภอก็จ้างคนใหม่ไปเฝ้า ก็รายๆก็อยู่ไม่ทน บางรายอยู่ได้คืนเดียวก็หนี บอกว่าผีผู้หญิงมาหลอก คงเป็นผีแม่กาหลงนั่นเอง”

“แล้วโยมไม่กลัวหรือ ถ้าอาตมาไปซื้อมาสรางสำนักชี แล้วแม่กาหลงตามมาอาละวาด โยมจะอยู่ได้หรือ”

“อยู่ได้ ฉันเป็นคนไม่กลัวผี อยู่วัดคลองมะขามเฒ่าแล้วกลัวผีก็เสียชื่อเสียงหลวงพ่อสุขแย้ชี อีกหน้อยฉันก็ต้องเป็นผีเหมือนกัน” สตรีวัยเจ็ดสิบพูดแบบปลงได้แล้ว

หลังจากนางเขี้ยวมาบวชชื้ออยู่ที่วัดป่ามะม่วง ก็เข้าชีให้สมภารไปซื้อบ้านนายอำเภอ วันหนึ่งนายหล่อมมาที่วัดโดยขับรถกระบะมา พระเจริญจึงชวนไปดูบ้านโดยแม่ชีเขี้ยวเป็นคนพาไป เมื่อท่านย่างกรายเข้าไปในบ้านก็รู้สึกเย็นวาบไปทั่วสรรพางค์ จะว่าเป็นอุปาทานก็คงไม่ใช่ ท่านรู้ว่าเปรตแม่กาหลงยังอยู่ที่บ้านหลังนี้ และหวังแค้นไม่ยากให้ใครมาซื้อบ้านไป หล่อนตายขณะที่จิตมีโลภะ จึงมาเกิดเป็นเปรตเฝ้าเรือน

“มาอยู่ที่นี้ทำไมละโยม ไปอยู่วัดป่ามะม่วงกันดีกว่า ไปปฏิบัติกรรมฐานจะได้ไปหลุดไปเกิดเสียที เชื้ออาตมาเถอะ” ท่านชักชวนด้วยจิตเมตตาอยากช่วยเหลือ

“ท่านอนุญาตแน่นอน ไม่ใช่พอไปแล้วก็ขับไล่ไสส่งฉัน ถ้าเป็นเช่นนั้นฉันจะไปอยู่ที่ไหน ท่านต้องสัญญาว่าจะไม่ไล่ฉัน” เสียงเปรตต่ออรอง

“รับรองว่าไม่ไล่ อาตมาเป็นพระจะหลอกลวงโยมให้บาปกรรมไปทำไม ตกลงไปอยู่วัดป่ามะม่วงกับแม่ชีเขี้ยวนะ”

“ตกลงจะ ไปก็ไป แต่ท่านต้องไปเจรจาขอซื้อบ้านกับ นายอำเภอก่อน ต่อเขาสักสามพันอย่างที่แม่ชีเขียวบอกนั่นแหละ ท่านเป็นพระ เขาคงยอมขายให้”

“เขาอยู่ที่ไหนล่ะ”

“ท่านถามแม่ชีเขียวสิ รายนั้นเขารู้ ให้เขาพาไปพบเวลาที่นายอำเภอมาเก็บค่าเช่านาที่อำเภออินทร์ตอนต้นเดือนนี้”

เมื่อเจรจากับเปรตแม่กาหลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พระเจริญ จึงกลับมายังรถที่นายหล่อกับแม่ชีเขียวรออยู่

“เป็นไง ท่านชอบหรือเปล่า แล้วติดต่อกับผีแม่กาหลง ได้ไหม” แม่ชีเขียวถาม

“ได้ เขาบอกให้ไปซื้อกับนายอำเภอ อาตมาชวนเขามา อยู่วัดป่ามะม่วงด้วย โยมต้องสอนกรรมฐานให้เขาละ กลัวหรือเปล่า”

“ไม่กลัวหรอกจะ ฉันยินดีจะสอนให้ แต่ตอนสอบอารมณ์ ฉันคงต้องนิมนต์หลวงพ่อช่วย เพราะฉันยังปฏิบัติไม่ถึงขั้นที่จะสอบ อารมณ์ให้ใครได้”

“ตกลง อาตมาจะช่วยสอบอารมณ์ให้แม่กาหลง เสรีจตุระ แล้วเรากลับกันเถอะ หรือโยมหล่อจะว่ายังไง”

“แล้วแต่หลวงพี่เถอะครับ หลวงพี่จะกลับผมก็จะไปส่ง แต่ ถ้าหลวงพี่จะเข้าไปคุยกับแม่กาหลงต่อ ผมก็จะรอ” นายหล่อพูด ยิ้ม ๆ

“ไม่คุยแล้ว หมตธุระแล้ว กลับนะแม่ชี”

“จ๊ะ แล้วเรื่องเจรจากับนายอำเภอฉันจะให้ลูกสาวช่วยส่ง ข่าวเวลาที่เขามาเก็บค่าเช่านาที่อำเภออินทร์”

เดือนต่อมาวัดป่ามะม่วงก็มีสำนักชี แม่ชีเจียนและพรรคพวกก็ย้ายจากศาลาการเปรียญมาอยู่กับแม่ชีเขียวที่สำนักชี ยกเว้นแม่ชีก้อนทองที่ไม่ยอมย้ายเพราะมีภาระต้องสวดมนต์กับเทวดาที่ถูกขับไล่จากสวรรค์มาสิงสถิตที่ต้นพิกุล วัดป่ามะม่วงจึงมีพระภิกษุ ๔ รูป แม่ชี ๖ รูป ส่วนสามเณรไม่มีเพราะสึกออกไปหมด ญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐานได้รับความสะดวกสบายขึ้น เพราะบรรดาแม่ชีช่วยกันหุงหาอาหารมาเลี้ยงดู

วันพระถัดมาก็มีแม่ชีรูปหนึ่งมาขอพบสมภาร และแจ้งความประสงค์จะมาขออยู่ที่วัด

“ชื่ออะไรล่ะโยม มาจากวัดไหน” เจ้าอาวาสถามตามธรรมเนียม

“ชื่อแม่ชีแดงจ๊ะ ฉันไม่มีวัดอยู่” แม่ชีวัยห้าสิบเศษตอบ

“อ้าว. แล้วบวชที่ไหนล่ะ ใครเป็นคนบวชให้”

“ฉันบวชที่วัดไผ่ล้อมจ๊ะ แต่อยู่วัดนั้นได้ไม่นานก็ถูกพวกชีด้วยกันมันอิจฉาและพากันกลั่นแกล้งจนฉันอยู่ไม่ได้ ฉันเลยต้องออกมาอยู่บ้านกับลูก อยู่ได้ไม่นานพวกชาวบ้านเขาก็พากันค่อนข้างคิดว่า เป็นชีมาอยู่บ้าน ลูกฉันเขาก็อายเลยแนะนำให้ฉันมาขออยู่ที่วัดนี้” ภิกษุวัยสามสิบเศษตรวจสอบด้วย เห็นหนอ และได้รู้ว่าแม่ชีรูปนี้เป็นคนเข้ากับใครไม่ได้เพราะมีนิสัยที่นารีงเกี้ยวอยู่หลายประการ เป็นต้นว่า ทุสึล สกปรก งกกิน ชู้เกี้ยว ขืนให้มาอยู่ที่วัดนี้ก็รังแต่จะทำให้ วงแตก แต่ถ้าไม่ให้ก็ทำให้พระศาสนา มัวหมอง เพราะญาติโยมจะเข้าใจผิดว่าเป็นนักพรตก็อยู่ครองเรือนได้ ท่านจึงหาทางออกให้ด้วยการแนะนำว่า

“ฉันก็สึกเสียชีจะไม่ได้ไม่ถูกชาวบ้านค่อนข้างขอ”

“ฉันไม่ยอมสึกจ๊ะ ลูกเขาก็ไม่ยอมให้สึก เขาบอกว่าจะได้

เกาะชายผ้าขาวฉันขึ้นสวรรค์” แม่ชีแดงลงทุนโกหกสมภาร แต่ที่จริงนั้นลูกของแกก็ไม่เต็มใจที่จะให้แม่อยู่ด้วย

“มันไม่แน่เสมอไปหรอกโยม ไม่ใช่ว่าเป็นพระเป็นชีแล้วจะได้ขึ้นสวรรค์ไปเสียหมด ที่ไปตกนรกก็มี เป็นพระเป็นชื่อนั้นตกนรกง่ายกว่าคนเป็นคฤหัสถ์เสียอีก” ท่านพูดหมายจะสอนแม่ชีทางอ้อม

“แต่ฉันไม่อยากรู้ จะขึ้นสวรรค์หรือตกนรกฉันก็ไม่อยากรู้ ขอฉันอยู่ที่วัดนี้เถอะ ฉันไหว้ละ” พูดพร้อมกับยกมือไหว้

“ตามใจ จะอยู่ก็ได้ ที่นี่มีแม่ชีอยู่ ๖ รูป ที่สำนักชี ๕ รูป ที่ศาลาการเปรียญ ๑ รูป โยมอยู่ที่สำนักชีก็แล้วกัน จะได้ช่วยเขาหุงหาอาหารเลี้ยงญาติโยม” ได้ยินดังนั้นแม่ชีแดงก็รีบออกตัวว่า

“ฉันคงทำไม่ไหวหรอกจะ ให้พวกสาว ๆ เขาทำเถอะ ฉันมันแก่ จะหกลีบแล้ว”

“ไม่แก่หรอกโยม แม่ชีเขียวเจ็ดสิบแล้วยังช่วยเขาทำ” สมภารแย้งเมื่อเห็นอีกฝ่ายแสดงความเห็นแก่ตัวออกมาหน้า

“คนเรานั้นไม่เหมือนกันหรอกท่าน บางคนอายุตั้งเจ็ดสิบแปดสิบแต่ยังแข็งแรง บางคนแค่ห้าสิบก็ทำอะไรไม่ไหวแล้ว อย่างฉันนี่ไง”

“เอาเถอะ ๆ ฤๅตมาชี้แจงเถียงกับโยม เป็นอันว่าอาตมาอนุญาตก็แล้วกัน ส่วนจะอยู่เย็นเป็นสุข หรืออยู่ร้อนนอนทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับตัวของโยมเอง” ท่านทิ้งท้ายไว้ให้คนฟังนึกกลับไปคิด ทว่าคนเช่นแม่ชีแดงไม่ชอบคิดอะไรให้ยุ่งยาก จึงกลับไปเก็บข้าวของเครื่องใช้เตรียมย้ายมาอยู่วัดป่ามะม่วง ช่างลูกชายกับลูกสะใภ้ก็ให้รู้สึกโล่งอก อุตส่าห์แสดงความกตัญญู ด้วยการพาเรือมาส่งถึงวัด ออกปากฝากฝังไว้กับแม่ชีและสมภาร ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะกลัวว่า

มารดาจะอยู่วัดได้ไม่นาน ประเดี๋ยวก็จะกลับไปอยู่บ้านตนให้ต้อง
อับอายขายหน้าชาวบ้านอีก

แม่ชีแดงมาอยู่วัดป่ามะม่วงได้ไม่เท่าไร ก็สร้างความอึดอัด
เอือมระอาให้กับแม่ชีห้ารูปที่อยู่สำนักชีมาก่อน ส่วนแม่ชีก้อนทอง
ซึ่งอยู่ศาลาการเปรียญนั้น ไม่สูงส่งกับใคร ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ
กรรมฐานและสวดมนต์เป็นเพื่อนเทวดาทุกคืน ข้าวปลาอาหารก็หุง
หากินเองไม่ต้องให้ตกเป็นภาระแก่ผู้ใด จึงดูเหมือนว่าแม่ชีที่อายุ
มากที่สุดเป็นผู้มีความสุขมากที่สุดที่วัด

ผู้ที่หาความสุขไม่ได้เลยเห็นจะได้แก่สมภารเจ้าวัด เพราะ
ต้องรับผิดชอบเรื่องปากท้องของพระภิกษุอีก ๓ รูป แม่ชี ๖ รูป
ยกเว้นแม่ชีก้อนทอง ท่านได้นำสมบัติส่วนตัวที่โยมยายทิ้งไว้ให้
ออกขายเป็นบางส่วน โดยที่พี่สาวคนที่ชื่อจำแลงนำไปขาย ได้
ปัจจัยมาก็เก็บไว้เป็นค่าใช้จ่ายในวัด ท่านตั้งใจจะสงเคราะห์ทุกคนที่
มาพึ่งใบบุญ ไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุ แม่ชี หรือผู้มาเข้ากรรมฐาน
ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการจะ ใช้หนี้กรรม

นับตั้งแต่บวชเป็นพระภิกษุ พระเจริญมักมองย้อนกลับไป
หาอดีตในชีวิตของท่านว่าช่างเลวร้ายเสียเหลือเกิน สร้างกรรม
ทำชั่วไม่เว้นแต่ละวัน ท่านตกใจแล้วว่า จะยอมชดใช้เวรที่
ทำกรรมที่ก่อ จะไม่ปฏิเสธทุกข้อหาไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“ท่านสมภารฉันเห็นจะอยู่วัดนี้ไม่ไหวแล้ว รำคาญแม่ชีแดง
เหลือเกิน” แม่ชีเจียนรายงานพระเจริญในเช้าวันหนึ่ง

“แกไปทำอะไรให้ละ โยมถึงจะอยู่ไม่ไหว” ท่านถามทั้งที่
รู้ว่าอะไรเป็นอะไร

“แกก่อกวนเขาไปหมด ฉันทั้งอดทั้งทนจนทนไม่ไหวแล้ว
เพื่อนฉันอีกสามคนเขาเลยให้ฉันมารายงานท่านสมภาร เห็น

จะต้องไปหาวัดอยู่ใหม่เสียแล้ว”

“ถ้าวัดใหม่อยู่ไม่ได้อีกล่ะ”

“ก็หาวัดใหม่ต่อไปอีก”

“ฉันก็จะต้องโยกย้ายกันอย่างนี้ไปจนตลอดชีวิต โยมทำไมไม่คิดว่าเหตุมันเกิดที่ไหนก็ต้องให้มันดับที่นั่นล่ะ นี่นะ อาตมา จะเล่าให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง เรื่องจริงนะ แล้วโยมเก็บไปคิดเอาเอง คือในครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าของเราท่านประทับอยู่ที่เมือง โกสัมพี นางมาคันทิยาซึ่งเป็นมเหสีรองของพระเจ้าอุเทน เป็นผู้ผูกพยาบาทพระพุทธองค์ด้วยเรื่องส่วนตัว ได้จ้างให้คนไปตาม ด่าพระพุทธเจ้า พระองค์เสด็จไปที่ไหนๆก็ตามไปด่า ด่าหยาบๆ คายๆด้วย พระอานนท์ก็ส่งสารพระพุทธองค์ จึงทูลให้เสด็จไป อยู่เสียที่อื่น พระพุทธองค์ก็ตรัสถามว่าถ้าที่นั่นมีคนมาด่าอีกจะทำ อย่างไร พระอานนท์ก็ทูลว่าให้หนีไปที่อื่นอีกต่อไปเรื่อยๆ พระพุทธองค์จึงตรัสกับพระอานนท์ว่าเหตุเกิดที่ไหนก็ให้ดับเสียที่นั่น ไม่ต้องหนี และทรงทำนายว่าจะถูกตามด่าไม่เกิน ๗ วัน ซึ่งก็จริง ตามนั้น เพราะพวกที่รับจ้างนางมาคันทิยามาเห็นพระองค์ไม่มี ปฏิบัติยาได้ตอบ พอด่าครบ ๗ วันก็เลิกราไปเอง แม้ซีทำไมไม่ ใช้นโยบายอย่างพระพุทธองค์ท่านล่ะ”

“จริงอย่างที่ท่านสมภารว่า ขอบคุณจะทำให้สติฉัน ที่จริง แม่ซีแดงแก้ทำไม่ได้ บาปกรรมมันก็ตกอยู่ที่แกนั่นเอง เรื่องอะไร ฉันจะไปเอาบาปมาเข้าตัวฉัน ฟังท่านสมภารแล้วฉันก็สบายใจขึ้น ไม่คิดย้ายวัดแล้ว”

“แม่ซีแดงแก้ทำไม่ได้อย่างไรล่ะโยม” ท่านททดสอบ

“หลายอย่างจะ เป็นต้นว่าเกียดจรัณ เขาตื่นทำวัตรเช้า กัน แกกันอนกรนครอกๆ เขาทำอาหารแกก็เพิ่งจะตื่น แต่พอเขา

ทำเสร็จแกก็รีบมากินก่อนเพื่อนเลย แถมยังแอบตุนไว้ในห้องแก
อีก สกปรกก็เท่านั้น กินเปรอะๆเปื้อนๆแล้วไม่เคยเช็ดเคยล้าง
พวกฉันต้องตามล้างตามเช็ดให้ทั้งที่ไม่ใช่ญาติโยม แกเห็นแก
ตัวอย่างร้ายกาจเลยจะ ตะกละก็เท่านั้น”

“แล้วแม่ชีเขี้ยวเขาว่าอย่างไรบ้างล่ะ”

“เขาไม่ว่าหรอกจะ เขาบอกใครทำได้ แม่ชีเขี้ยวเสีย
อีกที่แกแล้วแต่ยังช่วยพวกเรา ไม่เคยนิ่งดูตายเลย ตกกลางคืน
แกก็ไปเดินจงกรม นั่งภาวนาที่ระเบียง พวกเรานอนกันแล้วแก
ก็ยังคงปฏิบัติอยู่ ช่างมีน้ำอดน้ำทนเหลือเกิน” คำบอกเล่าของ
แม่ชีเจียน ทำให้เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้ว่า แม่ชีเขี้ยวสอน
กรรมฐานให้เปรตแม่กาหลงที่ตามติดเรือมาอยู่วัดนั่นเอง ครั้น
จะบอกแม่ชีเจียนไปตามตรง ก็เกรงว่าจะทำให้แกกลัวจึงนิ่งเสีย
คนรายงานรู้สึกอึดอัด จึงพูดขึ้นว่า

“ตกลงฉันจะทำตามที่หลวงพ่อบอกให้ฟัง ฉันลาละจ๊ะ” พูด
จบจึงกราบท่านสมภารสามครั้งแล้วลุกออกไป

๑๔

แม่ชีแดง

บ่ายวันหนึ่ง ขณะที่สมภารวัดป่ามะม่วงกำลังจะไปยัง ศาลาการเปรียญเพื่อสอบอารมณ์ให้ญาติโยม แม่ชีเจียนก็เข้ามา รายงานว่า

“ท่านสมภารช่วยไปดูแม่ชีแดงหน่อยเถอะ แกสั่นเป็นเจ้า เข้าเลย แล้วก็พูดเพื่อเจ้อฟังไม่ได้ศัพท์ ฉันไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไรเลยต้องมานิมนต์”

“แกไม่สบายมาก่อนหรือเปล่า หรือว่าอยู่ๆก็เป็นขึ้นมาปุบปับ”

“อยู่ๆก็เป็นขึ้นมาปุบปับเลยจ้ะ กำลังนั่งกินข้าวอยู่ก็หงายหลังล้มตึงลงไป พวกฉันช่วยกันประคองลุกขึ้นนั่ง แกก็ตัวแข็งและสั่นเป็นเจ้าเข้า”

“งั้นก็ไปดูแกหน่อย อยู่ที่สำนักชีไช้ไหม”

“จ้ะ นิมนต์ไปเดี๋ยวนี้เลยนะจ้ะ”

“ต้องหาเพื่อนก่อน อ้อ.มัทคนายกมาพอดี ช่วยไปเป็นเพื่อน อุตมาที่สำนักชีหน่อย เห็นว่าแม่ชีแดงไม่สบาย”

เมื่อพระเจริญกับมัทคนายกไปถึงสำนักชี ก็พบแม่ชีแดงนั่งตัวสั่นนั่งงออยู่กลางวง ล้อมรอบด้วยแม่ชีอีก ๔ รูป เห็นสมภารมา แม่ชีแดงก็ก้มลงกราบเบญจางคประดิษฐ์อย่างสวยงามจนเพื่อน

ซีพากันแปลกใจ เพราะกิริยาเช่นนี้ไม่ใช่แม่ซีแดงอย่างแน่นอน กราบแล้วก็พูดว่า

“นิมนต์จะ ขอขอบคุณเหลือเกินที่ท่านอุทิศสำหรับมาถึงที่นี่ ตั้งแต่ฉันมาอยู่ท่านไม่เคยเยี่ยมกรายมาทางนี้เลย” เพียงมองแวบเดียว พระเจริณก็รู้ว่าแม่ซีแดงถูกผีเข้า แต่จะเป็นผีใคร มาจากไหนนั้น ต้องสอบถามดูก่อน คิดดังนั้นจึงถามว่า

“โยมเป็นใครมาจากไหน แล้วมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” ผีในร่างแม่ซีแดงตอบว่า

“ฉันก็มากับเรือนหลังนี้ไงล่ะ ท่านจำไม่ได้แล้วหรือ ท่านเป็นคนเชิญฉันมาอยู่ที่นี่ ฉันไม่ได้ชี้ชี้ว่ามาหรอกนะ” ผีใช้ภาษาจีนปนไทยในการตอบคำถาม

“อ้อ. แม่กาหลงนั่นเอง ก็ไหนว่าจะมาปฏิบัติกรรมฐานกับแม่ซีเขียว ไหงมารบกวนซีเขาล่ะ โยมเป็นเปรตอยู่ไม่ใช่หรือ มาทำกรรมแบบนี้เมื่อไรจะได้ไปสุดไปเกิดล่ะ” ท่านดำหนิติเตียนเปรตแม่กาหลงที่อาจหาญมาเข้าแม่ซีแดง

“ก็เพราะฉันกำลังจะไปสุดไปเกิดนี้แหละจะถึงได้มาเข้าแม่ซีแดงเพื่อสั่งสอน นี่ฉันช่วยท่านนะ ไม่อยากให้วัดป่ามะม่วงเสียชื่อที่มีคนอย่างแม่ซีแดงอยู่ในวัดนี้” แม่ซีห้าคนมองตากันเมื่อแม่กาหลงพูดมาถึงตอนนี้ แม่ซีเจียนถือโอกาสพูดขึ้นว่า

“ท่านสมภารเห็นหรือยังล่ะว่าแม่แต่ผีก็ยังไม่ทันดูไม่ได้ ไซ้ว่าพวกฉันจะจงเกลียดจงชังเขาเมื่อไรกัน”

“อาตมาก็ไม่ได้ว่าอะไรโยมนีนา โยม อาตมาว่าอะไรแม่ซีเขาหรือเปล่า” ท่านถามมัคนายกเพื่อหาพยานยืนยัน

“ไม่ได้ว่าครับ ตั้งแต่ผมมากับท่านยังไม่ได้ยิน แต่ก่อนหน้านี้ผมไม่ทราบ” มัคนายกตอบ พระเจริณเห็นว่ามัคนายกไม่

ยอมเป็นพวกเดียวกับท่าน จึงเบนความสนใจไปที่แม่กาหลงด้วยการถามว่า

“ที่ว่ากำลังจะไปเกิดนะ จะเกิดที่ไหน”

“ที่สวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาจะ พรุ้งนี่ฉันจุติจากภูมิเปรตไปอุบัติเป็นเทพ และฉันก็จะอยู่ที่นั่นจะช่วยท่านสมภารดูแลวัดและรับแขก อีกหน่อยจะมีคนมาเข้ากรรมฐานกันมากจนแม่ชีดูแลไม่ไหว ฉันก็จะคอยช่วย ฉันตั้งใจว่าจะช่วยงานอยู่ที่วัดนี้สัก ๕๐ ปี แล้วก็ไปอยู่ภพภูมิอื่น ห้าสิบปีของโลกมนุษย์เมื่อเทียบกับเวลาในสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาก็แค่วันเดียวเอง” แม่กาหลงบอกพระเจริญ

“แล้วถ้าเป็นสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงต้องการตรวจสอบว่าแม่กาหลงรู้จริงหรือไม่

“ถ้าชั้นดาวดึงส์ก็แค่ครึ่งวันจะ เพราะ ๑๐๐ ปี ของโลกมนุษย์เท่ากับหนึ่งวันหนึ่งคืนของสวรรค์ชั้นดาวดึงส์” แม่กาหลงตอบ สมภารวัยสามสิบเศษจึงแน่ใจว่าแม่กาหลงรู้จริง เพราะในคัมภีร์ทางศาสนาก็บอกไว้ชัดเจน

“เอาละ ไหนๆก็จะเปลี่ยนจากเปรตไปเป็นเทพแล้วก็เลิกโกรธเคืองแม่ชีแดงเสียที เขาจะทำบาปมันก็เรื่องของเขา อาตมาขอขบใจที่เป็นห่วงวัดป่ามะม่วง ออกจากแม่ชีแดงได้แล้ว”

“จะ กำลังจะออกเดี๋ยวนี้ ที่จริงฉันก็ไม่ได้คิดจะลงโทษอะไรเขาหรอก แต่ถ้าฉันไม่ทำอย่างนี้ก็คงไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับท่าน เพราะท่านไม่ยอมมาเยี่ยมเยียนบ้างเลย ครั้นจะไปคุยกับท่านที่กุฏิก็จะว่าฉันละลาบละล้วง” แม่กาหลงบอกเหตุผลที่แท้จริงของการมาเข้าแม่ชีแดง

“ก็อาตมาบอกแม่ชีเขียวไว้แล้วว่าจะช่วยสอบอารมณ์ให้

เอาเถอะ ถ้าจะไปสอบอารมณ์ละก็อาตมาอนุญาต แต่ต้องมีแม่ชีเขียวไปด้วยนะ” ท่านกำชับ แม่ชีเขียวจึงพูดขึ้นว่า

“แม่กาหลงเขาสอนง่ายจะท่านสมภาร ฉันสอนเดินจงกรมให้ครั้งเดียวเขาก็จำได้ แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติไม่มีข้อสงสัยอะไรที่จะไปเรียนถามท่าน ฉันก็เลยไม่ได้พาไป”

“แบบนี้แสดงว่าฝึกปฏิบัติเก่งกว่าคนไข้ไหมครับ” มัคณายกถาม

“ถูกแล้ว น้าอายุสี่ไหมล่ะ” ท่านถามบรูษหนึ่งกับสตรีห้าที่อยู่ ณ ที่นั้น ทุกคนปิดปากเงียบด้วยไม่รู้จะโต้ตอบว่ากระไร

“งั้นฉันจะออกจากแม่ชีแดงแล้วนะจะ ขอบคุณท่านสมภารที่อุตส่าห์มาเยี่ยมฉัน” พูดจบจึงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง แล้วร่างของแม่ชีแดงก็หงายผิงลงไปนอนแผ่อยู่บนพื้น แม่ชีเจียนรีบไปหาขาดมมาจ่อที่ปลายจมูก ส่วนคนอื่นๆช่วยกันนวดขาแขนให้ ครู่หนึ่งแม่ชีแดงก็ได้สติ นางลุกขึ้นนั่งแล้วถามว่า “นี่ฉันเป็นอะไรไป”

“ถูกผีเข้านะ แม่ชีเจียนเขาไปตามท่านสมภารมาไล่ผีออกให้แล้ว” แม่ชีเขียวบอก พระเจริญเห็นหมดธุระแล้วจึงพูดขึ้นว่า

“เออละ ผีออกแล้ว อาตมาจะกลับละนะ จะไปสอบอารมณ์ให้ญาติโยมเขา” แล้วเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็ชวนมัคณายกเดินไปยังศาลาการเปรียญที่ญาติโยมรออยู่

ปีนงานทอดกฐินของวัดป่ามะม่วงยิ่งใหญ่กว่าทุกครั้ง ทั้งนี้เพราะคุณนายสายบัว บุญยสถาพร คหปตานีของจังหวัดลพบุรี เป็นเจ้าภาพ มีการจัดดอกไม้สดอย่างสวยงามประดับประดาศาลาการเปรียญ พระเจริญออกแปลกใจที่คนจัดดอกไม้แทนที่จะเป็น

ผู้หญิงกลับเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีนับได้ถึง ๕ คน และแทนที่จะเป็น หนุ่มหล่อ กลับเป็น หนุ่มสวย เพราะแต่ละคนหน้าตา สะสวยราวกับผู้หญิง นอกจากนี้ยังพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน กิริยา ท่าทางหรือก็ดูกระตุงกระตังผิผิวสีชายชาตรี อยากรู้กันว่าเหตุใด จึงมาเป็นเช่นนี้ได้ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงใช้ เห็นหนอ เข้า สำนวจตรวจสอบ แล้วก็ได้ทราบว่ามี ห้าหนุ่มนี้มี เศษกรรม ของ การผิดศีลข้อ ๓ ตามติดมาแต่ชาติปางก่อน ทว่าเป็นกรรมที่ พอจะแก้ไขได้ หากพวกเขาได้บวชในพระบวรพุทธศาสนา กรรม นั้นก็จะกลายเป็น อโหสิกรรม นอกจากนี้ท่านแล้วก็ไม่มีใครช่วย พวกเขาได้ สิ่งที่ท่านต้องทำในบัดนี้คือ พยายามพูดโน้มน้าวจิตใจให้พวกเขายอมบวช

“โยม ช่วยไปบอกพ่อหนุ่มห้าคนนั้นด้วยว่า จัดดอกไม้ เสร็จแล้วให้มาคุยกับสมภารหน่อย” ท่านบอกภิกษุสามเณร

เมื่อทราบว่าสมภารรูปหล่อต้องการจะพูดด้วย บรรดา ผู้ชายที่มีจิตใจเป็นผู้หญิงก็พากันระริกระรี ครั้นจัดดอกไม้เสร็จจึง เดินเรียงหน้ากันเข้ามากราบพระเจริญ กราบเสร็จก็นั่งพับเพียบ บิดไปบิดมาด้วยความขวยอาย

“ยังไงจะพ่อหนุ่ม หน้าตาสะสวยกันทุกคนเลย อาตมา ขอชมเชยฝีมือการจัดดอกไม้ ชั้นหนึ่งจริงๆ ยังไม่เคยเห็นใคร จัดได้สวยเท่านี้มาก่อน” ท่านชมจากใจจริง ต้องชมก่อนแล้ว ค่อยติทีหลัง

“อ้อ. ขอขอบคุณอะ” หนุ่มหนึ่งประนมมือไหว้พลางกล่าว ขอขอบคุณ บัดเดสนั้น ภิกษุสามเณรจึงดำเนินการตามแผน

“แต่อาตมาดูหน้าโยมแล้ว เห็นว่ากำลังมีเคราะห์”

“เคราะห์ดีหรือเคราะห์ร้ายอะ” หนุ่มคนเดิมถามเสียงอ่อน

เสียงหวาน พระเจริญจึงตอบว่า

“เคราะห์ร้าย เคราะห์ร้ายที่สุด” ในความคิดของท่าน ผู้ที่เกิดมาเป็นชายแล้วมีอันจะต้องกลายเป็นหญิงนั้นเคราะห์ร้ายที่สุด ได้ยินว่าพวกตนกำลังเคราะห์ร้าย ห้าหนุมก็ใจเสีย คนนั่งหลังสุดจึงถามขึ้นว่า

“แล้วจะสะเดาะเคราะห์ได้หรือเปล่าอะ หลวงพี่ช่วยสะเดาะเคราะห์ให้พวกหนูได้ไหมอะ”

“ได้ แต่มีวิธีเดียวที่จะสะเดาะเคราะห์ได้ คือต้องบวชที่วัดนี้” ท่านรู้ว่าหากไปบวชวัดที่ไม่มีการสอนวิปัสสนากรรมฐาน พวกเขาก็จะไม่สามารถ แก่กรรม ได้ นั่นคือพวกเขาต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานโดยการเจริญสติปัฏฐาน ๔ อย่างเคร่งครัด จึงจะสามารถตัดเศษกรรมฝ่ายอกุศลที่ตามติดมาแต่ชาติปางก่อนออกไปได้

“บวช!” ห้าหนุมอุทานขึ้นพร้อมกันราวกับนัด แล้วทำปากเบ้

“ถูกแล้ว และต้องบวชที่วัดนี้ เป็นวิธีเดียวที่จะสะเดาะเคราะห์ได้” พระเจริญย้ำ คนทั้งห้ามองหน้ากันเล็กน้อย แล้วคนหนึ่งก็ถามขึ้นว่า

“บวชเมื่อไรอะ พวกหนูเพิ่งจบมหาวิทยาลัยกำลังหางานทำ”

“บวชเดือนนี้เลย รอช้าไม่ได้ เอาเถอะสึกออกมาแล้วรับรองว่าจะได้งานทำ งานดีเงินดีด้วยนะ” ท่านรับรองแข็งขันรู้ว่าหากไม่บวชภายในเดือนนี้ พวกเขาก็จะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนชนิดกู่ไม่กลับเลยทีเดียว

“นี่บ้านอยู่ที่ไหน แล้วมารู้จักวัดนี้ได้อย่างไร” ท่านถาม

ที่มาที่ไป

“พวกหนูอยู่กรุงเทพฯอะ แต่เดชาเขาอยู่ลพบุรี เขาเป็นลูกสาวเอี้ยลูกชายคุณนายสายบัวอะ” คนชื่อเดชาจึงเสริมว่า

“อะ หนูเป็นลูกชายคนสุดท้ายของคุณนายสายบัว มีพี่ชายสองคน คนโตเป็นทหาร แต่งงานแล้วมีลูกสาวสามคน คนที่สองเป็นครู ยังโสด”

“อ้อ แล้วพี่ๆมางานนี้ด้วยหรือเปล่า”

“คนโตไม่ได้มาอะ มาแต่คนที่สองที่นั่งอยู่ข้างคุณแม่อะอะ”

“อ้อ.” สมภารวัดป่ามะม่วงรับทราบ ขณะนั้นวงดนตรีไทยกำลังบรรเลงเพลง แขกลพบุรี พระเจริณูรู้สึว่าคนเล่นช่างเล่นได้ไพเราะจับใจ โดยเฉพาะคนตีระนาด เลือดนักดนตรีเก๋าวิ่งซ่านไปทั่วสภณร์กายจนต้องกำหนด ได้ยินหนอๆ อยู่ในใจ กระนั้นก็อดคิดไม่ได้ว่าหากไม่เกรงใจผ้ากาสาวะที่นั่งห่มอยู่ คงต้องเข้าไปร่วมวงกับเขาด้วยเป็นแน่

“หลวงพี่คงชอบดนตรีไทยมากนะอะ ฟังเพลินเชียว” หนึ่งในห้าหนุ่มพูดขึ้นเมื่อเห็นสมภารมองไปที่วงดนตรีบ่อยครั้งระหว่างที่สนทนากับพวกเขา

“ถูกแล้ว อาตมาเคยรับจ้างเล่นดนตรี ทั้งรับจ้างเล่นและรับจ้างสอน พอมาบวชเลยจำต้องเลิก แหม ถ้าพระเล่นดนตรีได้เหมือนอย่างโยมก็ดีซิเนะ อาตมาจะได้ไปขอเขาเล่นด้วย” ท่านพูดยิ้มๆ

“อย่าเลยอะหลวงพี่ ประเดี๋ยวจะไปแย่งอาชีพรู้ชาติโยมเขา ถ้าพระเล่นดนตรีได้ โยมเขาก็จะมารับจ้างสวดศพแทนพระ ไปๆมาๆก็เลยกลายเป็นว่าโยมมาแย่งอาชีพระ เพราะพระไปแย่ง

อาชีพอโยมก่อน” หนุ่มเดชาค้ำนพร้อมชี้แจงเหตุผล

“อาตมาก็ว่าอย่างนั้น เอาละที่นี้กลับมากพูดเรื่องบวชกันต่อ จะกำหนดวันเลยดีไหม บวชพร้อมกันทั้งห้าคนนี่แหละ”

“พวกหนูต้องกลับไปถามพ่อแม่ก่อนนะฮะ ไม่รู้เขาจะยอมให้บวชหรือเปล่า” คนที่นั่งติดกับนายเดชาพูดด้วยความไม่สบายใจ เขาไม่อยากบวชแต่ก็กลัวจะมีเคราะห์อย่างที่พระเจริญทายทัก

“ไม่มีปัญหาหรอกพ่อหนุ่ม อาตมารับรองว่าพ่อแม่เขาจะดีใจเสียอีกที่ลูกชายจะบวชเรียน เอาเถอะถ้าเขาไม่ยอมให้บวชอาตมาจะพูดกับเขาเอง” ท่านรู้ว่าถึงอย่างไรบิดามารดาของชายหนุ่มยอมไม่ขัดข้องที่จะให้บุตรชายของตนบวช ใครเลยจะอยากเห็นลูกชายกลายเป็นลูกสาว!

สมภารวัดป่ามะม่วงให้ความเมตตาแก่ภิกษุคณะทั้ง ๕ รูป ด้วยการสอนวิปัสสนากรรมฐานให้พวกเขาด้วยตนเอง และแยกราชทานที่โบสถ์ จะได้ไม่ปะปนกับญาติโยมซึ่งปฏิบัติอยู่ที่ศาลาการเปรียญ ผู้บวชใหม่ทั้งห้าต่างตั้งอกตั้งใจปฏิบัติด้วยต้องการจะสะเดาะเคราะห์ เมื่อได้มาอยู่ในเพศบรรพชิต สมณสัญญา คือความสำนึกในความเป็นสมณะของตนก็ช่วยกำกับพฤติกรรม กิริยาท่าทางเยี่ยงสตรีเพศค่อยๆหายไป มีความเป็นชายชาติศรีมากขึ้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงท่านมีความกตัญญูเป็นเลิศ เพียงพวกเขามาช่วยงานวัดท่านก็สำนึกในบุญคุณอยากจะสงเคราะห์ ผู้ไม่เคยมีบุญคุณต่อท่าน ท่านก็ยังช่วยเขา จะกล่าวไปไยกับผู้ที่เคยมีบุญคุณเล่า

บ่ายวันโกน ขณะที่พระเจริญกำลังสอบอารมณ์ให้พระบวชใหม่ ๕ รูปอยู่ในโบสถ์ บุรุษหนึ่งก็เดินเข้ามากราบแล้วนั่งรออยู่

ห่างๆ เมื่อท่านเสร็จจากการสอบอารมณ์จึงเรียกเขาเข้ามาใกล้
“โยมมาจากไหน มีธุระกับอาตมาหรือเปล่า” ท่านถาม
“ผมมาจากกรุงเทพฯ ครับ” เขาเรียก กรุงเทพฯ แทนที่
จะเป็น บางกอก อย่างที่คนบ้านนอกเรียก

“อ้อ. แล้วมาอย่างไร มารถหรือมาเรือ”

“มารถครับ ผมนั่งรถโดยสารมาลงที่ขนส่ง แล้วต่อเรือ
จากจังหวัดมาที่วัดนี้ครับ” ชายหนุ่มตอบคำถาม

“แล้วมีธุระสำคัญอะไรหรือเปล่า รู้จักวัดนี้ได้อย่างไร” ท่าน
ป้อนสองคำถามซ้อน

“มีญาติเขาแนะนำมาครับ เขาบอกว่าวัดนี้เป็นวัดที่มีการ
ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ผมก็เลยจะมาขอบวชที่วัดนี้เพื่อปฏิบัติ
อีกอย่างจะได้หนีญาติโยม ถ้าผมบวชที่กรุงเทพฯ เดี่ยวก็ถูกญาติ
โยมกว้นไม่เป็นอันได้ปฏิบัติ” เขาแจงเหตุผล ฟังคำพูดของชาย
หนุ่ม พระเจริณูให้รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ ท่านไม่ค่อย
แน่ใจว่าสิ่งที่เขาพูดจะจริงหรือเท็จ จึงจำเป็นต้องตรวจสอบด้วย
เห็นหนอ และแล้วท่านก็ได้พบข้อบกพร่อง บุรุษผู้นี้ไม่สามารถบวช
ได้เนื่องจากมีคุณสมบัติไม่ตรงตามที่พระวินัยบัญญัติ นั่นคือเขามี
สองเพศอยู่ในตัว มีอวัยวะเพศที่แสดงความเป็นชายและเป็นหญิง
ซ้อนกันอยู่

“จะบวชได้อย่างไรละโยม ก็โยมมีสองเพศไม่ใช่หรือ”

บุรุษนั้นร้องให้ทันทีที่ถูกทัก ไขหลังมือปาดหน้าตาแล้ว
สารภาพว่า

“ใช่แล้วครับหลวงพ่อบางครั้งผมก็มีประจำเดือน”

“ไม่เป็นไรนะ ถ้าอยากบวชจริงๆก็ไปเอาออกเสียเพศหนึ่ง
ให้หมอผ่าตัดเอาเพศหญิงออกไปแล้วค่อยมาขอบวช” ท่านปลอบ

“ครับ ขอบพระคุณหลวงพ่อกับมากครับ ผมลาละ” พูดจบก็กราบสามครั้งแล้วรีบลุกออกมา นึกอายุพระหนุ่มห้ารูปที่นั่งสงบเสถียรอยู่ ณ ที่นั้น

“หลวงพ่อกับ ผมสงสัยจังเลย” พระเดชาพูดขึ้น พอบวชแล้วพระนวกะทั้งห้ารูปก็เรียกพระเจริญว่า หลวงพ่อ แทนที่จะเป็นหลวงพี่ เหมือนเมื่อตอนก่อนบวช

“สงสัยอะไรล่ะ” ท่านถาม

“สงสัยว่าหลวงพ่อกับไปเห็นอวัยวะเพศเขาได้อย่างไร ในเมื่อเขาก็ห่มหม้อออกเรียบร้อยอย่างนั้น”

“ก็ใช้ ตาใน ดุชะชิตี ตานอกก็ดูได้แต่ภายนอก ส่วนตาในก็ใช้ดูภายในได้” ภิกษุวัยสามสิบเศษตอบ แล้วอธิบายต่ออีกว่า

“กะเทยบวชไม่ได้หรอก ถ้าผมบวชให้ผมก็ต้องอาบัติ อีกอย่างหนึ่ง ผมไม่นิยมชมชอบผู้ที่ไม่พอใจในเพศดั้งเดิมของตน พวกคุณจำไว้เลยว่าคนดีนั้นจะต้องเป็นชายจริง หญิงแท้ ถึงจะเป็นคนแก่ที่หน้าบูชาก็ไม่จริง หญิงไม่แท้ พ่อแก่ก็ไม่มีการนับหน้าถือตา” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดด้วยถ้อยคำคดล่องจอง ผู้บวชใหม่ทั้งห้าฟังแล้วก็ได้แต่นั่งทำตาปริบๆ

๑๕

เด็กชายสำริด

เช้าวันหนึ่งขณะที่สมภารวัดป่ามะม่วงกำลังสอบอารมณ์ให้กับญาติโยมอยู่บนศาลาการเปรียญ ภิกษุรูปหนึ่งก็นำเด็กชายวัย ๙ ขวบเข้ามาหา

“กราบหลวงนำซีไ้หนุ่ ผากเนื้อผากตัวกับท่านไว้” ภิกษุวัยสี่สิบบอกเด็กชายที่มาด้วย แล้วตัวท่านก็ก้มลงกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“อ้าว. หลวงพีตุ้หอรอกหรือ มาอย่างไรละนี่” พระเจริญทักทายพร้อมกับยกมือประนมในลักษณะ รับไหว้ พระตุ้เคยบวชอยู่ที่วัดพรหมบุรี แต่ได้ลาสิกขาออกไปแต่งงานและไม่ได้พบกับท่านอีก

“หลวงพีกลับมามบวชตั้งแต่เมื่อไรครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าถามอีก

“สักสองปีหลังจากที่ท่านย้ายมาอยู่ที่วัดนี้ บวชแล้วเขาก็ให้ผมไปอยู่วัดกลางทุ่งจังหวัดลพบุรีโน่น คือว่าแม่ไ้หนุ่เกิดคลอดลูกตาย ผมเลยเป็นหม้าย ตอนแรกก็คิดจะแต่งงานใหม่ แต่มานึกๆดูก็ซี้เกียดเลี้ยงลูก เห็นท่าจะต้องบวช จึงพาไ้หนุ่ไปอยู่กับยายเขา บังเอิญยายไ้หนุ่ก็มาตายลงเสียอีก ครั้นผมจะเอามันไปอยู่ด้วยที่วัดกลางทุ่ง มันก็จะไม่ได้เรียนหนังสือ เลยนึกถึงท่าน

ถ้าอย่างไรผมก็ขอฝากไอ้หนูให้เรียนหนังสือที่วัดป่ามะม่วงด้วย
กรุณาอย่าปฏิเสธเลยนะครับ” ผู้สูงวัยกว่าถือโอกาส มัดมือชก

“เอาเถอะ ผมจะช่วยสงเคราะห์ หลวงพี่อย่าได้ห่วงไปเลย
ดีเหมือนกัน จะได้เอาไว้เป็นลูกศิษย์กันกุฏิ พวกเณรพากันสึก
ไปหมด ผมเลยไม่มีคนรับใช้ใกล้ชิด อยู่กับหลวงน้านะหนูนะ”
ท่านบอกเด็กชายผิวดำ แขนขายาวแก้ง่ามเหมือนท่านสมัยที่เป็น
เด็ก

“ครับ” เด็กชายตอบ

“ชื่ออะไรล่ะ อายุกี่ขวบ”

“ชื่อสำริด อายุเก้าขวบครับ” เด็กชายตอบอีก

“เข้าโรงเรียนหรือยัง” คราวนี้พระตุ้เป็นผู้ตอบว่า

“ยังเลยครับ เห็นว่ายายเขาเจ็บออกๆแอดๆต้องคอยดูแล
ยาย เลยไม่มีเวลาไปโรงเรียนเหมือนกับเด็กอื่น”

“ไม่เป็นไร มาเริ่มต้นที่โรงเรียนวัดป่ามะม่วงเลยก็ได้
ผมรู้จักกับครูใหญ่ จะช่วยฝากฝังให้” ท่านเอื้อเพื่อ

“ถ้าเช่นนั้นผมก็เบาใจ ต้องขอขอบคุณท่านสมภารเป็น
อย่างสูงที่ช่วยสงเคราะห์ ผมจะได้ทำงานให้พระศาสนาอย่าง
ไม่ต้องกังวลใจ” ผู้มากวัยกว่าก้มลงกราบสามครั้ง แล้วจึงเอ่ยปากลา
ก่อนไปยังหันมาสั่งลูกชายว่า

“อยู่กับหลวงน้านะลูกนะ ขยันเรียนหนังสือเข้า โตขึ้น
จะได้เป็นเจ้าของคนนายคน”

“ครับหลวงพ่อ” เด็กชายตอบผู้เป็นบิดา รู้สึกอ้างว้างเดียว
ดายที่ต้องระหระหนมาอยู่ท่ามกลางผู้คนที่ไม่เคยรู้จักมักคุ้นกันมา
ก่อน ครั้นหลวงพ่อเดินลงศาลาไป เด็กน้อยก็กลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่
จึงนั่งร้องไห้กระซิกๆ สมภารวัดป่ามะม่วงเห็นแล้วก็อดสงสารไม่

ได้ จึงสั่งโยมผู้ชายคนหนึ่งว่า

“ช่วยพาเด็กไปที่กุฏิอาตมา แล้วก็ไปบอกแม่ชีให้หาข้าวปลาอาหารให้กินด้วย หิวไหมหนุ” ถามอย่างปรานี

“หิวครับ” เด็กชายตอบตามตรง

“เออละ ตามลุงคนนั้นไป เอาเสื้อผ้าไปไว้ที่กุฏิหลวงหน้าก่อน ประเดี๋ยวแม่ชีเขาคงนำอาหารมาให้” เด็กชายจึงกราบท่านสามครั้ง แล้วลุกตามโยมคนนั้นออกไปอย่างว่าง่าย

“ทำไมท่านสมภารถึงเรียกพระรูปนั้นว่าหลวงพี่ แล้วทำไมท่านถึงไหว้ท่านสมภารก่อน” นางแแต้ถามด้วยความสงสัย

“ก็ท่านสึกไปแล้วกลับมาบวชใหม่ ก็เลยอาวุโสน้อยกว่าอาตมา เพราะต้องมาเริ่มต้นนับอายุพรรษากันใหม่” ภิกษุวัยสามสิบเศษอธิบาย

“น่าสงสารลูกชายท่านนะ คงคิดถึงหลวงพ่อของแค้นาคูแม่ออกลูกตาย ต้องอยู่กับยาย อยู่ๆยายก็มาตายลงอีกคน ชีวิตมันทุกข์นะท่านสมภารนะ” คนช่างสงสัยพูดปลงๆ

“แล้วโยมรู้ไหมว่าทำไมชีวิตถึงต้องทุกข์”

“ไม่ทราบจ๊ะ”

“โยมโถละรู้หรือเปล่า” ท่านถามนางโถ ฝ่ายนั้นจึงตอบว่า

“ที่ต้องทุกข์เพราะชีวิตต้องแก่ ต้องเจ็บ แล้วก็ต้องตายจ๊ะ ถ้าไม่ต้องแก่ เจ็บ ตาย ก็ไม่ต้องทุกข์ อีฉันตอบอย่างนี้ถูกไหมจ๊ะ”

“คงถูกมั้ง แล้วจะอย่างไรถึงจะไม่ทุกข์ล่ะ” ท่านถามอีก

“ต้องไม่เกิดซีจ๊ะ ถ้าไม่เกิดก็ไม่ทุกข์” คราวนี้นางแแต้เป็นคนตอบ

“ถูกต้อง ถ้าคนเราไม่เกิดเสียอย่างเดียว ทุกข์ก็ไม่เกิด เพราะการเกิดมันพ่วงเอาทุกข์คือความแก่ ความเจ็บ และความตายมาด้วย รู้แบบนี้แล้วโยมโถอยากจะทำเกิดอีกไหม”

“ไม่อยากจะทำนสมภาร ฉันไม่อยากเกิดอีกเลยแม้แต่ชาติเดียว ต่อให้ได้เกิดเป็นเจ้าพระยามหากษัตริย์ฉันก็ไม่ต้องการ” คนเข้าถึงธรรมตอบ

“อาตมาก็เหมือนกัน นี่ก็ตั้งใจว่าจะใช้หนี้เวรที่ทำกรรมที่ก่อให้หมดๆไปเสีย จะได้ไม่ต้องมาเกิดในโลกมนุษย์อีก” ภิกษุช่วยสามสิบเศษพูดปลงๆเช่นกัน

“ท่านจะไปเกิดเป็นเทวดาอยู่บนสรวงสวรรค์หรือจะ” นางแต้มถาม พระเจริณูรีบตอบว่า

“ไม่เป็นหรอกโยม เทวดงเทวดา เพราะไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ทุกข์ทั้งนั้น เป็นมนุษย์ก็ทุกข์อย่างมนุษย์ เป็นเทวดาก็ทุกข์อย่างเทวดา เป็นพรหมก็ทุกข์อย่างพรหม ไม่ต้องเกิดแหละดีที่สุด” นางโถรีบสนับสนุนว่า

“อิฉันเห็นด้วยจะ แต่การทำให้ไม่ต้องเกิดอีกมันยากนะท่านสมภาร เพราะผู้ที่ไม่ต้องเกิดอีกก็มีแต่พระอรหันต์เท่านั้น การที่จะปฏิบัติจนถึงขั้นเป็นพระอรหันต์ไม่ใช่จะทำกันได้ง่ายๆ ท่านสมภารว่าจริงอย่างที่อิฉันพูดมาหรือเปล่า” นางขอความเห็น

“จริงนะจริงอยู่ แต่โยมก็อย่าเพิ่งท้อถอย ขอให้สั่งสมบารมีเข้าไว้ ไม่แน่ะโยมโถอาจจะได้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้ก็ได้” ท่านสัพพยอก นางโถรีบยกมือขึ้น สาธุ ด้วยนางปรารถนา นิพพานสมบัติ ยิ่งกว่าสิ่งใดๆในโลก นับเป็นความปรารถนาที่ผิดแผกไปจากคนทั่วไปซึ่งส่วนมากจะหวังแค่มนุษย์สมบัติกับสวรรค์สมบัติเท่านั้น

ตำรวจสามนายกับพระภิกษุสองรูปเดินขึ้นมาบนศาลา คนเป็นตำรวจนั้นพากันเดินอาดๆตรงมายังพระเจริญ ยังไม่ทันที่ท่านหรือญาติโยมจะได้ทักทาย หนึ่งในสามคนนั้นก็ขึ้นไปถ่ายภาพถ่ายของสมเด็จพระพุฒาจารย์พร้อมออกคำสั่งว่า

“ปลดรูปนั้นลง ไม่รู้หรือที่ท่านถูกจับสึกแล้ว ทางคำสั่งห้ามวัดทั่วราชอาณาจักรไม่ให้มีรูปท่านไว้ ไปปลดลงเสีย” เขาสั่งตำรวจที่มาด้วยกัน คนถูกสั่งจึงเดินไปที่ภาพถ่าย แต่เมื่อจะปลดก็ถูกเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงห้ามไว้

“อย่างนะ ถ้าคุณแตะต้องรูปนั้นอาตมาจะแจ้งข้อหาทำลายทรัพย์สิน” ตำรวจผู้นั้นพอจะรู้กฎหมายอยู่บ้าง จึงชะงักอยู่ตรงนั้น คนสั่งจึงย้ำอีกว่า

“ปลดออก ใครขัดขึ้นถือว่าเป็นคอมมิวนิสต์”

“ทำไมถึงมากล่าวหาอาตมาเช่นนั้น อาตมาปกป้องอาจารย์ของอาตมา เท่านั้นที่ต้องเป็นคอมมิวนิสต์หรือ” ท่านย้อน

“ใช่ เพราะอาจารย์ท่านเป็นคอมมิวนิสต์ ถ้าท่านไม่ยอมให้ปลดภาพออกก็แสดงว่าท่านเป็นพวกเดียวกัน เป็นคอมมิวนิสต์” เขาย้ำ

“ทำไมมากล่าวหากันอย่างละคุณ ที่นี้เป็นวัดนะ” ท่านมองไปที่พระภิกษุสองรูปซึ่งยืนคุมเชิงอยู่ แล้วพูดว่า

“ท่านละ มากับตำรวจนี้จะมาจับกุมคอมมิวนิสต์หรือ”

“ถูกแล้ว สมเด็จพระสังฆราชวัดมกุฏกษัตริย์ราชวรวิหาร ท่านก็เห็นตรงกับนายกรัฐมนตรีว่า สมเด็จพระพุฒาจารย์เป็นคอมมิวนิสต์และสั่งให้สึกแล้ว ตอนนี้เป็นคดีลับ ทางทางจึงสั่งให้วัดทุกวัดที่มีรูปท่านปลดรูปออก” ภิกษุรูปที่อาวุโสน้อยกว่าอีกรูปหนึ่งอธิบาย

“ท่านไปทำผิดอะไรถึงได้ถูกกล่าวหาเช่นนั้น”

“ก็ท่านไปจีนแดงมา นายกรัฐมนตรีถือว่าใครก็ตามที่ไปจีนแดง คนนั้นต้องเป็นคอมมิวนิสต์”

“เหตุผลตื้น ๆ แค่นี้เองหรือ ผมไม่เข้าใจเลยว่าคนที่ไปถึงนายกรัฐมนตรีจะคิดอะไรตื้น ๆ อย่างนี้” ท่านตำหนิบุคคลที่เป็นผู้นำประเทศ คนเป็นตำรวจรีบปรามว่า

“ท่านระวังคำพูดคำจาด้วย ประเดี๋ยวก็โดนข้อหาเป็นคอมมิวนิสต์อีกคนหรอก”

“จะเป็นได้ยังไงในเมื่อผมไม่เคยไปจีนแดง” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงย่อน เป็นการย่อนที่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเจ็บ

“ท่านสมภารไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์หรอกจะคุณตำรวจ ฉันเป็นพยานได้ ถึงฉันจะไม่รู้ว่าคอมมิวนิสต์นั้นเป็นยังไง แต่ฉันก็มั่นใจว่าสมภารไม่ได้เป็น เพราะท่านสอนกรรมฐานให้พวกฉันทุกวัน ไม่เห็นท่านบอกว่าเป็นวิชาของคอมมิวนิสต์ บอกแต่ว่าเป็นวิชาของพระพุทธเจ้า หรือคุณตำรวจจะว่าพระพุทธเจ้าท่านเป็นคอมมิวนิสต์” นางโศภยเถียงแทนพระเจริญขณะทีคนอื่น ๆ ไม่กล้าเพราะเกรงอาญาแผ่นดิน!

“ป่าไม่ต้องพูดมาก ประเดี๋ยวก็ถูกยึดเยียดข้อหาเป็นคอมมิวนิสต์อีกคนหรอก” ตำรวจผู้นั้นพูดโกรธ ๆ

“เออ. ถ้าคอมมิวนิสต์มันปฏิบัติกรรมฐานอย่างพวกฉัน ฉันก็ว่าเป็นคอมมิวนิสต์ดีกว่า จะได้พ้นจากทุกข์” สตรีวัยเดียวกับโยมมารดาพระเจริญเถียงไม่ลดละ นางมั่นใจว่าพระเจริญเป็นผู้บริสุทธิ์ถึงขนาดเอาชีวิตเป็นเดิมพันนางก็ยอม

“เป็นอันว่าผมไม่ยอมให้คุณปลดรูปออกนะ” ท่านใช้คำว่าผม และ คุณ แทน อาตมา และ โยม แล้วหันไปยกมือไหว้พระภิกษุสองรูป พูดแกมขอร้องว่า

“อย่าปลดรูปอาจารย์ของผมเลยนะครับ ท่านจะเป็นคอมมูนิสต์หรือไม่เป็น แต่ท่านก็เป็นอาจารย์ของผม ผมเป็นศิษย์ต้องเคารพครูบาอาจารย์ ได้โปรดเห็นใจผมด้วย อย่าให้ผมต้องออกตัญญูต่อครูบาอาจารย์เลย”

“ไม่ได้หรอก ถ้าคุณไม่ยอมให้ปลดรูปเท่ากับคุณขัดคำสั่งของนายกรัฐมนตรีและสมเด็จพระสังฆราช เรียกว่าผิดสองกระทรวงเลย”

“ใช่ เรียกว่าผิดทั้งทางโลกและทางธรรม” ภิกษุอีกรูปหนึ่งรีบสนับสนุน พระเจริณัฐ์สักสิ่งเวชใจที่คนถือเพศบรรพชิตเช่นเดียวกับท่านถูกอวิชชาครอบงำจนมีตบอดออกอย่างนี้ เมื่อใช้ไม้อ่อนไม่สำเร็จท่านก็ต้องใช้ไม้แข็ง จึงพูดขึ้นว่า

“เอาเถอะ ผมยอมผิดทั้งทางโลกและทางธรรม แต่ผมจะไม่ยอมให้ใครมาปลดรูปอาจารย์ผมออก ขึ้นทำผมจะถือว่าละเมิดสิทธิส่วนบุคคลและทำลายทรัพย์สิน”

“ถ้าเช่นนั้นผมจะฟ้องเจ้าคณะอำเภอให้ลงโทษคุณในฐานะกระทำผิดต่อพระวินัย” ภิกษุผู้มากับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

“ได้ซี ผมเองก็อยากรู้เหมือนกันว่าทำผิดพระวินัยข้อใด ถ้าจะให้ผมผิดจริงๆเห็นจะต้องบัญญัติพระวินัยขึ้นมาใหม่หรือไม่ก็พากันตั้งศาสนาใหม่ขึ้นมาเลยจะได้หมดเรื่องหมดราว” ท่านประชด เมื่อเห็นว่าไม่อาจจะบังคับท่านได้ ตำรวจสามนายจึงนิมนต์พระภิกษุทั้งสองรูปกลับ แต่เพื่อไม่ให้เสียหน้า จึงพูดกับภิกษุเจ้าถิ่นว่า

“ผมเล่นงานท่านแน่ เตรียมสีกได้แล้ว”

“ตกลง ถ้าคุณเห็นว่าจะทำให้ผมสีกได้ก็ให้ช่วยกันตั้งข้อกล่าวหา มา จะได้รู้กันเสียที่ว่าอธรรมมีอำนาจเหนือธรรมะ” ภิกษุ

วัยสามสิบเศษทำทนายอย่างองอาจ เพราะรู้ว่า**ธรรมะย่อมชนะอธรรม**

บุคคลผู้หลงผิดทั้งห้าลงจากศาลาไปแล้ว ญาติโยมต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วต่างพากันแสดงความห่วงใยในพระศาสนา พระเจริญมองเห็น **ภัย** ที่จะมาทำให้พระศาสนาต้องเศร้าหมอง แต่จะไม่ถึงกับทำให้หมดสิ้นไปจากผืนแผ่นดินไทย ทั้งนี้เพราะพระพุทธศาสนาได้ฝังรากฝังโคนอย่างแน่นอยู่บนผืนแผ่นดินนี้มานานนับพันปี ยากที่จะถอนรากถอนโคนให้หมดสิ้นไปได้

วันรุ่งขึ้นเจ้าอวาสวัดป่ามะม่วงก็ได้รับหนังสือจากท่านเจ้าคุณโชดก ซึ่งเขียนมาเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวัดมหาธาตุอันเป็นเหตุให้สมเด็จพระพุฒาจารย์ถูกจับสึก

...ฉันไม่นึกไม่ฝันว่าจะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น สมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านไปจีนแดง กลับมาก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ แล้วก็ถูกบังคับให้สึก นายกรัฐมนตรีทำกรรมอันใหญ่หลวง ฉันสงสารเหลือเกิน และที่น่าอนาถใจยิ่งไปกว่านั้นคือสมเด็จพระสังฆราชท่านทรงเชื่อไปด้วย เดียวนี้พระสงฆ์เราแบ่งออกเป็นสองฝ่ายแล้ว ฝ่ายที่ถือปริยัติเขาเกิดริษยาฝ่ายปฏิบัติ เห็นพวกเรามีความเจริญรุ่งเรืองในการเผยแผ่พระธรรมคำสอน เขาก็ไม่พอใจ สมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านเห็นความสำคัญของการปฏิบัติ จึงได้พยายามสนับสนุนให้มีการสอนภาคปฏิบัติขึ้นตามวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ งานกำลังก้าวหน้าท่านก็มาถูกกลั่นแกล้งเสียก่อน แต่เธอไม่ต้องห่วง **ธรรมะย่อมชนะอธรรม** อีกไม่นานเหตุการณ์ก็จะคลี่คลายลง สมเด็จฯท่านจะได้กลับมาถือเพศบรรพชิตอีก แต่ที่น่าเป็นห่วงคือ ฝ่ายที่ทำกรรมอันใหญ่หลวงในครั้งนี่ จะต้องชดใช้กรรมทันตาเห็น ไม่ว่าจะเป็พระหรือคฤหัสถ์ ถึงเวลานั้นเธอ

ช่วยแม่เมตตาให้พวกเขาด้วย...

อ่านจบ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงตั้งจิตแผ่เมตตาให้กับฝ่ายนั้น รวมทั้งภิกษุสองรูปกับตำรวจสามนายผู้ซึ่งมารุกรานท่านที่ศาลาการเปรียญเมื่อวันวาน แผ่ให้เสียเดี๋ยวนี้เลย จะได้ไม่ต้องรอให้วันนั้นมาถึงเสียก่อน

เดือนต่อมาหญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่งได้มาขอพบสมภารวัดป่ามะม่วง

“หลวงพ่อบอกจำหนูได้ไหมคะ” หล่อนกราบแล้วถาม

“จำไม่ได้ โยมมาจากไหนล่ะ”

“จากกรุงเทพฯค่ะ ก็ที่หนูมาขอบวชเมื่อเดือนที่แล้วไงคะ มาขอบวชแล้วหลวงพ่อบอกไม่ให้บวชนะคะ”

“อาตมาน่ะหรือไม่ให้หนูบวช เอ.ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นไปได้ หนูเคยมาขอบวชที่วัดนี้หรือจ๊ะ”

“ไม่ใช่ค่ะ หนูมาขอบวชพระ แต่หลวงพ่อบอกว่าหนูมีสองเพศ บวชไม่ได้ ต้องไปเอาเพศหญิงออกก่อน บังเอิญหนูเกิดเปลี่ยนใจไม่อยากบวชเป็นพระ ก็เลยผ่าตัดเอาเพศชายออกเลยบวชพระไม่ได้”

“อ้อ จำได้แล้ว งั้นหนูจะมาขอบวชชีแทน อย่างนั้นใช่ไหม”

“ไม่ใช่อีกแหละค่ะ หนูไม่บ่งไม่บวชแล้ว บวชไปก็ปวดหัว มีผ้าดีกว่า” พุดจบก็หัวเราะคิกๆเมื่อเห็นท่านทำหน้าบึ้งยาก

๑๖

เด็กฝาแฝด

ปฏิบัติ วิบัติสสนากรรมฐานเป็นเวลาสองชั่วโมงแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงออกบิณฑบาตตามปกติโดยมีเด็กชายสำริดหิ้วปิ่นโตเดินตามมา สองปีแล้วที่ท่านไม่ได้พายเรือไปโปรดสัตว์ ทั้งนี้เพราะพวกชาวบ้านได้ช่วยกันทำถนนมาเข้าทางหลังวัด พอมีถนน ผู้คนจึงหันมาใช้รถมากกว่าเรือ หลังวัดจึงกลายเป็นทางเข้าออกแทนหน้าวัด ครั้นนานเข้าคนก็เลยเรียกหน้าวัดเป็นหลังวัด หลังวัดก็เลยกลายเป็นหน้าวัดไปโดยปริยาย

เมื่อภิกษุวัยสามสิบเศษเดินออกประตูวัดมาก็ได้ยินเสียงร้องอุแว้งดังอยู่ใกล้ๆ ท่านกวาดสายตาไปรอบๆ เพื่อหาที่มาของเสียง และเห็นเบาะเก่าๆ ใบหนึ่งวางอยู่ข้างทางเดิน ในเบาะมีทารกแรกเกิดสองคนถูกห่อด้วยผ้าขนหนูทั้งตัว เปิดเฉพาะใบหน้าน้อยๆ ไว้สำหรับหายใจ ท่านนั่งลงแล้วคลี่ผ้าที่ห่อทารกออกจึงรู้ว่าเป็นเพศชาย

“สงสัยคนเอาลูกมาทิ้งนะหลวงหน้า” เด็กชายสำริดซึ่งเดินมาทันพอดีออกความเห็น

“ซ้าก็ว่าอย่างนั้น ฝาแฝดเสียด้วย”

“ใครนะใจร้าย เอาลูกมาทิ้งได้ลงคอ โถ หน้าสงสาร” เด็กชายพูด นึกรักเจ้าฝาแฝดขึ้นมาเดี๋ยวนั้น

“เอ็งว่าข้าควรจะทำอย่างไรดี” ท่านถาม อยากรู้ว่า เด็กชายคิดอย่างไร

“ต้องเอาไปให้แม่ซีเลี้ยง หลวงน่าเป็นผู้ชายไม่มีนมให้มันกิน” เป็นความคิดของเด็กชายอายุเก้าขวบ

“จะดีเรือ เกิดใครเขาไม่รู้ก็จะหาว่าซีมีลูกกับพระ” ท่านมองเห็นความยุ่งยากที่จะตามมา เพิ่งถูกเจ้าคณะอำเภอสอบสวนไปหยกๆ ในข้อหาไม่ใจฝึกไฟในลัทธิคอมมิวนิสต์ เพียงเพราะไม่ยอมให้ตำรวจปลดรูปอาจารย์ลง บ้านเมืองเปลี่ยนแปลงไป มีนายกรัฐมนตรีคนใหม่มาแทนหลวงพิบูลสงคราม นายคนใหม่ท่านเกลียดคอมมิวนิสต์และมีนโยบายที่จะปราบปรามเสียให้ราบคาบ ขณะเดียวกันก็เกิดระแวงว่าคนไทยจะเอาใจไปฝึกไฟในลัทธิที่ว่านี้ จึงต้องกวดขัน กระนั้นก็ปรากฏว่ามีผู้ถูกจับกุมและถูกสอบสวนอยู่เนืองๆ ไม่มีละเว้น แม้กระทั่งพระสงฆ์องค์เจ้า!

“หลวงนายอมให้คนเขาว่าเถอะครับ ไม่งั้นไอ้สองตัวนี้ตายแห้งแก้อยู่ตรงนี้แน่นอน” เขาช่วยหลวงน่าตัดสินใจ

“ตกลง ข้าจะยอมให้เขาว่าเพื่อแลกกับชีวิตเจ้าตัวน้อยๆ สองคนนี่ ถ้าข้าไม่ช่วยมันต้องม้วยมรณันแน่ๆ เอาละ เอ็งอุ้มบาตรนะ ส่วนข้าจะอุ้มเด็กแล้วไปสำนักชีด้วยกัน” ท่านส่งบาตรให้เด็กชายสำริด แล้วจึงซ้อนเบาะขึ้นมายุ้มอย่างระมัดระวังด้วยกลัวเด็กน้อยฝาแฝดจะกระทบกระเทือน ทารกน้อยหยุดร้องเหมือนจะรู้ว่ารอดตายแล้ว ชีวิตปลอดภัยในอ้อมแขนของสมณะ

“ท่านสมภารไปเอาเด็กสองคนนี่มาจากไหนจ๊ะ” แม่ชีเจียนถาม เมื่อพระเจริญวางเบาะลงบนพื้นข้างหัวบันได

“ไม่รู้ใครเอามาทั้งไว้ที่หลังวัด อาตมากับเจ้าสำริดไปเห็นเข้าก็เลยอุ้มมาที่นี่ เห็นจะต้องฝากแม่ซีเลี้ยงไว้เอาบุญ” ท่านตอบ

“ผมบอกหลวงหน้าเองว่าให้เอามาฝากแม่ชีเลี้ยงเพราะหลวงหน้าเป็นผู้ชาย ไม่มีนมให้มันกิน ป้าชีเอานมให้มันกินด้วยนะ” เด็กชายบอก

“เข้าแก่แล้ว ไม่มีน่านมให้มันกินหรอก แต่เอาเถอะให้มันกินนมกระป๋องก็ได้ หรือท่านสมภารว่าอย่างไร” นางถามความเห็นสมภาร

“ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น นึกว่าเวทนามันนะแม่ชีนะ ลูกใครก็ไม่รู้ สงสัยคงไม่ใช่คนแถวนี้หรอก”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้น ต้องเป็นคนทีอื่น ไม่ใช่คนแถวนี้แน่ เอ้อ. มนุษย์เรามาวันแ่ล่งไปทุกวัน ๆนะท่านสมภาร ลูกในไส้แท้ ๆ ยังเอามาทิ้งได้ลงคอ” แม่ชีเจียนบ่น

“เขาอาจมีความจำเป็นก็ได้ อย่าไปว่าเขาเลย เขาละเอาตมาจะออกไปบิณฑบาตละ ฝากด้วยนะ ไปกันเถอะสาริด” ท่านบอกลูกศิษย์ แล้วภิกษุหนึ่งรูปกับเด็กชายหนึ่งคนก็พากันเดินออกไปทางประตูหลังวัดซึ่งกลายเป็นหน้าวัดไปแล้ว

นับตั้งแต่เก็บทารกฝาแฝดได้และนำมาให้แม่ชีช่วยกันเลี้ยงไว้ที่สำนักชี ความยุ่งยากก็ตามติดมาดังที่พระเจริญจาคาถกการณไว้ ทั้งนี้เพราะคนที่ใจลามกสกปรกพากันเอาไปพูดว่าสมภารวัดป่ามะม่วงแอบไปมีลูกกับสีกาแล้วนำมาให้แม่ชีเลี้ยง โชคยังดีที่วัดนี้ไม่มีชีสาว ๆ มิฉะนั้นสมภารก็คงถูกกล่าวหาว่ามีลูกกับชี! บรรดาศิษยานุศิษย์ผู้ซึ่งมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอย่างสม่าเสมอต่างพากันส่งสารท่านสมภารที่ถูกคนทุศีลครหานินทา ขณะเดียวกันก็ได้เห็นคุณธรรมในตัวท่านมากยิ่งขึ้น เพราะนอกจากจะไม่โต้ตอบหรือแก้ช้อกล่าวหาแล้ว ท่านยังบอกญาติโยมให้ช่วยกันแผ่เมตตาไปให้

คนเหล่านั้นอีกด้วย

“ท่านสมภาร อิฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนเราถึงได้มีจิตคิดร้ายต่อพระสงฆ์องค์เจ้า อิฉันเห็นท่านสมภารทำแต่ความดี ถึงกระนั้นก็ยังถูกคนใส่ร้ายป้ายสี พวกเขาช่างไม่กลัวบาปกันบ้างเลย” นางโถพูดอย่างรู้สึกเห็นอกเห็นใจท่านสมภาร

“ช่างเขาเถอะโยม เขาจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา เราศิษย์ตถาคตต้องรู้จักวางตนเมื่อถูกคนเขาตีเตียนหรือสรรเสริญ รู้ไหม พระองค์ตรัสสอนในเรื่องนี้ว่าอย่างไร” ท่านถามอุบาสิกาวัยเดียวกับโยมมารดา

“ไม่ทราบจะ ท่านสมภารช่วยบอกอิฉันด้วยเถิดจ๊ะ”

“เอาละ จันทน์ตั้งใจฟัง โยมแต่แม่ก็ฟังด้วยนะ” ท่านบอกนางแต่แม่ซึ่งนั่งติดกับนางโถ

“ท่านสมภารลำเอียง ให้ฟังแต่โยมผู้หญิง พวกผมก็อยากฟังเหมือนกันนะครับ” โยมผู้ชายคนหนึ่งกระเข้าสมภาร

“อ้อ. อย่างนั้นหรือ อาตมาก็นึกว่าอยากฟังแต่โยมผู้หญิง โยมผู้ชายก็อยากฟังเหมือนกันหรือ” ท่านถามยิ้มๆ

“ผู้ชายก็มีหัวใจนะครับหลวงพ่” อุบาสกคนที่หนุ่มที่สุดเอ่ย

“ตกลงๆ จันทน์อาตมาอนุญาตให้ฟังทั้งโยมหญิงโยมชายเลย ไม่สงวนลิขสิทธิ์ เอาละตั้งใจฟังนะ เรื่องนี้ปรากฏอยู่ในพรหมชาลสูตร สี่ลขันธวรรค ที่มณีกาย พระพุทธองค์ตรัสสอนว่าถ้าผู้ใดตีเตียนหรือว่าร้ายเรา ไม่ควรอาฆาตมาดร้ายหรือเสียอกเสียใจ เพราะการทำเช่นนั้นจะมีแต่ผลเสีย ควรพิจารณาดูว่าที่เขาว่านั้นจริงหรือไม่ ถ้าไม่จริงก็ชี้แจงเขาว่าที่กล่าวนั้นไม่เป็นจริง”

“แต่ท่านสมภารไม่เห็นชี้แจงให้พวกเขาฟังเลยนี่จ๊ะ” นาง

โถแย้ง

“ก็เขาเคยมาพูดหรือมาถามเอาตมาใหม่ล่ะ เขาให้โอกาสเอาตมาได้ชี้แจงใหม่ ได้แต่เล่าลือต่อๆกันไป ช่างเขาเถอะโยม ถ้าทำอย่างนั้นแล้วเขามีความสุขก็เรื่องของเขา เอาตมาไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไร เพราะได้ตั้งปณิธานไว้แล้วว่า จะชดใช้กรรมให้หมดเสียในชาตินี้ จะได้ไม่ต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก โลกมนุษย์นี่ไม่น่าอยู่เลยนะโยมนะ มีแต่อิจจาริชยา นินทาว่าร้าย” พระหนุ่มพูดปลงๆ

“จริงจะ อิจฉันก็ไม่อยากเกิดในโลกมนุษย์อีก” นางโถเห็นด้วยกับสมภาร

“อ้อ. โยมโถก็ไม่อยากเกิดในโลกมนุษย์หรือ แล้วอยากเกิดโลกไหนล่ะ”

“โลกไหนก็ได้ที่มีท่านสมภาร อิจฉันขอติดตามไปเป็นลูกศิษย์กรรมฐานทุกภพทุกชาติจนกว่าจะบรรลुพระนิพพาน”

“ไอ้โฮ ขนาดนั้นเชียวหรือ ขอให้สมหวังดังที่ตั้งปณิธานนะโยมนะ” ท่านอวยชัยให้พร

“สาธุ” นางโถรีบยกมือขึ้น สาธุ

“หลวงพ่อดูครับ แล้วถ้ามีคนเขาสรรเสริญเราจะทำอย่างไรครับ” หนุ่มอายุน้อยที่สุตถามอีก เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงตอบว่า

“พระพุทธองค์ทรงสอนว่า ถ้าคนอื่นเขาสรรเสริญก็ไม่ควรเบิกบานใจหรือกระหม่อมย้มย่องในคำชมนั้น ถ้าจริงตามที่เขายกก็รับรู้ในใจว่ามันเป็นจริงเท่านั้นพอ หากเราปฏิบัติได้ตามนี้ เราก็จะไม่หวั่นไหวไม่ว่าใครเขาจะสรรเสริญหรือติเตียน จริงไหม” นางแต่มีรีบสนับสนุนว่า

“จริงจ้ะ แต่เวลาทำมันยากนะจ๊ะท่านสมภาร การฝึกจิตนี่มันยากมาก เวลาพูดดูเหมือนง่าย แต่เวลาทำยากอย่าบอกใคร” นางย่า

“ที่ยากเพราะไม่เคยต่างหากละ ที่เขาเรียกว่า ยากแท้แต่ไม่เคย ถ้าฝึกจนเคยเสียแล้วมันก็ไม่ยาก หรือโยมว่าไม่จริง”

“จริงจ้ะ และอิฉันก็เห็นว่าการเจริญกรรมฐานอย่างที่ท่านสมภารสอนเป็นวิธีฝึกจิตที่ดีที่สุดจ้ะ” สตรีวัยใกล้เคียงกับนางโกลตอบ

“อย่างนั้นหรือ โยมผู้ชายเห็นด้วยไหม” ท่านเสี่ยงไปถามโยมผู้ชายแทนการถามโยมโกล ไม่เช่นนั้นนั้นจะต้องถูกพวกเขาหาว่าลำเอียงอีก เมื่อถูกถามอุบาสกที่กระเช้าพระเจริญจึงตอบว่า

“เห็นด้วยครับ แต่ผมก็สังเกตว่าพวกโยมผู้หญิงโดยเฉพาะแม่โกลกับแม่แต้มเขาปฏิบัติได้ก้าวหน้ากว่าพวกผู้ชาย จะว่าท่านสมภารลำเอียงก็คงไม่ใช่ เพราะเวลาสอนผมก็เห็นท่านสอนเท่าๆกัน อาจเป็นไปได้ว่าโยมผู้หญิงเขามีความเพียรมากกว่า หรือท่านสมภารว่าอย่างไรครับ”

“อาตมาคงไม่ว่าอย่างไรหรอก แต่อาตมาก็สังเกตนะว่าโยมผู้หญิงเขาปฏิบัติได้ก้าวหน้ากว่าโยมผู้ชาย แล้วก็มาวัดกันมากกว่าด้วย อย่างที่นั่นอยู่ที่นี้โยมผู้หญิงมีมากกว่าผู้ชายถึงสองเท่า ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นล่ะ” ท่านถามโยมผู้ชาย

“เพราะพวกผู้ชายส่วนใหญ่เขาชอบไปเข้าสังคัมกันนะครับ หลวงพ่อ ไปกินเหล้ากันบ้าง เล่นไพ่กันบ้าง ไปมีบ้านเล็กบ้านน้อยบ้าง เลยไม่มีเวลามาเข้าวัด พวกที่มาเข้าวัดเป็นพวกที่ไม่ชอบเข้าสังคัม อย่างผมนี่เห็นว่าการกินเหล้าเล่นการพนันเป็นเรื่องไร้สาระ และเป็นการดำเนินชีวิตที่ตั้งอยู่บนความประมาท คนเรา

เกิดมาต้องสร้างชีวิตให้กับตัวเองด้วยการมาเจริญกรรมฐาน
สาระของชีวิตอยู่ตรงนี้ หลวงพ่อเห็นด้วยไหมครับ” อุบาสกอายุ
น้อยที่สุดเป็นคนตอบแล้วถามกลับ

“เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แหม โยมตอบได้เยี่ยมจริงๆ
อาตมาขอชมเชย เอาละ เพลแล้ว ขอเชิญไปรับประทานอาหาร
กันก่อน จะได้มีแรงปฏิบัติต่อในช่วงบ่าย” ทั้งอุบาสกอุบาสิกาต่าง
พากันกราบสมภาร แล้วจึงลุกออกมาจัดเตรียมอาหารที่ต่างคนต่าง
นำมาจากบ้าน จากนั้นก็ตั้งวงรับประทานอาหารกันบนศาลาการเปรียญ
นั่นเอง

พรรษาที่ วัดป่ามะม่วงมีพระภิกษุอยู่จำพรรษา ๑๗ รูป
สามเณรอายุ ๑๕ ปีอีก ๑ รูป พระเจริญจึงมีลูกศิษย์คอยรับใช้
ใกล้ชิดเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งนอกเหนือจากเด็กชายสำริดลูกพระตุ้ ผู้ซึ่ง
ติดเด็กชายฝาแฝดจนไม่เป็นอันทำอะไร ก่อนไปโรงเรียนก็ไปหา
กลับจากโรงเรียนก็ไปชลุกลงอยู่ที่สำนักชีจนมีด่า สมภารจะเรียกใช้
ให้ว่วนแต่ละทีก็ต้องเดินไปตามที่สำนักชี นักเข้าท่านก็เลยเลิก
ใช้ ครั้นสามเณรตุ้ยเข้ามาอยู่ในวัด จึงได้ทำหน้าที่แทนเด็กชาย
สำริดให้สมภารเบาใจ

“นั่นจะไปไหน” พระเจริญถามเด็กชายซึ่งบัดนี้อายุสิบเอ็ด
ขวบแล้ว

“ไปหาไอ้แดงกับไอ้ขาวครับ” เขาหมายถึงเด็กชายฝาแฝด
ซึ่งแม่ชีเจียนเป็นคนตั้งชื่อให้ตามสีผิวของเด็กน้อย คนตัวออกสี
แดงๆจึงได้ชื่อว่าแดง ส่วนคนตัวขาวได้ชื่อว่าขาว

“ไม่มีการบ้านหรือไง”

“มีครับ ผมทำเสร็จแล้ว” เด็กชายตอบ

“ข้าไม่เห็นเอ็งทำอะไรเลย มาถึงก็ออกไปแล้ว”

“ผมทำที่โรงเรียนครับ หลวงหน้าจะเห็นได้อย่างไรล่ะ”

“เอาละจะจะไปไหนก็ไป อย่ามัวมาพูดมากปากมอมมอยู่เลย”

“ขอบคุณครับ อ้อ หลวงหน้าอย่าตำหนิผมเลยนะครับ ผมเหงา อยากมีเพื่อน เล่นกับไอ้แดงและไอ้ขาวทำให้ผมหายเหงา และหายคิดถึงหลวงพ่อ” เขาสารภาพ ก่อนออกจากกุฎิไม่ลืมแวะห้องสามเณรตุ้ยซึ่งอยู่ชั้นล่างติดกับห้องเขา

“หลวงพี่ ช่วยดูแลหลวงหน้าแทนผมด้วยนะครับ”

“เออ.เอ็งไม่ต้องบอกข้าทุกวันก็ได้ ไร้ความ อยากไปไหนก็ไปเถอะไป” สามเณรตุ้ยว่าเพราะกำลังเดินจงกรมอยู่

เวลาทุ่มเศษ เด็กชายสำริดยังไม่กลับมาจากสำนักชี สามเณรตุ้ยนั่งกรรมฐานเสร็จกำลังแผ่เมตตาไปให้สรรพสัตว์ก็ได้ยินเสียงคนมาเรียกอยู่ที่หน้ากุฎิ แผ่เมตตาเสร็จจึงเดินออกมาดู ก็พบบุรุษอายุราวห้าสิบกับชายหนุ่มสองคนเข้ามานั่งในกุฎิแล้ว

“เณร ท่านสมาธิอยู่หรือเปล่า” บุรุษนั้นถาม

“อยู่ข้างบน โยมมีธุระอะไรด่วนหรือเปล่า”

“ด่วนนะซีถึงได้มาเวลานี้ ไม่น่าถาม” เขารู้สึกไม่พอใจสามเณรตุ้ย

“งั้นก็ช่วยบอกธุระของโยมด้วย อาตมาจะได้ขึ้นไปเรียนท่าน”

“เอาไว้ท่านลงมาแล้วผมจะเรียนท่านเอง เณรไปตามท่านลงมาพบผมก็แล้วกัน บอกว่านายมันมาขอพบ มีธุระด่วน” เขาบัญชา

“คงไม่ได้หรอกโยม เพราะถ้าอาตมาไปเรียนท่าน ท่านก็ต้องให้ลงมาถามอยู่ดี เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เสียเวลาโยมบอกธุระมาเลยดีกว่า” สามเณรบอกอย่างคนรู้ กติกา ของวัดนี้

“แหม. เรื่องมากจริง จันบอกก็ได้ คือว่าไอ้มังลูกชายผมมันถูกผีที่อยู่ต้นกร่างหลังวัดหลอกเอา ผมอยากขอให้ท่านสมภารไปช่วยจับผีมาถ่วงน้ำด้วย มันหลอกคนเป็นไขหัวโกร๋นตายไปสามคนแล้ว” นายมันเล่า เขาเกรงว่าลูกชายจะต้องตายเป็นคนทีสี่ จึงต้องมาขอให้สมภารไปจับผีถ่วงน้ำเสีย จะได้ไม่ต้องมีคนตายเพราะถูกมันหลอกอีก

สามเณรตุ้ยขึ้นไปรายงานสมภารตามที่นายมันเล่าให้ฟัง ครั้นสามเณรเล่าจบ ท่านเจ้าของกุฎจึงพูดขึ้นว่า

“ลงไปบอกให้เขารอสักประเดี๋ยวแล้วฉันจะตามลงไป อ้อ.เธอเตรียมไปจับผีกับฉันด้วย”

“จับผี” สามเณรตุ้ยรู้สึกกลัวจนขนลุก

“ใช่ ไม่ต้องกลัว ไปกับฉันรับรองว่าปลอดภัย” พระเจริญบอกลูกวัดเมื่อเห็นฝ่ายนั้นมีท่าทางขลาดกลัว

“หลวงพ่อบุญเจ้าสำริดไม่ดีหรือครับ ผมไม่ค่อยถนัดเรื่องจับผี” สามเณรวัยสิบห้าพยายามบ่นเบาๆ

“เจ้าหมอนั้นมันตาขวายังกับอะไรดี เธอนั้นแหละเหมาะแล้ว เตรียมหาไฟฉายไปด้วย” ท่านสั่ง

“แล้วมีดหมอละ หลวงพ่อบุญเจ้ามีดหมอหรือเปล่าครับ” ถามเพื่อจะได้มั่นใจในความปลอดภัย

“ฉันไม่ต้องใช้มีดหมอ เถอะนำฉันมีคาถาจับผีก็แล้วกัน เธออย่ามาทำตาขาวแบบเจ้าสำริดอีกคนเลย ลูกผู้ชายไม่ตายเพราะถูกผีหลอกหรอกน่า เชื่อฉันเถอะ” สมภารพูดปลอบขวัญลูกวัด

“แต่โยมมันเขาบอกว่ามีคนถูกหลอกเป็นไขหัวโกร๋นตายไปสามคนแล้ว ลูกชายแกกำลังจะเป็นคนที่สี่”

“เอาเถอะ ฉันรับรองว่าลูกชายโยมมันไม่ตายแล้วก็ไม่ต้องเป็นไขหัวโกร๋นด้วย เชื่อฉันเถอะ ฉันขอเอาชีวิตเป็นเดิมพันเลย” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรับรองแข็งขัน เห็นว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยงสามเณรตุ้ยจึงลงมาบอกนายมันและพรรคพวกที่รออยู่ข้างล่าง

“หลวงพ่อบอกให้รอสักครู่ ประเดี๋ยวท่านจะลงมา”

“ทำไมท่านไม่ลงมาเลยล่ะ เณรไม่ได้บอกหรือว่าเรื่องด่วนเกิดไฉนตายไปจะว่ายังไง” นายมันพูดอย่างกังวล

“ไม่ต้องกลัวหรือโยม อาตมาเรียนท่านอย่างละเอียดแล้ว ท่านรับรองว่าโยมมันไม่ตายแล้วก็ไม่เป็นไขหัวโกร๋นด้วย ขอให้โยมเชื่อท่านเถอะ ท่านไม่เคยพูดอะไรที่ไม่จริงแม้สักครั้ง”

“ตกลง เมื่อท่านพูดมาอย่างนี้ผมก็ค่อยเบาใจ จริงอย่างที่เณรว่า ท่านสมภารพูดคำไหนต้องเป็นคำนั้น ตั้งแต่รู้จักท่านมา ยังไม่เคยเห็นท่านพูดไม่จริงเลยสักครั้ง” นายมันพูดอย่างโล่งอก และมีกำลังใจที่จะบักหลักรอดต่อไป

๑๗

จับผี

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงลงมาพบอาคันตุกะเวลาสองทุ่มตรง นายมันกับชายหนุ่มสองคนที่มาด้วยพากันกราบท่านสามครั้งแล้วบรูษ่วยห้าสิบจึงพูดขึ้นว่า

“ท่านสมภารช่วยไปจับผีถ่วงน้ำด้วยเถอะครับ มันหลอกคนเป็นไขหัวโกร๋นตายมาสามศพแล้ว เมื่อกี้ไอ้มังลูกชายผมก็ถูกหลอก ผมกลัวว่ามันจะตายไปอีกคนหนึ่ง”

“ไม่ตายหรอก อาตมารับรองว่าลูกชายโยมไม่ตายแล้วก็จะไม่เป็นไขหัวโกร๋นด้วย” พระเจริญบอกเขา

“ครับผมได้ยินมาจากเถรวาท่านสมภารพูดอย่างนี้เลยมีกำลังใจหนึ่งรอท่าน ได้โปรดช่วยมันด้วยเถอะครับ”

“งั้นก็ไปกันเดี๋ยวนี้แหละ ไปจับผีก่อนแล้วค่อยไปดูลูกชายโยม”

“ไปดูไอ้มังก่อนไม่ดีหรือครับ มันนอนครางฮือๆอยู่ที่บ้าน” เขาต่อรอง

“ผมก็ว่าหลวงพ่อน่าจะไปดูไอ้มังก่อนแล้วค่อยไปจับผี” หนึ่งในสองหนุ่มที่มาด้วยพูดขึ้น เขาเป็นพี่ชายนายมัน

“ไม่เป็นไรหรอก พอจับผีได้ เจ้ามังก็หาย เชื่ออาตมาเถอะ” พอดีกับสามเถรวตุ้ยเดินออกมาจากห้อง ในมือถือไฟฉายมาด้วย

กระบอกหนึ่ง

“เอาละ ไปกันได้แล้ว” สมภารลุกจากอาสนะเดินนำ สามเณรและคฤหัสถ์ออกจากกุฏิ เด็กชายสำริดกลับจากสำนักชีมา พบเข้าจึงถาม

“หลวงน้ากับหลวงพี่จะไปไหนกันครับ”

“ไปจับผี” สามเณรตุ้ยตอบ ได้ยินว่า จับผี เด็กชายก็กระโดด ผิงเข้ามาประชิดสามเณร ถามเสียงสั้นว่า

“อะ...ผี...ผีที่ไหน”

“ที่ตันกร่างโน่น” พี่ชายนายมั่งเป็นคนตอบ

“อะ...ผมขอไปด้วย ไม่กล้าอยู่คนเดียว เดี่ยวผีมันมาหลอกผม”

“ไปก็ตามมา อย่ามัวชักช้า” พระเจริญบอกแล้วเดินนำไป ยังตันกร่างซึ่งอยู่ด้านหลังวัดขึ้นไปทางเหนือ เมื่อไปถึงต้นไม้ใหญ่ ขนาดสามคนโอบก็ได้ยินเสียงฟืบ ๆ อยู่บนต้นผสมกับเสียงครางฮือ ๆ ได้ยินกันทั่วทุกคน เด็กชายสำริดกลัวจนตัวสั่น รีบวิ่งเข้ามายืน ใกล้ ๆ หลวงน้า จะหวังพึ่งสามเณรตุ้ยก็ไม่ได้ด้วยฝ่ายนั้นก็มิท่าทาง หวาดกลัวไม่แพ้ตน คฤหัสถ์สามคนก็กลัว หากก็ยังอุจใจที่อยู่ใกล้ สมภาร

“เณรส่งไฟฉายมาซิ” คนเป็นพระบอกคนเป็นสามเณร ได้ ไฟฉายแล้วจึงฉายขึ้นไปบนตันกร่างซึ่งมีใบดกปกคลุมจนดูดำมืด ไปหมด ยามลมพัดมาต้องใบของมันทำให้เกิดเสียงหวีดหวิวฟังดู น่ากลัว

“ต้องปีนขึ้นไปจับ ผีอยู่ตรงคบไม้บนต้นนั่น”

“ใครปีนครับ หลวงพ่อหรือผม” สามเณรตุ้ยถาม

“ทั้งสองคนนั่นแหละ เธอหน้าหน้าฉันจะตามหลัง ต้นสูง

ออกอย่างนี้คงต้องใช้พะองพาดแล้วป็นขึ้นไป โยมช่วยไปขอยืม พะองบ้านนั้นมาหน่อย บอกว่าสมภารให้มาเยี่ยม” ท่านขึ้นไปยัง บ้านหลังใกล้ที่สุด นายมันกับชายหนุ่มสองคนจึงเดินไปยังบ้าน หลังนั้น ประเดี๋ยวหนึ่งก็แบกพะองกลับมา มีชาวบ้านผู้ชายตามมาอีกสี่ห้าคนเพื่อมาดูการจับผี

พระเจริญใช้พะองพาดกับกิ่งต้นกร่างแล้วสั่งให้สามเณรต้อย ขึ้นไปก่อน “หลวงพ่อป็นก่อนดีกว่า” เณรวัยสิบห้าเกียงสมภาร

“เธอนั้นแหละ ฉันอยู่หลังจะได้คอยช่วย ถ้าฉันอยู่หน้า แล้วผีมันมาข้างหลังใครจะช่วยเธอล่ะ” คำพูดของสมภารทำให้ สามเณรต้อยถึงกับตัวสั่น ส่วนเด็กชายสาริดนั้นเข้าไปยืนรวมกับ พวกชาวบ้านด้วยต้องการที่พึ่ง

“แล้วหลวงพ่อดองช่วยผมนะ อย่าทิ้งผมนะครับ”

“เออหน้า ฉันรับรองว่าเธอปลอดภัย ตั้งสติช้ อย่ากลัว กลัวมาก ๆ ระวังจะเป็นบ้า ตั้งสติเข้าไว้ กำหนด กลัวหนอ กลัว หนอ เรียนมาแล้วต้องเอามาใช้ให้ได้” สมภารสอนลูกวัด

“เอาละ ป็นขึ้นไปเลย” สามเณรวัยสิบห้าจึงจำใจต้อง ป็นขึ้นไปก่อน แม้จะพยายามกำหนด กลัวหนอ กลัวหนอ ก็ยัง ขาสั่นพ้บๆ พระเจริญป็นตามขึ้นไปติดๆ เมื่อใกล้คืบไม้สามเณร ต้อยก็ต้องสะดุ้งสุดตัว

“หลวงพ่อดองช่วยด้วย ผี...ผี โอ้ย.ตามันแดงกำเลย” พุด พलगพยายามที่จะถอยลงมา หากก็ลงไม่ได้เพราะติดพระเจริญ

“ไหน หน้าตามันเป็นอย่างไร” ภิกษุวัยสามสิบเศษบอก ให้สามเณรเบี่ยงตัวหลบ แล้วจึงชะงอกดู ภาพที่เห็นทำให้ท่าน ต้องกำหนด ตกใจหนอ เป็นนกเค้าโมงตาโตเท่าไข่ห่าน เมื่อกระทบ กับแสงจากไฟฉายมีสีแดงนำกล้วนัก เห็นคนบุกมาถึงรัง นกเค้า

โมงตัวนั้นรีบกางปีกออกปกป้องลูกน้อยที่อยู่ในรังตามสัญชาตญาณของมัน ครั้นรู้ว่าอะไรเป็นอะไร พระหนุ่มจึงพูดกับแม่นกว่า

“ไม่ต้องกลัว เรามาดี รับรองว่าจะไม่ทำร้ายเจ้าหรือลูกเจ้าหรอก” เหมือนจะฟังภาษามนุษย์รู้เรื่อง แม่นกจึงหุบปีกแล้วป้อนอาหารลูกต่อโดยคาบลูกหนูตัวแดง ๆ ที่นอนดั้นกระแต๊ก ๆ อยู่ในรังใส่ปากลูกน้อยซึ่งพากันอ้าปากรอรับ เป็นภาพที่พระเจริณูประทับใจมาก “นกมันเป็นสัตว์เดรัจฉานแท้ ๆ ยังรู้จักรักลูก แล้วมนุษย์ล่ะ” ท่านนึกไปถึงแม่เจ้าแดงกับเจ้าขาวที่เอาลูกมาทิ้ง

“หลวงพ่อกำลังพูดกับผีหรือ ผีมันกลัวหลวงพ่อหรือครับ” สามเณรตั้งถาม รู้สึกว่าหายกลัวไปโขทีเดียว หลวงพ่อท่านเก่งเหลือเกิน ขนาดไม่มีมีดหมอ ผีก็ยิ่งกลัว

“ผีเผือกที่ไหนกันล่ะ นกเค้าโมงมันป้อนอาหารลูกมัน เธอหนีตาขาวไม่เข้าเรื่อง” ท่านตำหนิลูกวัด ลืมไปว่าตัวท่านเองเมื่อแรกเห็นก็ยิ่งต้องกำหนด ตกใจหนอ

“อย่างนั้นหรือครับ แหม. ผมกลัวแทบตาย ใจเต้นไม่เป็นสำเลยนะครับนี่” สามเณรตั้งพูดอย่างโล่งอก

“หลวงน้ำ จับผีได้หรือยังครับ” เด็กชายสำริดตะโกนขึ้นมา

“ได้แล้ว” สามเณรตั้งเป็นคนตะโกนตอบ ได้ยินดังนั้น ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ที่ยืนออกกันอยู่ใต้ต้นต่างพากันตื่นตื่นยินดี

“เอามันไปถ่วงน้ำเลยนะครับท่านสมภาร” นายมันตะโกนขึ้นไป พระเจริณูไม่ตอบ หากบอกให้สามเณรตั้งไต่ลงมาก่อน แล้วท่านจึงลงตาม

“อย่าไปทำมันเลยโยม สงสารมัน อาตมากำชับแล้วว่าอย่าเที่ยวไปหลอกหลอนใครอีก มันเป็นผีแม่ลูกอ่อน” สมภารพูด

ยิ้ม ๆ

“แม่นาคพระโขนงหรือครับ” นายมันถาม รู้สึกกลัวขึ้นมาอีก

“ไม่ใช่แม่นาคหรือโยม นกเค้าโมงนะ มันกำลังบ่อนอาหาร ลูกอ่อน พอคนเดินผ่านมันคงกลัวจะไปทำร้าย เลยส่งเสียงคราง ฮือ ๆ เป็นการขู่ แล้วเวลาที่ลมพัดมาถูกใบกร่างเสียงดังหวีดหวิว คนก็ไปคิดว่าถูกผีหลอก ทำให้ขาดสติวิ่งหนีสุดชีวิต ที่เป็นไขหัว โกรธเพราะจิตหลอน เอาละ ทีนี้ก็หายกลัวกันได้แล้ว ไป ไปดูลูกชายโยมกัน” ท่านชวน นายมันจึงพาพระเจริญกับสามเณรตุ้ยไปยังบ้านตน มีเด็กชายสาริตติดตามไปด้วย ส่วนผู้ชายสี่ห้าคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้านของตน นายมันถือโอกาสฝากพะองกลับไปด้วย เพราะว่าตัวเองต้องพาพระเจริญไปดูลูกชายอีกคนที่ถูกผีเข้า

นายมันนอนคลุมโปงครางหึ่ง ๆ อยู่กลางบ้าน แวดล้อมด้วย พี่ ๆ น้อง ๆ ซึ่งมานั่งล้อมวงดูด้วยความสงสาร ทว่ามิรู้ที่จะช่วยประการใด นางตุงหริ่งผู้เป็นแม่ก็เอาแต่ร้องไห้ที่ลูกจะต้องมาตายจาก ครั้นเห็นสมภารกับสามเณรเดินขึ้นบันไดมาก็ยินดีเหมือนสวรรค์โปรด

“นิมนต์จะท่านสมภาร นิมนต์ข้างในเลยจะ” นางลูก ออกไปรับที่นอกชาน ลูก ๆ ช่วยกันหาเสื่อมาปูให้ท่านนั่งใกล้ ๆ กับนายมัน

“มัน เอ็งเป็นอย่างไรบ้าง ไหนลุกขึ้นมาคุยกับหลวงพ่อก่อนหน่อยซิ” ท่านพูดอย่างปรานี คนที่กำลังนอนคลุมโปงอยู่รู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เรี่ยวแรงที่ถดถอยกลับคืนมาเหมือนเดิม เขาลุกขึ้นนั่งแล้วกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง พูดว่า

“หลวงพ่ช่วยผมด้วยนะครับ ผมยังไม่อยากตาย”

“ช่วยซี หลวงพ่อรับรองว่าเอ็งไม่ตายเพราะถูกผีหลอกแน่ ไหน.เล่าให้หลวงพ่อฟังซิว่าผีหลอกยังไง” นายมั่งจึงเล่าว่า

“คือผมจะไปบ้านเพื่อน พอเดินผ่านต้นกร่างก็เกิดลมพัด แรงดั่งหวิวๆ ผมได้ยินเสียงพึมพำตามด้วยเสียงครางฮือๆอยู่ บนต้นไม้ ก็ตกใจโกยอ้าวเลย วิ่งดับแทบแตก พอถึงบ้านก็นอน คลุมโปง มันร้อนๆหนาวๆจับไข้เลยครับ” ชายหนุ่มเล่า

“ฉันก็เลยกลัวว่ามันจะเป็นไข้หัวโกร๋นตายเหมือนราย อื่นๆ” นางตั้งหริ่งว่า

“ท่านสมภารบอกว่ามันจะไม่ตาย” นายมันบอกเมีย

“จริงหรือจะท่านสมภาร” นางถามพระเจริญ

“จริงซี ก็เอาตมาเพิ่งบอกเจ้ามั่งไปหยกๆ โยมไม่ได้ยินหรือ ก” ท่านพูดเสียงดๆ

“ได้ยินจะ ฉันได้ยินที่ท่านพูด แต่ไม่รู้ที่ท่านพูดอะไร เพราะมัวกังวลว่าลูกจะต้องตาย” นางตั้งหริ่งสารภาพ

“เอาละ ทีนี้ก็เลิกกังวลกันได้แล้ว มั่งเอ็งอยากรู้ใหม่ว่าที่ เอ็งได้ยินนั่นคือเสียงอะไร” ท่านถามคนที่คิดว่าถูกผีหลอก

“เสียงผีนะซีครับหลวงพ่อ มันหลอกผมจะให้ผมเป็นไข้หัว โกร๋นตาย” นายมั่งพูดถึงฝอย่างนึกซิงซัง

“ไม่ใช่ผี แต่เป็นเสียงนกเค้าโมง ที่ดังพึมพำเพราะมันกระพือ ปีก ส่วนเสียงครางฮือๆนั่นเป็นเสียงมันขู่ ข้าเพิ่งไปดูมาเมื่อกันี้ เอง”

“งั้นที่ตายไปสามศพนั้นก็แบบเดียวกันซีครับท่านสมภาร คือไม่ได้ตายเพราะถูกผีหลอก แต่ เอ.ทำไมมันต้องเป็นไข้หัวโกร๋น ด้วยล่ะครับท่านสมภาร” นายมันไม่อยากจะเชื่อ

“นั่นเขาเรียกว่าโรคขาดสติ โรคนี้ร้ายแรงยิ่งกว่าโรคมะเร็ง

เสียอีก เพราะไม่มีสติจึงตกใจกลัว แล้วจิตก็สร้างภาพหลอนขึ้นว่านั่นจะต้องเป็นผี จึงล้มป่วย เนื่องจากตกใจมากเกินไปจึงทำให้ผมร่วง แล้วก็เลยเป็นไข้หัวโกร๋น ถ้ามีสติก็จะไม่ตกใจแล้วก็ไม่เป็นไข้ด้วย เห็นความสำคัญของการมีสติหรือยัง”

“สติที่ใช้คู่กับปัญญาใช่ไหมครับหลวงพ่อ” พี่ชายนายมั่งถาม

“ถูกแล้ว เราพูดอยู่เสมอถึงคำว่าสติปัญญา เราใช้ปัญญาอยู่เสมอก็จริง แต่สตินั้นแท้จริงแล้วเรานำออกใช้น้อยนัก ทั้งๆที่สติมีคุณค่าและจำเป็นแก่ชีวิต มีคุณค่าอย่างเหลือที่จะประมาณได้ เมื่อรู้อย่างนี้แล้วเราก็ต้องมาฝึกสติกัน”

“ฝึกอย่างไรจะ” นางตั่งหรือหญิงถามอย่างสนใจ

“ถ้าอยากรู้ว่าฝึกอย่างไรก็ต้องไปเข้ากรรมฐานที่วัด”

“ฉันไม่มีเวลาหรอกจะ” มารดานายมั่งรีบบอก

“ผมก็ไม่มีเวลาหรอกครับหลวงพ่อ” นายมั่งบอกบ้าง

“ต้องรอให้เป็นไข้หัวโกร๋นเสียก่อนใช่ไหมครับ ถ้าพวกเอ็งจะรอให้ถึงเวลานั้นรับรองว่าไม่ได้ไปเพราะตายเสียก่อน”

“งั้นผมไปครับหลวงพ่อ ผมจะไปพຽນนี้เลยได้ไหมครับ” นายมั่งรีบบอก รู้สึกเข็ดขยาดเสียเน้กกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนหัวค่ำ การไปฝึกสติที่วัดจะได้ไม่ต้องประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้อีก

“ได้ ต้องมีสัจจะนะ สัจจะนี้สำคัญมาก คนที่เสียสัจจะนะหลวงพ่อเห็นตายมานักต่อนักแล้ว นี่พูดจริงๆนะ ไม่ได้แกล้งขูให้เอ็งกลัว”

“แต่ถึงไม่ขูผมก็กลัวครับหลวงพ่อ ทั้งเข็ดทั้งกลัวเลย” ลูกชายนายมั่งนสารภาพ

“ดีแล้ว งั้นหลวงพ่อเห็นจะต้องกลับละ เจ้าสำริดง่วงแล้ว”

ท่านมองเด็กชายสำริดซึ่งนั่งสัปหงกพิงเสาอยู่

“ผมจะไปส่งนะครับ” นายมันขันอาสา

“ไม่ต้องหรอกโยม อาตมามีกันตั้งสามคน ไฟฉายก็มีพร้อม จะต้องไปส่งให้เสียเวลาทำไม”

“งั้นผมก็ต้องขอบพระคุณท่านสมภารมากครับที่เมตตา ผมและลูกเมีย” เขาก็มลงกราบท่านสามครั้ง นางตั้งหญิงและลูกๆ ทำตาม

“เอาไว้ฉันว่างแล้วจะไปฝึกบ้างนะจ๊ะท่านสมภาร” เมียนาย มันพูดเอาใจพระเจริญ

“ถ้าโยมจะรอให้ว่างละก็โน่นแหละ เข้าเมรุเมื่อไรนั่นแหละ ถึงว่าง เอาเถอะจะไปหรือไม่ไปอาตมาไม่ว่าหรอก เพราะเป็นเรื่องของโยม ไม่ใช่เรื่องของอาตมา” เมื่อท่านพูดมาอย่างนี้ นางตั้งหญิงก็เลยหน้าม่านไป นึกโกรธตัวเองว่าไม่น่าพูดออกมาเลย.

๑๘

ดร.กริช (๑)

ตอนเด็กสังัดของคืนวันโกน แม่ชี้แดงนอนกระสับกระส่าย อยู่ในมุ้ง รู้สึกหายใจขัดๆ เหมือนมีก้อนอะไรมาจุกอยู่ที่หน้าอก คิดจะปลุกเพื่อนซีที่นอนอยู่ในมุ้งข้างๆ ให้มาช่วย ก็ไม่รู้ว่าพวกเขาจะช่วยอะไรได้ ดีไม่ดีก็จะพากันบ่นให้รำคาญหูอีก ถ้าจะต้องถึงกับตายก็ขอตายคนเดียวดีกว่า คิดได้ดังนี้จึงทนนอนสู้กับทุกขเวทนาอยู่เพียงลำพัง

ในความรู้สึกที่แสนจะอึดอัดขัดข้องนั้น แม่ชีวัยห้าสิบเศษพยายามนึกถึงคำสอนของสมภาร ที่ท่านสอนให้กำหนดลมหายใจ โดยบริกรรมว่า พอง-หนอ ยุบ-หนอ แต่เพราะมิได้ใส่ใจฝึกฝน จึงทำไม่ได้ นางไม่รู้แม้กระทั่งว่า พอง หายใจเข้าหรือว่า ยุบ หายใจเข้า ใครๆ ที่มาอยู่วัดนี้ ก็เพื่อจะมาเรียนวิปัสสนากรรมฐาน แต่นางกลับมานั่งงอนงอไปวันหนึ่งๆ และที่ร้ายไปกว่านั้นคือเป็นคนเห็นแก่กิน กินพร้าเพื่อโดยไม่เลือกกลางวันกลางคืน เป็นเหตุให้ไม่อาจรักษาศีล ๘ ข้อได้ครบ เพิ่งจะรู้ตัวว่าได้ดำเนินชีวิตผิดพลาด ตั้งอยู่ในความประมาทมาโดยตลอด ครั้นจะกลับเนื้อกลับตัวก็สายเกินแก้ ด้วยว่าความตายกำลังคืบคลานเข้ามาทุกขณะ นึกเสียดายเวลาที่ผ่านไปโดยมิได้ทำประโยชน์อันใดให้บังเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์ตนหรือประโยชน์ผู้อื่น ช่างน่าอนาถแท้หนอ

ใต้ถุนสำนักชี นังหลังอาสนุขันธ์ทองแกกำลังจะคลอตลุก มันรู้สึกปวดท้องเป็นกำลังจึงส่งเสียงครางหงิง ๆ อยู่ในความมืด เสียงนั้นดังไปถึงหูแม่ชีแดงผู้ซึ่งกำลังนอนทรมนทรมายรอความตายอยู่

“มันจะร้องหาพระแสงอะไรของมันเป็น” แม่ชีแดงคิดอย่างขัดเคือง แล้วเลยปล่อยจิตให้ไปพัวพันอยู่กับเสียงของนังหลังอาสนุขันธ์นงนอดิ่งนอนอยู่อย่างนั้นกระทั่งขาดใจตาย เป็นเวลาเดียวกับที่นังหลังอาสนุขันธ์ออกลูก แม่ชีแดงจึงได้ไปเกิดเป็นลูกสุนัข จากมนุสสภูมิไปถือกำเนิดในไตรจกานภูมิ!

แม่ชีเขียวเป็นบุคคลแรกที่รู้ว่าแม่ชีแดงไปเกิดเป็นสุนัข แม่กาหลง ผู้ซึ่งจุดิจากภูมิเปรตมาอุบัติในภูมิเทพเป็นผู้บอกกล่าว “น่าเสียดายนะจ๊ะแม่ชี ที่คนถือศีลแปดต้องไปเกิดเป็นเดรัจฉาน” แม่กาหลงว่า

“นั่นเป็นเพราะเขารักษาได้ไม่ครบองค์แปดต่างหากล่ะ อย่าว່ว่าแต่คนถือศีลแปดเลย แม่พระสงฆ์องค์เจ้ามีศีลถึง ๒๒๗ ข้อ หากรักษาไว้ไม่ได้ก็ต้องไปเกิดในอบายภูมิเหมือนกัน ไม่น่าเลยแดงเอ๊ย เพราะความประมาททุกอย่างเอ็งถึงต้องไปเกิดเป็นหมูเป็นหมา” แม่ชีเขียวรำพัน

เวลาตีสี่ บรรดาแม่ชีต่างลุกขึ้นสวดมนต์ทำวัตรเช้า แม่ชีแดงรูปเดียวที่ไม่ได้ตื่นขึ้นมาร่วมสวดมนต์กับใครเขา เพราะประพฤดิเช่นนี้จนกลายเป็นเรื่องปกตติธรรมดาไปแล้ว ทำวัตรเช้าเสร็จแม่ชีเขียวจึงแจ้งเรื่องการตายของแม่ชีแดงให้เพื่อนชีทราบและเตรียมการเรื่องทำศพ แม่ชีเจียนไปกราบเรียนสมภาร ท่านกลับบอกว่า

“อาตมาตั้งแต่ตอนตีสามโน่นแล้ว เขาไปตอนนั้นแต่ก็ไปไม่ได้ไม่ไกลหรอก ยังอยู่ในวัดนี้” ภิกษุวัยสามสิบเศษพูดเป็นปริศนา

“วัดนี้หรือจะ เอ. ถ้าเช่นนั้นก็คงเป็นเทพหรือไม่ก็เป็นเปรต แต่ฉันสังหรณ์ใจว่าคงจะไม่ไปดี แยกไปเกิดเป็นเปรตไซ้ใหม่จะ ท่านสมภาร” แม่ชีเอ่ยถาม

“ไม่ใช่เปรต แต่ว่าหนักกว่ามาก เพราะตายขณะที่จิตมี โมหะ อย่างลึมนะ กิเลสสามตัวที่จะพาเราไปอบายภูมิคือ ราคะ โทสะ โมหะ ถ้าตายขณะที่จิตมีราคะ จะไปเกิดเป็นเปรตหรือ อสุรกาย ถ้าจิตมีโทสะจะไปเกิดในนรก แต่ถ้าตายขณะที่จิตมีโมหะ จะไปเกิดเป็นเดรัจฉานซึ่งถือว่าหนักที่สุด”

“ตคนรกไม่หนักกว่าหรือจะท่านสมภาร” แม่ชีแย้ง

“ไม่หนักเท่าเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน อันนี้เอาตามไม่ได้พูด เอาเองนะ พระบรมศาสดาท่านตรัสสอนไว้ ทรงกล่าวเป็นคาถาว่า ราคะมีโทษน้อยแต่คลายช้า โทสะมีโทษมากแต่คลายเร็ว โมหะ มีโทษมากทั้งคลายช้า นี่คือหลักฐานยืนยันว่าโมหะนั้นร้ายกว่า ราคะและโทสะ รากเหง้าของความชั่วหรือที่เรียกว่าอกุศลมูลมีอยู่ ๓ อย่างคือ ราคะ โทสะ โมหะ แต่ในอกุศลมูลเองก็ยังมีราก เหง้าอีก กล่าวคือโมหะนั้นเป็นรากเหง้าของราคะและโทสะ บุคคล ผู้ถูกโมหะครอบงำ ราคะ และโทสะย่อมตามมา โมหะก็คือความ หลง ความเขลา ความไม่รู้ตามเป็นจริง เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า อวิชชา โมหะหรืออวิชชาที่เองที่เป็นรากเหง้าของความชั่วทั้งปวง ในอรรถกถามีเรื่องเล่าเกี่ยวกับอกุศลมูล ๓ อย่างนี้ด้วย วันหลัง จะเล่าให้ฟัง เอาละ ไปเตรียมการเรื่องทำศพแม่ชีแดงได้แล้ว”

“เป็นอันว่าเขาไปเกิดเป็นเดรัจฉานหรือจะท่านสมภาร เอ ถ้าเช่นนั้นคงจะไปเกิดเป็นหมา เพราะเมื่อคืนนั่งหลังอานมันออก ลูกห้าตัว สีน้ำตาลสี่ตัว สีขาวตัวหนึ่ง สงสัยว่าชีแดงคงเกิดเป็น เจ้าตัวสีขาว”

“เอาเถอะ ไ้มันโตก็จ้ะรู้ รับรองว่ำนิสัยเหมือนซีแดงเป็ียบ
เลย” สมภารพูดยี้มๆ

ลูกสุนัขคอกนั้นโตวันโตคืน แล้วก็จริงดังที่พระเจริญพูด
ไว้ กล่าวคือเจ้าตัวสีขาวมีพฤติกรรมที่ผิดแปกไปจากพี่น้องอีกสี่
ตัวของมัน เป็นต้นว่าเก็ยจคร้าน กินแล้วก็นอน ตะกละตะกราม
และอาหารที่มันโปรดปรานที่สุดคือหัวปลาทุ พุทธิกรรมเหล่านี้มี
อยู่ในตัวแม่ซีแดงครบถ้วน!

วันพระขึ้น ๘ ค่ำ ตรงกับวันอาทิตย์ ขณะที่สมภารวัด
ป่ามะม่วงกำลังสอบอารมณ์ให้ผู้ปฏิบัติธรรมอยู่ที่ศาลาการเปรียญ
บุรุษหนึ่งก็พาสตรีและเด็กชายสองคนขึ้นมานบนศาลา กราบสมภาร
แล้ว คนทั้งสองจึงบอกเด็กชายวัยสามขวบกับสี่ขวบให้กราบ
หลวงลุง

“อ้าว โยมดอกเตอร์กริชเองหรือ มาอย่างไรละนี่”
พระเจริญทักทายเพื่อนเก่า

“ผมขั้บรถมาครับ ตั้งใจไว้นานแล้วว่าจะพาภรรยาและ
ลูกๆมากราบท่าน” บุรุษวัยเดียวกับสมภารกล่าว

“คุณกริชเขาเล่าให้ดิฉันฟังว่าท่านมีพระคุณต่อเขามาก ที่
เรียนจบดอกเตอร์ก็เพราะท่านช่วย” สตรีวัยสามสิบขวบชาวสะอาด
สะอ้านกราบเรียน เด็กชายสองคนกราบหลวงลุงแล้วก็ลุกออกไป
วิ่งเล่นอยู่บนศาลา เพราะเห็นกว้างขวางน่าวิ่งเล่น

“ครับ ผมเล่าให้คุณพิมพาฟังบ่อยๆว่าท่านเมตตาผมเหลือ
เกิน ชีวิตนี้ผมจะไม่ลืมพระคุณเลย วันนี้ผมก็ตั้งใจมาทำบุญ ได้
ซื้ออาหารสดอาหารแห้งมาเต็มท้ายรถ ผมขอถวายเข้าโรงครัว

แล้วนี่ปัจจัยสองพันบาท ผมขอถวายท่านไว้ใช้ส่วนตัว” เขา
ประเด็นของสี่ขาวบรรจุนับตรณับละร้อยบาทจำนวน ๒๐ ฉบับ
พระเจริญยื่นมือออกมารับโดยมิต้องใช้ผ้ากราบ เพราะคนถวาย
เป็นเพศเดียวกับท่าน

“ขออนุโมทนา” สมภารกล่าวแล้วจึงพูดกับผู้ที่นั่ง ณ ที่
นั้นว่า

“ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำไว้ บุญนั้นงอกได้นะ บุญงอก
ได้ เงินก็งอกได้ ดูอย่างดอกเตอร์ผู้นี้ อาตมาเคยช่วยเหลือเขา
โดยให้ทุนไปเรียนที่ฝรั่งเศส อาตมาให้ไป ๔๐๐ บาท วันนี้เขา
มาถวาย ๒,๐๐๐ บาท เงินงอกเกินมาถึงห้าเท่าตัว อาตมาได้
กำไรตั้งพันหก” ท่านพูดยิ้มๆ

“ผมว่าคงไม่ได้กำไรหรอกครับท่าน เพราะถ้าจะคิดกัน
จริงๆเงินสี่ร้อยบาทสมัยนั้นมีความมากกว่าสองพันสมัยนี้ ผมว่าท่าน
ขาดทุนมากกว่า” ดอกเตอร์กรีซแย้ง หากก็มีได้จริงจิงอะไร

“อ้าว. ขาดทุนหรือครับ อาตมาก็นึกว่าได้กำไร เอ. แต่
อาตมาว่ากำไรนะ เพราะไม่ได้ลงทุน เงินนั้นเป็นของโยมแม่ ไม่ใช่
ใช้ของอาตมา สรุปว่าอาตมาได้กำไรสองพัน หรือโยมดอกเตอร์
จะแย้ง”

“ผมไม่บังอาจแย้งท่านหรอกครับ เป็นอันว่าท่านได้กำไร
ส่วนโยมแม่ขาดทุน” คนเป็นดอกเตอร์ยอมแพ้แต่โดยดี

“ดี ไม่แย้งก็ดีแล้ว จะได้จบ ไม่งั้นไม่จบง่าย ๆ เอาละ
ได้เวลาเพลแล้ว เตี่ยวญาติโยมจะได้ทานอาหารกัน เชิญโยม
ดอกเตอร์กับแม่บ้านที่กุฏิอาตมานะ เตี่ยวจะให้เราจัดสำรับมาทาน
ที่กุฏิ เสร็จแล้วจะได้คุยกัน มาเที่ยวก่อนยังไม่ทันได้คุยกันเลย
นอนค้างที่วัดซักคืนดีไหม”

“ไม่ได้หรอกครับท่าน พຽງนี้ผมต้องทำงาน ลูกชายคนโต ต้องไปโรงเรียน” ดอกเตอร์วัยสามสิบเศษบอกเหตุผล

“ถ้าอย่างนั้นก็กลับเย็น ๆ นะ แดดร่มลมตกแล้วค่อยกลับ”

“ครับ กลับคำเหนื่อยก็ยังได้ ผมอยากคุยกับท่านมานานแล้ว”

“เชิญที่กุฎิเลย เตียวอาตมาจะตามไป ขอเวลาสอบอารมณ์ ให้ญาติโยมเขาอีกสักสิบห้า นาที” ดอกเตอร์กริขกับภรรยาจึงเดินไปบอกลูกชายสองคนที่วิ่งเล่นอยู่ไม่ไกลนัก คนทั้งสองลงจากศาลาไปแล้ว นางแต้มจึงพูดขึ้นว่า

“ไอ้โฮ เพื่อนท่านสมภารทำไมถึงได้ดำเป็นเหนียงเลย ส่วนเมียก็ขาวยังกะไขปอก เวลาเดินด้วยกันฉันนึกว่าอีกาคาบไข” คำพูดของนางแต้มเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนที่ฟังอยู่รวมทั้งนางโถ

“แม่แต้มก็พูดไปเรื่อย ระวังนะ ว่าแต่เขาอิเหนาเป็นเอง”

“แม่โถละก็ ฉันพูดเล่นต่างหากละ เอ.ท่านสมภารจะ ฉันอยากรู้จึ่งเลยว่าทำไมคนเราถึงเกิดมาไม่เหมือนกัน บางคนดำ บางคนขาว บางคนขี้เหร่ บางคนก็สวย เพราะอะไรหรือจ๊ะ”

“แหม.โยม ที่โยมถามนี่นะ เหมือนกับที่สุภมาณพ บุตรของ ไตททยพราหมณ์ ทูลถามพระพุทธองค์ในครั้งพุทธกาลเลยนะ อาตมาก็จะถือโอกาสตอบตามที่พระพุทธเจ้าท่านทรงตอบสุภมาณพ คือพระพุทธองค์ทรงตอบว่า ที่เป็นเช่นนั้นเพราะกรรมคนที่เกิดมารูปร่างสวย ผิวพรรณงาม ดูแล้วน่าเลื่อมใสเพราะเขาทำกรรมคือเป็นคนยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มักโกรธ ไม่ซึ่งเคียดหน้าเจ้าหน้าอ ส่วนคนที่เกิดมาขี้เหร่ ผิวพรรณทราม เพราะเป็นคนมักโกรธ ใครพูดอะไรผิดหูหน่อยก็หน้าง้ำ เดินลงสันตึง ๆ เพราะ

กรรมนั้นจึงทำให้เกิดมาซีเห่ ผิวพรรณทราชม ญาติโยมจำไว้นะ
ชาติหน้าถ้าใครอยากเกิดมาหล่อ เกิดมาสวยเหมือนพระเอกนางเอก
ต้องยิ้มแย้มแจ่มใสเข้าไป อย่าไปมกโกรธหรือซึ่งเคียดเคียดฉันทีใคร
เขา”

“แล้วคนที่เกิดมาดำ กับคนที่เกิดมาขาว เพราะกรรมอะไร
จ๊ะ” อุบาสิกา้วย้ำห้ำหีบที่นั่งติดกับนางโกลธามขึ้น

“เอ.อันนี้อาตมาก็ไม่ทราบ หรือใครทราบช่วยบอกกัน
บ้าง” ท่านโปรยคำถาม

“เป็นยังงี้ได้ไหมจะท่านสมภาร” อุบาสิกาคนเดิมว่า

“เป็นยังงีละ ยังงีนะยังงี” ถามยิ้มๆ

“คือ ฉันคิดของตนเองว่า คนที่เกิดมาผิวขาว เพราะ
เขาใช้ดอกมะลิถวายพระ ส่วนคนผิวดำเขาใช้ดอกดินถวาย”
คำตอบของอุบาสิกาทำให้ญาติโยมได้หัวเราะอีกวาระหนึ่ง

“เออ.เข้าที คำตอบของโยมเข้าที เอละ เราเลิกพูดเรื่อง
นี้กันได้แล้ว ใครมีข้อสงสัยเรื่องการปฏิบัติก็ถามได้ อาตมาให้
เวลาในการสอบอารมณ์อีกสิบห้านาที”

“หลวงพ่อกับ เวลามันนั่งกำหนด พองหนอ ยุบหนอ จะมี
เสียงมากกระซิบที่ข้างหูว่า อย่างนี้เลย ไปนอนเถอะ เดี่ยวจะนั่ง
ให้ เป็นเสียงใครครับ” บุรุษวัยยี่สิบเศษถาม

“เสียงมารนะซี”

“มารไหนครับ”

“มารชนิดนี้เขาเรียกว่า เทวบุตรตมาร มารก็คืออุปสรรค
หรือสิ่งที่ล้างผลาญคุณความดี ตัวการที่ขัดขวางบุคคลมิให้บรรลุ
ความดีงาม โยมมาปฏิบัติกรรมฐานเท่ากับโยมมาสร้างความดีอัน
สูงสุด เมื่อทำความดีก็ต้องมีมารมาขัดขวาง อาตมาถึงได้พูดเสมอๆ

ว่า มารไม่มีบารมีไม่เกิด เหมือนตอนที่เจ้าชายสิทธัตถะจะบรรลุนิพพานก็ต้องผจญกับ วสวัตตีมาร ดังปรากฏอยู่ในบทสวดชัยมงคลคาถาทแรกที่ขึ้นต้นด้วย พาหุง สหัสฯ นั้นไง มารมี ๕ ประเภทได้แก่ กิเลสมาร วัณณมาร อภิสังขารมาร เทวปุตตมาร และมัจจุมาร เวลาเหลือน้อย อาตมาจะอธิบายเฉพาะเทวปุตตมารที่โยมผจญเมื่อตะกี้ เทวปุตตมาร หมายถึงมารคือเทพบุตร อย่างวสวัตตีมารที่มาผจญเจ้าชายสิทธัตถะในวันที่พระองค์จะตรัสรู้นั้นก็จัดอยู่ในประเภทเทวปุตตมาร เพราะคอยขัดขวางเหนี่ยวรั้งบุคคลไว้มิให้ล่วงพ้นจากแดนอำนาจครอบงำของตน โดยชักให้ห้วงพะวงในกามสุข ไม่หาญเสียสละออกไปบำเพ็ญคุณความดีที่ยิ่งใหญ่ได้ เมื่อมารเขาชวนอย่างนั้นโยมว่าอย่างไรละ” ท่านถาม

“ผมบอกไม่เป็นไร ผมนั่งเองได้ ตอบแบบนี้ถูกไหมครับ”

“ถูกแล้ว เราต้องเผชิญกับมารแล้วก็ต้องไม่หลงกล เพราะเขาไม่ยอมให้เราทำความดี ถ้าเราหลงกลเลิกปฏิบัติ ก็เท่ากับเสียรู้เขา ญาติโยมจำไว้นะ เราต้องเผชิญกับมารอย่างมีสติ อย่ายอมแพ้เป็นอันขาด เอาละ พักรับประทานอาหารกันได้แล้ว ช่วงบ่ายก็ขอให้ปฏิบัติกันตามลำพัง อาตมาไม่ขึ้นมาสอบอารมณ์ เพราะมีแขก ขอตัวครึ่งวันนะ” ท่านขออนุญาต ลากิจ ครึ่งวัน ญาติโยมพากันกราบท่านสามครั้ง จากนั้นเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงลงจากศาลา เดินไปยังกุฏิที่แขกคนสำคัญของท่านรออยู่

๑๙

กาเมสุมิจนาจาร

เสวรีจจากการรับประทานอาหาร ลูกชายสองคนของดอกเตอร์กรีซก็หาวหาวดๆ พระเจริญจึงให้สามเถรตุ่ยพาไปนอนในห้องเด็กชายสำริด ซึ่งเจ้าของห้องไปเล่นอยู่กับเด็กชายฝาแฝดที่สำนักซี

“ไปคุยกันข้างบนดีกว่าจะได้ไม่มีใครมารบกวน ขึ้นอยู่ข้างล่างประเดี๋ยวคนโน้นมาคนนี้มา” เจ้าของกุฎิบอกอาคันตุกะทั้งสองแล้วจึงสั่งสามเถรตุ่ยว่า

“ถ้ามีคนมาหาให้บอกเขาว่าสมภารมีแขก อีกสองชั่วโมงจะลงมา คุยกันสองชั่วโมงพอไหม” ประโยคหลังท่านถามดอกเตอร์กรีซ

“คงพอกระมังครับ ถ้าวันนี้ยังคุยไม่จบ วันหน้าผมจะมาคุยต่อ” บุรุษวัยสามสิบเอ็ดส่นอง ขณะเดินตามท่านขึ้นไปยังชั้นบน เมื่อขึ้นมา นั่งกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สมภารวัยสามสิบจึงพูดขึ้นว่า

“ไม่ได้เจอกันตั้งสิบกว่าปี คราวที่แล้วยังไม่ทันคุยก็รีบกลับเสียก่อน” น้ำเสียงไม่บ่งบอกว่าประชดประชัน

“ครับ ผมไม่มีเวลาจริงๆ ตั้งแต่จบดอกเตอร์มาก็ทำงานงๆ ความจนนะครับท่าน เดียวนี้ค่อยยังชั่วขึ้น คุณพิมพาเขา

ฐานะดีมีอันจะกิน ผมก็เลยไม่ลำบากมากเหมือนแต่ก่อน”

“สมบัติตกทอดณะคะท่าน บรรพบุรุษหาไว้ให้ ดินนั้นก็เลยไม่ต้องลำบาก” ภรรยาดอกเตอร์กรีซกราบเรียน

“คนรุ่นเก่าเขามองการณ์ไกลนะ อุตส่าห์อดออมเก็บหอม รอมริบไว้ให้ลูกหลาน เหมือนโยมขยายอาณา ตระหนี่ถี่เหนียว หาตัวจับยาก คนบางม่งงหมู่เขารู้ดี เขาว่ายายจางนะ ชีเหนียว ชะมัดเลย อาตมาขอเงินซื้อชุดลูกเสือ ขอร้อยนึง โยมขยายให้ สิบบาท ก็เลยต้องใช้วิธีขโมย” ท่านพูดยิ้มๆ

“ขโมยไปเท่าไรครับ” คนเป็นเพื่อนเก่าถามอย่างรู้ทัน คนเป็นพระจึงต้องตอบตามตรงว่า

“ร้อยห้าสิบบาท แหม มันก็ต้องเอากำไรกันบ้างซี อีกอย่างหนึ่งก็เชื่อว่าโยมขยายยากจนขั้นแค้น มีเงินเป็นโหลๆ รวยที่สุดไหน ตำบลดึงก็ได้” ท่านรู้สึกมีความสุขเมื่อได้พูดถึงบุพการีที่แสนรัก และเคารพ

“โยมขยายท่านยังอยู่หรือคะ” สตรีที่ชื่อพิมพาถาม

“เสียแล้วจะโยม เสียไปเมื่อก่อนหน้าที่อาตมาจะย้ายมาอยู่ วัดนี้ไม่นาน อายุตั้งเก้าสิบเก้า ขาดอีกไม่กี่วันก็จะครบร้อย อาตมา เคยพูดเล่นๆกับโยมขยายว่าให้อยู่จนถึงอายุร้อยกับหนึ่งปี ไมยากจะทำ ตามสัญญา”

“ก็ท่านพูดเล่นๆนี่ครับ ถ้าพูดจริงโยมขยายอาจทำตามสัญญา ก็ได้” คนเป็นดอกเตอร์พูดยิ้มๆ

“นั่นซิเนะ เอาละ โยมดอกเตอร์เล่าเรื่องไปเรียนที่ประเทศ ฝรั่งเศสเสียให้อาตมาฟังบ้าง อาตมาอยากรู้”

“ครับ ผมจะเล่าถวาย” แล้วบุรุษวัยสามสิบเอ็ดจึงเล่าว่า

“เพราะเงินห้าซังที่ท่านกรุณาให้แก่ผม ผมจึงมีทุนไปเรียน

ต่อ คือพอจบมัธยมสามผมก็ไปอาศัยอยู่กับญาติห่างๆที่บางกอก ญาติคนนี้เป็นช่างงานเป็นแม่บ้านทุด ในเวลาต่อมาทุดถูกส่งไปประจำที่ประเทศฝรั่งเศส จึงชวนญาติผมไปเพราะรัฐบาลยอมจ่ายเงินเดือนให้แม่บ้านด้วย ทุดคนนี้มีภรรยาและลูกสองคน ญาติผมซึ่งเป็นแม่บ้านก็ขออนุญาตให้ผมไปเรียนที่นั่น เขาก็ใจดีให้ผมไป ผมก็ช่วยเขาทำงานสารพัด ช่วยเลี้ยงลูกด้วย แม่ผมสอนไว้ว่า อยู่บ้านทำนอย่านิ่งดูตาย บั้นวับันควายให้ลูกท่านเล่น ผมก็นำไปประพฤติปฏิบัติ เขาก็เมตตาผม ผมก็ได้เข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมปลาย ซึ่งเขาเรียกว่า ไฮสคูล พอจบก็เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยปารีส เรียนได้สองปี ทุดก็หมดวาระต้องกลับเมืองไทย ญาติผมก็ต้องกลับด้วย ผมก็ตกที่นั่งลำบากเพราะขาดคนอุปการะ แต่ในที่สุดทุดเขาก็ช่วยฝากฝังกับคนที่มาใหม่ ผมก็เลยเรียนจบปริญญาตรีได้โดยไม่ลำบากนัก พอจบตรีก็ต่อโทอีกสองปี เมื่อทุดคนที่สองอยู่ครบวาระก็ต้องกลับเมืองไทย แต่คราวนี้ผมไม่เดือดร้อนเพราะจบปริญญาโทแล้ว ผมก็หางานทำและเก็บเงินไว้เพื่อเรียนต่อปริญญาเอก ได้เงินพอสมควรแล้วผมก็เรียนไปด้วยทำงานไปด้วยเวลาผ่านไปอีก ๔ ปี ผมก็จบปริญญาเอก รวมเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศฝรั่งเศสถึง ๑๒ ปี กลับมาผมก็ได้งานทำ และได้แต่งงานกับคุณพิมพาทอย่างที่ท่านเห็นอยู่นี้แหละครับ”

“โยมพิมพาท อาตมาถามจริงๆเถอะ โยมออกขาวแล้วก็สวย ไหงมาแต่งงานกับคนตัวดำๆอย่างดอกเตอร์กรีซละ” ท่านเยาวภรรยาเพื่อนเก่า สตรีผิวขาวรู้สึกเขิน จึงตอบอ้อมแอ้มว่า

“ดิฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ คงจะเป็นบุพเพสันนิวาส”

“ท่านไม่รู้อะไร ผมนะ ดำแต่่นอกในแล้ว ผ่องเนียนพคุณนะครับ คุณพิมพาทเธอเห็นรูปทองของผม ก็เลยยอมเลี้ยงพวง

มาลัยให้” ดอกเตอร์หนุ่มกล่าวแก่

“ยังงั้นหรือหรือ โยมพิมพาเห็นรูปทองของเพื่อนอาตมาหรือ” ถามยิ้มๆ

“ถ้าจะให้ดิฉันพูดตรงๆก็คงต้องกราบเรียนว่าดิฉันยังไม่เคยเห็นค่ะ ยังไม่เคยเห็นสังข์ทอง เห็นแต่เจ้าเงาะ แต่ดิฉันก็ไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจแต่ประการใด แม้จะถูกญาติพี่น้องก่อนแคะ ดิฉันก็ไม่ถือสา ดิฉันคิดว่าคนรูปชั่วตัวดำแต่หน้าใจดีก็ยิ่งประเสริฐกว่าคนหน้าตาดีแต่ใจตรงข้าม ดิฉันเรียนท่านตามตรงค่ะว่าที่เลือกแต่งงานกับคุณกริช เพราะดิฉันคิดว่าเขาจะต้องไม่นอกใจดิฉัน เพราะหน้าตาอย่างเขาคงไม่มีผู้หญิงคนไหนคิดจะแย่งไปจากดิฉัน ถ้าเลือกแต่งงานกับคนหล่อๆดิฉันกลัวจะถูกแย่งค่ะ คงทนไม่ได้ถ้าต้องเป็นเช่นนั้น” สตรีวัยใกล้สามสิบบอกความในใจ

“แหม. ดีจริงๆ โยมดอกเตอร์โชคดีที่ได้ศรัทธาเช่นโยมพิมพา พูดถึงเรื่องนี้ทำให้อาตมานึกถึงภรรยาของเพื่อนสองคนอยากฟังใหม่ อาตมาจะเล่าให้ฟัง”

“อยากครับ”

“อยากค่ะ” สองสามีภรรยาตอบพร้อมกัน

“โยมดอกเตอร์จำเพื่อนที่ชื่อวันชัยกับมิ่งเมืองได้ไหม ที่เรียนมาด้วยกันตอนอยู่มัธยมสามนะ”

“จำได้ครับ เจ้าวันชัยรูปร่างอ้วนล่ำ ผิวสองสี ส่วนเจ้ามิ่งเมืองรูปร่างผอมสูง แขนขายาวคล้ายๆท่าน” ดอกเตอร์กริชตอบ

“นั่นแหละ อาตมากำลังจะเล่าเรื่องภรรยาของเพื่อนสองคนนี้ให้ฟัง แหม.เรียกภรรยาฟังดูเป็นทางการไป ขออนุญาตเรียกว่าเมียก็แล้วกันนะ”

“วันชัยกับมิ่งเมืองเขาอยู่ที่ไหนครับ ทำงานอะไร” คนอายุสามสิบเอ็ดถามถึงเพื่อนเก่า

“วันชัยเป็นผู้ช่วยนายสถานีรถไฟพิจิตร ส่วนมิ่งเมืองเป็นปลัดอำเภออยู่พิษณุโลก” ภิกษุวัยสามสิบตอบ

“ท่านเคยไปหาเขาไหมครับ”

“เคยสิ ก็กำลังจะเล่าอยู่นี่ไง ใจเย็นๆ อุดใจไว้เดี๋ยวจะเล่าอะไรดีๆ ให้ฟัง” ครั้นคนเป็นคฤหัสถ์ไม่ซักถาม คนเป็นบรรพชิตจึงเล่าว่า

“อาตมาไม่อยากบวชเพราะเกลียดพระ พอโยมแม่มาขอให้บวชก็เลยหนีไปหาเพื่อนสองคนนี่ คิดว่าจะไปอยู่กับเพื่อนให้สบาย ออกสบายใจสักเดือนสองเดือนค่อยกลับบ้าน”

“ทำไมท่านถึงเกลียดพระล่ะคะ” นางพิมพาถาม

“ไม่เกลียดได้ยังไงล่ะโยม อาตมาเกือบจะต้องตายก็เพราะพระ” แล้วท่านจึงเล่าเรื่องหลวงตาวัตโตนต์ให้สองสามีภรรยาฟังและสรุปว่า

“ถ้าไม่ได้โยมหมั่นช่วยชีวิตเอาไว้ อาตมาก็คงไม่ได้มานั่งอยู่ตรงนี้” พูดด้วยความซาบซึ้งในบุญคุณของหมอจันใจอารีผู้นั้น

“แต่อย่าลืมนะ ขอประทานโทษ โบราณท่านสอนไว้ว่าเกลียดชั้ ชี้ตาม อาตมาเกลียดพระ เลยต้องมาเป็นพระ”

“ตกลงว่าท่านไปหาเจ้าวันชัยกับเจ้ามิ่งเมืองหรือครับ”

“ถูกแล้ว อาตมาก็ออกจากบ้าน ใส่เสื้อเวสปอยส์ กางเกงจากห้างไนติงเกล แต่ปะตรงขาเพราะถูกเจ้าโทนสุนัขของป่ากัดจนขากางเกงขาด มันอาฆาตอาตมาเพราะเคยไปขว้างหัวมัน ไปอยู่บางกอกสี่ปีกลับมาบ้านก็ยังไม่ลืม กัดอาตมาจนได้” ท่านเล่าเรื่องเจ้าโทนเป็นของแถม แล้วจึงเล่าต่อ

“อาตมาก็แต่งให้หล่อตามความนิยมสมัยนั้น มีผ้าขาวม้าคาดพุง ใส่หมวกหนัง แต่ขอโทษเถอะขาดเป็นรูโหว่เลย แล้วก็ใส่นาฬิกาไวเลอร์ที่โยมแม่ซื้อให้”

“ยี่ห้อดังเสียด้วย คงแพงนะครับ” ดอกเตอร์กรีซอดพุดไม่ได้

“แต่มันไม่เดินหรอกนะ จะเอาไปแก้ก็ไม่มีเงิน โยมแม่ไม่ให้ โยมแม่บอกว่า จะต้องไปกังไปแก้ให้เสียเงินทำไม ไม่มีใครรู้หรอก ก็จริงอย่างที่โยมแม่ว่า แต่ไม่จริงสำหรับอาตมานะ ใส่นาฬิกาเรือนนี้ก็ต้องคอยดูตะวัน เพื่อใครเขาถามเวลาจะได้บอกเขาถูก อย่างเช่นเวลาดวงอาทิตย์ตรงศีรษะก็บอกเขาว่าเที่ยง เขาก็ว่านาฬิกาบอกเวลาเที่ยงสิบนาทีก่อน อาตมาก็บอกของผมก็เท่ากันนั่นแหละ พุดอย่างนี้ก็รอดตัวไปได้ครั้งหนึ่งๆ” คนเป็นพระเล่ายิ้มๆ เมื่อคนฟังไม่ซักถามจึงเล่าต่อ

“สรุปก็คือ มีเสื้อผ้าไปชุดเดียว แล้วก็ผ้าขาวม้าคาดพุงอีกหนึ่งผืน แต่เพื่อให้คนเขารู้ว่ากำลังเดินทางก็ต้องมีกระเป๋าเสื้อผ้า อาตมาก็ถือกระเป๋าเสื้อจันทบูรไปด้วยใบหนึ่ง ไปขึ้นรถไฟที่สถานีลพบุรีจะไปลงพิจิตรก่อนแล้วค่อยไปพิษณุโลก รถถึงพิจิตรเย็นๆ เพื่อนเห็นดีใจกระโดดกอดเลย ถามว่า มึงมายังไงนี่ พวกผู้ชายเขาพุดกวมึงกันนะโยมพิมพา” ท่านบอกภรรยาดอกเตอร์กรีซ

“คะ เป็นเรื่องปกติของผู้ชายนี่คะ”

“ถูกแล้ว ถ้าไม่พุดอย่างนี้เขาก็หาว่าไม่ใช่ลูกผู้ชาย เอละ อาตมาก็จะเล่าต่อ คือเพื่อนคนนี้ชื่อวันชัย เขาก็ดีอกดีใจที่อาตมาไปหาแล้วก็พาไปบ้าน แต่ขอโทษเถอะ เมียเขามองค้อนเลย ค้อนขวับๆตาเหลือกตาปลิ้น นี่คือนอย่างนี้” ท่านทำท่าทางประกอบยังผลให้สองสามีภรรยาหัวเราะคิกๆด้วยรู้สึกขำ

“อ้าว. จริงๆนะ เขาค่อนข้างนี่จริงๆ แหม.เอาตาตำเรา”

“แล้วสามีเขาว่าอย่างไรคะ” นางพิมพาถาม

“เขาไม่เห็น ต่อหน้าผิวเขาก็ทำเป็นยิ้มแยม พอผิวเปลือก็ใช้ตาตำเรา แต่เพื่อนอาตมาตีมาก เขาก็ให้เมียหุงหาอาหารมาให้เรากิน อ้อ.แม่คนนี่เขาชื่อบุญตา รูปร่างอ้วนจ้ำม่ำเลย โอ้โฮ อาตมาจึงเจ็บจี๊ดๆในหัวใจ ถูกเขาเอาตาเอาจุมูกตำ เขาเห็นอาตมาแต่งตัวซอมซ่อ คงกลัวจะมาขอเงินผิวเขามั่ง คนอย่างอาตมาไม่เคยขอเงินใครใช้วันเสียแต่โยมแม่กับโยมยาย นอกนั้นไม่เคยรบกวนใคร หนอย.รู้จักอาตมาน้อยไปซะแล้ว”

“แล้วท่านโกรธไหมครับ” ดอกเตอร์กรีซถามตรงๆ

“โกรธซี โกรธจนแทบจะกลั้นใจตายไปเลยทีเดียวนะ ก็ตอนนั้นยังไม่ได้เรียนนกรรมฐาน ยังกำหนด โกรธหนอ ‘ไม่เป็น’ ตอบยิ้มๆ

“แล้วท่านทานข้าวลงหรือคะ ภรรยาเพื่อนทำกิริยาอย่างนั้น ท่านทานลงไหมคะ” ภรรยาดอกเตอร์กรีซถาม

“ก็ไม่ลงนะซี อาตมาก็คิดว่า เอ.อยู่ไม่ได้เสียแล้ว มาเจอนางยักษ์เข้า เจ้าวันชัยมันมีเมียเป็นยักษ์ อาตมาก็เลยออกอุบายถามว่า เฮ้ย ชัย มีรถที่จะไปพิษณุโลกไหม คำๆอย่างนี้ยังพอมีรถไปพิษณุโลกไหม เขาก็ตอบว่ามีขบวนสุดท้ายมาจากบางกอกถึงที่นี่ราวๆทุ่ม และจะถึงพิษณุโลกประมาณสามทุ่ม อาตมาก็เลยจะไปหาเจ้ามิ่งเมือง ไปวันนี้เลย พออาตมาพูดอย่างนี้ ยายบุญต้ายิ้มเลย ยิ้มทั้งปากทั้งตา คงดีใจที่อาตมาจะได้ไปให้พ้นหูพ้นตา ยายคนนี่ร้ายกาจเหลือเกิน”

“แล้วเจ้าวันชัยว่าอย่างไรบ้างครับ” นุรุชวัยสามสิบเอ็ดถาม

“เขาก็ไม่อยากให้ไป บอกอยู่ด้วยกันสักสามสี่คืนแล้วค่อยไป อาตมาก็อ้างว่ามีธุระด่วน ต้องไปคืนนี้ให้ได้ พอรู้ว่าอาตมาจะไป ยายบุญตาก็ยกสำหรับไปเก็บ ยกไม่ยกเปล่า แหมเดินลงสันตึ๊งๆจนบ้านสะเทือน ความที่แกอ้วน แกก็เดินกันบิตไปบิตมา อาตมาก็นึก เอาอีกแล้ว ยายคนนี้อาจุดต่ากูอีกแล้ว ขอประทานโทษนะโยมพิมพา อย่าหาว่าอาตมาพูดไม่สุภาพ ตอนนั้นอาตมาคิดอย่างนี้จริงๆ”

“ดิฉันไม่คิดหรอกค่ะ ถ้าดิฉันเป็นท่านคงคิดอย่างนั้นเหมือนกัน ตกลงว่าท่านไม่ได้ค้างบ้านนั้นหรือคะ”

“ค้างไม่ได้ซี อาตมาก็รีบเฟ่น พอรอดมาเจ้าวันชัยก็เอาตัวมาให้ใบหนึ่ง อาตมาก็บอกยายบุญตาทา แหม. ยายนี่แกแกลง ยิ้มได้ทั้งตาทั้งปาก รวากับว่าดีใจเหลือเกินที่อาตมาไปเสียได้ อาตมาก็ตั้งปณิธานไว้เลยว่าจะไม่ขอมาเหยียบบ้านนี้อีก”

“แล้วท่านพบเจ้ามิ่งเมืองไหมครับ” คนเป็นดอกเตอร์อยาก

“พบซี อาตมาไปถึงสามทุ่ม ลงจากรถไฟแล้วก็เรียกสามล้อ บอกไปส่งที่บ้านปลัดมิ่งเมืองด้วย สามล้อก็พาไปส่ง พอจะจ่ายค่าสามล้อ ตายจริง กระเป๋าสตางค์หาย นึกโกรธยายบุญตาทาว่าทำให้เราโชคร้าย เงินทองหายหมด เจ้ามิ่งเมืองก็เลยต้องจ่ายค่าสามล้อให้”

“เท่าไรคะ คือดิฉันอยากทราบว่าตอนนั้นค่าสามล้อแพงหรือเปล่า” ภรรยาดอกเตอร์กรีซอยากรู้

“ห้าสิบสตางค์ ถ้าเป็นสมัยนี้ก็คงสองบาท” พระเจริญตอบ

“แล้วเจ้ามิ่งเมืองดีใจไหมครับที่ท่านมาหา”

“ดีใจซิ เขากำลังจะไปอยู่เวร พออาตมาไปก็สั่งเมียชื่อ
 คุณนายแดง ชื่อจริงชื่อ พรทิพย์ หาข้าวหาปลาให้อาตมาทาน
 คุณนายแดงนี่ติดกับยายบุญตาหน้ามือเป็นหลังมือเลย เขาก็ยิ้ม
 แย้มแจ่มใส ตั้งใจสนทนา พอยกสำรับมาอาตมาก็เขินทานไม่
 ลงทั้งที่หิวแสนหิว คุณนายแดงคงจะรู้ทันเลยบอก คุณพี่ทาน
 ตามสบาย ดิฉันขอไปเตรียมของหวานในครัวก่อน พอเขาไป
 ลับตา อาตมาก็กินเอาๆเพราะหิวมาก สักครู่เขาก็ยกไข่หวาน
 มาให้ แล้วก็ลุกออกไป อาตมาก็ว่าเสียอิมแปล้ทั้งควาทั้งหวาน
 พออาตมาอิมข้าว คุณนายแดงก็จัดการไปปูที่หลังที่นอนให้ เจ้า
 มิ่งเมืองก็ไปอยู่เวรที่อำเภอรุ่งเช้าอาตมาก็หิวตะกร้าเดินตามคุณ
 นายไปจ่ายตลาด แม่ค้าเขาก็ทักว่า คุณนายไปได้คนใช้มาจาก
 ไหนคะ อาตมาอายจนหน้าชาเลย รีบยกมือไหว้เขา บอกว่า
 ผมไม่ใช่คนใช้หรอกครับ ผมเป็นเพื่อนกับปลัด เขาคงจะเห็น
 อาตมาแต่งตัวบอญๆเลยคิดว่าเป็นคนใช้ คุณนายแดงก็รีบแก้ต่าง
 ให้ว่า ไม่ใช่คนใช้หรอกจะ เขาเป็นเพื่อนของสามีฉัน แม่ค้าเลย
 รีบขอโทษอาตมา บอก ขอโทษนะคะ ดิฉันล้อคุณนายเขาเล่น
 ทุกทีเห็นมาจ่ายตลาดคนเดียว วันนี้มีคนถือตะกร้าเดินตามก็เลย
 ล้อเล่น อย่าถือสาเลยนะคะ อาตมาก็เลยค่อยใจชื้นขึ้นมาคิดหนึ่ง
 สรุบใจความก็คืออาตมาอยู่บ้านเจ้ามิ่งเมืองเดือนหนึ่งเต็มๆ ช่วยเขา
 ทำงานตัวเป็นเกลียว พ่อแม่คุณนายแดงเขาทำซีได้ขาย อาตมา
 ก็ช่วยทำทุกวัน ในที่สุดเขาคงจะสมเพชอาตมาที่มีเสื้อผ้าชุดเดียว
 เลยแอบไปซื้อมาให้ใหม่สองชุด แล้วก็เอาชุดเก่าโยนทิ้งนำไป
 พออยู่บ้านนี้ครบเดือน อาตมาก็ลากลับสิงห์บุรี โยมแม่ก็ขอร้อง
 ให้บวช ก็เลยบวชมาจนทุกวันนี้ เรื่องที่เล่าให้ฟังก็เพื่อจะฝาก
 ข้อคิดไว้ แม่บ้านสำคัญที่สุด ถ้าแม่บ้านดี สามีก็จะเจริญก้าวหน้าใน

หน้าที่การงาน อย่างเจ้ามิ่งเมืองตอนนี้เป็นนายอำเภอแล้ว และในอนาคตเขาต้องได้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอย่างแน่นอน เพราะได้เมียดี”

“แล้วเจ้าวันชัยล่ะครับ” ดอกเตอร์กรีซถาม

“ก็ยังเป็นผู้ช่วยนายสถานีอยู่ เขาเขียนจดหมายมาเล่าให้อาตมาฟังว่า พออาตมากลับมาแล้ว รุ่งขึ้นอีกปียายบุญตาก็ตาย ก่อนตายอยากจะมาขอโหลิกรรมอาตมา ถามผิวเขาว่า เพื่อนคุณที่เคยมาบ้านเราเมื่อปีที่แล้วนะอยู่ที่ไหน ผิวเขาก็บอกตอนนี้ทำงานบวชเป็นพระ เขาก็บอกอยากจะมาขอโหลิกรรม แต่ยังไม่ทันได้มาก็ตายลงเสียก่อน”

“น่าเศร้าชะอะ แหม.ดิฉันฟังแล้วใจคอไม่ค่อยดีเลย เอ้อ ท่านคะ พูดถึงเมียดี พี่สาวดิฉันก็เป็นเมียที่ดีเพียบพร้อมทุกอย่าง สวยก็สวย แต่ทำไมพี่เขยถึงนอกใจ แอบไปได้แม่หม้ายลูกติดมาเป็นเมียน้อย เป็นผู้หญิงที่ไม่มีทั้งการศึกษา และชาติสกุล จนก็จน แกก็แก่ หน้าดำแถมยังเป็นผ้า มีลูกติดอายุสิบห้า แต่ทำไมพี่เขยดิฉันไปหลงจนไม่กลับมาหาลูกเมีย พ่อแม่ดิฉันโกรธมาก เพราะพี่เขยไม่เอาใจใส่ลูกตัวเอง แต่ไปเอาใจใส่ลูกแม่หม้ายคนนั้น มีคนเขาบอกว่า พี่เขยถูกเสน่ห์ ผู้หญิงคงเอาของสกปรกให้กินถึงได้หลงมีตบอดถึงปานนั้น หน้าตาก็ดำคล้ำเศร้าหมอง หมดราศีเลยล่ะ เขาเป็นปลัดอำเภอ จวนจะได้เป็นนายอำเภออยู่แล้ว พอประพฤติชั่วก็หมดเลย หน้าที่การงานพังพินาศ ถูกสอบสวนจนเกือบถูกออกจากราชการ ดิฉันเองก็แค้นแทนพี่สาว แต่เดี๋ยวนี้หายแค้นแล้วล่ะ พอเห็นเขาประสบเคราะห์กรรม ดิฉันก็โอโหสิให้”

“เขาประสบเคราะห์กรรมอะไรละโยม”

“ถูกชายชู้ของผู้หญิงคนนั้นยิงคะ คือผู้หญิงเขาเจ้าชู้ มีผู้ชายมาติดพันมากทั้งที่สวยงามไม่สวย ชายชู้ก็จะยิงพี่เขยให้ตาย แต่กรรมเขาคงหนัก เพราะเขาไม่ตาย ลูกปืนไปฝังอยู่ที่เขสันหลัง ทำให้เป็นอัมพาต ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่อยมเลี้ยงเพราะคงจะเห็นว่าไม่มีประโยชน์กับเขาแล้ว เลยจับใส่เรือพายมาทิ้งไว้ที่ท่าหน้าหน้าบ้านพี่สาวดิฉัน พี่เลยต้องจำใจเก็บมาเลี้ยง แต่ก็ไม่ได้ดูแลดิบตืออะไร เพราะแค้นใจว่าตอนตีไปหลงคนอื่น พอจะตายกลับมาอยู่กับเขา ตอนนีพี่เขยกินอนใช้กรรมอยู่คะ และดูท่าทางจะตายยาก ผู้ชายที่เจ้าชู้ดิฉันอยากให้พบกับจุดจบแบบนี้ทุกคน ดิฉันคิดอย่างนี้บาปไหมคะ”

“บาปชีย่อม อย่าไปคิดอย่างนั้นเลย ใครเขาทำกรรมชั่วมันก็เรื่องของเขา อาตมาจะให้คิดนะ โปรดจำไว้ว่า อย่าเอากิเลสของคนอื่นมาใส่ตัว อย่ารู้ความชั่วของคนอื่นแล้วมาใส่สมอง วุ่นวายตัวเองเปล่าๆ โยมจำไว้นะ ใครเขาทำชู้ก็ได้รับวิบากแห่งกรรมชู้มันโดยที่เราไม่ต้องไปแข่งเขา ให้คิดเสียว่า **สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม** นะโยมนะ”

“คะ ดิฉันจะพยายามทำตามที่ท่านสอน และดิฉันก็มั่นใจว่าคุณกริชคงจะไม่ทำอย่างที่พี่เขยดิฉันทำ ใช่ไหมคะ” หล่อนถามสามี

“แน่นอน เพราะผมไม่ต้องการทำบาป ผิดศีลข้อกาเมนี บาปมากใช่ไหมครับท่าน”

“ตามคัมภีร์ท่านว่าต้องไปตกนรก ปีนต้นจิวเป็นเวลานานถึง ๑๔ มหากัป ซึ่งเป็นระยะเวลายาวนานมาก พ้นจากนรกแล้วเศษกรรมยังตามมาให้ผลอีก คือต้องเกิดเป็นพาดัวเมีย ๕๐๐ ชาติ โศ ๕๐๐ ชาติ คนพิการตาบอดมาแต่กำเนิด ๕๐๐ ชาติ หูหนวก

นารีผล

มาแต่กำเนิด ๕๐๐ ชาติ กะเทย ๕๐๐ ชาติ สตรี ๕๐๐ ชาติ รวม
แล้วก็ ๓,๐๐๐ ชาติในส่วนที่เป็นเศษกรรม”

“นั่นก็น่าสงสารคนที่ผิดศีลข้อนี้ นะครับ เขาไม่รู้เลยว่าแค่
ความสุขเพียงชั่วแล่นจะต้องทุกข์อย่างแสนสาหัส ผมกลัวจริงๆ
ไม่คิดทำชั่วเลย ชาตินี้หน้าผมอยากเกิดเป็นผู้ชายอีก” ดอกเตอร์
วัยสามสิบเอ็ดบอกเพื่อนเก่า

๒๐

แม่เชิญศรี

“หลวงน้ำครับ มีโยมมาหา” เด็กชายสาริตบอภสมภาร
วัดป่ามะม่วงหลังจากที่ท่านสร้งน้ำเสร็จ อากาศช่วงบ่ายร้อนอบ
อ้าว วิธีคลายร้อนที่ดีที่สุดคือการอาบน้ำ

“ผู้หญิงหรือผู้ชาย เคยมาหรือเปล่า” ท่านถามขณะครอง
จีวร

“ผู้หญิงครับ สงสัยจะไม่เคยมาเพราะผมไม่เคยเห็นหน้า
มาก่อน แต่ก็ไม่แน่ อาจจะมาตอนที่ผมยังไม่ได้มาอยู่ที่นี้ก็ได้
หลวงน้ำไปดูเองดีกว่า” เด็กชายตอบ

“งั้นก็ลงไปบอกเขาว่าเดี๋ยวข้าจะลงไป” เด็กชายจึงกราบ
หลวงน้ำ แล้วเดินลงไปบอกสตรีผู้นั้น

เมื่อสมภารลงมานั่งยังอาสนะ หญิงสาวกราบเบญจางค
ประดิษฐ์สามครั้ง แล้วถามขึ้นว่า

“ท่านจำดิฉันได้ไหมเจ้าคะ ดิฉันไปถามหาท่านที่วัดพรหม
บุรี แต่เขาบอกว่าท่านมาเป็นเจ้าอาวาสอยู่วัดนี้ ดิฉันจึงตามมา”

“โยมมาจากไหนล่ะ” ท่านถาม ครั้นจะตอบไปตามตรง
ว่าจำไม่ได้ก็เกรงว่าหล่อนจะเสียใจ

“ดิฉันมาจากบ้านไผ่กองดินเจ้าคะ ที่ท่านเคยไปบ้านดิฉัน
เมื่อหลายปีก่อน” คำพูดของหล่อนทำให้พระเจริญนิกขึ้นได้จึงทัก

ว่า

“อ้อ.แม่เชิญศรีนั่นเอง ไปยังใงมายังใงเล่านี้ อาตมาจำเกือบไม่ได้ ขอโทษนะหน้าตาโยมหม่นหมองอมทุกข์จนดูเป็นคนละคนกับเมื่อก่อน เกิดอะไรขึ้นหรือ” เท่านั้นเอง ท่านบ่น้ำตาก็พั่งครึ้นลง นางสาวเชิญศรีร้องไห้ปึมว่าจะขาดใจ สมภารวัดป่ามะม่วงปล่อยให้หล่นร้อง ท่านเห็นเป็นธรรมดาแล้วว่าน้ำตากับผู้หญิงเป็นของคู่กัน การได้ร้องไห้จะช่วยให้ความทุกข์ของหล่นคลายลง เด็กชายสำริดนั่งดูเหตุการณ์อยู่ห่างๆ เห็นคนร้องไห้ก็ใจเสีย ถึงจะไม่ว่าหล่นร้องไห้ด้วยเรื่องอันใด แต่ก็รู้ว่าหล่นต้องมีทุกข์อย่างเหลือเกิน เด็กชายลุกขึ้นเดินไปที่ห้อง หยิบผ้าขนหนูผืนเล็กที่เขาใช้เช็ดหน้าออกมายื่นให้หญิงสาว

“น้ำ เอาไว้เช็ดหน้าตา ผมให้ยืม”

“ขอบใจจะ” หล่นรับผ้ามาถือไว้ หากมิได้เช็ดหน้าตา

“โยมมีเรื่องทุกข์ร้อนอะไรก็ว่ามา หากพอช่วยได้อาตมาก็จะช่วย” ภิกษุวัยสามสิบเศษเอื้อเฟื้อ ท่านเห็น กฎแห่งกรรมของหล่นตั้งแต่ตอนนั้น และรู้ว่าหล่นจะต้องมาให้ช่วย เวลาผ่านไปหลายปี และบัดนี้หล่นก็ได้มาแล้ว

“เจ้าคะ ดิฉันก็เห็นแต่ท่านนี่แหละที่จะช่วยดิฉันได้ จึงบากหน้ามาหา ถึงอย่างไรดิฉันก็เชื่อแน่นแฟ้นว่าท่านเป็นลูกชายของดิฉันเมื่อครั้งอดีตชาติ” พูดเสียงปนสะอื้น

“โยม อดีตมันผ่านไปแล้ว อนาคตก็ยังไม่มา พระพุทธองค์ทรงสอนไม่ให้หวนหาอดีต ไม่ให้วาดหวังอนาคต แต่จงกำหนดรู้ปัจจุบัน โยมมีอะไรก็ว่าไป ไม่ต้องใส่ใจกับอดีต นะโยมนะ”

“เจ้าคะ” หล่นใช้ผ้าขนหนูเช็ดหน้าตาจนแห้ง พยายามฝืนใจที่จะไม่ร้องไห้อีก แล้วจึงตั้งต้นเล่า

“คือ พ่อของดิฉันตาย พี่สะใภ้ก็ยุแหย่พี่ชายให้มาแย่งสมบัติ ส่วนที่เป็นของดิฉัน จนต้องฟ้องร้องขึ้นโรงขึ้นศาลกัน”

“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไร” ภิกษุวัยสามสิบเศษถาม

“เมื่อสามปีมาแล้วเจ้าคะ ดิฉันก็ไปๆมาๆระหว่างบ้านกับ ศาล ต้องลำบากลำบากมาก จนบัดนี้คดีก็ยังไม่ยุติ ผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะอยู่อย่างนี้ ตอนดิฉันไปศาลใหม่ๆก็มีผู้พิพากษาบ้าง อัยการบ้าง มาชอบ ดิฉันก็ไม่ชอบเขา ต่อมาก็รู้จักกับเสมียน ศาล ชื่อนายโท คบกันไม่นานดิฉันก็เกิดรักเขา ดิฉันก็ไม่ทราบ ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ผู้พิพากษา อัยการ ดิฉันไม่ชอบ กลับ มาชอบคนหาकिनตามตีนโรงตีนศาล” พระเจริญสะดุดใจกับคำว่า นายโท ทำให้รำลึกถึงเหตุการณ์ในครั้งกระโน้น ครั้งที่ท่านเป็น แม่ทัพและเป็นลูกชายของแม่เชิญศรีผู้นี้ นายโทได้ผูกอาฆาตแม่ เชิญศรีไว้ตอนก่อนตาย เผ่าติดตามมาแก้แค้นจนได้ และที่น่าแปลก คือเขาชื่อ โท เหมือนเมื่อชาติที่แล้ว

“ทำไมดิฉันไม่ชอบผู้พิพากษา ไม่ชอบอัยการ แต่กลับ มาชอบเสมียนล่ะเจ้าคะ ทำไม” หล่อนทำท่าจะร้องไห้อีก

“เพราะเคยทำกรรมร่วมกันมานะซี ชาตินี้ก็เลยต้องมาใช้ เวนใช้กรรมกัน เอาละ ไม่เป็นไร ใช้ๆให้หมดเสีย ชาติต่อไป จะได้ไม่ต้องมาเฝ้าเวรมีกรรมต่อกันอีก” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงตอบ เพราะเห็นกฎแห่งกรรมของคนทั้งสองอย่างแจ่มชัด

“ท่านคะ อีกนานเพียงใดเรื่องฟ้องร้องถึงจะจบสิ้น”

“อันนี้ต้องถามที่ศาล อาตมาตอบไม่ได้เพราะไม่ใช่ผู้ พิพากษา แล้วก็ไม่ใช่อัยการด้วย” ท่านตอบยิ้มๆ นางสาวเชิญ ศรีรู้สึกผ่อนคลายเมื่อเห็นรอยยิ้มของท่าน

“แล้วดิฉันจะแพ้หรือชนะเจ้าคะ” หล่อนถามอีก

“คำตอบเหมือนเมื่อตะกี้” สมภารตอบยิ้มๆเช่นเคย

“ถ้าเช่นนั้นดิฉันก็ไม่อยากทราบแล้วละ แต่ที่ดิฉันมาในวันนี้เพราะต้องการให้ท่านช่วยเรื่องปลูกเรือนหอ นายโทเขาบอกดิฉันว่าเขาจะแต่งงานกับดิฉันต่อเมื่อดิฉันสร้างเรือนหอเสร็จแล้ว”

“จะให้เอาตมาช่วยอย่างไรละ”

“ก็ช่วยดูแลเรื่องการก่อสร้าง ดิฉันไม่มีใครเลยจริงๆเจ้าคะ นึกว่าสงสารผู้หญิงตัวคนเดียว พ่อก็ตาย แม่ก็เจ็บออตๆแอดๆ”

“แล้วทำไมไม่ให้โยมโทเขาช่วยละ เอาตมาเป็นพระจะไปช่วยก็ดูกระไรอยู่” ท่านพูดออกตัว

“เขาไม่มีเวลาเจ้าคะ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังไม่ช่วยออกเงินค่าก่อสร้างอีกด้วย” พระเจริญรู้อาตมาเป็นเพราะเขาต้องการจะแก้แค้น เขามาเกิดด้วยแรงอาฆาตพยาบาท ต้องการจะทำลายล้างผลาญแม่เชิญศรีให้สิ้นเนื้อประดาตัว ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพราะแม่เชิญศรีได้ทำกรรมอันหนักหนาสาหัสไว้กับเขา ท่านรู้ แต่แม่เชิญศรีซิไม่รู้!

“เอาละ ตกลงว่าเอาตมาจะช่วยเป็นธุระให้ ไหนๆก็มาขอร้องแล้ว ครั้นจะปฏิเสธก็ดูกระไรอยู่” ในใจนั้นท่านคิดว่าต้องการจะสงเคราะห์คนที่เคยเป็นมารดาในอดีตชาติ ถือเสียว่าเป็นการตอบแทนข้าวบิณฑบาตที่หล่อนเคยมีต่อท่าน

“จริงหรือเจ้าคะ ท่านจะช่วยเป็นธุระให้ดิฉันจริงๆหรือ โอนับเป็นบุญวาสนาของดิฉัน มิเสียแรงที่อุตส่าห์บากหน้ามาพึ่ง ท่านช่างเมตตาเหลือเกิน” หล่อนก้มลงกราบพระลูกชาย รู้สึกปิติจนน้ำตาไหล

“แล้วจะลงมือสร้างเมื่อไรละ” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม

“พຽ່ງนี้ไลยตีใหม่เจ้าคะ พຽ່ງนี้นิมนต์ท่านไปที่บ้านไผ่กองดินเพื่อดูทำเล คุณยายยกที่ดินให้ดิฉันสองแปลง อยากรู้ว่าควรจะสร้างในที่ดินแปลงไหน”

“ทำไมไม่ถามโยมโทเขาล่ะ ปลูกเรือไม่ต้องตามใจผู้อยู่ ผูกอยู่ต้องตามใจผู้นอน มิใช่หรือ”

“เขาไม่สนใจหรอกเจ้าคะ ได้แต่สั่งให้ทำอย่างโน้นอย่างนี้ ดิฉันก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงยอมให้เขามายอมการชีวิต ดิฉันเชื่อว่าจะเป็นคนยอมใครง่าย ๆ แต่ทำไมถึงได้มายอมคนๆนี้ก็ไม่ทราบ”

“เพราะเคยสร้างกรรมทำเวรกับเขาวันะซี” พระเจริญผลอพุดออกมา

“ดิฉันนะหรือ ดิฉันไปสร้างกรรมทำเวรไว้กับเขาตั้งแต่เมื่อไรเจ้าคะ” นางสาวเชิญศรีรู้สึกข้องใจ สมภารวัยสามสิบเศษจึงพุดกลบเกลื่อนว่า

“จะเมื่อไรก็ช่างเถอะโยม เรื่องมันแล้วไปแล้ว อาตมาเพียงแต่อยากบอกว่าผลมันเกิดจากเหตุ ผลก็คือวิบาก เวลานี้โยมกำลังรับวิบากของกรรมที่โยมได้ก่อไว้ตั้งแต่ครั้งอดีต ทางที่ดีที่สุดคือต้องก้มหน้าก้มตารับเวรที่ทำกรรมที่ก่อ อย่านำได้ปฏิเสธทุกข้อหา การทำกรรมก็เหมือนเราเป็นหนี้เขา ใช้กรรมก็คือใช้หนี้ เมื่อใช้แล้วก็ป็นอันหมดหนี้หมดสินกัน ข้อสำคัญคืออย่าไปสร้างหนี้ใหม่ขึ้นมาอีก อาตมาพุดอย่างนี้โยมพอจะเข้าใจไหม”

“เจ้าคะ ดิฉันจะพยายามทำตามที่ท่านแนะนำ ว่าแต่ว่าวันพຽ່ງนี้ท่านจะไปดูแลเรื่องการปลูกเรือ่นห่อให้ดิฉันได้หรือเปล่าเจ้าคะ”

“พຽ່ງนี้เป็นวันพระ อาตมาทิงญาติโยมไปไม่ได้หรอก

ขอเป็นมะรืนนี้ก็แล้วกัน แล้วโยมละม้ายังไง จะกลับยังงัย”

“ดิฉันมาเร็วโดยสารเจ้าคะ คิดว่าเสด็จจรแล้วก็จะกลับ ถ้าเช่นนั้นดิฉันเลยถือโอกาสกราบลาณะเจ้าคะ วันมะรืนจะคอยต้อนรับท่านอยู่ที่บ้าน” หล่อนกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงคลานออกมา ไม่ลืมที่จะส่งผ้าขนหนูคั้นให้เด็กชายสำริดผู้ซึ่งตามมาส่งถึงท่าน้ำ

พระเจริญทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับมารดาในอดีตชาติ รู้อยู่ว่าแม้ตัวท่านเองก็ต้องใช้กรรม เช่นเดียวกับแม่เชิญศรี แม้จะไม่ยึดติดอยู่กับภพชาติในครั้งอดีต แต่เมื่อกรรมมาปรากฏก็ต้องชดใช้ไปตามหน้าที่ หมดกรรมเมื่อใด จะได้ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในสงสารสาครอีก บัดนี้ท่านได้ตระหนักแล้วว่า การเกิดเป็นทุกข์ การไม่เกิดเป็นสุข ยังจำพระพุทธรวจนะได้ขึ้นใจ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อุจจาละ บัสสวาละ น้ำลาย น้ำหนอง เลือด แม้มีประมาณน้อย ก็มีกลิ่นเหม็นฉุนใด เราอย่าอย่าไม่สรรเสริญภพ แม้มีประมาณน้อยโดยที่สุด แม้เพียงลัดนิ้วมือเดียวฉุนนั้น”

สมภารวัดป่ามะม่วงมิได้เดินทางกลับบ้านไปฝากองดินแต่เพียงผู้เดียว หากมีสามเณรตุ้ยติดตามไปด้วยทุกครั้ง สามเณรตุ้ยก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดสมภารจึงต้องมาเป็นธุระเรื่องการก่อสร้างให้กับสตรีผู้นี้ทั้งที่มีได้เป็นญาติกัน ความไม่รู้ไม่เข้าใจทำให้สามเณรตุ้ยคิดเอาเองว่าสมภารกับแม่เชิญศรีเป็นคู่รักกัน ปลุกเรื่อนห่อเสร็จเมื่อใดท่านก็คงสีกหาลาเพศมาแต่งงานกับหล่อน พระเจริญ รู้ว่าสามเณรตุ้ยคิดอย่างไรกับท่าน อีกประการหนึ่งนายโทก็ไม่เคยเยี่ยมกรายมาให้ท่านเห็นหน้า จึงไม่มีประโยชน์อันใดที่ท่านจะต้องบอก

ความจริงแก่สามเณรต้อย รอไว้ให้เหตุการณ์มันเป็นไปตามครรลองของมัน เมื่อนั้นทุกคนก็จะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

ข่าวเรื่องสมภารมีลูกชายฝาแฝดยังไม่ทันจางหาย ก็มีเรื่องใหม่มาให้คนวิพากษ์วิจารณ์กันอีก ว่าท่านไปปลุกเรื่อนหอที่บ้านไผ่กองดิน และพร้อมจะลาสิกขาไปแต่งงาน เรื่องหลังดูจะรุนแรงกว่าเรื่องแรก เพราะแม่แต่ญาติโยมที่เคารพนับถือท่านก็พากันเชื่อตามนี้ คนที่ไม่เชื่อเห็นจะมีนางโกลกับนางแต้มเพียงสองคนเท่านั้น ทั้งนี้เพราะสตรีทั้งสองปฏิบัติกรรมฐานก้าวหน้าจนสามารถบรรลุญาณ ๑๖ ซึ่งเท่ากับ ได้ดวงตาเห็นธรรม บุคคลเช่นกล่าวนี้จะมีจิตใจมั่นคง ไม่หวั่นไหวในพระรัตนตรัย ไม่ว่าจะเป็นพระพุทธรูป พระธรรม หรือพระสงฆ์ ส่วนญาติโยมที่ได้มีคุณสมบัติดังกล่าว ต่างพากันนิพนทาว่าร้ายสมภารอย่างสนุกปาก

สองเดือนผ่านไป การปลุกสร้างเรื่อนหอก็เสร็จเรียบร้อย สมภารกับสามเณรต้อยไม่ต้องเดินทางไปบ้านไผ่กองดินอีก เรื่องเลวร้ายทั้งหลายจบสิ้นลงเมื่อนายโกลกับนางสาวเชิญศรีเดินทางมานิมนต์พระวัดป่ามะม่วงไปเจริญพระพุทธรมณต์ในงานมงคลสมรสของตน กระนั้นคนใจบาปหยาบซำก็ยังคงอุตสาห์เอาไปพูดอีกว่าสมภารออกหัก พระเจริญมิได้หวั่นไหวกับถ้อยคำกล่าวร้ายของผู้ใด ท่านยังคงปฏิบัติหน้าที่ของบรรพชิตอย่างดีที่สุด โลกธรรมใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นอริฏฐารมณต์ หรืออนิฏฐารมณต์ก็ไม่อาจครอบงำย่ำยีจิตของท่านได้ เพราะยึดพระพุทธรวณะที่ปรากฏในมงคลสูตรว่า “**ผู้จสุส โลกธมฺเมหิ จิตฺตํ ยสุส น กมฺปติ - ถูกโลกธรรม จิตไม่หวั่นไหว**”

กระเพาะยังไม่ทันจะหายก็มาเป็นโรคลำไส้อีก หมอเขาบอกว่าใส่
เนาไปหลายฟุตแล้ว ไม่รู้จะไรหนักหนา ความว้าวัยงไม่ทันหาย ความ
ควายก็เข้ามาแทรก คิดแล้วก็หน้าน้อยใจในโชคความสนา”

“อย่าน้อยใจเลยครับท่าน วันนี้อาตมาจะมาปรุงยาให้
ท่านฉัน รับรองว่าหาย นี่ผมเตรียมบ่นเกล็ดมาเรียบร้อยแล้ว”

“งั้นหรือ จะปรุงยาอะไรให้อาตมาฉันล่ะ”

“ยาเทวดาครับ ว่าแต่ว่าต้องเตรียมอุปกรณ์ก่อน คิดว่า
ที่โรงครัวคงมีนะ เณรไปบอกแม่ชีให้เตรียมมาให้ผมหน่อย” เขา
บอกสามเณรตุ้ย

“มีอะไรบ้างละโยมมหา”

“มีหม้อดิน ๑ ใบ ไช้ขาว ๕ ฟอง ทูบใส่ขามมา เอาแต่
ไช้ขาวนะ ไช้แดงไม่เอา สองอย่างเท่านั้นแหละ เณรช่วยไปเตรียม
มาเดี๋ยวนี้เลย” สามเณรตุ้ยหายไปที่ครัวใหญ่ ๆ ก็กลับมาพร้อมสิ่งของ
ที่มหาเทียบต้องการ แม่ชีเจียนเป็นคนจัดหาให้

“ต้องไปทำพิธีปรุงในโบสถ์ ท่านไปไหว้ไหมครับ” เขาถาม
ภิกษุอาพาธ

“ไหว้หรือไม่ไหว้ก็ต้องไปจนได้นั้นแหละ อาตมาไม่มีทาง
เลือกแล้วนี่” พระเจริญตบพลาญลูกขึ้นนั่งด้วยความลำบาก

“ต้องให้เณรช่วยพยุงไหมครับ” หัวหน้าศาลวิยใกล้เกษียณ
ถาม

“ไม่ต้อง อาตมาจะใช้กรรมฐานเข้าช่วย” ท่านกำหนด
ลูกหนอ ในใจขณะลูกขึ้นยืน ยืนแล้วจึงกำหนด ยืนหนอ เมื่อ
ก้าวเท้าเดินก็กำหนดตามอริยาบถจริงในขณะนั้น เข้ามาในโบสถ์
แล้ว มหาเทียบจึงบอกวิธีปรุงยา โดยให้พระเจริญหยิบเกล็ดบ่น
ที่เขาเตรียมมา

“ท่านหยิบทีละหยิบมีอะครึบ เวลาหยิบให้กลั่นใจและ
บริกรรมว่า พุทฺธํ ปจฺจกฺขามิ แล้วใส่ลงในหม้อ หยิบที่สองก็กลั่น
ใจ บริกรรมว่า ธมฺมํ ปจฺจกฺขามิ แล้วใส่ลงในหม้อ หยิบที่สาม
กลั่นใจ บริกรรมว่า สงฺฆํ ปจฺจกฺขามิ แล้วใส่ลงในหม้อ” ภิษุ
อาพาธทำตามทีละทีบอก เมื่อท่านหยิบเกลือบ่นใส่ลงในหม้อ
ดินครบสามหยิบแล้ว มหาเทียบจึงยกหม้อขึ้นตั้งบนเตาซึ่งสามเณร
ตักไฟจนถ่านคุติแล้ว จัดการเสตุเกลือจนบริสุทธิ์ จากนั้นจึง
ยกหม้อลงจากเตา นำไขขาว ๕ ฟองใส่ลงไป คนให้เข้ากัน
ขณะคนเขาบริกรรมว่า พุทฺธํ ปจฺจกฺขามิ ธมฺมํ ปจฺจกฺขามิ สงฺฆํ
ปจฺจกฺขามิ ทำเสร็จจึงตักมาหนึ่งช้อนควา ส่งให้ภิษุอาพาธ

“ท่านฉันเลยครึบ ผมเห็นจะต้องลา มีธุระด่วน” เขากราบ
สามครั้ง ทำทางเร่งรีบ แล้วลุกออกไปขึ้นรถจี๊ปขับออกประตูวัด
ไป สมภารวัยสามสิบเศษฉันยาตามที่หัวหน้าศาลสั่ง พยายามถึง
ห้องอาการปวดทวิขึ้นสักร้อยเท่า ถึงกับลงนอนดินและสลบไปสาม
ชั่วโมง สามเณรตักเผื่อรอให้สมภารฟื้น ฆ่าเวลาด้วยการเดิน
จงกรมและนั่งภาวนา ครบสามชั่วโมงสมภารจึงลืมตาและเรียกหา
ท่าน

“หลวงพ่อบ้างเป็นอย่างไรบ้างครึบ” ถามอย่างเป็นห่วง

“รู้สึกโล่งใจ ขอน้ำให้ฉันสักถ้วยซี”

“รอเดี๋ยวครึบ ผมจะไปเอาที่กุฎิ” พุดจบจึงเดินกำหนด
ซ้าย-ขวา, ซ้าย-ขวา อย่างเร็วๆไปยังกุฎิ ได้น้ำแล้วจึงเดินกลับ
มายังโบสถ์ พระเจริญกำหนด ลูกหน่อ ขณะลุกขึ้นนั่งรับถ้วย
น้ำชาจากสามเณรแล้วดื่ม ไม่มีอาการปวดแสบปวดร้อนเหมือน
เมื่อวันก่อน ท่านรู้ได้ในทันทีว่า ยาเทวดา สามารถรักษาโรคเล่า
ไล่เนาให้หายได้

“เอาละ ค่อยยังชั่วแล้ว ทีนี้จะปฏิบัติกรรมฐานใช้หนີไก่อ
ละ” ท่านบอกสามเณรวัยสิบเก้า

“หลวงพ่อกจะเดินจงกรมใหม่ครับ”

“เดินซี จะเดินหนึ่งชั่วโมง หนึ่งชั่วโมง จากนั้นก็จะ
กรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร”

“ผมจะปฏิบัติเป็นเพื่อนนะครับ เพื่อหลวงพ่อกจะเกิดเป็นลม
เป็นแล้งไปจะได้ช่วยทัน”

“รับรองว่าฉันไม่เป็นอย่างที่เธอวิตกหรอก ฉันมั่นใจเช่น
นั้น เอาละ ถึงอย่างไรก็ต้องขบใจที่เป็นห่วง ฉันขอปฏิบัติคนเดียว
เงียบๆ เธอไปทำความสะอาดกุฎีดีกว่า” เมื่อสมภารสั่งมาอย่าง
นี้ คนเป็นลูกวัดจึงจำต้องปฏิบัติตาม

สามเณรไปแล้ว สมภารวัยสามสิบเศษจึงเริ่มเดินจงกรม
เพ่งตระหนักชัดในบัดนี้เองว่า การปฏิบัติของท่านยังไม่เข้าขั้น จึง
ไม่สามารถข่มทุกขเวทนาได้ ถึงกระนั้นท่านก็ได้เห็นอานิสงส์ของ
กรรมฐานเพราะหากไม่เคยปฏิบัติมาก่อน ป่านนี้คงมอดม้วยมรณา
ชีวาวายแวนเป็นปลาแปบบึงไปแล้ว

สองชั่วโมงผ่านไป พระเจริญกำหนดจิตออกจากกรรมฐาน
แล้วตั้งจิตกรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร เป็นบทที่จำสืบกันมาแต่
โบราณ มีทั้งบาลีและไทยปนกัน ท่านตั้งใจแผ่ให้เจ้ากรรมนายเวร
คือไก่อ ๒๑ ตัวฝูงนั้น

กัมมะโน กัตถาโน กัมมะปัจเจกะพุทโธ พุทธังท้าว
จักกะวาฬัง ธัมมังท้าวจักกะวาฬัง สังฆังท้าวจักกะวาฬัง อโหสิ
กัมมัง

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศลจากการเจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้า
กรรมนายเวรทั้งหลาย ที่ข้าพเจ้าได้เคยล่วงเกินท่านไว้ ตั้งแต่

อดีตชาติถึงปัจจุบันชาติ ท่านจะอยู่ภพใดหรือภูมิใดก็ตาม ขอให้
ท่านได้รับผลบุญนี้ แล้วโปรดอโหสิกรรมและอนุโมนาบุญแก่
ข้าพเจ้า ด้วยอำนาจบุญนี้ด้วยเทอญ

ตกเย็นมหาเทียบมาฟังข่าว เมื่อเผชิญหน้ากับสมภารเขา
รีบออกตัวว่า

“ต้องขอภัยที่เมื่อเช้าผมรีบกลับไป ความจริงก็ไม่ได้มีธุระ
ปะปังอะไร เพียงแต่ไม่อยากอยู่ดูท่านฉันยา”

“ทำไมละโยมมหา” เจ้าของกุฎิถาม

“ผมกลัวว่าหม้อดินมันจะบินมาโดนหัวผมนะครับ”

ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลตอบยิ้มๆ

“ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าโยมมหาไม่รีบกลับออกไปก่อน
ก็อาจจะเป็นเช่นที่ว่า” สมภารตอบยิ้มๆเช่นกัน

“ถึงตอนนั้นแล้ว ท่านยังนึกอยากจะเขวี้ยงผมด้วยหม้อดิน
อีกหรือเปล่าครับ” คนถามตั้งใจสัพยอก เขวี้ยง ก็คือ ขว้าง

“อาตมาจะทำอย่างนั้นกับผู้มีพระคุณได้อย่างไร โยมมหา
มีบุญคุณกับอาตมามาก ชาตินี้จะไม่ลืมบุญคุณเลย ขอให้จำเริญๆ
นะโยม” สมภารวัยสามสิบเศษให้พรเจ้าตำรับยาเทวดา

นับแต่วันที่ฉันยาเทวดาของมหาเทียบ และฉันติดต่อกัน
เป็นเวลา ๗ วัน ประกอบกับปฏิบัติกรรมฐานกรวดน้ำให้เจ้ากรรม
นายเวร อาการปวดท้องก็หายเป็นปลิดทิ้ง โรคกระเพาะที่เป็น
อยู่แต่เดิมาก็พลอยหายไปด้วย พระเจริญจึงมีสุขภาพดีขึ้นกว่าแต่
ก่อน มีเรี่ยวแรงที่จะทำงานให้กับพระศาสนามากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะงานสอนกรรมฐานให้กับญาติโยม

วันพระนี้ นางโถมิได้มาวัดแต่ผู้เดียวเช่นที่เคย หากมี

สตรีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันมาด้วย นางแนะนำกับพระเจริญว่า

“แม่เอมเพื่อนเก่าอิฉันเจ้าคะ เมื่อก่อนอยู่บ้านตำบลเดียวกัน ตอนหลังเขาแต่งงานไปอยู่กับครอบครัวที่พิจิตร จากกันไป ยี่สิบกว่าปีเพิ่งมาเจอกันนี่แหละ อิฉันก็เลยชวนมากราบท่าน อยากให้เขามาเรียนกรรมฐานกับท่านเจ้าคะ”

“อ้อ. แล้วโยมอยู่พิจิตรเป็นยังไงบ้าง อุตุสมบูรณ์เหมือนเมืองสิงห์บ้านเราไหม” ท่านถามนางเอม

“ก็ดีเจ้าคะ แหม.อิฉันมัวเลี้ยงลูกจนไม่มีโอกาสมาเยี่ยมบ้านเกิด นี่ลูกสาวสองคนก็แต่งงานแต่งงานไปแล้ว เลยได้กลับมาเยี่ยมบ้าน อิฉันได้ลูกเขยสองคนแล้วเจ้าคะ เป็นหมอคคนหนึ่ง ครุคคนหนึ่ง” คนเป็นแม่ยายหมาดๆพูดเหมือนกับจะอวด

“ไอ้โฮ. ดีจังเลย โยมโชคดีมากนะที่มีลูกเขยทำงานดีๆ อีกหน่อยคงร่ำรวยมหาศาล”

“จะรวยยังไงล่ะท่าน อิฉันมองไม่เห็นทางว่าจะรวยได้” นางเอมกั๊งขา

“อ้าว ก็ลูกเขยเป็นหมอ เป็นครูไม่ใช่หรือ”

“เจ้าคะ แต่เขาไม่ได้เป็นหมอแพทย์ แล้วก็ไม่ได้เป็นครูสอนหนังสือนี้เจ้าคะ”

“นั่นเป็นอะไรล่ะ”

“เขยคนโตเป็นหมอตอนควาย คนรองเป็นครูกลองยาว เจ้าคะ” นางเอมตอบเสียงดังฟังชัด พระเจริญได้ยินแล้วอยากจะเป็นลม โยมเอมนะโยมเอม อุตุส่ำหึคยว่าลูกเขยเป็นหมอกับเป็นครู ที่แท้ก็หมอตอนควายกับครูกลองยาว พุทโธพุทถึงอนิจจัง อนิจจา!

๒๓

ดีชั่วตัวทำ สูงต่ำทำตัว

เดือนต่อมา มีจดหมายจากนายแพทย์โรงพยาบาลศิริราช ถึงเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ถามว่า ภิกษุเจริญ จิตฺตมโม ที่มรณภาพ ด้วยโรคลำไส้เน่านั้น ศพของท่านเผาไปแล้วหรือยังเก็บไว้ ขอให้ เจ้าอาวาสช่วยตอบด่วน

เจ้าอาวาสอ่านแล้วจึงเขียนตอบไปว่า พระเจริญยังมีชีวิต อยู่และได้หายจากโรคแล้วโดยฉับยาเทวดา เหตุที่สมภารท่านเป็น คนใจร้อนจึงขอให้นายหล่อเป็นผู้ไปส่งจดหมายแทนการส่งทาง ไปรษณีย์ ผลปรากฏว่าในวันรุ่งขึ้น นายแพทย์พานักศึกษาแพทย์ มาเติมคันรถบัสเพื่อมาดู มนุษย์มหัศจรรย์ พวกแม่ชีต้องช่วย กันหุงหาอาหารมาเลี้ยงดู บังเอิญแม่ยายของนายแพทย์ผู้นั้นก็ป่วย เป็นโรคลำไส้เน่ามานาน ลูกเขยคนดีจึงขอจดตำรับยาไปเพื่อปรุง ให้แม่ยายกิน ครั้นจะผ่าตัดให้ก็เกรงจะไม่ปลอดภัยเพราะอายุมาก แล้ว พระเจริญมั่นใจว่าแม่ยายนายแพทย์จะต้องหายจากโรคเช่น เดียวกับท่าน

ตลิ่งหน้าวัดมีอันต้องพังลงทุกวันจนเกือบจะถึงศาลาการ เปรียญ เมื่อก่อนหาดทรายกว้างขวาง ยาวยื่นออกไปในแม่น้ำ เจ้าพระยา แต่เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดให้สัมปทานเรือดูดทราย มาดูดทรายหน้าวัดไปขาย จึงทำให้ตลิ่งทรุดและพัง เจ้าอาวาสวัด

ป้ามะม่วงเห็นไม่ได้การ หากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป ศาลาก็จะพัง ญาติโยมก็จะไม่มีที่สำหรับใช้ปฏิบัติกรรมฐาน ท่านจึงขอให้ นายหล่อพาไปพบผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อเจรจาขอให้ยับยั้งการ คุดทรายบริเวณหน้าวัด

“ท่านผู้ว่า อาตมาขอขบิณฑบาตเถอะนะ วัดจะพังอยู่แล้ว เลิกคุดทรายได้ไหม” สมภารพูดกับผู้ว่าอย่างตรงไปตรงมา

“พังท่านก็ย้ายวัดไปซี” คือคำตอบของคนเป็นเจ้าเมือง พระเจริญต้องกำหนด โกรธหนอ โกรธหนอ แล้วจึงพูดต่อ

“ท่านพูดง่าย ๆ มันไม่ใช่มันเลื่อนจากตรงนี้แล้วไปอยู่ที่จวน ท่านนี่นา ตกลงฟังจวนจะถึงศาลาอยู่แล้ว ขอให้เห็นใจญาติโยม เขาบ้าง ถ้าศาลาพังเขาจะไปปฏิบัติกันที่ไหน” ท่านขอความเห็นใจ

“จะไปปฏิบัติที่ไหนก็ช่าง ถึงอย่างไรผมก็ไม่ยอมเลิกเพราะ เงินมันดี ปีหน้าผมก็จะเกษียณแล้ว ต้องสะสมเงินทองไว้ให้มาก ๆ ลูกหลานจะได้ไม่ทิ้งขว้างในยามชรา” คือเหตุผล

“อาตมาเพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เองว่าท่านเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ยิ่งกว่าประโยชน์ส่วนรวม เอาละ เมื่อท่านไม่ทำตามที่อาตมาขอร้อง อาตมาก็จะกลับละ แต่ขอเตือนท่านไว้ก่อนว่าเวรกรรมนั้นมีจริง ลัก วันกรรมของท่านจะต้องปรากฏ”

“ผมไม่กลัวหรอกครับ ถ้าจะกลัวก็คงกลัวจวนอย่างเดียว อย่างอื่นผมไม่กลัว” บุรุษผู้มีตบอดพูดด้วยอวิชา

ขณะที่นั่งมาในรถ นายหล่อเป็นคนชวนคุยขึ้นก่อนเพื่อไม่ให้ หลวงพี่ หงุดหงิดมากไปกว่านี้

“อ๊ิตาผู้ว่าคนนี้ไม่เอาไหนเลยนะครับหลวงพี่ เห็นแก่ตัว อย่างร้ายกาจ ไม่รู้เป็นผู้ว่ามาได้ยังไง”

“ทำไมเมื่อกี้เอ็งไม่ถามเขาล่ะ มาถามข้าข้าจะไปรู้ได้ยัง
ไง” สมภารแกล้งยวนเพราะอารมณ์ดีขึ้นแล้ว

“ก็ผมนึกว่าหลวงพี่รู้ ถ้ารู้ว่าไม่รู้ก็คงถามแกไปแล้ว” สามี
แม่ประยงค์ยวนบ้าง

“จะกลับไปถามใหม่ล่ะ แต่ข้าไม่ขึ้นไปด้วยหรือกะนะ จะขอ
รออยู่ในรถ”

“ไม่เป็นไรหรือครับ ถึงผมไม่รู้ก็ไม่เป็นไร คนเห็นแกตัว
พรรคนี้ผมไม่อยากจะสนใจ ว่าแต่ว่าทำไมหลวงพี่ถึงได้กล้าพูดกับ
แกล้งว่าสักวันกรรมของแกจะปรากฏ” คนชื่อหล่อยากรู้

“เพราะข้าเห็นกฎแห่งกรรมของเขานะซี เอ็งจำไว้นะหล่อย
คนที่ฉ้อสงฆ์บังศาสนา ฉ้อราษฎร์บังหลวงนะ กรรมให้ผลทันตาเห็น
ในชาตินี้เลยเชียว เรียกตามภาษาพระว่า ภูมิธรรมเวทนียกรรม
หมายถึงกรรมที่ให้ผลในชาตินี้ ถ้าให้ผลในชาติหน้า เรียกว่า
อุปัชชเวทนียกรรม” หลวงพี่ แกล้งไข

“บังเอิญผมไม่ค่อยถูกกับภาษาพระสักเท่าไร เอาภาษา
คฤหัสถ์ไม่ดีกว่าหรือครับ” นายหล่อยักจะเวียนหัว

“บังเอิญข้าก็ไม่ค่อยถูกกับภาษาคฤหัสถ์สักเท่าไรเหมือน
กัน” พระหนุ่มตั้งใจยั่ว

“งั้นผมว่าเรายุติการสนทนาไว้แต่เพียงเท่านี้ดีกว่า นิมนต์
หลวงพี่พักผ่อนเถอะครับ ส่วนผมจะขับด้วยความตั้งใจ” คนเป็น
คฤหัสถ์ตัดสิน เหตุนี้การสนทนาจึงยุติลงกระทั่งรถแล่นมาถึงวัด

จริงดังที่เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้พูดไว้ เพราะวันพระถัด
มา ท่านก็ได้ทราบข่าวจากญาติโยมว่าเจ้าเมืองสิงห์บุรีได้รับอุบัติเหตุ
เสลี่ยมล้มในท้องน้ำ ศีรษะฟาดกับโถส้วมเส้นโลหิตในสมองแตก
และเป็นอัมพาตในทันที พระเจริณูรู้สึกสังเวชใจ ท่านรู้ว่านั้นเป็น

เพราะกรรมที่เกิดจากการกระทำของตัวเอง มิใช่ผู้อื่นทำให้เลย
ข้อนี้มีพระพุทธรูจนะรับรองไว้ชัดเจนว่า

อดตนา ว กตฺ ปาปี	อดตนา สงฺกิลิสฺสติ
อดตนา อกตฺ ปาปี	อดตนา ว วิสฺสุตฺตติ
สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ	นาณฺโณ อนุญํ วิโสธเย
ตนทำบาปเอง	ตนก็เศร้าหมองเอง
ตนไม่ทำบาป	ตนก็บริสุทธิ์เอง
ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์เป็นของเฉพาะตน คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้	

ก่อนเข้าพรรษาถึงเดือน คุณนายสายบัวได้มาที่วัดพร้อม
บุตรชายคนโต ชื่อร้อยโทกอบบุญ

“ดิฉันจะให้ลูกชายมาบวชที่วัดนี้เจ้าค่ะ” นางบอกวัตถุ
ประสงค์ของการมา

“ทำไมไม่บวชที่ลพบุรีล่ะ จะได้ไปบิณฑบาตที่บ้านได้”
ท่านถามบุรุษวัยสามสิบเศษ

“คุณแม่อยากให้บวชที่วัดนี้ครับ ที่มาบวชก็เพราะคุณแม่
ขอร้อง อันที่จริงผมไม่ยากบวชวัดไหนทั้งนั้น เพราะไม่มีศรัทธา”
นายทหารพูดตรงไปตรงมา

“ไม่มีศรัทธาก็ไม่ควรบวช เพราะนอกจากจะไม่ได้อะไร
กลับไปแล้ว ดีไม่ดีจะทำให้บาปอีกด้วย” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง
พูดตรงไปตรงมาเช่นกัน คุณนายสายบัวเห็นท่าไม่ดี จึงรีบใกล้
เกลี้ยว่า

“คือดิฉันเห็นว่าเขายังไม่เคยบวช ก็อยากจะให้เขาบวชตาม
ประเพณี จะได้เป็นคนสุกตามความเชื่อของคนโบราณ และที่เลือก

วัดนี้ก็เพราะดิฉันศรัทธาท่าน ถึงได้เลือกมาทอดกฐินที่วัดนี้เมื่อหลายปีก่อน ท่านคงจำได้แน่เจ้าคะ”

“จำได้ซี อาตมาไม่ใช่คนที่ลืมอะไรง่าย ๆ เอาเถอะเมื่อโยมจะให้ลูกบวชที่วัดนี้อาตมาก็ไม่ขัดข้อง แต่บวชแล้วจะได้บุญหรือได้บาปก็ขึ้นอยู่กับตัวเขา เพราะอาตมาเป็นแต่เพียงผู้แนะนำสั่งสอน ส่วนการปฏิบัติต้องอยู่ที่ตัวเขา” ท่านมองหน้าชายหนุ่มและรู้ได้ในทันทีว่า นอกจากไม่ศรัทธาแล้ว เขายังมีอกุศลติดมาแต่ชาติปางก่อน โดยเฉพาะอกุศลข้อ กาเมสุมิจฉาจาร หากเขาเจริญกรรมฐานอย่างเคร่งครัดก็จะตัดเวรตัดกรรมได้ แต่ในเมื่อเขาไม่มีศรัทธาก็จะประพฤตินางตรงข้าม ท่านแอบตำหนิติฉินในใจว่า โธเอ๋ย อดสำห้ชื่อ กอบบุญ แต่ไม่สำเหนียกในบุญกุศลเลย ชื่อ กอบบาป ยังจะดีเสียกว่า

บวชแล้ว พระกอบบุญก็ได้ตั้งใจปฏิบัติกรรมฐาน ได้แต่นั่งกินนอนกินให้หมดไปวัน ๆ ร้ายไปกว่านั้นคือ ที่กุฎมี สีกาเข้าๆ ออกๆ ไม่เว้นแต่ละวัน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกอึดหนาระอาใจในความประพฤตินองพระลูกชายคุณนายสายบัว แรกๆ ก็ไม่กล้าว่ากล่าวตักเตือนเพราะเกรงใจคุณนาย แต่เมื่อพระหนุ่มประพฤติดิตพระวินัยบ่อยครั้งเข้า จึงต้องจัดการในฐานะที่เป็นสมภารเจ้าวัด หากไม่แล้วก็จะถูกตำหนิติเตียนว่าไม่ดูแลเอาใจใส่ลูกวัด ท่านเดินไปยังกุฎพระกอบบุญซึ่งขณะนั้นกำลังนั่งหยอกล้ออยู่กับสีกาคนที่ชอบมาบ้วนเบี่ยนอยู่ที่นั่นแทบทุกวัน และอยู่จนเย็นค่ำ

“พระกอบบุญ ผมขอร้องเถิดนะ เลิกทำในสิ่งที่ไม่ดีไม่งามเสียที นี่กว่าเห็นแก่พระศาสนาเถอะ”

“ผมทำผิดอะไรหรือครับสมภาร” บุรุษหนุ่มทมิฬถามกลับ

ย้อนถาม นึกซังน้ำหน้าสมภารรูปนี้ตั้งแต่วันแรกที่พบ หากไม่กลัวว่ามารดาจะตัดออกจากกองมรดกก็คงไม่ยอมมาบวชอยู่ที่วัดนี้

“ก็ท่านกำลังทำอะไรอยู่ล่ะ ยังจะมาถาม หรือว่าท่านมีติดบอดถึงขนาดแยกไม่ออกว่าอะไรดี อะไรชั่ว”

“ดีหรือชั่วมันก็ของสมมุติทั้งนั้นแหละครับ ผมไม่ยึดไม่ติดอะไรทั้งนั้น” พุดราวกับว่าตัวเองบริสุทธิ์หลุดพ้นแล้ว

“แสดงว่าท่านไม่เชื่อเรื่องกรรมใช่ไหม ไม่เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วอย่างนั้นใช่ไหม แล้วอย่างนี้จะมาบวชทำไม”

“ก็ผมบอกท่านตั้งแต่วันแรกแล้ว ว่าผมไม่ศรัทธาที่จะบวช แต่เพราะโยมแม่ขอร้องก็เลยต้องตามใจเขา” คนโกนหัวห่มผ้าเหลืองว่า เขาไม่นิมนต์ให้สมภารนั่ง ให้ยืนพูดอยู่อย่างนั้น พอเมื่อยขาหนักเข้าท่านก็จะได้กลับไปให้พันहुพันตา

“ในเมื่อตามใจก็ต้องทำให้ได้ตลอดซิ นี่ถ้าโยมแม่ท่านรู้จะเสียใจขนาดไหน เลิกประพติเหลวไหลเถิดนะ ไม่เช่นนั้นมันจะเป็นเวรเป็นกรรมกับตัวท่านเอง ขึ้นไม่เลิกจะต้องถูกกฎแห่งกรรมลงโทษ ท่านผิดมากู้ใหม่ เป็นพระทำอย่างนี้ได้อย่างไร โยมก็เหมือนกัน” ท่านหันไปพูดกับสตรีผู้นั้น

“ขอโทษนะที่อาตมาต้องพูดตรงๆ โยมก็มีลูกมีสามีแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมถึงทำอย่างนี้ล่ะ”

“ลูกสาวก็อยู่ส่วนลูกสาวซิจะสมภาร ตัวใครตัวมัน อะไรที่ทำให้ฉันมีความสุขฉันก็จะทำ” หล่อนพูดอย่างไม่ยี่หระ

“จริงอย่างที่น้องตุ้มเขาพูดนั้นแหละครับสมภาร ผมกับเขาตกลงกันแล้ว เราต่างพอใจซึ่งกันและกัน แล้วมันจะผิดที่ตรงไหน” ชายผู้หลงผิดว่า

“ผิดตรงที่ต่างคนก็ต่างมีเจ้าของนะซิ อย่าลืมนะศีลข้อ

กาเมศุมิฉณาจารย์ หากใครละเมิดจะต้องได้รับกรรมทั้งในชาตินี้และชาติหน้า ท่านเองก็มีลูกสาวสามคนไม่ใช่หรือ ถ้าไม่เลิกก่อกรรมทำเข็ญ กรรมจะไปตกที่ลูกสาว จำไว้เลยนะ จะจดไว้เป็นหลักฐานก็ได้ว่าจริงอย่างที่ผมพูดหรือเปล่า” สมภารวัดป่ามะม่วงพูดเพราะเห็นกรรมของบุรุษตรงหน้า

“สมภารครับ เรื่องกรรมเรื่องเวรอะไรผมไม่เชื่อทั้งนั้น เพราะมันพิสูจน์ให้เห็นแบบวิทยาศาสตร์ไม่ได้ ผมเรียนมาทางวิทยาศาสตร์ อะไรที่พิสูจน์ให้เห็นกับตาไม่ได้ผมเป็นไม่เชื่อเด็ดขาดจริงไหมจะน้องตุ้ม” เขาถาม คู่ชา

“จริงจะหลวงพี่ เรามั่นคนทันสมัยนี้จะ ไม่คร่ำครึเหมือนคนบางคน” หล่อนหมายถึงสมภาร มิรู้เลยว่าการจ้วงจาบสมณะผู้ทรงศีลบริสุทธิ์นั้นเป็นกรรมด่ามีวิบากด่า!

“เอาละ ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ขอให้จำไว้เลยว่าคนที่ผิดศีลชอกาเม ตายไปจะต้องปีนต้นจ้าว” สมภารพูดโกรธๆทั้งยังตั้งใจไม่กำหนด โกรธหนอ อีกด้วย

“อย่าห่วงเลยครับสมภาร ผมจะเอาเลื่อยไฟฟ้าใส่ลงไปด้วย เอาไว้เลื่อยหนามจ้าว” พระร้อยโทกลับเห็นเป็นเรื่องสนุกคนที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว เห็นความชั่วเป็นความดี ย่อมไม่มีจิตสำนึกในบาปบุญคุณโทษดังเช่นหญิงชายคุ่นี่ พระเจริญคร้านที่จะต่อปากต่อคำกับคนทั้งสองจึงคิดว่าจะกลับกุฎิ เพราะเย็นพูดมานานจนรู้สึกเมื่อย

บุรุษหนึ่งเดินตรงมายังท่าน ครั้นถึงก็ก้มลงกราบสาม ครั้งแล้วลุกขึ้นยืน พูดกับสมภารว่า

“ท่านครับ ผมมาตามเมีย นั่งผู้หญิงคนนี้เป็นเมียผม มันลักลอบเป็นชู้กับไอ้พระคนนี่ ตั้งแต่ไอ้หญิงไม่ได้บวช” เขาชี้

หน้าคนทั้งสอง

“ระวังปากหน่อย เดี่ยวจะกินน้ำพริกไม่ได้” ร้อยโท ผู้ครองผ้าเหลืองพูดโครธๆ ส่วน คู่ขา ค้อนปะหลับปะเหลือกให้คนเป็นสามีที่ไม่ได้ตีทะเลียนกัน

“ก็ลองดูซิ นี่ถ้ากูไม่เกรงใจผ้าเหลืองก็จะเลาะฟันมึงออกมาสักสองสามซี่ ไอ้คนหน้าด่าน เทียวเป็นชู้กับลูกกับเมียเขาไม่เลือกหน้า ประพฤติชั่วแบบนี้หน้าจะถูกไล่ออกจากราชอาณาจักรนานแล้วไม่รู้ล่อยนวลอยู่ได้ยังไง” บุษขผู้มาใหม่พูดด้วยโทสะ แล้วเหมือนจะรู้ว่าเป็นการไม่สมควร จึงลงนั่งยองๆยกมือประนมพุดกับสมภารว่า

“ผมต้องขออภัยด้วยนะครับท่าน มันเหลืออดเหลือทนจริงๆ ไอ้คุณนี่มันคงเป็นสัตว์นรกมาเกิด ถึงได้ทำชั่วช้าลามกไม่เลือกแม่ในวัดในวา ดูหนังนี่มันแต่งเนื้อแต่งตัวชิ กะหรีซัดๆ” เขามองคนเป็นเมีย ผู้หญิงผิวคล้ำจัด ย่อมผมสีแดง หน้าตามีไผ่ผ้า ใส่เสื้อผ้ารัดรูปจนเห็นร่องรอยของกันเหี่ยวๆ ในสายตาของพระกอบบุญหล่อนดู เข็กซี้ หากในสายตาของสมณะหล่อนคือซากศพ!

“ช่างเขาเถอะโยม เขาทำกรรมอันใดไว้ก็ต้องได้รับผลของกรรมนั้น อาตมาเองก็อ่อนนอกอ่อนใจ ช่างไม่ละอายและเกรงกลัวต่อบาปกันเสียเลย โยมปลงเสียให้ตก เอาไว้ให้กฎแห่งกรรมลงโทษเขาก็แล้วกัน”

“ผมก็พยายามปลงแล้วครับท่าน แต่มันก็ปลงไม่ตกสักที่ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น นางผู้หญิงคนนี้นั้นทำกับผมเจ็บแสบมาก ไม่รู้เวรกรรมอะไรของผมที่ไปได้ผู้หญิงโสเภณีมาเป็นเมีย นี่กว่ามันจะกลับเนื้อกลับตัวได้ ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าสันดานผักเบี้ยมันยอมไม่ขึ้นร้าน ถึงจะทำร้านให้ตียังไง มันก็ไม่ไต่ขึ้นมา เหมือนหนังนี้

ผมอุตส่าห์หอบหิวมันออกมาจากช่อง ลูกติดท้องมาผมก็ยอมรับ เป็นพ่อ เลี้ยงดูเหมือนเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของผมเอง ขนาดนี้ มันยังไม่เห็นความดีของผม ไม่ยอมกลับมาเนือกลับตัว เตียวแรดไปกับคนโน้น เตียวแรดไปกับคนนี้ ไม่เลือกลูกใครผิวใคร ตอนที่มาติดกับไอ้ทหารนี่ ผมก็ขอร้องให้เลิกกัน มันก็ไม่ยอมเลิก หน้าด้านยิ่งกว่าถนนวนรถยนต์” ผู้มาใหม่พูดอย่างคั่งคั่น

“ก็มึงว่าเป็นเมีย แล้วไหนล่ะทะเบียนสมรส น้องตุ้มเข่าบอกไม่ได้จดทะเบียนกับมึง แล้วจะมาเป็นเมียได้อย่างไร” มารในร่างพระพูดแบบไม่อายปาก

“มึงก็พูดหน้าด้านๆยิ่งจู้ทุกที แล้วมึงล่ะมีทะเบียนกับน้องนี้หรือเปล่า เมียมึงที่จดทะเบียนกันนะทั้งสวยทั้งดี ทำไมมึงไม่รักเขาแต่กลับมาหลงนังผู้หญิงชั่วคนนี้ หน้าตามันหรือก็ดูไม่ได้ ด้ายังกะอีก” คนไม่ได้ตีทะเบียนโต้กลับ

“แล้วมึงล่ะ ในเมื่อเขาชั่วเขาไม่สวย มึงตามมาหึงมาหวงทำไม จริงไหมจ๊ะน้องตุ้ม” บุรุษไรร่างอายุเถียงข้างๆคูด

“จริงจ๊ะหลวงพี่” สาวเนื้อหอมตอบเสียงอ่อนเสียงหวาน พลังขม้ายชายตาให้ หลวงพี่ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงสุดจะทนดูคนไรร่างอายุทั้งสอง ประกอบกับยืนมานานจนรู้สึกเมื่อย จึงบอกชายผู้นั้นว่า

“เรากลับกันเถอะโยม อย่าไปสนใจคนคู่นี้เลย เขาพากันลงนรกตั้งแต่ยังไม่ทันตาย ปล่อยไปตามกรรมของเขาเถอะ” พูดจบก็เดินกลับไปยังกุฎิที่พัก บุรุษผู้มาใหม่ลุกขึ้นเดินตามไปอย่างหงอยๆ กระนั้นก็ยังหันมาตำหนิทั้งสองว่า “เชิญมึงสองคนแหวกว่ายอยู่ในทะเลกามกันต่อไป ปีนต้นจิวเมื่อไรแล้วจะรู้สึก”

๒๔

เปรตคุณนายแดง

วันโกน แรม ๗ ค่ำ เดือนยี่ สมภารวัดป่ามะม่วงได้รับนิมนต์ไปฉันเพลที่หมู่บ้านบางมะยม อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี โดยนายหล่อขับรถไปส่งถึงหัวทุ่ง จากนั้นต้องเดินตัดทุ่งไปอีกสองกิโลเมตรเพราะรถเข้าไม่ได้ สมภารหนุ่มไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นความลำบาก เพราะชีวิตท่านต้องเผชิญกับความทุกข์ยากมาจนขาชิน เคยหาบของไปขายที่ตลาดบางขามซึ่งไกลจากบ้านถึง ๑๔ กิโลเมตร เคยเดินลัดทุ่งลุยน้ำลุยโคลนในยามค่ำคืนเพื่อไปดูลูกที่วัดไธย่ เมื่อไปถึงนอกจากจะไม่ได้ดูลูกแล้ว ยังถูกนักเลงเจ้าถิ่นซ้อมจนสะบักสะบอมกลับมา

นายหล่อผู้จงรักภักดีจอดรถไว้ที่หัวทุ่งแล้วเดินตาม หลวงพี่ไป ท่านเพิ่งหายจากอาพาธใหม่ๆ อาจจะเป็นลมเป็นแล้งกลางทาง จึงต้องคอยติดตามดูแลรับใช้อย่างใกล้ชิด บรรพชิตหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์หนึ่งคน เดินมาถึงบ้านงานทันเวลาเจริญพระพุทธมนต์พอดี เป็นงานทำบุญวันเกิดเจ้าของบ้านและเพื่อความเป็นสิริมงคลแก่เจ้าของวันเกิด พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูปจึงเจริญพระพุทธมนต์ บทธรรมจักร หรือที่มีชื่อเต็มว่า ธรรมจักรกัปปวัตตনสูตร อันเป็นเทศนาภักดิ์แรกที่พระพุทธองค์ทรงแสดงโปรดนักบวชทั้ง ๕ รูปที่ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน แขวงเมืองพาราณสี พระสงฆ์เจริญ

พระพุทธรณ์ต์จับลง พวกแม่ครัวช่วยกันล่ำเลียงอาหารมาวาง
พิธีกรนำกล่าวถวายสังฆทาน แล้วเจ้าภาพช่วยกันประเคน
ภัตตาหาร พระสงฆ์พิจารณาอาหารแล้วจึงลงมือฉัน

เสร็จพิธีทำบุญ พระสงฆ์ ๘ รูปจากวัดใกล้บ้านพากัน
กลับ ส่วนสมภารวัดป่ามะม่วงยังคงนั่งคุยกับเจ้าภาพเพื่อรอให้นาย
หล่อได้รับประทานอาหารจนอิ่มหน้าสำราญก่อน ขณะที่พระกับ
คฤหัสถ์กำลังคุยกันอยู่นั้น เสียงร้องกรี๊ดๆก็ดังขึ้น เด็กหญิงอายุ
ประมาณสิบสามสิบสี่ลงนอนชักดิ้นชักงอ ส่งเสียงร้องไม่ลืมหูลืม
ตา

“บานเย็นเอ็งเป็นอะไรไปหรือลูก เป็นอะไร” คนเป็นแม่
ถาม พลางเขย่าตัวลูกสาว เด็กหญิงหยุดร้องแล้วลุกขึ้นนั่ง พุด
กับคนเป็นแม่ว่า

“ข้าไม่ใช่ลูกแก อย่ามาถูกต้องตัวข้า”

“ทำไมพูดกับแม่อย่างนั้น นี่แม่เอ็งนะ” นางระเบียบว่า
คนเป็นลูกสาว ครั้นสบตาก็ถึงกับชนลูกชู้ เพราะแววตาลูก
ของนางดูแข็งกร้าวราวกับตานางยักษ์

“ข้าบอกว่าไม่ใช่ๆ ถอยออกไปข้าจะขอคุยกับหลวงพี่” พุด
จบก็คลานเข้ามาหนึ่งต่อหน้าพระเจริญ ก้มลงกราบเบญจางค
ประดิษฐ์สามครั้ง แล้วถามขึ้นว่า

“หลวงพี่จำดิฉันได้ไหมจ๊ะ”

“ดิฉันไหนล่ะ หนูชื่ออะไรจ๊ะ” ท่านถาม ออกแปลกใจที่
เด็กหญิงแทนตัวเองว่า ดิฉัน แทนที่จะเป็น หนู และเรียกท่าน
ว่า หลวงพี่ แทนที่จะเป็น หลวงพ่อ

“ดิฉันคุณนายแดงยังงี้ล่ะจ๊ะ คุณนายแดงเจ้าของตลาด
สดท่าโพธิ์ลพบุรีนี่จ๊ะ ที่เคยไปทอดกฐินวัดพรหมบุรีสามปีซ้อน

สมัยที่สมภารชอท่านกำลังสร้างโบสถ์” คุณนายแดงในร่างเด็กหญิง บานเย็นบอกล่าว พระเจริญนี่ก็ถึงสตรีร่างท่วม ผิวขาว อายุ ประมาณห้าสิบเศษที่เคยมาเป็นเจ้าภาพทอดกฐินติดกันถึงสาม ปีซ้อน กระทั่งการสร้างโบสถ์เสร็จสิ้นลง หลังจากนั้นนางก็ได้ เป็นเจ้าภาพทอดกฐินตามวัดต่างๆอีกหลายวัด คุณนายแดงเป็น คนมีชื่อเสียงในทางทำบุญ ทอดผ้าป่า ทอดกฐินมาเป็นสิบๆวัด เมื่อปีที่แล้วนางเป็นลมตาย ท่านยังไปงานศพ

“อ้อ. จำได้แล้ว นี่โยมทำไมมาเข้าเด็กล่ะ แล้วไปเกิดอยู่ที่ สวรรค์ชั้นไหน” ท่านถาม แน่ใจว่านางต้องได้ขึ้นสวรรค์เพราะ ทำบุญทำทานมามาก คำถามของท่านทำให้วิญญาณในร่างเด็กหญิง ร้องไห้ พุดทั้งน้ำตาว่า

“ดิฉันไม่ได้เกิดในสวรรค์หรอกจะ ดิฉันเกิดเป็นเปรต ต้อง ถูกทรมานด้วยการอดอยากหิวโหย อดข้าว อดน้ำ หมากพลุกก็ไม่มี จะกิน ลำบากเหลือเกินจะ” นางโอดครวญ

“เป็นเปรตก็ยิ่งอยากกินหมากด้วยหรือ” พระหนุ่มเห็นเป็น เรื่องแปลก ผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์พากันตั้งใจฟังด้วยเป็นเรื่องที่ไม่เคย ได้ยินได้ฟังมาก่อน

“ตอนเป็นมนุษย์อยากกินอะไร พอเป็นเปรตก็อยากกินอัน นั้นแหละจะ ผิดกันแต่ว่าตอนเป็นมนุษย์หากินเองได้ แต่พอมาเป็นเปรตทำอย่างนั้นไม่ได้ ต้องคอยรับส่วนบุญที่ถูกหลานอุทิศมา ให้ แต่นี่พวกเขาไม่เคยอุทิศมา ดิฉันก็เลยต้องอดอยากปากหอมง ที่มาเข้าเด็กก็เพื่อจะได้ขอความเมตตาจากท่านให้ช่วยอุทิศส่วนบุญ ส่วนกุศลมา ดิฉันจะได้หมดเวรหมดกรรม และไปเกิดในสวรรค์ เสียที” วิญญาณในร่างเด็กหญิงบานเย็นบอกล่าว

“ที่โยมพุดมานี้เอาตมาซักงแล้วนะ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น

ละโยม อาตมาเห็นโยมทำบุญไม่พัก ทั้งทอดผ้าป่าทอดกฐิน แล้ว
ทำไมถึงได้มาเกิดเป็นเปรตล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกกังขา

“เพราะมันไม่ใช่บุญที่แท้จริงนะซีจ๊ะหลวงพี่ ถ้าพูดกันตรงๆ
ก็คือดิฉันทำบุญเอาหน้า ไม่ได้เกิดจากศรัทธาที่แท้จริง บุญอยู่ที่
ใจจะ ถ้าเรามีจิตใจที่เป็นบุญเป็นกุศลไม่ต้องทอดผ้าป่าทอดกฐิน
ก็ได้ ดิฉันก็เพิ่งจะมารู้แจ่มแจ้งก็ตอนมาเกิดเป็นเปรตนี้แหละ
หลวงพี่รู้ไหมว่าทำไมดิฉันถึงต้องเกิดเป็นเปรต” นางถามพระเจริญ

“อาตมาไม่รู้หรอก โยมช่วยเล่าให้ฟังหน่อย ญาติโยมเขา
จะได้จดจำไว้เป็นอุทาหรณ์” พระหนุ่มมองเห็นประโยชน์ที่คนฟัง
จะได้รับ

“ตกลงจ๊ะ ดิฉันจะเล่าให้ฟังเป็นธรรมทาน เมื่อตอนเป็น
มนุษย์ดิฉันไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าบุญคืออะไร คิดว่าทอดผ้าป่าทอดกฐิน
นี้แหละคือบุญ แท้จริงแล้วเป็นความเข้าใจผิดอย่างมหันต์ เพราะ
บุญไม่ได้อยู่ที่สิ่งเหล่านี้ แต่อยู่ที่จิตใจ บุญสูงสุดคือการฝึกจิตให้
มีสติ รู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ทุกขณะจิต ที่เรียกว่าการเจริญวิปัสสนา
กรรมฐานอย่างที่หลวงพี่สอนญาติโยมอยู่นี้แหละ หลวงพี่สอนให้
พวกเขาได้รู้จักกับบุญสูงสุดในพระพุทธศาสนา ดิฉันขออนุโมทนา”
คุณนายแดงในร่างของเด็กหญิงยกมือขึ้นประนมจตหน้าผาก
พลางกล่าว สาธุ แล้วจึงเล่าต่อ

“ที่ดิฉันต้องเกิดเป็นเปรตก็เพราะตายขณะที่จิตมีโลภะ
คนเราจะตายไปเกิดเป็นอะไรก็ขึ้นอยู่กับจิตตอนใกล้จะตายนี้แหละ
ถ้าเป็นกรรมเขาเรียกว่า อาสันนกรรม หมายถึงกรรมที่ทำขณะ
กำลังจะตาย ถ้าตอนตายจิตมีโลภะจะไปเกิดเป็นเปรต จิตมีโทสะ
จะเกิดเป็นสัตว์นรก จิตมีโมหะจะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ดิฉันก็เพิ่ง
จะมารู้ตอนที่มาเป็นเปรตนี้แหละจ๊ะ แต่ก่อนไม่รู้อะไร”

“แล้วโยมว่าอันไหนร้ายที่สุด เกิดเป็นเปรต เป็นสัตว์นรก หรือว่าเป็นเดรัจฉาน” ท่านทอดสอบความรู้คนเกิดเป็นเปรต

“เกิดเป็นเดรัจฉานร้ายที่สุดจะ เพราะเกิดเป็นเปรต เป็น สัตว์นรก ถึงจะทุกข์ทรมาน แต่ก็ชั่วระยะเวลาไม่นาน แต่ถ้า เป็นสัตว์เดรัจฉานต้องเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏนานมาก เพราะกิเลสที่ร้ายที่สุดคือโมหะ อย่างดิฉันนี่ถ้าหมดกรรมจากการ เป็นเปรตก็จะได้ขึ้นสวรรค์ แต่ก็ยังไม่ถือว่าสูงสุด เพราะยังต้อง เวียนว่ายตายเกิด ถ้าจะให้สูงสุดต้องถึงพระนิพพาน การทอดผ้าป่า ทอดกฐินจะได้ขึ้นสวรรค์ แต่ถ้าต้องการเข้าถึงพระนิพพานต้อง เจริญวิปัสสนากรรมฐาน” คุณนายแดงพูดได้ถูกต้องตามหลัก คำสอนในพระพุทธศาสนาทุกประการ

“แล้วโยมไปทำอย่างไรถึงได้ตายขณะจิตมีโลภะละ” สมภาร วัดป่ามะม่วงถามอีก

“เรื่องมันยาวจะ แล้วดิฉันจะเล่าถวาย ก่อนอื่นขอกินข้าว กินน้ำให้อิ่มหมึพื้มนก่อน ช่วยจัดอาหารให้ฉันกินหน่อยเถอะ” นางบอกเจ้าของวันเกิด บุรุษวัยห้าสิบเศษจึงสั่งให้แม่ครัวที่กำลัง นั่งฟังอยู่ไปจัดการ เปรตในร่างของเด็กหญิงบานเย็นกินอาหาร อย่างเอร็ดอร่อยสมกับที่ทอดอยากหิวโหยมานาน อิ่มข้าวแล้วนาง ก็ขอกินหมาก แล้วจึงเริ่มเล่าต่อ หากคราวนี้เสียงที่พูดไม่ชัดเจน เท่าครั้งแรกเพราะอมหมากไว้ในปาก

“จิตดิฉันมีโลภะเพราะอยากได้ที่นาคืน คือดิฉันยกที่นา ให้ลูกไปแล้ว ภายหลังได้ไปขอคืน ด้วยผลกรรมอันนี้ทำให้ดิฉัน ต้องมาเป็นเปรต” แล้วหันไปพูดกับบรรดาผู้ที่นั่งฟังอยู่ว่า

“พ่อแม่พี่น้องจำไว้นะ ยกสมบัติให้ลูกแล้วอย่าได้ไปขอคืน มิฉะนั้นจะต้องเกิดเป็นเปรตเหมือนฉัน”

“ทำไมโยมถึงทำอย่างนั้นละ ยกให้เขาแล้วก็แล้ว ไปขอคืน
นะบาปมากรู้ไหม” พระเจริญพูดเสียงตำหนิ

“จะหลวงพี่ ดิฉันก็เพิ่งจะรู้ว่าบาปมาก ถึงต้องมาลำบาก
ลำบากอย่างนี้ ดิฉันเป็นแม่ที่ไม่ยุติธรรม รักลูกไม่เท่ากัน คือ ดิฉัน
มีลูกสองคน คนโตเป็นผู้ชาย คนเล็กเป็นผู้หญิง พอพ่อเด็กตายดิฉัน
ก็จัดการแบ่งสมบัติให้ลูกสองคนเท่าๆกัน ลูกชายเขาก็แยกครอบครัว
ไปทำมาหากินอยู่ที่เชียงใหม่ ส่วนลูกสาวอยู่กับดิฉัน ต่อมา
ลูกสาวแต่งงานกับลูกชายเจ้าของโรงสี ดิฉันก็ดีใจว่าได้ลูกเขยฐานะ
ดี ก็คิดว่าเขาจะร่ำรวย แต่มันไม่เป็นอย่างนั้น เจ้าลูกเขยดิฉัน
เขาชอบเล่นการพนัน เรียกว่าฝึการพนันเข้าสิงเลยเขี้ยวละ พอเตี้ย
ตายเขาก็ได้เป็นเจ้าแกโรงสี แต่แล้วก็เล่นการพนันจนต้องขาย
กิจการให้คนอื่น พอเงินหมดเขาก็มาเอาของลูกสาวดิฉัน ลูกสาว
ก็ให้ ต่อมาถึงกับขายสมบัติจนหมด ทองหยอง ไร่นาสาโท ลูกหัว
ผลาญเรียบ ดิฉันก็ส่งสารลูกสาวเลยบากหน้าไปหาลูกชายที่
เชียงใหม่ ไปขอคืน ตอนแรกลูกชายเขาก็ไม่พอใจ หาวว่าดิฉัน
ตามใจลูกมากเกินไป เขาก็ไม่ยอมให้ แต่ลูกสะใภ้เขาบอก พี่ให้แม่
แกไปเถอะ เราก็คสร้างของเราเองมาได้มากมายแล้ว คงไม่อดตาย
หรอก เมื่อลูกสะใภ้พูดอย่างนี้ ลูกชายก็ยอมคืนนาให้ ซึ่งต่อมา
ลูกเขยก็เอาไปขายเล่นการพนันหมดอีก ดิฉันเสียใจเป็นลมตาย
เตี้ยวั้น แล้วก็เลยมาเกิดเป็นเปรตนี้แหละจะ”

เมื่อคุณนายแดงเล่าจบ พระเจริญจึงถือโอกาสสั่งสอนญาติ
โยม เพราะนานๆจะมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นสักครั้ง และเพื่อ
ให้ญาติโยมมั่นใจยิ่งขึ้นว่ากรรมนั้นมีจริง ท่านจึงเล่าเรื่องราวที่คล้าย
คลึงกันนี้ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีมาแล้ว

“ฟังโยมเล่าทำให้อาตมานึกถึงเรื่องราวของโยมปลูก รายนี้

ก็ตายไปเกิดเป็นเปรตเหมือนกัน ตอนมีชีวิตอยู่ชอบทำบุญมาก ทอดผ้าป่าทอดกฐินไม่พัก ในสายตาของคนทั่วไปดู เหมือนว่าโยม ปุกเป็นคนมีศรัทธาในพระศาสนาอย่างเหลือเกิน แต่เอาตมารู้ว่า นั้นไม่ใช่ศรัทธาที่แท้จริง เขาเรียกว่าศรัทธาหัวเต่า

“เป็นอย่างไรครับศรัทธาหัวเต่า” โยมเจ้าของบ้านถาม

“คือศรัทธาที่ไม่แน่นแฟ้นจริงจัง ที่คนโบราณเขาพูดกันว่า ศรัทธาหัวเต่า หลบเข้าหลบออก นั้นแหละ”

“อ้อ. เข้าใจแล้วครับ นิมนต์พระคุณเจ้าเล่าต่อ” เขา ประนมมือ นิมนต์ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงเล่าว่า

“โยมปุกแกมีนาอยู่ ๘๐ ไร่ มีลูกเขยสองคน เขยใหญ่ เป็นคนขอนแก่นชื่อคำมี เป็นลูกศิษย์กรรมฐานของอาตมาสมัย ที่ยังอยู่วัดพรหมบุรี เมียเขาชื่อบุญยืน ส่วนเขยเล็กเป็นคนชยันต ขี้ฉ้อฉลริษยา ข้างฝ่ายพ่อตาแม่ยายคือโยมพ่อเนกับโยมปุกก็มีอคติ รักเขยเล็กเกลียดเขยใหญ่ เขยเล็กเขาประจบเก่ง ส่วนเขยใหญ่ ทำทางโง่เง่า ไม่พูดไม่จากับใคร เขยเล็กได้ทำนาลุ่มซึ่งเป็นนาดี ส่วนเขยใหญ่ทำนาดอนซึ่งแห้งแล้งไม่มีน้ำ เขาก็ชวนเมียนั่ง กรรมฐาน เจริญสติปัญญา ๔ ก็เกิดปัญญาแก้ปัญหาได้ นาดอน ที่ว่าไม่ดีก็กลับกลายเป็นนาดี อาตมาถามว่าทำอย่างไรนาถึงดี เขา ก็ตอบว่าเขาเจริญสติปัญญา ๔ เกิดปัญญาว่าต้องทำคันนาสูงๆ กักน้ำไว้ แล้ววิดน้ำเข้านา ก็สามารถปลูกข้าวได้ ทำอยู่สองสาม ปีก็มีเงินซื้อที่นาเป็นของตัวเองได้ ๕ ไร่ ข้างฝ่ายเขยเล็ก นาลุ่ม ที่เคยดีกลับไม่ดี มีผักปอดขึ้นเต็ม ปลูกข้าวไม่ได้ ก็มาบอกพ่อตา แม่ยายขอแลกนากับเขยใหญ่ พ่อตาแม่ยายก็อคติมาพูดกับเขยใหญ่ ขอแลกนากับเขยเล็ก เขยใหญ่คือโยมคำมีมาปรึกษาอาตมา บอก หลวงพ่อครับพ่อแม่เขาทำอย่างนี้ถูกแล้วหรือ อาตมาก็ปลอบใจ

ว่าเอาเถอะเขาอยากได้ก็ให้เขาไป เขยใหญ่ก็ยอมให้แลก สองคน ผัวเมียพากันเจริญกรรมฐานทุกวัน ก็เกิดปัญญาจึงพากันไปตัดไม้ไผ่มาทำราวกันผักปอด นากลับตีขึ้นมามาก ส่วนเขยเล็กพอไปทำนาดอน นากลับไม่มีแต่ต้นเข่งขึ้นเต็มไปหมด ก็ไปบอกพ่อตาแม่ยายขอแลกนาคืน พ่อตาแม่ยายก็อคติ รักเขยเล็กมาก ก็บอกเขยใหญ่ว่า เอาละ นาดีแล้ว ให้เขยเล็กมันทำสักปี ส่วนเอ็งให้กลับไปทำนาดอนอย่างเก่า เขยเล็กเป็นคนเกียจคร้าน แล้วก็ไม่สนใจเรื่องวิปัสสนา อาตมาเคยไปที่บ้านชวนเขาว่ามาเจริญวิปัสสนาอย่างเขยใหญ่ซิ เขาบอกไม่เอา ผมไม่ชอบมานั่งหลับหูหลับตา โยมจำไว้เลยนะ คนที่มาเจริญวิปัสสนาจะต้องเป็นคนมีบุญ ถ้าไม่มีบุญต่อให้เอาช้างมาจุดเขาก็ไม่ยอมมา เหมือนอย่างเขยเล็กคนนี่”

“แล้วเมียเขาละจะ เห็นด้วยกับผัวหรือเปล่า” คุณนายแดงถาม

“ก็ต้องเห็นด้วยนะซิ ถึงอยู่ด้วยกันได้ เขาเรียกว่ามีธรรมเสมอกัน”

“เหมือนลูกสาวดิฉัน ที่เห็นดีเห็นงามไปกับผัวจนทรัพย์สมบัติย่อยยับไม่มีเหลือ”

“อย่าไปคิดอะไรมากเลยโยม เรื่องมันแล้วไปแล้ว ขอให้คิดถึงแต่สิ่งที่ตั้งแวมและบุญกุศลที่เคยทำไว้ จะได้จุดจากภูมิเปรตไปอุบัติในภูมิเทพ นะโยมนะ” ท่านให้กำลังใจ เปตชน

“จะ ดิฉันจะพยายามทำตามทีหลวงพี่แนะนำ หลวงพี่อย่าลืมหุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ดิฉันด้วยนะจ๊ะ”

“ตกลง แล้วอาตมาจะทำตามที่ขอ” พระเจริญให้สัญญา

“ท่านเล่าเรื่องเขยเล็กเขยใหญ่ต่อเถิดจะ กำลังสนุก” แม่

คร้าวพูดขึ้น

“เล่าถึงไหนแล้วละ” ท่านถามคนฟัง

“ถึงตอนเขยเล็กกับเมียไม่ยอมมาเจริญกรรมฐานจ๊ะ”

“ถูกแล้ว เขาหาว่ามานั่งหลับหูหลับตา ที่นี้อยู่มาวันหนึ่ง เขาก็ปรึกษากับเมียว่าจะฆ่าเขยใหญ่เพื่อเอาที่นามาเป็นของตน เขยใหญ่ปลูกบ้านใหม่แล้ว แต่ยังไม่ไต่ย้ายไปอยู่ ยังคงอยู่รวมกันที่บ้านพ่อตาแม่ยาย และกินข้าวรวมกัน เขยใหญ่กับเมียก็พากันเจริญกรรมฐานและเกิดนิมิตว่าเที่ยงนี่ย่ากินข้าวนะ ก็ไม่ยอมกินข้าวเพราะเขยเล็กกับเมียแอบเอายาพิษใส่ในอาหาร ปรากฏว่าแม่ยายไปหนึ่งที่เขยใหญ่ ส่วนน้องสาวหนึ่งที่พี่สาวทั้งที่ตัวเองเป็นคนวางยา เลยต้องมาตายเพราะความริษยา แม่กับลูกสาวคนเล็กตาย เรื่องนี้แสดงให้เห็นโทษของการริษยา และอันิสงส์ของการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน” ท่านถือโอกาสสอนญาติโยม

“แล้วพ่อตาเขารู้ไหมครับว่าเขยเล็กเป็นคนวางยา” เจ้าของวันเกิดถาม

“รู้ซิ เขาก็เลยไล่ออกจากบ้านเพราะลูกสาวก็ตายไปแล้ว ยังดีที่เขาไม่เอาเรื่อง ไม่เช่นนั้นคงติดคุกหัวโตเลยเพราะฆ่าคนตายถึงสองคน ในที่สุดทรัพย์สมบัติทั้งหมดทั้งนานอกนาก็ นาลุ่มนาดอน นาข้าวหนักข้าวเบาเลยตกเป็นของเขยใหญ่ทั้งที่ไม่อยากได้ เขามาเล่าให้อาตมาฟังที่วัดป่ามะม่วง มากับเมีย พอเล่าจบก็บอกกับเมียว่า แม่อีหนู เราก็นั่งกรรมฐานของเราต่อไปนะ ไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐานแล้ว นี่เห็นไหม คนดีทำอะไรก็ดีไปหมด นามีแต่ตันแข่งก็ทำให้เป็นนาดีได้ เขาคิดจะฆ่าอุตุสำหรับเอายาพิษไปใส่ขามข้าว ก็เกิดนิมิตห้ามกินข้าว เลยแม่ยายกับเมียตัวเองมาตายแทน เมียก็รู้ว่าเป็นยาพิษแต่ทำไมถึงไปกิน เพราะอำนาจ

ของอภุศลไชใหม่ ส่วนเขยใหญ่กับเมียรอดตายมาได้เพราะอำนาจของอภุศลคือกรรมฐาน ซึ่งถือเป็นบุญสูงสุด นี่แหละญาติโยมโปรดจำไว้ ไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐานเหมือนที่เขยใหญ่เขาพูดมานั้นแหละ แล้วแม่ยายพอดตายก็ไปเกิดเป็นเปรต ส่วนลูกสาวไปตกนรก ที่อาตมารู้เพราะเขามาขอส่วนบุญ”

“ใครมาขอจ๊ะ แม่หรือลูกสาว” คุณนายแดงถาม

“แม่ ส่วนลูกสาวอยู่เมืองนรก มาไม่ได้เพราะถูกควบคุมอย่างแข็งขัน ถ้าจะมาต้องหนีเหมือนอย่างเป๊ะเหล็งฮ้วยหนีมาเข้ายายเภา แต่พอกลับไปก็ต้องถูกลงโทษ นี่มีหลักฐานนะ อาตมาประสบมากับตัวเองสมัยที่ยังอยู่วัดพรหมบุรี”

“หลวงพี่ ดิฉันเห็นจะต้องลา ดิใจที่ได้พบหลวงพี่ ดิฉันกำลังจะหมดกรรมแล้ว ขอกราบนมัสการลา” คุณนายแดงในร่างของเด็กหญิงบานเย็นกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วถอยออกมา เมื่อลุกขึ้นยืนก็ล้มผิงลง โชคดีที่ศิรชะไปพาดอยู่บนตักแม่ครัว นางระเบียบตกใจรีบเข้าไปเขย่าตัวลูก พระเจริญจึงแนะนำว่า

“ไปเอายาตมมาจ่อที่ปลายจมูก ประเดี๋ยวก็ฟื้น” มีคนลุกขึ้นไปหายาตมมาส่งให้ นางรับมาเปิดฝาออกแล้วจ่อที่ปลายจมูกลูกสาว ประมาณสิบนาทีเด็กหญิงก็ฟื้นและลุกขึ้นนั่ง

“หนู รู้จักคุณนายแดงเจ้าของตลาดสดท่าโพธิ์หรือเปล่า”
เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม

“ไม่รู้จักจ๊ะ หลวงพ่อถามทำไมหรือจ๊ะ”

“ก็เมื่อกี้หนูบอกว่าเป็นคุณนายแดง คอยอยู่กับหลวงพ่อดังนาน ไม่รู้ตัวหรือ”

“ไม่รู้เลยจ๊ะ แม่ ฉันเป็นอะไรไปหรือ” เด็กหญิงถามมารดา

นารีผล

“เอาไว้กลับบ้านจะเล่าให้ฟัง หลวงพี่ฉันกับลูกขอลา”
นางกราบสามครั้งแล้วบอกลูกสาวให้ทำตาม จากนั้นจึงพากันลง
เรือนไป

๒๕

มะขามกายสิทธิ์

“ท่านสมภาร ช่วยไปดูต้นมะขามหลังวัดหน่อยเถอะครับ ผมว่ามันยังงัวยู่นา” นายวังซึ่งมีบ้านอยู่เหนือวัดมารายงาน ตอนสายวันหนึ่ง

“มันยังงัวยู่นะ มันยังงัวยู่นะ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง พุดเหมือนยวนทั้งที่มีได้เป็นญวน

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันเป็นยังงัวยู่นะ รู้แต่เวลาที่เอี้ยยอ อีกำนันมากินลูกเบ็ดลูกไก่อผม ผมไล่ยิงมัน มันก็พากันบินไปเกาะ ที่ต้นมะขาม ผมก็เอาปืนลูกซองยิง แต่มันยังไม่ออก พอหัน ปากกระบอกปืนไปทางอื่นกลับยิงออกทุกที ผมว่าไอ้ต้นมะขามนี้ มันต้องมีอาถรรพ์นะครับท่านสมภาร” นายวังลงความเห็น

“จริงครับหลวงหน้า ผมเก็บเม็ดมันมาเล่น รูปร่างประหลาด ขอบกล ไม่เหมือนกันเลยสักเม็ดเดียว” เด็กชายสำริดซึ่งนั่งฟัง อยู่ห่างๆเอ่ยขึ้น

“ไม่เหมือนยังงัวยู่นะ ไหนเอามาให้หลวงหน้าดูซิ” ท่านบอกเด็ก ชาย

“นี่ไงครับ ฝักหนึ่งจะมี ๑๒ เม็ด แต่ละเม็ดไม่เหมือนกัน เลย” เด็กชายควักเม็ดมะขามออกจากกระเป๋ากางเกงส่งให้ท่าน พระเจริณูรับมาดูอย่างพิถีพิถระหาก็พบว่าแต่ละเม็ดเป็นรูปสัตว์

มองเห็นชัดเจน ท่านจัดเรียงลงบนพื้นกระดานที่ละเม็ด เริ่มจากรูปหนู วัว เสือ ไปจนถึงรูปหมู รวมได้ ๑๒ รูป นับเป็นเรื่องแปลกประหลาดมาก จึงพูดกับนายวังว่า “โยม เม็ดมะขามนี้เป็นรูป ๑๒ นักษัตรนะ ดุชิ นีปีชวดรูปหนู ปิจลรูปวัว ไปจนถึงปิกุนรูปหมู โยมลองพิจารณาดูซิว่าเหมือนกับที่อาตมาเห็นหรือเปล่า” นายวังก้มลงดูใกล้ๆ คุรุหนึ่งก็เงยหน้าขึ้น บอกสมภารว่า

“จริงครับ ๑๒ นักษัตรชัดเจนมาก ไม่น่าเป็นไปได้” บรูษว้ยห้าสิบเศษรู้สึกพิศวง

“เพราะอย่างนี้กระมังป็นถึงยังไม่ออก” เด็กชายสาริตสันนิษฐาน

“อย่าเพิ่งสรุปอะไรง่าย ๆ มันอาจจะมึะไรมากกว่านั้น ประเดี๋ยวเราไปดูกัน สาริตเอ็งช่วยไปบอกพระกับเถรให้เตรียมมิดไปทางถ้ำรอบๆ ต้นมะขามด้วย ไปเดี๋ยวนี้เลย” ท่านสั่งเด็กชายสักครู่จึงชวนนายวังเดินไปยังต้นมะขามหลังวัด เมื่อไปถึงก็สั่งให้พระภิกษุและสามเณรซึ่งเดินตามมาติดๆ เพื่อจะช่วยกันถางต้นหนามพุงดอออกให้เป็นทางเตียนเดินเข้าไปถึงโคนต้นได้ บริเวณรอบๆ ต้นรกเรื้อ มีทั้งต้นหนามพุงดอ ต้นเขี้ยววูง ต้นช้อย และต้นสาบเสือ พระภิกษุและสามเณรช่วยกันถางจนเหงื่อตกกว่า บริเวณนั้นจะโล่งเตียน พระเจริญเก็บมะขามที่หล่นอยู่ใต้ต้นขึ้นมาสามฝักส่งให้เด็กชายสาริต

“เอ็งลองแกะดูซิ ฝักหนึ่งมีกี่เม็ดแล้วดูด้วยว่าเหมือนกันทุกฝักไหม” เด็กชายจัดการปอกเปลือกที่หุ้มเนื้อมะขามออก ปรากฏว่าแต่ละฝักมีอยู่ ๑๒ ข้อ ครั้นแกะเนื้อออกก็ปรากฏว่าเม็ดข้างในเป็นรูป ๑๒ นักษัตรทั้งสามฝัก เหมือนกับที่เขาให้ท่านดูเมื่อ

ครูนี้

“ผมว่าเพราะมันเป็นรูป ๑๒ นักษัตริย์เองถึงได้ยังไม่ออก” เด็กชายยังยืนยันความคิดเดิม

“คงไม่ใช่มัง อาจมีใครเอาพระสมเด็จมาลึ้มทิ้งไว้ใต้ต้นก็ได้ ลองช่วยกันค้นหาซิ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงคิดไปอีกทางหนึ่ง แล้วท่านก็พบที่ประหารนักโทษอยู่ที่โคนต้น เป็นหินมีแท่นรองนั่ง มีสลักครบถ้วนพอที่จะสันนิษฐานได้ว่าเป็นที่ประหารชีวิตอย่างแน่นอน

“นั่นอะไรครับท่านสมภาร” นายวังถาม

“ที่ประหารชีวิตนักโทษ แสดงว่าบริเวณนี้เคยเป็นที่ประหารมาก่อน เอละ วันหลังจะขอแรงพระเถรมาถางให้กว้างออกไปอีก เพื่อจะพบหลักฐานอะไรเพิ่มขึ้น วันนี้คงเหนื่อยกันแล้ว ได้เวลาเพลพอดี กลับไปฉันเพลกันเถอะ” ท่านบอกพระภิกษุและสามเณร

คืนนั้น หลังจากสวดมนต์แผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ดังที่เคยปฏิบัติอยู่เป็นประจำทุกค่ำคืนแล้ว พระเจริญยังได้แผ่เมตตาไปดูดันมะขามที่ท่านพบที่ประหารนักโทษอยู่ใต้ต้นของมัน แล้วภาพเหตุการณ์ครั้งอดีตก็ปรากฏขึ้นในนิมิต เป็นภาพที่เพชฌฆาตกำลังประหารนักโทษ ก่อนประหารมีการบวงสรวงเทวดา เครื่องบวงสรวงมีหัวหมู บายศรี มีเพชฌฆาตสามคน คนหน้าเป็นคนรำดาบ คนหลังเตรียมตำรอลูกสองคน คนหน้าที่รำดาบไม่ใช่คนพื้น คนหลังเป็นคนพื้น พื้นเสร็จก็ถีบลงบ่อไป แท่นประหารถูกวางไว้ใกล้บ่อซึ่งห่างจากต้นมะขามออกไปทางซ้ายมือประมาณ ๑๐ วา ในบ่อมีศพอยู่เต็ม ที่กระดุกุ่กร่อนก็หลายศพ ก่อนจะประหารเพชฌฆาตจะทำพิธีขอขมาลาโทษผู้ตายเสียก่อน เพื่อจะได้ไม่จอง

เวรจองกรรมกันต่อไปในชาติหน้า เพราะถือว่าเป็นการทำตามหน้าที่ มิได้มีเรื่องโกรธเคืองกันเป็นส่วนตัว

ได้เห็นภาพเหตุการณ์ในนิมิตแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง จึงได้รู้ว่าการที่ต้นมะขามป็นยิงไม่ออกนั้นเพราะมีเทพดาเข้าสิงสถิต จึงกลายเป็นต้นมะขามกายสิทธิ์ด้วยประการฉะนี้ ท่านจักษ์ต้องสงเคราะห์ศพในบ่อนั้นด้วยการขุดขึ้นมาเผาปนกิจให้เป็นที่ยอมรับร้อย พวกเขาจะได้ไปผุดไปเกิด

วันรุ่งขึ้น พระเจริญจึงขอแรงพระภิกษุและสามเณรในวัดไปช่วยกันถางป่ารอบๆต้นมะขาม และได้พบบ่อศพห่างจากต้นมะขามไปทางซ้ายประมาณ ๑๐ วา ตามที่เห็นในนิมิต ท่านบอกลูกวัดว่า

“คืนนี้มาช่วยกันขุดศพขึ้นมา คงต้องใช้เวลาลึกสองสามคืนกว่าจะเอาขึ้นมาหมด”

“ทำไมต้องขุดกลางคืนด้วยล่ะครับท่านสมภาร” พระรูปหนึ่งถามเพราะท่านเป็นคนกลัวผี

“ถ้าขุดกลางวันเรื่องมันก็จะเอิกเกริก ชาวบ้านเขาก็จะรู้ฉันไม่ต้องมาให้ชาวบ้านรู้ ประเดี๋ยวก็ได้แห่กันมาขุดหาของมีค่าแล้วถ้าเจ้าของเขาหวังก็จะมาจองเวรจองกรรมกันไม่ยอมไปผุดไปเกิด เพราะฉะนั้นงานนี้ต้องทำกลางคืน”

“ถ้าเช่นนั้นผมขอเฝ้าวัดได้ไหมครับ ขึ้นมาทั้งหมดเกิดขโมยเข้ามาชนพระพุทธรูปไปก็จะได้ไม่คุ้มเสีย นะครับท่านสมภาร”

“ไม่ต้องเฝ้าหรอกคุณ ให้หลวงตาอ่อนกับหลวงตาเฟื่องเฝ้าก็พอแล้ว” สมภารตอบ เพราะภิกษุสองรูปนี้ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมใดๆ

“ไม่พอหรือครับ หลวงตาอ่อนท่านก็นั่งสูบยาเส้น ฉัน
ชาตรากระต่ายแล้วท่านก็จำวัด ส่วนหลวงตาเฟื่องนะเลิกพูดถึง
กว่าจะกลับจากบ้านเมื่อกี้สองสามทุ่ม เมื่อเช้านี้ก็เก็บน้อยหน้าที่หลวง
ตาอ่อนปลุกไว้ไปตีหมยาม แบบนี้บาปไหมครับ” พระหนุ่มอยาก
จะ

“บาปชิ เอาของสงฆ์ไปโดยไม่ได้รับอนุญาต บาปมาก
ผมหัวน้ใจเหลือเกินว่าหลวงตาเฟื่องแกจะต้องไปเป็นเปรต เพราะ
จิตแกมีโลภะขโมยของสงฆ์ไปให้ลูกหลานกิน ผมเตือนแกตั้งหลาย
ครั้งหลายหน แกก็ไม่เชื่อจนผมคร้านที่จะเตือน” สมภารพูดอย่าง
รู้สึกระอาในความประพฤติของหลวงตาผู้เป็นพระลูกวัด

“แบบนี้ไม่บวชขังจะบาปน้อยกว่า เอ้อ.คนเรานี้ก็แปลก
นะครับท่านสมภาร แทนที่จะสร้างกรรมทำดีกลับมาก่อกรรมทำชั่ว
แทนที่จะบวชเพื่อละกิเลสกลับมาบวชเพิ่มกิเลส ทำให้พระศาสนา
พลอยมัวหมองไปด้วย พระดีๆนี่นับวันจะหายากขึ้นไปทุกวัน
นะครับ ผมเห็นคนเขาสร้างวัดสร้างวาถกันแล้วก็รู้สึกหดหูใจ วัด
เพิ่มขึ้นแต่พระที่มีคุณภาพกลับลดจำนวนลง เหมือนที่คนเขาพูด
กันว่า สร้างวัดให้หมาขี้ หาพระดีอยู่ไม่ได้ ท่านสมภารเห็นด้วย
ไหมครับ”

“เอาละๆ ผมว่าเราช่วยกันถางป่าให้เสร็จเถอะ คึนนี้จะได้
เริ่มชุดศพ” สมภารพูดตัดบท

“ผมขออนุญาตเฝ้าวัดนะครับ ท่านสมภารยังไม่ออก
ปากอนุญาตผมเลย” พระหนุ่มทวง

“เอาเถอะๆ คุณจะทำงวัดหรือทำงตัวเองก็ตามแต่ เป็น
อันว่าผมอนุญาต คุณจะไม่มาช่วยก็ได้”

“ผมทำงวัดจริงๆครับ ทำไมผมจะต้องทำงตัวเอง” พระ

หนุ่มแก้ตัว

“ห้วงตัวเองซี ก็คุณเป็นคนกลัวผีไม่ใช่หรือ ที่ไม่อยากมาขุดศพเพราะคุณกลัวผี” ท่านพูดแทงใจดำ พระลูกวัดจึงจำต้องนิ่ง

ตกกลางคืน การขุดศพก็เริ่มขึ้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงใคร่ครวญดูแล้วเห็นว่าควรจะขุดขึ้นมาให้หมดในคืนเดียว เพราะความลับไม่มีในโลก เกิดพระภิกษุและสามเณรรูปใดเปลือยไปพูดให้ชาวบ้านรู้ เรื่องก็จะยุ่ง ดังนั้นจึงบอกลูกวัดว่าจะต้องทำให้แล้วเสร็จในคืนนี้ และท่านเองก็ลงมือช่วยขุดด้วย มิใช่แต่จะคอยสั่งการเท่านั้น บรรดาลูกวัดเห็นสมภารทำอย่างขะมักเขม้นเช่นนั้น ก็ช่วยอย่างตั้งอกตั้งใจ และแล้วการขุดศพก็ไปเสร็จเอาเมื่อเวลาสองยาม จำนวนศพที่ขุดได้ประมาณ ๒๐ ศพ ซึ่งรวมอยู่ในบ่อเดียวกันทั้งหมด นอกจากศพแล้วยังได้แหวนใส่นิ้วมือ แหวนใส่แขน และตะกรุดจำนวนมาก ซึ่งสิ่งของเหล่านี้พวกชาวบ้านอยากได้ไว้ในครอบครองของตน

“ต้องเอาใส่โลงใหม่ครับท่านสมภาร” สามเณรถามขึ้น

“คงไม่ไหวกรรมัง ศพมากมายออกอย่างนี้จะเอาโลงที่ไหนมาใส่หवादไหว ไม่เป็นไรไม่ใฝ่เรามีแยะ ประเดี๋ยวตัดไม้ใฝ่มาทำเป็นแคร่หามไปที่เมรุแล้วบอกชาวบ้านมาช่วยกันเผา จะได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้พวกเขา นิมนต์ทั้งพระทั้งเณรมาช่วยมาตีกาบังสุกุลด้วย นิมนต์ทุกรูปเลย”

เวลาห้าโมงเย็นของวันรุ่งขึ้น พวกชาวบ้านก็มาร่วมงานฌาปนกิจศพนักโทษที่สมภารและลูกวัดช่วยกันขุดขึ้นมาจากบ่อใกล้ต้นมะขามหลังวัด ครั้นเล่าลือกันว่าต้นมะขามหลังวัดป่ามะม่วงเป็นมะขามกายสิทธิ์ คนก็พากันเก็บฝักของมันไปแกะเอาเมล็ดมา

ทำเป็นเครื่องรางของขลัง บ้างนำไปเลี่ยมทองแขวนคอแทน
พระเครื่อง บ้างนำไปทำเป็นตะกรุด และบ้างก็นำไปวางไว้ที่หิ้ง
พระเพื่อกราบไหว้บูชา

สองเดือนต่อมา หลวงบุเรศบำรุงการกับหลวงสมานวน
กิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ได้มาที่วัด พระเจริญเห็นเป็นโอกาสดีที่
จะสอบถามเรื่องเม็ดมะขามเป็นรูป ๑๒ นักษัตร จึงชวนบุคคล
ทั้งสองไปยังต้นมะขามหลังวัด หลวงสมานวนกิจเห็นต้นมะขาม
ใหญ่ขนาด ๕-๖ คนโอบ ก็คำนวณอายุตามหลักวิชาที่ได้ร่ำเรียน
มา

“อายุพันกว่าปีครับท่าน คงไม่พลาด ถ้าผิดพลาดก็คง
ไม่มาก” เขากราบเรียนพระเจริญ

“แล้วทำไมจึงมี ๑๒ ชื่อทุกฝัก แล้วเม็ดก็เป็นรูป ๑๒
นักษัตร” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถามพลางก้มลงเก็บมะขามฝัก
หนึ่งส่งให้หลวงสมานวนกิจ

“ท่านช่วยพิจารณาหน่อย ว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”
คุณหลวงวัยใกล้เจ็ดสิบรับมะขามฝักนั้นมาแกะเปลือกออก แล้ว
ใช้มีดพกที่ติดมาแกะเม็ดออกดูที่ละเม็ดจนครบ ๑๒ เม็ด หาก
ก็ไม่สามารถให้คำตอบได้ จึงถามเพื่อนที่มาด้วย

“หลวงบุเรศช่วยผมดูหน่อย ทำไมมันจึงเป็นเช่นนั้น”
คุณหลวงวัยเดียวกันก็ไม่อาจให้คำตอบได้ จึงพูดขึ้นว่า

“ผมก็เพิ่งจะเคยเห็นนี่แหละ เรียนด้านป่าไม้ เรียนต้นไม้
มาทุกชนิด แต่ไม่เคยเห็นมะขามที่ไหนเป็นอย่างนี้ เพิ่งจะมาเจอ
ที่วัดป่ามะม่วงนี่แหละครับ”

“นั่นซิ ผมก็ไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน เพิ่งจะมาเจอที่วัด
นี่แหละ สงสัยจะต้องนำไปเขียนเป็นตำราไว้ให้คนรุ่นหลังได้เรียน

ไม่เคยมีปรากฏในตำราวรรณศาสตร์เล่มใดมาก่อน ผมรับรองได้”
อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ว่า

“ถ้าเช่นนั้นอาตมาก็ไม่สามารถหาหลักฐานได้นะสิว่าเหตุใดมันจึงมีเม็ดเป็นรูป ๑๒ นักษัตร” สมภารวัยสามสิบเศษรู้สึกผิดหวัง

“ผมก็จนปัญญาครับ ไม่ทราบจะช่วยท่านได้อย่างไร เพราะไม่มีในตำรา ต้องขอประทานอภัย”

เมื่อไม่สามารถหาเหตุผลได้ว่าเหตุใดมะขามต้นนั้นจึงมีเม็ดเป็นรูป ๑๒ นักษัตร บุคคลทั้งสามมีสมณะหนึ่งกับคฤหัสถ์สอง จึงพากันเดินกลับมาที่กุฏิ เมื่อเดินผ่านต้นสัตตบรรณ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงถามขึ้นว่า

“ท่านช่วยคำนวณดูหน่อยเถอะว่าต้นสัตตบรรณนี้อายุกี่ร้อยปี” หลวงบุเรศฯกับหลวงสมานฯ แหงนมองขึ้นไปยังยอดต้นสัตตบรรณซึ่งสูงจากพื้นดินประมาณแปดวา แล้วตอบพร้อมกันโดยมิได้นัดหมายว่า

“ประมาณแปดร้อยปีครับ”

อุปนิสัยอย่างหนึ่งของพระเจริญคือ เป็นผู้ที่ชอบศึกษาหาความรู้ เมื่อหลวงบุเรศฯบำรุงการกับหลวงสมานวนกิจมาเยือนถึงวัด ท่านจึงถือโอกาสซักถามความรู้เกี่ยวกับวรรณศาสตร์ ซึ่งคุณหลวงทั้งสองก็ยินดีและเต็มใจที่จะถวายความรู้ สนทนาปราศรัยกันจนเป็นที่พอใจแล้ว บุรุษวัยใกล้เจ็ดสิบทั้งสองจึงลากลับ

บ่ายวันพระ หลังจากสอบอารมณ์ให้ญาติโยมที่มาปฏิบัติกรรมฐานเสร็จแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เดินกลับกุฏิเพื่อสรองน้ำ เด็กชายสำริดกำลังเดินเข้ามากุฏิเช่นกัน

“ไปไหนมา” ท่านถามลูกชายพระตุ้

“ไปสำนักชีมาครับ” เด็กชายตอบ

“ไปเล่นกับเจ้าแดงเจ้าขาวมาละซี”

“ครับ ก็ผมเหงา คิดถึงหลวงพ่ोजัง นานแล้วที่ท่านไม่มาเยี่ยม” พูดอย่างน้อยใจ

“ท่านคงงานมาก เอาเถอะ วันหลังหลวงน้าว่างจะพาไปเยี่ยมหลวงพ่อนะ” ท่านปลอบใจเด็กชาย

“ผมไม่เคยเห็นหลวงน้าว่างสักวันเดียว สงสัยคงคอยงกเลย คอยจนเป็นหนุ่มเลยมัง”

“เอาเถอะๆ ข้าคงมีวันว่างสักวันหรือกว่า”

“ครับ ผมก็หวังเช่นนั้น เอ้อ หลวงน้าครับ ชาวบ้านเขา ลือกันว่าเมื่อดมขามศักดิ์สิทธิ์นะครับ คนเขาเอาไปแขวนคอแทนพระเครื่อง วันหนึ่งเขาตกตึกแต่ไม่ยักกะตาย เพราะเมื่อดมขามช่วยไว้”

“อย่างนั้นหรือ ข้าก็ได้ข่าวมาหลายกระแส บ้างก็ว่าเดี๋ยวนี้เม็ดไม้เป็นรูป ๑๒ นักษัตริแล้ว บ้างก็ที่เป็นรูปหัวกะโหลกผี วันนี้ก็เอามาให้ดูรายหนึ่ง เป็นรูปอะไรเอ็งลองทายซิ”

“ผมทายไม่ถูกหรือครับ หลวงน้าเฉลยมาดีกว่า”

“เป็นรูปข้านะสิ ใส่แว่นตาซะด้วย ไม่น่าเป็นไปได้ ข้าจะไปอยู่ในเมื่อดมขามได้อย่างไร จะว่าเขาแกลังทำขึ้นมาก็เป็นไปไม่ได้ นับวันก็ยังมีเรื่องแปลกๆเกิดขึ้น วัดนี้ไม่รู้เป็นอะไร” พูดคล้ายบ่น

“นั่นซีครับ ไม่รู้วัดอื่นเขาเป็นอย่างนี้บ้างหรือเปล่า โดยเฉพาะวัดกลางทุ่งที่หลวงพ่อมผมเป็นเจ้าอาวาส”

“ข้าจะไปรู้เระะ ทำไมเอ็งไม่ไปถามหลวงพ่อเอ็งละ”

“ก็เมื่อไรหลวงน้าจะว่างพาผมไปละครับ”

นารีผล

“อูะ พุดไปพุดมาก็เข้าเนื้อข้าจนได้ ไม่พุดกับเอ็งแล้ว ข้าจะไปสรองน้ำละ” พุดจบกก็เดินขึ้นไปยังชั้นบนของกุฎิเพื่อเตรียมสรองน้ำ

นับตั้งแต่ขุดศพขึ้นมาทำการฌาปนกิจและนำอังคารไปลอยยังแม่น้ำเจ้าพระยา ต้นมะขามกายสิทธิ์ก็เฉาลงๆอย่างเห็นได้ชัด พระเจริญอยากรู้ว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น จึงแผ่เมตตาไปดูต้นมะขามในคืนวันหนึ่ง แล้วท่านก็ได้ทราบว่สาเหตุที่ต้นมะขามเหี่ยวเฉาลงและจะตายสนิทในอีกสองปีข้างหน้า เพราะเทพยดาที่สิงสถิตอยู่ได้พากันย้ายออกไปในคืนที่ขุดศพนั่นเอง สมภารวัดป่ามะม่วงได้ประจักษ์ในไตรลักษณ์ คือลักษณะ ๓ ประการแห่งสังขารธรรมทั้งหลาย อันได้แก่ อนิจจตา - ความเป็นของไม่เที่ยง ทุกขตา - ความเป็นทุกข์ และ อนัตตตา - ความเป็นของไม่ใช่ตน ดังมะขามกายสิทธิ์ต้นนี้ ซึ่งแม้จะอายุตั้งพันกว่าปีก็ยังคงมีวันสิ้นสุด

๒๖

พระพุทธรูปไม่ให้โทษ

“หลวงพ่อกะ พระพุทธรูปให้โทษเราได้ไหมคะ หนูกับสามี ได้เช่าพระพุทธรูปมาองค์หนึ่ง ตั้งแต่นำเข้ามาไว้ในบ้าน รู้สึกว่า โชคไม่ดีเลย ที่เคยทำมาค้าขึ้นก็กลายเป็นผิดเคือง เอาไปทิ้งน้ำ จะดีไหม” คนถามเป็นหญิงสาวอายุประมาณสามสิบ หล่อนมากับสามีวัยเดียวกัน

“ไม่ดีแน่ พระพุทธรูปเป็นพุทธานุสติคือ เป็นเครื่องให้ระลึก ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะให้โทษได้อย่างไร”

“นั่นสิครับหลวงพ่อกะ พระพุทธรูปคงไม่ให้โทษ แต่ผมก็อดแปลกใจไม่ได้ว่า ทำไมเราถึงโชคไม่ดีนับแต่ได้ทำมาไว้ในบ้าน” สามีหล่อนว่า

“โยมเอามาจากไหนล่ะ พระใหม่หรือเก่า”

“เราเช่ามาคะหลวงพ่อกะ เป็นพระเก่าแล้วก็เข้ามาในราคา ถูก เจ้าของเขาร้อนเงิน หลวงพ่อกะช่วยตรวจสอบให้หน่อยเถอะคะว่าที่เราโชคไม่ดีนั้นเป็นเพราะพระพุทธรูปหรือเปล่า”

“คงไม่ใช่แน่ ถึงอย่างไรอาตมาก็ไม่เชื่อว่าพระพุทธรูปให้โทษ เพราะเคยพิสูจน์มาแล้ว”

“พิสูจน์อย่างไรคะ”

“เอาละ อาตมาจะเล่าให้ฟัง เรื่องเป็นอย่างนี้” แล้วท่าน

จึงเล่าว่า

“สมัยที่อาตมาอยู่วัดพรหมบุรี อาตมารู้จักกับเจ้คนหนึ่งชื่อ เปี้ย มีอาชีพขายกล้วยแขกอยู่ในตลาด อาตมาเรียกแกว่าเจ้เปี้ย เพราะอายุแก่กว่าอาตมาสักสามหรือสี่ปี รู้จักกันตั้งแต่อาตมายังเป็นเด็ก ในเวลาต่อมาเจ้เปี้ยได้แต่งงานกับเถ้าแก่ร้านขายทองฐานะร่ำรวยเลยเลิกขายกล้วยแขก ตอนอาตมาบวช เจ้เปี้ยมีลูกสามคน แล้วก็เลยเรียกอาตมาว่า หลวงหน้า คือเรียกตามลูก

วันหนึ่งอาตมาไปแวะเยี่ยมแกที่ร้านขายทองในตลาด แกก็ให้ดูพระพุทธรูปเก่าแก่องค์หนึ่ง เป็นพระพุทธรูปปางสุขุทัย อายุประมาณ ๗๐๐-๘๐๐ ปี มีรูอยู่ที่แทน แกบอกอาตมาว่า หลวงหน้า พระองค์นี้พิกล ตั้งแต่ฉันเช่าเข้ามาไว้ในบ้าน ฉันกับเถ้าแก่ทะเลาะกันทุกวัน แล้วก็แปลกตรงที่ทะเลาะกันเวลาห้าโมงเย็นแล้วก็ไปเลิกเอาหกโมง เป็นอย่างนี้ทุกวันทั้งที่ก่อนหน้านี้นี้ไม่เคยทะเลาะกันเลย หลวงหน้าช่วยตรวจดูหน่อยเถอะว่าเป็นเพราะพระองค์นี้หรือเปล่า อาตมาก็ไม่เชื่อว่าสาเหตุจะมาจากพระพุทธรูป เลยแนะนำแกว่าสงสัยจะหิวข้าวมั้ง ถ้าเช่นนั้นให้พากันทานข้าวตอน ๔ โมง พอ ๕ โมงท้องอิมจะได้ไม่ทะเลาะกัน แกก็ทำตาม

วันรุ่งขึ้นก็มารายงานให้อาตมาทราบ บอก หลวงหน้าฉันกับเถ้าแก่ทำตามที่หลวงหน้าบอก แต่ก็ยังทะเลาะกันอยู่ดี พอห้าโมงตรงทะเลาะกันแล้ว ต่างคนต่างหงุดหงิด พอหกโมงเย็นก็หาย อาตมาก็แนะนำอีกว่า ให้เปลี่ยนมาทานบ่ายโมง ถ้ายังไม่หายก็เปลี่ยนมาทานสองทุ่ม เจ้เปี้ยก็กลับไปบ้าน รุ่งขึ้นอีกสองวันก็มารายงานอีก คราวนี้เถ้าแกก็มา อุ้มพระพุทธรูปมาด้วย เจ้เปี้ยรายงานว่า หลวงหน้า วันก่อนฉันกับเถ้าแกก็ทำตามที่หลวงหน้าแนะนำ คือทานข้าวตอนบ่ายโมง พอห้าโมงเบ็งก็ทะเลาะกันอีก

หกโมงจึงหยุดทะเลาะ ก็เลยตกลงกันว่าวันรุ่งขึ้นจะทานตอนสอง
ทุ่มตามที่หลวงหน้าแนะนำ ปรากฏว่าพอห้าโมงทะเลาะกันอีก คราว
นี้ทะเลาะกันยันสองทุ่มเลย เป็นอันว่าข้าวปลาไม่ได้กิน ฉัน
กับเจ้าแก้วแน่ใจว่าต้องเป็นพระองค์นี้ เลยเอามาฝากหลวงหน้าไว้
ช่วยตรวจให้ด้วยว่าพระองค์นี้มีอาการอะไรหรือเปล่า แล้วเขา
ก็พากันลากลับ อาตมาก็ไม่ได้ใส่ใจ แล้วก็ไม่ได้ตรวจให้ เดือน
ต่อมาอาตมาไปที่ตลาด ก็ไปแวะถามข่าวคราวที่ร้าน เจ้เปียก็
รายงานมาว่า ตั้งแต่เอาพระองค์นั้นไปฝากไว้ที่หลวงหน้า ฉันกับเจ้าแก้ว
ไม่เคยทะเลาะกันอีกเลย ต้องเป็นเพราะพระองค์นั้นแน่ๆ ฉันไม่
เอาคืนแล้ว ถวายหลวงหน้าเลย เจ้เปียว่าอย่างนี้”

“แล้วเวลาห้าโมงหลวงพ่อทะเลาะกับใครบ้างหรือเปล่า
ครับ” คนเป็นสามีถามเพื่อหาข้อสรุป

“จะทะเลาะกับใครล่ะ อาตมาเป็นพระ ขึ้นไปทะเลาะวิวาท
กับใครก็เป็นอาบัติโทษนะซี” ท่านตอบ

“ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่าพระพุทธรูปไม่ได้เป็นสาเหตุให้เจ้ากับ
เจ้าแก้วทะเลาะกันใช่ไหมคะ”

“เป็นหรือไม่เป็นอาตมายังไม่ตอบ ขอให้อดใจฟังต่อไป”

แล้วท่านจึงเล่าต่อ “อาตมาก็มาคิดดูว่า เอ. ทะเลาะกัน
เป็นเวลา ก็แปลกดี เจ้เปียกับเจ้าแก้วแกสวดมนต์ไม่เป็นทั้งคู่ ไม่
เคยสวด นั่งกรรมฐานก็ไม่เป็น อาตมาก็ถามเขาว่าเข้ามาองค์ละ
เท่าไร เจ้เปียกับบอกว่าพันบาท ซึ่งอาตมาก็ว่าไม่แพง เพราะเป็น
พระเก่า พอกลับวัดอาตมาก็พิจารณาพระพุทธรูปอย่างละเอียด
เป็นพระปางสุโขทัย สวยงามมาก ลวดลายสลักฝีมือประณีตเรียบ
ร้อย ขนาดหน้าตักกว้าง ๑๒ นิ้ว เสียอย่างเดียวคือมีรูที่ฐานเท่า
นั้น แล้วอาตมาก็ใช้วิธีดูแบบไสยศาสตร์ตามที่เคยเรียนมา โดย

ว่าคาถา พุทฺธ อารานนํ ฌมฺม อารานนํ สงฺฆ อารานนํ
ไอ้โฮ.ชนหัวลูกเลย ก็สรุปว่า พระองค์นี้ขลังดี แต่ยังหาสาเหตุ
ไม่ได้ว่าทำไมทำให้ผิวเมื่อยเขาทะเลาะกัน เลยเปลี่ยนวิธีใหม่ ด้วย
การสวดมนต์ให้พระองค์นี้ ขอบใจที่วิปัสสนาแล้วแผ่เมตตาบอกเทพที่สิงอยู่
ในพระพุทธรูปปางสุขุทัยองค์นี้ ขอท่านคลี่ใจให้รู้เหตุผลว่าทำไม
เจ็ทที่เข้าไว้จึงต้องทะเลาะกับสามี ขอให้ช่วยหาเหตุผลให้ได้

อาตมาก็ทำอย่างนี้ทุกวันๆ หลังจากนั้นประมาณหนึ่งเดือน
ได้ผลออกมาเลย แหม! พระพุทธเจ้าท่านลึกซึ้งเหลือเกิน แผ่
เมตตาทำให้ผลดีมาก คำสอนของพระพุทธเจ้าช่างอัศจรรย์เป็นที่
สุด”

“หลวงพ่อบอกสาเหตุได้หรือครับ”

“ถูกแล้ว ไม่น่าเป็นไปได้เลย เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ เรื่อง
ก็คืออยู่มาวันหนึ่ง คนที่วัดหัวบึงซึ่งอยู่หลังอำเภออินทร์ออกไป
หลายกิโลเมตร เขาได้ข่าวจากคำเล่าลือว่าอาตมาเทศน์มหาชาติ
เก่ง เทศน์กัณฑ์มัทรีคนฟังร้องไห้สลับตามพระนาง มัทรีไปเลย
เขาได้ข่าวมาว่าอย่างนี้”

“แล้วจริงหรือเปล่าคะ” หญิงสาวถามขึ้น

“อันนี้ต้องถามคนฟัง อาตมาเป็นคนเทศน์ตอบไม่ได้ เดี่ยว
จะหาว่าอวดอ้างสรรพคุณ แต่โยมคนนั้นเขามาบอกอย่างนี้ เจ้า
ภาพสงเขามานิมนต์อาตมาให้ไปเทศน์ที่วัดหัวบึง ตอนนั้นอาตมา
ยังหนุ่มนะ เพิ่งบวชได้ ๓-๔ พรรษา ถึงวันนัดอาตมาก็นั่งเรือ
ไปลงที่อำเภออินทร์ เจ้าภาพเขาส่งมอเตอร์ไซด์มารับ ต้องนั่ง
มอเตอร์ไซด์ไปอีก ๑๕ กิโลเมตร ออกไปกลางทุ่ง วัดหัวบึงเป็น
วัดธรรมยุต เพิ่งสร้างได้ไม่กี่ปี อาตมาก็รู้จักกับสมภารแต่ไม่รู้จัก
เจ้าภาพ”

“แล้วทำไมเขามานิมนต์ได้ล่ะครับ”

“คือเขาได้ข่าวเล่าลือว่าอาตมาเทศน์เก่ง จึงส่งคนมา นิมนต์ เหตุผลที่แท้จริงก็คือ เกิดจากเทพที่สิงสถิตในพระพุทธรูปดลใจให้เจ้าภาพอยากนิมนต์อาตมาทั้งที่ไม่รู้จักกัน คนขับมอเตอร์ไซค์ขับไปถึงบ้านหลังหนึ่ง ก็บอกอาตมาว่าแวะบ้านนี้ก่อนเถอะ เจ้าของบ้านเขาใจดี เดี่ยวผมจะล่องหน้าไปส่งข่าวเจ้าภาพก่อนแล้วจะกลับมารับ อาตมาก็บอกไม่แวะดีกว่าเพราะไม่รู้จักเจ้าของบ้าน เขาก็บอกแวะเถอะ อีกครั้งก็โล้ก็จะถึงบ้านเจ้าภาพ เดี่ยวผมกลับมารับ ก็ให้อาตมาลง อาตมานึกโกรธ จนต้องยื่นกำหนด โกรธหนอ โกรธหนอ

เจ้าของบ้านสองคนตายายเห็นก็รู้สึกจอลงมานิมนต์ขึ้นไปบนบ้าน หาน้ำร้อนน้ำชามาถวาย บ้านเขาน่าอยู่มาก เป็นเรือนทรงไทยหลังใหญ่ ก็สนทนาปราศรัยกัน โยมผู้ชายเล่าว่าเขาเคยบวชมา ๑๕ พรรษา เทศน์เก่ง มีคนนิมนต์ไปเทศน์ตามวัดตามลานข้าว ตามหมู่บ้าน และติดกัณฑ์เทศน์ครวระมาก ๆ ยิงเทศน์มหาชาติด้วยแล้วคนฟังไม่ลุกไปไหนเลย เวลานี้เขามีลูก ๕ คน เป็นนายอำเภอสองคน นอกนั้นก็รับราชการและแยกครอบครัวไปหมด เหลือสองคนตายายอยู่บ้าน อาตมาก็หันไปเห็นโต๊ะหมู่บูชา เป็นโต๊ะฝั่งมุขสวยงามมากแต่ไม่มีพระพุทธรูป จึงถามเขาว่าไม่มีพระบูชาหรือ เขาก็ตอบว่าไม่มี อาตมาบอกจะให้องค์หนึ่งเอาไหม ที่วัดมีเยอะ ทำพิธีพุทธาภิเษกที่วัดพิบูลทองแล้ว เขาก็บอกไม่เอาหรือครับ ผมไม่อยากจะองค์อื่นนอกจากองค์เก่าของผม พอโยมผู้ชายพูดอย่างนี้ โยมผู้หญิงน้ำตาร่วงเลย อาตมาก็ถามว่า แล้วพระองค์นั้นไปไหนล่ะ เขาก็เล่าให้ฟังถึงที่มาที่ไป เขาบอกตอนที่เขาบวชอยู่และไปเทศน์ตามบ้าน สมัยนั้นเขาอยู่

สุโขทัย มีคนเอาพระพุทธรูปติดกันศัเทศน์มา ๓ องค์ พอเขาสีกก็ถวายสมภารไป ๑ องค์ ถวายไว้ที่หอฉัน ๑ องค์ อีกองค์หนึ่งเขารักมากเก็บไว้เป็นส่วนตัว เป็นพระพุทธรูปปางสุโขทัย มีรูอยู่ที่แทน พอเขาเล่ามาถึงตอนนี้อาตมาก็ชักเอะใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ก็นั่งฟังต่อไป เขาก็เล่าว่าพอสึกมาก็มาได้ภรรยาที่พิษณุโลก แล้วลงมาทำมาหากินที่ชัยนาท กระทั่งมาจับจองที่ดินทำมาหากินอยู่ใกล้วัดแห่งนี้ มีลูก ๕ คน เรียนหนังสือเก่งทุกคน เขากับภรรยาก็สวดมนต์นั่งกรรมฐานทุกวัน ก็ทำมาค้าขึ้น มีที่นาถึง ๕๐๐ ไร่ พระพุทธรูปองค์นี้ทำให้เขารวย วันหนึ่งโจรมาปล้นบ้าน เอาเงินทองไปเขาไม่เสียดาย แต่เอาพระพุทธรูปไปเขาเสียดาย เสียใจร้องไห้อยู่หลายวัน พอถึงห้าโมงเย็นเขาก็กับภรรยา ก็มานั่งหน้าโต๊ะหมู่บูชา สวดมนต์ นั่งกรรมฐานแผ่เมตตาไปยังพระพุทธรูปที่ถูกโจรเอาไป ทำอย่างนี้ทุกวันเป็นเวลาติดต่อกันถึง ๗ เดือน นับแต่ถูกปล้น อาตมาก็ถามว่าพระโยมมีลักษณะอย่างไร เขาก็ตอบตรงตามลักษณะของพระองค์นั้นทุกอย่าง อาตมาก็แน่ใจว่าต้องใช่องค์นั้นแน่ แต่ก็นั่งไวยังไม่พูดอะไร พอตีมือเตอร์ไชต์มารับ อาตมาก็ลาเจ้าของบ้านไปเทศน์กัณฑ์มัทรีที่วัดหัวบึง วันนั้นกลับถึงวัดสี่มุม รุ่งเช้าอาตมาก็ไปหาเจ้เปีย ถามว่าซื้อพระมาจากใคร แกตอบว่าจากตาอิน พอตีอาตมารู้จักตาอิน ก็ตามไปที่บ้านแก”

“ตอนนี้แกยังอยู่หรือเปล่าคะ” หญิงสาวถาม

“ตายแล้ว ตายก่อนที่อาตมาจะย้ายมาอยู่วัดนี้”

“แล้วตาอินซื้อมาจากใครครับ หรือว่าเป็นคนไปปล้น”
คนเป็นสามีเอ่ยถาม

“เปล่าหรอก ตาอินแกเป็นคนตี ไม่ได้เป็นโจร แกบอก

แหม. ท่านครับ พระองค์นี้แปลกมาก มาอยู่บ้านผมหลานสาว สองคนหนีตามผู้ชายไปหมด ตระกูลผมไม่เคยเป็นอย่างนี้ ผมก็ โกรธพระ เลยชายให้เจ้เปียไปในราคาพันบาท อาตมาก็ถามว่า ซื้อมาจากไหน แกก็บอกซื้อมาจากบ้านทับยาที่เขาขายพระ อาตมาไม่ละความพยายาม อาตมาไปที่บ้านทับยา ถามร้านขาย พระว่า ชายพระให้ตาอินไปใช่ไหม เขาก็ตอบว่าใช่ ชายไป ๕๐๐ บาท อาตมาถามว่าทำไมถึงขาย แกก็ว่า ท่านเอ๋ย ตั้งแต่ได้ พระองค์นี้มา พอห้าโมงเย็นเมียผมด่าแหลกเลย แต่ก่อนไม่เคย เป็นอย่างนี้ มันด่าตั้งแต่ห้าโมงยันหกโมง พอหกโมงไปแล้วก็เลิก ด่า เป็นอย่างนี้ทุกวัน พอผมขายพระไปมันเลิกด่าเลย อาตมา ก็ถามอีกว่าโยมไปซื้อมาจากใคร เขาก็บอกบ้านให้ อาตมาก็ไป บ้านนั้น เขาก็บอก หลวงพี่ พอผมเช่าพระองค์นี้มา พี่น้อง ทะเลาะกันถึงขั้นขึ้นโรงขึ้นศาล พอขายพระองค์นี้ไป ศาลยกฟ้อง เลย ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ อาตมาก็ถามว่าไปเช่ามาจากใคร เขา บอกซื้อมาจากบ้านหนองส้ม เป็นบ้านเสือ คนบ้านนี้ยึดอาชีพ เป็นเสือเป็นโจรที่ขบถเขา เป็นกันเกือบทั้งหมู่บ้าน อาตมา ก็เลยจำใจต้องเข้าไปในดงเสือ นี่ใช้เวลาหลายวันเลยนะ ไม่ได้ทำใน วันเดียว”

“ตกลงหลวงพี่ไปบ้านเสือไหมครับ”

“ก็ต้องไป เพราะต้องการพิสูจน์ความจริงให้ได้ พอรุ่งขึ้น อีกวันอาตมาก็เดินทางไปบ้านเสือ ไปคนเดียว ไปถึงก็ถามหา บ้านที่ขายพระพุทธรูปให้โยมคนนั้น ก็ไปถามบ้านหนึ่งเขาก็บอก รู้จัก แล้วเขาก็พาไปบ้านโยมคนที่ขาย ไปถึงอาตมาก็ถามเขาตรงๆ ว่า โยม อย่างว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะ อาตมาเป็นพระภิกษุ อยาก จะถามว่าพระพุทธรูปที่โยมขายไปนะ โยมไปปล้นมาจากบ้านหัว

บึงไซ้ใหม่ ขอให้บอกมาตามจริง เท่านั้นแหละ โยมคนนั้นคว่า
ปีนมาจ่อใส่อาตมาเลย พุดโครธๆว่า นี่ท่านเป็นสายสืบให้ตำรวจ
หรือ ยิ่งทั้งเลยดีใหม่ อาตมาก็รีบท่องคาถาของสมเด็จพระโต

“คาถาอะไรคะ” คนเป็นภรรยาถามอย่างสนใจ

“คาถาเมตตามหานิยม ชลิ่งมาก โยมจำเอาไปใช้บ้างก็ได้
ไม่สงวนลิขสิทธิ์”

“คาถาว่าอย่างไรครับ” คนถามคือสามี

“เมตตคุณ อรหฺ เมตตตา แล้วเป่า เพียง! โยมคนนั้นลด
ปีนลงเลย เมตตตานี้ศักดิ์สิทธิ์เหลือเกินนะ ก็สรุปได้ว่า แก่ไปปล้น
เขามาจริง แล้วก็ขายกันต่อๆไปเป็นแถว ไปอยู่บ้านไหนพอห้าโมง
เย็น คนบ้านนั้นต้องทะเลาะกันทุกราย แหม! จับได้ตอนแม่เมตต
นี่เอง โยมเจ้าของพระบอกอาตมาว่าเขาช่วยกันแม่เมตตทำให้โจร
ทุกวัน โยมจำไปใช้เลยนะ อะไรก็สู้เมตตไม่ได้ โกรธใครเกลียด
ใครก็แม่เมตตให้เขาไป อย่าไปแข่งชกหักกระดูก เดี่ยวมันจะเข้า
ตัวเอง ถ้าแม่เมตตให้เขาก็จะสะท้อนกลับเข้ามาหาเราเองเหมือน
กัน”

“ตกลงสองตายายได้พระคืนใหม่ครับ”

“อาตมากำลังจะเล่าอยู่พอดี เป็นอันว่าพระพุทธรูปองค์นั้น
เป็นของสองตายายแน่ อาตมาก็ไปหาเจ้เปี้ย บอกจะขอซื้อพระ
พุทธรูปไปคืนเจ้าของ พบเจ้าของแล้ว เจ้เปี้ยจะขายเท่าไร เจ้
เปี้ยบอกไม่ขายหรอก จันถวายหลวงหน้า อาตมาก็ไม่ยอม เอา
เงินให้เขา ๑,๐๐๐ บาทตามราคาที่ซื้อมา เขาก็ไม่ยอมรับ ยืนยัน
ว่าถวายอาตมาเพราะตั้งแต่เอาพระพุทธรูปมาไว้วัด ไม่เคย
ทะเลาะกันอีกเลย

รุ่งขึ้นอีกวันอาตมาจึงเดินทางไปบ้านหัวบึง เอาพระพุท

รูปไปด้วย ห่อผ้าขาวสองชั้นอย่างดีเลย ไปถึงอาตมาก็บอก โยม
อาตมาเอาพระพุทธรูปมาให้ เขาปฏิเสธพร้อมกันทั้งสองคน บอก
ไม่เอาครับ ไม่เอาค่ะ พออาตมาแก้ห่อผ้าออก น้ำตาร่วงทั้งสอง
คนเลย จากนั้นก็ไม่สนใจอาตมาเสียแล้ว ช่วยกันสร่งน้ำพระพุทธร
รูป ปิดทอง สวดมนต์ทำกรรมฐาน อาตมานั่งดูเงียบๆ ดูเวลา
ด้วย ปรากฏว่าใช้เวลาถึงสองชั่วโมง บอกต้องต้อนรับให้สมกับ
ที่คิดถึง เสร็จแล้วถึงได้มานั่งคุยกับอาตมาๆ ก็เล่าเรื่องราวให้ฟัง
เขาก็หยิบเงินมาสองหมื่น บอกถวายเพื่อสนองพระเดชพระคุณ
อาตมาไม่รับ บอกว่าร้านทองเขาถวายอาตมาๆก็นำมาคืนเจ้าของ
จึงไม่รับ สตางค์เดียวก็ไม่รับ เขาก็พากันขอบคุณอาตมา กราบ
แล้ว กราบอีก

เรื่องนี้อาตมาขอสรุปว่าของบางอย่างเป็นพิษสำหรับเจ้า
ของ ไม่ควรซื้อไว้ ไม่ใช่พระพุทธรูปให้โทษนะ พระพุทธรูปไม่
ให้โทษใครแน่นอน แต่ถ้าเจ้าของเขาหลงแหง และสิ่งนั้นได้มา
ในทางมิชอบ เช่นลักเขามา ปล้นเขามา ของนั้นก็อยู่กับเราไม่
ได้ อย่างเช่นพระพุทธรูปองค์นี้ ไม่ใช่พระให้โทษ แต่เทพที่สิง
สถิตในพระพุทธรูปบันดาลให้เป็นไป อาตมาขอฝากไปคิดเป็น
การบ้านด้วย อาตมาได้พิสูจน์ให้เห็นแล้ว”

“แสดงว่าพระพุทธรูปที่เราสองคนเช่าไว้อาจมีที่มาเหมือน
กับองค์ที่หลวงพ่อก็ได้ ขอความกรุณาหลวงพ่ช่วยตรวจสอบ
ให้ด้วยเถาะค่ะ” หญิงสาวอ่อนวอน หากเป็นเช่นเมื่อก่อน เจ้า
อวาสาวิตปามะม่วงคงต้องใช้เวลาหลายวันสืบสาวหาที่มาที่ไป แต่
เดี๋ยวนี้ท่านไม่ต้องทำเช่นนั้น เพราะประสบการณ์ที่ได้สะสมไว้มาก
ทำให้ไม่ต้องลำบากถึงปานนั้น เพียงหลับตาและพูดในใจว่า เห็น
หนอ ท่านก็รู้ที่มาที่ไปอย่างถ้วนถี่

“คนที่เอามาขายเขาขโมยมาจากวัดกลางทุ่ง ชายในราคา ๓๐๐ บาทใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“ใช่ครับ” คนทั้งสองตอบพร้อมกัน

“ขอให้โยมนำไปคืนสมภารตุ๋นเสีย เสร็จให้ท่านฟังตาม ที่อาตมาบอก ตอนนี้งานวัดกำลังหากันจ้าละหวั่นเลย พຽງนี้โยม เอาไปคืนนะ รู้จักวัดไหม”

“ไม่รู้จักครับ” คนเป็นสามีตอบ

“ไม่เป็นไร พຽງนี้มารับลูกศิษย์อาตมาไปด้วย เขาเป็น ลูกชายสมภาร เขาจะช่วยบอกทางให้” ท่านจัดการให้เด็กชาย สำรุดได้ไปเยี่ยมหลวงพ่อดำตามฝ้ายนั้นเรียกกรอง เป็นอันว่างาน นี้ ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว

๒๗

ไม้แแก้ดัดยาก

ชาวบ้านที่อาศัยอยู่รายรอบวัดมีฐานะยากจน พวกเด็กๆ ที่เป็นลูกหลานเมื่อเรียนจบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วก็ไม่มีโอกาสได้เรียนต่อ ทั้งนี้เพราะพ่อแม่ผู้ปกครองไม่มีเงินส่งเสีย สมภารวัดปามะม่วงคิดอยู่หลายปีว่าจะช่วยสงเคราะห์พวกเขาอย่างไร การเป็นสมภารเจ้าวัดໃ้จะสุขสบาย เพราะต้องคอยดูแลรับผิดชอบปากท้องของลูกวัด ซึ่งมีทั้งพระภิกษุ สามเณร แม่ชี และเด็กชายอีกสามคน

เนื่องจากสมภารท่านเป็นพระนักพัฒนา ได้ทำการพัฒนาทั้งด้านวัตถุและด้านจิตใจอย่างไม่หยุดยั้ง วัดปามะม่วงจึงเจริญรุ่งเรืองมาเป็นลำดับ เมื่อวัดเจริญท่านก็หันไปสนใจชาวบ้าน ต้องการให้พวกเขาได้มีอาชีพ นึกถึงวัดหนองโพที่หลวงพ่อเดิมและเจ้าอาวาสองค์ก่อนๆ ท่านໃ้ชีวิตเป็นสถานที่ฝึกอาชีพให้แก่ลูกชาวบ้าน มีการสอนด้านศิลปะการแสดง เช่น มวยไทย รำดาบ กระบี่ กระบอง ลำตัด ลิเก ซึ่งเด็กๆที่มาเรียนนำไปยึดเป็นอาชีพได้ ครั้นมาสมัยนี้ อาชีพดังกล่าวลดความสำคัญลง ท่านจึงไม่คิดที่จะสอนวิชาเหล่านี้ในวัดปามะม่วง หากก็ยังคงคิดไม่ออกว่าจะสอนอะไร

วันหนึ่ง พวกลูกศิษย์ที่เป็นอาจารย์โรงเรียนอาชีวศึกษา ได้มากราบเยี่ยม เจ้าอาวาสวัดปามะม่วงจึงถือโอกาสปรึกษาเรื่อง

นี้กับพวกเขา

“อาตมาคิดมานาน อยากจะให้ลูกหลานชาวบ้านแถวนี้เขามีอาชีพเลี้ยงตัวเองได้นอกเหนือจากการทำนา แต่ก็นึกไม่ออกว่าจะให้เขาทำอะไร”

“อย่างนี้ดีไหมครับหลวงพ่อ ตอนนี่เขากำลังนิยมเรียนตัดผม ตัดเสื้อผ้า หลวงพ่อก็เปิดสอนในวัดเลย พวกผมจะมาช่วยสอนให้” อาจารย์คนหนึ่งเสนอ

“หนูสนับสนุนค่ะหลวงพ่อ หนูก็จะมาช่วยสอน พอดีทางกรมอาชีพจะเขมเงินโยบายสนับสนุนการเปิดโรงเรียนฝึกอาชีพเคลื่อนที่ เปิดสอนในวัดเหมาะที่สุด หนูจะช่วยเรียนท่านผอ. ให้ติดต่อกับทางกรมให้” อาจารย์หญิงเห็นด้วย

“แหม! ดีจริง อาตมาขออนุโมทนา อาจารย์จะได้บุญได้กุศลมากทีเดียว ถ้าเช่นนั้นขอความกรุณาเรียน ผอ. ให้ดำเนินการด้วย” สมภารกล่าวอย่างยินดี

เดือนต่อมา วัดป่ามะม่วงก็กลายเป็นโรงเรียนฝึกอาชีพเคลื่อนที่ มีสอนตัดผม ตัดเสื้อ มีนักเรียนรุ่นสาวมาเรียนประมาณ ๒๐ คน เด็กหนุ่มมาเรียนตัดผมชาย ๗ คน แผนกตัดผมใช้เวลาเรียน ๓ เดือน แผนกเสื้อผ้าใช้เวลาเรียน ๖ เดือน เมื่อจบรุ่นหนึ่งก็รับรุ่นสองรุ่นสามต่อไปเรื่อยๆ ครั้นเรียนจบแล้ว สมภารยังช่วยหางานให้ทำ กล่าวคือเมื่อมีญาติโยมมาจากกรุงเทพฯ ท่านก็จะฝากฝังลูกศิษย์ให้ไปทำงานด้วย ลูกศิษย์ของท่านเมื่อเรียนจบหลักสูตรต้องเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอีก ๗ วัน จึงจะถือว่าจบอย่างสมบูรณ์ เมื่อไปทำงานจึงเป็นผู้มีคุณธรรม ซื่อสัตย์ ตั้งใจทำงานไม่เกียจคร้าน หญิงสาว ๒๐ คนที่จบรุ่นแรกประสบความสำเร็จเกินความคาดหมาย ทุกคนมีงานทำ และหลายคนได้

เป็น เจ้าแก้วเนี้ย เพราะเมียเจ้าแก้วเสียชีวิต เจ้าแก้วผู้ไม่ต้องการให้คนแปลกหน้าเข้ามาอยู่ในบ้านจึงแต่งงานกับลูกจ้างด้วยประการฉะนี้ นับเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของท่านสมภารในการสังเคราะห์ชาวบ้านแถบนั้น

วันเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในปีนั้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นที่พระครูสัญญาบัตร จาก พระเจริญ จึงเป็น ท่านพระครูเจริญ มาตั้งแต่บัดนั้น

วันที่ ๒๗ มีนาคม หลังจากฉันภัตตาหารเช้าแล้ว ท่านพระครูจึงเดินไปที่ศาลาการเปรียญเพื่อสอนวิปัสสนากรรมฐานให้แก่ญาติโยม ขณะที่ท่านกำลังขึ้นบันไดศาลา ก็ได้ยินเสียงดังก้องอยู่กลางนภา

“พระคุณเจ้า กระทบขอนมัสการลา วันนี้เวลาเก้านาฬิกา สีสิบห้านาที กระทบจะขอลา ต้นพิกุลจะโค่นลงมา” สมภารวัดป่ามะม่วงมองหาที่มาของเสียงก็ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดอยู่ ณ ที่นั้น พลันจิตก็คิดไปถึงเทพดาที่สิงสถิตอยู่บนต้นพิกุล เสียงเทวดานั้นเอง ท่านคิด ตามมองออกไปยังต้นพิกุล ลำต้นสูงใหญ่ออกอย่างนั้น หากโค่นลงมาคงทับหลังคาโบสถ์พังแน่ จึงพูดออกไปว่า

“จะไปก็ขอให้ไปดินะ แล้วก็อย่าทำให้โบสถ์ต้องเสียหาย เอาตมามีเงินซ่อม” ได้ยินเสียงตอบลอยมาเข้าโสตประสาทว่า

“ไม่ต้องห่วงขอรับ กระทบจะพยายามไม่ให้สิ่งใดต้องเสียหาย แต่ถ้าหลักเฉียงไม่ได้ก็จะให้เสียหายน้อยที่สุด ขอกราบขอบพระคุณที่ได้ให้อาศัยอยู่ ณ ที่แห่งนี้เป็นเวลาถึงร้อยปีของโลกมนุษย์ ซึ่งเท่ากับวันหนึ่งกับคืนหนึ่งของสวรรค์”

“แสดงว่าท่านมาจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ เพราะในคัมภีร์

บอกไว้ว่า ร้อยปีของโลกมนุษย์เท่ากับวันหนึ่งคืนหนึ่งของสวรรค์
ชั้นดาวดึงส์” ท่านอังกัมภีร์

“ถูกแล้วขอรับ กระผมอยู่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ถูกองค์อินทร์
ลงโทษเพราะผิดประเวณีกับนางฟ้า บัดนี้กระผมพ้นโทษแล้ว จึง
ขอนมัสการลา โปรดอย่าลืมที่กระผมเคยกราบเรียนไว้ ปี ๒๕๑๕
พระองค์เจ้าจะได้ไปพบนารีผลที่ประเทศศรีลังกา ปี ๒๕๒๕ จะได้
พบบ่อน้ำทิพย์ที่ประเทศจีน”

“อาตมาจดไว้แล้ว ถ้าไม่จริงจะให้ปรับกับใคร”

“กระผมจะลงมาให้ปรับ แต่รับรองว่าพระองค์เจ้าไม่ได้ปรับ
กระผมแน่ ต้องขอภัยที่มีได้ปรากฏตัวให้พระองค์เจ้าเห็น นิมนต์
พระองค์เจ้าไปสอนกรรมฐานให้ญาติโยมเถอะขอรับ”

“ขอให้โชคดีนะ ว่างๆก็ลงมาคุยกันบ้าง อาตมาอยากรู้
ว่าสวรรค์เป็นอย่างไรเพราะยังไม่เคยไป ตายแล้วไม่รู้จะได้ไปหรือ
เปล่า กลัวแต่จะต้องไปนรก”

“พระองค์เจ้าจะไม่ได้ไปทั้งสวรรค์และนรก เพราะพระองค์
เจ้ามีคุณธรรมสูงเกินกว่าที่จะไปเกิดเป็นเทพยดา จิตของพระองค์
เจ้าพ้นแล้วจากนรกและสวรรค์ มีที่หมายอย่างเดียวคือพระนิพพาน
กระผมขออนุโมทนาที่พระองค์เจ้าจะได้ตัดขาดจากวัฏสงสาร ส่วน
กระผมยังคงต้องเวียนว่ายอยู่อีกนาน โชคดีที่ได้มาอยู่วัดนี้ เพราะ
ทำให้กระผมเกิดความเบื่อหน่ายในการเวียนว่ายตายเกิด การเกิด
เป็นทุกข์ดังที่พระพุทธองค์ตรัสสอน เกิดเป็นมนุษย์ก็ทุกข์อย่าง
มนุษย์ เป็นเทวดาก็ทุกข์อย่างเทวดา ยิ่งถ้าเกิดเป็นสัตว์นรกก็ยิ่งทุกข์
หนักเข้าไปอีก กระผมสงสารคนที่ทำชั่ว ประพฤติผิดศีลธรรม เขา
คงไม่รู้ว่เมื่อตายจากโลกมนุษย์แล้วจะต้องไปชดใช้กรรม ถูก
ทรมานอย่างสาหัสสากรรจ์อยู่ในเมืองนรก รู้สึกว่ากระผมจะพุดมาก

ไปหน่อย ขอกราบนมัสการลา ขออำนาจพรให้พระคุณเจ้าจงบรรลุมรรค ผล นิพพาน โดยเร็วเทอญ” เป็นคำอวยพรที่ท่านพระครูปรารธนาอย่างยิ่ง

เสียงนั้นหายไปในอากาศ ท่านพระครูจึงเดินขึ้นบันไดชั้นสุดท้ายแล้วไปนั่งยังอาสนะ ผู้ปฏิบัติธรรมกำลังนั่งรอให้ท่านสอบอารมณ์

“ท่านสมภารเป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ อิจันเห็นยืนพูดอยู่คนเดียว” นางโกลาหมขึ้น

“อาตมาคุยกับเทวดา โยมไม่ได้ยินกันหรือกหรือ เขาพูดเสียงดังก้องไปทั่วบริเวณ”

“ไม่ได้ยินครับ ได้ยินแต่เสียงหลวงพ่อ” อุบาสกคนหนึ่งตอบและได้เสียงสนับสนุนจากคนอื่น ๆ

“อ้าว. จันเทวดาก็แก่ง้อตมานะซี แล้วกัน แบบนี้ใครมาเห็นเข้าก็จะหาว่าอาตมาเพี้ยน” ท่านบ่น

“เทวดาคุยอะไรกับท่านสมภารหรือจ๊ะ” นางโกลาหมอีก

“เขามาบอกว่าจะกลับเมืองสวรรค์เวลาเก้านาฬิกาสี่สิบห้า นาที เขามาอยู่ที่ต้นพิภุลครร้อยปีแล้ว อยู่มาตั้งแต่ก่อนพวกเราเกิด วันนีครบร้อยปี เขาจึงขอลากลับไปเมืองสวรรค์”

“จันก็จวนแล้วซีครับ นี่เก้าโมงแล้ว” อุบาสกก้มดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นเวลาเก้านาฬิกา

“ยังเหลืออีกสี่สิบห้านาที เอละ สอบอารมณ์กันก่อนแล้วค่อยออกไปยืนดูต้นพิภุล เทวดาบอกว่าพอเขาไปต้นพิภุลจะโค่นลงมา”

จากนั้นท่านพระครูจึงเริ่มสอบอารมณ์ให้กับญาติโยมซึ่งมีประมาณ ๓๐ คน ส่วนใหญ่เป็นโยมผู้หญิง โยมผู้ชายไม่ค่อย

ชอบมาวัดเพราะเอาเวลาไปกินเหล้าเจ้าชู้กันเสียมากกว่า เวลาไป
ตกรอกจึงมีพวกผู้ชายมากกว่าผู้หญิง!

เหลือเวลาอีกห้านาที่เทวดาก็จะไปจากวัดป่ามะม่วง
ท่านพระครูจึงชวนญาติโยมออกมายืนดูต้นพิกุลที่หน้าศาลา ทุก
คนรอดด้วยใจระทึก ตาจับจ้องที่ต้นพิกุลสูงใหญ่ นั้น ครั้นได้เวลา
ตามที่เทวดาบอก ต้นไม้ใหญ่อายุเกือบพันปีก็โค่นลงมาเสียงดังสนั่น
หวั่นไหว ความสูงของต้นยาวไปถึงโบสถ์ ท่านพระครูใจหายใจ
คิดว่าเมื่อลำต้นขนาดใหญ่เอนลงมาตรงหลังคาโบสถ์ ครั้นจวนถึง
กลับเป็ยงหลบเหมือนมีมือมหึมาผลักออกไป ลำต้นจึงล้มฟาด
ไปทับกำแพงแก้วพังไปแถบหนึ่ง กระนั้นก็เสียหายไม่มากนัก แต่
ถ้าเป็นหลังคาโบสถ์ย่อมหมายถึงโบสถ์พังทั้งหลัง

“ขอบใจมาก ขอบใจที่ไม่ทำให้โบสถ์พัง” ท่านพระครูพูด
ขึ้น

“หลวงพ่อบอกใจเทวดาหรือครับ” อุบาสกถาม

“ถูกแล้ว อาตมาใจหายหมด นึกว่าโบสถ์พังแน่คราวนี้
เขาบอกอาตมาว่าจะทำให้เสียหายน้อยที่สุด”

“อิฉันก็อกสันขวัญหายหมด กลัวโบสถ์พัง พวกเรายังยาก
จนอยู่ จะเอาเงินที่ไหนมาซ่อมมาสร้าง” นางโกลชุดอย่างโล่งอก

“เอาละ เห็นจะต้องขอแรงพวกชาวบ้านมาช่วยกันตัด
ปล่อยไว้อย่างนี้ก็จะเกะกะกีดขวางทางเดิน”

วันรุ่งขึ้นท่านพระครูจึงไปขอแรงพวกชาวบ้านให้มาช่วย
กันตัดลำต้นและกิ่งก้านพิกุลใหญ่ต้นนั้น ชาวบ้านเมื่อทราบว่่าต้น
พิกุลเคยเป็นที่สิงสถิตของเทวดาก็พากันหิยติดไม้ติดมือกลับไป
บ้านตนคนละท่อนสองท่อน ไม่เหลือให้ท่านพระครูเอาไว้ดูต่างหน้า
แม้แต่ท่อนเดียว!

สงเคราะห์พวกเด็กๆให้มีอาชีพเลี้ยงตัวได้แล้ว ท่านพระครูก็คิดจะสงเคราะห์คนเฒ่าคนแก่ผู้หมดเรี่ยวแรงที่จะทำมาหากิน ต้องอาศัยลูกหลานเลี้ยงดู ท่านคิดด้วยเมตตาว่าคนเหล่านี้ยังเหลือเวลาที่จะอยู่ในโลกมนุษย์อีกไม่นานนัก ควรจะได้สร้างความดีสะสมไว้เพื่อเป็นเครื่องนำทางชีวิตไปยังปรโลก การสร้างความดีไม่มีอะไรประเสริฐเท่ากับการเจริญพระกรรมฐาน ท่านจะให้พวกเขาได้มีโอกาสมาเข้ากรรมฐาน จึงบอกจุดประสงค์ให้ญาติโยมทราบ

“อาตมาอยากจะสงเคราะห์คนเฒ่าคนแก่ ใครมีพ่อแม่ปู่ย่าตายาย ที่ทำงานไม่ได้แล้วก็ขอให้พามาเข้ากรรมฐาน จะดสอนญาติโยมสักกระยะหนึ่ง ขอให้กลับไปปฏิบัติที่บ้าน มีอะไรข้องใจก็มาถามได้ อาตมาจะใช้ศาลาเป็นที่ปฏิบัติของคนเฒ่าคนแก่ ญาติโยมจะเห็นด้วยหรือไม่” ท่านถามความเห็นบรรดาญาติโยม

“เห็นด้วยจ๊ะ”

“เห็นด้วยครับ” อุบาสก อุบาสิกาตอบพร้อมกัน

“ถ้าเช่นนั้นก็เริ่มกันพรุ่งนี้เลย ใครมีพ่อแม่ที่แก่เฒ่าก็พามาละ ให้กินนอนอยู่ที่วัดนี้แหละ จะได้ไม่ลำบากลูกหลานมารับมาส่ง อาตมาจะให้พวกแม่ชีเขาช่วยทำอาหารเลี้ยง เจ็ดวันไปแล้วค่อยมารับกลับบ้าน”

วันรุ่งขึ้นมีผู้สูงอายุมาเข้าปฏิบัติ นับจำนวนได้ยี่สิบพอดิบพอดิ และที่น่าอัศจรรย์กว่านั้นคือใน ๒๐ คนนี้ มีผู้ชาย ๑๐ ผู้หญิง ๑๐ ซึ่งปกติแล้วผู้ชายจะน้อยกว่าผู้หญิง อาจเป็นไปได้ว่าผู้ชายวัยนี้หมดพิษสงแล้ว ที่จะไปกินเหล้าเจ้าชู้ก็ทำไม่ได้เพราะสังขารไม่อำนวย จึงยอมให้ลูกหลานเกณฑ์มาเข้ากรรมฐาน

ท่านพระครูสอนผู้ปฏิบัติธรรมทั้งยี่สิบคนอย่างตั้งอกตั้งใจ กระนั้นการสอนก็มีได้เป็นไปด้วยความราบรื่น เพราะคนแก่ความ

จำเสื่อม จดจำอะไรไม่ค่อยได้ แม้จะอธิบายแจ่มแจ้งอย่างละเอียด แล้วก็ตาม กว่าที่จะผ่านการอธิบายภาคทฤษฎี ท่านพระครูก็เหนื่อยแทบขาดใจ ครั้นมาถึงการเดินจงกรมก็มีอุปสรรคอีก เพราะคนแก่เวลาเดินขาสั่น บางคนก็ไม่มีเรียวแรง ท่านต้องอนุญาตให้เดินเกาะข้างฝาได้ เดินจงกรมครบสามสัปดาห์แล้ว ก็เป็นการสอนหนึ่ง เมื่ออธิบายวิธีนั่งจนเป็นที่เข้าใจกันแล้ว ท่านพระครูจึงให้นั่งเป็นเวลาสามสัปดาห์ ให้เดินและนั่งสลับกันไปอย่างละสามสัปดาห์ กระทั่งได้เวลาอาหารกลางวันซึ่งเป็นหน้าที่ของแม่ชีที่จะจัดการดูแล เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงบอกให้พวกเขาพักและจะเริ่มปฏิบัติต่อในเวลาบ่ายโมง จากนั้นท่านจึงเดินกลับมายังกุฏิเพื่อฉันเพล

การปฏิบัติในช่วงบ่ายยังมีอุปสรรคกว่าช่วงเช้า ทั้งนี้เพราะผู้ปฏิบัติมีอาการง่วงเหงาหาวนอน เมื่อรู้ว่าจะไม่ได้รับประทานอาหารมื้อเย็นเพราะถือศีล ๘ บรรดาอุบาสิก อุบาสิกาผู้สูงอายุ ทั้งยี่สิบจึงพากันรับประทานเสียจนอิมแปลล์ นัยว่าเพื่อมื้อเย็นด้วย ครั้นท้องอิมเกินไป ไฟธาตุย่อยไม่ทัน จึงทำให้อึดอัดและง่วงนอน เมื่อนั่งภาวนาจึงพากันหลับสัปหงก ตัวโยกไปข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง ท่านพระครูนั่งดูอย่างนี้ปลงอนิจจัง เกิดลึกลงใจว่าสิ่งที่ท่านทำอยู่นี้จะได้บุญหรือได้บาปกันแน่หนอ หากพวกเขาพากันคิดว่าท่านเอาคนแก่มาทรมานทรมาน ก็แปลว่าท่านบาป เพราะจะกลายเป็นว่าท่าน ทำคุณได้โทษ โปรดสัตว์ได้บาป ยิ่งมองดูพวกเขา ก็ยิ่งลึกลงใจ ดูเอาเถิด บางคนนั่งหลับหน้าลายไหลยืด ย้อยลงมาที่ตัก บางคนก็ส่งเสียงกรนดังเหมือนเสียงเรือโอ ครั้นนั่งครบสามสัปดาห์ ท่านจึงไม่ปลุกให้ลุกขึ้นมาเดินจงกรม ให้เขาหลับต่ออีกสักครึ่งชั่วโมงจะได้มีแรงมาเดิน คิดดังนี้แล้วท่านจึงนั่งหลับตา กำหนดจิตว่าเมื่อได้เวลาขอให้รู้

ท่านพระครูนั่งกำหนด พองหนอ-ยุบหนอ ครบสามสิบนาที แล้วจึงลืมตา ดูเหมือนว่าอุบาสกอุบาสิกาบางตาไปจนผิดสังเกต ท่านจึงนับดู ปรากฏว่าเหลืออยู่ ๑๕ คน ไม่เป็นไรสิบห้าคนก็สอนได้ ท่านปลอบใจตัวเองแล้วจึงบอกพวกเขาให้กำหนดลืมตา จากนั้นจึงบอกให้ลุกขึ้นเดินจงกรม เดินครบสามสิบนาทีแล้วจึงนั่งและท่านก็นั่งด้วย สามสิบนาทีให้หลัง ท่านกำหนดลืมตา คราวนี้เหลืออยู่ ๕ คน จึงพูดให้กำลังใจกับคนที่เหลืออยู่ห้าคนนั้นว่า

“โยมไม่ต้องไปสนใจนะ ใครเขาจะไปก็ช่างเขา คนมีบุญเท่านั้นถึงจะปฏิบัติได้ พวกที่หนีไปเป็นพวกไร้บุญไร้วาสนา” ท่านคิดว่าคราวนี้คงทำให้คนที่อยู่มีกำลังใจที่จะปฏิบัติต่อ หากก็ผิดคาด เพราะหลังจากให้เดินจงกรมสามสิบนาทีและให้นั่งสามสิบนาที พอท่านลืมตาก็เห็นแต่เสาศาลา ไม่มีคนเฒ่าคนแก่เหลือไว้ให้สอน แม้แต่คนเดียว!

ภิกษุวัยสามสิบเศษรำพึงกับตัวเองว่า “ถ้าเรานั่งสอนเสาศาลา ใครมาเห็นเข้าก็ต้องคิดว่าเราบ้า พระครูเจริญจะเป็นบ้าไม่ได้ ไม่เป็นไร เราไม่สอนคนแก่ก็ได้ คนแก่งอกแล้วก็หงิกเข้าเมรุไป ไม่มีประโยชน์ สู้สอนเด็กไม่ได้เพราะเด็กงอกแล้วก็งามต่อไปนี้เราจะสอนเด็ก จะไม่สอนคนแก่อีกแล้ว เช็ด เช็ดจริงๆ”

๒๘

นายไทร

ฉันเพลแล้ว ท่านพระครูหลักเรือนผู้คนไปปฏิบัติวิปัสสนาตามลำพังในโบสถ์เพื่อ สะสมประสบการณ์ เดินจงกรมหนึ่งชั่วโมงแล้วจึงนั่งภาวนา เวลาผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมงท่านแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร แล้วจึงกำหนดลืมนตา บุรุษสองคนเดินเข้าประตูโบสถ์มา คนหนึ่งเดินตัวเปล่า อีกคนแบกหีบใบเชื่องไวบนบ่า เข้ามาในโบสถ์แล้วคนแบกหีบพูดกับอีกคนว่า

“ถึงวัดป่ามะม่วงแล้ว นี่คือสมภาร ผมจะกลับละ เขาวางหีบลง บอกท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อดี ชายผู้นี้เขาจะมาเรียนวิปัสสนา ผมพบเขาที่บางงาเลยอาสาพามาส่ง” เขานั่งลงกราบสามครั้งแล้วลุกออกไป บุรุษนั้นกราบสามครั้งเช่นกัน หากนั่งนิ่งไม่ยอมพูดจา ท่านพระครูจึงทักขึ้นก่อน

“โยมมาจากไหนละนี่”

“ผมชื่อนายบุญช่วย นามสกุล ยิงพัฒนา ครับ” ตอบไม่ตรงคำถาม ยิ่งไปกว่านั้นท่านพระครูก็รู้ด้วยประสบการณ์ว่าเขาพูดเท็จ

“ไปอาบน้ำอาบทำเสียก่อน จะมาเข้ากรรมฐานใช่ไหม”

“ครับ”

“งั้นก็ไปพักที่กุฏิหน้าโบสถ์นั่น อาบน้ำอาบทำให้สบายแล้ว ค่อยมาที่นี่” ท่านซีไปที่กุฏิหลังที่นางสะอึ้ง หมิงสองร่างนางสองชาติ สร้างถวายเป็นกุฏิกรรมฐานหลังแรกของวัดป่ามะม่วง เมื่อบุรุษนั้นแบกหีบเดินไปยังกุฏิ ท่านพระครูจึงเดินไปบอกญาติโยมที่ศาลาให้ปฏิบัติกันไปตามลำพังก่อน เพราะท่านจะต้องใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วโมงในการสงเคราะห์ชายแปลกหน้าผู้นั้น

เมื่อท่านเดินมานั่งยังอาสนะในโบสถ์อีกครั้ง บุรุษนั้นก็เดินเข้ามานั่งพับเพียบอยู่ตรงหน้า ท่าทางอดโรยดูสดชื่นขึ้นหลังจากได้อาบน้ำชำระร่างกายแล้ว

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้ว่าบุรุษผู้นี้พูดเท็จตั้งแต่เรื่องชื่อและนามสกุล ครั้นจะให้เขาเล่าความเป็นมาให้ฟังเขาก็ต้องโกหกอีก จึงออกอุบายว่า

“ก่อนจะเรียนวิปัสสนาอาตมาจะให้โอวาทก่อน ขอให้ตั้งใจฟัง” แล้วท่านจึงพูดเรื่องที่ตรงกับเรื่องของเขา

“คนบางคนพอมีปัญหาที่คิดจะฆ่าตัวตาย ไม่ได้รู้เลยว่า การเกิดมาเป็นมนุษย์นั้นแสนยาก พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า **กิจฺโจ มนุสฺสปฏิลาโก** ทำไม่ถึงต้องคิดฆ่าตัวตาย ตายแล้วจะหมดปัญหา หรือก็เปล่า น่าจะคิดแก้ปัญหา วิปัสสนานี้วิเศษนัก สามารถแก้ปัญหาก็ได้ถ้าปฏิบัติถึงขั้น การจะเจริญวิปัสสนาจะต้องมีศีลเป็นพื้นฐาน ต้องรักษาศีลให้ครบทุกข้อ ใครที่ละเมิดศีลแม้เพียงข้อเดียว คนนั้นจะปฏิบัติไม่ได้ผล” คำพูดของท่านพระครูทำให้คนฟังร้องไห้ ภิกษุรูปนี้พูดราวกับรู้ความในใจของเขา

“อ้าว ทำไม่ถึงร้องไห้ละโยม มีเรื่องอะไรในใจหรือ” ท่านถามทั้งที่รู้ เรื่องราวของเขาโดยมิต้องให้ใครมาบอก ประสบการณ์ที่สะสมไว้มาก ทั้งจากสมถกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน ทำให้

ท่านสามารถ รู้ ในสิ่งที่คนปกติธรรมดาไม่รู้

“มีครับหลวงพ่อ ผมขออนุญาตเล่าถวาย ผมยอมจำนน หลวงพ่อดังเป็นผู้วิเศษแน่ๆถึงได้รู้เรื่องราวของผม ทั้งๆที่ไม่เคย เห็นกันมาก่อน” บุรุษนั้นพูดทั้งน้ำตา ชีวิตที่หมดหวังกลับมีความ หวังขึ้นมาเมื่อได้พยานพบ ผู้วิเศษ เช่นภิกษุรูปนี้

“อาตมาไม่ใช่ผู้วิเศษหรือโยม เพียงแต่อาตมามีประสบการณ์มากกว่าคนปกติธรรมดา ทุกคนสามารถมีประสบการณ์เช่น นี้ได้หากตั้งใจปฏิบัติ ใหนเล่าไปชี้ว่าเรื่องไปยังไงมายังไง ห้ามโกหก นะ ถ้าโกหกอาตมาจะไม่ช่วย”

“ครับ ผมไม่โกหกแล้ว ท่านหุทิพย์ตาทิพย์ออกอย่างนี้ ผมจะโกหกได้อย่างไร ท่านต้องช่วยผมนะครับ” เขาก็ลงกราบ สามครั้งด้วยอาการนอบน้อม

“เล่าเรื่องของโยมเถอะ ประเดี๋ยวอาตมาจะต้องไปสอบ อารมณฺ์ให้กับญาติโยมบนศาลา” สำหรับท่านทุกเวลานาทีมีค่า เสมอ

“ครับ ผมจะเล่าเดี๋ยวนี้ คือ ผมชื่อนายไทร นามสกุล รุ่งเรืองพัฒนา บ้านเดิมอยู่จังหวัดแพร่ แต่มาทำงานที่โรงงานยาสูบจังหวัดเพชรบูรณ์ ผมเรียนจบแค่มัธยม ๖ ตอนมาทำงาน ใหม่ๆผมมีตำแหน่งเป็นเสมียน ผู้จัดการเมตตาผมมาก เลื่อน ตำแหน่งให้เรื่อยๆ กระทั่งเป็นหัวหน้าพัสดุ ต่อมาผู้จัดการกับรอง ผู้จัดการไม่ถูกกัน รองผู้จัดการฟ้องผู้จัดการในข้อหาทุจริต และ เขาขอให้ผมไปเป็นพยาน ทำให้ผมอึดอัดมาก เพราะถ้าผมให้การ ไปตามความจริง ผู้จัดการซึ่งมีบุญคุณกับผมก็ต้องติดคุก แต่ถ้า ผมเข้าข้างผู้จัดการก็เท่ากับผมรู้เห็นเป็นใจกับท่านโกงรัฐบาล ผมจึงตกที่นั่งลำบาก แก้ปัญหาไม่ตก”

“ก็เลยคิดจะฆ่าตัวตาย” ท่านพระครูชัดขึ้น

“ครับ เพราะผมมองไม่เห็นทางที่จะแก้ปัญหาได้ ผมมีลูกเล็กๆสามคน คนที่ ๔ ยังอยู่ในท้องจะคลอดอีกสองเดือนข้างหน้า ผมตัดสินใจบอกลูกเมียว่าจะไปติดต่อธุระที่กรุงเทพฯ พวกเขาก็ไม่สงสัย แต่ตัวผมนั้นเหมือนใจจะขาด กลุ้มอกกลุ้มใจ ข้าวปลาทานไม่ได้ ผมก็เก็บเสื้อผ้าใส่หีบ นั่งรถยนต์มาลงที่สถานีรถไฟสะพานหิน ตีตั๋วรถไฟจากสะพานหินไปกรุงเทพฯ แต่ไม่ทราบว่าจะเพราะเหตุใดพอรถถึงสถานีลพบุรีผมก็แบกหีบลงจากรถคิดว่าไม่ไปกรุงเทพฯแล้ว ขอตายที่ลพบุรีนี้แหละ

ลงจากรถไฟแล้วผมเรียกสามล้อให้พาไปส่งที่โรงแรมทหารบก พอตกกลางคืนจึงนั่งเขียนหนังสือลาตาย ผมเขียนบอกไว้อย่างละเอียดว่าเป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน และทำไมถึงต้องมากินยาตายที่โรงแรมแห่งนี้ เขียนไปผมก็ร้องไห้ไป ข้าวปลา ก็กินไม่ลง แม้จะหิวแต่ก็กินไม่ลง กินกาแพเย็นไปแก้วเดียว ในหนังสือผมขอร้องทางโรงแรมแจ้งให้ภรรยาผมทราบด้วย ผมนั่งเขียนตั้งแต่หัวค่ำ กระทั่งสองยามจึงเขียนเสร็จ จากนั้นก็นำยาฆ่าแมลงที่เตรียมมาจากบ้านไท่ส่แก้ว ไฟฟ้าในโรงแรมส่องแสงริบหรี่ ไม่สว่างไสวเหมือนที่เพชรบูรณ์บ้านผม

ผมนั่งซึ้งใจอยู่นานกว่าจะยกแก้วยาพิษขึ้นดื่ม พอขอบแก้ว จดริมฝีปากไฟก็สว่างพรึบขึ้น ผมตกใจยาหกไปหน่อยหนึ่ง เหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา เป็นเวลาเกือบจะตีหนึ่ง คนคงใช้ไฟน้อยลงไฟจึงสว่างขึ้น ผมก็ตั้งสติ วางแก้วยาลง นึกตำหนิตัวเองว่า ทำไมเราถึงทำอย่างนี้ พ่อเรา ปู่เราก็เป็นมัคนายกวัดใจบุญสุนทาน เรามาฆ่าตัวตายแบบนี้ก็จะเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูลแล้วผมก็จุกคิดขึ้นมาว่าเราน่าจะไปหาสำนักวิปัสสนา ไปปฏิบัติที่

สำนักสักระยะหนึ่งเผื่อจะเกิดปัญญาแก้ปัญหาก็ได้ ผมก็นั่งคิดอยู่
อย่างนั้นตลอดคืน ไม่ได้นอนเลย

พอรุ่งเช้าผมก็จ่ายค่าโรงแรม ออกจากโรงแรมเดินแบกหีบ
เสื้อผ้ามาที่ท่าโพธิ์ ยังไม่รู้ว่าจะไปที่ไหนดี บังเอิญมีรถกำลังจะออก
จากท่าโพธิ์ไปสิงห์บุรี ผมก็เลยส่งหีบให้กระเป่ารถแล้วก็ขึ้นรถมา
กับเขา เสียค่าโดยสารหนึ่งบาท คงจะเป็นบุญวาสนาของผมที่
ทำให้รถมาเสียตรงบางงา เขาก็ช่วยกันแก้อยู่ช้านานก็ยังวิ่งไม่ได้
ผมจึงลงจากรถและขอให้กระเป่ารถส่งหีบบนหลังคาตามมา แบก
หีบเดินเข้าไปในร้านกาแฟ สั่งโอเลี้ยงมาดื่มแก้เหนื่อย เจ้าของร้าน
กาแฟถามว่าจะไปไหน ผมก็บอกไม่รู้”

“คนที่แบกหีบมาส่งโยมนั้นใช่ใหม”

“ครับ ผมก็นั่งคุยกับเขา คุยไปคุยมาก็เกิดถามเขารู้จัก
สำนักวิปัสสนาที่ไหนบ้าง เขาบอกวัดป่ามะม่วงเิงจะพาไปเอาไหม
ขอค่าแบกหีบ ๕ บาทแล้วจะส่งถึงวัด ผมก็ตกลง เขาก็ขอให้
จ่ายค่าจ้างก่อนแล้วจึงพามาที่นี่แหละครับ”

“เออละ เป็นอันว่าโยมมาถูกวัดแล้ว ทีนี้จะแก้ปัญหาก็
หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับว่าโยมมีความเพียรมากน้อยเพียงใด อย่าลืมนะ
วิปัสสนากรรมฐานใช้หนี้กรรมได้ แต่ต้องปฏิบัติอย่างจริงจัง ไม่
ใช่มาทำจิ้มๆจ้ำๆ โยมพร้อมที่จะปฏิบัติหรือยัง”

“พร้อมแล้วครับ ผมต้องปฏิบัตินานเท่าไรครับถึงจะใช้หนี้
กรรมได้”

“อันนี้ยังตอบไม่ได้ เพราะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เป็น
ต้นว่า โยมมีบุญเก่ามาบ้างไหม และที่สำคัญที่สุดคือกรรมปัจจุบัน
ซึ่งได้แก่ความเพียรพยายามของโยมเอง เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อยู่
ที่นี่ ๗ วัน รักษาศีล ๘ อาตมาจะให้กรรมฐานเดี๋ยวนี้” จากนั้น

ท่านพระครูจึงให้เขาอาราธนาอัญฐศีล ท่านให้ศีลและให้กรรมฐานเสร็จแล้วจึงบอกเขาว่า

“เออาละ ให้เดินหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมงสลับกันไปปกติแล้วคนที่เริ่มปฏิบัติใหม่ ๆ อาจจะทำให้เดินและนั่งอย่างละสามสิบนาที แต่ในกรณีของโยมถือว่าเป็นมาปฏิบัติใช้หนึ่งกรรม ต้องใช้ความเพียรมากเป็นพิเศษ จึงให้เดินและนั่งอย่างละชั่วโมงในวันที่เริ่มต้น และจะเพิ่มขึ้นในวันต่อไป เมื่อนั่งภาวนาเสร็จขอให้แผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปให้ผู้จัดการ รองผู้จัดการตลอดจนทุกคนที่เกี่ยวข้อง ขอให้เขาจงมีความสุข ภายในเจ็ดวันก็จะรู้ผล”

“ครับ ผมจะตั้งอกตั้งใจปฏิบัติให้ดีที่สุด ผมพบทางสว่างแล้ว บุญบันดาลให้มาพบหลวงพ่อก่อน ผมจะไม่คิดฆ่าตัวตายอีกต่อไป”

ท่านพระครูแนะนำเรื่องการปฏิบัติจนเขาเข้าใจเป็นอันดีแล้ว จึงปล่อยให้เขาปฏิบัติตามลำพังอยู่ในโบสถ์ ส่วนท่านต้องไปสอบอารมณ์ให้กับญาติโยมที่ศาลา เมื่อท่านไปถึงก็พบแม่ชีก้อนทองรออยู่เบื้องหลังแม่ชีเป็นสตรีวัยกลางคนอายุราว ๆ ห้าสิบกับลูกสาววัยยี่สิบ แม่ชีกราบสามครั้งแล้วจึงเอ่ยว่า

“หลวงพ่อก่อน ฉันจะขอลา หลานฉันมารับไปอยู่ด้วย ฉันอยากให้หลานได้บุญด้วยการปรนนิบัติรับใช้ฉันในบั้นปลายชีวิต จึงตัดสินใจไปอยู่กับเขาเพราะที่วัดนี้ฉันหมดหวังแล้ว เทวดาที่สิงสถิตอยู่ต้นพิกุลกลับไปสวรรค์ ฉันก็ไม่ต้องตื่นขึ้นมากลางดึกเพื่อสวดมนต์เป็นเพื่อนเทวดาอีก ภาระหน้าที่ของฉันสิ้นสุดลง แต่การปฏิบัติกรรมฐานยังดำเนินต่อไป ฉันจะไปสอนพวกหลาน ๆ ให้เขาปฏิบัติกันด้วยจ๊ะ”

“ขออนุโมทนา แม่ชีคิดถูกต้องอยากให้พวกหลาน ๆ ได้บุญ ไม่

มีอะไรดีเท่ากรรมฐานอีกแล้ว ไม่มีจริงๆแล้วนี่แม่ชีจะไปอย่างไร”

“หลานเขาเช่าเรือมารับจะ ฉันต้องขอขอบพระคุณหลวงพ่อบ้างอย่างสูงที่ได้ให้อาศัยอยู่บนศาลาหลังนี้ ฉันได้รับประโยชน์มหาศาลจากการอยู่ที่นี้ ขอให้หลวงพ่อบรรเทากรรมชั่วที่ผ่านมาในการปฏิบัติยิ่งๆขึ้นไป ฉันเชื่อมั่นว่าท่านจะไม่ต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก” พูดจบแม่ชีวัยเกือบร้อยก็ก้มลงกราบท่านพระครูสามครั้ง หลานสาววัยห้าสิบกับเหลนวัยยี่สิบก็กราบลาท่านสมภารด้วย

นายไทร รุ่งเรืองพัฒนา ปฏิบัติกรรมฐานอย่างตั้งอกตั้งใจ เพราะเชื่อมั่นว่ากรรมฐานจะช่วยแก้ไขปัญหาที่เขากำลังเผชิญอยู่ ท่านสมภารอนุญาตให้เขาปฏิบัติอยู่ในโบสถ์ได้ และยังให้เพิ่มเวลาในการเดินและนั่งขึ้นวันละ ๒๐ นาที เวลาผ่านไป ๖ วัน เขาจึงเดินจงกรมและนั่งอย่างละสองชั่วโมงสี่สิบนาที ท่านพระครูให้การสอบอารมณ์อย่างใกล้ชิดและท่านก็รู้ว่าเขาปฏิบัติได้ก้าวหน้าถึงขั้นสามารถใช้หน้กรรมได้ หลังจากสอบอารมณ์เสร็จ เขากราบเรียนท่านว่า

“หลวงพ่อบรรเทากรรมชั่วของฉันแล้ว พรุ่งนี้ผมต้องนมัสการลา ผมปฏิบัติมาหกวันแล้ว พรุ่งนี้เป็นวันที่เจ็ดและวันสุดท้าย”

“อ้อ. นี่จะครบเจ็ดวันแล้วหรือ ฉันพรุ่งนี้โยมก็ต้องเดินและนั่งให้ได้อย่างละสามชั่วโมงนะซี”

“ครับ พรุ่งนี้ผมจะมาปฏิบัติตั้งแต่ตี ๔ ไปจนถึง ๑๐ โมงเช้า ซึ่งเท่ากับปฏิบัติหกชั่วโมงติดต่อกัน ผมสบายใจขึ้นมาก ไม่วิตกกังวลเรื่องนั้นแล้ว อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ผมปลงตกแล้วครับ” เขาพูดอย่างหน้าชื่นตาบาน

“ดีมาก แสดงว่าโยมปฏิบัติถึงขั้น เอาเถาะพຼ່งนี้ก็รู้ผล
รับรองว่าโยมแก้ปัญหาได้อย่างแน่นอน” ท่านบอกเขา เพราะ
เห็น ว่าวันพຼ່งนี้จะมีอะไรเกิดขึ้น

เวลาตีสี่ของวันรุ่งขึ้น นายไทรตื่นขึ้นปฏิบัติกรรมฐานตาม
ที่ได้ตั้งใจไว้ เขาเดินจงกรมเป็นเวลาสามชั่วโมงจนรู้สึกว่าขาทั้ง
สองข้างแข็งและเกร็ง แล้วจึงนั่งกำหนด พอง-หนอ ยุบ-หนอ
อีกสามชั่วโมง ครั้นครบตามเวลาที่กำหนดจึงแผ่เมตตาไปให้บุคคล
ต่าง ๆ ดังที่ปฏิบัติมาตั้งแต่วันแรก จากนั้นจึงกลับไปยังกุฎิที่พัก
จัดการเก็บข้าวของและกวาดดูทำความสะอาดกุฎิ เสร็จแล้วเขา
เดินไปตลาดปากบางเพื่อซื้อตะเกียงเจ้าพายุมาถวายวัด เขามาได้
รับแสงสว่างจากวัดแห่งนี้ จึงต้องการจะตอบแทนด้วยการให้
แสงสว่าง กลับจากตลาดคงได้เวลารับประทานอาหารกลางวัน
เสร็จจากรับประทานอาหารก็จะนมัสการลาท่านสมภารเพื่อกลับ
เพชรบูรณ์

ฉันภัตตาหารเพลเสร็จแล้ว ท่านพระครูเดินมาที่โบสถ์เพื่อ
ปฏิบัติวิปัสสนา หากครั้งนี้ท่านเดินและนั่งอย่างละสามสิบนาที
เพราะรู้ว่าจะมีแขกมาหาในอีกหนึ่งชั่วโมงข้างหน้า

บุรุษวัยใกล้เจ็ดสิบเดินเข้ามาในโบสถ์ ตามด้วยคนแบกหีบ
เป็นเวลาที่ท่านพระครูแผ่เมตตาเสร็จและกำหนดลี้มตา ท่านจำคน
แบกหีบได้ แต่บุรุษอีกคนที่มาด้วยท่านไม่เคยเห็นมาก่อน

“หลวงพ่อกับ ลุงคนนี่เขามาตามหาหลานเขย สงสัย
จะเป็นคนเดียวกับที่ผมมาส่งเมื่อเจ็ดวันก่อน” เขาพูดกับท่านพระ
ครูหลังจากวางหีบและกราบสามครั้งแล้ว บุรุษที่มาด้วยกราบ
เบญจางคประดิษฐ์อย่างสวยงาม แล้วเรียนท่านว่า

“กระผมมาตามหาหลานเขยขอรับ”

“คนนั้นใช่ไหม” ท่านพระครูชี้ไปที่นายไทรซึ่งกำลังเดิน
เข้าประตูโบสถ์มา มือข้างขวาหิ้วตะเกียงเจ้าพายุมาด้วย

“ใช่ขอรับ หลานเขยกระผมจริงๆด้วย ไม่น่าเชื่อว่าจะ
ไปได้” เขาพูดอย่างยินดี

นายไทรกราบพระแล้วจึงไหว้บุรุษวัยใกล้เจ็ดสิบพลางถาม

“ลุงมาอย่างไรครับนี่”

“ก็มาตามหาเอ็งนะสิ เจ้านายทางกรุงเทพฯเขาโทรเลขชวน
มา บอกให้เอ็งไปพบที่กรุงเทพฯเพื่อให้การ ถ้าไม่ไปภายในเจ็ดวัน
จะต้องถูกไล่ออก และถูกดำเนินคดีอาญาข้อหาร่วมกันทุจริต”

“แล้วลุงมาอย่างไรครับ รู้ได้อย่างไรว่าผมอยู่ที่นี้”

“ลุงก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน พอเมียเอ็งได้รับโทรเลขเขาก็
บอกไม่รู้จะไปตามที่ไหนเพราะกรุงเทพฯมันกว้างมาก ก็เลยขอให้
ลุงช่วยตามให้ ที่นี้ลุงก็เคยปฏิบัติวิปัสสนาสมัยที่เป็นพระ”

“อ้อ.โยมเคยเป็นพระหรือ บวชอยู่ที่พรรษาละ” ท่านพระ
ครูถาม

“สิบห้าพรรษาขอรับ กระผมเจริญวิปัสสนาพอลึกแล้วก็ไม่ได้
ได้ทั้ง ยังคงปฏิบัติทุกวัน เพียงแต่ไม่เคร่งครัดเหมือนตอนเป็นพระ
วิปัสสนามีประโยชน์มากนะขอรับ กระผมปฏิบัติอยู่สองชั่วโมง
เดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง แล้วอธิษฐานจิตว่าขอให้
พบหลานเขย รุ่งเช้ากระผมก็เข้ากรุงเทพฯโดยนั่งรถยนต์จาก
เพชรบูรณ์มาขึ้นรถไฟที่ตะพานหิน แล้วตีตัวเข้ากรุงเทพฯ แต่
ไม่รู้เป็นอย่างไร พอถึงลพบุรีทำให้กระผมอยากลง จะว่าบุญบันดาล
ก็คงจะได้ กระผมแบกหีบลงจากรถแล้วเรียกสามล้อให้พาไปส่งที่
โรงแรมทหารบก ค้างที่โรงแรมคืนหนึ่ง รุ่งเช้าก็เดินแบกหีบไปที่ท่า
โพธิ์ ไม่รู้เหมือนกันว่าจะไปไหน บังเอิญรถโดยสารกำลังจะออก

กระผมก็ส่งหีบให้กระเป่าแล้วขึ้นรถ เสียค่าโดยสารหนึ่งบาท รถวิ่งมาถึงบางงาก็เกิดเสียวิ่งต่อไปไม่ได้ เขาก็ช่วยกันแก้ แก้อยู่หนานก็ยังวิ่งไม่ได้ กระผมเลยรำคาญจึงลงจากรถแล้วบอกกระเป่าช่วยส่งหีบบนหลังคาลงมาให้ กระผมก็แบกหีบเดินเข้าไปในร้านกาแฟสั่งโอวัลตินมาดื่มแก้วหนึ่ง ก็คุยกับเจ้าของร้าน ถามเขารู้จักวัดที่สอนวิปัสสนาบ้างไหม เขาก็บอกมีวัดป่ามะม่วง ถ้าจะให้พาไปต้องจ่ายห้าบาท กระผมก็จ่ายให้เขา พอจ่ายเงินเสร็จรถที่กระผมโดยสารมาก็วิ่งได้ทั้งที่ก่อนหน้านี้แกกันอนอยู่ตั้งนาน”

“เหมือนวันที่ผมมาเลยครับ พอจ่ายเงินห้าบาทให้ เจ้าของร้าน รถก็วิ่งได้ทันทีเหมือนกัน” นายไทรเห็นเป็นเรื่องแปลก

“โอ้โฮ. ค่าจ้างพามาที่นี่แพงจังนะ ตั้งห้าบาท แพงกว่าค่ารถจากลพบุรีมาสิงห์บุรีเสียอีก” ท่านตั้งใจต่อว่าเจ้าของร้านกาแฟซึ่งนั่งฟังเรื่องราวอยู่

“แหม. หลวงพ่อครับ ค่าพามาอะไม่แพงหรอก แต่แพงที่ค่าแบกหีบ ตั้งหลายกิโลนะครับ”

“อะไรที่ว่าหลายกิโล หีบหรือระยะทาง”

“ทั้งสองอย่างแหละครับ หีบก็หนักหลายกิโลกรัม ระยะทางก็ไกลหลายกิโลเมตร ห้าบาทไม่แพงหรอกครับ”

“ตกลง ไม่แพงก็ไม่แพง” แล้วหันไปพูดกับลุงหลานคู่หน้าว่า

“เอาละ โยมหมดเคราะห์หมดโศกแล้ว พักที่นี่คืนหนึ่งนะ พรุ่งนี้ค่อยพากันเดินทางเข้ากรุงเทพฯ อาตมารับรองพันเปอร์เซ็นต์ว่าทุกอย่างเรียบร้อย เพราะบุญกุศลที่โยมได้บำเพ็ญมาตลอดเจ็ดวัน ปฏิบัติต่อให้ครบเจ็ดวันนะ นี่เฟิ่งได้หกวันครึ่งเท่านั้น”

“ครับหลวงพ่อ ผมขออนุญาตถวายตะเกียงเจ้าพายุ คิด

ประวัติ

ว่าอีกไม่นานไฟฟ้าคงมาถึงนะครับ” นายไทรรับคำแล้วจึงถวายนตะเกียงเจ้าพายุแต่ท่านสมภาร

“เห็นเขาวัวปีหน้าจะมา ก็ต้องรอกันไป เออละ โยมพักกับหลานที่กุฏินั้นแหละ ตามสบายนะ อาตมาจะต้องไปสอบอารมณ์ญาติโยมที่ศาลา พาลุงไปทานข้าวด้วย คงหิวแล้ว” ท่านบอกนายไทร ส่วนเจ้าของร้านกาแฟก็ลงกราบท่านสามครั้งพร้อมบอกลา

๒๙

ปริศนาธรรม

“หลวงน้าครับ มีพระจากวัดไหนไม่ทราบมาหาหลวงน้า ผมบอกให้ท่านรออยู่ข้างล่าง มีฝรั่งมาด้วยคนหนึ่ง” เด็กชายสำริด ขึ้นมารายงาน

“งั้นหรือ หลวงน้าจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ เอ็งไปเตรียมหาน้ำร้อนน้ำชามาถวายท่านด้วย” เด็กชายลงมาเพื่อจัดการตามที่ท่านสั่ง ท่านพระครูเดินตามลงมาติดๆ ครั้นเห็นอาคันตุกะท่านออกตกใจ รีบเข้าไปนั่งคุกเข่าแล้วกราบสามครั้ง

“นิมนต์ท่านเจ้าคุณนั่งบนอาสนะเถิดครับ” ท่านนิมนต์พระอาคันตุกะซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดกลางธนรินทร์

“ไม่เป็นไร นั่งที่พื้นนี้แหละสบายดี” เจ้าคุณพรหมโมฬีตอบ แล้วพูดกับฝรั่งที่มาด้วยว่า

“นี่ท่านพระครูเจริญ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ท่านเก่งทางสอนวิปัสสนา บางที่ท่านอาจจะตอบคำถามของโยมได้” บุรุษนั้นกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง ท่านพระครูรู้สึกประทับใจที่เขากราบได้สวยงามยิ่งกว่าคนไทยบางคนเสียอีก

“เจริญพร โยมมาจากประเทศอะไร ฟังภาษาไทยออกด้วยหรือ” เจ้าคุณพรหมโมฬีซึ่งตอบเสียก่อนว่า

“ไม่ใช่ฟังออกอย่างเดียวหรอกท่านพระครู เขาพูดได้ด้วย

พูดชัดกว่าคนไทยบางคนด้วยซ้ำ ออกเสียง ร เรือ ล ลิง ชัดเจนนิดี”

“จั้นหรือ ไปเรียนมาจากไหนล่ะ” เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงถาม

“จากเพื่อนที่เป็นคนไทยครับ ผมเป็นชาวนอรเว มาเรียนปริญาโทภาษาไทยที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬายา” เขาตอบ เสียงที่พูดชัดเจนสมกับที่เรียนภาษาไทย

“เขามาจากกรุงเทพฯ มาหาวัดที่จะบวช ก็ถามมาตั้งแต่อยุธยา อ่างทอง จนถึงสิงห์บุรีก็ยังไม่พอใจสักวัด มาถึงวัดกลางธนรินทร์ก็ยังไม่พอใจ ผมเลยพามาวัดป่ามะม่วง”

“โยมดูที่อะไรล่ะ เอาอะไรมาตัดสินว่าจะบวชที่วัดไหน” ท่านพระครูถาม

“ผมใช้วิธีเรียนถามปัญหาท่านเจ้าอวาสวัตครับ ถามมาสิบกว่าวัดแล้ว ยังไม่ได้คำตอบที่ผมพอใจ” บุรุษผู้มาจากต่างแดนตอบ

“สำหรับผมไม่กล้าตอบเพราะกลัวจะผิด เลยต้องพามาหาท่านพระครู” เจ้าคุณพรหมโมฬีสารภาพ

“คำถามมีว่าอย่างไรล่ะ อาตมาก็ไม่แน่ใจว่าจะตอบได้หรือเปล่า” เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงออกตัวไว้ก่อน

“คำถามมีดังนี้ครับ อะไรร้อยสี่คนหาม สามคนแห่ ห้าคนนั่งแคร่ สองคนพาไป” ท่านพระครูกำหนด คิดหนอ ในใจแล้วจึงตอบว่า “ตัวเรา” พร้อมทั้งอธิบายว่า

“เราตั้งอยู่ได้หรือมีชีวิตอยู่ได้ด้วยธาตุ ๔ ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ จึงเรียกว่า สี่คนหาม ส่วน สามคนแห่ หมายความว่า เมื่อเรามีชีวิตอยู่ เราก็ถูกกิเลสสามตัวคือ

โลกะ โทสะ โมหะ ชักจูงไป หนึ่งคนนั่งแคร่ ก็คือจิตหรือวิญญาณ
สองคนพาไป ก็คือ บุญกับบาป เมื่อเราตายลงก็เหลือแต่บุญกับ
บาปเท่านั้นที่จะพาเราไปยังปรโลก อาตมาขอตอบอย่างนี้”
คนถามไม่บอกว่าที่ท่านพระครูตอบมานั้นถูกหรือผิด หากพูดขึ้น
ว่า

“ผมขออนุญาตมาบวชที่วัดนี้นะครับ”

“โยมเป็นชาวต่างประเทศจะบวชได้อย่างไร อีกประการ
หนึ่งต้องขออนุญาตพ่อแม่ด้วย” ท่านพระครูดึง

“ไม่ต้องห่วงหรือครับท่านพระครู ผมจะให้ผู้หมวดชน
เป็นเจ้าของบวชให้ เมื่อตำรวจเป็นเจ้าภาพบวช ตำรวจที่ไหน
จะกล้ามาจับ จริงไหม” เจ้าคุณพรหมโมฬีหาทางออกให้

“จริงครับ แล้วเรื่องการขออนุญาตจากพ่อแม่ละ”

“ประเทศผมถือว่าถ้าอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์ ไม่ต้องอยู่
ภายใต้การปกครองของพ่อแม่ สามารถตัดสินใจทำอะไรด้วยตัว
เองได้ครับ แต่ถ้าท่านพระครูต้องการให้ขออนุญาตจริงๆผมก็ได้
รับอนุญาตจากปู่แล้วครับ ปู่ผมเป็นศาสตราจารย์สอนอยู่ที่
มหาวิทยาลัยออสโล ประเทศนอร์เว พ่อผมเป็นวิศวกร ส่วน
แม่ผมเป็นเลขานุการอธิการบดีของมหาวิทยาลัยออสโลครับ” เขา
กราบเรียนให้ท่านพระครูทราบถึงเทือกเถาเหล่ากอของตน

“ปู่อนุญาตหรือ” ท่านพระครูถาม

“ครับ ก่อนมาปู่สั่งผมว่า หลานไปเมืองไทยให้เอาของ
ดีมาฝากปู่ด้วย ผมถามท่านว่าของดีที่นั่นคืออะไร ท่านไม่ตอบ
เพียงแต่บอกว่าผมมาถึงเมืองไทยแล้วจะรู้เอง บัดนี้ผมรู้แล้ว ของ
ดีก็คือพระพุทธรูปครับ” พูดด้วยศรัทธาปราศหะ

“ตกลง ถ้าเช่นนั้นอาตมาก็อนุญาตให้บวชได้”

“ขอบพระคุณครับ” เขาก็มองกราบเบญจางคประดิษฐ์ สามครั้งแล้วพูดว่า

“ผมจะกลับไปทำเรื่องขออนุญาตจากมหาวิทยาลัย เสร็จแล้วจะรีบกลับมาครับ”

“จะไปเลยหรือ อาตมายังไม่รู้เลยว่าโยมชื่ออะไร จะมาบวชก็ต้องรู้จักชื่อเสียงเรียงนามกันก่อน”

“ผมชื่อ วิกโก้ บรูน ครับ วิกโก้ เป็นชื่อ ส่วน บรูน เป็นนามสกุลครับ” เขาตอบ

นายวิกโก้ บรูน หายไปประมาณ ๑๕ วัน ก็กลับมารายงานท่านพระครูว่าได้จัดการทำเรื่องขออนุญาตจากมหาวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว และพร้อมที่จะบวช สมภารวัดป่ามะม่วงจึงจัดการให้เขาท่อง ขานนาค บวชผู้มาจากต่างแดนท่องด้วยความตั้งใจ สามชั่วโมงให้หลังก็ท่องได้ขึ้นใจ จนท่านพระครูออกปากชม

“ตั้งแต่อาตมาเป็นอุปัชฌาย์ ยังไม่มีลูกศิษย์คนไหนความจำดีเท่าโยมเลย ไม่น่าเชื่อ แค่นาฬิกาสามชั่วโมงจำได้หมด เก่งกว่าคนไทยเสียอีก เก่งจริงๆ” ท่านย่า

“ขอบพระคุณครับ” เขาประนมมือไหว้

ถึงวันบวช ร้อยตำรวจโทชน อินทนา ได้เป็นเจ้าภาพบวชให้ มีผู้คนมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก นายอำเภอพรหมบุรีก็มาร่วมงานด้วย เวลาแปดนาฬิกา ท่านพระครูจัดการโกนผมให้บวชผู้มาจากต่างแดน นายวิกโก้เหลียวซ้ายแลขวาไม่เห็นญาติวงศ์พงศาของตนแม้แต่คนเดียว มีแต่คนไทยที่พากันมาดูฝรั่งบวช ความอึ้งอ้าปากว่าแห้วเข้าครอบงำจิตใจถึงกับต้องร้องให้ออกมา

“อ้าว. ร้องให้ทำไมล่ะวิกโก้” ท่านพระครูถามอย่างปราณี

“ผมคิดถึงปู่และพ่อแม่พี่น้องทางนอกรเวศรับ อยากให้พวกเขามาร่วมพิธี” ตอบทั้งน้ำตา

“ไม่เป็นไร บวชแล้วปฏิบัติให้มากยิ่งขึ้นจะได้ส่งบุญกุศลไปให้เขาได้ หรือจะไตรจิตไปก็ยิ่งได้”

“ไตรจิตหรือครับ” ถามอย่างสนใจ

“ถูกแล้ว ถ้าเราฝึกจิตให้ถึงขั้นก็สามารถไตรจิตไปที่ไหนๆก็ได้”

“ถ้าเช่นนั้นผมจะเพียรพยายามจนสามารถไตรจิตได้” พูดอย่างมุ่งมั่น

“อาตมาก็มั่นใจว่าโยมจะต้องทำได้ คุณนั้นก็รู้แล้วว่าทำได้”

ถึงเวลาแห่งนครอโศก ร้อยตำราวจโทชน อินทนา เป็นผู้อุ้มบาตร คุณนายเจลารัตน์ผู้เป็นภรรยาเป็นคนอุ้มผ้าไตร ส่วนนายอำเภอพรหมบุรีถือตาลปัตร ท่านพระครูไม่อนุญาติให้มีการรำกลองยาว หรือแห่สิ่งโตชณะเวียนรอบโบสถ์ แต่ให้สวดพระพุทธรคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ แทน นอกจากนี้ท่านยังห้ามตีมโหรีอย่างเด็ดขาด ผู้ใดตีมโหรีชณะเวียนรอบโบสถ์ถือว่าผู้นั้นไม่เคารพในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาต้องได้รับการลงทัณฑ์ซึ่งจะตกทอดไปถึงลูกหลาน นั่นคือทำให้ ลูกหลานปัญญาอ่อน ไม่สามารถเรียนให้ถึงระดับปริญญาได้ และจะเป็นอย่างนี้ไปเจ็ดชั่วคน

พระวิสุทธิกษัตริย์ปฏิบัติสมณกิจได้อย่างครบถ้วนบริบูรณ์ทุกประการ จึงมิได้ทำความหนักใจให้แก่อุปัชฌาย์แต่อย่างใด ท่านพระครูแอบชื่นชมพระหนุ่มผู้ซึ่งแม้จะเป็นชาวต่างชาติที่อุตสาหะขำมน้ำขำมทะเลมาหาของดีในเมืองไทย แต่กลับตั้งอกตั้งใจปฏิบัติดีกว่า

พระไทยหลายร้อยหลายพันรูป พระวิกโก้ปฏิบัติวิปัสสนาทุกวัน โดยท่านพระครูอนุญาตให้ไปปฏิบัติตามลำพังในโบสถ์ พระหนุ่มได้ขอรับรองท่านพระครูว่า

“หลวงพ่อกับฉัน ผมนอนสำหรับข้ามน้ำข้ามทะเลมาไกล หลวงพ่อต้องใช้เวลาผมวันละหนึ่งชั่วโมงนะครับ สามทุ่มถึงสี่ทุ่มของทุกคืน ผมขออนุญาตมาสอบอารมณ์กับหลวงพ่อกับคุณ และช่วงเวลานี้หลวงพ่อย่านอนไปไหนนะครับ”

“ตกลง หลวงพ่ออนุญาต แต่ว่าถ้าวันไหนเกิดติดธุระก็จะหาเวลาชดเชยให้ก็แล้วกัน ดีไหม”

“ดีครับ ผมขอกราบขอบพระคุณ” ท่านกัมมกรกราบสามครั้ง

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา พระวิกโก้ก็มาให้ท่านพระครูสอบอารมณ์อย่างสม่ำเสมอ คืบวันหนึ่งท่านถามอุปัชฌาย์ว่า

“หลวงพ่อกับฉัน รอบวัดนี้กี่ก้าว หลวงพ่อเคยเดินหรือยังครับ”

“ไม่รู้สิ หลวงพ่อไม่เคยนับแล้วก็ยังไม่เคยเดินรอบวัด” ท่านพระครูตอบ ออกรู้สึกว่าคุณศิษย์ถามอะไรแปลกๆ

“ผมเดินรอบแล้วครับ เดินจงกรมรอบวัดแล้วก็นับด้วยว่ามีกี่ก้าว”

“มีกี่ก้าวล่ะ”

“ผมยังไม่ตอบหรอกครับ ไว้หลวงพ่อกับฉันเดินเองก็แล้วกัน ผมอยากทราบว่าท่านนับได้เท่ากับที่ผมนับหรือเปล่า”

“หลวงพ่อกับฉันไม่มีเวลาหรอก คุณนี่มีอะไรประหลาดๆ ขึ้นทุกวัน”

“หลวงพ่อกับฉันหรือผมครับนี่”

“คิดเอาเอง”

“ผมคิดว่าผมครับ แต่ถึงหลวงพ่อก็จะตีผมก็ไม่ว่าอะไร เพราะหลวงพ่อเป็นอุปัชฌาย์อาจารย์ของผม หลวงพ่อกำลังอ่านอะไรอยู่หรือครับ” ท่านถามเมื่อเห็นท่านพระครูอ่านกระดาษแผ่นสีขาวด้วยใบหน้าเคร่งเครียด แทนคำตอบ สมภารวัดป่ามะม่วงส่งกระดาษแผ่นนั้นให้คนเป็นศิษย์ พระวิกก็รับมาอ่านแล้วพูดขึ้นว่า

“ทำไมคนไทยถึงใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องล่ะครับ ผมเป็นชาวต่างประเทศแท้ๆยังใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องกว่าคนไทยเสียอีก อย่างรายนี้เขียนมาว่า นิมนต์ท่านพระครูไปสวดพระพุทธมนต์ในงานแต่งงาน ควรจะใช้ว่า ไปเจริญพระพุทธมนต์ในงานมงคลสมรส ผมพูดอย่างนี้ถูกไหมครับ”

“ถูกต้อง อ้อ.พู่นี่เขานิมนต์หลวงพ่อกับไปสวดพระอภิธรรมศพ วิกก็จะไปด้วยไหม จะได้ไปศึกษาวัฒนธรรมไทยเป็นกำไรชีวิต”

“ขอบพระคุณครับ ผมขออนุญาตติดตามไปด้วย” เจียบกันไปครู่หนึ่ง พระวิกก็ถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อครับ ผมมีคุริ่งเป็นคนไทยชื่อนางสาวราตรี รักกันมาหลายปีตั้งแต่เรียนอยู่ต่างประเทศด้วยกัน ผมอยากเรียนถามหลวงพ่อกับว่าเราจะได้แต่งงานกันหรือไม่ เขาเป็นเนื้อคู่ของผมหรือเปล่าครับ” อุปัชฌาย์มองหน้าลูกศิษย์พลางกำหนด เห็นหนอ แล้วท่านก็ เห็น ว่าเนื้อคู่ของบรูษผู้นี้ต้องเป็นคนง่อยเปลี้ยเสียขา หาใช่นางสาวราตรีไม่ แต่ถ้าบอกให้เขารู้ก็จะเป็นการไม่สมควร จึงพูดว่า

“อยากรู้ก็ให้ปฏิบัติมาก ๆ แล้วจะรู้ได้ภายในสามวันนี้”

วันรุ่งขึ้นตอนค่ำ พระวิโก้ก็ได้ไปงานสวดพระอภิธรรมศพ กับท่านพระครูที่บ้านหลังหนึ่งในตัวเมือง ขณะที่พระสงฆ์ ๔ รูป กำลังสวดพระอภิธรรม บรรดาแขกเหรื่อรวมทั้งเจ้าภาพต่างพากัน คอยแข่งกับเสียงพระสวด มีหน้าซำยังตีมสุรจนหน้าแดงตาแดงไป ตามๆกัน พระวิโก้กระซิบกับท่านพระครูว่า

“แบบนี้ไม่ใช่วัฒนธรรมไทยที่ถูกต่อนี่ครับ เป็นชาวพุทธ ทำไม่ถึงเสพสุรายาเมา ประเดี๋ยวผมจะต้องคุยกับเจ้าภาพสักหน่อย คนไหนครับเจ้าภาพ”

“นั่นไง ที่นั่งคุยเสียงอ้อแอ้แข่งกับพระสวดนั่น”

“ก็เจ้าภาพมาเป็นเสียงเอง แล้วแบบนี้จะไปว่าแขกเหรื่อได้ อย่งไร ผมว่าพวกเขาช่างไม่รู้กาลเทศะกันเสียเลย”

เมื่อการสวดพระอภิธรรมเสร็จสิ้นลงและพระภิกษุ ๔ รูป กลับวัดไปแล้ว เจ้าภาพกับแขกเหรื่อที่ยังไม่กลับก็ตั้งวงเล่นการพนัน กัน ไม่มีผู้ใดสนใจท่านพระครูและพระฝรั่งที่มาด้วย พระวิโก้อด รรทนไม่ไหว จึงเข้าไปถามเจ้าภาพว่า

“โยม ขอโทษเถอะ คนตายนั้นเป็นอะไรกับโยม”

“เป็นพ่อผมนะซี ท่านถามทำไม”

“อาตมาอยากรู้ แล้วพ่อโยมตาย แต่โยมมาตีหมเหล้า เล่น การพนันกันต่อหน้าศพ แบบนี้พ่อโยมจะได้บุญหรือ”

“ได้หรือไม่ได้มันเกี่ยวอะไรกับล้อละ พุดมากเดี๋ยว พ่อ...”
บุรุษนั้นชูกำปั้นใส่หน้าพระวิโก้ ท่านพระครูเห็นท่าไม่ดีจึงเข้าไป บอกรพระหนุ่มว่า

“กลับวัดกันเถอะ ได้เวลาสอบอารมณ์แล้ว” และบอก กับบุรุษนั้นว่า

“อาตมาลาละนะ พระวิโก้ทำพิชชะแล้ว” ท่านพุดประชด

คนเป็นเจ้าของภาพทั้งที่รู้ว่าเขาไม่สำเหนียก เพราะกำลังเมา

คืนต่อมา ขณะไปรับการสอบอารมณ์จากท่านพระครู พระ
วิกโก้ได้พูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ เมืองไทยร้อน ยุ้งก็เยอะ ผมอยู่เมืองไทย
ไม่ได้แน่ เพราะฉะนั้นผมจะไม่แต่งงานกับนางสาวราตรี เนื้อคู่
ของผมเป็นคนจีน เธอเป็นง่อยครับ” น้ำเสียงที่พูดฟังดูเศร้าสร้อย

“ไม่เป็นไรนะวิกโก้ เขาเป็นเนื้อคู่คุณ อยากรู้เสียก็ต้อง
แต่งงานกัน ถึงร่างกายเขาจะพิการ แต่จิตใจไม่พิการ คุณจะมี
ความสุขเมื่อแต่งงานกับเขา ส่วนนางสาวราตรีไม่ใช่เนื้อคู่กัน”
ท่านพระครูพูดพลอบใจผู้เป็นศิษย์ พระหนุ่มรู้สึกสบายใจขึ้น ปรับ
อารมณ์ได้แล้วจึงถามอุปัชฌาย์ว่า

“หลวงพ่อกับ ผมสามารถส่งโทรจิตได้หรือยังครับ พรุ่ง
นี้วันที่ ๑๗ พฤษภาคม เป็นวันชาติของนอร์เว ผมอยากโทรจิต
ไปหาปู่ พ่อแม่ แล้วก็เพื่อนสนิทอีกสามคน” ท่านพระครูมอง
หน้าลูกศิษย์ก็รู้ว่าเขาทำได้ จึงตอบว่า

“หลวงพ่อดูหน้าคุณแล้วรู้สึกว่าจะทำได้ ลองทำดูนะ”

“ครับ พรุ่งนี้ฉันเข้าแล้วผมจะไปปฏิบัติในโบสถ์ เดินหนึ่ง
ชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง แล้วแผ่เมตตาใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว ถ้ากุศลถึงรับรองว่าได้ผล แต่ถ้ากุศลยังไม่ถึง
ก็ต้องเพียรพยายามให้มากขึ้น”

เช้าวันรุ่งขึ้น พระวิกโก้ก็ปฏิบัติตามที่ได้กราบเรียนท่านพระ
ครูเอาไว้ หลังจากนั่งและเดินอย่างละหนึ่งชั่วโมงแล้ว ท่านก็ทำ
จิตให้บริสุทธิ์เบิกบาน แล้วอธิษฐานว่า วันนี้เป็นวันชาติของข้าพเจ้า
แม่ของข้าพเจ้ากำลังป่วยอยู่ที่ประเทศนอร์เว ด้วยบุญกุศลที่ข้าพเจ้า
ได้บำเพ็ญมา โดยการบวชในพระบวรพุทธศาสนาและเจริญ

วิปัสสนากรรมฐาน ขออานิสงส์นี้จึงช่วยให้แม่ของข้าพเจ้าหายจากโรคภัยไข้เจ็บ ขอให้ปู่ของข้าพเจ้าที่ต้องการให้หลานเอาของดีไปฝาก บัดนี้หลานได้ของดีแล้วโปรดรับทราบด้วย และประการสุดท้าย ขอให้เพื่อนสามคนที่เคยเรียนหนังสือมาด้วยกันจงมีความสุข”

เดือนต่อมาขณะที่พระวิกโกกำลังกวาดลานวัดอยู่ เพื่อนคนไทยที่เรียนปริญญาโทด้วยกันก็นำจดหมายมาให้

“จดหมายมาติดอยู่ที่คณะสิบกว่าวัน ไม่มีใครรู้ว่าท่านมาบวชอยู่ที่วัดนี้ กระทั่งผมไปพบจึงนำมาให้” เขากราบเรียนแล้วรีบขอตัวลากลับ พระวิกโกเปิดซองดึงจดหมายออกอ่าน ความปลาบปล้ำใจทำให้น้ำตาไหลพรากๆ ภิกษุหนุ่มขึ้นไปหาอุปัชฌาย์บนกุฏิ ส่งจดหมายให้ท่านแล้วพูดว่า

“จดหมายจากแม่ผมครับ ทุกคนได้รับโทรจิตที่ผมส่งไป” ท่านพระครูรับจดหมายฉบับนั้นมาดูแล้วมองหน้าคนเป็นศิษย์ เห็นเขาดีใจจนน้ำตาไหลออกตาจึงพูดขึ้นว่า

“ไปอาบน้ำอาบทำให้สบายใจก่อนแล้วค่อยมาอ่านให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่ออ่านภาษาอรเวไม่ออก” พระวิกโกกราบสามครั้งแล้วจึงกลับไปที่กุฏิของตน สรงน้ำเรียบร้อยแล้วจึงไปหาอุปัชฌาย์อีกครั้ง ท่านพระครูส่งจดหมายฉบับนั้นให้ลูกศิษย์สั่งว่า

“ช่วยอ่านเป็นภาษาไทยให้หลวงพ่อฟังซิ”

“ครับ ผมจะแปลให้หลวงพ่อฟัง”

“วันที่ ๑๗ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๗ เวลาสามทุ่มยี่สิบนาที เวลาตรงกันกับที่ผมโทรจิตไปเลยครับหลวงพ่อ เพียงแต่ว่าที่นี่เป็นเวลากลางวัน ที่โน่นจะเป็นกลางคืน” ท่านอธิบายน

“อ้อ. แล้วปี ค.ศ. ๑๙๖๗ ก็คือ ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ใช่ไหม”

“ครับ”

“งั้นก็อ่านต่อได้”

“วิกโก้ถูกรัก วันนี้เป็นวันชาติของเรา เพื่อนลูกสามคนได้มาทานอาหารเย็นที่บ้านและคุยกับพ่อและปู่อยู่ในห้องรับแขก ส่วนแม่กำลังไม่สบายมาก จึงได้แต่นอนฟังเขาคุยกันอยู่ในห้อง แต่พอเขาคุยกันถึงลูก แม่ก็จิตใจชุ่มชื้นรู้สึกมีแรงขึ้นมาทันที จึงคลานออกมาร่วมวงกับเขา ปู่ของลูกได้พูดขึ้นว่า ป่านนี้หลานของฉันได้พบของดีหรือยังหนอ ทันทักที่ปู่พูดจบ พวกเราทั้งหกคน คือ ปู่ พ่อ แม่ และเพื่อนของลูกอีกสามคน ก็ได้เห็นผ้าเหลืองลอยมาแว็บหนึ่งแล้วหายไปในช่วงพริบตา ปู่ของลูกปลื้มใจจนหน้าตาไหล บอกพวกเราว่าหลานของปู่ได้พบของดีในเมืองไทยแล้ว แม่จึงรีบเข้าห้องมาเขียนจดหมายถึงลูกนี้แหละจะ ไม่น่าเชื่อเลยนะครับหลวงพ่อ ผมไม่คิดว่าจะได้มาพบสิ่งมหัศจรรย์ที่เมืองไทยนี้ ผมโชคดีใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว วิกโก้โชคดี โชคดีกว่าคนไทยอีกหลายแสนหลายล้านคนที่เขาอยู่กับพระพุทธศาสนามาตั้งแต่บรรพบุรุษ แต่ยังไม่เคยได้สัมผัสกับของดีที่อยู่ใกล้ตัว ส่วนวิกโก้ได้ถึงต่างแดน ยังมาได้ของดีนี้” ท่านพระครูให้รู้สึกเสียดายแทนคนไทยพุทธที่ไม่รู้จักถือเอาประโยชน์จากสิ่งที่ดีงาม

พระวิกโก้บวชได้ ๔๕ วันก็ลาสิกขา หลังจากลาสิกขาแล้วก็อยู่ปฏิบัติอุปัชฌาย์อีก ๗ วัน คอยติดตามรับใช้ท่านพระครูไปทุกหนทุกแห่ง วันแรกของการลาสิกขา เขาได้นำธูปเทียนแพไปกราบขอขอบคุณร้อยตำรวจโทชน อินทนา และนายอำเภอ

พรหมบุรีที่เป็นเจ้าภาพขอมาให้ นอกจากนี้ยังไปขอบคุณญาติโยมที่ใส่บาตรให้ฉันในช่วงที่เป็นพระภิกษุ

วันหนึ่ง ท่านพระครูได้รับนิมนต์ไปในงานทำบุญบ้านของลุงทรัพย์ ผู้เป็นพี่ชายโยมแม่ของท่าน โดยมีนายวิกโก้เป็นผู้ติดตามชายหนุ่มถือกล้องถ่ายรูปไปด้วย บ้านลุงทรัพย์มีต้นมะม่วง ต้นมะปราง ต้นมะนาว ขึ้นเต็มไปหมด ทำให้บริเวณบ้านมีดครีมนตอนลุงทรัพย์จะตัดบาตร ท่านพระครูบอกให้นายวิกโก้ช่วยถ่ายรูปให้

“ถ่ายไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อก กล้องไม่มีแฟลช” เขากราบเรียน

“เอาเถอะน่า ลองถ่ายดู ก่อนถ่ายให้อธิษฐานจิตว่า ข้าพเจ้าเพิ่งสึกใหม่ ๆ เมื่อบวชตั้งใจปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ขอให้จิตของข้าพเจ้านี้จงบังเกิดเป็นแสงสว่างได้ ลองทำดูซิ”

ชายหนุ่มทำตาม อธิษฐานจิตเสร็จแล้วจึงกดชัตเตอร์ ครู่ใหญ่ก็ดึงรูปออกมาจากกล้อง ปรากฏว่าได้ภาพที่ชัดเจนและสวยงามเป็นที่น่าอัศจรรย์

“มหัศจรรย์เหลือเกินครับหลวงพ่อก” ชายหนุ่มพูดอย่างตื่นเต้น

“นี่แหละ อำนาจแห่งปัญญา เป็นแสงสว่างได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า **ปัญญา โลกสุมิ ปชฺโชโต - ปัญญาเป็นดวงขวาลาในโลก**” ท่านพระครูอธิบาย บรูษะวัยยี่สิบสองรู้สึกปีติจนน้ำตาไหล เขาได้พบของดีในเมืองไทยมากมายเหลือเกิน

๓๐

เทวตาธรรม

วันหนึ่งเจ้เปียกับสามีได้มาราบเยียมท่านพระครูที่วัดป่ามะม่วง หลังจากหักท่ายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว สตรีวัยสี่สิบจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงหน้า ฉันอยากไปดูโบสถ์ เห็นเขาว่าสร้างมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา คงเก่าแก่น่าดู ฉันไม่รู้เป็นอย่างไร ใจมันชอบที่จะดูของเก่าแล้วก็ชอบซื้อ แต่หลังจากที่ซื้อพระพุทธรูปองค์นั้น เป็นเหตุให้ฉันกับเฮียต้องทะเลาะกันทุกวัน เลยทำให้เลิกซื้อของเก่า แต่ก็ยังชอบดู” หล่อนอารมณ์บวทค่อนข้างยาว

“แสดงว่าเจ้เป็นคนเก่าคนแก่มาเกิด เอ.พูดอย่างนี้เดียว จะพานโกรธที่เอาตมาว่าเป็นคนแก่ เรียกว่าคนโบราณดีกว่า เจ้คงเป็นคนโบราณมาเกิด หรือเก่าแก่ว่าอย่างไร” ท่านถามเก่าแก่ร้านทอง

“อาจเป็นไปได้ครับหลวงหน้า ผมสังเกตดูรู้สึกว่าเขาชอบแต่ของเก่าๆ แล้วก็ดูเก่งด้วย เก่าแท้ เก่าเทียม เขาบอกได้หมด”

“จริงจะหลวงหน้า อย่างครึ่งหนึ่งเคยมีคนเอาพระเครื่องมาเสนอขายให้ฉัน บอกว่าเป็นพระเก่าอายุหลายร้อยปี ฉันมองแป๊บเดียวก็รู้ว่าเขาตบตา ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมถึงรู้ แล้ว

ก็ไม่เคยพลาดเลย รับรองว่าไม่มีใครมาหลอกฉันได้ พุดแล้วจะหาว่าคุย เฮียไปดูโบสถ์เป็นเพื่อนฉันหน่อยซี” หล่อนชวนสามีเถ่าแก่จึงขออนุญาตท่านพระครูแล้วพากันลุกออกไป พักใหญ่ๆ ก็พากันกลับเข้ามาที่กุฏิ ท่านพระครูยังคงนั่งอยู่ที่เดิมเพราะรู้ว่าสองสามีภรรยาจะไปพบอะไร

“เป็นอย่างไรบ้าง โบสถ์วัดนี้เก่าแท้หรือเก่าเทียม” ท่านพระครูถาม

“เก่าชานแท้เลยจะหลวงหน้า รู้สึกว่าคนสร้างจะเป็นคนจีน และที่สำคัญก็คือฉันเห็นน้ำซึมออกมาจากพื้นโบสถ์ซึ่งอยู่ในหลุมเล็กๆ เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์มาก คนจีนเขาถือว่าเป็นนิมิตดี ภาษาจีนว่า เฮง แต่พุดก็พุดเถอะ โบสถ์หลังนี้เก่าแก่และทรุดโทรมมาก ต้องสร้างใหม่แล้วหลวงหน้า ฉันเสนอว่าให้สร้างที่เดิมนั้นแหละ ถ้าไปสร้างที่อื่นจะไม่ถูกโฉลกกัน”

“จะสร้างได้อย่างไรละเจ้ การสร้างโบสถ์ขึ้นมาสักหลังใช้ว่าจะทำได้ง่ายๆ ต้องใช้เงินตั้งหลายสิบลหมื่น อาตมาจะไปเอามาจากไหน ชาวบ้านแถวนี้ก็ยากจน อาตมาไม่อยากจะรบกวนเขา ประเดี๋ยวจะพากันเอาไปนินทาว่า บ้านก็ขัด วัดก็ซุด พุดไม่ออก อาตมานึกใจจริง ๆ”

“ใจเย็นๆ นำหลวงหน้า สมัยที่อยู่วัดพรหมบุรีหลวงหน้ายังสร้างโบสถ์ได้ ถึงคนอื่นจะคิดว่าเป็นฝีมือของหลวงพ่อซอกก็เถอะ แต่ฉันรู้ว่าความจริงเป็นฝีมือของหลวงหน้า” คนรู้จริงว่า

“ไอ้โฮ. ถ้าจะให้ทำอย่างนั้นอีกอาตมาคงลำบากใจมาก ช่วงนั้นอาตมาหาความสุขไม่ได้เลย ใจมันร้อนรนอยากจะให้โบสถ์เสร็จ ต้องเที่ยวเรียกรหาเงินมาสร้างเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าสารพัด ไหนจะบริจาคเงินของตัวเองอีก คิดถึงตอนนั้นแล้วอาตมานึกท้อ

ถ้าแก่คิดดูนะ อาตมาเที่ยวเรียไรเขาไปตามท้องถิ่นต่างๆ มีสภาพไม่ผิดกับขอทาน บางครั้งก็ถูกญาติโยมพุดจาเสียดสีให้สะท้อนใจ พวกที่มีจิตเป็นกุศลก็พอจะพุดกันรู้เรื่องบ้าง” ภิกษุวัยสามสิบเศษเล่าถึงความยากลำบากแต่หนหลังครั้งที่สร้างโบสถ์วัดพรหมบุรี

“หลวงน้าคงจะต้องยอมเหน้อยอีกสักครั้งแล้วละครับ เพราะถึงอย่างไรก็ต้องสร้างใหม่ ใจเย็น ๆ ค่อย ๆ คิดก็ได้ ผมว่าหลวงน้าเป็นคนมีบารมี ขนาดเป็นลูกวัดยังหาเงินสร้างโบสถ์ได้ทั้งหลัง พอเป็นสมภารผมว่าสร้างสิบหลังก็น่าจะได้” สามเณรเปี้ยพุดให้กำลังใจ

“แหม. แค่หลังเดียวยังลำบากเลือดตาแทบกระเด็น ถ้าสิบหลังอาตมาคงต้องไปเกิดใหม่เป็นแน่ เกิดเป็นคนนี้มันทุกข์นะโยมนะ อุตสาห์มาบวชก็ยังไม่พ้นทุกข์ เพราะอย่างนี้แหละอาตมาถึงได้ตั้งความปรารถนาไว้ว่าขออย่าให้เกิดอีกเลย”

“แต่ฉันก็ยังอยากเกิดนะหลวงน้า ชีวิตสุขบ้างทุกข์บ้างมันก็มีรสชาติดี ขอให้เกิดแล้วดีขึ้นกว่าเดิมก็แล้วกัน เช่นว่าชาตินี้เกิดเป็นเมียเจ้าแ่ร้านทอง ชาติหน้าขอให้เกิดเป็นเมียเจ้าแ่ร้านเพชร ชาติหน้าล้อขายเพชรนะเฮียนะ” หล่อนหันไปสัพยอกสามเณร

“อ้าวไม่รู้หรือก คนเราเลือกเกิดได้เสียที่ไหน เอ.หลวงน้าครับ คนที่เป็นคู่เมียกันในชาตินี้ ชาติหน้าจะได้เป็นคู่เมียกันอีกหรือเปล่าครับ” เจ้าแ่ร้านทองถามท่านพระครู

“ก็ไม่แน่เสมอไป อาจเป็น หรืออาจไม่เป็น ขึ้นอยู่กับว่ามีกรรมเสมอกันหรือเปล่า ถ้ามีกรรมเสมอกันก็อาจจะได้อยู่ร่วมกันอีก”

“หมายความว่าอย่างไรครับ” เจ้าแ่วัยสี่สิบเศษไม่เข้าใจ

“หมายความว่าถ้ามี **สมชีวิตกรรม** เหมือนกันก็จะได้พบกัน

อีก สมชีวิธรรมมี ๔ ประการคือ สมสัทธา-มีศรัทธาเสมอกัน สมศีลา-มีศีลเสมอกัน สมจาคา-มีความเสียสละแบ่งปันเสมอกัน และข้อสุดท้ายสำคัญมากคือ สมปัญญา-มีปัญญาเสมอกัน ยกตัวอย่างเช่น เจ้เขามีศรัทธาอยากทำบุญ ถ้าแก่ก็ไม่ขัดข้อง ร่วมทำกับเขาด้วย เรียกว่า สมสัทธา สมศีลา เช่น เจ้เขามีศีล ๕ ครบ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ จนไปถึงไม่ดื่มสุรา แต่แก่แก่ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดเท็จ ดื่มสุรา เรียกว่า ไม่มีศีลแม้แต่ข้อเดียว แบบนี้ก็อยู่ด้วยกันไม่ได้เพราะศีลไม่เสมอกัน”

“แต่เฮียเขาไม่เป็นอย่างนั้นหรอกจะหลงหน้า เขาเป็นคนดีมีศีลธรรม รักลูกรักเมียแล้วก็ขยันทำมาหากิน”

“อาตมาก็ไม่ได้ว่าเขาเป็น เพียงแต่สมมุติให้ฟังเป็นตัวอย่าง อาตมารู้ว่าแก่แก่เป็นคนดี แหม.ขอขมขมายกตัวอย่างหน่อยก็ได้” ท่านต่อว่า

“ได้จะได้ ฉันเพียงแต่แห่หลงหน้าเล่นเท่านั้น เอาละ ฉันรบกวนเวลาหลงหน้ามานานแล้ว เห็นจะต้องขอลา หลวงน้าอย่าลืมละ ถ้าจะสร้างโบสถ์ใหม่ขอให้สร้างที่เดิม แล้วฉันกับแก่แก่จะมาช่วยตามกำลังศรัทธา จะบอกบุญไปยังญาติ พี่น้องและมิตรสหายด้วย ฉันลาละจะ” คนทั้งสองกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วจึงพากันกลับ

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมาท่านพระครูก็สวดมนต์อธิษฐานจิตทุกวันว่าขอให้มีคนมาช่วยสร้างโบสถ์ เวลาผ่านไปอีกหนึ่งปีก็ยังไม่มีผู้ใดมาพิจารณาตัวว่าจะช่วยสร้าง เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกกังวลเพราะโบสถ์เก่าและชำรุดทรุดโทรมมาก เกรงว่าวันหนึ่งจะพังครืนลงมา

กับหลานชายลาท่านพระครูกลับโรงพยาบาลซึ่งอยู่ในตัวจังหวัด
 ชาวบ้านแถบนั้นพากันกลับบ้านเรือนตน ส่วนพวกที่มาจากที่ไกล
 พากันยึดศาลาวัดเป็นที่นอน ท่านพระครูลงจากศาลาเดินกลับมา
 ยังกุฏิที่พัก สรงน้ำชำระร่างกายแล้วจึงสวดมนต์แผ่เมตตาตั้งที่
 ปฏิบัติเป็นกิจวัตร ท่านครุ่นคิดถึงเรื่องหลานสาวคู่แฝดจนนอน
 ไม่หลับ มนุษย์เราทำกรรมแทนกันไม่ได้จริงๆ ท่านคิดว่าจะช่วย
 หลานโดยใช้ กรรมดี ที่ท่านสะสมไว้ หากก็ไม่สามารถช่วยได้
 นึกถึงภาพที่นางจำเรียงพี่สาวของท่านแสดงท่าที่รังเกียจนายแหลม
 ผู้เป็นลูกจ้าง ทำให้กรรมมาตกที่ลูกสาว กระทั่งนายแหลมตาย
 ไปตั้งนานแล้ว พี่สาวของท่านก็ยังต้องรับกรรมด้วยการเห็นหน้า
 ลูกสาวผู้เป็นเสมือน ทรายบาป อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ผู้ที่ไม่เข้าใจ
 เรื่องกรรมอย่างถ่องแท้อาจจะสงสัยว่ามารดาเป็นผู้ทำกรรมแต่เหตุ
 ไฉนลูกต้องมารับทั้งที่มนุษย์เราทำกรรมแทนกันไม่ได้ คำตอบก็คือ
 เป็นเรื่องของ กรรมจัดสรร ประทุมกับประเทืองจะต้องทำกรรม
 นี้ไว้ จึงได้เกิดมาเป็นลูกของนางจำเรียง ซึ่งกรรมที่ทำหน้าที่นำมา
 เกิดหรือทำหน้าที่จัดสรรนั้น คือชนกรรม กรรมเป็นเรื่องที่สลับ
 ซับซ้อน ยากที่คนธรรมดาจะรู้และเข้าใจ เหตุนี้กระมังพระพุทธองค์
 จึงตรัสสอนว่ากรรมเป็น อจินไตย ซึ่งหมายถึง เรื่องอันบุคคล
 ไม่ควรคิด เมื่อบุคคลคิด พึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า เตือดร้อน
 ผู้ที่ปฏิบัติวิปัสสนาจนถึงขั้นแล้วเท่านั้นจึงจะสามารถเข้าใจเรื่องของ
 กรรมได้ “ประทุมประเทืองเอ๋ย หลวงน้าสงสารเอ็งจริงๆ เอ็ง
 สองคนจะต้องเคยทำกรรมไม่ดีไว้ ถึงต้องมาเป็นเช่นนี้ สัตว์โลก
 ย่อมเป็นไปตามกรรม อย่างนี้แหละหนอ” ท่านพระครูรำพึงอยู่
 ในความมืด

เวลาผ่านไปแค่ชั่วโมงเดียวก็ได้พบสมความตั้งใจ ต้องยกความดีให้กรรมฐาน เราปฏิบัติกรรมฐานมานานมาก ถึงได้นึกสิ่งหนึ่งประการใดสนใจนึก แล้วจึงเรียกหลานสาวที่กำลังนั่งฟังดนตรีอยู่ให้เข้ามาหา

“ประทุม ประเทือง เข้ามาหาหลวงน้าหน่อย” สาวน้อยคู่แฝดคลานเข้ามาใกล้ๆ แล้วถามขึ้นพร้อมกัน

“อ้วงอ้าเอี้ยก้ออ้อไอเอ้อ”

“นี่คุณหมอไหวเสียซี เขาจะมาผ่าตัดจุมูกให้เอ็งสองคนจะได้มีจุมูกโด่งๆเหมือนคนอื่นเขา” ท่านบอกหลาน คู่แฝดยกมือไหว้นายแพทย์จิรวชิษฐ์แล้วถามขึ้นพร้อมกันว่า

“อุณอ้ออ้อไอ้อิ่งๆเอ้อ” นายแพทย์จิรวชิษฐ์พิจารณาจุมูกของสาวน้อย เห็นว่าบี๊แบนมองไม่เห็นตั้งเลยก็รู้ในทันทีนั้นว่าเหลือวิสัยที่จะทำได้ หากก็ไม่ต้องการให้หญิงสาวเสียใจ จึงพูดแบบแบ่งรับแบ่งสู้ว่า “ขอคิดดูอีกทีนะ แล้วหมอจะบอกผ่านมามาทางท่านพระครู”

“ออบอุณอ้อ” ทั้งสองกระพุ่มมือไหว้แล้วคลานออกไปนั่งที่เดิม คู่แฝดคลานออกไปแล้ว นายแพทย์หนุ่มจึงกระซิบกับท่านพระครูว่า “ผมต้องขออภัย แบบนี้ทำไม่ได้ครับท่าน การเสริมจุมูกต้องมีตั้งเก๋าของเจ้าของด้วย แต่สองคนนี้เขาไม่มีตั้งเป็นเชื้อให้เสริมเลย ทำไม่ได้จริงๆครับ” คำพูดของหมอทำให้ความหวังของท่านพระครูในอันที่จะช่วยหลานพลันดับวูบลง หลงภูมิใจว่าท่านมีบุญนึกคิดสิ่งใดก็สมความมุ่งมาดปรารถนา สิบนาทีให้หลังบุญก็ทิ้งไปเสียแล้ว สงสัยว่าจะต้องเปลี่ยนชื่อจาก เจริญ เป็น บุญทิ้ง เสียกรรมัง

เวลาสี่ทุ่มการบรรเลงดนตรีก็ยุติลง นายแพทย์สมเจตนา

ก็จะขอให้ผ่าตัดเสริมตั้งจมูกให้หลาน เรื่องค่าใช้จ่ายท่านจะเป็นผู้ออกให้เอง เพราะทองที่ได้รับเป็นมรดกจากโยมยายยังเหลืออีกหลายบาท

ผู้มีบุญญาธิการนั้น เมื่อปรารถนาสิ่งใดก็มักได้ดังที่ปรารถนา เช่นเดียวกับท่านพระครูเจริญ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง ผู้ซึ่งปรารถนาจะได้พบแพทย์ที่เชี่ยวชาญทางศัลยศาสตร์มาผ่าตัดจมูกให้หลานสาว ขณะที่ท่านนั่งฟังดนตรีและกำหนด เพลิดเพลินหนอ อยู่ นั้น นายแพทย์สมเจตนา ก็เข้ามากราบพร้อมกับชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง

“อ้าว. คุณหมอก็มาร่วมงานกับเขาด้วยหรือ” ท่านทักทายเป็น

“ครับผม แหม.ดนตรีไพเราะเหลือเกิน ผมนั่งฟังมานานอยู่ทางด้านโน้น”

“แสดงว่าคุณหมอมานานแล้ว”

“ครับ มาสักพักใหญ่ๆ ผู้คนมากมายเหลือเกิน ผมจะเข้ามากราบท่านตั้งแต่ตอนมาก็ร้านที่จะเบียดเสียดกับคนอื่น เลยนั่งรอให้คนซาลงเสียก่อน อ้อ.ผมลืมแนะนำ นี่นายแพทย์จิรวิชัย หลานชายผมเอง เพิ่งสำเร็จแพทย์มาจากสหรัฐอเมริกา” นายแพทย์หนุ่มยกมือประนมไหว้อย่างนอบน้อม เขากราบท่านพร้อมคนเป็นอาไปครั้งหนึ่งแล้ว

“เจริญพร โยมจบสาขาอะไร ชำนาญทางด้านไหน”

“ศัลยศาสตร์ครับท่าน” ได้ฟังเช่นนั้นท่านพระครูแสนจะยินดี ถามเขาวว่า “งั้นก็ผ่าตัดเสริมจมูกได้ล่ะซี”

“ได้ครับ ผมเรียนมาทางด้านนี้โดยเฉพาะ” คำตอบของนายแพทย์หนุ่มทำให้ท่านสมภารปีติหนัก คิดในใจว่า เรานี้ก็มิบุญเหมือนกันนะ ดูรือยากจะพบหมอมาช่วยทำจมูกให้หลานสาว

ซึ่งต้องมีการลงทุน บางครั้งก็ขาดทุน บางครั้งก็ได้กำไร แต่ถึงได้ก็ไม่คุ้มเสียเพราะคนที่มาชมมหรสพบางพวกก็มาตีมสุรายาเมากันในวัด แล้วก่อเรื่องทะเลาะวิวาท ตีกันหัวร้างข้างแตกบ้าง ฆ่ากันตายบ้าง ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้มีปรากฏเสมอๆตามงานวัด

งานฉลองอุโบสถจัดขึ้นสามวันสามคืน มีการทำบุญตักบาตร ฟังเทศน์ และเจริญวิปัสสนากรรมฐาน กลางคืนเป็นการบรรเลงดนตรีไทยของคณะ จรุงฤทธิ์ ซึ่งแต่ก่อนมีหนุ่มเจริญ จรุงฤทธิ์ เป็นหัวหน้าวง แต่หลังจากที่เขาเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์โดยไม่มีวีแว่วว่าจะสึก นางจำแลงพี่สาวก็ได้เป็นหัวหน้าวงสืบต่อมา นางจำแลงมีบุตร ๔ คน เป็นหญิงสอง ชายสอง และหล่อนก็ได้ถ่ายทอดวิชาดนตรีไทยให้กับบุตรสาวบุตรชายทั้งสี่จนสามารถเล่นออกงานได้

“หลวงหน้าอยากฟังเพลงอะไรครับ” เด็กชายมิ่งเมืองถามท่านพระครู

“หลวงหน้าอยากฟังไม่ได้หรือก้มเอ๊ย เดี่ยวจะเป็นอาบัติ เพราะหลวงหน้าเป็นพระ แต่ถ้าเอ็งอยากเล่นให้หลวงหน้าฟังก็ให้เล่นเพลง ‘แขกลพบุรี’ เล่นได้ไหมล่ะ” ท่านถามหลานชาย

“ได้ครับ แม่ขอเพลง แขกลพบุรี ให้หลวงหน้าหน่อย” เขาบอกมารดา แล้ววงดนตรีก็เริ่มบรรเลงอย่างไพเราะเพราะพริ้ง ท่านพระครูแสนจะเพลิดเพลินหากก็กำหนด เพลิดเพลินหนอ ไปด้วย เพื่อมิให้เป็นอาบัติ นางจำแลงรู้ใจพระน้องชาย เมื่อจบเพลงแขกลพบุรีแล้วจึงต่อด้วยเพลง ราตรีประดับดาว หลานสาวคู่แฝดคือประทุมกับประเทืองก็มานั่งฟังอยู่ด้วย ท่านพระครูมองหลานสาวคู่นี้แล้วก็ให้สงสาร แม้จะเข้าสู่วัยสาวก็ยังพูดเสียงอ้อเพราะจมูกบีมาตั้งแต่เกิด ท่านคิดว่าจะช่วยหลาน หากรู้จักหมอทางศัลยกรรม

ไปล้างมือล้างเท้าในห้องน้ำแล้วจึงมานั่งฉัน กระจกนั้นก็ฉันไปสองสามคำแล้วจึงรวบซ้อน นางโถยอยากจะคะยั้นคะยอให้ท่านฉันอีก หากก็เกรงว่าท่านจะรำคาญ จึงได้แต่ปลอบใจตัวเองว่า

“ท่านฉันสองสามคำก็ยังดีกว่าไม่ฉัน เกิดมาก็เพิ่งจะเคยพบเคยเห็นคนที่ห้วงงานมากกว่าห้วงตัวเอง”

บุคคลที่เหน็ดเหนื่อยไม่แพ้ท่านพระครูคือนายทองหยดชลาธร เขาขับรถจากลพบุรีมาวัดป่ามะม่วงทุกวัน เพื่อมาดูแลเรื่องการก่อสร้างโบสถ์ และก็ได้ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของท่าน คณะกรรมการมิได้มีบทบาทมากนัก บางคนกลับทำให้งานล่าช้าเข้าไปอีก ดังนั้นแม้จะมีการตั้งคณะกรรมการ หากคนทำงานจริงๆ มีเพียงสอง คือท่านพระครูกับนายทองหยด ส่วนคนหัดอีกสองคนที่อยู่พิจารณาคนหนึ่ง นครราชสีมาคนหนึ่งนั้น หลังงานทอดกฐินเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายนแล้วก็มีได้มาอีก หากก็รับปากว่าปีหน้าจะมาพร้อมเป็นเจ้าของอีกครึ่ง

เวลาผ่านไปอีกปีครึ่ง การก่อสร้างพระอุโบสถหลังใหม่จึงเสร็จเรียบร้อย ยิ่งความโล่งใจให้กับพวกชาวบ้านและพระลูกวัด เพราะถ้าการก่อสร้างยังไม่เสร็จสิ้น ท่านสมภารวัดป่ามะม่วงอาจจะต้องมรณภาพตามหลวงตาเฟื่องกับหลวงตาอ่อนไปเป็นแนวภารกิจลำดับต่อไปก็คือการเตรียมงานฉลองอุโบสถซึ่งเท่าที่ท่านจะต้องเหน็ดเหนื่อยอีกครั้ง

ก่อนหน้าที่ท่านพระครูจะมาอยู่วัดป่ามะม่วง ที่วัดเคยมีงานมหรสพทุกปี ในงานก็จะมีภาพยนตร์ ลิเก ลำตัด และการละเล่นต่างๆตามความนิยมของท้องถิ่น แต่หลังจากที่ท่านมารักษาการเจ้าอาวาสก็มีได้อนุญาตให้มีการแสดงมหรสพในวัดอีกด้วยเหตุผลที่ว่าการจัดงานดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อหาเงินเข้าวัด

จะมรณภาพตามไปอีก ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็ย่อมหมายความว่างานสร้างโบสถ์ต้องหยุดชะงักลง จริงอยู่แม้ในเวลานี้จะมีพระภิกษุจำพรรษาอยู่ถึง ๒๕ รูป หากก็ไม่มีรูปใดที่มีความสามารถพอที่จะรับภาระแทนท่านพระครูได้

“ท่านสมภาร อิฉันนำภัตตาหารมาถวาย นิมนต์ฉันเพลจะ ถึงเวลาแล้ว” นางโถไปนิมนต์ท่านพระครูขณะที่ท่านกำลังดูแลเรื่องการสร้างโบสถ์

“อาตมายังไม่หิวหรอกจะ อยากให้งานเสร็จก่อน เรื่องขบฉันเอาไว้ทีหลัง” ท่านบอกนางโถ ซึ่งเท่ากับเป็นการบอกใบ้ว่าท่านจะไม่ฉันเพล นางโถรู้สึกน้อยใจและยังเป็นห่วงสุขภาพของท่าน รู้ว่าท่านชอบแกงเลียงนางก็อุตส่าห์ทำมาถวาย ท่านกลับทำท่าว่าจะไม่ฉัน จะทำอย่างไรดีหนอ

“ท่าน อิฉันขอร้องเถอะจะ อิฉันไม่สบายใจ เกรงว่าท่านจะอาพาธเจ็บป่วยเพราะท่านตรากตรำกับงานมามากเหลือเกิน ถ้าไม่เห็นแก่ตัวท่านเองก็นึกว่าเห็นแก่อิฉันเถิดจะ” นางอ้อนวอน

“ขบใจโยมมากจะ แต่อาตมาอยากให้งานเสร็จ อาตมาไม่หิว” คราวนี้ท่านปฏิเสธชัดเจน ความน้อยใจทำให้นางโถถึงกับร้องไห้ ท่านพระครูออกตักใจที่เห็นสตรีอายุคร่าวโยมแม่มานั่งร้องไห้ จึงถามว่า

“โยมเป็นอะไร ร้องให้ทำไม”

“อิฉันเสียใจจะ เสียใจที่ท่านมองข้ามความหวังดีของอิฉัน ถ้าท่านไม่ฉัน อิฉันสาบานว่าจะไม่มาวัดนี้อีก”

“ใจเย็นๆนำโยม เอละ ฉันก็ฉัน ฉันก็ไปทำกุฏิ เตี่ยวอาตมาจะตามไป” นางโถดีใจนัก รีบหิ้วปิ่นโตเดินไปที่กุฏิของท่าน และสั่งให้เด็กชายสำริดช่วยตั้งสำหรับ สักครู่ท่านพระครูก็มาถึง เข้า

เมื่อวันที่ ๒ ได้ยีสบสีหมิ่น ที่เหลืออีกสิบหกหมื่นต้องรอไว้ทอด
กฐินปีหน้า ช่วงระยะเวลาที่สร้างโบสถ์เป็นช่วงที่ท่านพระครูเหน็ด
เหนื่อยที่สุด บางวันท่านมิได้ฉันภัตตาหารทั้งเช้าและเพล ยังชีวิต
อยู่ด้วยน้ำเพียง ๓-๔ แก้ว ร่างกายของท่านซูบผอมจนดูผิดรูป
ผิดร่าง น้ำหนักเหลือเพียง ๔๐ กิโลกรัม ซึ่งถือว่าน้อยมากเมื่อ
เทียบกับความสูง ญาติโยมพากันห่วงใยท่าน เกรงว่าจะมรณภาพ
เสียก่อนที่โบสถ์จะเสร็จ

การสร้างโบสถ์ดำเนินไปได้สามเดือน หลวงตาเฟื่อง
ก็มรณภาพ และที่น่าสลดใจก็คือท่านเป็นพระภิกษุหน้าจะมรณภาพ
ที่วัดหรือโรงพยาบาล แต่กลับมรณภาพที่บ้าน วันนั้นหลังจาก
ฉันเพลแล้วท่านก็เก็บน้อยหน่าที่หลวงตาอ่อนปลูกไว้ นำไปให้ลูก
หลาน ถึงเวลาเย็นได้เวลากลับวัด ท่านเกิดเวียนศีรษะจึงให้ลูก
หลานปูลูเสื่อและหาหมอนมาให้ คิดว่านอนหลับสักพักก็คงจะหาย
เมื่อได้นอนก็เกิดหายใจไม่ออก และรู้สึกจุกที่หน้าอก ลูกชายจึง
ขี่จักรยานไปตามหมอที่สุขศาลา แต่หลวงตาวัยใกล้เจ็ดสิบก็สิ้นใจ
ก่อนที่หมอจะมาถึง

ท่านพระครูรู้สึกสลดใจ เพราะท่าน รู้ ว่าหลวงตารูปนี้มี
ได้ไปดี จริยอยู่ในช่วงหลังๆหลวงตาเฟื่องพยายามจะทำความดี แต่
ก็ไม่สามารถฝืนใจได้ เพราะการทำความดีต้องฝืนใจในระยะแรกๆ
ทำงานชินแล้วนั้นแหละถึงจะไม่ต้องฝืน เมื่อท่านฝืนใจไม่ได้ จึง
กลับมาประพฤติเช่นเดิมอีกกระทั่งมรณภาพ

เดือนต่อมา หลวงตาอ่อนก็มีมรณภาพอีก ท่านพระครูรู้สึก
สังเวชใจ เพราะเมื่อท่านมาอยู่วัดป่ามะม่วงใหม่ๆมีเพียงเณรกับ
พระภิกษุสองรูปนี้ เมื่อมามรณภาพไปในเวลาใกล้เคียงกันจึงทำให้อ
อดใจหายเสียมิได้ ข้างฝ่ายญาติโยมก็พากันใจเสีย กลัวว่าเจ้าอาวาส

พุทธรูปมาประดิษฐานไว้ในโบสถ์ที่ตนสร้าง จึงขอให้เพื่อนที่เป็น
ฝรั่งเศสฮอลันดาไปทูลขอพระราชทานจากสมเด็จพระนารายณ์
มหาราช สมเด็จพระนารายณ์ทรงพระราชทานพระนาครกหิน
สีเขียวมา ๒ องค์ คือพระนาครกพุกหยวน กับ พระนาครกเขมร
คางคนหูตุ้ม เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงในสมัยนั้นชื่อ ปุศุรญาณสังวร
อายุ ๘๘ ปี เป็นที่เคารพนับถือของคนจีนที่มาค้าขายกับคนไทย
ในเวลานั้น

ท่านพระครูต้องคอยระมัดระวังสิ่งของมีค่าที่เก็บขึ้นมาจาก
ใต้พื้นโบสถ์ เกรงว่าชาวบ้านที่มีความโลภจะขโมยเอาไป แต่ถึง
ท่านจะระมัดระวังอย่างไรก็มีคนมาขโมยจนได้ ท่านรู้ตอนที่เขานำ
มาคืน ซึ่งเขาสารภาพว่าได้ขโมยกำไลหยกไปอันหนึ่ง สวย
งามมาก เมื่อส่องกับแสงไฟจะเห็นเป็นม้า ๘ ตัวกำลังวิ่ง ตกกลาง
คืนเมื่อทุกคนในบ้านเข้านอนกันหมดแล้ว ก็ต้องตกใจตื่นเพราะ
ได้ยินเสียงม้าร้อง และเสียงคนจีนพูดลั่นแง้งๆตลอดทั้งคืน พังคล้าย
เสียงด่าและสาปแช่ง ทำให้นอนไม่หลับกันทั้งบ้าน พอรุ่งเช้าจึงต้อง
รีบนำมากคืน

เครื่องเพชรนิลจินดาและสตางค์จีนที่ท่านพระครูเก็บใส่ปีบ
ไว้รวมได้ถึง ๗ ปีบ และตั้งใจว่าจะฝังลงใต้พื้นโบสถ์หลังใหม่ เก็บ
ไว้เป็นสมบัติของแผ่นดิน ท่านบอกญาติโยมว่าหากมีคนมาขโมย
ขุดไปก็ต้องพบกับเหตุการณ์แบบเดียวกับคนขโมยกำไลหยก
พวกชาวบ้านต่างพากันกลัว ไม่มีผู้ใดคิดที่จะขโมยอีก

วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน เป็นวันเริ่มสร้างโบสถ์หลังใหม่ลง
บนพื้นที่เดิมของโบสถ์หลังเก่า นอกจากชาวบ้านที่พากันมาช่วย
สร้างแล้วยังได้กำลังจากทหารจังหวัดทหารบกพบุรีมาช่วยอีกทาง
หนึ่ง ค่าก่อสร้างจะต้องใช้เงินสี่สิบลหมื่น เงินที่ได้จากทอดกฐิน

๓๑

กิมเหลียงกับกิมจือ

วิธีบวงสรวงดวงวิญญาณของผู้ที่สร้างโบสถ์เริ่มขึ้นเมื่อเวลา ๙ นาฬิกา ๑๙ นาที และไปเสร็จสิ้นเมื่อเวลา ๑๐ นาฬิกา ต่อจากนั้นก็เป็นการรื้อถอนพระอุโบสถหลังเก่าซึ่งท่านพระครูได้ขอแรงพวกชาวบ้านระดมกำลังกันมาช่วย ซึ่งกว่าจะรื้อเสร็จต้องใช้เวลาถึงสี่วันและได้พบหลักฐานมากมายที่ยืนยันว่าโบสถ์หลังนี้สร้างโดยคนจีน ในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้พื้นโบสถ์มีเครื่องกังไส สตางค์จีน หยก และเพชรนิลจินดาฝังอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีภาพเขียนสีน้ำมันของผู้ที่สร้างโบสถ์ เป็นภาพชายสองคนไว้ผมเกล้า มีตัวหนังสือจีนเขียนกำกับไว้ที่ใต้ภาพ ซึ่งท่านพระครูได้ขอแรงคนจีนที่ตลาดปากบางมาอ่านและแปลให้ฟังได้ความว่า ชายสองคนนี้ชื่อกิมเหลียงกับกิมจือ เป็นพี่น้องกัน ทั้งสองได้เดินทางโดยเรือสำเภาจากเมืองจีนเข้ามาค้าขายที่เมืองละโว้และมาจอดเรือพักแรมอยู่ที่วัดป่ามะม่วง เห็นวัดยังไม่มีโบสถ์จึงเกิดศรัทธาสร้างถวาย เป็นโบสถ์ทรงไทยตกแต่งแบบศิลปะจีน หน้าบันประดับเครื่องลายครามที่นำมาจากเมืองซัวเถา

มีศิลาจารึกบันทึกเรื่องราวไว้ว่า กิมเหลียงกับกิมจือมีเพื่อนเป็นฝรั่งชาติฮอลันดาผู้ซึ่งเข้ามาทำการค้าขายกับสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อสองพี่น้องสร้างโบสถ์เสร็จก็อยากได้พระ

นารีผล

พระประธานในโบสถ์ ซึ่งเรื่องเหล่านี้ควรจะได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ” นายทองหยุดพูดอย่างผู้ที่เคยผ่านงานมาก่อน

“ถูกของโยม เอาละ กลับไปนี่อาตมาจะเรียกผู้ที่เกี่ยวข้องมาปรึกษาหารือและตั้งคณะกรรมการ ขอบใจโยมมากที่ให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ขออนุโมทนาในกุศลจิต อาตมาเห็นจะต้องลา”

“นั่นสิ อาตมาก็ว่าเป็นเรื่องแปลก แต่เราก็ต้องเชื่อเขา
จะไปเชื่อพวกชาวบ้านคงไม่ถูกต้องแน่”

“ครับ ผมว่าชายชราผู้นี้คงจะเป็นเทพยดา เพราะฉะนั้น
เชื่อเทพก็ยิ่งดีกว่าเชื่อมนุษย์ขี้เหล้าเมายา เพราะเทพย่อมประเสริฐ
กว่ามนุษย์ขี้เฒ่าโง่” เขาถามท่านพระครู

“ก็ไม่แน่เสมอไป จริงอยู่ เทพมีธรรม ๒ อย่างประจำ
ตน เรียกว่า เทวดาธรรม แปลว่า ธรรมของเทวดา ซึ่งได้แก่ หิริ
และโอตตปปะ คือความละอายต่อบาป และความสะดุ้งกลัวต่อบาป
เทวดาเขาจึงไม่ทำบาปกัน เหตุนี้เทวดาจึงดูเหมือนว่าประเสริฐกว่า
มนุษย์ทั่วไป แต่ถ้ามนุษย์ฝึกอบรมตนด้วยศีล สมาธิ ปัญญา
มนุษย์ก็ประเสริฐกว่าเทวดา แต่มนุษย์ประเภทนี้หายาก จึงกล่าว
ได้ว่าโดยส่วนรวมแล้วเทวดาประเสริฐกว่ามนุษย์ ส่วนมนุษย์ที่
ประเสริฐกว่าเทวดานั้นมีน้อย บุคคลใดมีหิริโอตตปปะ เรียกว่า
มนุสสเทโว คือมนุษย์เทวดา หมายความว่าตัวเป็นมนุษย์แต่ใจ
เป็นเทวดาเพราะมีคุณธรรมเสมอกับเทวดา คนประเภทนี้เมื่อตาย
ไปก็จะไปเกิดเป็นเทวดา”

“ถ้าเช่นนั้นคนที่ทำความชั่ว เช่นพวกขี้เหล้าเจ้าชู้ เขา
ก็เป็น มนุสสนิรยโกโง่โง่โง่ ฆอตายไปก็ต้องตกนรก ผมเข้าใจ
อย่างนี้ถูกไหมครับ”

“ถูกแล้ว เออละ ทีนี้เรามากำหนดวันทำพิธีบวงสรวงกัน
ดีกว่า อาตมาว่าวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน น่าจะเหมาะ พอบวง
สรวงเสร็จก็เกณฑ์ชาวบ้านมารื้อกันเลย โยมจะเห็นด้วยไหม”

“แล้วแต่ท่านพระครูเถอะครับ ผมจะไม่ขัดข้อง ถ้าจะให้
ดี เราน่าจะตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน เพราะมีเรื่องที่ต้องปรึกษา
หารือกันอีกมาก เช่น เรื่องค่าใช้จ่าย เรื่องแบบแปลนแผนผัง เรื่อง

ตกกลางคืนพวกชาวบ้านประมาณสิบกว่าคนได้มาที่วัด และให้ข้อเสนอแนะแก่ท่านพระครูเกี่ยวกับการทำพิธีบวงสรวงว่า จะต้องตั้งศาลเพียงตา เครื่องบวงสรวงสังเวย จะต้องมีเหล่า ๒ ไห หัวหมู ๑ หัว ไก่ ๒ ตัว เหล้าแม่โขง ๒ ขวด และต้องทำบายศรีด้วย ท่านพระครูรับฟัง หากก็รู้สึกหนักใจที่จะต้อง มีสุรยาเมาเข้ามาเกี่ยวข้อง ท่านเป็นคนเกลียดเหล้ามาแต่ไหนแต่ไร จึงไม่เห็นด้วยที่จะมีการบวงสรวงด้วยสิ่งที่ทำให้มีเมามาขาดสติ โดยเฉพาะงานนี้เป็นงานบุญ ไยจึงต้องมีสุรยาเมาอันเป็นต้นเหตุของการทำบาป พวกที่แนะนำก็ช่างบอกมาได้ ว่าต้องมีเหล่า ๒ ไห แม่โขง ๒ ขวด นี้จะกินทั้งเหล่าเถื่อนและเหล้ารัฐบาลเขียว หรือ

คำแนะนำของพวกชาวบ้านทำให้ท่านพระครูถึงกับนอนไม่หลับอีกวาระหนึ่ง ท่านนอนพลิกไปพลิกมา กำหนด นอนหนอ ก็แล้ว อยากหลับหนอ ก็แล้ว ก็ยังไม่สามารถหลับลงได้ ในที่สุดท่านก็คิดถึงชายชราที่เคยมากระซิบข้างหู พลันเสียงที่ท่านคุ้นเคยก็ดังขึ้น ไม่ต้องมีเหล่า ไม่ต้องมีสาโท หัวหมู ไก่ บายศรี ไม่ต้องมีทั้งนั้น อย่าไปเชื่อพวกที่แนะนำ เขาหาเรื่องกินเหล้ากันต่างหาก เป็นอันว่าท่านพระครูหลับลงได้อีกวาระหนึ่ง ด้วยความอนุเคราะห์ของชายชราผู้ซึ่งท่านไม่เคยเห็นตัวตนของเขา

วันรุ่งขึ้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเดินทางไปหานายทองหยด ชลธาร ทีลพบุรี และเล่าเรื่องที่ชายชรามาบอก ท่านเล่า ยังไม่ทันจบ บุรุษวัยหกสิบเศษก็พูดขึ้นว่า

“เมื่อคืนผมก็ฝันว่ามีชายชรามาบอกให้หรือพระอุโบสถได้โดย ไม่ต้องมีเครื่องเช่นใด ๆ คงจะเป็นคนเดียวกับที่บอกท่านพระครู นะครับ”

“อาตมามั่นใจว่าโยมทั้งสามเคยร่วมกันสร้างโบสถ์หลังนี้มาเมื่อครั้งอดีตชาติ จึงอยากจะขอร้องให้มาช่วยกันสร้างในชาตินี้อีก เรื่องที่แย่งกันเป็นเจ้าภาพกฐินนั้น อาตมาก็ขอตัดสินใจว่าขอให้ เป็นกฐินสามัคคี โยมทั้งสามมาเป็นเจ้าภาพร่วมกัน บัจฉยที่ได้จากการทอดกฐินจะนำมาเป็นค่าก่อสร้าง หากปีนี้ยังไม่เสร็จ ปีหน้าก็ทำอย่างนี้อีกครั้งคงจะเสร็จ โยมทั้งสามจะมีความเห็นเป็นประการใด”

“ผมเห็นด้วยครับ” คนทั้งสามพูดขึ้นพร้อมกัน เป็นอันว่าเรื่องแย่งกันเป็นเจ้าภาพยุติลงได้ จากนั้นท่านพระครูจึงปรึกษาหารือเรื่องการทอดกฐิน และกำหนดทอดในวันที่ ๒ พฤศจิกายน เมื่อตกลงกันได้แล้วคบคิดทั้งสามจึงพากันนมัสการลาท่านสมภารกลับบ้านเรือนตน

ในวันทอดกฐิน พระราชสิงหขรรษณี เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ได้มาเป็นประธานในการทอด ก่อนเดินทางกลับ ท่านให้เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพาไปดูโบสถ์และลงความเห็นว่ารุดโทรมมาก จำเป็นที่จะต้องสร้างใหม่

“กระผมตั้งใจว่าจะสร้างที่เดิมขอรับ มีคนจีนเขาแนะนำว่า ถ้าไปสร้างที่อื่นจะไม่ถูกโฉลกกัน” ท่านหมายถึงเจ้เปีย

“ผมก็เห็นด้วย รื้อของเก่าแล้วสร้างของใหม่แทนที่ แต่ท่านพระครูต้องไม่ลืมว่า การรื้อถอนของเก่าแก่ที่สร้างมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาลนั้นจะต้องบอกเล่ากำสับให้คนสร้างเขารับรู้ จึงขอให้ทำพิธีบวงสรวงสังเวद्यดวงวิญญาณของคนเหล่านั้น เป็นการบอกกล่าวและขออนุญาตเขาไปในตัว”

“ขอรับ กระผมจะทำให้ถูกต้องตามประเพณีนิยมแต่โบราณกาลทุกประการ” ท่านพระครูน้อมรับด้วยความเต็มใจ

เลยหรือส่วนอื่นๆที่ทำท่าว่าจะพังลงมา ส่วนพวกผู้หญิงก็ไปช่วยแม่ชี หุงหาอาหารสู้กันกิน เพราะต้องใช้เวลาอย่างน้อยก็หนึ่งวันเต็มๆ

ตกเย็นการรื้อจันทันเชิงชายโบสถ์ก็เสร็จสิ้นลง คงเหลือแต่ตัวโบสถ์ซึ่งยังมีได้รื้อ เพราะจะต้องใช้ในการทำสังฆกรรม ท่านพระครูดูแล้วลงความเห็นว่ายังมีความปลอดภัยและไม่พังลงมา แต่ภาระหนักหน่วงในขณะนี้คือการหาเงินมาสร้างโบสถ์หลังใหม่ ซึ่งเจ้เปี้ยได้เสนอแนะว่าให้สร้างที่เดิมและท่านก็เห็นด้วย

คืนนั้นท่านพระครูอธิษฐานจิตนานกว่าปกติ เพราะถึงเวลาที่จะต้องสร้างโบสถ์ใหม่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความกังวลทำให้ท่านนอนไม่หลับแม้จะพยายามกำหนด หลับหนอ ก็หาหลับไม่ เวลาตีกองตึงเสียงชายชราที่ดังขึ้นที่ข้างหู ไม่ต้องกลัวใจ เดี่ยวจะมีคนมาช่วยสร้าง คนที่เขาเคยสร้างโบสถ์หลังนี้ไว้เมื่อครั้งอดีตชาติเขาจะมาช่วยสร้างอีก เสียงนั้นดูดังเสียงสวรรค์ที่พาเอาความวิตกกังวลออกไปจากจิตใจของท่าน เมื่อจิตสบายท่านก็นอนหลับสนิท และไปรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อเวลาตีสี่

เสียงกระซิบจากชายชรากลับกลายเป็นความจริงในอีกหกเดือนต่อมา กล่าวคือได้มีคหบดีมาขอเป็นเจ้าภาพกฐินถึงสามราย และมาพร้อมๆกันโดยมิได้นัดหมาย

“ผมชื่อทองหยด นามสกุล ชลาธร บ้านอยู่ลพบุรี มีชายชราไปเข้าฝันบอกให้มาทอดกฐินที่วัดนี้ครับ” นายทองหยดกราบเรียน อีกสองรายมาจากจังหวัดพิจิตรและนครราชสีมา ก็พูดอย่างเดียวกัน ในที่สุดก็เกิดความอลเวงขึ้นเพราะต่างก็แย่งกันเป็นเจ้าภาพโดยอ้างว่าชายชราบอกตนก่อน ท่านพระครูจึงจำต้องเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่วันที่ชายชรามาบอกว่าโบสถ์พังเมื่อปีที่แล้ว และเรื่องจะมีคนมาช่วยสร้างเมื่อหกเดือนก่อนพร้อมกับสรุปว่า

ตามตรงว่าผมรู้สึกอายท่านพระครู เห็นท่านพระครูสร้างแต่คุณงามความดีทำให้ผมอายมาก แล้วก็เลยมานั่งพิจารณา ตัวเองอยากทำความดีบ้าง จึงขอเริ่มต้นตั้งแต่วันนี้ ยังไม่สายใช่ไหมครับ”

“ไม่สายหรอกท่าน การทำความดีไม่มีคำว่าสาย ผมขออนุโมทนา เอ.หรือจะเป็นเพราะเหตุนี้ทำให้ผมได้ยินเสียงของชายชรามากระซิบว่าโบสถ์พัง” แล้วท่านจึงเล่าให้หลวงตาเฟื่องฟัง

“คงเป็นเพราะผมเริ่มทำความดีนั้นแหละ เทวดาฟ้าดินท่านเลยพากันชื่นชมยินดี” ภิกษุ้วยหกลีบเศษเห็นด้วย

“แต่เพื่อความแน่ใจ เราเดินไปดูโบสถ์กันดีกว่า ผมรู้สึกสังหรณ์ใจอย่างไรชอบกล” ท่านพระครูว่าและเดินนำผู้สูงวัยกว่าไปยังพระอุโบสถ เมื่อไปถึงจึงยืนพิจารณาอยู่หน้าโบสถ์ มิได้เข้าไปข้างใน ทันใดนั้นก็มิเสียงลั่นเปรี้ยะๆ เมื่อแหงนหน้าดูก็พบว่าจันทันเชิงชายของโบสถ์ด้านทิศตะวันออกหักและกำลังจะหลุดออกจากกัน

“อย่าเพิ่งหลุด ซ้ำก่อนๆ ให้เอาตมไปขอแรงชาวบ้านมาช่วยกันหรือ จะไปเดี๋ยวนี้แหละ” ท่านพูดเหมือนต้องการบอกใครสักคน หลวงตาเฟื่องรู้สึกประหลาดใจเมื่อเห็นจันทันที่กำลังจะหลุดออกจากกันนั้นหยุดนิ่งราวกับมีใครมายังเอาไว้

“หลวงตาช่วยไปบอกพวกชาวบ้านได้มาช่วยกันหรือหนอย ส่วนผมจะไปขอแรงพวกชาวบ้านเหนือ รีบไปรีบมานะ” ท่านสั่งพระลูกวัด แล้วภิกษุสองรูปก็แยกกันไป รูปที่หนุ่มกว่าไปทางทิศเหนือ รูปสูงอายุไปทางทิศใต้

หนึ่งชั่วโมงต่อมา พวกชาวบ้านก็มายืนออกกันที่หน้าโบสถ์ พวกผู้ชายช่วยกันจัดการรื้อจันทันที่กำลังจะหลุดออกจากกัน แล้ว

เวลาตีสี่ ขณะที่ท่านพระครูนั่งภาวนาอยู่ที่กุฏิชั้นบน ก็ได้ยินเสียงของชายชรามากระซิบข้างหูว่า โปสธ์พัง โปสธ์ท่านพังแล้ว อย่าไปไหนนะ ท่านกำหนดลืมนตาแล้วมองหาที่มาของเสียง ก็มิได้พบผู้ใด รู้ได้ในทันทีว่าเป็นเสียงของอมมนุษย์ อาจเป็นพระภูมิเจ้าที่หรือเทพยดาที่ปกปักรักษาสถานที่แห่งนี้ ท่านทำเป็นไม่สนใจหลับตาแล้วนั่งภาวนาต่อไป ครั้นจิตเริ่มเป็นสมาธิก็ได้ยินเสียงเดิมพูดซ้ำแบบเดิมอีก ท่านยังคงนั่งอยู่อย่างนั้น และเสียงนั้นก็กระซิบอยู่อย่างนั้น ทว่าเว้นช่วงห่างประมาณ ๒๐ นาทีต่อครั้ง ภิกษุวัยสามสิบเศษนั่งภาวนาต่อไปจนกระทั่งรุ่งเช้า จากนั้นจึงแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร สำหรับผู้ที่ต้องแผ่เมตตาให้เป็นพิเศษในเช้าวันนี้คือชายชราเจ้าของเสียงที่มากกระซิบข้างหูท่าน ตั้งแต่ตีสี่ เสร็จสิ้นกระบวนการปฏิบัติวิปัสสนา ท่านจึงลงไปล้างหน้าแปรงฟันและสรองน้ำ นุ่งห่มอย่างเรียบร้อยแล้วเดินอย่างรวดเร็วไปที่โปสธ์เพื่อจะดูว่าพังจริงดังที่เสียงชายชรากระซิบบอกหรือไม่

“ท่านพระครูจะไปไหนแต่เช้า” หลวงตาเฟื่องทักทายเป็นเห็นสมภารเดินสวนทางมา

“จะไปดูโปสธ์ เขาว่าโปสธ์พัง”

“ใครว่า ผมเพิ่งออกมาจากโปสธ์เดี๋ยวนี้เอง เข้าไปทำวัตรเช้าที่นั่น” ภิกษุวัยหกสิบเศษบอกกล่าว ท่านพระครูรู้สึกแปลกใจที่หลวงตาเฟื่องเข้าไปทำวัตรเช้าในโปสธ์ เพราะแต่ไหนแต่ไรมาท่านไม่เคยปฏิบัติเช่นนั้นเลย

“งั้นหรือ นึกยังงใจถึงได้เข้าไปทำวัตรเช้าในนั้น ตั้งแต่ผมมาอยู่ที่นี้ยังไม่เคยเห็นท่านทำอย่างนี้เลยสักครั้ง” สมภารพูดตรงไปตรงมา

“แหมท่านพระครูละก็ คนเรามันก็ต้องมีวันดีบ้างละ บอก

๓๒

นางสาวองกงาม

“หลวงพ่อกะ หนูจะมาเข้ากรรมฐานคะ” หญิงสาววัยสิบแปดเอ๋ยขึ้นหลังจากทำความเคารพท่านพระครูด้วยการกราบสามครั้งแล้ว

“หนูมาจากไหนล่ะจ๊ะ มากับใคร” สมภารวัดป่ามะม่วงถาม

“จากบางระจันคะ หนูมาคนเดียว แม่ให้มาปฏิบัติก่อน แล้วกลับไปเปลี่ยนแม่ เราับจ้างซักรีดเสื้อผ้าคะ ตอนหนึ่งงานไม่ค่อยชุกเท่าไรก็เลยจะผลัดกันมาเข้ากรรมฐาน” หล่อนกราบเรียน

“ดีแล้วละหนู มาสร้างความดีให้กับตัวเองนับว่าประเสริฐที่สุด ไม่มีอะไรดีกว่านี้อีกแล้ว สะสมบุญเอาไว้มากๆ ต่อไปในภายภาคหน้าหนูจะเจริญรุ่งเรือง มีคู่ครองก็จะได้คนดี เพราะอำนาจบุญกุศลบันดาล”

“หนูคงไม่มีวาสนาถึงปานนั้นหรือคะหลวงพ่อกะ หนูยากจนข้นแค้น เสื้อผ้าก็ขาด ปะแล้วปะอีก ผู้ชายดีๆ ที่ไหนเขาจะมามอง” พูดอย่างเจียมเนื้อเจียมตัว ท่านพระครูมองหน้าหล่อนและเห็นว่าหญิงสาวผู้นี้จะได้ดิบได้ดีต่อไปในวันข้างหน้า แม้เสื้อและผ้าถุงที่หล่อนสวมใส่จะมียอยปะชุนอยู่หลายแห่ง แต่โหงวเฮ้งบนใบหน้าก็ส่องแวววว่าหล่อนจะกลายเป็นเศรษฐินีต่อไปใน

อนาคต

“มีซิหนู ผู้ชายดีมีคุณธรรมเขาจะไม่มองแค่รูปร่างนอก แต่เขาจะมองเข้ามาถึงภายในหัวใจหัวใจ แล้วก็เลือกหนูเป็น คู่ครอง เชื่อหลวงพ่อดี ขอให้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติกรรมฐานก็แล้ว กันนะหนูนะ”

“คะ หนูตั้งใจว่าจะอยู่ปฏิบัติ ๑๕ วัน หลังจากนั้นก็จะ กลับไปเปลี่ยนให้แม่มาอยู่ปฏิบัติบ้าง เรายากจนเหลือเกินคะหลวง พ่อ หนูกับแม่รับจ้างซักรีดเสื้อผ้า วันๆต้องซักต้องรีดหลายสิบ ตัว บางทีรีดผ้าเข้าใหม่ก็ต้องหาเงินมาซื้อใช้เขา เตารีดถ่านเอา แนนไม่ค่อยได้ ร้อนมากก็ทำให้ผ้าไหม้ ร้อนน้อยก็ทำให้รีดไม่เรียบ ถ้าไม่ยากจนขั้นแค่นแสนสาหัสอย่างนี้ หนูคงมีเตารีดไฟฟ้าใช้กับ เขาบ้าง เกิดมาจนนี้ไม่ดีเลยนะคะหลวงพ่อ” พูดอย่างน้อยใจใน วาสนา

“ไม่เป็นไรหรอกหนู อีกหน่อยหนูจะรวย ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ กรรมฐานก็แล้วกัน เชื่อหลวงพ่อเถอะ”

“กรรมฐานทำให้รวยได้หรือคะ” หญิงสาวรู้สึกกังขา

“ได้ซิ ถ้าปฏิบัติถึงขั้น แล้วพ่อของหนูยังอยู่หรือเปล่านั้น เห็นพูดถึงแต่แม่” ท่านเปลี่ยนเรื่องถาม

“อยู่คะ เตียมืออาชีพเป็นจับกัง รับจ้างแบกหามอยู่ในตลาด บางระจัน แม่กับเตียมือลูกห้าคน หนูเป็นคนโต มีน้องชายสี่คนกำลัง เรียนหนังสือ เตียบอกน้องๆว่าไม่มีสมบัติอะไรจะให้ ถ้าอยากร่ำ รวยก็ให้ตั้งใจเรียน น้องๆเขาก็เชื่อฟังและเรียนเก่งกันทุกคนคะ”

“ดีแล้ว ในอนาคตน้องๆของหนูจะได้เป็นถึงดอกเตอร์ เพราะมีพ่อแม่ดี เตียหนูสอนลูกได้ดีมาก การให้วิชาความรู้มีค่า ยิ่งกว่าให้ทรัพย์สินสมบัติ เพราะทรัพย์สินสมบัตินั้นหมดได้ถ้าใช้ไม่เป็น

บางคนมีนาฬิกาเป็นร้อยๆ แต่ไปติดการพนันเลยขายเอาเงินไปเล่นหมัด จากเศรษฐกิจที่ต้องกลายมาเป็นยาจก หลวงพ่อเห็นมาหลายรายแล้ว”

เสียงกลองเพลดังขึ้น ท่านพระครูจึงบอกญาติโยมที่กำลังนั่งภาวนาให้เตรียมแม่เมตตาและอุทิศส่วนกุศล จากนั้นจึงสั่งนางโถว่า

“ช่วยพาแม่หนูคนนี้ไปทานข้าวหน่อย เสร็จแล้วพาไปส่งที่สำนักชีด้วย ให้ปฏิบัติอยู่ที่สำนักชี ไม่ต้องมาที่นี่ ชื่ออะไรละ หนู คุณกันตั้งนานยังไม่รู้จักชื่อเลย”

“หนูชื่ออองกามค่ะ นางสาวอองกาม” หล่อตอบ

“ชื่อเพราะดี ก็ขอให้อองกามในธรรมสัมมาปฏิบัตินะ หนูนะ เอละไปกับโยมโถเขาณะ หลวงพ่อเห็นจะต้องกลับกุฏิก่อน” พุดจบจึงเดินลงบันไดกลับไปยังกุฏิที่พัก อุบาสกอุบาสิกาพากันไปรับประทานอาหารที่โรงครัว ซึ่งบรรดาแม่ชีช่วยกันทำอาหารเลี้ยงผู้มาปฏิบัติธรรมตลอดจนแขกหรือที่มานมัสการท่านพระครู

เมื่อเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเดินมาถึงกุฏิก็พบสตรีสามคนนั่งรออยู่ จึงทักขึ้นว่า

“เจริญพร โยมมาจากไหนกันจ๊ะ”

“จากกรุงเทพฯ จะหลวงพ่อ” ฉันทาน้องสาวสองคนมาเข้ากรรมฐาน” คนเป็นพี่สาวตอบแล้วกราบสามครั้ง ส่วนน้องสาวทั้งสองพากันกราบตั้งแต่ท่านพระครูเดินเข้ามา

“ไปรับประทานข้าวกันก่อนนะ ถึงเวลาอาหารแล้ว เรื่องอื่นเดี๋ยวค่อยมาพูดกันทีหลัง เคยมาหรือเปล่า”

“เคยจ๊ะ แต่ห้องยังไม่เคย ฉันฉันทาน้องไปทานข้าวแล้ว จึงมาหาหลวงพ่อกันนี่นะจ๊ะ”

“ตกลง หลวงพ่อก็จะฉันเพลเหมือนกัน” ท่านตอบ คนทั้งสามกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วพากันเดินไปยังโรงครัวเพื่อรับประทานอาหาร

หญิงสาวสามคนลุกออกไปแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงเข้าไปล้างมือล้างเท้าในห้องน้ำได้บันได เพื่อเตรียมตัวฉันภัตตาหาร ซึ่งเด็กชายขาวกับเด็กชายแดงคู่แฝดวัยเจ็ดขวบจัดเตรียมไว้ให้ ส่วนหนุ่มสาวริดซึ่งบัดนี้เปลี่ยนค่านำหน้าชื่อจาก เด็กชาย มาเป็น นาย ได้เข้าไปเรียนหนังสือในตัวจังหวัด ท่านพระครูพาไปฝากวัดที่อยู่ใกล้กับโรงเรียน

เมื่อคนทั้งสามกลับมายังกุฏิอีกครั้งก็พบท่านเจ้าของกุฏิหนึ่งอยู่ที่อาสนะ จึงเข้าไปนั่งต่อหน้าท่าน กราบสามครั้งแล้วคนเป็นพี่ก็เอ่ยขึ้นว่า

“น้องสาวฉันเขาดวงไม่ดีเลยอยากมาเข้ากรรมฐาน ฉันก็เลยต้องพามา”

“แล้วโยมไม่เข้าด้วยหรือจ๊ะ”

“อើ. ไม่ไหวหรอกหลวงพ่อ ฉันไม่ใช่คนมีปัญหาค่ะได้มาเข้า เอาไว้ให้คนที่มมีปัญหาเขาเข้ากันก็แล้วกัน” หล่อนพูดเหยียดๆ คิดเอาเองว่าคนที่เข้าวัดเพราะเขามีปัญหา

“พี่สาวหนูเขาไม่ศรัทธาหรอกค่ะหลวงพ่อ เขาถือว่าเขามีความสุขอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมาเข้าวัด” น้องสาวคนรองพูดอย่างอดรนทนไม่ได้

“ก็มันจริงนี่นา หลวงพ่อเชื่อไหม ลูกทั้งท้องมีฉันโชคคืออยู่คนเดียว แม่ฉันมีลูกสาวสามคน ฉันเป็นคนโตแล้วก็โชคดีกว่าเพื่อน ส่วนน้องสาวสองคนไม่ไหว โชคร้ายที่สุด” หล่อนทำปากเบ้และสายตาระไปมา

“โซคร้ายยังงีละ” ท่านพระครูซัก

“ก็เขาได้ผ้าไม่ตีนะซีจะหลวงพ่อ น้องเขยสองคนของฉัน
แย่มาก ใช้เมียยังกะซี้ซำ ไม่ทำมันก็เตะเอา สู้ผ้าฉันไม่ได้ นัมเบอร์
วันเลย” หล่อนชูนิ้วหัวแม่มือขึ้นประกอบคำพูด

“อ้อ. ยั้งั้นหรือ พวกบ้านของโยมเขาดียังงีละ”

“ก็เขาทำให้ฉันทุกอย่างตั้งแต่หุงข้าว ทำกับข้าว ซักผ้า
พูดแล้วจะหาว่าคุย แม้แต่ชั้นในเขายังซักให้ฉันเลยจะหลวงพ่อ”
หล่อนคุยอวด หากท่านพระครูกลับมองว่าหล่อนกำลังประจานสามี
“ถึงยั้งั้นเชียวหรือ”

“ยังไม่หมดนะจ๊ะ เขายังเลี้ยงลูกให้ฉันอีกด้วย ฉันมีลูก
สี่คนเขาเลี้ยงให้หมด ฉันไม่ต้องทำอะไรเลย”

“ไอ้โฮ. ดีจริงๆ เท่ากับโยมได้ลูกชายคนโตดีเพราะสามารถ
ทำให้แม่ได้ทุกอย่าง” ท่านพระครูประชด ทว่าหญิงสาวคิดว่าท่าน
พูดจริง จึงยิ้มย่องส่องใสภาคภูมิใจในสามีสุดที่รัก

“แต่ดีสำหรับโยมนะ ไม่ใช่สำหรับอาตมา”

“ทำไม่ละจะหลวงพ่อ” หน้ายิ้มเปลี่ยนเป็นหน้าบึ้งเมื่อ
ท่านพระครูไม่เห็นด้วย หรือว่าท่านจะรู้ถึงภูมิหลังของหล่อน
คงเป็นไปไม่ได้แน่เพราะน้องสาวสองคนที่มาด้วยก็ยังไม่รู้ ไม่รู้ว่า
หล่อนแย่งสามีคนอื่น!

เพียงมองหน้าและกำหนด เห็นหนอ ท่านพระครูก็รู้อดีต
และปัจจุบันของหล่อนอย่างทะลุปรุโปร่งและรู้เลยไปถึงอนาคตด้วย
“โยมชื่ออะไรกันบ้างละ คุยกันมาตั้งนานยังไม่รู้จักชื่อเสีย
เรียงนามเลย” สมภารวัดป่ามะม่วงเปลี่ยนเรื่องถาม

“ฉันชื่อแจ่มจันทร์จ๊ะ น้องคนรองชื่อแจ่มจิต ส่วนคนเล็ก
ชื่อแจ่มใจ” นางแจ่มจันทร์ตอบ แล้วเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

จึงตอบเกินคำถามว่า

“ส่วนผัวฉันชื่อปรุงจะ เป็นปลัดอำเภอ กำลังจะได้เป็น นายอำเภอในเร็ว ๆ นี้”

“ไม่ได้เป็นหรือโยม อาตมารับรองว่าไม่ได้เป็น เขาจะเป็น แค่ปลัดอำเภอไปจนเกษียณ เพราะกุศลกกรรมไม่มี” ท่านพระครู พุดตามที่ เห็น

“ทำไมหลวงพ่อกำลังงั้นล่ะ มาแข่งผัวฉันทำไม” ผู้หญิง อายุสามสิบแปดพูดโกรธๆ

“พี่พูดกับหลวงพ่อดีๆหน่อย” นางแจ่มใจเตือนพี่สาว

“ช่างเขาเถอะหนู พี่สาวหนูนะเขาเป็นคนลึกลับ แม้แต่ หนูสองคนซึ่งเป็นน้องสาวก็ยังไม่รู้จักเขาดีพอ จริงไหมล่ะโยม ที่ อาตมาพูดมานี้จริงหรือเปล่า” ท่านตั้งใจย้ำให้หล่อนโกรธ นานที่ ปีนหน คนทุศีล จะมาเข้าวัด จึงต้อง ดัดนิสัย หล่อนเสียบ้าง มิฉะนั้นหล่อนก็จะดันทุรังก่อกรรมทำชั่วต่อไปอีก นางแจ่มจันทร์ เป็นซู้กับนายปรุงโดยที่พ่อแม่และน้องๆของหล่อนไม่รู้เรื่องนี้

“ทำไมหลวงพ่อกำลังงั้นล่ะผัวฉันจะไม่ได้เป็นนายอำเภอล่ะ” ผู้หญิงอายุสามสิบแปดยังไม่หายกลางแกลงใจ

“อยากให้อาตมาพูดจริงๆไหมล่ะ อย่าหาว่าประจานนะ แต่อาตมาหวังดี อยากให้โยมยุติการกระทำที่ผิดศีลธรรม ขอให้ เชื่อเถิดว่านรกสวรรค์มีจริง คนที่ผิดศีลข้อสามเมื่อตายไปจะต้อง ปีนต้นจ้าวในเมืองนรก ที่มีหนามยาวถึง ๑๖ องค์กร”

“ผัวฉันเขาบอกว่าไม่ต้องกลัว เวลาตายให้เอาเสื้อผ้าไป ไฟฟ้า ใส่ลงไปด้วย” หล่อนพูดตามที่นายปรุงสอนไว้

“ทำพุดดีไปเถอะ แล้วอย่ามาหาว่าอาตมาไม่เตือนก็แล้ว กัน สามียอมนะเขาไม่ก้าวหน้าในการงานอีกต่อไปก็เพราะผิดศีล

นี้แหละ”

“หลวงพ่อกะ พี่สาวหนูเขาผิดศีลข้อสามยังงหรือคะ” นางแจ่มจิตถาม หล่อนไม่รู้ภูมิหลังของคนเป็นพี่สาวเพราะถึงแม้จะเป็นพี่น้องกันแต่ก็ไม่ค่อยได้พบกันบ่อยนัก บ้านหล่อนอยู่บางนา ขณะที่พี่สาวอยู่บางกะปิ ส่วนน้องสาวคนเล็กอยู่บางแค จึงไม่ค่อยรู้เรื่องราวของกันและกัน

“ถามเขาคูชิ แต่หนูสองคนไม่ต้องไปเสียอกเสียใจว่าได้สามีไม่ดี เขาอาจจะไม่ดีในภรรยาของพี่สาวหนู แต่สำหรับหลวงพ่อกะ หลวงพ่อคิดว่าอย่างน้อยเขาก็ดีกว่าพี่เขยของหนู ดีกว่าอย่างแน่นอน”

“หลวงพ่อกะมาว่าผัวฉันทำไม เป็นพระเป็นเจ้าพูดอย่างนี้ได้หรือ ฉันจะไปบอกผัวฉันให้มาเอาเรื่องกับหลวงพ่อกะ ไว้เขาได้เป็นนายอำเภอเมื่อไร ฉันจะให้เขามาเล่นงานหลวงพ่อกะ” นางแจ่มจันทร์พูดโกรธๆ

“มาเลยโยม มาเผาวัดอาตมาก็ได้ แต่ต้องให้ได้เป็นนายอำเภอก่อนนะ” ท่านพระครูทำเพราะรู้ว่าบารุขผู้จมอยู่ในต้นมหาสาครคนนั้นไม่มีโอกาสที่จะได้พบกับความก้าวหน้าในชีวิตอีกเลย เพราะอำนาจมนต์ดำและการประพาศผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรงของเขา

“อวดดี ท่านอวดดีเกินไปแล้ว” หล่อนกรีดเสียง

“พี่จันทร์” น้องสาวสองคนอุทานขึ้นพร้อมกัน

“ทำไม เรียกฉันทำไม” หญิงเจ้าโทสะหันมาเล่นงานน้องสาว

“พี่พูดกับหลวงพ่อกะท่านดีๆหน่อย บาบกรรมนะพี่” นางแจ่มใจเตือนพี่สาว แทบไม่อยากจะเชื่อว่าผู้หญิงคนนี้เป็นพี่สาวแท้ๆ

ของหล่อน

“มันเรื่องของฉัน เอาละฉันจะกลับแล้ว แกสองคนจะกลับ กับฉันใหม่” หล่อนถามน้องสาว

“ไม่จ๊ะ หนูตั้งใจมาเข้ากรรมฐาน พี่จิตละจ๊ะ” น้องคนเล็กถามพี่คนรอง

“พี่ก็ไม่กลับจ๊ะ” แล้วหันไปบอกพี่สาวคนโตว่า

“พี่จันทร์กลับคนเดียวเถอะจ๊ะ ขอบคุณที่มาส่ง” หล่อนกระพุ่มมือไหว้พี่สาว

“ตามใจ แล้วกลับกันเองก็แล้วกัน ฉันไม่มารับพวกแกหรอก เพราะตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่มาเหยียบวัดนี้อีก” พูดจบก็ลุกขึ้นเดินสะบัดก้นออกไปโดยไม่ล่ำลาเจ้าของกุฎิ

“หนูต้องกราบขอโทษหลวงพ่อบแทนพี่สาวด้วยนะคะ ไม่รู้เขาเป็นอะไรของเขา ดุมีลับลมคมในพิภล พี่เขยหนูก็เหมือนกัน หนูไม่ถูกชะตาเลย ท่าทางเหมือนคนไม่จริงใจ” นางแจ่มจิตว่า

“ก็เขากำลังเมานี้จ๊ะหนู เมาครบ ๔ แบบเขี้ยวละ” ท่านพระครูพูดถึงนายปรุงผู้ซึ่งแม้ไม่เคยเห็นหน้า หากก็ เห็น กรรมของเขาย่างทะลุปรุโปร่ง

“เป็นอย่างไรคะ” นางแจ่มใจถาม

“หนูเคยได้ยินไหมละ ที่คนโบราณเขาสอนไว้ว่า เมาครบหมดคำ เมาสุราหมดความสำคัญ เมาการพนันหมดตัว เมาครบเพื่อนชั่วหมดดี พี่เขยของหนูเขาเมาครบ ๔ แบบเลย เขาจึงหมดคำ หมดความสำคัญ หมดตัวแล้วก็หมดดี หลวงพ่อถึงได้พูดว่าเขาไม่มีโอกาสที่จะได้เป็นนายอำเภออย่างไรละ แต่สามีของหนูสองคนจะก้าวหน้า การที่ภรรยาเข้ามากรรมฐานจะช่วยให้สามีเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน แต่หนูต้องแผ่เมตตาให้เขา เข้า

ใจใหม่ละ”

“เข้าใจค่ะ” หญิงสาวทั้งสองตอบพร้อมกัน

“หลวงพ่อกะ ทำไมพี่สาวคนโตถึงนิสัยไม่เหมือนเราสองคนคะ หนูนึกไม่ถึงว่าเขาจะแสดงความก้าวร้าวต่อหลวงพ่อกิ่งขนาดนี้ หนูอายเหลือเกินคะ อายที่มีพี่สาวแบบนี้ ทำไมเราสามคนเกิดจากท้องเดียวกันแต่นิสัยไม่เหมือนกันล่ะคะ” นางแจ่มจิตถาม

“ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือหนู ไม่ใฝ่ยังต่างปล้อง พี่น้องยังต่างใจ คนเราเกิดมาต่างกรรมต่างวาระ จะเหมือนกันได้อย่างไร บางคนพี่ชายแสนดีแต่น้องชายเลว บางคนพี่ชายเลวแต่น้องชายดีก็มีไม่น้อย เหมือนหนูสองคนกับพี่สาว ถึงจะมาจากท้องเดียวกันก็ต่างกันได้ ไม่จำเป็นจะต้องเหมือนกัน เอาละ พวกเราไปเข้าที่พักได้ กุฏิแม่สะอั้งยังว่าง ให้ไปพักที่นั่นนะ เวลาปฏิบัติก็ให้ไปที่ศาลา ถ้ามาคนเดียวหลวงพ่อกะส่งไปที่สำนักชี แต่ถ้าใครสามารถอยู่คนเดียวได้ก็จะให้ไปพักกุฏิ ที่วัดนี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่มาก บางคนเขากลัวไม่กล้าอยู่คนเดียว เมื่อตอนสายมีแม่หนูคนหนึ่งมาจากบางระจัน หลวงพ่อดูหน้าก็รู้ว่าอยู่คนเดียวไม่ได้เลยส่งไปที่สำนักชี” ท่านหมายถึงนางสาวออกงาม

“ถ้าอย่างนั้นหนูกับน้องขออนุญาตไปเข้าที่พักเลยนะคะ”

“ไปถูกใจไหม กุฏิหลังที่อยู่หน้าโบสถ์นะ”

“ค่ะ” คนทั้งสองกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วลุกออกไปเข้าที่พัก

ปฏิบัติกรรมฐานครบ ๑๕ วันแล้ว นางสาวออกงามก็มากกราบลาท่านสมภารเพื่อกลับบ้านไปเปลี่ยนนมารดาให้มาปฏิบัติบ้าง ท่านพระครูฉันภัตตาหารเพลเสร็จจึงเข้าไปแปร่งพัน

บัวนปากในห้องน้ำ แล้วมานั่งที่อาสนะเหมือนรู้ว่านางสาวอกงามจะมาลากลับ ท่านบอกเด็กชายฝาแฝดให้นั่งอยู่ด้วย เพราะไม่ต้องการจะสนทนากับสตรีเพศสองต่อสอง

“หลวงพ่อกะ หนูมากราบลาละ กราบขอบพระคุณที่หลวงพ่อกับหนูอาศัยอยู่ในวัด ได้กินอิ่มนอนหลับตลอด ๑๕ วันที่อยู่ที่นี้ หนูขอทำบุญกับหลวงพ่อกับ ๕ บาทละ อาจจะไม่คุ้มกับค่ากินค่าอยู่ หลวงพ่อกงไม่ว่านะคะ”

“ไม่ว่าหรอกหนู ถ้าไม่สะดวกยังไม่ต้องทำบุญก็ได้ เอาไว้มีเมื่อไรค่อยมาทำ”

“ไม่เป็นไรคะ หนูตั้งใจไว้แล้ว หนูขอถวายค่ะ” หล่อนประเคนซองสีขาวบรรจุธนบัตรใบละหนึ่งบาทจำนวน ๕ ใบ ท่านพระครูยื่นผ้ากราบออกมารับพลางให้ศีลให้พร

บุรุษหนึ่งเข้ามากราบท่านเจ้าของกุฏิ แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“ผมมากราบขอโทษหลวงพ่อกับ โปรดอกโหลสิกรรมให้ผมด้วย”

“อ้อ. โยมเองหรือ มาขอโทษอาตมาเรื่องอะไรล่ะ”
ท่านถาม

“คือผมหลงโกรธหลวงพ่อกับที่ไม่รับนิมนต์ไปงานแต่งงานของผมนะครับ ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า ที่หลวงพ่อกับไม่รับเพราะรู้ล่วงหน้าว่าผมจะไม่ได้แต่งงานใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว อาตมาดูหน้าโยมแล้วรู้ว่าต้องไม่ได้แต่งงานกับคนนั้นแน่ ก็เลยไม่รับนิมนต์ แล้วไปยังไงมายังไงล่ะ รู้แล้วใช่ไหมว่า จะไม่ได้แต่งงานกัน”

“ครับ เพิ่งรู้เมื่อสักครู่นี้เอง ผมผิดหวังมาก ไม่นึกว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น ไม่นึกเลยจริงๆ”

“พอจะเล่าให้อาตมาฟังได้ไหม”

“ครับ” เขารับคำพาลงปรายตามองไปยังหญิงสาวที่นั่งอยู่เบื้องซ้าย หน้าตาหล่อเหลาสวยบริสุทธิ์ แม้เสื้อผ้าที่สวมใส่จะเก่าและเต็มไปด้วยรอยปะ ทว่าก็ดูสะอาดสะอ้าน หนุ่มใหญ่วัยสามสิบมองเห็น รูปทอง ที่ซ่อนอยู่ข้างใน

นางสาวออกงามเห็นว่าจะเป็นการเสียมารยาทที่นั่งฟัง จึงเอ่ยลา “หนูกราบลาหลวงพ่อก่อนละค่ะ” หล่อนกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วคลานออกมา ครั้นถึงประตูจึงลุกขึ้นเดิน

“ใครครับหลวงพ่อ” ชายหนุ่มมองตามกระทั่งหล่อนเดินลับตาไปจึงหันมาถามท่านพระครู

“เขามาเข้ากรรมฐาน บ้านอยู่บางระจัน เห็นว่าจะกลับไปเปลี่ยนให้แม่มาเข้าบ้าง เขายากจนนะ บ้านก็ไม่มีตงออาศัย ถ้าแกโรงสืออยู่” ท่านพระครู รู้ แม้หญิงสาวมิได้เรียนให้ทราบ

“แต่ท่าทางเขาเป็นคนดีนะครับ กิริยามารยาทก็เรียบร้อย หลวงพ่อครับ ถ้าผมจะแต่งงานกับคนนี้ได้ไหมครับ ผมไม่รังเกียจแม้เขาจะจน” คนถูกศรัทก์บักอกว่า เขาเป็นลูกชายเจ้าของร้านเพชรที่กรุงเทพฯ ได้มาห่มันลูกสาวเจ้าของร้านทองที่สิงห์บุรี เอาไว้เมื่อปีที่แล้ว กำหนดจะแต่งงานเดือนหน้านี้ แต่แล้วก็ต้องมาฉ้อฉลเป็นไปโดยมิได้คาดฝัน

“แล้วจะเอาคู่หมั้นไปไว้ที่ไหนล่ะ” ท่านถามยิ้มๆ ทั้งที่ทราบดีว่าได้เกิดอะไรขึ้น

“ผมกำลังจะเล่าถวายอยู่พอดี คือวันนี้ผมอุตสาห์ขับรถมาจากกรุงเทพฯ ตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมคู่หมั้นที่สิงห์บุรี พอเข้าไปในตลาดก็พบเพื่อน เขาก็บอกว่าคู่หมั้นผมกำลังทะเลาะกับคน อยู่กลางตลาด ผมก็ไม่เชื่อ เขาเลยพาไปดู แหม หลวงพ่อ ครับ

กำลังชี้หน้าด่ากันใหญ่ ทำท่าจะตบจะตีกันด้วย ผมเลยไปบอก พ่อแม่เขาว่าขอถอนหมั้น ตกลงกันไว้ว่าค่าสินสอดห้าแสน พอเห็นเขาเป็นอย่างนั้นผมก็บอกตัวเองว่าแบบนี้สิ่งเดียวก็ไม่รับ ประทาน พ่อแม่เขาก็เสียใจ ผมบอกทองหมั้นกับแหวนเพชร ผมยกให้ ไม่เอาคืน ให้เขาบอกลูกสาวเขาด้วย แล้วผมก็นึกถึง หลวงพ่อและนี่ก็ออกว่าทำไมหลวงพ่อก็ไม่รับนิมนต์ไปงานแต่งงานของผม ตอนนั้นผมโกรธหลวงพ่อบ้าง แต่ตอนนี้ผมเข้าใจ แล้วครับ” ชายหนุ่มเล่าและบ่นต่ออีกว่า

“ไม่ไหวเลยนะครับ ราคาห้าแสน พอไปเอ่ยเหยื่อๆกับ เขากลางตลาด ราคาตกลงมาเหลือไม่ถึงสี่หมื่น ผมผิดหวังมาก ไม่นึกว่าเขาจะเป็นอย่างนี้ แต่ผมคิดว่าผมพบเนื้อคู่แล้วนะครับ ผู้หญิง คนเมื่อกี้นี้ หลวงพ่อบอกว่าผมจะตามไปบ้านเขาดีไหมครับ” หนุ่มใหญ่ ใจร้อนขอความเห็น

“อย่าเพิ่งเลย ไว้รอมาพูดกับแม่เขาดีกว่า แม่เขาจะมา เข้ากรรมฐาน ทางที่ดีโยมน่าจะมาเข้ากรรมฐานด้วย จะได้รู้ด้วยตัวเองว่าใช่เนื้อคู่กันหรือเปล่า เคยมีฝรั่งมาบวชที่นี่ อาตมาให้ เขาปฏิบัติกรรมฐาน เขายังรู้ว่าเนื้อคู่เป็นใคร” ท่านหมายถึงนาย วิกโก้ บรูน

“ตกลงครับ ผมจะมาเข้ากรรมฐานเป็นเพื่อนว่าที่แม่ยาย” ชายหนุ่มตกปากรับคำอย่างง่ายดาย เขาจะต้องแต่งงานกับผู้หญิง คนนั้นให้ได้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

๓๓

ดร.กรีซ (๒)

SD เบนซ์ สีนํ้าเงิน แล่นมาจอดที่หลังกุฏิ คนขับวัยสามสิบเศษ ลงจากรถ เดินอ้อมไปเปิดประตูให้ เจ้านาย บุษและสตรี อายุประมาณสี่สิบเดินตามบุตรชายวัยแปดขวบเข้าไปในกุฏิ ท่านพระครูกำลังจะออกไปสอบอารมณ์ให้ญาติโยม ครั้นเห็น อาคันตฤกะเดินเข้ามาจึงกลับมานั่งยังอาสนะ คนทั้งสามทำความเคารพท่านพระครู แล้วเด็กชายก็เอ่ยขึ้น

“ท่านจำผมได้ไหมครับ ดอกเตอร์กรีซ เพื่อนของท่านเมื่อชาติที่แล้ว”

“ว่ายังไงนะ หนูนะหรือเป็นเพื่อนหลวงพ่อเมื่อชาติที่แล้ว”

“ครับ ชาติที่แล้วของผม แต่เป็นชาตินี้ของท่าน” คำบอกเล่าของเด็กชายดูเหมือนทำให้ภิกษุวัยใกล้สี่สิบงุนงงมากขึ้น บุษที่มาด้วยจึงช่วยอธิบาย

“คืออย่างนี้ครับท่าน ลูกชายผมคนนี้มาแปลกกว่าลูกคนอื่น ๆ ผมมีลูกห้าคน คนนี้เป็นคนสุดท้องและเป็นลูกชายคนเดียว แกมีอะไรที่ไม่เหมือนกับเด็กทั่วไป เป็นต้นว่า เรียนรู้ได้เร็วกว่าเด็กอื่น อายุแค่แปดปีสามารถอ่านภาษาฝรั่งเศสได้ แปลก็ได้ด้วยครับ แกบอกว่าเรียนจบดอกเตอร์จากประเทศฝรั่งเศส เมื่อวาน

นี่ก็รีบเร้าให้ผมพาไปบ้านหลังหนึ่งแถวฝั่งธนฯ บอกว่าจะไปเอาวิทยานิพนธ์ที่บ้านภรรยา พอไปถึงแกก็บอกว่าเคยเป็นสามีเจ้าของบ้านเมื่อชาติที่แล้ว แต่ผู้หญิงคนนั้นเขาไม่เชื่อและไม่ยอมให้เข้าบ้าน” คนเป็นพ่อเล่า

“เพราะอย่างนี้แหละครับ ผมจึงต้องมาขอความช่วยเหลือจากท่าน” เด็กชายเรียนให้ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการมา

“แกจะขอให้ท่านช่วยไปเป็นพยานว่าแกคือดอกเตอร์กรีซกลับชาติมาเกิดค่ะ” คนเป็นแม่พูดบ้าง ออกวิตกว่าท่านจะไม่เชื่อ

“จะให้ไปเป็นพยานได้อย่างไร ในเมื่ออาตมาก็ยังไม่รู้เลยว่าเขาเป็นดอกเตอร์กรีซจริงหรือเปล่า หนูมีหลักฐานอะไรมาแสดงล่ะ” ประโยคหลังท่านพูดกับเด็กชาย

“ผมไม่มีหลักฐานอะไรมาแสดงหรอกครับท่าน แต่ขอเป็นว่าผมจะย้อนอดีตให้ท่านฟัง แล้วท่านจะรู้ว่าผมคือดอกเตอร์กรีซกลับชาติมาเกิดจริง มิได้หลอกลวงท่านแต่ประการใด” แล้วคนอายุแปดขวบจึงตั้งต้นเล่า พ่อกับแม่ผมเป็นคนจังหวัดสุรินทร์ ได้มาหากินที่จังหวัดสิงห์บุรี โดยรับจ้างเขาทำนาอยู่ที่บ้านห้วยแก้ว ใกล้กับบ้านไผ่ขวาง ตอนนั้นผมชื่อนายกรีซ ตัวดำ มีไผ่เม็ดโตที่ริมฝีปาก เพียงอาร์มภพ ท่านพระครูก็รู้ชัดว่าเด็กชายเป็นเพื่อนของท่านกลับชาติมาเกิดจริง ไผ่ที่ริมฝีปากก็ยังมีอยู่แม้ว่าขนาดจะเล็กลงกว่าเดิม

“แล้วทำไมชาตินี้ถึงตัวขาว” ถามเพื่อทดสอบ

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ อาจเป็นไปได้ว่าเพราะผมมาเกิดเป็นลูกคนจีน จึงมีผิวพรรณเหมือนพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด ชาติที่แล้วเป็นลูกชวานาก็มีสีดำตามพ่อแม่” เด็กชายวัยแปดขวบตอบจะฉาน

“แล้วหนูเป็นเพื่อนกับหลวงพ่อดอนไหน” ท่านถามอีก

“ตอนเรียนมัธยมสามครับ พอจบมัธยมสามผมติดตามญาติไปเรียนที่ประเทศฝรั่งเศส ท่านยังให้เงินผม ๔๐๐ บาทเป็นทุนเรียนหนังสือ ผมเคยมาหาท่านที่วัดนี้สองครั้ง ครั้งแรกมาคนเดียว ครั้งที่สองมากับภรรยาและลูกชายสองคน ค่ะนั่นพอกลับถึงบ้านผมก็ตาย จึงไม่ได้มาหาท่านอีก” เด็กชายเล่าเหตุการณ์เมื่อชาติที่แล้วของตน

“เป็นอะไรตาย”

“เป็นลมครับ คือผมขับรถกลับจากวัดท่าน ก็ขับมาเรื่อยๆ ไม่รีบร้อนอะไร แวะทานข้าวเย็นกันที่รังสิต ถึงบ้านราวๆสองทุ่มผมก็อาบน้ำอาบทำเตรียมเข้านอนเพราะเหนื่อยกับการขับรถ ก่อนนอนผมก็เข้าไปสวดมนต์ในห้องพระ สวดเสร็จจึงก็มลงกราบขณะที่กำลังรู้สึกเวียนศีรษะขึ้นมาอย่างกะทันหัน แล้วล้มปชัญญะก็ดับวูบลง มารู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าตัวเองเป็นเด็กทารกแรกเกิดอยู่ในโรงพยาบาล เตี้ยดีใจมากที่ได้ลูกชาย ผมอยากจะบอกว่าผมไม่ใช่ลูกชายของเขา แต่ก็พูดไม่ได้เพราะเป็นเด็กทารก” เด็กชายเล่า ยังงุนงงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อแปดปีที่แล้ว

“ผมก็แปลกใจที่ลูกดูเหมือนว่ารู้จักประสาตั้งแต่แรกเกิด ผิดกับพี่สาวสี่คนของแก พอพูดได้ก็พยายามเล่าให้ผมฟังว่าเป็นใครมาจากไหน ตอนแรกผมไม่เชื่อ คิดว่าลูกวิกลจริต แต่คนข้างบ้านเขาบอกว่าสงสัยเด็กคนนี้จะระลึกชาติได้ ให้ไปหาไข่มลงรังมาให้กิน จะได้ลืมชาติที่แล้ว ผมก็ไปเสาะหามาให้แกกิน แต่แกก็ยังไม่ลืมอดีตชาติ ถึงกับรบเร้าให้ผมพามาหาท่าน แกจำทางได้หมดทั้งที่ไม่เคยมา” คนเป็นพ่อเล่า บอกไม่ถูกว่าดีใจหรือเสียใจที่ลูกชายระลึกชาติได้

“แล้วจะให้หลวงพ่อช่วยอะไรล่ะ” ท่านถามเด็กชาย

“ผมจะขอความกรุณาท่านให้ไปกับผม ไปที่บ้านคุณพิมพา ภรรยาของผมเมื่อชาติที่แล้ว ผมต้องการวิทยานิพนธ์สามเล่มที่อยู่ในตู้ อย่างอื่นไม่ต้องการ ถ้าท่านไปยืนยันกับคุณพิมพาว่าผมเป็นดอกเตอร์กรีซกลับชาติมาเกิดจริง เขาก็คงยอมให้วิทยานิพนธ์แก่ผม ไปเดี๋ยวนี้เลยนะครับ บ้านเธออยู่ฟรานนกอใกล้กับโรงพยาบาลศิริราช”

“เรื่องเพลไม่ต้องห่วงนะครับท่าน ไปถึงรังสิตผมจะนิมนต์ฉันเพล” บิดาของเด็กชายกราบเรียน

“อาตมาไม่ห่วงเรื่องนั้น ห่วงแต่ญาติโยมที่เขามาปฏิบัติกรรมฐาน เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน อาตมาขอเวลาสักหนึ่งชั่วโมงเพื่อไปสอบอารมณ์ให้ญาติโยม จากนั้นเราก็จะไปกันเลย หรือดอกเตอร์กรีซจะว่ายังไง” ท่านถามเพื่อนเก่า

“ไม่ว่าหรอกครับ แล้วแต่ท่านจะสะดวก เท่านั้นก็นับว่าเป็นความกรุณาอย่างมากแล้ว นิมนต์ท่านเถิดครับ ส่วนผมจะพาเดียวกับแม่เดินชมวัด” เด็กชายบอก เพื่อนเก่า

นางพิมพาอยู่บ้านเพียงลำพัง บุตรชายสองคนไปโรงเรียนกว่าจะกลับถึงบ้านก็สี่โมงเย็น นับแต่สามีตายหล่อนก็อยู่กับสามคนแม่ลูก และไม่คิดจะแต่งงานใหม่ คงไม่มีชายใดดีเลิศประเสริฐศรีเท่าดอกเตอร์กรีซอีกแล้ว แปดปีเต็มที่เขาจากหล่อนและลูกไปจากไปอย่างไม่มีวันที่จะหวนกลับคืนมา พญามัจจุราชก็ช่างกระไร ชายชั่วโฉดเขลาเมื่ออยู่เต็มเมืองไยไม่ปลิดชีพแล้วนำไปลงโทษทัณฑ์ในนรก ไฉนจึงจำเพาะเจาะจงมาพรากคนดี ๆ อย่างสามีหล่อน ท่านคงไม่รู้หรือกว่าได้ทำร้ายจิตใจลูกเมียของเขาอย่างแสนสาหัส ความยุติธรรมอยู่ที่ใดกันเล่าหนอ

เสียงแตรรถดังอยู่ที่หน้าบ้าน สตรีหม้ายวางเตารีดลง ลุกขึ้นเดินไปดูตรงหน้าต่างก็เห็นรถเบนซ์จอดอยู่หน้าประตูรั้ว คงเป็นพ่อแม่ลูกที่พากันมาเมื่อวันวานและอ้างว่าเป็นดอกเตอร์กรีซ เพื่อจะขอวิทยานิพนธ์ เรื่องอะไรหล่อนจะให้ในเมื่อของสิ่งนี้เป็นที่รักและหวงแหนของสามีหล่อน ครั้นเห็นภิกษุรูปหนึ่งก้าวลงจากรถก็จำได้แม่นยำ พระเจริญเพื่อนของดอกเตอร์กรีซนั่นเอง รีบเดินกลับไปถอดปลั๊กเตารีดแล้วจึงลงบันไดเพื่อไปเปิดประตูรั้วบ้าน

“นิมนต์ค่ะ นิมนต์ขึ้นบ้าน เชิญค่ะ” หล่อนนิมนต์ท่านพระครูพร้อมเชื้อเชิญสามพ่อแม่ลูก แล้วจึงเดินตามอาคันตุกะทั้งสี่ขึ้นไป จัดการหาเสื่อมาปูให้ท่านนั่งและหาน้ำดื่มมาถวาย ฉันท่าน้ำแล้วภิกษุ้วยไกล่สัสสิบกก็เอ๋ยขึ้น

“โยมพิมพาจำอาตมาได้ใช่ไหม ที่โยมเคยไปวัดกับดอกเตอร์กรีซเมื่อแปดปีที่แล้ว”

“จำได้ค่ะ ดิฉันจำได้ไม่มีวันลืม เพราะกลับจากวัดวันนั้นดอกเตอร์กรีซก็เสียชีวิต” ตอบเสียงสั้นๆ ด้วยยังจำฝังใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“แต่ตอนนี้เขาเกิดใหม่แล้ว เด็กคนนี้คือดอกเตอร์กรีซกลับชาติมาเกิด อาตมาพิสูจน์แล้วเชื่อถือได้” นางพิมพามองหน้าเด็กชายวัยแปดขวบเหมือนไม่เชื่อ คนกลับชาติมาเกิดจึงรับรองว่า

“เป็นความจริงครับคุณพิมพา ผมคือสามีของคุณเมื่อชาติที่แล้ว คุณต้องการทราบอะไรเกี่ยวกับดอกเตอร์กรีซก็ถามผมได้เลย แล้วนี่เก่งกับกล้าลูกของเราไปไหนครับ” เท่านั้นเองคนถูกถามก็ร้องไห้โฮ โผเข้ากอดเด็กชายไว้แน่น เด็กชายกอดตอบหากมิได้ร้องไห้ แม้จะอยู่ในร่างของเด็กอายุแปดขวบ หากจิตใจของ

เขาคือดอกเตอร์กรีซเมื่อชาติก่อน

“หักห้ามใจเสียเถิดโยม ตอนนี้อดอกเตอร์กรีซเขาก็ไม่ใช่สามีของโยมแล้ว ถึงจะอยู่ภพภูมิเดียวกันแต่ก็เป็นคนละชาติกัน โยมต้องยอมรับความจริงข้อนี้ให้ได้ การที่เขาทำให้เกิดเป็นมนุษย์อีก แสดงว่าเขามีมหากุศลติดมาแต่ชาติก่อน หาไม่แล้วก็ต้องไปเกิดในอบายภูมิ มี นรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน เป็นต้น” ภิกษุวัยใกล้สี่สิบพูดพลอบใจภรรยาของเพื่อนเก่า สตรีวัยสามสิบเศษได้สติจึงคลายวงแขนออก

“ทำไมเขาถึงต้องอายุสั้นเล่าคะ” ถามทั้งน้ำตา

“ในจุฬารามวิภังคสูตร พระพุทธองค์ตรัสตอบสุภมาณพโศทยยบุตรว่า เหตุที่ทำให้บุคคลเกิดมาอายุสั้นเพราะเขาชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ดอกเตอร์กรีซมีกรรมข้อปาณาติบาตติดมาแต่ชาติปางก่อน จึงทำให้ต้องมาตายก่อนถึงวัยอันสมควร แต่เขาก็มีกรรมที่เป็นมหากุศลติดมาด้วย จึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์อีก” ท่านพระครูอธิบายตามหลักแห่งเหตุและผลที่ปรากฏในพระไตรปิฎก

“ตกลงว่าคุณเชื่อแล้วใช่ไหมว่าผมคือดอกเตอร์กรีซกลับชาติมาเกิด” เด็กชายวัยแปดขวบถามสตรีที่เคยเป็นภรรยาของตนเมื่อชาติที่แล้ว

“คะ ดิฉันเชื่อ แล้วก็ไม่ต้องห่วงหากคุณต้องการวิทยานิพนธ์สามเล่มที่อยู่ในตู้ เข็มยหีบได้เลยคะ” หล่อนชี้ไปที่ตู้หนังสือเบื้องหน้า

“ขอบคุณที่อนุญาต” พุดจบจึงลุกขึ้นไปเปิดตู้แล้วหยิบหนังสือเล่มหนาออกมาสามเล่ม พุดกับท่านพระครูว่า

“ผมต้องเก็บไว้เป็นหลักฐานครับท่าน อย่างน้อยก็เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าวิชาความรู้ที่ติดตัวเราไปถึงชาติหน้าได้เช่นเดียวกับ

ความดีและความชั่ว”

“เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆนะคะ นี่ถ้ามีใครมาเล่าให้ฟังดิฉันคงไม่เชื่อ แต่เมื่อมาประสบด้วยตัวเอง ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ หรือคุณพิมพาวายังไงคะ” มารดาของเด็กชายถาม ลูกสะใภ้ ้วยใกล้เคียงกับตน

“คะ ดิฉันยังมีความรู้สึกส่วนตัวผ่นไป นี่ถ้าพระคุณเจ้าไม่ได้มาด้วย ดิฉันก็คงไม่ยอมให้คุณสามคนเข้ามาในบ้าน เพราะยอมรับไม่ได้จริงๆ ต้องขอโทษด้วยนะคะที่เมื่อวานดิฉันไม่เชื่อและไม่ยอมให้เข้าบ้าน”

“ไม่เป็นไรคะ เป็นดิฉันก็คงต้องทำอย่างนั้นเหมือนกัน ใครจะคิดว่าเรื่องประหลาดๆอย่างนี้จะเกิดขึ้นกับตน โชคดีนะคะที่พระคุณเจ้าท่านเชื่อ ไม่เช่นนั้นก็ยังไม่รู้ว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร”

“แล้วคุณ...เอ้อ จะอยู่รอลูกกลับจากโรงเรียนหรือเปล่าคะ” นางพิมพาทามคนที่เคยเป็นพ่อของลูก ท่านพระครูท้วงขึ้นว่า

“อย่าเลย เด็กเขาคงยอมรับไม่ได้ที่คนอายุน้อยกว่าจะมาบอกว่าเคยเป็นพ่อของเขา อาตมาว่าอย่าให้เขารู้ดีกว่า”

“นั่นสิครับ เกิดเขาจะให้ลูกผมอยู่กับเขา ผมก็คงยอมไม่ได้เหมือนกัน” บิดาของเด็กชายพูดขึ้นด้วยเกรงจะสูญเสียลูกชายคนเดียว เด็กชายจึงพูดขึ้นว่า

“ข้อนั้นเตี้ยไม่ต้องกลัวหรอกครับ ผมเกิดเป็นลูกเตี้ยก็ต้องอยู่กับเตี้ย อดีตก็คืออดีต ผ่านไปแล้วเอากลับคืนมาไม่ได้ เราต้องอยู่กับปัจจุบันใช่ไหมครับท่าน” ประโยคหลังเขาถามท่านพระครู

“ถูกแล้วโยมดอกเตอร์ พระพุทธองค์ทรงสอนไม่ให้บุคคลหวนหวาดอดีตหรือวาดหวังอนาคต แต่ให้อยู่กับปัจจุบัน เพราะอดีต

ก็ล่องไปแล้ว อนาคตก็ยังมาไม่ถึง จึงไม่ควรไปสนใจ ทรงสอนให้อยู่กับปัจจุบันเท่านั้น การอยู่กับปัจจุบันก็คือการอยู่อย่างมีสติ” ท่านพระครูตอบ

“ถ้าเช่นนั้นเราควรจะทำกลับกันเสียที ระบายคุณพิมพามาพอสมควรแล้ว” เด็กชายพูดขึ้น

“แล้วเอ้อ...เมื่อไรเราจะได้พบกันอีกคะ” อดีตภรรยาถาม

“ผมคิดว่าเราไม่ควรจะพบกันอีก เพราะเราอยู่กับคนละชาติ คุณก็อยู่กับลูก ส่วนผมก็อยู่กับพ่อแม่ในชาติใหม่ของผม ครอบครัวเรากำลังจะอพยพไปอยู่ประเทศญี่ปุ่นครับ ผมอยากให้คุณทำใจให้ได้ ถึงอย่างไรผมก็ได้ตายจากคุณและลูกไปแล้ว การที่ผมได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกคุณก็น่าจะดีใจ เพราะอย่างน้อยๆ คุณก็ไม่ต้องสงสัยว่าผมไปเกิดที่ไหน มีสุขหรือทุกข์ประการใด”

“คะ ดิฉันจะพยายามทำใจ” สตรีวัยสามสิบเศษตอบ

“เดี๋ยวครับ ผมขออนุญาตมาลาคุณพิมพาก่อนที่เราจะไปญี่ปุ่นได้ไหมครับ ผมอยากเห็นหน้าลูก แต่จะไม่บอกให้เขารู้ว่าผมเป็นใคร คุณพิมพาก็ขออนุญาตหรือเปล่าครับ” ประโยคหลังเขาถามภรรยาในอดีตชาติ

“ยินดีค่ะ ดิฉันก็กำลังจะขอร้องอยู่เหมือนกัน คุณจะกรุณาพาคณากริขมาได้ไหมคะ” หล่อนขออนุญาตบิดาของเด็กชาย

“ได้ครับ แต่คุณต้องสัญญาว่าจะไม่บอกให้ลูกชายคุณรู้ ผมบอกตามตรงว่ากลัวจะสูญเสียลูกไป ผมมีลูกชายคนเดียว” บุรุษวัยสี่สิบขอคำมั่นสัญญา

“ดิฉันให้สัญญาค่ะ ลูกจะไม่มีวันรู้เรื่องนี้เป็นอันขาด ดิฉันไม่อยากจะให้เกิดความรู้สึกสับสน”

“ดีแล้วละโยม เขายังเด็กเกินกว่าที่จะเข้าใจเรื่องแบบนี้

อย่าว่าแต่เด็กเลย แม้คนที่เป็นผู้ใหญ่ก็มีอีกมากที่ไม่เข้าใจวัฏจักรของชีวิต และไม่เชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด” คำพูดของท่านพระครูทำให้บุรุษวัยสี่สิบร้อนตัว จึงสารภาพว่า

“ผมเองก็ไม่เชื่อครับ แต่พอมาเจอเรื่องแบบนี้เข้าก็รู้สึกสับสน จะเชื่อหรือก็ยังไม่เชื่อใจ ครั้นจะไม่เชื่อก็มีพยานหลักฐานยืนยันชัดเจน นี่ผมจะทำยังไงดีครับ” เขาขอความเห็นจากผู้เป็นบรรพชิต

“ไม่ยากหรอกโยม ถ้าต้องการพิสูจน์ก็ให้มาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน แล้วความสงสัยและความสับสนก็จะหมดไป” ท่านพระครูเสนอแนะ

“ไปอยู่วัดป่ามะม่วงกับอาตมาสักเจ็ดวันนะโยมนะ”

“ผมคงไม่มีเวลาหรอกครับ” เขารีบบอก สำหรับนักธุรกิจเวลาย่อมเป็นเงินเป็นทองเสมอ เรื่องอะไรจะทิ้งงานไปอยู่วัดตั้งเจ็ดแปดวัน

“แต่ผมอยากพิสูจน์ครับเตี่ย ถ้าเช่นนั้นผมขออนุญาตไปอยู่วัดป่ามะม่วงหนึ่งอาทิตย์นะครับ” เด็กชายขออนุญาตบิดา

“ไม่ได้หรอก ลีต้องเรียนหนังสือ” เขาบอกลูก แท้จริงเขาไม่ต้องการให้เด็กชายรู้อะไรมากไปกว่านี้ เท่าที่เป็นอยู่ก็ทำให้เขาปวดหัวจะแยะอยู่แล้ว

“ผมไม่ต้องไปโรงเรียนก็ได้ครับ เพราะผมเรียนจบปริญญาเอกมาแล้ว บอกตามตรงว่าผมไม่ชอบไปโรงเรียน ผมเป็นดอกเตอร์แต่ต้องไปฟังครูซึ่งความรู้น้อยกว่าผม แล้วก็ต้องไปนั่งเรียนกับพวกเด็กๆ น่าเบื่อหน่าย พูดคุยกันก็ไม่มีเรื่อง แล้วพวกเขา ก็หาว่าผมเพี้ยน เตี่ยอย่าขัดใจผมเลยนะครับ อีกประการหนึ่งผมก็ไม่จำเป็นต้องเรียนเพราะเรากำลังจะอพยพไปอยู่ญี่ปุ่น ไว้ผม

ไปเรียนที่ประเทศญี่ปุ่นดีกว่า” เด็กชายบอกบิดา

“อาตมาว่าถูกของดอกเตอร์เขา โยมอนุญาติให้เขาทำตาม
ที่ขอเถอะนะ การเจริญกรรมฐานถือเป็นบุญสูงสุดในพระพุทธศาสนา
เกิดไปตกทุกข์ได้ยาก บุญกุศลก็ช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาได้ ถ้า
จะให้ดีอาตมาอยากจะเสนอแนะว่าควรจะพากันมาทั้งครอบครัวนั้น
แหละ” มารดาของเด็กชายเห็นดีเห็นงามด้วยจึงพูดขึ้นว่า

“นั่นซีคะ ดิฉันเห็นด้วยกับท่าน เสียเราน่าจะทำตามที่
ท่านแนะนำนะ เพราะเราไม่รู้ว่าในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้น จริง
ใหม่คะคุณพิมพา” หล่อนหาคนสนับสนุน

“จริงคะ ดิฉันก็กำลังคิดอยู่ว่าปิดเทอมจะพาลูกชายไปเข้า
กรรมฐาน ต้องขออนุญาตล่วงหน้าคะ” ประโยคหลังหล่อน
พูดกับท่านพระครู

“เชิญจะโยม วัดป่ามะม่วงยินดีต้อนรับทุกเวลา”

“ถ้าเช่นนั้นผมเห็นจะต้องลา รบกวนคุณพิมพามา
แล้ว ขอบคุณนะครับที่อนุญาติให้ผมหยิบวิทยานิพนธ์ไป” เด็ก
ชายบอกลาภรรยาในอดีตชาติ

นางพิมพาลงมาส่งอาคันตุกะถึงที่รถและรอจนกระทั่ง
คนขับเคลื่อนรถออกไป ความรู้สึกเหมือนดั่งที่กำลังฝัน หาก
ก็รู้ว่ามีได้ฝัน หล่อนจัดการปิดประตูรั้วบ้านแล้วกลับขึ้นไปรีดผ้า
ต่อ ตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ญาติพี่น้องฟังดีหรือ
ไม่ ในที่สุดก็คิดว่าไม่เล่าจะดีกว่า เกิดพวกเขาเปลืองไปเล่าให้ลูก
ชายสองคนของหล่อนฟัง เรื่องก็จะไปกันใหญ่ ทางที่ดีที่สุดคือหล่อน
จะขอเก็บเรื่องนี้ไว้แต่เพียงผู้เดียว และอาจจะเล่าสู่ลูกฟังเมื่อเขา
โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว

รถเบนซ์สีน้ำเงินแล่นมาจอดที่หลังกุฏิอีกครั้งเมื่อเวลา

หกโมงเย็น เด็กชายขออนุญาตบิดาและมารดาค้างที่วัดเพื่อปฏิบัติกรรมฐานรอสมาชิกในครอบครัวซึ่งจะตามมาภายหลัง เมื่อเข้ามาในกุฏิ ท่านพระครูก็ต้องแปลกใจเมื่อได้พบกับนายวิกโก้

“อ้าว วิกโก้มาอย่างไรล่ะนี่” ท่านทักทาย รู้สึกยินดีที่ได้พบเขาอีก นายวิกโก้กราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วตอบ

“ผมได้ทุนมาทำวิทยานิพนธ์เรื่องการระลึกชาติครับ มากับภรรยาและลูกชาย ตอนนี้อยู่ที่สำนักซี ลูกชายผมเพิ่งอายุได้สองเดือนครับ”

“ดีจริง วิกโก้โชคดีเหลือเกิน หลวงพ่อมีข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่พอดี” คำบอกเล่าของท่านพระครูทำให้หนุ่มต่างแดนแสนจะยินดี

๓๔

บุพเพสันนิวาส

๒๐๐ จากรูปร่างหน้าตาภายนอก ภรรยาของนายวิกโก้ ก็เหมือนกับคนไทยเชื้อสายจีน ต่อเมื่อพูดด้วยนั้นแหละจึงจะรู้ว่า ไม่ใช่ ทั้งนี้เพราะหล่อนพูดไทยไม่เป็น ท่านพระครูย่าลูกศิษย์ ว่า

“อ้าว. นีวิกโก้มีแฟนเป็นคนไทยหรือหรือ หน้าตาเหมือนสาวในตลาดสิงห์บุรีเลย” หนุ่มต่างแดนหัวเราะเบาๆ ขณะที่ภรรยา ทำหน้าเหลอด้วยไม่เข้าใจ ครั้นสามีแปลเป็นภาษาอังกฤษให้ฟัง จึงยิ้มออก และตอบเป็นภาษาจีนกลาง ด้วยคิดว่าท่านพระครู คงเข้าใจ หากก็ผิดพลาดเพราะนอกจากท่านจะไม่เข้าใจแล้ว สามี ของหล่อนก็ไม่เข้าใจเช่นกัน

“เขาพูดว่ายังไงนะวิกโก้” อาจารย์ถามลูกศิษย์

“ผมก็ไม่ทราบครับเพราะไม่เคยเรียนภาษาจีน” หนุ่มใหญ่ ตอบ แล้วจึงถามภรรยาด้วยภาษาอังกฤษ หญิงสาวตอบด้วยภาษา เดียวกัน เพื่อให้สามีแปลให้ท่านพระครูฟัง

“เธอบอกว่าหลวงพ่อก็คงคิดว่าเธอเป็นคนสิงห์บุรีก็ได้ครับ จะได้ฝากตัวเป็นลูกหลาน เธออยากมาเรียนวิปัสสนากรรมฐาน กับหลวงพ่อกับครับ” ท่านพระครูรู้สึกพอใจในไหวพริบของ ศิษย์ สะใภ้ แล้วการสนทนาก็เริ่มขึ้นโดยมีนายวิกโก้เป็นล่าม

“หนูอยู่ถึงประเทศฟิลิปปินส์แล้วทำไมถึงมาเจอกับวิกโก้ได้
ละ วิกโก้เขาอยู่ประเทศนอร์เวย์ไม่ใช่หรือ”

“เราพบกันที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก
คะ หนูไปสอนภาษาจีนที่นั่น ส่วนคุณวิกโก้เขาไปสอนภาษาไทย”

“แล้วหนูเคยคิดมาก่อนไหมว่าจะมาพบเนื้อคู่ในต่างแดน”
ถามยิ้มๆ

“ไม่เคยคิดคะ หนูเป็นลูกกำพร้าแล้วก็พิการมาแต่กำเนิด
หนูเป็นโรคโพลิโอที่ขาคะ ไม่คิดว่าจะมีใครมารักคนพิการแถมยัง
เป็นกำพร้า” ตอบเสียงเศร้า

“แต่วิกโก้เขารู้ล่วงหน้าว่าหนูเป็นเนื้อคู่ของเขา จริงไหม
วิกโก้” คนถูกถามยิ้มน้อยๆก่อนตอบว่า “จริงครับ”

“เพราะอย่างนี้แหละคะที่ทำให้หนูอยากมาปฏิบัติวิบัติวิสันนา
กรรมฐาน หนูนับถือคริสต์ จะปฏิบัติได้ไหมคะ”

“ได้ซิหนู จะเป็นคริสต์หรืออิสลามก็ปฏิบัติได้ทั้งนั้น ธรรมะ
เป็นของกลางที่มีอยู่ในธรรมชาติ ไม่มีใครเป็นเจ้าของ พระพุทธองค์
ทรงค้นพบธรรมะและทรงนำมาสั่งสอนแก่ชาวโลก โดยไม่เลือกชาติ
ชั้นวรรณะหรือศาสนา”

“ถ้าเช่นนั้นหนูขอเริ่มวันนี้เลยนะคะ คิมมีคนช่วยเลี้ยงแล้ว
เด็กฝาแฝดเขาช่วยคะ” หล่อนหมายถึงบุตรชายวัยสองเดือน

“เจ้าแดงกับเจ้าชวานะหรือ คงชอบใจละชิมิตุ๊กตาฝรั่งมา
ให้เล่นถึงที่วัด”

“คะ เล่นกันเพลินเลย หนูจะได้มีเวลาปฏิบัติ ส่วนคุณ
วิกโก้เขาจะมาหาข้อมูลทำวิจัยเรื่องการระลึกชาติ โชคดีที่มา
พบดอกเตอร์กรีซ รู้สึกว่าเราสองคนโชคดีเหลือเกินคะ”

“เดี๋ยวจะมีเรื่องของแม่สะอังก์อีกคนหนึ่ง หลวงพ่อให้ชื่อว่า

หญิงสองร่างนางสองชาติ แล้วจะพาไปหาข้อมูลที่อำเภอท่าตะโก หลวงพ่อเคยไปมาแล้ว เดินตัดทุ่งไปเป็นวันเลย หนูคงไม่ต้องไปอยู่กับลูกที่นี่แหละ ให้วิกโก้ไปกับหลวงพ่อสองคน”

“คะ หนูจะปฏิบัติอยู่ทางนี้ มีอะไรไม่เข้าใจก็จะถามแม่ซี โดยให้ดอกเตอร์กรีซช่วยเป็นล่ามให้”

“ดีแล้วละหนู ประเดี๋ยวขึ้นกรรมฐานเสร็จก็ไปปฏิบัติรวมกับคนอื่น ๆ บนศาลานะ ให้แม่ซีสอนเดินจงกรม ตอนนี้ออกดอกเตอร์กรีซก็ปฏิบัติอยู่ที่ศาลานั่น หลวงพ่อกำลังจะไปที่นั่นเหมือนกัน แล้ววิกโก้ละ จะไปปฏิบัติที่ศาลาใหม่” ประโยคสุดท้ายท่านถามคนทำหน้าที่เป็นล่าม

“ผมจะเข้าไปปฏิบัติในโบสถ์ครับ สมัยบวชอยู่ที่นั่นผมปฏิบัติในโบสถ์ทุกวัน แต่ตอนนี้โบสถ์หลังเก่าไม่มีแล้วนะครับ เป็นหลังใหม่แล้ว ทำไมหลวงพ่อรื้อเสียล่ะครับ”

“ไม่รู้ได้ยังไงล่ะ ก็เขาพังลงมาหลวงพ่อก็เลยต้องสร้างใหม่ ดินะที่ไม่พังตอนที่วิกโก้เข้าไปปฏิบัติในนั้น นึกแล้วยังเสียวแทน เป็นโบสถ์เก่าแก่มาก สร้างตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์”

“หรือครับ ผมไม่ทราบเป็นยังไง รู้สึกใจผูกพันกับโบสถ์หลังเก่ามากกว่ากับว่าเคยมีอะไรเกี่ยวข้องกับมา” คำพูดของหนุ่มต่างแดนทำให้ท่านพระครูนึกเอะใจ จึงจ้องหน้าเขาพร้อมกำหนดเห็นหนอ ในใจ พลันก็รู้ว่า ฝรั่งเศสฮอลันดาที่ทูลขอพระราชทานพระพุทธรูปขนาดปรกจากสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เพื่อนำมาประดิษฐานไว้ในโบสถ์นั้น บัดนี้ก็คือนายวิกโก้ บรูณ ที่นั่งอยู่เบื้องหน้าท่านนี่เอง เรื่องของกรรมช่างน่าอัศจรรย์นัก บุรุษนี้เคยสร้างกรรมดีไว้กับพระพุทธศาสนา เขาจึงได้มาพบ ของดี

ณ ที่แห่งนี้

“ตอนรีโอบอสต์หลงพอได้พบอะไรหลายอย่าง โดยเฉพาะหลักฐานที่แสดงว่าโบสถ์หลังนี้สร้างขึ้นในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช โดยพ่อค้าสองคนที่มาจากเมืองจีน ชื่อ กิมเหลียงกับกิมจือ เขามีเพื่อนเป็นฝรั่งชาติฮอลันดาซึ่งมาทำการค้าขายกับสมเด็จพระนารายณ์ เมื่อเขาสร้างโบสถ์เสร็จ ก็อยากได้พระพุทธรูปนาครกมาประดิษฐานไว้ในโบสถ์ จึงขอให้เพื่อนที่เป็นฝรั่งชาติฮอลันดาไปทูลขอพระราชทานจากสมเด็จพระนารายณ์ ซึ่งพระองค์ก็ได้พระราชทานมาสององค์” ขณะที่ท่านพระครูเล่า นายวิกโก้นั่งฟังด้วยอาการสงบ เขาเคยเห็นพระพุทธรูปสององค์นั้นและเกิดอาการปิติอย่างประหลาดทุกครั้งทีกราบ วันนี้เขาจะต้องพยายามพิสูจน์ให้ได้ว่าด้วยเหตุผลกลใดจึงเป็นเช่นนั้น

ให้กรรมฐานภรรยา นายวิกโก้แล้ว ท่านพระครูจึงเดินนำสองสามีภรรยาไปยังศาลา นายวิกโก้ส่งภรรยาและทักทายญาติโยมที่เคยรู้จัก จากนั้นจึงปลีกตัวไปปฏิบัติแต่เพียงลำพังในโบสถ์กราบพระประธานในโบสถ์แล้วจึงกราบพระพุทธรูปนาครกสององค์นั้น และเกิดปิติอย่างประหลาดเหมือนเช่นทุกครั้ง เขาตั้งใจจะปฏิบัติสองชั่วโมง โดยเดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งภาวนาอีกหนึ่งชั่วโมง จากนั้นก็จะแผ่เมตตาให้ตัวเอง ให้สรรพสัตว์และอุทิศส่วนกุศลตามลำดับ ชายหนุ่มเริ่มต้นเดินจงกรมอย่างตั้งอกตั้งใจ กระทั่งเวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงจึงกำหนดนั่ง จิตที่ฝึกดีแล้วย่อมทำให้สมาธิตั้งมั่นได้เร็ว เพียงสิบห้านาทีให้หลัง จิตของบุรุษต่างแดนก็ตั้งมั่นเป็นเอกัคคตารมณ์ สงบซึ่งเป็นฌานจิต ถอนจิตออกจากองค์ฌานแล้วอาศัยภาวะแห่งความสงบนั้นพิจารณาหาเหตุผลที่

ตนสงสัย พลันภาพเหตุการณ์ในอดีตชาติก็มาปรากฏในมโนทวาร
เขานั่งดู ภาพยนตร์แห่งภพชาติ ที่ตัวเขาเป็นผู้แสดงตั้งแต่ต้นจนจบ
ความรู้สึกหลายอย่างประดังกันเข้ามา ทั้งปีติในบุญกุศลที่ตนสร้าง
ทั้งสังเวชใจในการที่ต้องมาเวียนว่ายอยู่ในสังสารสาครอยู่นานแสน
นานกว่าจะได้มาพบของดีในเมืองไทย เวลาหนึ่งชั่วโมงผ่านไป
อย่างรวดเร็ว และภาพยนตร์แห่งภพชาติก็จบลง โดยที่ผู้แสดง
ล่วงรู้ว่าเขาจักต้องแสดงต่ออีกไม่เกินเจ็ดชาติ แล้วมันก็จะจบลง
อย่างสมบูรณ์ หากมิได้มาเมืองไทย เขาคงไม่ได้พบของดีที่ว่านี้
ชายหนุ่มตั้งใจดีแผ่เมตตาให้ตัวเอง ให้สรรพสัตว์แล้วจึงอุทิศส่วน
กุศลเป็นลำดับสุดท้าย ไม่ลืมที่จะอุทิศให้กับกิมเหลียงและกิมจือ
ผู้เป็นสหายเมื่อชาติก่อน ซึ่งบัดนี้คนทั้งสองกำลังเสวยสุขอยู่ใน
เทวโลกด้วยกุศลที่เคยสร้างโบสถ์ไว้ให้กับพระศาสนา

“ท่านพระครูเดินกลับมาที่กุฏิด้วยรู้ว่านายวิกโก๊ตต้องมา
รายงานในสิ่งที่เขารู้ หมู่ต่างแดนเดินจากโบสถ์ไปยังศาลา ครั้น
ไม่พบผู้เป็นอาจารย์จึงเดินไปที่กุฏิ เห็นท่านนั่งอยู่ที่อาสนะจึงตรง
เข้าไปกราบ น้ำตาแห่งปีติไหลรินลงอาบแก้ม”

“หลวงพ่อกับครับ ผมคือฝรั่งชาติฮอลันดาคนนั้น”

“หลวงพ่อรู้แล้ว แต่ที่ไม่บอกเพราะต้องการให้วิกโก๊ตรู้ด้วย
ตัวเองจะได้ซึ่งใจ”

“ครับ ผมซึ่งใจเหลือเกิน ขณะเดียวกันก็สลดใจด้วยที่
ชาตินั้นผมมาเมืองไทยก็เพื่อจะชักชวนสมเด็จพระนารายณ์ให้เข้ารับ
ซึ่งโซคติเหลือเกินที่ทำให้ไม่สำเร็จ การที่ผมได้มาเป็นพุทธในชาติ
นี้ เพราะกรรมดีที่ได้กระทำไว้กับพระพุทธศาสนา นำอัครรรย
เหลือเกิน เรื่องของกรรมนี้สลัซซึบซ้อนจ้งเลยนะครับ” เขาคึก

ผ้าเช็ดหน้าออกมาซับน้ำตาจนมันแห้งเพื่อหายไ้ไป

“ถูกแล้ว บุคคลที่จะเข้าใจเรื่องกรรมได้อย่างถ่องแท้ก็มีแต่พระพุทธรองค์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้จึงทรงจัดกรรมเข้าไว้ใน *อินทิตย* หมายถึงเรื่องที่คุณคิดไม่ควรคิด”

“ครับ เพราะถ้าบุคคลคิดจะเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า เตือดร้อน” ชายหนุ่มกล่าวอ้างข้อความในคัมภีร์ที่ได้ศึกษามาก่อนบวช “ที่นี้วิกโกก็เข้าใจแล้วใช่ใหม่ว่าทำไมถึงต้องมาแต่งงานกับภรรยาคนนี้ ทำไมถึงไม่ได้แต่งงานกับนางสาวราตรี”

“เข้าใจแล้วครับ เพราะลิลลีสักกับผมเคยเกือบลั่นกันมาแต่ชาติปางก่อน ชาตินี้จึงต้องมาพบกันอีกและอาจเป็นชาติสุดท้ายที่เราจะได้พบกัน ชาติต่อไปผมไม่ขอมีครอบครัว จะขอประพฤติพรหมจรรย์ทุกภพชาติจนกว่าจะเข้าถึงความหลุดพ้น ซึ่งผมมั่นใจว่าจะไม่เกินเจ็ดชาติ” ชายหนุ่มตั้งปณิธานแน่วแน่

“ดีแล้วที่คิดอย่างนี้และหลวงพ่อก็มั่นใจว่าวิกโกสามารถทำได้อย่างที่คิด เพราะวิกโกได้ดวงตาเห็นธรรมแล้ว”

“ครับ เพราะผมได้มาพบกับภยานมิตรเช่นหลวงพ่อก หากหลวงพ่อกไม่เมตตา ไหนเลยผมจะได้เป็นดังเช่นที่เป็นอยู่” ชายหนุ่มพูดอย่างสำนึกในพระคุณของผู้เป็นอุปัชฌายาจารย์

“เพราะบารมีที่วิกโกสั่งสมมานั้นต่างหาก เรื่องของกรรมใครทำใครได้ ไม่ว่าจะป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว แต่บารมีเป็นเรื่องของกรรมดีเท่านั้น และไม่ใช่ว่าเรื่องที่จะทำกันได้ง่ายๆ วิกโกโชคดีที่ได้มาดีของดีในเมืองไทย คนไทยที่เขาอยู่กับพระพุทธรศาสนาามาตั้งแต่เกิดก็ยังมีอีกมากที่ไม่รู้จักของดีเพราะเขาไม่ได้สั่งสมบารมีมา คนอย่างวิกโกใช่จะหาได้ง่ายๆหรอกนะ หนึ่งในล้านก็ว่าได้” ท่านพระครูพูดอย่างชื่นชม

“หลวงพ่อกับ แล้วลิลลีสักรรยาผมเขาจะได้ของดีอย่างที่ผมได้หรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มยังหวังกรรยา

“ตอนนี้เขาก็ได้มาพบของดีแล้ว ส่วนจะได้อย่างที่วิกโก้ได้หรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับความเพียรพยายามของเขาในชาตินี้ และบารมีที่เคยสั่งสมมาแต่ชาติปางก่อน เรื่องอย่างนี้หลวงพ่อตอบไม่ได้ มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ทรงตอบได้เพราะทรงบรรลุจุดปบาทญาณ ทรงเห็นกรรมของสัตว์ทั้งหลายทั้งที่เป็นมาแล้วในอดีตและที่จะเป็นต่อไปในอนาคต ดังที่ตรัสไว้ว่า ‘กมฺมุณา วตฺตตี โลโก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม’ พระองค์ทรงบำเพ็ญบารมีมาถึง ๒๐ อสงไขยก่าไรแสนกัป จึงมีพระญาณหยั่งรู้กรรมของสัตว์โลกทั้งหลาย” แล้วการสนทนาก็ถูกขัดจังหวะด้วยเด็กหนุ่มรูปร่างผอมเกร็ง เนื้อตัวสกปรก ผมเผ้ายาวรุงรัง เสื้อผ้าที่สวมใส่ขาดวิ่น ดูจากรูปร่างภายนอกทำให้คิดว่าเขาคือขอทาน เขานั่งลงกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วจึงเอ่ยวาจา “ท่านคือพระเจริญบุตรชายของทิดพองใช่ไหมครับ” ท่านพระครูรู้สึกแปลกใจที่เขาเรียกโยมพ่อของท่านว่า ทิด

“หนูมีธุระอะไรกับอาตมาหรือ มาจากไหนล่ะ”

“ผมมาจากอำเภอห้วยแถลง จังหวัดนครราชสีมาครับ”

“บ้านอยู่ที่นั่นหรือ”

“ครับ ผมเกิดที่นั่น ที่ผมมาพบท่านก็เพื่อจะเล่าอะไรบางอย่างให้ท่านฟัง ถ้าท่านไม่เชื่อจะไปถามโยมพ่อของท่านดูก็ได้ ท่านฟังผมเล่าให้จบก่อนนะครับ”

“ตกลง หนูเล่าไปได้เลย อาตมากำลังฟังอยู่” เมื่อได้รับอนุญาตจากท่านเจ้าของกุฏิ เด็กหนุ่มจึงเล่าว่า

“ผมคือนายบุญช่วยเพื่อนทิดพองเมื่อชาติที่แล้ว และได้

ตายไปเมื่อสิบห้าปีก่อน”

“เศรษฐีบุญช่วยที่บ้านอยู่อ่างทองไซ้ไหม” ท่านพระครูจำเรื่องราวของนายบุญช่วยได้ คนที่นางจำแลงพี่สาวของท่านแอบตั้งฉายาให้ว่า เศรษฐีไซ้เหนียว

“ถูกแล้วครับ ไม่น่าเป็นไปได้นะครับท่าน ที่เศรษฐีจะไปเกิดเป็นยาจก ทั้งนี้เพราะผมไม่เชื่อเรื่องบุญทาน ตอนมีชีวิตอยู่ผมไม่เคยทำบุญทำทานเลย นอกจากนั้นผมยังสอนลูกๆไว้ว่าถ้าขอทานเข้ามาในบ้านให้ไล่ออกไป ถ้าไม่ยอมออกก็ให้ไซ้ไม้ตี” ท่านพระครูเชื่อว่าเด็กหนุ่มผู้นี้คือนายบุญช่วยกลับชาติมาเกิดจริง จึงพูดกับลูกศิษย์ว่า

“วิกโก้ได้ข้อมูลเพิ่มอีกแล้ว ฟังให้ดีนะแล้วก็บันทึกไว้เป็นหลักฐานด้วย”

“ครับ ผมจะขออนุญาตไปนำเทปบันทึกเสียงมาอัดไว้ นะครับ เดี่ยวหนูค่อยเล่าต่อนะ ขอเข้าไปเอาเทปมาก่อน” เขาบอกเด็กหนุ่ม แล้วจึงลุกออกไปยังกุฏิที่พัก ประเดี๋ยวหนึ่งจึงถือเครื่องบันทึกเสียงเข้ามา

“เอละ หนูเล่าต่อได้แล้ว” ท่านพระครูบอกเพื่อนในอดีตชาติของบิดา

“ครับ ผมสอนลูกไว้อย่างนั้น และลูกก็เชื่อฟังผมทุกคน พอขอทานเข้ามาในบ้านก็กรูกันเข้าไปไล่ ใครไม่ยอมไปก็ไซ้ไม้ตีจนพวกเขาทนไม่ไหว ต้องพากันออกไป ผมไม่นึกไม่ฝันว่ากรรมนั้น จะกลับมาสนองผมในชาตินี้ ไม่นึกเลยจริงๆ”

“เกิดอะไรขึ้นหรือ แล้วหนูระลึกชาติได้ตอนไหน”

“ตอนผมเข้าไปในบ้านแล้วถูกพวกลูกๆไล่ตี คือหลังจากผมตายไปก็ได้ไปเกิดเป็นลูกขอทานที่อำเภอห้วยแถลง ตอนนั้น

ผมยังระลึกชาติไม่ได้ พ่อแม่ผมก็ชอบหิวผมไปขอกทานตามที่ต่างๆ ผมก็เลยกลายเป็นขอกทานมาตั้งแต่เกิด พออายุได้ ๗-๘ ขวบ พ่อแม่ก็ให้แยกไปหาขอกทานเลี้ยงตัวเอง แล้วผมก็ไม่ได้เจอกับพ่อแม่อีก ผมก็เที่ยวขอกทานเขาเรื่อยมากระทั่งอายุสิบสี่ วันหนึ่งก็มาถึงจังหวัดอ่างทอง ครั้นเห็นบ้านตัวเองก็จำได้ จึงเข้าไป แต่ก็ถูกลูกๆไล่ออกมา แม่พวกเขาจะโตเป็นหนุ่มเป็นสาวกันแล้วก็ยังทำตามที่ผมสอนไว้เมื่อสิบห้าปีก่อน ผมก็พยายามจะบอกเขาว่าผมเคยเป็นพ่อเขาเมื่อชาติที่แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ บังเอิญก่อนตายผมได้ฝังสมบัติไว้ข้างวัดจำนวนหนึ่ง เพราะคิดว่าเกิดผมแก่แล้วลูกๆไม่เลี้ยงดู ก็จะไปขุดสมบัติที่ฝังไว้มาขายกิน ผมก็เลยบอกลูกๆว่าจะพาไปขุดสมบัติที่ผมฝังไว้ข้างวัด ตอนแรกพวกเขาไม่เชื่อ แต่ลูกชายคนโตพูดขึ้นว่า”

“ลองดูก็ได้ ถ้าไม่เจอ มึงถูกเตะแน่” ผมก็ใจไม่ดี เกิดใครแอบมาขุดไปเสียก่อนผมคงถูกลูกชายเตะแน่ แต่ในเมื่อผมต้องการให้พวกเขายอมรับว่าผมเป็นพ่อก็เลยต้องพาไป โชคดีที่ขุดแล้วเจอ ผมฝังทองไว้ห้าบาท เป็นสายสร้อยหนักสองบาทสองเส้นหนักหนึ่งบาทหนึ่งเส้น ผมคิดว่าลูกๆเขาคงจะยอมรับว่าผมเป็นพ่อและยอมให้อยู่กับเขา จะได้เลิกเป็นขอกทานเสียที แต่ก็ผิดคาดครับ” เด็กหนุ่มหยุดเล่าและเริ่มร้องไห้ น้ำตาแห่งความรันทดไหลรินลงมาอาบแก้ม ท่านพระครูปลั่งให้เขาร้องจนพอใจแล้วจึงถามขึ้น

“พวกเขาไม่ยอมรับว่าหนูเป็นพ่อใช่ไหม”

“ครับ พอขุดได้สมบัติ ลูกชายคนโตก็พูดกับผมว่า มึงพาญาติขุดสมบัติของพ่อกู กูก็จะให้ส่วนแบ่งมึง เอานี้ มึงเอาทองไปบาทหนึ่ง ที่เหลือเป็นของกู เขาส่งสายสร้อยหนักหนึ่งบาท

ให้ผมแล้วพากันขับไล่ไสส่ง บอกว่าเรื่องอะไรจะเอาเด็กขอทานมาเป็นพ่อ พ่อเขาเป็นเศรษฐี ไม่ใช่ขอทาน เพราะอย่างนี้แหละครับ ผมจึงดั้นด้นมาหาท่านเพื่อจะเล่าให้ท่านฟังไว้เป็นอุทาหรณ์ ผมเชื่อแล้วครับว่าบุญท่านมีจริง และผมก็ขอถวายทองหนักหนึ่งบาทแก่ท่าน”

“เอาเก็บไว้เถอะจะมาถวายอาตมาทำไมล่ะ”

“ผมอยากได้นุญครับ ชาติหน้าผมจะได้ไม่ต้องเกิดเป็นขอทานอีก ขอให้ผมได้ทำบุญสักครั้งในชีวิตเถิดครับ”

“แล้วหนูจะไปไหนล่ะ อยู่ด้วยกันที่นี่ไม่ดีหรือ จะเป็นลูกศิษย์ให้อาตมาได้ใช้สอยหรือจะบวชเณรก็ได้ จะเอาอย่างไร”

“ไม่เอาทั้งสองอย่างครับ ขอบพระคุณ ผมขอใช้กรรมให้หมด ผมรู้ว่าชีวิตของผมเหลือน้อยเต็มที ออกจากที่นี่ผมก็จะไปหาขอทานที่พระพุทธรบาท จะอยู่และตายที่นั่น ชาติหน้าจะไม่ขอเกิดมาเป็นขอทานอีก ท่านรับไว้เถิดครับ ผมจะขอลา ผากความคิดถึงไปยังทิดพองด้วย” เขาถวายสร้อยคอหนักหนึ่งบาทนั้น ซึ่งท่านพระครูจำใจต้องรับด้วยรู้ว่าอีกไม่นานเขาก็จะต้องจากโลกนี้ไป เขาจะไปตายที่พระพุทธรบาทดั่งที่พูดไว้

“ผมโชคดีจังเลยนะครับหลวงพ่อกับมาสองวันได้สองเรื่องแล้ว พรุ่งนี้เราไปทำตะโกกันนะครับ” นายวิกก็พูดขึ้นหลังจากเด็กหนุ่มลาท่านพระครูไปแล้ว แม้ท่านจะให้เขาอยู่กินข้าวก่อน เขาก็ไม่ยอม

“ตกลง น่าเสียดายที่แม่สะอั้งแกตายไปแล้ว แต่ตาปู่กับเมียใหม่ยังอยู่ เตียวเราไปถ่ายรูปรูปแสดด้วยนะ”

“ครับ มีทั้งเสียงทั้งภาพถ่ายแบบนี้ ทำให้การวิจัยของผมน่าเชื่อถือมากขึ้น ที่สำคัญคือมีหลวงพ่อกับเป็นทีปรีक्षा หลวง

นารีผล

พ่อช่างเมตตามมเหลือเกิน” ชายหนุ่มกล่าวด้วยสำนึกในบุญคุณ
ของท่านพระครูผู้เป็นอุปัชฌายาจารย์ตน

๓๕

หญิงสองร่างนางสองชาติ

ท่านพระครูเปลี่ยนใจยอมให้เด็กชายอายุแปดขวบผู้ซึ่งเป็นดอกเตอร์กรีซกลับชาติมาเกิด ร่วมเดินทางไปยังบ้าน **หญิงสองร่างนางสองชาติ** ด้วย เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงต้องการให้เพื่อนของท่านได้เรียนรู้อย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งแม้ว่าเขาจะมีความรู้ถึงระดับปริญญาเอกติดตัวมาจากชาติที่แล้ว หากก็เป็นความรู้ในทางโลก ซึ่งไม่สามารถช่วยให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้ เขาจำเป็นต้องฝึกฝนอบรมปัญญาหาความรู้ในทางธรรมที่จะนำไปสู่ความสูญสิ้นไปแห่งทุกข์ เช่นที่นายวิกโก้ทำได้แล้ว และท่านก็หมดห่วงในลูกศิษย์ต่างชาติผู้นี้ เพราะถึงอย่างไรเขาก็จะเวียนว่ายอยู่ในสังสารสาครอีกไม่เกินเจ็ดชาติ ท่านปรารถนาจะให้ดอกเตอร์กรีซทำได้อย่างนั้นบ้าง

นายหล่อผู้ซึ่งเคารพนับถือท่านพระครูไม่เสื่อมคลาย ด้วยว่าเคยผจญกับความเป็นความตายมาด้วยกัน ได้ขับรถไปส่งท่านและคณะจนสุดถนน คือไม่มีถนนที่จะให้รถวิ่งอีกต่อไป เส้นทางที่เหลือเป็นทุ่งนากว้างไกลสุดลูกหูลูกตา บรรพชิตหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์สองคนจะต้องเดินตัดทุ่งไปอีกห้าถึงหกชั่วโมงจึงจะถึงจุดหมายปลายทาง คือบ้านนายปุ่น คหบดีผู้เป็นสามีของนางสะอึ่ง

“ขอบใจเอ็งมากนะหล่อที่ช่วยมาส่ง ไม่เช่นนั้นคงทุลักทุเล

นาดู”

“คงไม่ใช่ นาดู หรอกหลวงพี ถ้าทุกุฬทุเลผมว่า ไม่นาดูมากกว่า” นายหล่อยังติดนิสัย ยวน แม่วัยใกล้จะสี่สิบ

“เอาละๆจะนาดูหรือไม่นาดูข้าก็ขบใจเอ็ง แล้วจะมารับไหมนี่”

“มาซิครับ ว่าแต่ว่าหลวงพีจะกลับเมื่อไร ผมจะได้มาจอดรรถตรงนี้”

“มะรีนเป็นยังไง ค้างสักสองคืนพอไหม” ท่านถาปนนายวิกโก้

“คิดว่าพอครับ แต่ถ้าไม่พอ หลวงพ่อกับดอกเตอร์กรีซกลับก่อนก็ได้ ผมจะหาทางกลับเองในภายหลัง” หนุ่มจากต่างแดนตอบอย่างเกรงใจ

“ไม่ได้หรือ วิกโก้จะทำอย่างนั้นไม่ได้ หลวงพ่อไม่อนุญาต”

“นั่นซิ มาด้วยกันก็ต้องไปด้วยกันถึงจะไม่ใช่เลือดสุพรรณก็ไม่เป็นไร” นายหล่อยุดติดตลก ท่านพระครูเห็นความจำเป็นที่จะต้องชี้ เห็นหนอ เข้าช่วยจึงกำหนด เห็นหนอ แล้วตอบนายหล่อย่า

“มะรีนเอ็งมารอที่นี่ก่อนคำ พวกข้าจะมาถึงตรงนี้ก่อนหกโมงเย็น”

“ครับ ผมจะมารอก่อนเวลาสักครึ่งชั่วโมง เพื่อหลวงพีมาถึงก่อนเวลานัด”

“ตกลง แล้วอย่าลืมมาตามนัดก็แล้วกัน เอาละ เอ็งกลับไปได้แล้ว เดี่ยวโยมประยงค์เขาจะเป็นห่วง ขับรถดีๆละ”

“ครับ ผมต้องขับดีแน่ เช็ดแล้ว ไม่อยากซื้อรถไปทิ้งลง

เหวอีก” เขาว่า รถคันนั้นยังค้างอยู่บนยอดดงในเหวเขตอำเภอมแม่สอดมาจนบัดนี้

“เอาละๆ อย่างมัวพุดมาก จะกลับก็กลับได้แล้ว” ท่านพระครูพุดตัดบท นายหล่อจึงยกมือขึ้นนมัสการลา นายวิกโก้ไหว้พร้อมกล่าวขอบคุณเขา ส่วนดอกเตอร์กรีซกำลังคิดว่าจะไหว้หรือไม่ไหว้ดี แต่แล้วก็ตัดสินใจไหว้ เมื่อคิดได้ว่าในชาตินี้ ขณะนี้ เขาคือเด็กชายอายุแปดขวบ แม้ว่าชาติที่แล้วจะเป็นดอกเตอร์กรีซเพื่อนของท่านพระครูก็ตาม นายหล่อนกลับไปแล้ว ท่านพระครูและคณะจึงพากันเดินทางต่อไป

“ลำบากหน่อยนะ หนูทนได้หรือเปล่า” ท่านถามเด็กชาย

“ได้ครับท่าน ถึงชาตินี้ผมจะไม่เคยลำบาก แต่ชาติที่แล้วผมลำบากมามาก จึงพยายามคิดว่าผมคือเด็กชายกรีซ ลูกชานา” เด็กน้อยตอบ

“แล้ววิกโก้ละ เคยลำบากอย่างนี้ไหม” ท่านถามศิษย์ผู้มาจากต่างแดน

“ไม่เคยครับ แต่หลวงพ่อกเคยสอนผมว่า การทำความดีต้องฝืนใจ ผมก็เลยคิดว่าจะอดทนทำงานนี้ให้สำเร็จ ผมกำลังทำความดีนะครับหลวงพ่อก ขณะนี้คนตะวันตกพากันสนใจพระพุทธศาสนา งานวิจัยของผมจะช่วยให้พวกเขาเกิดความมั่นใจว่า สิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสอนไว้เมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปีนั้นเป็นจริงทุกยุคทุกสมัย และทำทนายให้มาพิสูจนได้ทุกเมื่อ”

“ถูกแล้ว ที่พระองค์ตรัสว่าธรรมะเป็น อกาลิโก คือไม่ประกอบด้วยกาล และเป็น เอหิปัสสิโก คือ เป็นสิ่งที่เชิญชวนให้มาดู ให้มาพิสูจนได้ทุกเมื่อ หลวงพ่อกมั่นใจว่างานวิจัยของวิกโก้จะเป็นประโยชน์กับพระศาสนา เท่ากับวิกโก้ได้ช่วยพระพุทธองค์

เผยแผ่พระธรรมคำสอน ผู้ที่ช่วยงานพระพุทธเจ้าจักเป็นผู้มีความ
จำเริญและอายุยืน อย่างเช่นพระอานนท์ ท่านมีอายุยืนถึง ๑๒๐
ปี”

“ครับ หากว่าผมอายุยืนก็จะช่วยงานพระศาสนาต่อไปอีก
นานๆ เพราะผมได้ตั้งปณิธานไว้แล้วว่า จะอุทิศชีวิตให้กับงานพระ
ศาสนา แม้จะเป็นคฤหัสถ์ก็ทำได้ ไม่จำเป็นต้องบวชใหม่ครับ”

“ถูกแล้ว พวกที่บวชเสียอีกที่ทำไม่ได้อย่างวิกโก๊ เรียกว่า
บวชให้เปลืองข้าวสุกชาวบ้าน ไม่ได้ทำประโยชน์อะไร บางคนก็มา
ทำให้พระศาสนาต้องมัวหมอง เข้าตำรา มาบวชก็เสียผ้าเหลือง
สึกไปก็เปลืองผ้าลาย” ท่านนึกไปถึงนายทหารที่ชื่อกอบบุญ ลูก
ชายคุณนายสายบัว คนผู้นั้นแม้หากว่าอายุยืนก็ได้ทำประโยชน์
อันใดให้แก่ชาติและศาสนา หรือแม้แต่กับตัวเอง เพราะยิ่งอยู่นาน
ก็ยิ่งมีเวลาก่อกรรมทำชั่วมากขึ้น ช่างน่าสมเพชแท้ๆ

ขณะที่ท่านพระครูเดินคุยกับนายวิกโก๊ เด็กชายวัยแปดขวบ
ฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ เขาต้องการ **อบรมปัญญา** เพื่อจะได้เข้าถึง
ความจริงของชีวิตเช่นบุรุษต่างแดนผู้นี้ คิดๆ ไปก็นึกอายนาน
คนไทยทั้งหลายที่มีของดีอยู่ในบ้านเมืองตนแต่กลับไม่รู้จักนำมาใช้
บุรุษผู้นี้มาจากต่างแดนกลับมาได้ของดีไป ตัวเขาก็กำลังจะไปใช้ชีวิต
อยู่ในต่างประเทศ จึงอยากจะได้ ของดี ติดตัวไปบ้างเช่นกัน

ท่านพระครูและคณะมาถึงบ้านนายปุ่นเมื่อตอนพลบค่ำ
นางทองคำภรรยาใหม่วัยเจ็ดสิบเจ็ดของนายปุ่นจำท่านพระครูได้
เพราะเคยพบท่านสองครั้ง ครั้งแรกที่วัดป่ามะม่วงในคราวที่ไป
สร้างกุฏิกรรมฐาน ครั้งที่สองท่านเดินทางมาที่นี่เมื่อนางสออิงอายุ
ครบยี่สิบปีและตายจากไปในวันที่ท่านมาถึง กลับจากวัดคราวนั้น
นายปุ่นก็ล้มป่วยเป็นอัมพาตให้นางสออิงปรนนิบัติอยู่ถึงห้าปี กระทั่ง

หล่อนตายจากไปเมื่ออายุครบยี่สิบพอดีบพอดิ เป็นอันว่านางสอิ่งตายก่อนนายปุ่นทั้งสองชาติ

“นิมนต์จ๊ะ” นางทองคำเชื้อเชิญภิกษุอาคันตุกะ ท่านพระครูแนะนำนายวิกโก้และเด็กชายให้รู้จักภรรยาเจ้าของบ้าน คนทั้งสองยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“โยมปุ่นเป็นยังไงบ้าง” ท่านถามถึงคนป่วย บรรดาลูกหลานพากันหาเสื่อมาปูให้ภิกษุอาคันตุกะนั่ง พร้อมทั้งหาน้ำดื่มมาถวาย

“ก็ทรงๆทรุดๆอยู่อย่างนั้นแหละจ๊ะ ยิ่งตอนแม่สอิ่งตายก็ทรุดหนักลงไปอีก เขาคงจะรักกันมาก” น้ำเสียงบ่งบอกว่า หึงท่านพระครูรู้ใจจึงพูดพลอบว่า

“เขามีเวรมิตรกรรมต่อกันนะโยม อย่าคิดมากไปเลย ถึงโยมเองก็ต้องเคยร่วมทำกรรมมากับโยมปุ่น ไม่เช่นนั้นก็คงไม่ได้มาอยู่ด้วยกัน จริงไหม”

“ก็คงจะจริงละกรรมัง แต่ฉันอธิษฐานใจไว้แล้วว่าขอให้หมดเวรมิตรกรรมกันในชาตินี้ ชาติหน้าขออย่าได้พบได้เจอกันอีก” พูดด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจว่าสามีรัก เมียเก่า มากกว่าตน

“อาตมาจะขอเข้าไปเยี่ยมโยมปุ่นได้ไหม” ท่านพระครูเปลี่ยนเรื่องพูด

“ได้จ๊ะ นิมนต์ในห้องเลยจ๊ะ ไ้หมิงช่วยพาท่านไปหาปู่เอ็งหน่อย” นางบอกหลานชายวัยรุ่นที่เดินขึ้นบันไดมาพอดิ

“หลวงพ่อกับไอ้หมิงนะจ๊ะ ส่วนฉันจะไปจัดการเตรียมที่นอนหอมอนมุ้ง” นางบอกท่านพระครู แล้วจึงส่งลูกสาวกับลูกสะใภ้ให้จัดเตรียมที่นอนหอมอนมุ้งสำหรับพระภิกษุหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์สองคน

“โยมปุ่น อาตมามาเยี่ยม จำอาตมาได้หรือเปล่า ที่มาเยี่ยมโยมเมื่อสามเดือนก่อน” ท่านพูดกับบุรุษวัยแปดสิบที่นอนแนบอยู่บนเตียง กลิ่นบัสสาวะคละคลุ้งตรลบห้อง

“ท่านสมภารวัดป่ามะม่วงหรือครับ นมัสการ” เขาพยายามยกมือทั้งสองขึ้นประนมอย่างยากเย็น ด้วยว่ามันขาจนเกือบจะหมดความรู้สึก

“เป็นยังไงบ้าง” ท่านพระครูถามอีก

“แยครับ แยกว่าตอนที่แม่สื่อังเขายังอยู่ พอเขาตายแม่ทองคำก็ไม่ค่อยเอาใจใส่ดูแลผมเท่าที่ควร ปล่อยให้นอนแช่อุจจาระ บัสสาวะเป็นวันๆ พวกลูกๆหลานๆก็เอาเรื่องไม่ค่อยจะได้ นี่ถ้าแม่สื่อังยังอยู่ผมคงไม่ทรุดเท่านี้ ผมคิดถึงเขาเหลือเกินครับท่านสมภาร” บุรุษวัยแปดสิบรำพึงรำพัน

“ตัดอกตัดใจเสียเถิดโยม ยิ่งไงๆเขาก็ไปสบายแล้ว ไม่ต้องไปสนใจคนตาย ให้สนใจคนที่ยังอยู่ดีกว่า” ท่านหมายถึงนางทองคำรู้ว่าฝ่ายนั้นเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจที่สามีพรำรำพันถึงแต่ภรรยาเก่า

“ท่านครับ ผมอยากตายตามแม่สื่อัง จะได้ไปเกิดด้วยกันอีก ทำไมผมไม่ตายๆไปเสียที นอนทรมาณทรกรรมอยู่อย่างนี้ลำบากลูกหลานเปล่าๆ นี่ถ้าผมไม่เคยบวชเรียนมา คงจะฆ่าตัวตายไปนานแล้ว ที่ไม่กล้าทำเพราะกลัวจะต้องไปตกนรก”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้นะโยม ขึ้นทำมีหวังตกนรกแน่ ขนาดเป็นพระก็ยังต้องตกนรกเพราะฆ่าตัวตาย” ท่านหมายถึงสมภารมด วัดกลางพรหมนคร ที่ตาแป๊ะเหลือฮ้วยเอ่ยอ้างถึงว่าท่านผูกคอตาย

“ก็เพราะอย่างนี้แหละครับที่ทำให้ผมไม่กล้า ถ้าไปตกนรก

ก็จะไม่เจอกับแม่สื่อ้ง ผมก็เลยต้องซังกะตายอยู่ไปวัน ๆ รู้สึกอะไร ๆ มันอึดอัดขัดข้องไปหมด” คำพูดของบุรุษวัยแปดสิบทำให้ท่านพระครูรู้ว่าเขากำลังอยู่ในสภาวะ จิตตก นับเป็นเรื่องอันตรายมาก ด้วยว่าถ้าเกิดเขาตายในสภาวะจิตเช่นนี้จักต้องไปสู่ทุกคติภูมิเพราะ **จิตเตสงกิลิฏฐะ ทุกคติ ปาฎิกงฺขา - เมื่อจิตเศร้าหมอง ทุกคติเป็นอันต้องหวัง** จึงเป็นหน้าที่ของท่านที่จักต้องให้ความอนุเคราะห์ ขึ้นชื่อว่าสงฆ์สาวกย่อมต้องดำเนินตามรอยบาทของพระศาสดา

ในครั้งพุทธกาล พระพุทธองค์ก็ทรงถือเป็นพุทธรักษาในอันที่จะอนุเคราะห์แก่เหล่าเวไนยนิกร ครั้งหนึ่งพระองค์ประทับอยู่ ณ เมืองราชคฤห์ หลังจากทรงตรวจโลกเมื่อเวลาใกล้รุ่ง ทรงเห็นนางจันทาลีจะจุติในวันนั้นและอุศลกรรมของนางจักนำไปอุบัติในนรก เวลาเช้าเมื่อออกบิณฑบาต จึงเสด็จไปโปรดและยังจิตของนางให้ตั้งอยู่ในกุศล เมื่อพระพุทธองค์คล้อยหลังไปได้สักครู่ นางก็ถูกวัวบ้าขวิดถึงแก่ความตาย และได้ไปอุบัติในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

“โยม รู้ตัวหรือเปล่าว่ากำลังจิตตก อันตรายมากนะ ถ้าไม่รีบแก้ไข” ท่านอนุเคราะห์ด้วยการให้สติ ได้ยินดังนั้นบุรุษวัยแปดสิบเกิดรักตัวกลัวตายขึ้นมาในที่ อาศัยที่เคยบวชเรียนมาแล้วสองครั้ง จึงรู้และเข้าใจในสิ่งที่ท่านพูด

“แล้วผมจะแก้อย่างไรครับ ท่านช่วยแนะนำผมด้วย ผมยังไม่อยากตาย” คนที่บอกว่าอยากตาย เกิดเปลี่ยนใจในบัดดล

“โยมเคยบวชมาแล้วสองครั้ง ลองนึกดูซิว่าจะแก้อย่างไร ถ้านึกไม่ออกอาตมาจึงค่อยบอก”

“ผมนึกไม่ออกหรือครับ ท่านช่วยบอกผมหน่อยเถิดครับ” เขาขอร้อง

“โยมเคยปฏิบัติวิปัสสนามาไม่ใช่หรือ เอาวิปัสสนามาแก้
ซี พยายามกำหนดรู้ปัจจุบัน มันเจ็บมันปวดก็กำหนด เจ็บหนอ
ปวดหนอ ไปตามที่เป็นจริง ถ้าเบื่อหรืออึดอัดก็กำหนด เบื่อหนอ
หรือ อึดอัดหนอ รู้สึกอย่างไรก็กำหนดไปอย่างนั้น เมื่อกำหนด
มากๆจนจิตเป็นสมาธิ ปัญญาก็จะเกิดทำให้สามารถมองสิ่งทั้งหลาย
ตามที่เป็นจริง โดยไม่ไปยึดไปติดข้องกับมัน ที่อาตมาพูดมา
นี้โยมพอจะเข้าใจใช่ไหม”

“เข้าใจครับ ทั้งเข้าใจ ทั้งรู้ แล้วก็รู้ว่ามันทำยาก แต่
ผมก็จะพยายามครับ ชีวิตผมคงเหลืออีกไม่เท่าไร ก็จะขอทำความ
ดีให้กับตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย ผมเพิ่งจะเข้าใจเดี๋ยวนี้เองว่า ทำไม
พระพุทธเจ้าท่านสอน อุตตา หิ อุตตโน นาโถ - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน
ในภาวะเช่นนี้ ไม่มีใครช่วยเราได้นอกจากตัวเรา
เอง ถึงแม่สะอึ้งยังอยู่เขาก็ช่วยผมไม่ได้”

“นั่นปะไรละ โยมเริ่มจะเข้าใจความจริงของชีวิตแล้ว
ความจริงที่ว่า อุตตา หิ อุตตโน นาโถ โภ หิ นาโถ ปโร
สिया - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน บุคคลอื่นใครเล่าจักเป็นที่พึ่งได้
เอาละ อาตมาไม่หวังโยมแล้ว ที่นี้ก็ขอพูดธุระกับโยม”

“ธุระอะไรครับ ท่านมีอะไรจะให้ผมรับใช้ ผมยินดี เพราะ
อย่างน้อยก็เป็นการตอบแทนบุญคุณที่มาให้สติแก่ผม ไม่เช่นนั้น
ผมคงจิตตกกระทั่งตายจากโลกนี้ไป ผมถือว่าท่านมีพระคุณอย่าง
สูง เอ้อ. ขอประทานโทษที่ให้ท่านยืนพูดมาตั้งนาน มิ่งไปหา
แก้วอ้อมมาให้ท่านนั่งซี ให้ท่านยืนอยู่นานแล้ว” นายมิ่งเพิ่งจะนึก
ได้ จึงไปยกแก้วอ้อมไม้สักมาให้ท่านนั่ง และยกมาให้ฝรั่งกับเด็กที่
มากับท่านด้วย นั่งลงแล้วท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“อาตมาพาชาวต่างประเทศมาด้วย เขาจะมาทำวิจัยเรื่อง

การระลึกชาติ ส่วนเด็กคนนี้เขาเคยเป็นเพื่อนกับอาตมาเมื่อชาติที่แล้ว เขามาหาอาตมาที่วัด แล้วก็เล่าเรื่องแต่ครั้งอดีตให้ฟัง” นายวิกไ้กับเด็กชายยกมือไหว้บรูษชวราอีกครั้งหลังจากที่ไหว้ตอนเข้ามาแล้วครั้งหนึ่ง

“ยังมีคนที่ระลึกชาติได้อีกหรือครับ ผมนึกว่ามีแต่แม่สังข์คนเดียว” นายปุ่นรู้สึกแปลกใจ

“มีอีกหลายคนเขี้ยวละ ก่อนมานี้ก็เจอคนหนึ่ง เคยเป็นเพื่อนกับโยมพ่อของอาตมา ชาติที่แล้วเป็นเศรษฐีอยู่จังหวัดอ่างทอง ตอนตายโยมพ่อก็เดินทางไปร่วมงานศพ เศรษฐีคนนี้แ่ไม่เคยทำบุญทำทาน พอตายลงก็ไปเกิดเป็นลูกขอทานอายุสิบสี่มาเจอบ้านตัวเองเลยระลึกชาติได้”

“ถ้าไม่มาเห็นบ้านตัวเองก็ยังไม่ระลึกไม่ได้หรือครับ”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น อันนี้อาตมาก็ไม่ค่อยแน่ใจ ต้องถามดอกเตอร์กรีช โยมดอกเตอร์ระลึกชาติได้ตอนไหน” ท่านถามเด็กชาย เนื่องจากเขามีสองภาค บางครั้งท่านก็เรียกเขาว่า หนู และบางครั้งก็เรียกว่า โยมดอกเตอร์

“สำหรับผม ผมระลึกชาติได้ตั้งแต่เมื่อตอนเป็นเด็กทารกนอนอยู่ในโรงพยาบาลครับ” เด็กชายตอบ

“แล้วแม่สังข์ระลึกชาติได้ตอนไหนครับ” นายวิกไ้ถามนายปุ่นเพื่อรวบรวมข้อมูล

“อ้อ. พุดไทยได้ด้วยหรือ ผมก็นึกว่าต้องให้ท่านช่วยแปลให้ฟัง พุดไทยได้อย่างนี้ค่อยคุยกันรู้เรื่อง” คนเป็นอัมพาตว่า น่าแปลกที่เขาไม่รู้สึกรู้เห็นเหนื่อยหอบแ้เช่นวันก่อนๆ นับแต่แม่สังข์จากไปเป็นครั้งที่สอง เขามีความรู้สึกว่าชีวิตไร้ค่า ต้องซังกะตายอยู่ไปวันๆ เพิ่งจะมีวันนี้ที่รู้สึกถึงค่าของชีวิต ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องยก

ความดีให้ท่านสมภารวัดป่ามะม่วง

“ถ้าให้อาตมาแปลรับรองงานนี้ไม่เสร็จ พุดแล้วจะหาว่า
คุณ อาตมาน่ะเคยเรียนภาษาต่างประเทศนะ ดอกเตอร์กรีซเป็น
พยานได้ เรียนแล้วและก็คืนครูเขาไปหมดแล้ว จึงพุดไม่ได้แล้ว
ก็ฟังไม่ออก แต่ก็พอเอาได้” ท่านพุดยิ้มๆ

“แต่งานนี้ไม่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศก็ได้ครับ ผมจะรวบรวม
ข้อมูลเป็นภาษาไทยแล้วค่อยไปแปลเป็นภาษาอังกฤษในภายหลัง”

“ทำไมไม่แปลเป็นภาษาเดนมาร์กล่ะครับ” เด็กชายวัยแปด
ขวบถาม

“ผมต้องการให้คนประเทศอื่นได้อ่านด้วย ถ้าเป็นภาษา
เดนมาร์กคนที่อ่านก็จำกัดอยู่เฉพาะประเทศเดียว แต่ถ้าเป็นภาษา
อังกฤษคนอ่านได้ทั่วโลก” นายวิกโก้ตอบ

“ถ้าเช่นนั้นผมขออนุญาตแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสอีกภาษา
หนึ่งได้ไหมครับ คนทวีปอเมริกาใต้จะได้ได้อ่านด้วย”

“ยินดีครับ ผมไม่สงวนลิขสิทธิ์ เพราะยิ่งแปลหลายภาษา
ก็เท่ากับช่วยเผยแผ่คำสอนของพระพุทธองค์ให้กว้างไกลออกไป
พวกเราจักได้ชื่อว่าได้ช่วยงานพระพุทธเจ้าไซ้ไหมครับหลวงพ่”

“ถูกแล้ว และคนที่ช่วยงานพระพุทธเจ้าจักเป็นผู้มีความ
จำริญ...” ท่านพระครูพุดยังไม่ทันจบ เด็กชายวัยแปดขวบก็ต่อ
ให้ว่า “และอายุยืน”

“เหมือนพระอานนท์” นายวิกโก้ต่อให้อีก

“แต่ผมคงไม่อยากอายุยืนเท่าพระอานนท์หรอกครับ เกรงใจ
ลูกหลานเขา นี่ก็อยู่มามากกว่าพระพุทธเจ้าหลายเดือนแล้ว” นายปูน
ว่า ท่านพระครูมองหน้าบุรุษวัยแปดสิบ และรู้ว่าเขาจะละโลกนี้
ไปในอีกสองวันพระ นายวิกโก้ช่างโชคดีที่มาทันได้ข้อมูลจากเขา

๓๖

เจ้าคุณศีลสารวิสุทธิ์

กฉับ จากท่าตะโก ท่านพระครูได้พบกับพระบุญที่ท่านเคยพาไปฝากเรียนบาลีเมื่อหลายปีก่อน หลายปีจนท่านเกือบจะลืม ภิษุหนุ่มกราบท่านสมภารสามครั้งแล้วจึงเอ่ยวาจา

“ผมต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่อบุเป็นนออย่างสูง ที่ได้เมตตาพาผมไปฝากเรียนบาลีที่บางกอก” ท่านหมายถึงคณะ ๕ วัดมหาธาตุ

“เรียนจบแล้วหรือ” สมภารถาม

“จะว่าจบก็ไม่ใช่ จะว่าไม่จบก็ไม่เชิงครับ” ตอบคล้ายกับจะยั่ว

“ที่ว่าไม่ใช่ ไม่เชิงนะ หมายความว่ายังไง ไหนลองขยายความหน่อยซิ เอ. หรือว่าฉันจะแก่เกินไป ถึงได้ฟังคนหนุ่มไม่เข้าใจ” พระบุญรีบสนองว่า

“ไม่แก่หรอกครับ หลวงพ่อของผมยังหนุ่มยังแน่น แล้วนี่พวกโยมสาว ๆ ยังแย่งกันมาส่งปิ่นโตอยู่หรือเปล่าครับ” ถามถึงความหลัง

“ปิ่นตงปิ่นโตอะไรฉันไม่สนใจทั้งนั้นแหละ งานมากเสียจนแทบไม่มีเวลาจะมาขบฉัน นี่เธอเรียนจบหรือยังล่ะ จะได้มาช่วยกัน”

“ก็อย่างที่ผมกราบเรียนไปเมื่อตะกี้นั้นแหละครับ ที่ว่า
จบก็ไม่ใช่ ไม่จบก็ไม่เชิงนะครับ”

“งั้นก็ลองอธิบายมาซิ นี่ฉันชักจะเวียนหัวแล้วนะ”

“ครับ ผมจะอธิบายขยายความให้ฟัง หลวงพ่ออย่าเพิ่งเป็น
ลมวิงเวียนไปเสียก่อนนะครับ” คนที่เพิ่งมาจากบางกอกได้สามวัน
ว่า

“แต่ถ้าเธอมีว่พุดเล่นลื่นอยู่อย่างนี้ รับรองว่าฉันเป็นลมแน่
จะพุดอะไรก็รีบ ๆ พุด อย่าให้เสียเวลา เวลาของฉันเป็นเงินเป็นทอง
นะ”

“หรือครับ แต่สำหรับผม พุดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึง
ทอง เอาเป็นว่าผมยอมเสียตำลึงทองเพื่อหลวงพ่อกับที่ผมเคารพบูชา
คือที่ผมกราบเรียนว่าจบก็ไม่ใช่ ไม่จบก็ไม่เชิงนั้นหมายความว่า
ผมจบแค่ประโยค ๕ ถ้าจะให้จบอย่างสมบูรณ์ต้องได้ประโยค ๙
ผมจึงพุดว่าจบก็ไม่ใช่ คือไม่จบประโยค ๙ และที่ว่าไม่จบก็ไม่เชิง
นั้นหมายความว่า ผมจบประโยค ๕ การจะเรียนให้ได้เปรียญธรรม
๙ ประโยคนั้นยากยิ่งกะเข็นครกขึ้นภูเขาเลยครับหลวงพ่อกับผมก็เลย
คิดว่าแค่ประโยค ๕ ก็พอเพียงแล้วสำหรับพระบ้านนอกอย่างผม”
พระหนุ่มอธิบายละเอียดยิบจนเกินความจำเป็น

“งั้นเธอก็เป็น มหา แล้วนะซิ ต่อไปนี้ฉันก็ต้องเรียกเธอว่า
พระมหาบุญ ไช้ใหม่ ขอแสดงความยินดีด้วยนะครับพระมหาบุญ”
ท่านล้อเลียน

“หลวงพ่อกำลังพุดอย่างนั้นซิครับ แบบนี้ผมก็เขินแย่” พระ
มหาบุญพุดตบท้าย

“แล้ววิบัติสนากรรมฐานละ เรียนจบไหม” ผู้อาวุโสกว่าถาม
อีก

“คำตอบเหมือนเดิมครับ คือจะว่าจบก็ไม่ใช่ จะว่าไม่จบก็ไม่เชิง คือว่าถ้าจบก็แปลว่า สามารถบรรลุพระนิพพานเป็นพระอรหันต์ ผมยังไม่บรรลุหรอกครับ ยังอีกไกล แต่ก็เรียนจบหลักสูตรที่จะสอนญาติโยมได้ครับ ตอนหลังๆนี้ท่านอาจารย์มหาหนุกับอาจารย์มหาแพ่งท่านไม่ค่อยเข้มงวดเท่าไร ท่านบอกว่าขอให้เรียนรู้วิธีปฏิบัติพอที่จะสามารถสอนคนอื่นได้ก็พอ ส่วนเรื่องมรรค ผลนิพพาน นั้น ขึ้นอยู่กับบารมีของแต่ละคน ถ้าใครสั่งสมบารมีบุญญา มาแต่ชาติก่อน าก็จะสามารถจะสำเร็จมรรคผลได้ ท่านว่าเรื่องอย่างนี้เป็นปัจเจกตั้งครับ” มหาหนุ่มชี้แจง

“ก็ดี ขึ้นเข้มงวดเหมือนเมื่อก่อนลูกศิษย์ลูกหาจะพากันหนีหมด สมัยที่ฉันเรียนท่านคุมมาก ฉันเกือบจะฆ่าวนสี่หนีกลับวัดก็หลายครั้ง ที่ไม่หนีเพราะเห็นแก่ท่านเจ้าคุณอาจารย์ ท่านเมตตาฉันมาก ทำให้ฉันทนอยู่จนกระทั่งเรียนจบหลักสูตร นี่เธอมาถึงตั้งแต่เมื่อไร” สมภารวัดป่ามะม่วงถามเพราะเพิ่งนึกขึ้นได้

“ตั้งแต่วันที่หลวงพ่อไปท่าตะโกนั่นแหละครับ คลาดกันนิดเดียวเอง พอผมขึ้นเรือมา เด็กฝาแฝดก็บอกว่าหลวงพ่อเพิ่งออกไปกับโยมหล่อสักห้าห้าทีนี่เอง เด็กคู่นั้นเป็นลูกเต้าเหล่าใครหรือครับ” พระมหาบุญถาม ลดเสียงลงด้วยเกรงเด็กชายที่อยู่ในห้องจะได้ยิน หลังจากที่นายสำริดย้ายไปเรียนในตัวจังหวัด เด็กชายคูแฝดก็ย้ายจากสำนักชีมาอยู่แทนที่เขา

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน มีคนเอามาทิ้งไว้ที่หน้าประตูวัดตั้งแต่นั้นมา ตอนฉันไปพบนะมดขึ้นแล้ว นึกว่าจะไม่รอด แม่ชีเจียนเขาช่วยเอาไปเลี้ยงไว้ที่สำนักชี”

“แล้วนี่ลูกใครครับ” มหาหนุ่มถามอีก ท่านเห็นเด็กชายกับฝรั่งเดินตามท่านพระครูเข้ามาในกุฏิและทำความเคารพท่านแล้ว

หากท่านยังไม่มีเวลาจะถามไถ่ เด็กคนนี่คงไม่ใช่ลูกฝรั่ง เพราะหน้าตาไม่เหมือน

“หนูจำพระรูปนี้ได้หรือเปล่า” แทนคำตอบท่านพระครูกลับถามและจงใจเรียกเขาว่า หนู แทนที่จะเป็น โยมดอกเตอร์

“จำได้ครับ ผมเคยพบท่านตอนมาวัดนี้ครั้งแรกเมื่อเก้าปีมาแล้ว” เด็กชายตอบ

“อะไรนะ หนูน่ะหรือเคยพบอาตมาเมื่อเก้าปีมาแล้ว นี่อาตมาไม่ได้ฟังผิดหรอกนะ”

“ไม่ผิดหรอกครับ ท่านจำดอกเตอร์กริชเพื่อนท่านสมภารได้หรือเปล่าครับ ผมนี่แหละคือดอกเตอร์กริช” แล้วเด็กชายวัยแปดขวบจึงเล่าเรื่องราวของตนให้มหาหนุ่มฟังตั้งแต่นั้นจนจบ พระมหาบุญหลายขឹងใจสงสัยเรื่องของเด็กชาย หากก็ยังสงสัยว่าฝรั่งตาน้ำข้าวผู้นี้เป็นใครมาจากไหน จึงถามขึ้นว่า

“ฝรั่งคนนี้เป็นเพื่อนโยมดอกเตอร์หรือ” ท่านคิดว่านายวิกโก้พูดไทยไม่ได้จึงเรียกเขาว่า ฝรั่ง ซึ่งคนตะวันตกไม่ชอบที่จะถูกเรียกเช่นนั้น

“ไม่ใช่ครับ ผมเพิ่งจะรู้จักกับดอกเตอร์กริชที่นี่ ผมเคยมาบวชอยู่ที่วัดนี้เมื่อสองปีที่แล้วครับ” นายวิกโก้ตอบ พระมหาบุญออกตกใจที่เขาพูดไทยได้ ดีว่ายังไม่ทันพูดอะไรมากไปกว่านี้ ท่านรู้ว่าเขาไม่ชอบให้เรียกว่า ฝรั่ง จึงเอ่ยคำขอโทษ

“ต้องขอโทษที่อาตมาเรียกโยมว่า ฝรั่ง คิดว่าโยมฟังภาษาไทยไม่ออก ที่ไหนได้พูดไทยชัดราวกับเป็นคนไทย”

“ครับ พอดีผมเป็นอาจารย์สอนภาษาไทย จึงต้องรู้ภาษาไทยเป็นอย่างดี มิฉะนั้นก็จะสอนคนอื่นไม่ได้”

“วิกโก้เขาเรียนจบปริญญาโทสาขาภาษาไทยจากคณะ

อักษรศาสตร์” ท่านพระครูบอกพระลูกวัด

“หรือครับ จันทน์ก็คงเก่งกว่าผม”

“ไม่ใช่เก่งกว่าเธอคนเดียวหรอก แต่เก่งกว่าคนไทยอีกหลายล้านคนเชียวละ เวลาที่ญาติโยมมีหนังสือมานิมนต์ฉัน วิโก้เขายังติติงว่าใช้ภาษาผิด เขาไม่ได้เก่งภาษาไทยอย่างเดียวนะ อย่างอื่นก็เก่งด้วย เขามาได้ของดีจากเมืองไทยขณะที่คนไทยเองยังไม่รู้ว่าเมืองไทยมีของดีอะไร”

“ของดีอะไรหรือครับ” มหาหนุ่มอยากรู้

“นั่นไงละ ขนาดพระก็ยังไม่รู้ว่าเมืองไทยมีของดีอะไร นับประสาคนเป็นคนกุห์สต์” ท่านพระครูตำหนิกลายๆ

“ของดีอะไรหรือโยม” พระมหาบุญถาณนายวิกโก้ ไม่สนใจข้อตำหนิติเตียนของท่านสมภาร บุรุษจากต่างแดนสบตากับท่านพระครูเหมือนจะขอความเห็นจากท่านว่าควรบอกหรือไม่

“ไม่ต้องบอก เอาไว้ให้ท่านไปคิดเป็นการบ้าน ท่านเป็นถึงมหาเปรียญ ถ้าไม่รู้ก็อายกุห์สต์แย่นะซิ จริ่งใหม่วิกโก้” ชายหนุ่มเพียงแต่ยิ้ม ไม่กล้าเออออห่อหมกกับพระอาจารย์ด้วยเกรงว่าพระมหาบุญจะพานโกรธตน

“ถ้าเช่นนั้นผมจะเก็บไปคิดเป็นการบ้าน เอ้อ..หลวงพ่อครับ มีจดหมายจากกรมการศาสนามาถึงหลวงพ่อครับ”

“จันทน์หรือ มาตั้งแต่เมื่อไรละ”

“เมื่อวานนี้ครับ ผมเป็นคนรับไว้เอง รอเดี๋ยวนะครับผมจะไปหยิบมาให้ ผมเสียบไว้ตรงประตู” ท่านลุกขึ้นไปหยิบจดหมายที่เสียบไว้ตรงประตูทางขึ้นชั้นบนแล้วนำมาส่งให้ท่านเจ้าของกุฎิ ท่านพระครูเปิดซองหยิบจดหมายออกมาอ่านแล้วบอกนายวิกโก้ว่า

“วิกโก้โชคดีอีกแล้ว”

“มีอะไรหรือครับ” หนุ่มจากต่างแดนใคร่รู้

“กรมการศาสนาเขามีหนังสือมาให้หลวงพ่อไปร่วมประชุม พระสังฆาธิการที่วัดวชิราลงกรณ์ จังหวัดนครราชสีมา เจ้าอาวาส วัดนี้ชื่อเจ้าคุณศีลสารวิสุทธ์ ท่านระลึกชาติได้”

“อย่างนั้นหรือครับ ผมช่างโชคดีเหลือเกิน การวิจัยของผมคงสมบูรณ์แบบที่สุด เพราะนอกจากจะได้ข้อมูลครบทั้งสองเพศแล้ว ยังจำแนกเป็นบรรพชิตและคฤหัสถ์ได้ด้วย เราจะเดินทางกันเมื่อไรครับ” เขาเรียนถาม

“หลังจากนี้ไปอีกสามวัน ขึ้นเดินทางติด ๆ กันทุกวันโยมสาธุ เขาจะว่าเอาได้”

“โยมสาธุไหนครับ” นายวิกโก้สงกา

“ก็แฟนวิกโก้ นะซี แหม จากไปสามวันจำแฟนไม่ได้ซะแล้ว นี่แหละหน้าที่เขาว่า สามวันจากนารีเป็นอื่น” ท่านพระครูเข้าลูกศิษย์

“เขาชื่อลิลลี่ครับหลวงพ่อ ไม่ใช่สาธุ”

“นั่นแหละ ลิลลี่กับสาธุก็อันเดียวกันเพราะออกเสียงลึ ๆ เหมือนกัน” ท่านหาทางออกจนได้

“ครับ ๆ เหมือนก็เหมือน งั้นผมขออนุญาตไปดูเจ้าคิมน้อยของผมนะครับ จากไปตั้งสามวันคิดถึงมาก ผมขอตัวนะครับ” เขากราบท่านพระครูและพระมหาบุญแล้วจึงลุกออกไป

“ท่านครับ ผมขออนุญาตไปนครราชสีมา กับท่านด้วยจะได้ไหมครับ” เด็กชายวัยแปดขวบขออนุญาต

“อาตมาน่ะไม่ขัดข้องอะไร แต่พ่อแม่ของโยมเขาคงไม่ยอม”

“ท่านช่วยพูดให้ผมหน่อยนะครับ” เขาอ้อนวอน

“คงไม่เหมาะกระมัง เอาไว้โยมดอกเตอร์พูดเองดีกว่า นั้น

ไฉ่ เขามามากันพอดี แหม.ยังกับรู้ว่าเรากำลังคุยอะไรกันอยู่” นำแปลกที่บิดามารดาของเด็กชายเดินเข้ามาในกุฏิตามด้วยบุตรสาวทั้งสองคน แต่ละคนถือกระเป๋าเสื้อผ้าดูพระรุ่งพระรัง แสดงว่าเตรียมพร้อมที่จะมาเข้ากรรมฐาน เห็นหน้าลูกชายคนเป็นพ่อมีอาการดีใจจนออกนอกหน้า รู้สึกคิดถึงตั้งแต่หน้าที่แรกที่จากกัน ครั้นจะไม่อนุญาตให้เขามากก็เกรงใจท่านพระครู ทั้งไม่อยาก ชัดใจลูกในเวลาเดียวกัน

บุคคลทั้งหกกราบท่านพระครูและพระมหานุญแล้ว ผู้ชายคนเดียวในกลุ่มก็เอ่ยวาจา

“ผมพวกรรยาและลูก ๆ มาเข้ากรรมฐานครับ เราจะเดินทางไปอยู่ปฏิบัติกันเดือนหน้า”

“ดีแล้วละโยม พวกมันมาสร้างความคิดเอาไว้เป็นทุน คนที่มีทุนสำรองไว้อยู่ได้เปรียบกว่าคนที่ไม่มี โยมว่าจริงไหม”

“จริงครับ คนที่ไม่มีทุนก็ต้องไปกู้เขา เมื่อกู้ก็ต้องเสียดอกเบี้ย เกิดค่าขาดทุนก็ต้องหาทั้งต้นทั้งดอกมาใช้เขา”

“เตี้ยครับ ผมจะขออนุญาตไปนครราชสีมากับหลวงพ่อก็ได้ไหมครับ” เด็กชายถามขึ้นหลังจากไหว้บิดามารดาและพี่ ๆ แล้ว

“อย่าไปเลย เตี้ยเป็นห่วง นี่เรามีเวลาปฏิบัติเพียงเจ็ดวัน หลังจากนั้นก็เตรียมตัวเดินทาง ยังมีเรื่องที่ต้องจัดการให้เสร็จอีกหลายเรื่อง อย่าไปเลยนะเตี้ยขอร้อง”

“เชื่อเตี้ยเขาเถอะหนุ ปฏิบัติอยู่ที่นี้แหละ อาตมาจะให้พระมหานุญช่วยสอนให้เป็นพิเศษ อย่าชัดเจนเตี้ยเขาเลยนะ” ท่านพระครูรู้ว่าหากเด็กชายไปกับท่าน บิดาของเขาก็จะกังวลจนไม่เป็นอันปฏิบัติ

“ครับ ผมไม่ไปก็ได้” เด็กชายยินยอมแต่โดยดี พยายามปลอบใจตัวเองว่าบัดนี้เขาคือเด็กชายวัยแปดขวบ ไม่ใช่ดอกเตอร์

กริชเพื่อนเก่าของท่านพระครู

“ดีแล้วละหนู ผู้ที่จะเจริญในธรรมต้องเป็นผู้ว่านอนสอนง่าย ภาษาบาลีเรียกว่า โสวจิตฺตสตา เป็นอุดมมงคลข้อหนึ่งใน ๓๘ ข้อ ที่พระพุทธองค์ตรัสสอนแก่เหล่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย”

“หมายความว่าอย่างไรคะหลวงพ่อกับ เป็นเทวดาก็ยังต้องมาให้พระพุทธเจ้าสอนหรือคะ” พี่สาวคนโตของเด็กชายถามอย่างสนใจ

“ถูกแล้วหนู เพราะเทวดาก็ยังมีกิเลส ยังไม่หลุดพ้น”

“เทวดามีจริงหรือคะ” พี่สาวคนรองถามบ้าง

“มีซิหนู ที่วัดนี้ก็เคยมีเทวดามาสิงสถิตอยู่ที่ต้นพิภุลหลังโบสถ์ แต่ตอนนี้ท่านกลับสวรรค์ไปแล้ว เอาไว้มีเวลาหลวงพ่อกจะเล่าให้ฟัง”

“หลวงพ่อกจะ พระพุทธเจ้าสอนอะไรให้เทวดาคะ สอนเหมือนกับที่สอนมนุษย์หรือเปล่าคะ” พี่สาวคนโตถามอีก

“เอ. อันนี้หลวงพ่อกก็ไม่ทราบ เพราะไม่เคยเห็นตอนที่พระองค์ทรงสอน” ท่านพระครูตอบยิ้มๆ คนฟังพากันหัวเราะชอบใจ

“แล้วหลวงพ่อกทราบได้อย่างไรคะว่าพระองค์ทรงสอนเทวดา”

“ก็หลวงพ่อกอ่านคัมภีร์นะซี”

“แล้วเราจะเชื่อได้อย่างไรคะว่าสิ่งที่คัมภีร์บอกนั้นจะตรงกับความจริง” หญิงสาวถามอีก

“อันนี้ก็ต่ออาศัยศรัทธา โดยเฉพาะศรัทธาในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า ตถาคตโพธิสัทธา ต้องมั่นใจในพระองค์ว่าทรงเป็นพระสัมมาสัมพุทธะ คือเป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์

เอง ทรงพระคุณทั้ง ๙ ประการ ตรัสธรรม บัญญัติวินัยไว้ด้วยดี ทรงเป็นผู้นำทางที่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์คือเราทุกคนนี้ หากฝึกตนด้วยดีก็สามารถเข้าถึงภูมิธรรมสูงสุด บริสุทธิหลุดพ้นได้ ดังที่พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญไว้เป็นแบบอย่างแล้ว”

“ที่ว่าทรงพระคุณทั้ง ๙ ประการนั้น มีอะไรบ้างคะ”

“อันนี้อยู่ในบทสวดพุทธคุณยังงัยละ”

“พุทธคุณอะไรหรือคะ” หญิงสาวถามด้วยไม่เคยสวดมนต์

“แล้วกัน ไม่รู้จักพุทธคุณหรือ ก็ อิติปิ โส งัยละ”

“อิติปิ โส เป็นยังงัยคะ” คราวนี้ท่านพระครูถึงกับเกาศีรษะแล้วจึงหันไป เล่นงาน คนเป็นพ่อแม่ว่า

“โยม นี่ไม่เคยสอนลูกสวดมนต์เลยหรือ อิติปิ โส ก็ยังสวดไม่ได้”

“ไม่เคยครับ”

“ไม่เคยคะ” สองสามีภรรยาตอบพร้อมกัน

“ถึงว่าชิ ลูกๆถึงสวดมนต์ไม่เป็นกัน ว่าแต่ว่าโยมสองคนนะ สวดมนต์เป็นหรือเปล่า”

“ไม่เป็นครับ”

“ไม่เป็นคะ” คนทั้งสองตอบเสียงอ่อย

“เอาละๆไม่เป็นไร ตั้งต้นใหม่ก็ยังไม่สาย พระมหาบุญช่วยจัดการเรื่องนี้ด้วยนะ ขอมอบหมายหน้าที่ให้เลย”

“ครับ ผมจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด หลวงพ่ออย่าได้ห่วงเลย ครับ” มหาหนุ่มรับคำหนักแน่น

“หลวงพ่อกะ หนูยังอยากทราบเรื่องพระพุทธรูปเจ้าสอน เทวดาคะ หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบหนูเลยว่า พระองค์สอนอะไรให้ เทวดาและสอนตอนไหน” พี่สาวคนโตของเด็กชายทวงถาม

“ในคัมภีร์บอกว่าเวลาเที่ยงคืน แต่เทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่ต้น
พิกุลบอกหลวงพ่อกว่าเวลาเที่ยงคืนกับหนึ่งนาที่ ซึ่งเป็นเวลาที่พวก
เทวดาเขาสวดมนต์กัน หลวงพ่อฟังแล้วก็รู้สึกว้าว้าว เข้าเค้า คือตรงกับ
ที่ในคัมภีร์บอกไว้ หนูรู้ใหม่ว่าในสมัยที่พระพุทธองค์ยังทรงพระ
ชนม์อยู่ ทรงปฏิบัติพุทธกิจวันละกี่เวลา”

“ไม่ทราบค่ะ” หญิงสาวตอบ

“นั่นซี หลวงพ่อก็รู้ว่าหนูไม่ทราบ”

“แล้วหลวงพ่อดำทำไมละคะ หรือว่าหลวงพ่อกำลังให้
หนูเสียหน้า” หล่อนตัดพ้อต่อว่า

“หนูจะคิดอย่างนั้นก็ได้ หลวงพ่อชอบแกล้งคน แกล้งเพื่อ
ให้เขาเก่ง ถ้าไม่ถูกแกล้งก็จะไม่เก่ง” ท่านพระครูให้เหตุผล

“งั้นหนูก็ยินดีให้หลวงพ่อกำลังคะ เพราะหนูอยากเก่ง”

“ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อก็คงจะเฉลยให้ฟัง พุทธกิจที่พระ
พุทธเจ้าทรงบำเพ็ญเป็นประจำในแต่ละวันมี ๕ อย่าง คือ หนึ่ง
ปฎิบัติกุศล ปิณฑุปาตมจ - เวลาเช้าเสด็จบิณฑบาต สอง สายธนะ
ธรรมเทศน์ - เวลาเย็นทรงแสดงธรรม สาม ปโทเส ภิกขุโอวาท -
เวลาค่ำประทานโอวาทแก่เหล่าภิกษุ สี่ อตุลมารตเต เทวปญหน -
เที่ยงคืนทรงตอบปัญหาเทวดา ห้า ปจจุสเสว คเต กาลे ภพพาทพเพ
วิโลกัน - จวนสว่างทรงตรวจพิจารณาสัตว์ที่สามารถ และไม่สามารถ
บรรลุนิพพานอันควรจะเสด็จไปโปรดหรือไม่ ที่กล่าวมานี้คือ
พุทธกิจที่ทรง ปฏิบัติทุกวันเว้นเสียแต่จะทรงพระประชวรจนไม่
สามารถปฏิบัติได้”

“ทรงลำบากนะคะ เป็นพระพุทธเจ้านึกว่าจะสบาย ที่แท้
ก็ลำบากกว่าคนธรรมดาเสียอีก”

“ลำบากซิหนู เพราะทรงทำความดี จำที่หลวงพ่อบอก

นะหนุณะ จำไว้เลยว่าการสร้างความคิดต้องลงทุนด้วยความลำบาก ถ้าสร้างความสำเร็จจะลงทุนด้วยความสบาย คนที่นอนสบายกินสบายนะกำลังสร้างความสำเร็จโดยไม่รู้ตัว หลวงพ่อเองก็ลำบากมาตลอด ชีวิตไม่เคยสบายกับเขาเลย เพราะหลวงพ่อสั่งสร้างความคิด แต่ถึงจะไม่สบายแต่ก็มีความสุขนะ สุขใจยังงี้ละ สุขใจที่ได้สร้างความคิดให้กับชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ คนเราเกิดมาต้องสร้างความคิดนะหนุณะ คนที่เกิดมาสร้างความคิดนั้นเขาเรียกว่าพวกหนักแผ่นดิน”

๓๗

พระเทพสังฆวุฒาจารย์

นายหล่อขับรถไปส่งท่านพระครูและนายวิกโก้ที่สถานีรถไฟชุมทางบ้านพานิชี เพื่อที่ท่านกับลูกศิษย์ชาวต่างชาติจะได้ต่อรถไฟไปยังนครราชสีมา อันที่จริงเขาตั้งใจจะไปส่งถึงจุดหมายปลายทางที่ท่านพระครูไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น ท่านบอกว่าเกรงใจภรรยาและแม่ยายของเขา นายหล่อไม่รู้เรื่องที่แม่ประยงค์และนางนวลติดใจไหลหลงฝีมือการตีระนาดของ หนู่มเจริญ เมื่อยี่สิบสี่ปีก่อน และท่านพระครูก็ไม่เคยแยมพรายเรื่องนี้ให้เขาทราบ ด้วยถือว่ามิใช่กิจของสมณะ

“แล้วหลวงพี่จะกลับวันไหนครับ ผมจะได้มาคอยรับ” นายหล่อเรียนถามหลังจากที่ไปซื้อตั๋วโดยสารมาส่งให้นายวิกโก้เป็นผู้ถือแล้ว

“อย่าลำบากเลย ข้าไม่อยากจะรบกวนเอ็งมากไปกว่านี้”

“รบกวนรบกวนอะไรกัน ผมพิจารณาไว้แล้วว่าชีวิตนี้ขออุทิศถวายแต่หลวงพี่ที่เคารพ ตั้งแต่รอดตายมาคราวนั้น ผมก็ถือว่าชีวิตของผมเป็นของหลวงพี่” สามแม่ประยงค์พูดอย่างระลึกรู้ถึงบุญคุณของ หลวงพี่

“ข้าไม่รู้จะเอาชีวิตเอ็งไปทำอะไร ถ้าชายก็คงได้ไม่กี่สตางค์แล้วก็คงไม่มีใครซื้อนอกจากแม่ประยงค์” ท่านพระครู เย้า และ

ยวน ในเวลาเดียวกัน นายวิกโก้ย็นฟังการสนทนาด้วยใบหน้ายิ้ม ๆ

“ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะซื้อหรือเปล่าเพราะผมไม่หล่อ แต่ถ้าเป็นหลวงที่เขาซื้อแน่ ๆ” ท่านพระครูเกิดอาการ หน้าแดง ขึ้นฉับพลัน หากหนุ่มใหญ่ไม่ทันสังเกต

“พูดยั้งใจแปลว่าเอ็งยอมรับแล้วใช่ใหม่ว่าข้าหล่อกว่าเอ็งก็ไหนเมื่อก่อนเอ็งยกคอบเป็นเอ็นว่าเอ็งหล่อกว่าข้า” พูดเขิน ๆ

“ผมก็แก้งี้เอ็งไปยั้งใจนั่นแหละ รู้ว่าตัวเองนะหล่อแต่ซื้อส่วนคนที่หล่อจริงนั้นต้องหลวงพี่เจริญ ทั้งหล่อ ทั้งเจริญ” เขาแสสร้งยอ

“เอาละ ๆ เอ็งไม่ต้องมายกยอข้า นี่เอ็งเห็นข้าเป็นคนบ้ายอไปแล้วหรือยังงี้”

“เปล่าครับเปล่า ผมไม่ได้เห็นยั้งใจนั้น เพียงแต่เห็นว่าเวลาผมยกแล้วหลวงพี่อารมณ์ดี ก็เลยต้องยกบ่อย ๆ ผมอยากเห็นหลวงพี่อารมณ์ดีนะครับ โบราณเขาว่าคนที่อารมณ์ดีมักอายุยืน ผมต้องการให้หลวงพี่อายุยืนสักหมื่นปี” สามิแม่ประยงค์พูดเป็นต่อยอหอยความสุขของเขาคือการได้ยั่วเย้า หลวงพี่ที่เคารพ ขณะนั้นรถไฟได้แล่นเข้ามาเทียบชานชาลาสถานี การสนทนาจึงยุติลง นายวิกโก้ยยกมือไหว้ขอบคุณผู้สูงวัยกว่า แล้วจึงเดินตามท่านพระครูไปขึ้นรถไฟ

เมื่อทราบจุดประสงค์ในการมาของนายวิกโก้ย เจ้าอาวาสวัดวรชิวราลงกรณ์ก็อนุโมทนาในกุศลจิตของเขาที่มุ่งมั่นจะเผยแผ่พระธรรมคำสอน แม้ท่านเองก็ได้ตั้งปณิธานไว้อย่างนี้เหมือนกัน นับตั้งแต่บรรพชาเป็นสามเณรเมื่ออายุ ๙ ขวบ ท่านก็ตั้งอกตั้งใจศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรม และสอบได้เปรียญธรรม ๙ ประโยค ตั้งแต่

ยังเป็นสามเณร ครั้นอายุครบ ๒๐ ก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุใน
นิกายธรรมยุต ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เรื่อยมากระทั่งดำรง
สมณศักดิ์ที่พระเทพสังฆวุฒาจารย์ หากคนทั่วไปยังคงเรียกท่านว่า
เจ้าคุณศีลสารวิสุทธิ อันเป็นสมณศักดิ์ที่ท่านได้รับเป็นครั้งแรก
ขณะนี้ท่านดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา

“พระเดชพระคุณระลึกชาติได้ตอนไหนครับ” หนุ่มต่างแดน
เรียนถาม

“ตอนที่ตื่นกระต๊อกระตักอยู่ในกระดั่งนั่นแหละ”

“ทำไมจึงไปตื่นอยู่ในกระดั่งครับ” เขาสงสัย

“ก็สมัยนั้นเขาออกลูกกันที่บ้าน ไม่ได้ไปออกที่โรงพยาบาล
เหมือนสมัยนี้” ท่านตอบ ออกลูก ก็คือคลอดลูก

“แล้วใครเป็นคนทำคลอดครับ”

“หมอต๋ายซึ่งไม่ได้เป็นหมอจริงๆ แต่เป็นพวกผู้หญิงที่มี
ประสบการณ์ในการออกลูก เลยชำนาญในการทำคลอด พอเขาเอา
เด็กออกก็จะตัดสายสะดือ อาบน้ำอาบทำให้สะอาดแล้วห่อไว้ใน
กระดั่ง เอาผ้าโจงกระเบนของผู้หญิงมามัดเป็นโปงคลุมไว้กันยุ่งมา
กั๊ด เขาจะเอากระดั่งที่ใส่ทารกคลอดใหม่นั้นวางไว้ข้างๆแม่ ซึ่ง
ต้องอยู่ไฟอีกสิบห้าวันหรือหนึ่งเดือนเพื่อไม่ให้มดลูกแห้ง” เจ้าคุณวัย
หกสิบเศษอธิบายถึงกรรมวิธีในการคลอดบุตรสมัยที่การแพทย์ยัง
ไม่เจริญเท่าในปัจจุบัน

“พระเดชพระคุณขอรับ กระผมก็เคยเป็นหมอต๋าย
ทำคลอดให้พี่สาว” ท่านพระครูกราบเรียนเมื่อนึกถึงความหลัง
ครั้งอดีต

“อ้อ. อย่างนั้นหรือ คุณไม่เคยออกลูกแล้วจะมีประสบการณ์
ได้อย่างไร” ท่านถามอย่างอารมณ์ดี

“มันจำเป็นนะขอรับ ตอนนั้นกระผมอายุสิบหก กำลังเรียนมัธยมสาม” แล้วท่านจึงเล่าประสบการณ์ในครั้งกระโน้นถวายเจ้าคณะจังหวัด พระเทพสังฆวุฒาจารย์รู้สึกเพลิดเพลินกับเรื่องทีฟัง ด้วยว่าผู้เล่าสามารถบรรยายได้อย่างเห็นภาพพจน์

“สมัยที่กระผมเป็นเด็ก พวกผู้ใหญ่บอกว่าเขาออกลูกกันทางปาก บ้างก็ว่าออกทางสะดือ เพิ่งจะรู้ว่าถูกผู้ใหญ่หลอกก็ตอนที่ทำคลอดให้พี่สาวนั้นแหละขอรับ” ท่านสรุป

“กระผมจะขอความกรุณาพระเดชพระคุณช่วยเหลือเรื่องในอดีตชาติที่ท่านระลึกได้กระทั่งมาถึงปัจจุบันชาติจะได้ใหม่ขอรับ” นายวิกโก๋เอ่ยขึ้นเมื่อท่านพระครูเล่าจบ เขาเปลี่ยนมาใช้ กระผม และ ขอรับ อย่างท่านพระครูบ้าง

“ได้ซิ เอาละ ตั้งใจฟังนะ อ้อ.มีเทพมาอัดด้วยหรือ” ท่านถามเมื่อเห็นเขาเตรียมบันทึกลงเสียง

“ขอรับ จะได้เป็นหลักฐานเผื่อว่ามีคนต้องการตรวจสอบ”

“ดี รอบคอบดี เอาละ เมื่อพร้อมแล้วอาตมาก็จะได้เล่า” ท่านนั่งหลับตานิ่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อทบทวนความทรงจำ แล้วจึงลืมนตาและเล่าว่า

“ชาติที่แล้ว อาตมาเกิดเป็นลูกชานาอยู่ที่อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี มีพี่น้อง ๗ คน อาตมาเป็นคนเหนือ นม มีน้องสาวชื่อเหมือน”

“คนเหนือนมเป็นอย่างไรขอรับ” หนุ่มต่างแดนไม่เข้าใจ

“อ้อ. อาตมาก็ลืมนไปว่าโยมเป็นชาวต่างประเทศ จึงไม่เข้าใจสำนวนไทยโบราณ ไหนท่านพระครูช่วยอธิบายหน่อยซิว่าคนเหนือนมคืออะไร” ภิกษุวัยใกล้สี่สิบจึงอธิบายว่า

“คนเหนือนมก็คือลูกก่อนคนสุดท้าย เช่นครอบครัวที่มีลูก

๑๐ คน คนเหนือนมก็คือคนที่ ๙ ส่วนคนโตเขาเรียกว่าคนหัวบี
คนสุดท้ายเรียกว่าคนสุดท้าย” ท่านพระครูอธิบาย

“แล้วคนที่ ๒ ถึงคนที่ ๘ มีชื่อเรียกพิเศษไหมครับ”

“ไม่มี ก็เรียกคนที่ ๒ คนที่ ๓ ไปเรื่อย ๆ แต่ถ้ามีลูกจำนวน
คือ คนที่อยู่กึ่งกลาง เขาจะเรียกว่าคนกลาง เช่นมีลูก ๕ คน คนที่
๓ คือคนกลาง ถ้ามี ๗ คน คนกลางคือคนที่ ๔ คือมีพี่สาม น้อง
สาม” แล้วจึงพูดกับพระเทพสังฆวุฒาจารย์ว่า “กระผมมีเพื่อน
คนหนึ่ง พ่อแม่เขามีลูก ๑๕ คน เขาก็อายุที่จะบอกกับเพื่อน ๆ เวลา
มีคนถาม เขาก็จะบอกว่าเขาเป็นคนกลาง กระผมก็ช่วยขยายความ
ว่า กลางของเขาก็คือเป็นคนที่ ๘ เพราะมีพี่ ๗ น้อง ๗ เขาโกรธ
มาก ไม่พูดกับกระผมไปหลายวัน”

“ก็เขาอายุ ไปล้อเขาเขาก็โกรธนะซิ คนเขาอายุอย่าไปล้อ”

“ขอรับ กระผมก็ลืมนะที่โยมยายพรีาสอนว่า คนเขาอายุอย่า
ไปล้อ โยมยายสอนไว้เป็นคำคล้องจองกันเลยขอรับ สอนว่า คนบ้า
อย่าล้อ คนดีอย่าสอน คนจรอย่าคบ คนประจบอย่ารัก คนทัก
อย่างหนึ่ง คนจริงอย่าหน่าย คนอายุอย่าล้อ คนมาง้อขอโทษอย่า
โกรธเคือง โยมยายสอนไว้อย่างนี้ขอรับ”

“ฟังดูรู้สึกว่ายอมขยายของท่านพระครูจะเป็นคนเก่งนะ”

“ขอรับ เก่งที่สุดในตำบลบางม่วงหมู่” น้ำเสียงบอกความ
ภาคภูมิใจในบุพการีที่ท่านรู้สึกผูกพันรักใคร่ นายวิกโก๋ชอบฟังเรื่อง
ที่อาจารย์เล่า หากก็เกรงจะเสียนาน จึงพูดอย่างเกรงใจว่า

“พระเดชพระคุณขอรับ กระผมขอนิมนต์เล่าต่อขอรับ”

“ถึงไหนแล้วละ” เจ้าคณะจังหวัดถาม

“ถึงตอนพระเดชพระคุณมีพี่น้อง ๗ คน มีน้องสาวชื่อ
เหมือน ขอรับ”

“อ้อ. น้องสาวคนนี้แหละที่อาตมากลับชาติมาเกิดเป็นลูกชายเขา คือเขาเป็นโยมแม่ของอาตมาในชาตินี้ เมื่อชาติที่แล้วอาตมาเป็นพี่ชายเขา ก็อย่างที่เล่ามาว่าอาตมามีพี่น้อง ๗ คน พี่ๆ ๕ คนแต่งงานแยกครอบครัวไปอยู่ที่อื่น อาตมาเป็นคนเหน็ดเหนื่อย ยังไม่ได้แต่งงาน จึงอยู่กับพ่อแม่ที่บ้าน ส่วนเหมือนเป็นลูกสาวคนสุดท้าย พ่อแต่งงานพ่อแม่ก็ปลุกบ้านให้อยู่ใกล้ๆกัน อาตมาก็สนิทกับน้องสาวคนนี้นี่มาก เพราะเคยเล่นด้วยกันมาสมัยเป็นเด็ก”

“ขอประทานโทษ แล้วท่านมีคู่รักหรือเปล่าขอรับ” ท่านพระครูเรียนถาม พระเทพสังฆวุฒาจารย์ตอบทันทีว่า “ไม่มี ผมไม่สนใจใครเลย พ่อกับแม่ก็เที่ยวไปทาบตามลูกสาวบ้านโน้นบ้านนี้ จะให้แต่งงานกับผม แต่ผมไม่ถูกใจใครสักคน คิดแต่อยากจะบวช ตอนนั้นอายุ ๑๙ ตั้งใจว่าพออายุ ๒๐ ก็จะไม่บวชไม่สึก พออายุครบ ๒๐ ยังไม่ทันได้บวชก็มาตายเสียก่อน แล้วคุณละเคยมีคู่รักบ้างหรือเปล่า” ท่านถามพระครูเจริญ

“ก็...ก็เคยเหมือนกันขอรับ คือ ก่อนมาบวช กระทบมืออาชีพทางเล่นและสอนดนตรีไทย สาวแก่แม่หม้ายติดกันเกรียวเลย มีอยู่รายหนึ่งเป็นเศรษฐีนีอยู่อำเภออินทร์ เขาอยากได้กระทบไปเป็นชายขอประทานโทษ เรื่องมันยาวขอรับ หากเล่าละเอียดก็เกรงใจวิกโก้ เดียวงานเขาจะเสีย กระทบขอสรุปรวบรัดตัดใจความว่าไม่ได้แต่งงานกัน เพราะกระทบไม่มีโอกาสได้ลาสิกขา เขาก็เลยแต่งงานกับคนอื่นไปเรียบร้อยแล้วขอรับ”

“พระเดชพระคุณเป็นอะไรตายขอรับ กระทบหมายถึงเมื่อชาติที่แล้ว” นายวิกโก้ถาม

“เป็นไข้ตาย สมัยนั้นการแพทย์ยังไม่เจริญ คนมักเป็นไข้

ตายกันมาก อาตมาเป็นไข้ป่า นอนชมอยู่หลายวัน ระหว่างนั้น
น้องสาวอาตมาเขาออกลูก อาตมาก็อยากไปดูหน้าหลาน แต่ก็ลูก
ไม่ไหวเพราะป่วยมาหลายวัน อาตมาเห่อหลานเพราะเพิ่งจะได้เป็น
ลูก เมื่อก่อนเป็นหน้า เป็นอา เพิ่งจะได้เป็นลูกกับเขา อีกอย่างหนึ่ง
อาตมาก็รักน้องสาวมาก จึงอยากจะไปดูหลาน แต่ไปไม่ได้”

“ขอประทานโทษ ตอนนั้นพระเดชพระคุณมีชื่อว่าอะไร
ขอรับ” หนุ่มจากต่างแดนถามอีก

“อาตมาชื่อเรียน นายเรียน บุญข้าว น้องสาวชื่อนาง
เหมือน เพียรทำนา เขาใช้นามสกุลผิวเขา น้องเขยอาตมาชื่อนาย
เงิน เพียรทำนา ตอนจะตายนี้มันทรมาณจึงเลยนะท่านพระครู ตอน
ไฟธาตุกำลังจะดับ อินทรีย์กำลังจะแตกทรมาณอย่าบอกใคร ผมถึง
ได้มาเข้าใจในชาตินี้ ว่าคนที่ไม่เคยฝึกจิตจะไม่สามารถบังคับจิตให้
สงบได้เลย เวลาดับจิตถึงไปอบาย อันนี้พระพุทธรองค์ตรัสไว้ชัดเจน
จิตเต สงกิลฺลฺเจ ทฺตคฺคิ ปาฏิกงฺขา - เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทฺตคฺคิ
เป็นอันต้องหวัง คนที่ไม่เคยฝึกจิตส่วนมากจึงต้องไปสู่อุทฺตคฺคิ เพราะ
อาสันนกรรมพาไป”

“ขอรับ อย่างที่เขาเรียกกันว่า หลงตาย คือตายอย่างขาด
สติ สติตัวนี้สำคัญมากนะขอรับ พระพุทธรองค์ทรงสงเคราะห์สติไว้
ในธรรมมีอุปการะมาก ที่วัดของกระผมมีการสอนกรรมฐานโดย
การเจริญสติปัฏฐาน ๔”

“ดี ดีมาก ผมขออนุโมทนากับท่านพระครู การสอนคนให้
มีสติได้อานิสงส์มาก ทุกวันนี้คนเราก่อกรรมทำชั่วกันมากก็เพราะ
ขาดสติ คนที่ขาดสติทำความชั่วได้ทุกอย่าง และสิ่งที่จะนำไปสู่การ
ขาดสติคือสุราเมรัย”

“กระผมอยากจะขอความกรุณาพระเดชพระคุณบรรยายถึง

สภาวะก่อนจะดับจิตขอรับ” นายวิกโก้พยายามนำเข้าสู่จุดมุ่งหมาย

“มันทรมาณอย่างที่พูดมานั้นแหละ เพราะชาตินั้นอาตมา ยังไม่เคยฝึกจิต ก็นอนทรมนทรมายอยู่ในเรือ นใจก็คิดว่า เหมือนมัน ออกลูก ไปดูมันหน่อย พอใกล้ๆจะขาดใจรู้สึกกระสับกระส่าย จึง ตะแคงตัว พอตะแคงตัวก็ขาดใจทันที แต่อย่าลืมนะ จิตมันเกิดดับ เกิดดับเป็นสันตติ พอใจขาดก็คือจุดจิตดับ ปฏิสนธิจิตเกิดทันที ก็หายทุกข์ทรมาน เห็นตัวเองนอนตายอยู่ ก็ลุกขึ้นยืน ที่เขาเรียก กันว่าวิญญาณออกจากร่าง กายที่ยืนไม่ใช่กายเนื้อซึ่งเป็นกายหยาบ แต่เป็นกายทิพย์หรือกายละเอียด กายทิพย์ก็ลุกขึ้นยืนแล้วแวบไป ที่บ้านน้องสาวซึ่งกำลังนอนอยู่ไฟ ไปยืนดูหลานชาย พอดีน้องสาว เห็นเข้า เขาก็พูดขึ้นว่า พี่เอ๊ย ไปสู่ที่ซอบๆเกิด สงสัยเขาจะรู้ว่า อาตมาตายแล้ว และก็คงจะกลัวถึงได้เปลือเรียกอาตมาว่า พี่ ซึ่ง ปกติเขาจะเรียกว่า อ้าย ซึ่งแปลว่าพี่ เป็นภาษาอีสาน”

“พอเขาบอกอย่างนั้นแล้วพระเดชพระคุณทำอะไรขอรับ”

หนุ่มต่างแดนเรียนถามอีก

“อาตมาก็อวย อายน้องสาวว่าเราตายไปแล้วยังเป็นผีมา หลอกเขา แต่ความที่อยากเห็นหลานก็เลยเปิดโปงชะโงกหน้าเข้าไปดู แล้วก็รู้สึกตัวหมุนตัวๆ พอรู้สึกตัวอีกทีก็นอนกระดูกกระตัก อยู่ในกระดิ่ง เลยจำชาติได้ตั้งแต่ตอนนั้น” แล้วพูดกับภิกษุ อาคันตุกะว่า “มันก็แปลกนะท่านพระครู ผมเพียงอยากจะดูหน้า หลาน แต่ทำไมกลับกลายเป็นหลานเสียเอง ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ไปได้”

“แสดงว่าพระเดชพระคุณไม่ได้ปฏิบัติในครรรค์ มีวิญญาณ ดวงอื่นมาปฏิสนธิอยู่ก่อน แต่ตอนที่พระเดชพระคุณชะโงกหน้าเข้าไปดู วิญญาณดวงนั้นได้ทิ้งร่างไปแล้ว” ท่านพระครูอธิบาย

“ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น เปรียบเหมือนผมเดินทางรอนแรมมาพบเรือนร้างว่างเปล่า เลยเข้าจับจองเป็นเจ้าของ” ท่านเปรียบเทียบ

“พอจำชาติได้แล้วพระเจ้าคุณทำอะไรขอรับ” นายวิกโกถาม

“อาตมาทำอะไรไม่ได้เพราะกลายเป็นทารกไปเสียแล้วจะพูดก็พูดไม่ได้ เวลาเขาให้กินนมก็ไม่อยากกิน มองหน้าเขาอยากจะบอกว่า ข้าเป็นที่เอ็งนะ แต่ก็พูดไม่ได้ ครั้นจะไม่กินก็หิว อาตมาก็เลยต้องยอมเป็นลูกของน้องสาว พอพูดได้ก็เรียกเขาว่า เหมือนเรียกน้องเขยซึ่งกลายมาเป็นพ่อว่า เงิน เรียกตายายว่า พ่อแม่ พวกผู้ใหญ่เขาก็พากันพูดว่า สงสัยไอ้เรีนกลักลับชาติมาเกิด เด็กที่จำชาติเก่าได้จะอายุสั้น ต้องทำให้มันลืมชาติเก่า เขาว่าอย่างนี้”

“เขาไปหาไข่หลงรังมาให้กินไข่ใหม่ขอรับ” พระครูเจริญเดา

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็คงจะดีกว่า แต่ที่เขาไม่ได้ทำอย่างนั้น เขาจับข้อเท้าผมแล้วหมุน ๆ จนเวียนหัวตัว ๆ เลย อาเจียนเสียไม่มีดี เขาว่าวิธีการเช่นนั้นจะทำให้ลืมชาติเก่าได้ ที่นี้พอผมพูดว่าผมคือนายเรีนที่ไรเป็นถูกจับข้อเท้าแล้วเหวี่ยงวน ๆ ทุกที จนผมเข็ดไม่กล้าพูดอีก แล้วผมก็ไม่ทำบาปเลย มีคนเขาเอาปูเป็นปลาเป็นมาให้ ผมก็เอาไปเทลงน้ำหมด จนพ่อพูดว่า สงสัยไอ้ศีลมันจะเป็นลูกพระมาเกิด เขาตั้งชื่อให้ผมว่าเด็กชายศีล พอผมอายุได้ ๙ ขวบ พ่อก็พาไปฝากบวชเณรที่วัด ก็บวชมาตั้งแต่นั้น พออายุครบบวชพระก็ได้บรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญที่พระศีลสารวิสุทธ์ เมื่ออายุ ๔๐ แล้วก็ได้เลื่อนเป็นชั้นราชและชั้นเทพตามลำดับ” ท่านบอกนายวิกโกว่า

“ลองเอาไปวิเคราะห์หิวจัญนะ ว่าทำไมมันจึงเป็นอย่างนั้น อาตมาก็ยังไม่เข้าใจสักเท่าไร ได้ผลว่ายังไงก็ส่งข่าวมาให้รับจ้าง”

“ขอรับ กระผมจะรายงานผลการวิจัยให้พระเดชพระคุณ
ทราบบันทึที่สำเร็จ” เขารับคำหนักแน่น

“ผมว่าถ้ามนุษย์ระลึกชาติได้ทุกคนก็ดีนะท่านพระครู เขา
จะได้แก้บาปแล้วก็สร้างแต่บุญกุศล เพราะรู้ชัดแล้วว่าชาตินี้มี ชาติ
หน้ามี บาปบุญมี นรกสวรรค์มีอยู่”

“แต่บางคนถึงเชื่อก็งยังขึ้นทำ อย่างเช่นพวกที่ประพฤติผิด
ถูกเมียคนอื่นมักจะพูดว่า เวลาตายจะเอาเสื้อผ้าใส่โลงไปด้วย จะได้
เอาไว้เลื่อยหนามจิ้ง เขาว่ากันอย่างนี้ขอรับ”

“คนพวกนี้โง่ที่สุดที่คิดอย่างนั้น เอาเถอะไว้ไปปีนต้นจิ้ง
แล้วจะรู้สึก” พระเทพสังฆวุฒิจารย์พูดอย่างปลงสังเวช

๓๘

นางกิมไล้

ก่อนกลับสิงห์บุรี ท่านพระครูพาลูกศิษย์เข้าไปในร้านขายทองเมืองโคราช ท่านต้องการเลี่ยมพระสมเด็จกับพระนางพญาเพื่อให้นายวิกโก้และภรรยาของเขาไว้เป็นที่ระลึก เป็นร้านขายทองที่ใหญ่ที่สุดในเมืองนี้ ผู้หญิงที่เป็นเจ้าของร้านแต่งกายสวยงาม ใส่เพชรทองเต็มตัว ท่านรู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นสีกาผู้นี้ที่ไหนมาก่อน พยายามนึก หากก็นึกไม่ออก ข้างฝ่ายสีกาก็จ้องมองท่านและรู้สึกอย่างเดียวกัน ในที่สุดผู้เป็นสมณะก็เอ่ยขึ้นว่า

“โยม อาตมาอยากจะเลี่ยมพระสักสององค์ จะรอรับไปเลยได้หรือเปล่า”

“ขอดูพระท่านก่อน ถ้าขนาดเท่ากับกรอบสำเร็จรูปที่เรามีอยู่ก็รอรับไปได้เลย ท่านมาจากไหนหรือจะ” สตรีวัยสี่สิบถาม

“อาตมามาจากสิงห์บุรี โยมละ เป็นคนโคราชหรือว่ามาจากจังหวัดอื่น” หล่อนไม่ตอบแต่กลับถามว่า

“บ้านท่านอยู่บางม่วงหมู่ไช้ไหม”

“ทำไมโยมถึงรู้ละ” ถามพลางมองหน้าหล่อนอย่างพินิจพิเคราะห์

“ชื่อเจริญไช้ไหม” ถามเสียงห้วน คำถามของสีกาทำให้บรรพชิตนี่ก็ออก จึงถามกลับไปว่า “เอ็งชื่อกิมไล้ไช้ไหม” ท่านจำได้

นางสาวกิมไล้เพื่อนบ้านท่านนั่นเอง ก่อนท่านบวชหล่อนหนีพ่อแม่ไปเป็นโสเภณี ตาเส็งกับยายชั้นโกรธลูกสาวมาก ถึงกับจะเอามืดเชือดคอให้ตาย นางสาวกิมไล้เองก็โกรธบิดามารดาที่จะฆ่าตน จึงประกาศออกมาว่าจะขอไปตายเอาดาบหน้า จะไม่กลับมาบางม่วงหม้ออีก แล้วหล่อนก็หายหน้าหายตาไปตั้งแต่นั้น

“ท่านบวชตั้งแต่เมื่อไร แล้วไปยังไงมายังไงถึงได้มาที่นี่”
ถามอย่างยินดี ไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้พบเพื่อนเก่า

“แล้วเอ็งล่ะ ก็ไหนเป็นโสเภณีแล้วทำไมถึงมานั่งชายทองอยู่ที่นี้” แทนคำตอบหล่อนก็หัวเราะเรียกเจ้าแกที่หนึ่งอยู่อีกมุมหนึ่ง

“เฮียมานี้แน่ะ พระองค์นี้เป็นเพื่อนเก่าฉัน ท่านมาจากสิงห์บุรี” บรูษ่วงอ้วนจึงลุกขึ้นเดินมายกมือไหว้ท่าน

“โยมเป็นสามีอาทิแล้วหรือ” คนเป็นพระถาม

“ครับ” เขาตอบพลางส่งสายตามองไปที่ภรรยาอย่างรักใคร่

“ไปเจอกันได้อย่างไรล่ะ รู้หรือเปล่าว่าเขาหนีออกจากบ้าน”
ท่านเสียงข้อความที่ว่า เขาเป็นโสเภณี

“ทราบครับ คือท่านครับ เขาเรียกว่าเป็นบุพเพสันนิวาสนะครับ ภรรยาผมเป็นมะเร็งตาย ผมก็ว่าแห้วเลยไปเที่ยวชุกชนจึงได้เจอกิมไล้เขา”

“ตอนนั้นฉันหากินอยู่ที่พิษณุโลก เฮียเขาไปไหว้พระพุทธชินราชแล้วก็เลยเจอกับฉัน เขาพักอยู่ที่โรงแรม ฉันก็ไปหากินอยู่ที่โรงแรมแห่งนั้นตามประสาผู้หญิงโสเภณี” หล่อนเล่าอย่างไม่อาย ก็ไม่รู้จะอายุไปทำไมเมื่อพระองค์นี้เป็นเพื่อนเก่าของหล่อน แล้วก็กำพืดหล่อนเป็นอย่างดี ส่วนฝรั่งที่มาด้วยคงฟังไม่รู้เรื่อง

“ครับ ผมเจอกิมไล้ในโรงแรมที่พัก แล้วก็รักกันทันทีโดยไม่รู้เรื่องเลยว่าเขาเป็นผู้หญิงหากิน ผมบอกกับเขาว่าอย่ามาอยู่อย่าง

นี้เลย ไปอยู่กับเฮียตีกว่า เมียเฮียตาย มีลูกกำพร้าแม่อยู่สองคน ช่วยไปเลี้ยงลูกหน่อย กิมไล่เขาก็มากับผม ตอนนี้มีลูกด้วยกันอีกสามคน เรียนเก่งทุกคน ทั้งลูกแม่เก่าและแม่ใหม่ กิมไล่เขาดีมาก ครั้นท่าน เป็นแม่ที่ดีและเป็นเมียที่วิเศษที่สุด” เจ้าแสร้งทองพรรณนาถึงคุณสมบัตินี้ของคู่ชีวิตคนที่สอง

“เอ็งโชคดีมากนะกิมไล่ เป็นโสเภณีแท้ๆ ยังกลายเป็นเศรษฐินีได้” พุดยิ้มๆ

“ใช่ซิ ถ้าฉันไม่หนีออกจากบ้านจะได้เป็นเศรษฐินีหรือ คิดแล้วก็ยังแค้นเดียวกับแม่ไม่หาย ลูกในไส้ต่างๆจะฆ่าจะแกงได้ลงคอ คอยดูนะ ฉันจะไม่กลับไปเหยียบบางม่วงหม้ออีกเลย แผ่นดินไม่กลบหน้าฉันจะไม่มียวันกลับ” หล่อนพุดอย่างเคียดแค้น

“อย่าไปผูกโกรธเขาเลยกิมไล่เอ๊ย ยังไงๆเขาก็เป็นพ่อแม่เอ็ง ไม่มีเขาเอ็งจะได้มานั่งหน้าแบ่นร้านอยู่อย่างนี้หรือ” ท่านพระครูสอนเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงในกาลก่อน

“ก็คงจะจริงอย่างท่านว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ฉันจะวานท่านช่วยเอาเงินไปให้เขาหน่อย แต่อย่าบอกว่าเป็นเงินฉัน ท่านต้องสัญญาว่าจะปิดเป็นความลับ”

“เอ็งจะให้ข้าโกหกหรือ ข้าทำไม่ได้หรอก ข้าเป็นพระจำเป็นต้องมี สมณสัญญา ถึงจะเป็นพระแท้”

“ท่านไม่ต้องโกหกก็ได้ เพียงแต่ไม่บอก ถ้าเขาถามว่าเงินใคร ท่านก็บอกไปว่าเจ้าของเขาไม่ให้บอก แต่นี้ก็สิ้นเรื่อง แบบนี้ไม่บาบไซ้ไหม”

“คงไม่บาบมั้ง หรือวิกโก้ว่ายังไง” ท่านถามลูกศิษย์ที่มาด้วย

“ครับ ผมก็ว่าไม่น่าจะบาบ” หนุ่มต่างแดนตอบ

“อ้าว พุดไทยได้ด้วยหรือ” นางกิมไล่ถึงกับอ้าปากค้าง รู้สึก

อับอายฝรั่งตาน้ำข้าวผู้ที่ไม่ล่วงรู้ความลับของหล่อน

“ผมเคยมาเรียนภาษาไทยที่นี่ครับ ภาษาไทยเป็นภาษาที่เรียนยากที่สุดในโลก”

“ขนาดยากก็ยิ่งพูดคล่องออกอย่างนี้ คุณเก่งจริง ๆ มาจากประเทศอะไรครับ” สามีนางกิมไล่ถาม เป็นครั้งแรกที่เขาสามารถพูดกับฝรั่งรู้เรื่องโดยไม่ต้องเมื่อยมือ

“ผมมาจากประเทศนอร์เวย์ครับ แต่ไปทำงานอยู่ที่ประเทศเดนมาร์ก พอจบจากเมืองไทยแล้วก็ไปสอนภาษาไทยอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน ประเทศเดนมาร์ก” หนุ่มชาวต่างชาติตอบ

“ผมไม่รู้จักประเทศที่คุณพูดถึง ไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อน เคยได้ยินแต่ประเทศอังกฤษกับประเทศอเมริกา อ้อ ประเทศฝรั่งเศสอีกประเทศหนึ่ง” บรูซช่วยห่าสับตอบ

“นี่เอ็งจะให้ข้ายืมคยอยู่อย่างนี้นะหรือ เมื่อยขาแล้วนะจะไม่นิมนต์ให้นั่งเลยหรือไง” ท่านพระครูต่อว่าต่อขานสีกาวิยสีลียบ

“อู๋ยตาย ฉันก็ลืมนะ มัวดีใจที่ได้พบเพื่อนเก่า นี่ถ้าท่านไม่ได้เป็นพระคงคุยกันมันกว่านี้” นางกิมไล่ว่า

“เอ็งจะคุยให้มันยังงี้ก็ได้ ข้าไม่ถือ แต่ต้องนิมนต์ให้ช้านั่งก่อน”

“งั้นก็เชิญข้างในดีกว่า เฮีย วันนี้เราปิดร้านสักวัน ฉันจะได้คุยกับท่านให้เต็มที่ นี่ก็ใกล้เพลแล้ว นิมนต์ฉันเพลที่นี่เสียเลย เฮีย ลื้อช่วยไปสั่งอาหารภัตตาคารมาถวายท่านหน่อย ถือโอกาสทำบุญฉลองที่เราเป็นผัวเมียกันมาครบปีที่ยี่สิบพอดีบพอดี” คนเป็นเมียสั่งการฉอดๆ

“จะๆ เฮียจะทำตามที่ลื้อสั่งทุกอย่าง นิมนต์ข้างในเลยครับ

ท่าน ผมขออนุญาตปิดร้านก่อน” คนรักเมียว่า

“แล้วเรื่องเลี่ยมพระของอาตมาล่ะ” ท่านห่วง ฐระ

“ประเดี๋ยวผมจะจัดการให้ ท่านวางใจได้ครับ”

“อยู่กันสองคนตายายหรือ แล้วลูกๆไปไหนหมด” ภิกษุ
อาคันตุกะถามเมื่อเข้ามานั่งเรียบร้อยแล้ว

“ไปเรียนที่กรุงเทพฯจะ เสียเขามีลูกชายสองคนเกิดจากเมีย
เก่า พอฉันคลอดลูกเป็นผู้หญิงเขาดีใจใหญ่ แต่อีกสองคน ก็เป็น
ผู้ชายอีก ลูกห้าคนเลยเป็นผู้หญิงคนเดียว” นางกิมไล้ตอบ

“แบบนี้เรียกว่าลูกคนกลางเป็นผู้หญิง คนหัวปีเป็นผู้ชาย
คนเหนือนมกับคนสุดท้องเป็นผู้ชาย ใช่ไหมครับหลวงพ่อ” หนุ่ม
ต่างแดนถามเพื่อทดสอบความเข้าใจในสำนวนไทยของตน

“ไอ้โฮ. ทำไมฝรั่งคนนี้เก่งจังเลยล่ะท่าน เข้าใจสำนวน
ชาวบ้านอีกด้วย” นางกิมไล้ออกปากชม

“ก็ข้าสอนมาดี ได้อาจารย์ดีซะอย่าง” ท่านพระครูถือโอกาส
คุย นายวิกก็รับสนองว่า

“ครับ ผมโชคดีที่มาพบครูบาอาจารย์ที่ถึงพร้อมด้วยวิชา
และจรณะ” คราวนี้คนเคยมีอาชีพที่สังคมรังเกียจกลับไม่เข้าใจที่
ฝรั่งพูด ถึงกับโอดครวญว่า “ท่าน ฝรั่งคนนี้เก่งกว่าคนไทยอย่าง
ฉันเสียอีก เขาสามารถพูดภาษาไทยแบบยากๆให้คนจบ ป.๔ อย่าง
ฉันฟังไม่รู้เรื่อง ซาๆนะอะไรก็ไม่รู้”

“อย่าไปเรียกเขาว่าฝรั่ง เขาชื่อวิกโก้ แล้วเขาก็ไม่ได้เก่งกว่า
คนไทยอย่างเอ็งเท่า นั้นหรอก แท้ที่จริงแล้วเขาเก่งกว่าคนไทยอีก
หลายล้านคนเชียวละ เอ็งเชื่อไหม เขาเป็นคนต่างชาติที่มาได้ของ
ดีในเมืองไทยไป ขณะที่คนไทยยังไม่รู้ว่าประเทศตัวมีของดีอะไร”

“ของดีอะไรหรือจ๊ะ” นางกิมไล้ถาม

“นั่นไง ข้านึกแล้วว่าเอ็งจะต้องถามแบบนี้ พวกผู้หญิงก็เหมือนกันหมด เวลาข้าพูดเรื่องนี้ที่ไรจะถามเป็นเสียงเดียวกันว่าของดีอะไรหรือเจ้าคะ ส่วนพวกผู้ชายก็ถาม ของดี อะไรหรือครับ นี่แหละยี่ห้อคนไทย มีของดียังไม่รู้ว่าเป็นอะไร” นางกิมไล้กำลังจะต่อว่าที่ท่านตำหนิแต่พวกผู้หญิง ครั้นเห็นท่านตำหนิพวกผู้ชายด้วยเลยไม่ต่อว่า พอดีกับเจ้าแก้วเข้ามารายงาน “เสี้ยจัดการสั่งอาหารเรียบร้อยแล้ว ประเดี๋ยวเขาจะมาส่ง” คนเป็นเมียจึงถาม “เสี้ย เมืองไทยเรามีของดีอะไรหรือ พระเจริญบอกว่าเป็นฝรั่ง เอ๊ย คุณวิกโก้มมาได้ของดีในเมืองไทย”

“ของดีอะไรหรือครับ” บรูซวัยห้าสิบถาม

“นั่นไง ผัวเอ็งก็เป็นอย่างที่ว่าพูดเหมือนกัน ข้าพูดผิดเสียเมื่อไร” ท่านพระครูได้ทีชี้แพะไล่

“แหม. ได้ทีชี้แพะไหลเลยนะท่าน นี่ถ้าไม่เกรงใจผ้าเหลืองฉันทูปเข้าให้แล้ว” พุดกลางเงื่อง่ามือไม้

“อย่า อย่า เอ็งทำยั้งงั้นไม่ได้นะ ประเดี๋ยวข้าต้องอาบัติ” ท่านพระครูรับห้าม พลันก็นึกถึงฐานะชั้นได้ จึงเอามือล้วงลงไปใญ่าม หยิบพระผงออกมาสององค์ เป็นพระสมเด็จกับพระนางพญาแล้วส่งให้เจ้าของร้าน “ช่วยเลี่ยมพระสององค์นี้ให้เอาตามด้วย” สามีนางกิมไล้รับมาดูแล้วถึงกับตาลุก

“ท่านครับ นี่ของแท้ทั้งสององค์เลย หาไม่ได้อีกแล้ว นี่โชคดีนะครับที่ท่านมาเลี่ยมที่ร้านผม ถ้าเป็นร้านที่ไม่รู้จักกันเขาเปลี่ยนของท่านแน่”

“สมมุติว่าเอาตามไม่ได้เป็นเพื่อนกับอาทิมไล้ โยมจะเปลี่ยนของเอาตามใหม่” ท่านทดสอบคุณสมบัติทางใจของ เพื่อนเขย

“เปลี่ยนแน่นอนครับ ผมมีของเทียมเป็นกรุสเลย ร้านทอง

ทุกร้านจะถือคติร่วมกันว่า ไม่โกงไม่รวย ร้านทองที่ไม่โกงท่านไม่ต้องไปหา รับรองว่าไม่มีอยู่ในประเทศไทยหรือในโลก นี่เป็นความลับของพวกเรา นะครับ ผมเห็นว่าท่านเป็นเพื่อนกับกิมไล้เขา ถึงได้บอกความลับให้”

“ขอบใจที่ไว้วางใจอาตมา แต่ในฐานะที่เป็นบรรพชิต อาตมาขอวิณทนาได้ไหม เลิกถือคติไม่โกงไม่รวยเถอะนะ เท่าที่ดูโยมก็ร่ำรวยมากแล้ว ขอให้ทำมาหากินด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเถอะ” ท่านพระครูขอร้อง เป็นหน้าที่ของพระสงฆ์ในการ บอกรหัสสวรรค์ ให้กับญาติโยม

“ท่านครับ ผมขอเถอะ อย่าให้ผมเลิกล้มประเพณีที่ปฏิบัติ ตาม ๆ กันมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษเลย ผมทำไม่ได้จริงๆ ครับ เอาเป็นว่าผมจะโกงให้น้อยที่สุดก็แล้วกัน ผมไม่ได้ทำผิดนะครับ เพราะมันเป็นความพอใจของผู้ซื้อ เขาก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร แบบนี้ยังดีกว่าพวกข้าราชการที่คอร์รัปชั่น ฉ้อสงฆ์บังศาสนา ฉ้อราษฎ์บังหลวง เอาเงินไปปรนเปรอเมียน้อย พวกข้าราชการไทยส่วนใหญ่มักเป็น อย่างนี้ ส่วนผมแค่โกงนิดๆ หน่อยๆ แล้วผมก็นำเงินไปทำบุญ เวลาเขามาเรียไรสร้างโบสถ์สร้างศาลา ผมทำครั้งละมากๆ แล้วก็อุทิศ ส่วนกุศลให้ลูกค้า เพราะผมถือว่าเป็นเงินของพวกเขา คนบางคนไม่เคยทำบุญเลย มีเงินก็มาซื้อทองเก็บสะสมไว้ เท่ากับผมทำให้เขามีโอกาสได้ทำบุญ” ถ้ำแก่แจจเหตุผล เป็นเหตุผลที่ ฟังขึ้น

“เอาเถอะ ถ้าโยมคิดอย่างนั้นอาตมาก็ต้องวางอุเบกขา เป็นเรื่องธรรมดาของปุถุชนที่ต้องทำกรรมทั้งดำทั้งขาว”

“เป็นยังไงจะกรรมทั้งดำทั้งขาว” นางกิมไล้ถาม

“ก็กรรมทั้งดีทั้งชั่วนะ การโกงเขาเป็นกรรมดำ การทำบุญ เป็นกรรมขาว ก็ยังดีกว่าทำกรรมดำอย่างเดียว”

“เอาละ กงกรรมอะไรฉันไม่เข้าใจหรอก ว่าแต่ว่าท่านได้พระนี่มาจากไหน ของแท้หายากมากนะ”

“หลวงปู่ภาค วัดระฆังให้เข้ามา ท่านเคยรับใช้สมเด็จพระโตตอนนั้นท่านเป็นเด็ก ส่วนสมเด็จพระก็อายุมากแล้ว ท่านเล่าเรื่องสมเด็จพระโตให้ข้าฟังจนข้ารู้สึกคุ้นเคยกับสมเด็จพระทั้งๆที่เกิดไม่ทันท่าน หลวงปู่ภาคบอกสมเด็จพระท่านสอนวิธีดูพระ ถ้าเป็นพระสมเด็จพระจะต้องบางพระนางพญาต้องหนา หมายความว่าผู้ชายต้องบาง คือบางด้วยกิเลส ถ้าหัวหน้าครอบครัวหนาด้วยกิเลสก็จะเกิดปัญหาครอบครัวตามมา แล้วก็กลายเป็นปัญหาสังคมต่อไป ส่วนผู้หญิงต้องหนา คือหนาดูด้วยคุณงามความดี อดได้ ทนได้ เพื่อให้ลูกและสามีมีความสุข นี่เองไม่มีข้าทาสบริวารหรอกหรือ” ท่านถามเพื่อนเก่าเมื่อเห็นว่าไม่มีคนรับใช้มาช่วยจัดโต๊ะอาหาร นายวิกโก้ลุกขึ้นไปช่วยหล่อน ส่วนเจ้าแก้วลูกออกไปจัดการเสียมพระให้ท่าน

“ไม่มีจ๊ะ ฉันไม่ยากให้คนอื่นมาปะปน กลัวจะมาทำมือสั้นมือยาว งานบ้านฉันทำเองได้ไม่ลำบากอะไร เสื้อผ้าก็ส่งร้านซักรีด” นางกิมไม้ไล้ตอบ

“ไม่ใช่เอ็งหึงเจ้าแก้วเขาหรอกนะ กลัวเขาจะไปทำกะลิมกะเหลี่ยกับลูกจ้าง”

“เฮียเขาไม่มีนิสัยอย่างนั้นหรอก ลองทำยังงั้นฉันเอาตายเลย เกลียดนักพวกผู้ชายที่ชอบยุ่งกับคนใช้ ทำให้เสียการปกครองผู้ชายบางคนนะนะ แค่อล้าดูไม่มีหางก็ใช้ได้แล้ว ฉันละทุเรศไอ้คนพวกนี้นัก ตายไปมันคงต้องปีนต้นจิว เอ.แล้วฉันล่ะ ตายไปต้องปีนต้นจิวไหม เพราะฉันเคยเป็นโสเภณี”

“เอาไว้ตายแล้วเอ็งก็จะรู้ มาถามข้า ข้าจะไปรู้อะไร เพราะข้าไม่เคยเป็นโสเภณี” บรรพชิตตอบ

“ท่านอย่าย่ำมากนักเลยไอ้คำว่า โสเภณี นะ มันกระเทือนใจฉัน” หล่อนแสรังพุดไปอย่างนั้นเอง

“กระเทือนใจหรือ จันทน์ข้าก็ขอโทษ จะไม่พุดคำนี้อีก ข้าจะเรียก หญิงงามเมือง ก็แล้วกัน เพราะโสเภณีแปลว่าหญิงงามเมือง”

“ดี ฉันชอบคำนี้มากกว่า เพราะมันมีคำว่า งาม ฉันชอบอะไรที่มันสวยๆงามๆ ตกลงท่านใช้ หญิงงามเมือง แทน โสเภณีนะ”

“ก็ได้ เอ็งไม่รู้อะไร สมัยพุทธกาลนั้นการเป็นหญิงงามเมืองถือเป็นอาชีพที่มีเกียรติ และใช้ว่าจะเป็นที่ได้ง่ายๆ ต้องสวยที่สุดในเมืองถึงจะได้รับการคัดเลือก แล้วคนที่คัดเลือกก็ต้องเป็นพระราชาราช ฮ่องเต้ ไม่มีหญิงงามเมือง พระราชายังต้องไปขอมาจากเมืองอื่น แล้วค่าตัวก็ไม่ใช่น้อยๆ ผู้ชายที่จะหลับนอนกับหญิงงามเมืองต้องจ่ายครั้งละ ๑,๐๐๐ กหาปณะ”

“เทียบกับเงินไทยก็บาทละท่าน”

“หนึ่งกหาปณะเท่ากับหนึ่งตำลึง เอ็งคำนวณดูซี”

“ก็สี่พันบาท ไอ้โฮ ทำไม่ถึงแพงขนาดนั้น”

“ราคาที่ว่านี้ เมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปีนะ ถ้าเทียบกับสมัยนี้ก็คงเป็นแสน เอ็งเห็นหรือยังว่ามีเกียรติแค่ไหน นี่ข้าพุดถึงเกียรติในทางโลกเท่านั้นนะ ส่วนเกียรติในทางธรรมนั้น หญิงงามเมืองก็สามารถบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ได้ ตัวอย่างเช่น นางสิริมา หญิงงามเมืองแห่งนครราชคฤห์บรรลุธรรมเป็นพระโสดาบัน ส่วนนางอัมพาลีแห่งนครเวสาลีเป็นถึงพระอรหันต์”

“เป็นอี่ตัวนี่นะบรรลุอรหันต์ได้” นางกิมไ้รู้สึกแปลกใจระคนดีใจ ดีใจที่ได้ฟังเรื่องดีๆ มีมงคลจากพระเพื่อนเก่า

“ก็ใช่ล่ะซี เพราะฉะนั้นเอ็งไม่ต้องน้อยอกน้อยใจที่มีอาชีพ เป็นหญิงงามเมือง”

“ฉันไม่น้อยใจหรอก ตรงข้ามฉันกลับดีใจ ถ้าไม่มาขายตัว ฉันจะได้เป็นเศรษฐินีหรือ อย่างเก่งก็ได้แต่งงานกับไอ้หนูมระแวก นั้น แล้วก็ทำหน้าตาไปตามระเบียบ เอาละ นิมนต์ท่านฉันเพลเฮีย มาถวายเพลท่านก่อน” หล่อนเรียกสามี เป็นอันว่านายวิกโก้ ต้องทำหน้าที่นำกล่าวถวายสังฆทาน เพราะคนไทยอย่างนาง กิมไล้และสามีกล่าวไม่เป็นเช่นเดียวกับคนไทยอีกหลายล้าน!

นางกิมไล้ฝากเงินไปให้บิดามารดาสองหมื่น และไม่คิดค่า เลี่ยมพระจากท่านพระครู นอกจากนี้ยังเหมารถให้มาส่งท่านกับ ลูกศิษย์ถึงวัดป่ามะม่วงด้วยหวังจะเป็นพระโสดาบันต่อไปในอนาคต!

๓๙

นายห้างทองหยด

พันตำรวจโทชน อินทนา รู้สึกผิดหวังที่ไม่พบท่านพระครู เขาตั้งใจจะมาราบลาท่าน เพื่อเดินทางไปรับตำแหน่งผู้บังคับกอง สถานีตำรวจภูธรอำเภอชะอวดในอีกสามวันข้างหน้า พระมหาบุญ บอกเขาว่าท่านพระครูไปนครราชสีมา ยังไม่ทราบว่าจะกลับเมื่อไร นายตำรวจวัยใกล้ห้าสิบลาพระมหาบุญแล้วเดินไปยังรถจี๊ปที่จอด อยู่หลังกุฏิ ครั้นเห็นรถแท็กซี่แล่นเข้าประตูวัดมาก็ภาวนาขอให้ เป็นรถของท่านพระครู รถแท็กซี่ที่จอดห่างจากรถจี๊ปราวห้าวา นายวิกไก่อ ลงมาเปิดประตูให้ผู้เป็นอาจารย์ นายตำรวจดีใจนัก รีบเดินเข้าไป คุกเข่าลงกับพื้นแล้วกราบท่านสามครั้ง

“ผมนึกว่าจะไม่พบหลวงพ่อเสียแล้ว กำลังจะกลับอยู่พอดี” พุดอย่างปิติ “ต้องได้พบซิ ถ้าตั้งใจมาพบก็ต้องได้พบ วิกไก่อ่าได้ ไหม นี่ใคร” ท่านถามศิษย์ชาวต่างชาติ นายวิกไก่อยกมือไหว้ นาย ตำรวจแล้วตอบว่า “จำได้ครับ ผู้กองคนที่ เป็นเจ้าภาพบวชให้กับ ผม ผมไม่เคยลืมบุญคุณ เห็นท่านคุยอยู่กับหลวงพ่อผมก็รอโอกาส ที่จะทักทาย” ถ้อยคำที่กล่าวบ่งบอกถึงความเป็นผู้มีมารยาท ชาติ ผู้ดี ของคนพุด

“แต่ตอนนี้ท่านเป็นसारวัตรแล้ว ตอนเป็นเจ้าภาพบวชให้ วิกไก่อ่าท่านเป็นร้อยตำรวจโท ตอนนี้เป็นพันตำรวจโท ท่านรุ่งเรื่อง

ในหน้าที่ราชการมาก เห็นว่าได้สองชั้นปีเว้นปีใช้ใหม่” คนเป็นนาย
ตำรวจถูกถาม

“ใช่ครับ เพราะความเมตตาของหลวงพ่อกับทำให้ผมก้าว
หน้า ถ้าไม่ได้เป็นลูกศิษย์สมภารวัดป่ามะม่วง ป่านนี้คงไม่ไปถึง
ไหน” เขายกความดีให้ท่านพระครู

“ท่านดีด้วยตัวท่านเองต่างหาก ทำกรรมแทนกันได้หรือ
เอาละ อย่าคุยกันตรงนี้เลย เข้าไปในกุฏิดีกว่า” แล้วจึงเดินนำนาย
ตำรวจไปยังกุฏิที่พัก นายวิกโก้นสนัสมภารลงจากรถแล้วส่งเงินให้
กับคนขับห้าสิบบาทเป็นค่าสินน้ำใจ นอกเหนือจากราคาที่ตกลงกัน
ซึ่งถ้าแก่ร้านทองก็ได้จ่ายให้เขาครบถ้วนแล้ว จากนั้นจึงเดินตาม
ผู้เป็นอาจารย์ไป

เด็กชายแดงกราบท่านพระครูแล้วหาน้ำมาถวาย

“เจ้าชาวไปไหนเสียล่ะ” ท่านถามหาคู่แฝดของเด็กชาย

“เล่นกับคิมอยู่ที่สำนักซีครับ เราผลัดกันเฝ้ากุฏิแล้วก็ผลัด
กันไปเล่นกับคิม” ได้ยินชื่อคิม นายวิกโก้เกิดอาการอยากไปดูหน้า
ลูก หากก็เกรงใจคนที่เคยเป็นเจ้าภาพบวชให้เขาเมื่อหลายปีก่อน

“ท่านสารวัตรจะรีบกลับหรือเปล่า ถ้าไม่รีบจะให้วิกโก้เขา
ไปอ้อมตุ๊กตามาให้ดู มาตรฐานี่วิกโก้เขามีตุ๊กตามาด้วย” ท่านพระครู
พูดเหมือนรู้ใจคนเป็นศิษย์ว่าเขากระหายใคร่พบลูก

“ไม่รีบครับ ผมอยากมากคุยกับหลวงพ่อนานๆ” นายตำรวจ
ตอบ บุรุษจากต่างแดนจึงกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วเดินอย่าง
เร่งรีบไปยังสำนักซี นายวิกโก้ลุกออกไปแล้ว สารวัตรชนจึงกราบ
เรียนท่านพระครูว่า “ผมได้รับคำสั่งให้ย้ายไปรับตำแหน่งที่อำเภอ
ชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช จึงมากราบลาหลวงพ่อกับ”

“อ้อ. จะเดินทางเมื่อไรล่ะ”

“มะเรื่องนี้ครับ” บุรุษวัยใกล้ห้าสิบตอบ รู้สึกใจหายที่จะต้องจากพระภิกษุที่เขาเคารพนับถือและเรียกท่านว่า หลวงพ่อ ได้อย่างสนิทใจทั้งที่เขาอายุมากกว่าท่านถึงสิบปี

“อาตมาจะไปส่ง ส่งถึงอำเภอชะอวดเลย” ท่านพระครูพูดขึ้นหลังจากที่ไซ้ เห็นหน่อ เข้าตรวจสอบและรู้ว่าเขาจะต้องประสบความยุ่งยากหากท่านไม่ไปส่ง ตำรวจที่นั่งตรงหน้าท่านเป็นคนดีในแผ่นดินนี้คนดีหายาก แต่ตำรวจดีหายากยิ่งกว่า เพราะฉะนั้นท่านต้องยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ เพื่ออนุรักษ์ตำรวจดีเอาไว้มิให้สูญพันธุ์!

นายวิกโก้มุ้มคิมน้อยเข้ามาตามด้วยนางลิลลี่และเด็กชายขาว นางลิลลี่กราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วไหว้พันตำรวจโทชน

“ลิลลี่ ภรรยาผมครับ” นายวิกโก้มุ้มแนะนำ

“อ้าว. นี่คนไทยทำไมถึงชื่อเป็นฝรั่ง” นายตำรวจพิศวง

“ไม่ใช่คนไทยครับ เป็นคนฟิลิปปินส์แต่มีเชื้อสายจีน” ชายหนุ่มอธิบาย เห็นนายตำรวจยังไม่คลายสงสัย ท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“เรื่องมันแปลกนะท่านसारวัตร แปลกแต่จริง ท่านยังจำได้หรือเปล่า ตอนที่โบสถ์เก่าพังแล้วอาตมาพบจารึกใต้พื้นโบสถ์ ในจารึกบอกว่าโบสถ์หลังเก่าสร้างโดยพ่อค้าจีนชื่อกิมเหลียงกับกิมจื่อที่เข้ามาค้าขายกับไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ แล้วเขาก็ขอให้เพื่อนชาวฮอลันดาไปทูลขอพระพุทธรูปขนาดปรกสององค์มาประดิษฐานไว้ ชาวฮอลันดาคคนนั้นก็คือวิกโก้มุ้มคนนี้ เรื่องการเวียนว้ายตายเกิดนี่มันมีจริงนะ ใครไม่เชื่อต้องมาลองปฏิบัติกรรมฐาน วิกโก้มุ้มเขาปฏิบัติจนสามารถพิสูจน์ได้ตรงกับที่อาตมารู้ จริงไหม วิกโก้มุ้ม”

“จริงครับ ผมก็สงสัยว่าเวลาที่ผมเห็นพระพุทธรูปสององค์นั้นทำไมถึงมีอาการแปลกๆ รู้สึกปิดจันน้ำตาไหล แล้วก็รู้สึกผูกพันมาก มาครั้งนี้ก็เลยนั่งกรรมฐานตรวจสอบดูจึงได้รู้ที่มาที่ไป ตรงกับที่หลวงพ่อบอกว่า กรรมฐานทำให้สามารถระลึกชาติได้จริงอย่างที่หลวงพ่อบอกว่า ผมอัศจรรย์ใจเหลือเกิน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาได้ของดีในเมืองไทย”

“นั่นสิ คนไทยเสียอีกที่ไม่รู้ว่าเมืองไทยมีของดีอะไร” ท่านพูดเพราะ รู้ ว่า พ.ต.ท.ชน อินทนา ก็ยังไม่รู้ว่า ของดี นั่นคืออะไร แม้เขาจะเป็นคนดี แต่ก็ยังไม่รู้จัก ของดี

“ของดีอะไรครับ” นายตำรวจถามแบบเดียวกับที่คนไทยทั่วไปถาม และท่านพระครูก็ฟังมาจนซาซิบ

“อาตมาจะไม่บอก ต้องให้มาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวันแล้วจะรู้เอง ต้องมาเข้ากรรมฐานจึงจะรู้จักของดีที่ว่านี้” ท่านย้ำ

“ผมเสียตายเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบานาน แต่ไม่มีเวลามาเข้ากรรมฐานเลย อย่างเก่งก็แค่มารักษาอุโบสถในวันโกน วันพระเป็นตำรวจนี่หาเวลายากครับหลวงพ่อ สู้เป็นครูบา อาจารย์ไม่ได้ ปิตภาคเรียนก็พากันมาเข้ากรรมฐาน เป็นตำรวจนี่เสียเปรียบ”

“ไม่เป็นไรหรอก เกษียณแล้วท่านจะมีเวลามาปฏิบัติ แล้วก็รู้ในต่อนั้น อุดใจรออีกหน่อย ท่านเป็นคนดี ยังไงๆ ก็ต้องได้พบของดีวันยังค่ำ ตอนนี้ก็ทำหน้าที่รับใช้ชาติไปก่อน” ท่านพระครูพูดปลอบใจนายตำรวจ

“ครับ ผมก็คิดอย่างนั้น หลวงพ่อบอกอย่างนี้ทำให้ผมมีกำลังใจ อย่างน้อยก็รู้ว่าผมจะไม่ไปตายเสียที่อำเภอชะอวด เพราะที่นั่น ผกค.เยอะเหลือเกิน” เขาหมายถึงผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์

“เพราะอย่างนี้แหละอาตมาถึงต้องไปส่งท่านให้ถึงที่ ท่าน

ไม่ถึงกับจะต้องเอาชีวิตไปทิ้งที่นั่นหรอก แต่ต้องประสบความยุ่งยาก หากอาตมาไม่ไปช่วยแก้ปัญหาก็”

“ผมต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่อกับที่เมตตา ที่จริงผมก็เกรงใจไม่ยากרבกวณ เพราะหลวงพ่อม้งานมาก ต้องรับแขก ต้องสอนกรรมฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสุขภาพ ผมทราบจากท่านผู้พิพากษาว่าหลวงพ่อกำลังป่วยจากโรคลำไส้เน่า”

“ไม่ต้องเกรงใจอาตมาหรอก อะไรที่ช่วยกันได้อีกก็ต้องช่วยกันไป” ขณะที่สนทนากัน ท่านพระครูรู้ว่านางลิลลี่ฟังไม่รู้เรื่อง จึงบอกนายวิกโก้ว่า “วิกโก้ บอกโยมสาธุให้ไปปฏิบัติต่อได้แล้ว ไม่ต้องห่วงลูก เจ้าชวากับเจ้าแดงจะดูแลให้ นั่นเห็นไหม เล่นกันเพลินไปเลย” นายวิกโก้จึงส่งภาษาบอกภรรยา นางลิลลี่กราบท่านพระครูแล้วไหว้พันตำรวจโทชน จากนั้นจึงลูกออกไป

“ผมชอบโบสถ์หลังเก่ามากครับ ไม่น่าพังเลย ผมว่าโบสถ์หลังใหม่ยังสวยสู้หลังเก่าไม่ได้” บุษจากต่างแดนเอ่ยขึ้นเมื่อภรรยา ลูกออกไปแล้ว

“จะสู้ได้ยังไง ก็คนสมัยก่อนเขาสร้างด้วยจิตวิญญาณ สมัยนี้จิตวิญญาณมันหดหายไปเพราะคนไปให้ความสำคัญกับวัตถุกันมากขึ้น ต่อไปในอนาคตจะยิ่งแย่งกว่านี้ อ้าว.นั่นนายห้างทองหยดนี่” ท่านมองไปยังบุษหนึ่งซึ่งกำลังเดินเข้ามาในกุฏิ

นายทองหยด ชลธร กราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วไหว้ พ.ต.ท.ชน นายวิกโก้ไหว้นายทองหยดแม้ไม่รู้จักกันมาก่อน

“นายห้างมาyingงี่ละนี่ วิกโก้ นายห้างทองหยดนี่แหละที่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการสร้างโบสถ์หลังใหม่ กำลังคุยกันเรื่องการสร้างโบสถ์ นายห้างก็มาพอดี” ท่านทักทายพร้อมทั้งแนะนำ ลูกศิษย์ให้รู้จักนายทองหยด

“คงเป็นด้วยเหตุนี้กระมังผมถึงรื้อนกร้อนใจ อยู่บ้านไม่ได้ต้องมาหาหลวงพ่อ สงสัยหลวงพ่อตัดสินใจให้ผมมาร่วมวงสนทนาด้วย” ท่านพระครูแปลกใจที่เขาพูดเช่นนั้น จะต้องมီးอะไรที่ไม่ชอบมาพากลเป็นแน่ คนที่รู้สึกร้อนนกร้อนใจแสดงว่าเขากำลังมีเคราะห์ ท่านจึงมองหน้าเขาเพื่อจะดูว่าเขามีเคราะห์อันใด เห็นหนอ เห็นหนอ นายห้างทองหยดมีเคราะห์อันใดหนอ ท่านกำหนดนึกอยู่ในใจ พลันก็ได้ เห็น ว่า นายห้างร่างท่วมที่นั่งอยู่ตรงหน้า ท่านนี้ไม่มีศีรชะ! ท่านกระพริบตาหลายครั้งด้วยคิดว่าอาจตาผาดไป แต่ภาพบุรุษตรงหน้าก็ยังคงปราศจากศีรชะ ท่านจึงจัดการต่อให้เขาด้วยการบริการในใจว่า สัมปฏิจฉามี บริการอยู่นานกว่าศีรชะของเขาจะมาปรากฏดังเดิม เห็นกิริยาของท่าน นายทองหยดจึงถามด้วยความแปลกใจว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือครับ หลวงพ่อจ้องหน้าผมแบบนี้แสดงว่าต้องมีอะไรผิดปกติ”

“นายห้างกำลังมีเคราะห์ อาตมาเห็นนายห้างหัวขาด แต่ก็ต่อให้แล้ว จำไว้ละ อย่าออกจากบ้านไปไหนเป็นอันขาด ให้อยู่ในบ้านจนครบเจ็ดวัน แล้วก็ให้สวดมนต์ไหว้พระทุกวัน ถ้าจะให้ดีควรมาเข้ากรรมฐาน นายห้างยังไม่เคยเข้ากรรมฐานเลยนี่ มาเข้าวันนี้พรุ่งนี้เลยดีไหม” ท่านชักชวนด้วยความห่วงใย

“คงไม่ตีกระมังครับหลวงพ่อ ผมนั่งขัดสมาธิไม่ได้ มันอึดอัดเพราะผมลงพุง อีกอย่างผมก็ปวดขา ให้ผมสวดมนต์ไหว้พระอยู่กับบ้านดีกว่า” เขาปฏิเสธอย่างนึมนวล

“ตามใจ แต่ต้องเชื่ออาตมานะ อย่าออกจากบ้าน แล้วก็อย่าขับรถ มิฉะนั้นอาจจะถึงตาย เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทวงหนี้แล้ว ขอให้เชื่ออาตมานะ”

“ครับ ผมเชื่อหลวงพ่อและจะปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ผมยังไม่อยากตายครับ” คนเป็นนายห้างพูดอย่างรักตัวกลัวตาย
“ใคร ๆ ก็ไม่อยากตายทั้งนั้นแหละ แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องตาย
ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ เกิดมาแล้วก็ต้องตายทุกคน ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า จริง
ไหมท่านसारวัตร”

“จริงครับหลวงพ่อ แต่ถึงจะรู้ว่าทุกคนต้องตาย ก็ยังกลัว
ตายกัน ผมเองก็กลัวตายครับ ลูกสาวคนเล็กผมเพิ่งอายุได้ขวบเดียว
ไม่รู้หลงมาได้ยังไง คนโตตั้งสิบเก้าแล้ว”

“ท่านसारวัตรมีลูกกี่คนครับ” คนถามคือนายวิกโก้

“แปดคน คนโตอายุสิบเก้า คนเล็กอายุขวบเดียว ผมยังไม่
อยากตายเพราะห่วงลูกสาวคนเล็ก”

“แล้วคนไหนอนมอายุเท่าไรครับ เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย”
หนุ่มต่างแดนถามอีก

“อายุสิบสาม เป็นผู้ชาย ผมก็นึกว่าคนนี้จะเป็นคนสุดท้อง
เพราะลูกเจ็ดคนอายุห่างกันคนละปี แล้วก็เกิดเดือนมีนาคมเหมือน
กันหมด พอลูกชายอายุสิบเอ็ด ภรรยาผมก็ตั้งท้องอีก แล้วก็คลอด
ออกมาเป็นผู้หญิง คลอดยากกว่าพวกพี่ๆ เรียกว่าลูกทั้งท้องคนนี้
คลอดยากที่สุด แต่ก็เป็นลูกที่พ่อแม่รักมากที่สุดเพราะเป็นลูกสาว
คนเดียว ผมคิดว่าชาตินี้จะไม่มีโอกาสได้เป็นพ่อตาเสียแล้ว” นาย
ตำรวจพูดติดตลก

“วิกโก้อยากไปเที่ยวบังกซ์ใต้ไหม มะเรื่องนี้หลวงพ่อจะเดิน
ทางไปส่งท่านसारวัตรที่อำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช”

“ผมคงไปไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ ใจจริงก็อยากไปเพราะ
ยังไม่เคยลองได้เลย แต่ผมมีโครงการขึ้นเหนือครับ ลิลลี่เขาจะไป
หาข้อมูลทำวิจัยเรื่องผี”

“เรื่องอะไรนะ” นายทองหยดถามด้วยคิดว่าฟังผิด

“เรื่องผีครับ คนตะวันตกเขาไม่ค่อยเชื่อเรื่องผี ผิดกับคนตะวันออก โดยเฉพาะคนไทยทางภาคเหนือที่เขาเชื่อเรื่องผี ลิลลี่เขาเลยเสนอโครงการไปยังมหาวิทยาลัย เพื่อขอทุนมาทำวิจัย โชคดีที่มหาวิทยาลัยเขาอนุมัติทุนให้ เราสองคนเลยได้มาด้วยกัน”

“ที่วัดป่ามะม่วงก็มีผีนะ ถ้าเขาสนใจให้ไปสัมภาษณ์แม่ชีเขียวชชี เพราะแกะเคยสอนกรรมฐานให้ผีด้วย” ท่านหมายถึงแม่กาหลง

“หรือครับ น่าสนใจมาก ผมจะช่วยเป็นล่ามให้ชาวลิลลี่คงดีใจที่จะได้ข้อมูลจากวัดป่ามะม่วงด้วย เราสองคนโชคดีจริง ๆ ถ้าผมไม่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก็คงไม่โชคดีอย่างนี้” เขายกความดีให้ท่านพระครู

“คงไม่ใช่เพราะเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก็ใช่ แต่เป็นบุญกุศลของวิกโก้เองนั่นแหละ” ท่านพระครูพูดออกตัว

“หลวงพ่อกับผมเห็นจะต้องลา มะเรื่องผมจะให้รถมารับหลวงพ่อบุไปขึ้นรถไฟที่หัวลำโพงนะครับ”

“ไม่ต้องหรอกท่านसारวัตร อาตมาไปเองได้ รถไฟออกก็โมงละ”

“หกโมงเย็นครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะรอหลวงพ่อบุอยู่ที่สถานีหัวลำโพงนะครับ”

“ตกลง อาตมาจะไปถึงที่นั่นให้ทันก่อนเวลารถออก” นายตำรวจราบผู้เป็นอาจารย์สามครั้งแล้วลุกออกมา นายวิกโก้ก็ตามไปส่งเขาถึงรถจี๊ปซึ่งจอดอยู่หลังกุฏิ ใหว่ผู้เอาวูโสกว่าอย่างนอนน้อม

“ขอให้ท่านसारวัตรจงเดินทางด้วยความปลอดภัยและสนุกกับการทำงานนะครับ” เขาอวยชัยให้พร

เมื่อนายวิกโก้เดินกลับมาที่กุฏิ นายทองหยดก็ลาท่านพระ

ครูกลับบ้าง บุรุษนั้นลุกออกไปแล้วท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“สองคนนี้กำลังมีเคราะห์ แต่เป็นเคราะห์คนละอย่าง หลวงพ่อจะต้องช่วยเขาทั้งสองคน รู้ไหมว่าทำไมหลวงพ่อดีต้องไปส่งสารวัตรชน”

“ไม่ทราบครับ” ชายหนุ่มตอบ

“ทำไมถึงไม่ทราบ” ท่านตั้งใจยั่วลูกศิษย์ชาวต่างชาติ

“เพราะผมไม่ได้ เห็นหนอ อย่างหลวงพ่อนี้ครับ”

“ทำไมถึงไม่ได้”

“เพราะปัญญาบารมีที่ผมสั่งสมอบรมมายังไม่เพียงพอที่จะได้กรรมังครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเพียรพยายามให้มาก วันหนึ่งจะได้”

“แต่ผมไม่อยากจะให้หรอกครับหลวงพ่อก่อน นี่ผมพูดด้วยความสัตย์จริงนะครับ”

“ทำไมล่ะ ใครๆ เขาก็อยากได้กันทั้งนั้น”

“เพราะผมไม่อยากจะลำบากอย่างหลวงพ่อนะครับ หลวงพ่อดีต้องช่วยคนโน้นคนนี้อยู่ตลอดเวลาจนไม่มีเวลาพักผ่อน ผมมีครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ ถ้าเป็นโสดอย่างหลวงพ่อก็คงอยากได้ เพราะไม่ต้องเอาเวลาไปดูแลภรรยาและลูก ทำไมหลวงพ่อดีต้องไปส่งท่านสารวัตรครับ”

“เพราะต้องไปช่วยเขาอะซี พวกตำรวจที่อยู่เดิมเขาคิดไม่ซื่อ พวกเขายังยกอภิวรรณของหลวงแล้วก็วางแผนจะให้สารวัตรชนเซ็นชื่อรับมอบงาน ถ้าหลวงพ่อดีไม่ไปสารวัตรก็จะเซ็น แล้วก็จะมีความผิดฐานยกยกของหลวง ทีนี้เรื่องยุ่งยากก็จะตามมา หลวงพ่อดีจะไปคอยเตือนไม่ให้เขาเซ็นชื่อรับงาน จนกว่าจะมีการตรวจสอบกันเป็นที่เรียบร้อยเสียก่อน ถ้าหลวงพ่อดีไม่ไป สารวัตรก็จะเสีย

รู้พวกนั้น”

“แล้วนายห้างล่ะครับ ทำไมหลวงพ่ोजึงห้ามไม่ให้เขาออกจากบ้าน”

“เพราะเจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทวงหนี้ล่ะซี นายห้างแกไม่รู้หรือว่าเคยสร้างเวรสร้างกรรมอะไรไว้ เพราะแกไม่เคยมาปฏิบัติกรรมฐาน แต่ถ้าปฏิบัติจะรู้”

“แล้วเขาทำกรรมอะไรไว้ครับ”

“ฆ่าเต่านะซี เรื่องนี้เกิดมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว สมัยนั้นแกไปมีเมียช้อยอยู่ที่ค่ายบางระจันโดยที่เมียแกไม่รู้ จนปานนี้เมียแกก็ยังไม่รู้ ทีนี้พอแกไปหาเมียช้อย ก็ส่งลูกน้องให้แกงเต่ามาให้กิน พวกลูกน้องก็จะไปซื้อเต่ามาจากตลาด แล้วก็เอาหินก้อนใหญ่ๆมาทุบให้กระดูกมันแตก เต่ามันก็ตายอย่างทรมาน มันเลยอาฆาต อันที่จริงกรรมไม่น่าจะตกมาถึงนายห้างเพราะแกไม่ได้เป็นคนฆ่า ควรจะตกแก่ลูกน้องมากกว่า จริงไหม” ท่านทดสอบ ภูมิธรรม ของศิษย์ชาวต่างชาติ

“ตกที่นายห้างครับ เพราะมโนกรรมและวจีกรรมเป็นของเขา แม้กายกรรมจะเป็นของลูกน้อง พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า มโนกรรมมีผลมีวิบากมากกว่ากายกรรมและวจีกรรม อันนี้มีพุทธพจน์รับรองนะครับ *มโนปุพฺพคมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา* หลวงพ่อทราบดีแต่ที่ถามเพราะต้องการลงใจผมไซ้ใหม่ครับ” ชายหนุ่มรู้เท่าทัน

“อ้าว. นี่วิกโก้ได้ เห็นหนอ แล้วนี่นา ก็ไหนบอกว่าไม่ยอมยกได้ไงล่ะ” ท่านเฝ้ายิ้มๆ

๔๐

ใช้หนี้ไก่

เวลาयर่ง ท่านพระครูปฏิบัติกรรมฐานเสร็จ ยังไม่ทันที่จะแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้สรรพสัตว์ ภาพของไก่ ๒๑ ตัวก็มาปรากฏในนิมิต “วันนี้ท่านต้องตายในรถไฟ ต้องตายแน่ๆ” เจ้าทุกข์ พวกักกล่าวโทษผู้ที่ฆ่าพวกตน

“ทำไมต้องตาย เป็นอะไรตาย” จิต ทำหน้าที่ถาม

“ใช้กรรมนะซี ใส่ตั้งแตกตายเพื่อใช้กรรมที่ฆ่าท้องพวกเรา แล้วควักไส้ออกมาตัดทิ้งไงละ” ภาพที่ปรากฏในมโนทวารตอบ

“ก็ใช่ไปแล้วนี่นา อาตมาใส่เหงำง เกือบตายไปที่หนึ่งแล้ว ยังใช้หนี้พวกท่านไม่หมดอีกหรือ” จิตเจรจาโต้ตอบกับเจ้าทุกข์

“อ้อ. ที่ใช้นั้นนะมันเงินต้น แต่คราวนี้เป็นดอกเบีย้” คือคำตอบ

“กรรมก็ต้องมีดอกเบีย้ด้วยหรือ”

“มีซี ไม่ต้องมาพูดมาก เตรียมตัวตายเถอะ” แล้วภาพนั้นก็หายวับไปโดยไม่รอให้ท่านได้ต่อรอง นี้เราจะต้องตายอีกแล้วหรือ สมภารวัดป่ามะม่วงรำพึงอยู่ในความมืด ไม่เป็นไรนะ ตายเป็นตายทำยังงั้ได้ เราอยากสร้างกรรมทำเวรเอาไว้ ก็ต้องชดใช้ไปตามระเบียบ ท่านคิดปลงๆ จากนั้นจึงแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้สรรพสัตว์ โดยเฉพาะไก่ ๒๑ ตัวที่ท่านทำให้พวกเขาตายโดยรู้เท่าไม่ถึง

การณ์ มิได้มีเจตนาที่จะฆ่าเลยสักนิด

ท่านพระครูออกบิณฑบาตตามปกติ โดยมีเจ้าขาวหิ้วปิ่นโตเดินตามหลัง ส่วนเจ้าแดงทำความสะอาดกุฏิ นางโถออกมาสืบบาตรเป็นคนแรก “โยมโถ วันนี้อาตมาจะเดินทางไปส่งสารวัตรชนที่อำเภอชะอวด ถ้าอาตมาไม่กลับมาอีกโยมก็อย่าทิ้งวัดป่ามะม่วงนะ มีเวลาก็ไปช่วยสอนกรรมฐานให้ญาติโยมเขาบ้าง” ท่านสั่งเสีย

“ทำไมถึงจะไม่กลับมาล่ะ ท่านคิดจะสีกไปแต่งงานกับสาวบักซ์ใต้หรือ หรือว่าจะย้ายไปอยู่วัดทางโน้น” นางโถเฝ้าด้วยคิดว่าท่านพูดเล่น

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง อาตมาคงจะไปไม่ถึงบักซ์ใต้ คงจะต้องตายอยู่ในรถไฟนั่นแหละ เจ้ากรรมนายเวรเขามาทวงเมื่อตอนเข้ามิด” นางโถตกใจนัก รีบกำหนด ตกใจหนอ ตกใจหนอ เป็นการใหญ่

“นี่ท่านพูดจริงหรือพูดเล่นจะ เดียวคนแก่อาย้อิฉันได้หัวใจวายตายกันพอดี” ถามเพื่อความแน่ใจ

“อย่าเพิ่งตาย อย่าเพิ่ง โยมโถไม่เคยก่อกรรมทำเวรมา ยังไม่หัวใจวายตายง่ายๆหรอก เอาละ อาตมาคงบอกได้แค่นี้แหละ ถ้าหากจะไม่ได้พบกันอีกก็ขอถือโอกาสลา อาตมาไปละนะ” แล้วท่านจึงเดินบิณฑบาตต่อไป ปล่อยให้นางโถชะเง้อตามองด้วยความพิศวงสงสัย

กลับจากบิณฑบาต ท่านพระครูเข้าไปล้างมือล้างเท้าในห้องน้ำได้บันได เด็กชายฝาแฝดช่วยกันจัดสำรับเตรียมประเคน บิณฑบาตมือนี้อจะเป็นมือสุดท้ายสำหรับวันนี้และชีวิตนี้ นับแต่ครองผ้ากาสาวะมายี่สิบปีเต็ม เราไม่เคยได้กินอิมนอนหลับ ชีวิตไม่เคยสุขสบายแม้แต่วันเดียว ตายๆเสียได้ก็ดีเหมือนกัน ภิกษุวัยสี่สิบเต็ม

เมื่อวันวานคิดปลงๆ ขณะพิจารณาอาหารตรงหน้า จากนั้นจึงลงมือฉันอย่างมีสติ จิตมิได้หวั่นไหวแม้ความตายกำลังจะมาถึง

เสร็จจากภัตกิจ ท่านบอกเด็กชายคู่แฝดให้มายกสำรับกับข้าวไปกินกัน “กินข้าวแล้วขึ้นไปหาข้าข้างบนด้วย” แล้วจึงขึ้นไปยังชั้นบนเพื่อสะสางการงานที่ยังค้างคั่ง ท่านเขียนจดหมายให้พระมหากษัตริย์รักษาการแทนเจ้าอาวาสไปก่อน จนกว่าทางราชการจะแต่งตั้งเจ้าอาวาสองค์ใหม่มาแทน การใช้จดหมายจะเป็นหลักฐานได้ดีกว่าบอกด้วยวาจา อีกฉบับเป็นจดหมายที่เขียนลาญาติโยมผู้เคยมีอุปการคุณต่อท่าน ย้ำเตือนให้พวกเขาเร่งปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อชีวิตที่ดั่งงามต่อไปในภายภาคหน้า เพราะไม่มีอะไรดีเท่ากรรมฐานอีกแล้ว

“หลวงพ่อมืออะไรจะใช้ผมกับน้องหรือครับ” เด็กชายแดงขึ้นมาเรียนถามหลังจากที่อิ่มข้าวแล้ว

“มีสิ ไม่มีจะสั่งให้ขึ้นมาหรือ แล้วเจ้าขาไปไหนล่ะ”

“ล้างถ้วยชามอยู่หลังกุฏิครับ”

“แล้วเอ็งทำไมไม่ช่วยน้อง กระบวนอุ้งงานล่ะก็ไม่มีใครเกินเอ็ง เอาเปรียบแม้กระทั่งน้องที่คลานตามกันออกมา” ท่านถือโอกาสเทศน์ เจ้าเด็กแฝดคู่นี้แม้จะนิสัยดี หากสติปัญญาไม่จัดว่าฉลาด เป็นลูกเต้าเหล่าใครก็ไม่รู้ เมื่อถูกเทศน์ แฝดพี่จึงลงไปช่วยแฝดน้อง “ไม่รู้หลวงพ่อบอกจริงแต่นมาจากที่ไหน ดูข้าแต่เข้าเลย” เขาบอกน้องชาย

“พูดกินได้ยังไง ท่านเป็นพระต้องพูดว่า ฉัน ถึงจะถูก” เด็กชายขาวแย้ง

“เออวะ ไม่รู้ไปฉันจริงแต่นมาจากไหน ข้าชักสงสัยเสียแล้วสิ” พุดมีเลศนัย

“สงสัยอะไรล่ะ” น้องชายถาม

“สงสัยว่าเราสองคนจะไม่ใช้ลูกท่านนะซี ไม่เห็นรักเราเหมือนพ่อคนอื่น ๆ เขาเลย”

“แปลว่าที่ชาวบ้านเขาพูดกันนะไม่จริงใช่ไหม ที่เขาว่าช้ำกับเอ็งเป็นลูกหลวงพ่อกับแม่ซีนี่”

“ช้ำก็ไม่รู้เหมือนกัน ดูๆไปก็ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นเพราะแม่ซีแต่ละคนดูแก่กว่าท่านอีก แกรมสวยก็ไม่สวย หลวงพ่อกิ่งหนุ่มทิ้งหล่อ จะไปมีอะไรๆกับแม่ซีแก่ๆเขียวหรือ อีอย่างแม่ซีแก่ก็เลี้ยงเราสองคนแบบธรรมดาๆ ไม่เห็นว่าจะรักใครเป็นพิเศษแต่ประการใด อยากรู้ไหมล่ะ ถ้าอยากรู้ก็ลองถามท่านดู กล้าไหม”

“ไม่กล้าหรอก เอ็งอยากรู้ก็ถามเองซี ช้ำกลัวท่านดู” น้องชายปฏิเสธ

“ถ้าอยากรู้จริงๆมันก็ต้องเสี่ยงแหละ เอาyingงี้ไหมล่ะ เรามาเป่าyingดูกัน ใครแพคนนั้นต้องเป็นคนถาม” พี่ชายเสนอเงื่อนไข

“ช้ำก็ไม่กล้าอีกนั่นแหละ ช่างมันเถอะวะ จะเป็นลูกเต้าเหล่าใครก็ช่าง ขอให้กินอิมนอนหลับไปวันๆก็พอ ไม่รู้ก็ไม่เห็นจะเดือดร้อน” การสนทนาของเด็กชายทั้งสองแม่ไม่ดัง หากท่านพระครูก็ได้ยิน เพียงท่านกำหนด ฟังหนอ ก็ได้ยินเรื่องราวทั้งหมด ดังนั้นเมื่อเด็กชายคู่แฝดขึ้นมา จึงถูกถามว่า “อยากรู้หนักหรือไง” เด็กทั้งสองมองหน้ากัน แล้วคนพี่ก็พยักหน้าเป็นเชิงให้คนน้องตอบ หากเด็กชายชายยังคงนั่งนิ่ง เขากลับท่านพระครูเสียยิ่งกว่าหนูกลับแมว “ว่าyingงี้ล่ะ เอ็งสองคนอยากรู้หนักไม่ใช่หรือว่าเป็นลูกใคร”

“ค...ครับ” เด็กชายแดงตอบอ้อมๆแอ้มๆ

“ช้ำไม่รู้หรอก ว่าใครเป็นพ่อเป็นแม่พวกเอ็ง เขาเอาเอ็งมา

ทิ้งไว้หน้าประตูวัดตั้งแต่ยังแบเบาะ ข้ากับเจ้าสาริตไปพบเข้าเลย
เก็บมาให้แม่ซีเลี้ยงไว้ ถ้าข้าไม่ทำยงั้นพวกเอ็งก็ต้องตาย เพราะ
มดขึ้นแล้ว พวกคนใจลามกสกปรกเลยเอาไปลือกันว่าข้ามีลูกกับ
แม่ซี เขาจึงจะเล่นงานข้าอยู่แล้ว คนอย่างข้านะ ถ้าจะมีเมียก็คง
ไม่มาบวชอยู่อย่างนี้หรอก คงสึกออกไปเสียนานแล้ว เรื่องอะไร
จะทำให้พระศาสนาฆราวาสมอง ข้าไม่อยากตกนรกอเวจี” ท่าน
อรรถาธิบาย

“แล้วทำไมหลวงพ่อก็ไม่เล่าความจริงให้เราสองคนฟังล่ะ
ครับ” เด็กชายแดงถามเชิงตัดพ้อ

“ก็ข้ากลัวว่าเอ็งสองคนจะมีปมด้อย แต่ในเมื่อเอ็งรู้จาก
คนอื่นแล้วข้าก็เลยต้องบอกความจริง เพราะที่เอ็งรู้มามันจริงไม่
หมด รู้ไว้ก็ดีแล้ว ข้าขอเตือนเอ็งทั้งสองว่าให้เร่งทำ กรรมฐานใช้
หนี้เจ้ากรรมนายเวรเขาให้หมด มิฉะนั้นเอ็งต้องตายก่อนอายุครบ
สามสิบ เจ้าขาวจะตายก่อน แล้วเจ้าแดงจะตายตาม”

“ทำไมถึงต้องเป็นเช่นนั้นครับ” เด็กชายขาวรู้สึกใจผ่อแผ่
ใครเลยจะอยากตายตั้งแต่อายุน้อย ถึงจะเกิดมาไม่รู้จักพ่อแม่ที่
แท้จริงก็ไม่คิดอยากตาย

“เพราะเอ็งสองคนมีเวรข้อปาณาติบาตติดตัวมาแต่ชาติปาง
ก่อนนะซี จำคำข้าไว้นะ ถ้าไม่เร่งทำกรรมฐานแก้กรรม รับรอง
เอ็งสองคนตายก่อนแก่แน่นอน ที่ข้าต้องบอกพวกเอ็งให้รู้เพราะข้า
ก็ต้องตายเหมือนกัน ตายวันนี้เสียด้วย นี่เจ้ากรรมนายเวรเขา
มาบอกตอนเข้ามิด”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่กลัวตายหรือครับ” แผลดผู้พี่ถาม

“กลัวก็ต้องตาย ไม่กลัวก็ต้องตาย แล้วข้าจะกลัวไปทำไม
คนที่สร้างคุณงามความดีไว้มากเขาจะไม่กลัวตาย เอ็งสองคนรีบ

สร้างความดีกันเข้า เมื่อความตายมาถึงจะได้ไม่ต้องห่วงว่ายังไม่ทัน
ได้สร้างความดีไว้ให้กับโลก เอาละ ไหนๆก็จะได้ไม่ได้อีกกลับมาเห็นหน้า
กันอีก ข้าก็ขอให้เอ็งสองคนจงตั้งใจเรียนหนังสือ ขาดเหลืออะไร
ก็ให้ไปขอได้ที่เจ้าหล่อ ข้ามีแหวนเพชรอยู่วงหนึ่ง จะเอาแหวนเพชร
ให้เจ้าหล่อไว้เป็นค่าเล่าเรียนพวกเอ็ง” ท่านหาวิธีคืนแหวนวงนั้น
ให้แม่ประยงค์ เป็นอันว่ายิ่งปีนหน้าเดียวได้นกสองตัว

“เกิดหลงหล่อโกงเราสองคนล่ะครับ” เด็กชายชาววัดก

“โกงก็ให้เขาโกงไป คิดเสียว่าเอ็งเคยโกงเขาไว้เมื่อชาติก่อน”

“ถ้าชาติก่อนผมไม่เคยโกงเขาไว้ล่ะครับ”

“เขาก็ต้องไปชดใช้เอ็งในชาติหน้า เอาละ ไม่ต้องมาชักใช้
ให้มากเรื่อง จะไปไหนก็ไป เดี่ยวข้าจะต้องไปลาโยมพ่อโยมแม่ข้า”
เด็กชายฝาแฝดพากันลงไปแล้ว สมภารวัดป่ามะม่วงจึงส่งงาน
ต่อกระทิงเสร็จเรียบร้อย

จากวัดป่ามะม่วงถึงตลาดปากบาง ใช้เวลาเดินประมาณสาม
สิบนาที ท่านพระครูไปถึงบ้านโยมบิดาและโยมมารดาเมื่อเวลาบ่าย
คล้อย ทิดพองและแม่จวนดีใจที่พระลูกชายมาเยี่ยม

“ท่านหายไปเสียนาน สงสัยงานคงยุ่ง” แม่จวนทักทายหลัง
จากราบพระลูกชายแล้ว

“จะโยมแม่ อาตมากำลังพัฒนาวัด ต้องพัฒนาทั้งวัดตุและ
จิตใจไปพร้อมๆกัน วัดทรุดโทรมมากหากไม่ซ่อมแซมก็จะมีที่
ที่จะให้พระสงฆ์องค์เจ้าปฏิบัติศาสนกิจ และให้ญาติโยมปฏิบัติธรรม
ตอนนี้มีคนมาเข้ากรรมฐานกันมาก อาตมาก็ต้องต้อนรับขับสู้
เพราะเราเป็นเจ้าของบ้าน อาหารการกินไม่มีก็ต้องหา ไม่มาก็ต้อง
ซื้อ เกิดเป็นสมภารเจ้าวัดนี้หาความสุขไม่ได้เลยจะโยม” ท่านถือ
โอกาสปรับทุกข์

“นี่ขนาดท่านอุทิศตนให้กับพระศาสนาถึงปานนี้ ก็ยังมีพวกที่จิตอกุศลนึกหาว่าร้ายเอา โยมได้ยินได้ฟังแล้วไม่สบายใจเลย” ทิดพองซึ่งนั่งฟังอยู่เอ่ยขึ้น

“อย่าไปใส่ใจเลยโยมพ่อ คนเราเมื่อทำความดีก็ต้องมีอุปสรรค อาตมาถือคติว่า มารไม่มีบารมีไม่เกิด ประเสริฐไม่ได้ คนที่กำลังสร้างบารมีต้องผจญมารด้วยกันทั้งนั้น ถ้าสร้างความชั่วไม่มีมาร คนที่ทำความชั่วจะไม่มีมารมาขัดขวางเพราะเป็นพวกเดียวกับมัน” ท่านพระครูอธิบายให้โยมบิดาฟัง

“โยมดีใจที่ท่านไม่คิดท้อถอย คนบางพวกพอมีอุปสรรคหน่อยก็ไม่สู้เสียแล้ว คงจะจริงอย่างที่ท่านว่า การสร้างความดีต้องมีอุปสรรค เหมือนตอนที่พระพุทธองค์จะตรัสรู้ก็ต้องมีมารมาผจญเฮ้อ. คนเรานี้ไม่ไหวเลยนะท่าน อัจฉาริษาใส่ร้ายป้ายสีกันไม่เว้นแม้กระทั่งพระสงฆ์องค์เจ้า ช่างไม่กลัวบาปกลัวกรรมกันเสียเลย”

“อย่าไปสนใจเขาเลยโยม สนใจตัวเราดีกว่า ใครจะว่าเราดีหรือว่าเราชั่ว ตัวของตัวเราเท่านั้นที่รู้ ถ้าเราชั่วใครจะมาว่าดีอย่างไร เราก็รู้อยู่แก่ใจว่าเราชั่ว”

“จริงจะท่าน ไม่มีใครรู้จักเราดีเท่ากับตัวเราเอง” แม่จวนสนับสนุนคำพูดของพระลูกชาย

“โลกเรานี้มันวุ่นนะท่านนะ นี่โยมก็ได้ยินข่าวไม่ดีมา คนให้ข่าวเป็นพระเสียด้วย ไม่รู้พูดไปแล้วจะทำให้ท่านสะเทือนใจไหม แต่โยมก็อยากพูด เผื่อท่านไม่รู้จะได้รู้” ทิดพองหยั่งเสียงพระลูกชาย

“พูดมาเถอะโยมพ่อ อาตมาฟังได้ทุกเรื่อง ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น คนอย่างอาตมาไม่กลัวแม้กระทั่งความตาย” พูดอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เห็นท่านกล้าหาญเด็ดเดี่ยวอย่างนี้โยมก็เบาใจ คนที่ไม่กลัว

แม้ความตายนั้นย่อมไม่หวั่นไหวกับคำนิทนาบว่าร้ายของผู้ใด โยมได้ยินเรื่องที่เขาคุดใส่ร้ายป้ายสีท่านแล้วรู้สึกไม่สบายใจ เพราะคนที่คุดก็เป็นพระเช่นเดียวกับท่าน ชาวบ้านคุดยังพอฟัง แต่พระคุดนี่มันไม่ไหวนะท่าน คนที่ได้ยินได้ฟังเขาก็ต้องนึกว่าจริง เพราะขนาดพระก็ยังไม่พูด”

“โยมพ่อ” ท่านพระครูเรียกบิดาด้วยน้ำเสียงที่แสดงความเคารพ รู้สึกซาบซึ้งใจที่โยมบิดาห่วงใยท่าน

“โยมพ่อก็ทราบใช่ไหม ว่าในอดีตชาติมาเกลียดพระ เกลียดมาก ๆ แต่แล้วชาติมาก็ต้องมาเป็นพระ โบราณท่านว่าเกลียดสิ่งไหนมักได้สิ่งนั้น ชาติมาเกลียดพระเลยต้องมาเป็นพระ” ท่านยิ้ม

“แล้วเดี๋ยวนี้ท่านเลิกเกลียดพระหรือยัง” แม่จวนถาม

“พระดีชาติมาไม่เกลียดหรอกจะโยมแม่ ส่วนพระไม่ดี ชาติมาก็ไม่เกลียด แต่สงสาร สงสารที่ท่านจะต้องไปตกรอกหมกใหม่ เมื่อก่อนชาติมาเกลียดโยมยายว่านรกไม่มี แต่เดี๋ยวนี้ชาติมารู้แล้วว่านรกสวรรค์มีอยู่ พระไม่ดีต้องตกรอก เพราะการเป็นพระนั้นถ้าดีก็ดีไปเลย คือ ดีกว่าคฤหัสถ์ แต่ถ้าชั่วก็ชั่วไปเลยเหมือนกัน สรุปว่าเป็นพระนั้นตกรอกง่ายกว่าเป็นคฤหัสถ์ พระทุกวันนี้ตกรอกกันมากเหลือเกิน เพราะท่านสักแต่ว่าโกนหัวห่มผ้าเหลือง แต่ไม่ซำระจิต ไม่ลดละกิเลสกันเลย โลกเสียยิ่งกว่าคฤหัสถ์ อัจฉาวิชยากันก็มาก ชาติมาเองก็ถูกเขาอิจฉาวิชา เขากลัวว่าชาติมา จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าคณะอำเภอ ก็เลยถูกรื้อขึ้นมาให้ ชาติมาเสียชื่อเสียง โยมพ่อจำเจ้าเด็กฝาแฝดที่ชาติมาเก็บมาเลี้ยงไว้ในวัดได้ใช่ไหม”

“จำได้ ก็เรื่องนี้แหละที่เขาเอาไปลือกันว่าท่านมีลูกกับแม่ชี ลือกันให้แซ่ดทั้งพระทั้งคฤหัสถ์ โยมฟังแล้วสงสารท่านเหลือ

เกิน” ทิตพองบอกความในใจ

“อย่าเก็บมาคิดให้เปลืองสมองเลยโยม ใครเขาจะว่ายังไง ก็ช่างเขา ถ้าเราเก็บมาคิดก็คงไม่ต้องทำอะไร อาตมาไม่สนใจ ใครจะนิินทาวาร้ายก็ช่าง ที่อยู่มาได้ทุกวันนี้เพราะยึดมั่นในคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **พหุชนหิตาย พหุชนสุขาย โลกานุกมปาย** ต้องยึดประโยชน์และความสุขของมหาชน ต้องสงเคราะห์ชาวโลก นี่คือน้ำใจของพระสงฆ์ พระไม่ได้มีหน้าที่มานั่งจับผิดหรือนินทาวาร้ายผู้อื่น เอาละ เรายุดิเรื่องนี้กันได้แล้ว ที่อาตมา มาในวันนี้ก็เพื่อจะขอลาและขออโหสิกรรมต่อโยมพ่อโยมแม่”

“ท่านจะลาไปไหนแล้วทำไมไม่ต้องขออโหสิกรรม พุดยังกับว่าจะไม่กลับมาอีกอย่างนั้นแหละ” แม่จวนรู้สึกใจคอไม่ดี

“อาตมาคงไม่ได้กลับมาอีก โยมแม่ยังจำได้ใช่ไหมที่อาตมา ตอนไก่อ แล้วมันก็พากันตายยกเล้า อาตมาถูกโยมแม่อวยชัยให้พรอยู่หลายวัน”

“จำได้ซี ก็ท่านชนโยมก็เลยต้องสั่งสอน”

“นั่นแหละ ไก่อพวกนั้นเขาตามมาทวงหนี้แล้ว เขาบอกว่าวันนี้อาตมาต้องตายในรถไฟ อาตมากำลังจะเดินทางไปส่งสารวัตรชนที่อำเภอชะอวด”

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็ไม่ต้องไปซี”

“ไม่ไปไม่ได้หรอกโยม อาตมารับปากเขาแล้วก็ต้องไปไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น คนเราถ้าจะต้องตาย อยู่ที่ไหนก็ต้องตายอยู่ดี ไม่มีใครหนีพญามัจจุราชไปได้”

“แต่โยมยังไม่อยากให้ท่านตาย ท่านอายุยังน้อย แล้วก็เป็นคนดี ทำคุณประโยชน์ให้กับชาติและพระศาสนา ทำไมท่านถึงไม่เอาอย่างโยมยาย โยมยายอายุตั้งเกือบร้อยถึงตาย”

“โยมก็พูดเป็นลิกไปได้ คนเราทำกรรมมาไม่เหมือนกัน โยมยายเขาไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิต พระพุทธองค์ตรัสสอนว่าคนที่ไม่ฆ่าสัตว์ย่อมได้อานิสงส์คืออายุยืน ส่วนคนที่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จะอายุสั้น มันก็เป็นไปตามหลักกรรม อาตมาไม่ฝืนหลักกรรมหรอก จะโยม เรื่องตายเรื่องเกิดเป็นของธรรมดาโลก ตายแล้วก็ต้องเกิด เกิดแล้วก็ต้องตายเป็นวัฏจักรอยู่อย่างนี้ ชาตินี้หน้าอาตมาตั้งใจว่าจะไม่ขอมาเกิดในโลกมนุษย์อีก มนุษย์มีแต่ขี้เกียจ ขี้โกง ขี้ฉ้อฉล ขี้ริษยา จึงฉ้อฉลริษยากันไม่พัก อาตมาขอไปให้ไกลร้อยโยชน์พันโยชน์ โยมหมั่นทำกรรมฐานนะ จะได้ไม่ต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์อีก” ท่านแนะนำประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ให้กำเนิด ทิดพองรีบรับว่า

“โยมก็ตั้งใจไว้อย่างนั้นเหมือนกัน เอาละ ไหนๆท่านก็จะไปจากโลกมนุษย์แล้ว โยมก็ขอให้ท่านไปได้ ให้ได้ไปเกิดในสวรรค์ ชั้นดุสิตที่นักปราชญ์ราชบัณฑิตเขาอยู่กัน ให้ได้ประพาศธรรมสัมมาปฏิบัติจนสามารถบรรลुพระนิพพาน ข้ามพ้นวัฏสงสารโดยเร็ว เทอญ” ทิดพองอวยชัยให้พรพระลูกชาย

“เจริญพร อาตมาจะไม่ลืมพระคุณของโยมทั้งสอง พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า มารดาบิดาเป็นพระอรหันต์ของบุตร วันนี้อาตมาจะขอกราบพระอรหันต์เป็นครั้งสุดท้าย ขอพระอรหันต์จงอยู่เย็นเป็นสุข นิราศร้างห่างทุกซ่ทุกทิวาราตรีกาลเทอญ” ท่านกราบโยมบิดาและโยมมารดาสามครั้ง แล้วจึงเดินทางกลับวัด กระนั้นก็ยังทันได้เห็นหน้าตาของแม่จวน ท่านรู้ว่าโยมมารดาแม่จะทำใจได้ หากก็กลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้ น้ำตากับผู้หญิงเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออกมา แต่ไหนแต่ไรแล้ว เราโชคดีที่ไม่ได้เกิดมาเป็นผู้หญิง ว่าที่จริงแล้วจะเป็นหญิงหรือชายก็ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น คำคั้นนี้ชายที่ชื่อเจริญ จรูญรัตน์ จะต้องตายเพื่อใช้หนี้ไก่อ...

๔๑

รถไฟยังต้องรอ

เมื่อท่านพระครูกลับถึงวัดก็พบนายหล่อรออยู่แล้ว มีเด็กชายฝาแฝดนั่งคุยอยู่ด้วย นับเป็นเรื่องแปลกประหลาดสำหรับท่าน เพราะปกติแล้วเด็กทั้งสองจะห่วนเล่นและไม่นำพาต่อผู้ใด คงจะฝากเนื้อฝากตัวกับเจ้าหล่อมั้ง รู้แล้วว่าเราเป็นที่พึ่งให้ไม่ได้อีกต่อไป

ทันทีที่ท่านก้าวเข้ามาในกุฏิ สามแม่ประยงค์ก็วิ่งเข้ามากราบแทบเท้า พุดละล่ำละลักว่า “หลวงพี่อย่าไปเลยนะครั้น เป็นตายยังไม้มกก็ไม่ยอมให้หลวงพี่ไป”

“ใครบอกเอ็งล่ะว่าข้าจะไปเลย ข้าจะไปนครศรีธรรมราชต่างหาก” สมภารวัยสี่สิบยังมีแก้มใจพุดยั่วเย้าทั้งที่เวลาและโอกาสไม่อำนวย ท่าน รู้ ว่านายหล่อจะมาหา เพียงท่านนึกอยากให้เขามาเขาก็ต้องมา

“จะไปไหนหมกก็ไม่ให้ไปทั้งนั้น ผมไม่ยอมให้หลวงพี่มรณภาพ ไม่มีหลวงพี่เสียแล้วผมจะหันหน้าไปพึ่งใคร” หนุ่มใหญ่บอกกล่าว

“อ้อ. นี่เอ็งห่วนตัวเองหรือหรือ นึกว่าห่วนข้า”

“ห่วนทั้งตัวเองทั้งหลวงพี่นั่นแหละ แล้วก็ห่วนญาติโยมด้วย ไม่มีหลวงพี่พวกเขาจะไปพึ่งใคร”

“พึ่งตัวเองซิ พระพุทธองค์ทรงสอนให้พึ่งตัวเอง อดุดา หิ

อดุดโน นาโถ โก หิ นาโถ ปโร สียา - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน
บุคคลอื่นใครเล่าจักเป็นที่พึ่งได้ จำไว้”

“ครับ ผมจะจำไว้จนกว่าจะล้ม แต่เป็นตายยังไงผมก็จะไม่
ยอมให้หลวงพี่ไปนครศรีธรรมราช” พุดเสียงหนักแน่น

“จั้นหรือ ข้าก็จะพุดอย่างเอ็งพุดนั่นแหละ ว่า เป็นตายยัง
ไงข้าก็ต้องไปนครศรีธรรมราช มาลองดูซิว่าระหว่างเอ็งกับข้าใคร
จะแน่กว่ากัน” คนเป็นพระทำท่าย

“ผมมิบังอาจแข่งบารมีกับหลวงพี่หรอกครับ เอาเถอะใน
เมื่อหลวงพี่จะไปก็ช่าง แต่ผมไม่ไปส่งหรอกนะเพราะผมไม่อยากให้
หลวงพี่ไป” เขาคิดว่าท่านพระครูจะให้เขาไปส่ง

“ข้อนั้นข้ารู้ แต่เอ็งไม่ต้องห่วง ข้าว่าจ้างรถนายอยู่ไว้เรียบ
ร้อยแล้ว” คำบอกกล่าวของท่านทำให้เด็กชายแดงนึ้กขึ้นได้ จึง
กราบเรียนว่า “หลวงพ่อครับ ผมลืมนบอกหลวงพ่อ เมื่อเข้าตอน
หลวงพ่อไปบิณฑบาต ลุงอู๋เขามาหา และสั่งผมให้บอกหลวงพ่อว่า
เขาไปส่งหลวงพ่อไม่ได้ เมื่อคืนเขาฝันว่ารถคว่ำคอหักตาย เลยกลับ
ไม่กล้าไป”

“อีกแล้วหรือ เจ้าหมอนี่ทำให้ข้าเสียการเสีงานมาหลาย
ครั้งแล้ว ทำไมเอ็งไม่บอกข้าเสียตั้งแต่ตอนเช้า จะได้ไปว่าจ้างคนอื่น
แทน” ท่านเล่นงานแปดพี่

“ผมลืมนครับ” เด็กชายสารภาพเสียงอ่อย หน้าจ้อยดูน่า
สงสาร

“ผมไม่รับจ้างใคร จะให้เท่าไรก็ไม่รับ” นายหล่อพุดลอยๆ
คิดว่าอย่างไรเสียเขาก็จะไม่ยอมให้ท่านไป

“ขึ้นไปคุยกันข้างบนดีกว่า ข้ายื่นจนเมื่อยขาแล้ว ไม่ได้นั่ง
พุดอย่างเอ็งนี่” พุดจบจึงเดินนำเขาไปยังชั้นบน แวะล้างเท้าที่

ห้องน้ำได้บันไดก่อนที่จะขึ้น นายหล่อจึงต้องทำตาม

ท่านพระครูหยิบของสิ่งหนึ่งออกมาจากย่ามส่งให้เขา

“ช่วยเอาสิ่งนี้ไปขายนำเงินมาส่งเสียเจ้าคุณแผ่นดินหนังสือด้วย จะขายให้คนอื่นหรือจะซื้อไว้เองก็ตามใจ” นายหล่อรับได้จากมือท่านแล้วแก้ออกเพื่อดูสิ่งที่อยู่ในนั้น

“นี่มันแหวนเพชรนี่นา ไอ้โฮ สวยเสียด้วย ของจริงหรือของปลอมครับหลวงพี่”

“จริงหรือปลอมก็ลองไปตามร้านเพชรเขาดู ข้าไม่ใช่เสียร้านขายเพชรจะได้รู้”

“แล้วหลวงพี่เอามาจากไหนครับ”

“มีคนอื่นให้ไว้นานแล้ว เอ็งไม่ต้องมาซักไซ้ไล่เลียง เอาละ ข้าฝากดูแลเจ้าชวกับเจ้าแดงด้วย หมั่นมาดูมันบ้าง นี่ข้าก็บอกให้มันขยันทำกรรมฐานเพราะดูหน้าแล้วอายุไม่ยืนทั้งคู่นั้นแหละ คนที่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิตจะอายุสั้น อย่างข้านี้ไง วันนี้ต้องตายแล้ว ถ้าเอ็งอยากอายุยืนก็ต้องงดเว้นการทำชีวิตให้ตกล่วง ภาษาพระเรียกว่าละปาณาติบาต” คราวนี้ท่านพูดเป็นการเป็นงาน

“อย่างหลวงพี่ผมพอจะเข้าใจเพราะหลวงพี่เคยเล่าให้ผมฟังแล้วว่า ได้สร้างวีรกรรมไว้มากสมัยเด็กๆ กรรมก็เลยตามมาทันตอนโต แต่เจ้าสองคนผมไม่เห็นว่ามันจะสร้างกรรมทำเวรให้กับใครทำไมถึงจะต้องมารับกรรม ไม่ยุติธรรมเลยนะครับ” นายหล่อพูดเป็นการเป็นงานเช่นกัน

“ยุติธรรมซิ ถ้ากรรมไม่ยุติธรรมเสียแล้ว โลกจะมีอะไรยุติธรรมล่ะ ที่เจ้าแดงกับเจ้าชวจะต้องตายก่อนถึงวัยอันสมควรก็เพราะมีกรรมข้อปาณาติบาตติดตัวมาแต่ชาติปางก่อน เหมือนคนที่มึนนี้สินติดตัวมาจากชาติที่แล้ว ถึงชาตินี้ยังไม่เคยยืมเงินใคร

แต่ก็มีหนี่งเฝ้าติดตัวมาให้ต้องชดใช้”

“ชาติก่อนผมมองไม่เห็น เห็นแต่ชาตินี้ ก็เลยไม่อาจจะเชื่อเรื่องกรรมเก่า เพราะมันพิสูจน์ไม่ได้”

“ที่เอ็งพูดมานั้นจัดเข้ามิจฉาภิภูฏิเลยนะ อันตรายมากรู้ไหม พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า ผู้ที่มีความเห็นผิดนั้นมันรกเป็นที่ไป”

“แค่เห็นผิดก็ต้องตกนรกด้วยหรือครับ ผมยังไม่ทันได้ทำความชั่วนี้ครับ” สามิแม่ประยงค์รู้สึกกังวล

“แต่พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า ผู้เป็นมิจฉาภิภูฏิแล้วไม่ทำชั่วนั้นไม่มี ก็แปลว่าคนที่เห็นผิดต้องทำชั้วทุกคน เมื่อเขาทำชั้วจึงมีนรกเป็นที่ไป เอาละเอ็งไม่ต้องมาเถียงข้า ข้าไม่มีเวลาเถียงกับใครอีกแล้ว ต้องเตรียมตัวเข้ากรุงเทพฯ”

“แล้วหลวงพี่จะไปยังใง” ถามอย่างอดเป็นห่วงเสียมิได้

“ไปยังใงก็เรื่องของข้า ในเมื่อเอ็งแล้งน้ำใจไม่ยอมไปส่ง ข้าก็จะหาทางไปจนได้นั้นแหละ”

“หลวงพี่จะเหาะไปหรือครับ ผมรู้ว่าหลวงพี่นะทำอะไรได้ทุกอย่าง นึกอยากจะเหาะก็สามารถเหาะได้” เขาพูดอย่างเชื่อมั่นว่าท่านทำได้จริง

“ข้าไม่ต้องการอวดอุตริมนุสสรรม ตั้งแต่บวชมายังไม่เคยประพาศิติดพระวินัย เรื่องอะไรจะมาผิดเอาตอนตาย” ท่านนึกถึงปรอทก้อนนั้นอันเป็นสมบัติตกทอดมาจากโยมมาย ที่หลวงพ่อช่างทำพิธีหุงมันขึ้นเพื่อจะอมแล้วเหาะไปส่งแขกที่ป่าหิมพานต์ หากท่านเจริญเตโชกสิณจนปรอทหวิดแล้วจึงอมก็จะสามารถเหาะได้ แต่ท่านจะไม่ทำ เพราะพระพุทธองค์ทรงสอนสาวกมิให้ยึดติดในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ เพราะจะทำให้มัวเมาหลงเพลินจนลืมจุดหมายที่แท้จริงของชีวิต

“หลวงพี่ครับ ผมขอไปด้วยได้ไหม ผมอยากไปรับใช้
ใกล้ชิดหลวงพี่ในวาระสุดท้าย” เขาขออนุญาต

“ได้ ข้าให้เอ็งไปด้วยจนถึงหัวลำโพง เอ็งจะได้รับใช้ใกล้ชิด
ข้าอย่างแน่นอน” ท่านถือโอกาสไหว้วาน

“ผมหมายถึงไปนครศรีธรรมราชครับ”

“ไม่ได้หรอก เพราะเอ็งยังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบ เอาละ
ถ้าเอ็งนับถือข้าจริงก็ไปส่งที่สถานีหัวลำโพง ถ้าไม่นับถือก็ไม่ว่ากัน
ข้าจะต้องรีบแล้ว ไม่มีเวลามาต่อล้อต่อเถียงกับเอ็งอีกต่อไป”

“ครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะไปส่งที่หัวลำโพง ให้เจ้าชวากับ
เจ้าแดงนั่งไปด้วย จะได้เป็นเพื่อนกันตอนชากลับ”

“งั้นก็ตามใจ เอ็งไปตกลงกันเอาเองก็แล้วกัน”

“ครับ ผมจะลงไปบอกมันแล้วรออยู่ข้างล่าง หลวงพี่จะได้
สร่งน้ำแล้วแต่งองค์ทรงเครื่อง” เขากราบสามครั้งแล้วจึงลงไป
ข้างล่างเพื่อบอกกล่าวเจ้าคู่แฝด

เจ้าชวากับเจ้าแดงดีใจจนเนื้อเต้นที่จะได้ไปบางกอก นึกรัก
นายหล่อราวกับเขาเป็นพ่อบังเกิดเกล้า สัญชาติญาณการอยู่รอด
ทำให้เกิดความรู้สึกเช่นนั้น

บ่ายสามโมงครึ่ง นายหล่อจึงได้ฤกษ์ออกรถ ท่านพระครู
นั่งหน้าคู่กับเขา ส่วนเด็กชายคู่แฝดนั่งหลัง สามแม่ประยงค์รู้สึก
สับสน มิรู้ว่าสิ่งที่ตนทำอยู่ในขณะนี้จะได้บุญหรือเป็นบาปกันแน่ เขา
มาส่งท่านด้วยต้องการรับใช้ใกล้ชิด สิ่งนี้เป็นบุญ แต่เมื่อรู้ว่าท่าน
จะต้องมรณภาพก็เท่ากับเขาส่งท่านไปตายและเขาก็จะได้บาป

สาธุ ขอให้ท่านปลอดภัยและได้กลับสู่วัดป่ามะม่วงอีกครั้ง
เราจะได้ไม่บาป หนุ่มใหญ่ภาวนา

“ทำไม่ถึงนั่งนิ่งยังงั้น มีอะไรจะสั่งเสียก็สั่งๆเสีย เตียวจะไม่

ได้เห็นกันอีกแล้ว ถ้าคิดว่าจะไปคุยกันต่อในชาติหน้าข้าก็เสียใจด้วย เพราะข้าจะไม่ขอเกิดมาเป็นมนุษย์อีกแล้ว” ท่านพระครูเริ่มตัน ยั่วเย้า นายหล่อมิใส่ใจ หากพูดเป็นการเป็นงานว่า

“หลวงพี่เป็นพยานนะครับ ผมนายหล่อมิขอตั้งจิตอธิษฐาน และบนบานศาลกล่าวต่อเทพให้เทวดาลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ในสากลโลกว่า ถ้าหลวงพี่ของผมกลับมาในลักษณะยังมีลมหายใจ ผมจะบวชหนึ่งพรรษาเป็นการแก้บน แต่ถ้าหลวงพี่เป็นศพกลับมา นอกจากไม่บวชแล้วผมก็จะไม่นับถือพระอีกเลยจนตลอดชีวิต”

“มิจฉาทิฏฐิอีกแล้วนะเอ็ง จะคิดจะพูดอะไรก็ให้ไกล ๆ จากนรกหน่อยไม่ได้หรือ นี่ข้าเตือนด้วยความหวังดีนะ” ท่านพระครูพูดเสียงตำหนิ ด้วยไม่ต้องการให้เขาเกิดความเห็นผิด

“มิจฉาทิฏฐิตรงไหนครับ” เขาไม่เข้าใจ

“ตรงที่เอ็งจะไม่นับถือพระนะซี เอ็งรู้ไหม ตอนก่อนบวช ข้าเกลียดพระยิ่งกว่าอะไร คิดว่าพระเลวเหมือนกันหมด แค่เห็นพระ ไม่ได้เพียงบางรูปข้าก็ไปเหมาว่าท่านเลวหมด มาบวชแล้วถึงได้รู้ว่า พระดี ๆ ก็ยังมีอีกมาก เพราะฉะนั้นเอ็งต้องรู้จักแยกแยะ ถอนคำพูดเสีย”

“ครับ ถอนก็ถอน คนอย่างผมกลายเป็นเหมือนกัน ใช่ว่าไม่กลัว”

“งั้นหรือ ข้านึกว่าคนอย่างเอ็งกลัวไม่เป็นเสียอีก” ท่านเริ่ม ยั่ว

“แหม! หลวงพี่ละก็ เห็นผมเป็นคนโง่เขลาเบาปัญญาไป ได้” หนุ่มใหญ่ตัดพ้อ แล้วจึงพูดต่ออีกว่า “จริงๆนะครับหลวงพี่ ถ้าหลวงพี่กลับมาวัดป่ามะม่วงอย่างปลอดภัย ผมจะยอมโกนหัวบวชหนึ่งพรรษา”

“ถึงขนาดนั้นเขียวหรือ แต่เ็งก็ต้องรักษาสุขภาพจะนา อย่าให้เหมือนนายอยู่ซึ่งขาดูหน้าแล้วคงต้องรดคว่ำตายสักวัน ถ้าไม่ยอมบวชมีหวังต้องตายอย่างแน่นอนเพราะเสียสุขภาพ”

“แกเสียสุขภาพจะเรื่องอะไรหรือครับ”

“ก็เรื่องบวชนี่แหละ เขาเคยประสบอุบัติเหตุทางเรือ กำลังจะจมน้ำตายก็ตั้งจิตอธิษฐานว่าเขาเป็นห่วงแม่และเมีย ตอนนั้นเมียกำลังตั้งท้องลูกคนแรก เลยบ่นว่าถ้ารอดตายจะบวชหนึ่งพรรษา ก็ปรากฏว่ารอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ทั้งที่คนอื่น ๆพากันจมน้ำตายหมด แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ยังไม่ยอมบวชกับน กระทั่งยมบาลมาเข้าฝันและพูดว่าถ้าไม่บวชจะต้องรดคว่ำคอหักตาย เขาก็เลยกลัว แต่ก็ยังไม่ยอมบวช วันไหนฝันร้ายจะไม่ยอมขับรถไม่ว่าจะตกปากรับคำกับใครไว้เขาก็ไม่ยอมไปทั้งนั้น ข้าเตือนหลายครั้งแล้วว่าให้บวชก็ยังไม่ยอมบวช ก็เลยไม่รู้จะช่วยยังไง กรรมของใครก็ของคนนั้น” ท่านเล่าเรื่องของนายอุให้นายหล่อฟัง

“แต่สำหรับผมไม่ทำอย่างนั้นแน่ เพราะผมเป็นคนรักสุขภาพ พุดไว้อย่างไรก็ต้องทำอย่างนั้น จะไม่ยอมให้เสียชื่อนายหล่อที่มีพ่อชื่อนายเหลา” หนุ่มใหญ่รู้สึกผ่อนคลายและเกิดความเชื่อมั่นอย่างประหลาดว่าหลวงพี่ของเขาจะต้องรอดกลับมา นึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น ที่ท่านตกลงไปในเหวพร้อมกับรถของเขา ไม่น่าที่จะรอดก็รอดมาได้ อย่างน่าอัศจรรย์ อย่างไรก็ตามเสียท่านก็จะไม่มรณภาพ เขามั่นใจเช่นนั้น

เมื่อรถแล่นมาถึงรังสิตก็ติดเป็นขบวนยาวเหยียด นายหล่อเห็นผิดสังเกตจึงสั่งเด็กชายฝาแฝดให้ไปสอดแนม สักพักเด็กทั้งสองก็มารายงานว่า “รถชนกันครับ คนตายคนเจ็บนอนกันเกลื่อนถนนเลย” เด็กชายทำท่าสยดสยอง

“แยละซี แล้วข้าจะไปทันรถไฟหรือ” ท่านพระครูวิตก

“สาธุ ขอให้หลวงพ่อดรถจะได้ไม่ต้องไป” คฤหัสถ์ยกมือขึ้นสาธุ บรรพชิตไม่พูดว่าอะไร หากนั่งขัดสมาธิ ตั้งจิตแน่วแน่ แล้วจึงแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์ไม่มีประมาณ พร้อมอธิษฐานขอให้ท่านไปทันรถไฟในค่ำวันนี้ อีกประมาณหนึ่งชั่วโมงก็จะได้เวลารถไฟออกจากสถานีหัวลำโพง อย่างไรก็ตามเสียท่านก็จะไม่ตกรถ นายหล่อจะชนะพระครูเจริญไปไม่ได้

เวลาหกโมงเย็น รถไฟขบวนกรุงเทพฯ - นครศรีธรรมราช กำลังจะออกจากสถานีก็เกิดเครื่องขัดข้องกะทันหัน ทำให้รถวิ่งไม่ได้ พนักงานขับรถและช่างเครื่องต่างช่วยกันค้นหาสาเหตุ แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ ในที่สุดจึงพากันนั่งกอดเข่าเจ้าจุกเพราะมีรูจะทำประการใด

พันตำรวจโท ชน อินทนา รู้สึกกังวลที่ไม่เห็นท่านพระครูมา เขาไม่คิดว่าท่านจะเปลี่ยนใจเพราะท่านเป็นคนรักษาสัจจะ เมื่อได้เวลารถออกเขาก็ยิ่งกังวลมากขึ้น ครั้นได้ยินประกาศว่ารถไฟเสียเวลาก็รู้สึกใจชื้นและมีความหวังที่จะรอดต่อไป

“ป่านนี้ทำไมหลวงพ่อก็ยังไม่มา หรือว่าท่านเกิดอาพาธหนักจนมาไม่ไหว” คุณนายเฉลารัตน์ปรารภกับสามีด้วยท่าทางกังวลไม่แพ้กัน

“นั่นซี พ่อก็เป็นห่วงท่านแต่ก็มั่นใจว่าท่านต้องมา” นายตำรวจบอกภรรยาซึ่งอายุอ่อนกว่าเขาหนึ่งรอบ

“หนูก็มั่นใจว่าท่านต้องมา นอกจากจะอาพาธจนมาไม่ไหวเท่านั้น นี่ก็เลยเวลาไปตั้งสืบนาคีแล้ว”

“เป็นไปได้อีกไหมว่าที่รถไฟเสียเวลาเพราะหลวงพ่ของท่านดลบันดาลให้เป็นไป”

“หนูก็คิดอยู่เหมือนกัน หลวงพ่อท่านมีบุญญาธิการ นึกคิดในสิ่งใดก็สมความปรารถนาในสิ่งนั้น” —

“นี่ถ้าพ่อไม่ได้ประสบมากับตัวเองก็คงไม่เชื่อ นั่นไง ท่านเดินมานั้นแล้ว” เขาพูดอย่างยินดีพลางชวนภรรยาออกไปรับขณะนั้นเลยเวลารถออกไป ๒๐ นาที

“พอดีเกิดอุบัติเหตุรถชนกัน นึกว่าจะมาไม่ทันเสียแล้ว” ท่านบอกศิษย์วัยใกล้ห้าสิบ นายหล่อกับเด็กชายคู่แฝดทำความเคารพนายตำรวจ

“บังเอิญรถไฟเสียเวลา ผมกับคุณเฉลารัตน์กำลังสงสัยว่าเป็นการดลบันดาลของหลวงพ่อ”

“เห็นอาตมาเป็นเทพไปแล้วหรือไง” ท่านถามยิ้มๆ

“ดิฉันเห็นหลวงพ่อเป็นยิ่งกว่าเทพอีกค่ะ” คุณนายเฉลารัตน์ว่า

“หลวงพ่อครับ ผมถามจริงๆเถอะ ที่รถไฟเสียเวลานี้เพราะหลวงพ่อใช่ไหมครับ” นายตำรวจถามตรงไปตรงมา

“ไม่รู้ซี อาตมาแค่แม่เมตตาแล้วก็อธิษฐานขอให้ทันรถไฟ” ท่านพระครูตอบเลียงๆ เพราะถ้ายอมรับก็จะเป็นการอวดอุตริมนุสสธรรม แต่ถ้าปฏิเสธก็จะเข้าข่าย มุสาวาท

“แสดงว่าที่เราสงสัยนั้นไม่ผิด” ภรรยานายตำรวจพูดยิ้มๆ

“นิมนต์ขึ้นรถเถอะครับ ผมจองตั๋วรถนอนชั้นหนึ่งให้ท่าน ส่วนผมไปรถนอนชั้นสองซึ่งอยู่คนละโบกี้ แต่ผมจะให้จำบำรุงกับคุณเฉลารัตน์อยู่โบกี้เดียวกับท่าน เพื่อจะได้คอยรับใช้”

“เอาละเอ็งพากันกลับได้แล้ว ขอบใจนะที่มาส่งข้า” ท่านพูดกับนายหล่และเด็กชายฝาแฝด

“ท่านครับ ผมฝากดูแลหลวงพี่ด้วย” นายหล่ฝากฝัง

หลวงพี่ รู้สึกใจหายจนอยากร้องไห้ เด็กฝาแฝดตาแดงๆด้วยรู้ว่า
ว่าจะไม่ได้พบหลวงพี่อีกต่อไป คนทั้งสามจึงจากท่านมาด้วยหัวใจ
หดหู่ ครั้นเดินมาถึงรถ นายหล่อจึงถามขึ้นว่า “เอ็งสองคนอยาก
เที่ยวบางกอกไหม คินนี่เราค้างที่นี่ก็แล้วกัน เตียวซ่าจะพาไปพัก
โรงแรมแถวนี้แหละ พรุ่งนี้เช้าจะพาไปเที่ยวสนามหลวง”

“ดีจังเลย” เด็กชายทั้งสองพูดขึ้นพร้อมกัน

“เอ็งสองคนรู้ไหมว่าทำไมเข้าถึงไม่ยากกลับตอนกลาง
คืน”

“เพราะลุงอยากให้ผมกับน้องได้เที่ยวบางกอกใช่ไหมครับ”

เด็กชายแดงตอบและถามในเวลาเดียวกัน

“ถูกแล้ว” สามี่แม่ประยงค์โกหกหน้าตาเฉย เหตุผลที่แท้
จริงที่ทำให้เขาไม่กล้าขับรถกลับในยามค่ำคืนก็คือเขากลัวผี ได้ยิน
มาว่าผีตายโหงนั้นดุอย่าบอกใคร ภาพคนนอนตายเคลื่อนถนนยัง
ตราตรึงอยู่ในหัวใจ เขากลัวผีหลอก ยิ่งเป็นผีตายโหงด้วยแล้ว
ขอไกลร้อยโยชน์พันโยชน์เลยเชียวนะ

๔๒

ไล่ตั้งเตก

เห็นพระภิกษุรูปหนึ่งเพิ่งมาถึงและขึ้นไปบนรถเรียบร้อยพนักงานขับรถก็ลองสตาร์ทเครื่องดูอีกครั้ง ผลปรากฏว่าเครื่องจักรทำงานตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“แปลกนะครับพชร. พอพระรูปนั้นมาเครื่องก็ทำงาน หรือว่าที่เสียเพราะต้องการจะรอกท่าน” ช่างเครื่องพูดกับพนักงานขับรถ
“ผมเองก็งงอยู่เหมือนกัน ทำไมเหตุการณ์มันมาประจวบกันพอดีพอดี หรือว่าพระรูปนั้นท่านใช้เวทมนต์มาบันดาลให้เป็นไป”

“เหลวไหลน่า คุณนี่พูดอะไรไม่เป็นวิทยาศาสตร์เลย รีบออกรถเถอะ เลยเวลามาเยี่ยมญาติแล้ว” จากนั้นม้าเหล็กก็เคลื่อนตัวออกจากชานชาลาสถานีอย่างช้า ๆ แล้วค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้นตามลำดับ ท่ามกลางความโล่งอกโล่งใจของบรรดาผู้โดยสาร

รถไฟแล่นไปได้สักครู่ คุณนายเจนารัตน์ก็จัดการชงชา มาถวายท่านพระครูและตามด้วยน้ำปานะ ภรรยาสารวัตรชนเป็นกุลสตรีที่เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติของความเป็นแม่บ้านแม่เรือน เมื่อรู้ว่าจะมีพระภิกษุร่วมเดินทางไปด้วย จึงจัดเตรียมสิ่งของที่จำเป็นต้องใช้ระหว่างการเดินทางเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ท่าน

“นิมนต์หลวงพ่อดฉันน้ำปานะครับ” จำบำรุงนิมนต์เมื่อเห็น

ท่านรับพระเคนแต่ยังมีได้ฉัน ท่านพระครูจึงยกแก้วน้ำปานะขึ้นดื่มอย่างเสียมมิได้ เมื่อน้ำตกถึงท้องก็เกิดอาการปวดตรงบริเวณท้องน้อยอย่างรุนแรง จนท่านต้องค้อมหลังลงเพื่อให้อาการปวดทุเลา ทว่าอิริยาบถเช่นนั้นก็มีได้ช่วยให้อาการปวดเบาบางลงแม้แต่น้อย ท่านขบขรามแน่น พยายามข่มทุกขเวทนาเอาไว้ว่า จำสืบทำรวจเห็นอาการผิดปกติเช่นนั้น จึงเรียนถามว่า

“หลวงพ่อบเป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“อาตมาปวดท้อง ไล่ตั้งแตกแล้ว” ท่านกัณฑ์ตอบ คุณนายเฉลารัตน์เห็นเช่นนั้นก็ตกใจ รีบหายาหม่องมาส่งให้ลูกน้องของสามี บอกเขาว่า “ช่วยเอายาหม่องทาที่ท้องให้ท่านหน่อย เพื่อจะช่วยบรรเทาอาการปวด” จำบารุงจึงเลิกจิวรของท่านขึ้น สิ่งที่เขาเห็นคือบริเวณท้องของท่านมีสีเขียวคล้ำ เขียวขึ้นไปเกือบถึงหน้าอก เมื่อเขาป้ายยาหม่องลงไป ท่านถึงกับสะดุ้ง รีบบอกเขาว่า “ไม่ไหวแล้ว ไม่ต้องทา ไม่ต้อง นีมันก็ปวดที่สุดแล้ว พอมือโยมไปถูกมันก็ปวดหนักเข้าไปอีก เรียกว่าที่ปวดของที่สุดเลยละ” ท่านพยายามอธิบายออกมาเป็นคำพูด

“แยะแล้ว นี่เราจะทำยังไงกันดี” คุณนายเฉลารัตน์แสดงอาการวิตก รู้สึกเสียใจที่พาท่านมาตกระกำลำบาก

“นำท่านส่งโรงพยาบาลตีใหม่ครับ รถจอดสถานีไหนก็ลงกันเลย” จำสืบทำรวจออกความเห็น

“ถ้าเช่นนั้นจำช่วยไปตามท่านसारวัตร์มาด่วน เรียนท่านว่าหลวงพ่อบอาหารหนัก” เธอออกคำสั่ง เพราะในโบกั้นนั้นนอกจากท่านพระครู จำบารุง และตัวเธอแล้ว ก็ไม่มีคนรู้จักอีกเลย การจะขอความช่วยเหลือจากคนไม่รู้จักกันคงทำได้ยาก ยิ่งผู้โดยสารที่เป็นฝรั่งด้วยแล้ว แค่จะพูดจากันก็คงไม่รู้เรื่อง เมื่อจำสืบทำรวจ

เดินไปตามสารวัตรชนยังตู่รอนอนชั้นสอง คุณนายเฉลารัตน์เฝ้า
 คุกอาการของท่านพระครูด้วยความเป็นห่วง สักพักท่านก็เกิดอาการ
 บั่นป่วนในท้อง จึงขึ้นไปทีกระโถน ภรรยานายตำรวจจึงหยิบกระโถน
 ไปรองใกล้ๆปากท่าน ในทันทีนั้นพระภิกษุอาพาธก็อาเจียนออกมา
 เป็นโลหิตสีแดงคล้ำเต็มกระโถน ส่งกลิ่นคละคลุ้งเนื่องจากไส้ติ่งแตก
 อยู่ในท้อง สตรีวัยใกล้สี่สิบนำเอากระโถนออกไปเทยังห้องน้ำโดย
 ไม่เฝ้าระวังเงา ส่งผ้าขนหนูชุบน้ำให้ท่านเช็ดปากซึ่งมีคราบโลหิต
 ติดอยู่ พอเช็ดปากเสร็จก็เกิดอาการอยากถ่ายหนัก ครั้นจะลุกเดิน
 ไปห้องน้ำก็คงไม่ทัน ที่สำคัญคือไม่มีเรี่ยวแรงที่จะลุก แม้ นั่งก็ยัง
 แสนลำบาก จึงบอกคุณนายเฉลารัตน์ว่า “โยม อาตมาจะถ่าย”

“นิมนต์หลวงพ่อดีถ่ายลงกระโถนค่ะ อย่าเดินไปห้องน้ำ
 เลย” เธอบอกพลางเลื่อนกระโถนเข้าไปใกล้ท่าน ภิกษุอาพาธจึง
 นั่งหันหลังให้ผู้โดยสารคนอื่น ๆ อาการหนักหนาสาหัสถึงปานนี้ไม่
 ต้องอายใครแล้ว ท่านถ่ายเป็นน้ำเลือดน้ำหนองออกมาทั้งทางวาร
 หนักและทวารเบา เมื่อเต็มกระโถน คุณนายเฉลารัตน์ก็นำไปเท
 ยังห้องน้ำแล้วนำกระโถนซึ่งล้างสะอาดแล้ว กลับมาให้ท่าน ประ
 เดียวหนึ่งท่านก็ถ่ายออกมาอีก ภรรยานายตำรวจก็นำไปเทและ
 ล้างกระโถนมาให้อีก ครั้นของเน่าของเสียออกมาถึงสามกระโถน
 อาการปวดค่อยทุเลาลงบ้าง พอดีกับสารวัตรชนและจำบารุงมาถึง
 นายตำรวจช่วยหาล้างรู้สึกกังวลเกรงว่าท่านจะมรณภาพ จึงกราบ
 เรียกว่า “หลวงพ่อดีรับ สถานีหน้าเป็นสถานีประจำบารุงข้าพเจ้า ผมจะ
 พาหลวงพ่อดีส่งโรงพยาบาล”

“ไม่ต้องหรอก ขอบใจ เดินทางต่อไปเถอะ งานของท่าน
 สำคัญกว่า ถ้าอาตมาจะต้องตายก็ขอให้ตายในรถไฟนี้แหละ” ตอบ
 ด้วยเสียงแหบแห้ง จำบารุงจัดการนำผ้าขนหนูชุบน้ำมาเช็ดตาม

ร่างกายทำความสะอาดให้ท่าน สักครู่อาการปวดท้องก็กำเริบขึ้น
อีก ปวดจนสุดที่จะทานทน “สงสัยคราวนี้ต้องตายแน่ๆ เอาละ ตาย
เป็นตาย” ท่านคิดแล้วจึงเปลี่ยนเป็นนั่งขัดสมาธิ “ขอตายในท่านี้
สมาธินี้แหละจะได้ไปปฏิบัติต่อที่สวรรค์ชั้นดุสิตอย่างที่โยมพ่อสั่ง
ไว้” ท่านนึกถึงคำอวยชัยให้พรของโยมบิดา นั่งในท่าขัดสมาธิเรียบ
ร้อย อาการปวดดูเหมือนพุ่งขึ้นสูงสุด เป็นความเจ็บปวดที่สุดของ
ที่สุดที่ไม่เคยได้รับมาก่อนเลยในชีวิต แล้วร่างของท่านก็ล้มตึงลง
ทั้งที่ยังอยู่ในท่านี้ขัดสมาธิ จากนั้นก็ไม่รู้สึกเจ็บปวดใดๆ กลับสบาย
เนื้อสบายตัวราวกับไม่เคยเจ็บปวดมาก่อน ท่านลุกขึ้นยืนดูร่างที่
นอนนิ่งอยู่นั้น “อ้าว. นี่ตัวเรานี่นา ทำไมมานอนแอ้งแม้งอยู่ที่นี้
ละ เอ๊ะ คุณนายเฉลารัตน์ร้องให้ทำไม อ้อ. เขาคงคิดว่าเราตาย นี่
เราตายแล้วหรือนี่” ท่านรู้สึกงุนงง เห็นภรรยานายตำรวจเอามือ
ไปอังที่จมูกของท่าน พุดทั้งน้ำตาว่า “หลวงพ่อมรณภาพแล้ว คุณ
ไม่มีลมหายใจออกมาจากจมูกเลย” สรรวัตรชนเอามืออังจมูกท่าน
บ้าง จากนั้นก็จับชีพจรดู “ท่านอาจจะสลบไปก็ได้ ใจเย็นๆนะ พ่อ
เชื่อว่าท่านต้องไม่มรณภาพ” นายตำรวจพุดปลอบใจภรรยา ผู้
โดยสารถคนอื่น ๆ พากันลุกขึ้นมามุงดูท่าน ท่านพยายามพุดจา
กักทาย แต่ไม่มีใครพุดกับท่าน “โยมพวกนี้แปลก พุดด้วยก็ไม่พุด
ไม่รู้เป็นอะไรกันไปหมด” ชายผู้หนึ่งอายุประมาณสี่สิบเดินเข้ามา
ดูร่างของท่านแล้วถามขึ้นว่า “หลวงพ่อดังนี้เป็นอะไร”

“ท่านบอกว่าไส้ติ่งแตกครับ” จำบารุงตอบ

“งั้นก็คงไม่รอด ท่านคงเสียชีวิตแล้วละ คนที่ไส้ติ่งแตกไม่
เห็นมีใครรอดสักราย” เขาว่า คุณนายเฉลารัตน์ได้ยินเข้าก็ยิ่งร้องไห้
หนักขึ้น เสียงใครคนหนึ่งพุดขึ้นว่า “มันคงเป็นเวรกรรมมาตาม
สนองท่าน แสดงว่าท่านต้องทำกรรมอะไรไว้สักอย่าง” คำพุดของ

ใครคนนั้นทำให้ท่านระลึกนึกถึงบาปที่เคยทำกรรมที่เคยก่อได้ในทันที

“อ้อ. กรรมที่เราตอนไถ่ตัวเอง เจ้ากรรมนายเวรเขามาเตือนแล้วว่าเราต้องตายในรถไฟ ไล่ตั้งแตกตาย นี่เราตายแล้วจริงๆ หรือนี้ แล้วไหนล่ะเจ้ากรรมนายเวรอยู่ที่ไหน” สิ้นคำถามภาพของไถ่ ๒๑ ตัวก็ลอยมาปรากฏตรงหน้า ท่านจำได้ทุกตัว ไม่ว่าจะเป็นไอ้โด้ง ไอ้เตี้ย หรือไอ้ดอกหมาก แล้วยังไถ่ตัวเมียอีกทั้งฝูง พวกมันพากันส่งเสียงหัวเราะเยาะเย้ย “ฮ่าๆๆ สมน้ำหน้าอยากฆ่าพวกเรา เป็นไง ไล่ตั้งแตกแล้วไง สนุกไหม”

“ไม่ต้องมาเยาะเย้ย พวกท่านนะใจร้ายมากลั่นแกลั่นอาตมา แกลั่นพระบาปมารู้ไหม” ท่านต่อว่าต่อขาน

“พวกเราไม่ได้แกลั่นพระ พวกเราต้องการให้เด็กเกเรที่ผ้าทองพวกเราได้รับกรรม” เจ้าทุขุช ไต่กลับ

“อาตมาไม่ได้เจตนาจะฆ่าพวกท่าน จริงๆนะสาบานได้อาตมาเพียงแต่จะลองวิชา ที่ตอนพวกท่านก็เพราะอยากให้พวกท่านอ้วนท้วนสมบูรณ์ เห็นตัวผอมๆกันก็เลยอยากจะให้อ้วนๆ”

“ไม่ต้องมาแก้ตัว ถึงยังงั้นท่านก็เจตนาฆ่าพวกเรา เพราะถ้าพวกเราไม่ตายและเกิดอ้วนท้วนสมบูรณ์ ท่านก็จะจับไปซังกิโยตชาย พวกเราก็ต้องถูกฆ่าอยู่ดี” เมื่อถูกไต่กลับมาเช่นนี้ คนเป็นบรรพชิตก็เถียงไม่ออก สิ่งที่เจ้าทุขุชพูดมานั้นจริงทั้งหมด ก็แล้วจะเถียงไปใยให้ป่วยการ นึกถึงวีรกรรมในวัยเด็กก็ให้รู้สึกเสียใจ ไม่น่าไปฆ่าทองพวกไถ่เหล่านั้นเลย ทำให้เขาตาย ตัวท่านก็เลยต้องมาเป็นเวรเป็นกรรม บัดนี้ท่านก็ได้ไถ่หนีด้วยชีวิตแล้ว

ภาพบรรดาเจ้าทุขุชซึ่งก็คือ เจ้ากรรมนายเวร หายไป พระครูเจริญจึงเดินเที่ยวไปตามโบกี้ต่างๆ พยายามยืมทักทายกับ

คนโน้นคนนี้ ทว่าไม่มีผู้ใดพูดกับท่านแม้แต่คนเดียว “คนพวกนี้พากันเป็นอะไรไปหมดนะ พระสงฆ์องค์เจ้าพูดด้วยก็ไม่ยอมพูด กลัวดอกพิกุลจะร่วงหรือยังงี้” ท่านบ่น และแล้วท่านก็เดินไปพบกับบุรุษผู้หนึ่ง อายุอาเนาะประมาณสิบเจ็ดสิบแปด ท่านดีใจนักที่ได้พบเพื่อนเก่า เพื่อนที่จากกันไปนานกว่ายี่สิบปี “อ้าว. โเกะ นี่เอ็งหอรอกหรือ ไปยังไถมายังงี้ละ ทำไมเอ็งถึงไม่ยอมแก่ เอ. ข้าจำได้ว่าเอ็งตายไปแล้วนี่นา”

“พระคุณเจ้าเป็นใครมาจากไหนหรือขอรับ ทำไมถึงรู้จักกระผม” บุรุษนั้นถามกลับ

“ข้าแก่ละงี้ละ ที่บ้านอยู่บางม่วงหมู่ เราเคยเป็นเพื่อนกันสมัยเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน”

“อ้าว. ถ้าเช่นนั้นพระคุณเจ้าก็คือนายเจริญ จรุงรัตน์ หลานชายยายจ่างไซ้ไหมขอรับ”

“ถูกแล้ว แต่ตอนนี้อยายข้าเขาตายไปหลายปีแล้ว เอ็งละ ไปยังไถมายังงี้ ทำไมถึงยังหนุ่มอยู่”

“ก็กระผมตายแล้วนี่ครับ ตายตอนอายุสิบแปด ก็จะต้องเป็นคนอายุสิบแปดตลอดไปจนกว่าจะไปเกิดใหม่ ตายแล้วไม่ต้องแก่ท่านละ ทำไมมาพบกระผมได้ หรือว่าท่านมรณภาพเสียแล้ว”

“เออ. จริงซิคะ ข้าตายแล้วจริงงั้นแหละ คือข้ากำลังจะเดินทางไปส่งสารวัตรชนที่อำเภอชะอวด เผอิญใส่ตั้งแตก เลยนอนตายอยู่ในรถไฟ ไปดูซิ ร่างข้าอยู่โบกี้ชั้นหนึ่งโน่นแน่ะ แล้วเอ็งละ ซื่อตัวซิ่นไหนมา”

“กระผมไม่ต้องซื่อตัวหอรอกครับ เป็นผีไม่ต้องมีตัว”

“งั้นหรือ แล้วจะไปไหนละนี้ ไปลงสถานีอะไร”

“ไม่ได้จะไปไหนหอรอกครับ กระผมหนีเขามา เดี่ยว

ก็ต้องกลับแล้ว ดีใจที่ได้พบท่าน กระผมลาละครับ” เขายกมือไหว้ แล้วเดินหายไปในความมืด ท่านพระครูจึงเดินเที่ยวไปจนสุดขบวนรถไฟ แล้วจึงเดินกลับมายังตึนอนชั้นหนึ่งซึ่งมีร่างของท่านนอนอยู่ในอิริยาบถนั่งขัดสมาธิ คุณนายเฉลารัตน์ยังคงนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้น ท่านเดินเข้าไปถามว่า ร้องไห้เรื่องอะไร คุณนายไม่ตอบ ดูเหมือนจะไม่ได้ยินที่ท่านถามด้วยซ้ำ ท่านมีรูจะทำประการใด จึงนั่งลงข้างๆร่างที่นอนสงบนิ่งอยู่นั้น

สามชั่วโมงผ่านไปท่านพระครูก็รู้สึกตัว ท่านลืมตาขึ้นเห็นคนนั่งเฝ้าท่านอยู่สามคน คือสารวัตรชน คุณนายเฉลารัตน์ และจำสับตำรวจบำรุง ส่วนผู้โดยสารถคนอื่น ๆพากันหลับหมด คุณนายเฉลารัตน์นั้นยังร้องไห้อยู่ ท่านจึงถามออกไปว่า “คุณนายร้องไห้เป็นอะไรหรือ” สตรีวัยใกล้สี่สิบไม่ตอบ แต่กลับยิ่งร้องไห้หนักขึ้น ท่านพระครูเห็นว่าพูดกับคุณนายไม่รู้เรื่องจึงหันไปพูดกับสารวัตร “คุณนายเขาร้องไห้ทำไม ท่านไปว่าอะไรเขาหรือ” แทนคำตอบ สารวัตรชนกลับถามว่า

“หลวงพ่อฟื้นแล้วหรือครับ เป็นยังไงบ้าง ยังปวดท้องอยู่หรือเปล่า”

“เอ. ไม่เห็นปวดนี่นะ เกิดอะไรขึ้นหรือ” นายตำรวจวัยห้าสิบจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ท่านฟัง แล้วสรุปว่า

“ผมดีใจเหลือเกินที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ ถ้าหลวงพ่อเป็นอะไรไปผมคงเสียใจจนตลอดชีวิต คุณนายเฉลารัตน์เขาคิดว่าหลวงพ่อมรณภาพเลยร้องไห้ไม่หยุด ผมกลัวเขาจะเป็นลมไปอีกคนหนึ่งหยุดร้องไห้เถอะ หลวงพ่อไม่เป็นอะไรแล้ว” เขาบอกภรรยา คุณนายนายตำรวจใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาจนแห้ง กระนั้นก็ยังบอกกับท่านว่า

“หลวงพ่อก็ไม่เป็นอะไรแน่นะคะ”

“คงไม่แล้วมั้ง ตอนนี้อาตมาารู้สึกเฉยๆ ไม่เจ็บไม่ปวดแต่ประการใด คิดว่าคงชดใช้กรรมให้เจ้ากรรมนายเวรเขาไปหมดแล้วกระมัง” ท่านตอบพลางนึกเยาะเย้ยในใจว่า “ถึงยังงี้พวกเอ็งก็เอาชีวิตเข้าไปไม่ได้ เมินชะชาติหนึ่ง”

“ใครๆเขาพากันคิดว่าหลวงพ่อมรณภาพ ผมเองก็ใจไม่ดีพยายามปลอบใจตัวเองว่าหลวงพ่อต้องไม่เป็นอะไร”

“อาตมาก็อธิบายนึกถูกเหมือนกัน มันไม่เหมือนกับว่าเป็นความตาย มันคล้ายสลบไปเฉยๆ คล้ายๆหลับแล้วฝันไป ถ้าความตายเป็นอย่างนี้คงไม่น่ากลัว แต่มันคงไม่ใช่ความตาย เพราะถ้าตายอาตมาก็คงไม่ฟื้น” ท่านนึกไปถึงตาเบ๊เตี้ยวิดาของสมภารตง ท่านคงจะสลบไปเช่นเดียวกับตาเบ๊เตี้ยวิดาได้ คุณนายเฉลารัตน์เห็นท่านพูดคุยได้เหมือนคนปกติก็หยุดร้องไห้และลุกออกไปล้างหน้าล้างตายังห้องน้ำ รถไฟจอดที่สถานีแห่งหนึ่ง ท่านพระครูถามขึ้นว่า “ถึงไหนแล้ว” จำบำรุงชะงักหน้าออกไปดูแล้วกราบเรียนว่า “ถึงสุราษฎร์ธานีครับ”

“เอาละ โยมไปพักผ่อนกันได้ อาตมาจะนั่งกรรมฐาน” ภิกษุวัยสี่สิบขวบออกกล่าว

“ผมคงนอนไม่หลับหรอกครับ จะนั่งเป็นเพื่อนหลวงพ่อก็” สารวัตรชนพูด เขาไม่อยากจะเดินเบียดเสียดผู้โดยสารเพื่อกลับไปยังตุนอนชั้นสอง

“ผมก็จะนั่งเป็นเพื่อนท่านครับ” จำวัยสามสิบพูดกับนายตำรวจ ในเมื่อผู้บังคับบัญชาไม่นอนแล้วเขาจะนอนได้อย่างไร

“โยมพักผ่อนเถอะ ประเดี๋ยวจะไม่สบาย” ท่านบอก คุณนายเฉลารัตน์ เมื่อเธอกลับมาหนึ่ง

“ดิฉันคงนอนไม่หลับหรือคะ จะคอยดูแลหลวงพ่อกับคุณพลางรินน้ำชาใส่ถ้วยให้สามีประเคนท่าน

“อาตมาไม่กล้าฉันทรอก เดี่ยวจะเกิดเรื่องอีก เอาไว้ถึงชะวอดแล้วค่อยว่ากัน เอาละ อาตมาจะนั่งกรรมฐานละ แล้วท่านจึงนั่งขัดสมาธิ หลับตานิ่งอยู่ ภิกษุวัยสี่สิบรูปร่างยังต้องเผชิญกับความทุกข์ทรมานอันเกิดจากไส้ติ่งแตกอีก แม้จะผ่านพ้นความตายมาได้ แต่ความทุกข์นั้นยังผ่านไม่ได้ ท่านจะบันทึกไว้เป็นประสบการณ์ชีวิตว่า กรรมที่ทาลงไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ยังมีผลมีวิบากมาก และมาให้ผลถึงสองครั้งสองครา ครั้งก่อนไส้เน่า ครั้งนี้ไส้ติ่งแตก สาหัสสากรรจ์จนแทบเอาชีวิตไม่รอด หากมิได้ฝึกฝนอบรมกายอบรมจิตมาอย่างดี ก็คงต้องจากโลกนี้ไปแล้ว “เจ้าหล่อเฮ้ย เอ็งเห็นจะต้องบวชอีกครั้งแล้วละ” ท่านนึกถึงลูกศิษย์ที่เคยผจญกับความตายมาด้วยกัน

รถไฟถึงสถานีชะวอดเวลาแปดนาฬิกาของวันใหม่ มีผู้คนมารับเนืองแน่น สรรวัตรชนสั่งให้หาแคร่มาเพื่อที่ท่านจะได้ไม่ต้องเดิน ได้แคร่มาแล้วจึงนิมนต์ให้ท่านนั่ง ทว่าท่านปฏิเสธ แม้จะปวดท้องมากจนหลังแข็งไปหมด ท่านก็จะไม่ยอมนั่งให้พวกเขาห้ามด้วยต้องการจะชดใช้กรรม

“โยมจากสถานีไปบ้านสรรวัตรไกลไหม” ท่านถามตำรวจชั้นผู้น้อยที่มารอรับเจ้านาย

“ประมาณห้าร้อยเมตรครับ” ตำรวจตอบพลางชี้ไปยังทิศที่ตั้งของบ้าน

“นิมนต์หลวงพ่อนั่งแคร่เถอะคะ” คุณนายเฉลารัตน์คะยั้นคะยอ

“ไม่เป็นไรหรือโยม อาตมาเดินไหว ไปกันเถอะ” แล้วท่าน

จึงเดินนำหน้า คนอื่นจึงต้องเดินตาม ภิกษุอาพาธต้องทนทุกข์ทรมานอย่างที่สุดขณะเดินตัวแข็งทื่อไปตามถนนโรยกรวด “นี่ข้าใช้หนี้พวกเอ็งทั้งต้นทั้งดอกเลยนะ ตั้งแต่นี้ต่อไปอย่าได้มาทวงกันอีก” ท่านนึกถึงไก่ฝูงนั้นที่ถูกตอนจนพากันตายยกแล้ว ต่อหน้าพวกมันท่านจะใช้คำว่า อาตมา และ พวกท่าน แต่ลับหลังท่านใช้ ข้า และ พวกเอ็ง

“ก็ข้าพูดจริงๆพวกเอ็งยังไม่โหดกรรมให้ หมัดหนึ่งหมัดสั่นกันแล้วก็ไม่มีความจำเป็นที่จะพูดจริงๆกับพวกเอ็ง” ท่านเดินคิดไปเรื่อย ๆ เพื่อให้ลืมความเจ็บปวดที่กำลังได้รับ

เมื่อถึงบ้านพัก สารวัตรชนรีบริโตร์ศัพท์ไปตามหมอที่สุขศาลาให้มาดูอาการของท่านพระครู สักครูแพทย์หญิงกมลาก็มาถึง พอรู้ว่าท่านไส้ติ่งแตกก็ตกใจหนัก เพราะจากประสบการณ์ไม่มีคนไข้ที่รอดตายเพราะไส้ติ่งแตกเลยสักรายเดียว

“ต้องนำท่านส่งโรงพยาบาลประจำจังหวัดด่วน ที่สุขศาลาเราไม่มีเครื่องมือสำหรับการผ่าตัดใหญ่ ดิฉันจะ โทรศัพท์ไปเรียกรถพยาบาลให้มารับ”

“อย่าเลยคุณหมอ อาตมาไม่เป็นอะไรมาก อย่าลำบากเลย” ท่านพูดอย่างเกรงใจ รู้ว่าถ้าท่านไปโรงพยาบาลก็ไม่ได้ช่วยเหลือ สารวัตรชนรีบริโตร์ศัพท์ได้ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก

“แต่หลวงพ่อกำลังหนักมากนะคะ ถ้าไม่ได้รับการผ่าตัดอย่างเร่งด่วน ดิฉันเกรงว่าจะไม่ปลอดภัยต่อชีวิต” หมอกมลาท้วง

“อาตมาไม่ไป ถึงอย่างไรก็ไม่ยอมไป อย่าได้ขัดใจอาตมาเลยนะ”

“แต่มันอันตรายมากนะคะหลวงพ่อ เพราะเลือดมันค้างอยู่ข้างใน ต้องผ่าตัดล้างท้องเอาหน้าเลือดคั่งออกให้หมด”

“เอาละ ถ้าเช่นนั้นอาตมาก็จะขอตั้งจิตอธิษฐานต่อหน้า
ทุก ๆ คนว่า ถ้าหากอาตมาถึงที่ตายก็ขอให้ตาย แต่จะขออดทน
จนถึงที่สุด ขออย่างเดียวอย่าได้พาอาตมาไปโรงพยาบาลเลย” แล้ว
ท่านจึงนั่งขัดสมาธิหลับตานิ่ง สักพักก็อาเจียนออกมาอีก มีทั้ง
น้ำเลือดน้ำหนองออกมาทางปากและทางจมูก แล้วก็ปวดท้องอยาก
ถ่าย จึงค่อย ๆ ลุกขึ้นเดินไปเข้าห้องน้ำซึ่งอยู่ใกล้ ๆ สารวัตรชนกับ
จำบ่ารุงตามไปยืนรออยู่หน้าห้องน้ำ เมื่อได้ถ่ายหนักถ่ายเบาเป็น
ที่เรียบร้อยแล้วจึงรู้สึกค่อยยังชั่วขึ้น

“อาตมาหายแล้วละคุณหมอ ถ่ายออกมาเป็นเลือดเลย
อาตมาค่อยยังชั่วแล้ว และขอยืนยันว่าจะไม่ไปโรงพยาบาล”

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันจะให้ น้ำเกลือหลวงพ่อก็แล้วกัน”

“อย่างนั้นก็ได้” แพทย์หญิงกมลาก็ให้น้ำเกลือท่านเสีย
หลายกระปุก แล้วฉีดยาเข้าเส้นข้าง เข้าตะโพกข้างให้ยุ่งไปหมด
ระหว่างที่ให้น้ำเกลือท่านจึงให้เรียกบรรดาเมียตำรวจมาคุย
ธรรมชาติของผู้หญิงนั้นมักเก็บความลับไม่อยู่ในที่สุดท่านก็ได้รู้ว่า
ตำรวจคนไหนยกยอกปิ่นของหลวงไปบ้าง

“กลับไปบอกพวกบ้านนะ บอกหลวงพ่อขอร้องให้นำปืนมา
คืนหลวงเสีย มิฉะนั้นจะต้องถูกสอบสวน” ท่านสั่ง พวกผู้หญิงที่
เปลอเอาความลับของสามีมาเปิดเผยรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ด้วยกลัว
สามีจะทำโทษ จึงพากันลากลับไปยังบ้านเรือนตน

“ท่านสารวัตรอย่าเพิ่งเซ็นชื่อรับมอบปืนนะ ต้องตรวจดูให้
รอบคอบก่อนว่าครบหรือเปล่า ถ้าไม่ครบอย่าเซ็น มิฉะนั้นท่านต้อง
เดือดร้อน” ท่านบอกสารวัตรชนหลังจากบรรดาภรรยาตำรวจกลับ
ไปแล้ว

“ครบหลวงพ่อ ผมต้องกราบขอพระคุณหลวงพ่อเป็น

อย่างสูง นี่ถ้าหลวงพ่อก็ไม่มาส่งผมคงลำบากแน่ ขอบพระคุณมาก
ครับ” นายตำรวจพูดอย่างซาบซึ้งพร้อมกับก้มลงกราบท่าน
สามครั้ง เจียบกันไปประเดี๋ยวหนึ่งท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“วันพรุ่งนี้อาตมาจะพาพวกโยมไปเวียนเทียนที่นครศรี
ธรรมราช ไปนมัสการพระบรมสารีริกธาตุด้วย อาตมามีลูกศิษย์
เป็นนายตำรวจอยู่ที่นั่นคนหนึ่ง จะถือโอกาสไปเยี่ยมเขาด้วย”

“หลวงพ่อก็ไปไหวหรือคะ” คุณนายเฉลารัตน์ถามอย่างเป็น
ห่วง

“ไหวซี คุณหมอมจะไปด้วยกันไหม” ท่านชวนหมอกมล

“ไปคะ ดิฉันจะเตรียมล่วมยาไปด้วยเพื่อหลวงพ่อบริเวณ
กลางทาง” แพทย์หญิงกมลตอบ รู้สึกศรัทธาพระภิกษุรูปนี้สัก
มีอย่างที่ไหน ขนาดไส้ติ่งแตกยังไม่เป็นอะไร แลผมจะพาญาติโยมไป
เที่ยวอีกด้วย

๔๓

คุณนายพานพ

นายหล่อดีใจจนเนื้อเต้นที่ท่านพระครูกลับสู่วัดป่ามะม่วง ในสภาพที่ยังมีลมหายใจ แม้หน้าตาท่าทางของท่านจะดูซูบซีด ร่วงโรย ทว่าก็ยังดีกว่ามรณภาพ

“พຽ່ງนี้เิ่งโงนหิ้วบวชเลยนะ ข้าไม่ตายแล้ว” ท่านทวงสัญญา

“ทำไมผมต้องบวชด้วยล่ะครับ” สามี่แม่ประยงค์ทำเป็นลืม
“ก็บวชแก้บนยังงีล่ะ นืออย่ามาทำเป็นไขสือหน่อยเลย นึกว่าข้ารู้ไม่เท่าทันงั้นหรือ”

“แหม. หลวงพี่ละก็ ผมล้อเล่นนิดเดียวทำเป็นซีเรียสไป ได้” เขาใช้คำภาษาต่างประเทศ

“ก็ข้าไม่ยอมให้เิ่งเสียสัจจะ ว่ายังงีล่ะ พຽ່ງนี้บวชเลย ดีไหม” คนเป็นบรรพชิตยั่ว คนเป็นคฤหัสถ์จึงยั่วกลับแบบแรงๆ ว่า

“หลวงพี่ไม่ต้องกลัว ผมบวชแน่เพียงแต่จะรอดก่อนว่า หลวงพี่จะรอดปลอดภัยจริงหรือเปล่า วันนี้อวด พຽ່ງนี้อาจมรณภาพก็ได้ใครจะไปรู้ ดูหน้าตาหลวงพี่ซีดเขียวยังกะคนแพ่ท้องยังงั้นแหละ”

“หนอยแน่ะ ลามปามเป็นขี้กลากเหล็กเขียวนะเิ่ง นีแหละ

น้ำ โบราณท่านถึงสอนว่า **เล่นกับหมา หมาเลียปาก**”

“เล่นกับสาว สาวตีหัว” นายหล่อต่อให้ ไม่นึกโกรธเคือง ที่ท่านว่าเอาแรงๆ ก็เขาลามปามเป็นชู้กลากเหล็กจริงอย่างที่ท่าน ว่า

“เอาละๆ ช้ายอมแพ้ เพิ่งรอดตายจากไส้ติ่งแตกมาหยกๆ เลยไม่อยากมาตายเพราะเถียงกับเอ็ง ครั้นนี้ข้าให้เอ็งชนะไปก่อน เอาไว้คราวหน้าข้าจะทวงคืน แค่ครั้งเดียวเท่านั้นนะ”

“ครับๆ ผมขอชนะหลวงพี่ครั้งเดียวในชีวิตก็พอ หลวงพี่ เป็นผู้ชนะสิบทิศมานานแล้ว แบ่งให้ผมทิศหนึ่งก็ยิ่งเหลืออีกตั้งเก้า ทิศ” คนพูดเก่งมาตั้งแต่ก่อนเกิดพูดได้เรื่อยๆ ครั้นนี้ก็ได้ว่าภรรยา ใช้ให้มา ทุระ จึงหยิบไม้้ออกมาจากกระเป่าเสื้อถวายท่าน ปาก รายงานว่า “แม่ประยงค์เธอให้อามาคืน เธอบอกว่าหลวงพี่ไม่ มรณภาพแล้วจึงต้องคืนให้ท่าน” เขาหมายถึงแหวนเพชรน้ำงาม วงนั้น

“งั้นก็ฝากเก็บไว้ที่เอ็งแล้วกัน ถึงวันนั้นข้าไม่ตาย วันหน้า ก็ต้องตายอยู่ดี ของมีค่ากับสมณะเป็นสิ่งไม่คู่ควรกัน นึกว่าช่วยเก็บ รักษาไว้ให้สมณะ” ภิกษุวัยสี่สิบพยายามปฏิเสธด้วย ต้องการจะคืน เจ้าของ

“ผมเข้าใจหลวงพี่ แต่ผมก็ไม่กล้าขัดใจแม่ประยงค์เธอ ถ้า จะให้เลิกผมขอเลิกขัดใจหลวงพี่ โปรดเห็นใจผมด้วยนะครับ” เขาอ้อนวอน

“นี่เอ็งกลัวเมียถึงขนาดนี้เชียวหรือ” คนเป็นพระออก หมั่นไส้คนเป็นคฤหัสถ์

“ไม่กลัวเมียแล้วจะไปกลัวใครล่ะครับ หลวงพี่ไม่เคยมีเมีย ถึงไม่รู้ว่าคุณกลัวเมียนะมันดียังไง”

“ดียังไงล่ะ” สมภารวัยสี่สิบใคร่รู้

“อ้าว. ก็ดีตรงไม่ต้องไปตกนรกนะซิคะครับ เพราะคนที่เขากลับเมียเขาก็จะไม่ประพาศพิศิตีล โดยเฉพาะศีลข้อสาม พอตายก็ไม่ต้องไปปีนต้นจิวแข่งกับไอ้พวกที่มันไม่กลัวเมียซึ่งมีมากกว่า”

“เออ. เอ็งพูดเข้าที่ดี แล้วยังไงอีก”

“มันก็ดีกับชีวิตนะซิคะครับ ตอนมีชีวิตอยู่ก็อยู่อย่างองอาจ ไม่ต้องเดินก้มหน้างุดๆเหมือนไอ้คนที่เที่ยวไปเป็นชู้กับลูกเมียชาวบ้าน เช่นไอ้ปลัดอำเภอกที่อยู่ข้างบ้านผม ไอ้หมอนี่มันร้ายกาจมาก ลูกเขาเมียใครมันไม่เคยเว้น รูปร่างมันก็แสนจะอัปลักษณ์ อ้วน เตี้ย แถมหัวล้าน แต่พวกผู้หญิงชอบตรงที่มันปากหวาน มันยังเยาะเย้ยผมว่า ‘กรรมเป็นต่อ รูปหล่อเป็นรอง มันอิจฉาที่ผมหล่อกว่ามัน’ คนเล่าทำยี่ดอกเซ็ดหน้าแสดงท่าภาคภูมิใจ

“แล้วเอ็งหล่อกว่าเขาจริงหรือเปล่านั้น”

“จริงซิคะครับ ไม่งั้นพ่อผมจะตั้งชื่อให้ว่า หล่อ หรือ แหม. หลวงพีเนี่ย คบกันมาตั้งนานยังไม่ยอมรับว่าผมหล่อ ถึงผมจะหล่อน้อยกว่าหลวงพีนี้ตึง แต่ก็หล่อกว่าไอ้บ้าตึงหาคนนั้นหลายร้อยเท่า พูดถึงเจ้าหมอนี่แล้วผมสมเพชมันจังเลย ตายไปมันคงไม่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์อีก ผมเคยเตือนมันนะ บอกว่าอย่าไปยุ่งกับคนที่เขามีเจ้าของ เดี่ยวจะต้องไปปีนต้นจิว มันก็ว่า ‘ไม่ต้องห่วงข้าหรือก ข้าจะเอาเลื่อยไฟฟ้าใส่โลงไปด้วย เอาไว้ไปเลื่อยหนามจิว มันว่าอย่างนี้ครับ’”

“แล้วเอ็งว่ายังไงล่ะ เถียงแพ้ยะมานะซิคะ” ท่านปราชญ์

“คนอย่างผมหรือจะแพ้ยะ เมินชะชาติหนึ่ง” เขาใช้สำนวนของท่านพระครู “ผมก็บอกมันว่าเมืองนรกไม่มีปลั๊กไฟให้เอ็งเสียบเสียบหรือก ถึงเอาไปก็ใช้ไม่ได้ มันก็ย้อนอีกว่า ‘เอ็งรู้ได้ยังไง’”

“แล้วเอ็งรู้ได้ยังไงล่ะ” ท่านพระครูขัดขึ้น

“ผมก็ไม่รู้หรอก จริงๆแล้วผมไม่รู้ แต่ก็ไม่อยอมจำนน จึงบอกมันไปว่า เออ. เอ็งตายแล้วก็จะรู้ รับรองได้ป็นต้นจิวแน่ ไม่เชื่อก็ลองตายดู ตายเดี๋ยวนี้ก็ได้ป็นเดี๋ยวนี้แหละ มันก็โกรธ จะทำร้ายร่างกายผม บังเอิญแม่ประยงค์เธอมาเรียกให้ไปกินข้าว ผมก็เลยไม่ต้องเตะมัน”

“ไม่ต้องเตะหรือไม่ต้องถูกเตะกันแน่” ท่านพระครูยังคงยั่วเย้า คนถูกยั่วหัวเราะแหะๆแล้วตอบว่า “คงทั้งสองอย่างกระมังครับ เพราะถ้าผมเตะมัน มันก็ต้องเตะผม ที่ผมกลัวมากที่สุดคือ กลัวมันจะทำร้ายร่างกายผมจนเสียโฉม มันยิ่งอิฉาที่ผมหล่อกว่า แต่ถึงมันจะทำให้ผมเสียโฉมยังไงก็ต้องหล่อกว่ามันอยู่ดี รูปร่างหน้าตามันอัปลักษณ์แล้วยังประพุดิชั่วอีก ผมว่ามันคงไม่ได้เป็นนายอำเภอกับเขาหรอก คงติดแ่งกอยู่แค่ปลัดนั่นแหละ คนประพุดิชั่วถ้าได้เป็นใหญ่เป็นโตประเทศชาติก็ล่มจม”

“รู้สึกว่าจะเดือดร้อนกับปลัดคนนี้เหลือเกินนะ นึกว่าข้าไม่รู้หรือไง เอ็งหึงแม่ประยงค์ใช่ไหมล่ะ กลัวเขาจะมาจิบเมียบเอ็ง”

“ก็คงยังงั้นแหละครับ ผมเห็นมันมองเมียบผมตาเอ๋มเขียว”

“ใครตาเอ๋ม เมียบเอ็งหรือปลัดอำเภอ”

“ก็ไอ้ปลัดบ้าตั้นหานั่นแหละ แม่ประยงค์เขาไม่สนมันหรอก มีผิวหล่อๆอย่างผมเรื่องอะไรเขาจะไปมองคนอัปลักษณ์อย่างมัน ผมเห็นพวกผู้หญิงที่มันไปยุ่งด้วยแต่ละคนก็หน้าตาอัปลักษณ์พอกๆกับมัน อย่างว่าแหละที่สวยๆดีๆเขาก็ไม่มองมัน เอ. หลวงพี่ครับ ผมเพิ่งจะสังเกตว่าหน้าหลวงพี่ซีดลงๆ เป็นอะไรไปหรือเปล่าครับ” เมื่อถูกทัก ท่านพระครูถึงรู้ว่าท่านกำลังอาพาธหนัก ตอนคุยรู้สึกเพลินจนลืมทุกขเวทนาที่มารุมเร้า ต่อเมื่อเลิกพูดคุยนั่นแหละจึง

รู้สึกถึงความทุกข์ทรมาน

“ไปโรงพยาบาลตีใหม่ครับ” นายหล่อเสนอ

“ไม่” ท่านโบกมือแล้วจึงค่อย ๆ เอนกายลงนอน เพราะเวียนศีรษะจนมีอาการหน้ามืดต่อไปได้ ห้องทั้งห้องหมุนคว้าง ๆ ดูโคลงเคลงเหมือนเรือโดนพายุ สามแม่ประยงค์นี่ก็โกรธตัวเองที่มาชวนท่านคุย ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจว่าท่านกำลังอาพาธ จึงลงไปเรียกเด็กชายคู่แฝดขึ้นมาช่วยกันเยียวยา

“หลวงพ่อบ่นอะไรหรือครับลุงหล่อ” เด็กชายแดงถาม เขากับน้องตีใจกว่าใครเพื่อนที่หลวงพ่อบ่นได้มรณภาพดังที่ได้สั่งเสียไว้ตอนก่อนไป

“ก็เป็นพระชิวะ งามได้” ถือเป็นโอกาสระบายโทสะลงที่เด็กกำพร้า

“ผมรู้แล้วว่าท่านเป็นพระแล้วก็ป็นสมภารด้วย แต่ที่ถามก็เพราะอยากรู้ว่าท่านอาพาธด้วยเหตุใด ลุงไปทำอะไรท่านหรือเปล่า” เด็กชายย่น เมื่อหลวงพ่อกลับมาแล้วก็ไม่จำเป็นต้องเอาใจลุงที่อารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ คนนี้ นายหล่อเมื่อถูกย่นเช่นนั้นยิ่งรู้สึกอายเด็ก เขาทำให้ท่านอาพาธหนักจริงเสียด้วย จึงพูดเสียงนึ่มนวลขึ้นว่า

“เออ. ลุงมาชวนท่านคุยจนอาการท่านทรุด เอ็งรีบไปหาผ้าขนหนูชุบน้ำเย็นมา ส่วนเจ้าชวาก็ชงยาหอมมาถ้วยหนึ่ง ใช้น้ำร้อนชงนะ” เด็กทั้งสองรีบไปจัดการตามที่เขาสั่ง ประเดี้ยวหนึ่งก็ได้ของที่ต้องการ นายหล่อจัดการเช็ดหน้าให้ท่าน แล้วจึงช่วยกันประคองให้ท่านลุกขึ้นนั่งเพื่อฉันยา จากนั้นจึงให้ท่านนอนพัก

“เอ็งสองคนลงไปข้างล่างได้ อย่าหนีไปเล่นละ ให้คอยเฝ้ากุฏิไว้เพื่อมีใครมาหาก็บอกเขาว่าหลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อบอกว่า ให้กลับไป

ก่อน” นายหล่อสั่งเด็กชายฝาแฝด

“แล้วลุงอย่าชวนท่านคุยอีกนะครับ” เด็กชายชาวห้วง
หลวงพ้อ

“เออเนะ ไม่ต้องมาสั่ง” เขาอยากจะทำอะไรก็ได้แก่เด็กแสนรู้ ที่
บังอาจมาสอนผู้ใหญ่อย่างเขา หากก็ไม่ว่าจะทำอะไรไปทำไม เห็น
ท่านพระครูพลิกัตว์ จึงถามว่า “เป็นอย่างไรบ้างครับหลวงพี่ ถ้า
ไม่ไหวจริงๆผมจะพาไปโรงพยาบาลนะครับ”

“เมินชะชาติหนึ่ง” ภิกษุอาพาธตอบทั้งๆหลับตา เรื่องอะไร
ท่านจะไป ขนาดใส่เตียงแตกก็ยังไม่ยอมไปนี่นา

“งั้นก็นิมิตต์จำวัดตามสบายนะครับ ผมจะนั่งเฝ้า แต่ถ้า
ผมเห็นว่าไม่ไหวจริงๆก็จะขออนุญาตขุดคำสั่งนะครับ” ท่านพระ
ครูไม่ตอบด้วยรู้ว่านายหล่อกล้าทำเช่นนั้นเพราะความเป็นห่วงท่าน

สมภารวัดป่ามะม่วงนอนพักได้สัปดาห์สิบนาที่ เด็กชายชาว
ก็ขึ้นมารายงานว่า “ลุงครับ มีคนมาขอพบหลวงพ้อ”

“ทำไมเอ็งไม่บอกเขาล่ะว่าท่านอาพาธ วันหลังค่อยมา
ใหม่”

“ผมบอกเขาแล้ว แต่เขาไม่ยอมไป เขาบอกว่ามีเรื่องด่วน
ต้องพบหลวงพ้อให้ได้”

“งั้นก็ไปบอกให้เขาขึ้นมา” เป็นเสียงของท่านพระครู นาย
หล่อหันไปมองก็พบว่าท่านยังนอนหลับตาอยู่

“ผมว่าหลวงพ้อพักผ่อนดีกว่า อย่าเพิ่งรีบแขกเลย” พูดด้วย
ความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอก ข้าอยากทราบว่าเขามีเรื่องด่วนอะไรที่ต้อง
พบข้า ผู้หญิงหรือผู้ชายล่ะ” ท่านถาม หากเป็นผู้หญิงท่านจะไม่
อนุญาตให้ขึ้นมา แต่จะส่งนายหล่อลงไปสอบถามว่ามาด้วยเหตุอัน

โต

“ผู้ชายครับ อายุคงไล่ๆกับพี่สำริด หรืออาจแก่กว่า”

“งั้นก็ไปบอกให้เขาขึ้นมาได้” เด็กชายลงไปสักประเดี๋ยวนึงก็พาชายหนุ่มหน้าตาดีขึ้นมา เขากราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วจึงไหว้นายหล่อ

“ผมต้องขอประทานโทษที่มารบกวน แม่ผมให้มากราบเรียนหลวงพ่อว่าช่วยไปดูป่าหน่อย ป่าได้รับอุบัติเหตุ ตอนนี้อยู่โรงพยาบาล เป็นตายเท่ากันครับ” เขารายงานเสียงสั้น ๆ

“ป่าเธอชื่ออะไรล่ะ” สมภารวัดป่ามะม่วงถามทึ่งๆหลับตา

“ชื่อทองหยด ชลธาร ครับ” ได้ยินดังนั้นท่านพระครูก็ลุกขึ้นนั่ง บอกนายหล่ออย่างเกรงใจว่า “ข้าหายแล้ว” นายหล่อออกไม่พอใจที่หลวงพี่ห้วงคนอื่นมากกว่าตัวของตนเอง จึงพูดขึ้นว่า “หลวงพี่พักผ่อนให้หายก่อนดีกว่าครับ พรุ่งนี้ผมจะพาไปเยี่ยมนายห้วงเอง”

“ไปวันนี้แหละ ข้าหายแล้ว นายห้วงเขามีบุญคุณกับวัดมาก ไม่ได้เขาโบสถ์ก็คงไม่เสร็จ ช่วยพาเข้าไปเยี่ยมเขาหน่อย” ท่านอึ้งบุญคุณที่นายห้วงทองหยดมีต่อวัด

“ป่าเธออยู่โรงพยาบาลอะไร” ท่านถามลูกชายนายห้วง

“โรงพยาบาลประจำจังหวัดครับ ถ้าหลวงพ่อพอไปไหว ผมต้องขอความกรุณาด้วย แม่บอกว่าถ้าหลวงพ่อไปเยี่ยม ป่าอาจไม่ตาย” ท่านพระครู รู้ ว่านายห้วงทองหยดต้องตายหากท่านไม่ไปช่วยแผ่เมตตาให้ ก่อนไปนครศรีธรรมราชท่านก็ได้หักท้วงเขาแล้วว่าชะตาขาด ทันใดนั้นท่านก็นึกออกว่าจะทำอย่างไรให้นายหล่อยอมไปด้วย จึงออกอุบายว่า

“พาเข้าไปเยี่ยมนายห้วงเถอะ เกิดข้าอาการไม่ดียังงี้เองก็ให้

เข้าอยู่โรงพยาบาลเสียเลย ก็ยังดีกว่านอนอยู่ที่วัดนี้ หรือเอ็งจะว่า
ยังงี้”

“ดีเหมือนกัน พุดยั้งจ้อยฟังขึ้นหน่อย งั้นเราไปกันเลย
นะครึบ นิมนต์หลวงพี่ขึ้นรถ แล้วเธอล่ะมายังงี้” เขาถามหนุ่ม
น้อย

“ผมเอารถมาครึบ ถ้าเช่นนั้นผมจะล่องหน้าไปก่อน คุณ
อาตมาไปที่ตึกอุบัติเหตุเลยนะครึบ” ชายหนุ่มพูดอย่างยินดี

เมื่อท่านพระครูไปถึงนายห้างพั้นแล้ว และได้ย้ายจากตึก
อุบัติเหตุไปอยู่ห้องพิเศษเดี่ยว คุณนายพานพบฝ้าไข้อยู่ คนไข้มี
สายระโยงระยางเต็มตัว ที่ศีรษะมีผ้าพันแผลพันไว้โดยรอบ ครั้น
เห็นท่านก็ตั้งใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ พยายามที่จะทำความเคารพ
หากก็ยกแขนไม่ขึ้น

“ไปไหนมาล่ะถึงได้รับอุบัติเหตุ อาตมาเตือนแล้วไม่ใช่หรือ
ว่าห้ามออกจากบ้าน ให้พั้น ๗ วันไปก่อน” ท่านต่อว่าคนเจ็บ

“คงจะเป็นเพราะถึงคราวนะครึบหลวงพ่อ ผมเห็นว่าไป
เดี่ยวเดี๋ยวคงไม่เป็นไร แล้วก็เจาะจงขับรถเป็นซี่ไป นี่ถ้าขับรถญี่ปุ่น
คงไม่รอดชีวิต รถบรรมทุกมันวิ่งมาชนเอาตื้อๆ ผมมีเวรมีกรรมอะไร
หรือครึบถึงต้องมาเป็นเช่นนี้” เขาเรียนถามด้วยรู้ว่าท่าน รู้

“นายห้างเป็นคนทำกรรมแล้วเรื่องอะไรมาถามอาตมา ใน
เมื่ออาตมาไม่ได้เป็นคนทำ” ท่านแสสร้งปฏิเสธ

“ก็ผมไม่ได้มีญาณวิเศษอย่างหลวงพ่อนี้ครึบ จึงไม่รู้ว่าชาติ
ที่แล้วทำกรรมอะไรไว้” ท่านพระครูรีบขัดขึ้นว่า

“กรรมชาตินี้แหละ ไม่ใช่ชาติที่แล้ว เห็นไหมแค่ชาตินี้ยัง
จำไม่ได้ นับประสาอะไรจะไปจำชาติที่แล้ว นายห้างทำไว้เมื่อสิบกว่า
ปีที่ผ่านมา ลองนึกดูดีๆซิ”

“กรรมอะไรครับ”

“กรรมอะไรคะ” นายห้างและภรรยาถามขึ้นพร้อมกัน
ท่านพระครูจึงบอกชายหนุ่มซึ่งเป็นบุตรชายนายห้างว่า

“ช่วยออกไปรอข้างนอกประตูเดี๋ยวนะ เดี่ยวเดี๋ยวเท่านั้น”

“ครับหลวงพ่” หนุ่มน้อยลุกออกไปอย่างว่องไว เขาเรียก
ท่านพระครูว่า หลวงพ่ ตามอย่างบิดามารดาเพราะท่านดูหนุ่ม
เกินกว่าจะเรียกหลวงตาหรือหลวงปู่ ชายหนุ่มออกไปแล้วท่านจึง
ตอบคำถามสองสามีภรรยา

“กรรมที่นายห้างใช้ให้ลูกน้องแกลงเต่ามาให้กินนะจ้ะ จำไม่ได้แล้วหรือ เมื่อสิบกว่าปีก่อนนายห้างไปมีเมียน้อยไว้ที่บางระจัน
ไปหาเมียน้อยที่ไรก็สั่งลูกน้องให้แกลงเต่ามาให้กินทุกครั้ง เขาก็ไป
ซื้อเต่ามาแล้วเอาหินทุ้มให้กระดองมันแตก เลยต้องมารับกรรมไ
ล่ะ” นายห้างตกใจจนซ็อก ท่านพระครูเล่นเอาความลับมาเปิดเผย
เช่นนี้เขาก็ตายลูกเดียว ทางที่ดีทำสลับไปเสียเลย แล้วก็เลยสลับ
ไปจริงๆ เห็นนายห้างหมดสติไปเช่นนั้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง
ก็ชวนลูกศิษย์กลับ อากาศป่วยไข้หายไปราวกับปลิดทิ้ง เมื่อได้แก๊ง
คนที่ผิดศีลข้อกาเมสุมิจนอาจารย์สำเร็จ

เห็นท่านพระครูกับนายหล่่อออกมาจากห้อง ลูกชายนาย
ห้างจึงเข้าไปถาม “หลวงพ่จะกลับแล้วหรือครับ”

“กลับแล้ว สบายใจนะป้าเธอปลอดภัยแล้ว”

“ขอบพระคุณหลวงพ่่มากครับ” เขายกมือไหว้ และเตรียม
จะเดินไปส่งท่านที่รถ

“ไม่ต้องไปส่งหลวงพ่่หรือก ไปดูป้าเธอก็แล้วกัน สลับไป
อีกแล้ว” ท่านพุดยิ้มๆ ชายหนุ่มออกงงๆ ใจอยากจะไปส่งท่าน หาก
ก็ห่วงบิดามากกว่า จึงขอตัวไปดูคนเจ็บ เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ต้อง

ตกใจที่มารดาร้องไห้และทูปร่างของบิดาเป็นการใหญ่ ปากก็ว่า “ไอ้แก ไอ้เผ่าหัวงู มึงน่าจะตายๆไปซะ นี่ถ้าหลวงพ่อไม่บอกกูก็ไม่รู้ว่ามึงแอบไปมีเมียชุกซ่อนเอาไว้ ทำไมมึงต้องนอกใจกู ทำม้าย ทำไม้อือๆ”

“มาม้า มาม้า ทำไมไปทูปป้ายังงั้น ขอท๊ี้ๆเถอะครับ” เขาเข้าไปโอบมารดาและดึงตัวออกมาจากร่างที่นอนสลบไสลไม่ได้สติของบิดา

“ปล่อย ปล่อยมาม้าละ มาม้าจะฆ่ามัน ไอ้คนทรยศ” คุณนายพานพบพยายามขัดขึ้นด้วยความแค้นแน่นอก

“ใจเย็นๆครับมาม้า เอาไว้ให้ป้าหายเสียก่อนค่อยว่ากัน เกิดป้าเป็นอะไรไปมาม้าก็จะไม่ได้แก้แค้น จริงไหมครับ” เขาออกอุบายให้มารดาหยุดทำร้ายบิดา ได้ผล เพราะคุณนายเลิกขัดขึ้นในทันที “จริงอย่างที่ไอ้หนูว่า ถ้าไอ้แกตายเราก็คงไม่ได้แก้แค้น เอาไว้ให้มันหายค่อยคิดบัญชีกันใหม่” คิดดังนี้จึงบอกลูกว่า “งั้นก็รีบไปตามหมอมาร็วๆเข้า”

“มาม้าไปตีกว่าครับเพราะผมไม่ได้เป็นเจ้าของใช้” เขาเกียงมารดาด้วยยังไม่วางใจ เกรงว่าบิดาจะถูกทำร้ายอีก คุณนายพานพบจึงออกจากห้องไป คิดเหมือนกันว่าหากอยู่ในห้องคงอดไม่ได้ที่จะไม่ทำร้ายผู้ชายเจ้าชู้คนนั้น

เมื่อกลับถึงวัด อากาการป่วยไข้ของท่านพระครูก็ปะทุขึ้นอีก ท่านพยายามอดทนถึงที่สุดด้วยไม่ต้องการให้นายหล่อรู้ กลัวว่าเขาจะนำท่านส่งโรงพยาบาล

“ขอบใจเอ็งมาก กลับบ้านเถอะประเดี๋ยทางบ้านเขาจะเป็นห่วง หายมานานแล้ว” ท่านบอกลูกศิษย์วัยใกล้สี่สิบ

“หลวงพี่ไม่เป็นอะไรแน่นะครับ” เขายังไม่วางใจ

“คงไม่มั้ง เอ็งกลับได้แล้ว ข้าจะขึ้นไปนอนพักสักหน่อย”

“งั้นผมลาละครับ” เขากราบท่านสามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

ลับตาชายหนุ่ม สมภารวัยสี่สิบก็หมดเรี่ยวแรงเพราะ เสียพลัง ไปมากในการช่วยชีวิตนายห้างทองหยด ล้างเท้าที่ห้องน้ำใต้บันไดแล้ว จึงเดินขึ้นชั้นบน ยึดราวบันไดไว้แน่นขณะก้าวขึ้นไปทีละขั้น เด็กชายฝาแฝดไม่รู้ไปเล่นอยู่เสียที่ไหน เปิดประตูทิ้งไว้เสียด้วย นี่ถ้าขโมยซุสมเห็นจะเหลือแต่เสากุฎี ถึงชั้นบนท่านเอนกายลงนอน รู้สึกแน่นในอกจนหายใจไม่ออก ภาระนั้นก็พยายามกำหนดไปตามอาการที่เกิดขึ้น อดทนต่อสู้กับทุกขเวทนาที่มารุมเร้า

“นี่ขนาดเมืองมนุษย์ยังสาหัสสากรรจ์ถึงปานนี้ แล้วเมืองนรกจะหนักหนาสาหัสถึงปานไหน น่าสงสารคนที่ก่อกรรมทำชั่ว เขาจะต้องทุกข์ทรมานกว่าเราหลายร้อยหลายพันเท่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรมอย่างนี้แหละหนอ” ภิกษุวัยสี่สิบนอนคิดคำนึงอยู่แต่ผู้เดียว

ตั้งแต่กลับจากบางกอก พระมหาบุญก็กลายเป็นพระหนุ่ม เนื้อหอมที่พวกสาว ๆ แย่งกันมาส่งบิณฑุ เมื่อก่อนท่านเคยล้อเลียนท่านพระครู ไปๆมาๆเลยมาเข้าตัวท่าน เข้าทำนอง ว่าแต่เขาอิเหนาเป็นเอง ข้าร้ายยิ่งกว่านั้นคือ ท่านมิได้มีจิตใจที่เข้มแข็งเช่นท่านสมภาร ด้วยว่าบัดนี้ท่านตกหลุมรักสีกาสาวไปเรียบร้อยแล้ว ตั้งใจไว้แล้วว่าออกพรรษานี้จะสึกหาลาเพศไปแต่งงานกับหล่อน สาวเจ้าอุตสาหะไปหาซื้อกางเกงยีนส์กับเสื้อยืดมาถวาย ท่านก็นับวันนับคืนที่จะลาสิกขา ไม่กล้าอยู่อย่างเดียวคือไปกราบเรียนสมภารแต่คำคินนี้เห็นควรที่จะต้องไปกราบเรียนท่าน จึงขึ้นไปยังกุฎีชั้น

บน

สมภารวัดป่ามะม่วงนอนกำหนดทุกขเวทนาอยู่นาน กระทั่งหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งให้รู้สึกสบายเนื้อสบายตัว จึงเตรียมสรงน้ำ ครั้นเห็นพระมหาบุญขึ้นมาจากห้อง

“มีอะไรหรือ” ออกนอຍใจที่ผู้อ่อนวัยกว่าไม่รู้ว่ท่านอาพาธ

“ผมจะมาราบเรียนหลวงพ่อกับว่าออกพรรษานี้ผมจะลาสิกขา ผมจะสึกไปครองเพศฆราวาสครับ บวชมานานจนรู้สึกว่ผ้าเหลืองมันซักจะร้อน”

“อย่าเพิ่งสึกเลย รอไว้สึกพร้อมผม” ท่านพระครูพูดเป็นการเป็นงาน ใช้คำว่ ผม แทนที่จะเป็น ฉัน อย่างแต่ก่อน

“หลวงพ่อก้จะสึกเหมือนกันหรือครับ แล้วจะสึกเมื่อไร” ถามอย่างยินดี ยินดีที่มีเพื่อน

“ยังไม่รู้เลย แต่เอาเถอะ รู้เมื่อไรแล้วจะบอก เอาไว้สึกพร้อมกันนะ” ได้ฟังดังนั้น ความยินดีก็เปลี่ยนเป็นยินร้าย พูดโกรธว่

“กว่าจะได้สึกผมคงแก่ตายคาผ้าเหลืองเสียกระมัง” แล้วจึงกราบปลกๆสามครั้งก่อนลุกออกไป ท่านพระครูนี้ข้ในกิริยาอาการของพระลูกวัด ท่าน รู้ว่เขาจะไม่ได้สึก ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะเขาไม่มี ดวงครองเรือน เหมือนที่ท่านไม่มี

๔๔

พระชนวน

เดือนที่ท่านพระครูเห็นดีเห็นชอบที่สุดคือเดือน ๗ เพราะต้องทำหน้าที่อุปัชฌาย์บวชให้กุลบุตรทั้งหลายที่แสดงความจำนงมาขออยู่จำพรรษา ณ วัดป่ามะม่วง นายหล่อขอบวชก่อนเข้าพรรษาสามวัน เพราะไม่ต้องใช้เวลามากนักในการท่อง ขานนาค เนื่องจากการบวชครั้งที่สอง เขาบวชวันเดียวกับนายชนวนที่มาอยู่วัดเป็นเวลาครึ่งเดือน เพื่อฝึกท่องคำบาลีภายใต้การดูแลของพระมหาบุญ ขณะทำพิธีในพระอุโบสถ หลังจากนาคทั้งสองครองไตรจีวรเรียบร้อยแล้ว เมื่อถึงตอนสวดถามอันตรายกกรรมข้อ กุญฺจ พระหล่อยกตอบ นตฺถิ ภนฺเต ซึ่งหมายความว่าท่านมิได้เป็นโรคเรื้อน แต่ประการใด ครั้นถึงรอบของพระชนวน ท่านก็ตอบแบบเดียวกับพระหล่อ ทว่าเมื่อท่านพระครูได้ยืมกลับเกิดอาการเสียวแสบๆตองๆ ลึนๆ ท่านรู้สึกถึงอาการผิดปกติที่เกิดขึ้นจึงจำต้องตรวจสอบด้วยเห็นหนอ และได้ทราบว่าเป็นโรคที่สังคมรังเกียจ คือโรคเรื้อน “ตายละวา มหาบุญรับเข้ามาได้ยังไงกัน ผิดพระวินัยนะนี่” ท่านคิด หากก็มีรู้จะแก้ไขอย่างไร จึงต้องปล่อยให้เลยตามเลย “มหาบุญแก้ววุ่นอยู่แต่กับเรื่องจะสึก เลยรับคนขี้ทูตเข้ามาบวช เราเองก็ผิดที่ไม่ทันได้ตรวจสอบให้ถ้วนถี่” ท่านตำหนิทั้งตัวเองทั้งพระลูกวัด เป็นอันว่าพิธีอุปสมบทผ่านไปได้อย่างเรียบร้อย คงมีแต่ท่านพระ

ครุผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ว่าไม่เรียบริ้อย เพราะผิดต่อพระวินัยตรงที่รับคนเป็นโรคเรื้อนเข้ามาสู่สังฆะ

บวชได้ไม่ถึงเดือน อาการของโรคหุนาตาเล่อก็สำแดงให้ปรากฏ พระชนวนมีผื่นเห่อขึ้นตามตัวและที่ใบหน้า ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นอัมพฤกษ์ที่ปากและมือ ทำให้ปากเบี้ยว นิ้วมือหงิกงอดูน่าเวทนา เวลาจะดื่มน้ำก็ต้องเงยหน้าขึ้นแล้วจึงอ้าปากเหน้าใส่ลงไป น้ำหนึ่งแก้วก็ดื่มได้เพียงครึ่งแก้ว อีกครึ่งหกทิ้งด้วยว่ามือสั่น เวลาเทจึงไม่ลงไปในปากทั้งหมด ท่านพระครูในฐานะเป็นอุปัชฌาย์พยายามคิดหาทางแก้ไขโดยไปหาสมุนไพรมาดมให้พระหนุ่มฉัน

“ทำไมเธอถึงต้องมาหลอกฉันด้วย ไม่รู้หรือไม่ว่าคนที่เป็นโรคอย่างเธอเขาไม่อนุญาตให้บวช” ท่านต่อว่าต่อขานในปายวันหนึ่งซึ่งโอกาสอำนวย ด้วยว่าพระใหม่มาหาขณะที่ท่านอยู่เพียงลำพังองค์เดียวในกุฏิ

“ก็รู้เหมือนกันครับ แต่ผมปักใจเชื่อมานานว่าถ้าผมได้มาบวชที่วัดนี้ ผมจะหายจากโรคขี้ทูตภูฏาล้าง สมภารวัดป่ามะม่วงท่านมีเมตตาสูง และสามารถช่วยให้ผมหายจากโรคที่สังกรรมังเกียดได้ ให้ผมขอพรท่านข้อหนึ่งนะครับ ข้อเดียวเท่านั้น”

“เธอจะขออะไร แต่ฉันยังไม่รู้ว่าจะให้ได้หรือเปล่า”

“ขอว่าเมื่อผมสึกออกไปมีเมีย ให้ได้เมียสวย รวยแล้วก็ป็นดอกเตอร์”

“ไม่มากไปหน่อยหรือ เธอจบอะไรมาจะมีเมียเป็นดอกเตอร์นะ” ท่านลงความเห็นว่าคุณพระบวชใหม่รูปนี้พูดเพ้อเจ้อ ไม่รู้จักดูสารรูปตัวเอง

“ผมหรือครับ ผมจบ ป.๔ แต่จะมีเมียเป็นดอกเตอร์ ก็ต้องสวยและรวยอีกด้วย ดอกเตอร์ขี้เหร่ผมก็ไม่สน” ท่านพระครู

รู้สึกหมั่นไส้ที่คนเป็นโรคเรื้อน มีความรู้แค่ ป.๔ แต่อยากมีเมียสวย รวย แถมเป็นดอกเตอร์ จึงพูดตรงๆว่า

“อย่าใฝ่สูงให้เกินศักดิ์นักเลย ผิดหวังแล้วจะเสียใจ”

“ไม่ใช่เรื่องใฝ่สูงนะครับ เพียงหลวงพ่อก็ได้ ผมก็จะได้ตาม นั้นเพราะผมมีความเชื่อลึกๆว่าหลวงพ่อบรรพาศักดิ์สิทธิ์ โปรดให้ตามที่ผมขอเถิดครับ” ภิกษุผู้ใฝ่สูงเข้าชี้

“ฉันไม่ใช่ผู้วิเศษอย่างที่เธอหรือใครๆเข้าใจหรอกนะ และการให้พรนั้น ฉันจะให้ก็ต่อเมื่อเห็นว่าเขาจะเป็นเช่นนั้นได้จริง ขึ้นให้ไปสู่มีสู่สม้าจะกลายเป็นว่าฉันพูดเท็จ พระสมณะขอให้พรเกินความจริง ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก” ท่านปฏิเสธ

“แต่ผมเชื่อว่าหลวงพ่อก็ทำได้ครับ ก่อนมาบวชผมได้อธิษฐานจิตว่าถ้าผมจะหายจากโรคกุกุจั้ง ขออย่าให้หลวงพ่อรู้ แล้วผมก็ได้บวชจริงๆเพราะหลวงพ่อก็ไม่รู้ว่าเป็นโรคที่สังคมรังเกียจ”

“อ้อ. นี่เธอเล่นไม่เชื่อแบบนี่เองหรือ ถึงว่าชิตอนที่พระมหาบุญพาเธอมาขอบวช ฉันถึงไม่ทันได้สังเกตทั้งที่ไม่เคยเลินเล่อถึงขนาดนี้มาก่อน เพราะเธอเล่นอธิษฐานจิตไว้เองถึงได้ทำให้ฉันพลาดอย่างที่ไม่ควรจะพลาด เพิ่งมารู้ตอนที่กรรมวาจาจารย์ถามเธอว่า กุกุจั้ง พอดีว่า นตถิ ภนุเต ฉันก็จับได้ต่อนั้นนั่นเอง แต่เพราะไม่อยากให้เธอเสียหน้าจึงต้องปล่อยเลยตามเลย” ท่านพูดเอาบุญเอาคุณ

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นผมก็ต้องกราบขอพระคุณที่หลวงพ่อบรรพาศักดิ์ ไหนๆก็ได้เมตตาผมมาตั้งแต่ต้นแล้ว ผมขอพรอีกข้อเดียว โปรดให้ผมด้วยเถิดครับ” พระหนุ่มก้มลงกราบอย่างนอบน้อมสามครั้ง ท่านพระครูทั้งหมั่นไส้ทั้งสมเพชระคนกัน ในที่สุดจึงตัดสินใจด้วยการกำหนด เห็นหนอ

นำแปลกที่เห็นหนอ รายงานว่าภิกษุโรคเรื้อนผู้นี้ เมื่อสึกออกไป
แล้วจะมีชีวิตที่รุ่งโรจน์เรื่องรอง ที่สำคัญคือจะได้ภรรยาจบปริญญา
เอก รูปสวย รวยทรัพย์ ตามที่ขอพรจากท่าน เขาศรัทธาในท่าน
ด้วยมีอุปาทานยึดมั่นว่าจะช่วยเขาได้ เพราะฉะนั้นท่านเห็นจะต้อง
ช่วย

“ตกลง ฉันจะให้ตามที่เธอขอ แต่เธอจะต้องช่วยฉันด้วย
ช่วยทำให้พรนั้นสัมฤทธิ์ผลตามที่ปรารถนา”

“ผมยินดีช่วยเต็มที่เลยครับ หลวงพ่อจะให้ทำอะไรผมยอม
ทั้งนั้นเพื่อแลกกับพรข้อนี้” พระหนุ่มพูดอย่างมุ่งมั่น

“ถ้าเช่นนั้นก็ฟังให้ดีนะ ฉันพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วง
ขอให้พรแก่พระชนวนตามที่ขอและเพื่อให้พรนั้นสัมฤทธิ์ผล ขอให้
เธอปฏิบัติดังต่อไปนี้ ข้อหนึ่งขัดส้วม” ยังมีท่านที่ท่านจะพูดต่อ พระ
ชนวนก็ขัดขึ้นว่า “ทำไมต้องขัดส้วมด้วยละครับหลวงพ่อ”

“เธอจะได้หายจากโรคที่เป็นอยู่เียงละ แล้วก็เกิดปัญญา
ทำไม่ได้หรือ ถ้าทำไม่ได้ฉันก็ขอพรคืน” ท่านแกล้งขู

“ได้ครับๆ นิมนต์หลวงพ่อบอกข้อสอง”

“ข้อสองคือสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุง
มหากา ทุกวัน”

“ที่เรียกว่าบทถวายพรพระไช้หมครับ”

“ถูกแล้ว ต้องสวดก่อนนอนทุกคืนนะ ทำได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ สองข้อเท่านี้ไช้หมครับ”

“มีอีกข้อหนึ่ง คือ ให้เจริญวิปัสสนากรรมฐานวันละสอง
ชั่วโมงโดยเดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งอีกหนึ่งชั่วโมง ถ้าทำได้สาม
ข้อนี้รับรองว่าเธอจะได้ตามที่ขอ แต่ถ้าทำไม่ได้ก็อย่ามาว่าพรของ
ฉันไม่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะพรนั้นต้องสร้างเองทำเอง จะให้คนอื่นมาสร้าง

“ให้ทำให้ไม่ได้ เข้าใจหรือยังละ”

“เข้าใจแล้วครับ”

“เข้าใจแล้วยังไง ไหนลองว่ามาซิ”

“ถ้าต้องการให้พรที่ขอสัมฤทธิ์ผล ต้องปฏิบัติให้ได้สามข้อ คือ หนึ่งชดส้วม สองสวดมนต์ สามเจริญกรรมฐาน ผมขอรับรอง ด้วยเกียรติของผู้ชายว่าผมจะปฏิบัติทุกวัน ขอเริ่มวันนี้เลย นะครับ ผมขออนุญาตชดส้วมให้หลวงพ่อดีวันนี้เลย” ผู้บวชใหม่ แสดงความกระตือรือร้น

“ไม่ต้องมาชดให้ฉันหรอก ประเดี๋ยวเจ้าแดงกับเจ้าขาวจะไม่มีงานทำ โนนแน่ะ ไปชดส้วมที่ศาลานั้น หรือจะไปชดตามกุฏิ พระก็ได้”

“แต่ผมอยากชดส้วมให้หลวงพ่อบ้างเป็นปฐมฤกษ์ครับ ขอให้ผมชดเถอะ รับรองว่าสะอาดกว่าเจ้าเด็กสองคนนั้น”

“งั้นก็ตามใจ แต่ขออนุญาตให้ชดครั้งเดียวเท่านั้นนะ”

“ครับ ๆ ผมขอลงมือเลย”

“ดีแล้ว งั้นก็เชิญ” พระชนวนจึงลุกออกไปชดห้องน้ำที่อยู่ใต้บันไดทางขึ้นชั้นบน พักใหญ่ๆก็ออกมารายงานว่า

“เรียบร้อยแล้วครับ ผมชดเสียเงาวับเลย งั้นผมลาละครับ จะไปหาชดส้วมอื่นต่อไป” กราบอุปัชฌาย์สามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

เมื่อกลับจากโรงเรียน เปลี่ยนเสื้อผ้าและหาขนมกินรองท้อง แล้ว เด็กชายฝาแฝดก็ลงมือทำงาน แฝดน้องถูกกุฏิชั้นล่าง แฝดพี่ถูกชั้นบน ส่วนการทำความสะดวกห้องน้ำนั้นผลัดกันคนละวัน วันนี้เป็นวันของเด็กชายขาว ดังนั้นเมื่อถูกกุฏิชั้นล่างเสร็จจึงเข้าไปในห้องน้ำเพื่อทำความสะอาด แต่แล้วก็หน้าตา ตื่นออกมาบอกพี่ชายว่า

“แดง วันนี้ฝนตกใหญ่แน่ เพราะหลวงพ่อบอกท่านขัดห้องน้ำ
เอง ขัดจนขึ้นเงาเลย แสดงว่าเมื่อวานเอ็งทำไม่สะอาด วันนี้ท่าน
เลยทำเสียเอง” เขาคิดว่าคงเป็นความผิดของพี่ชาย

“จริงหรือ ไหนเข้าขอดูให้เห็นกับตาหน่อยซิ” แผลดีเข้าไป
ไปในห้องน้ำแล้วกลับออกมาบอกน้องชายว่า “จริงด้วย ข้าคงทำไม่
สะอาดจริงๆนั้นแหละ สงสารหลวงพ่ोजังเลย ท่านยิ่งสุขภาพไม่ค่อย
ดียังต้องมาขัดห้องน้ำเอง อันที่จริงท่านบอกพวกเราก็ได้ ไม่น่า
จะต้องลำบากเลยนะ” เด็กชายยอมรับในความบกพร่องต่อหน้าพี่
ของตน

“งั้นก็ถือว่าผิดเป็นครูแล้วกัน ต่อไปนี้เราจะทำให้ดีที่สุด
ท่านอาจจะสอนเราทางอ้อมก็ได้” เด็กชายชาวออกความเห็น นึก
ชื่นชมพี่ชายที่ยอมรับในความบกพร่องของตัวเองขณะที่คนทั้ง
หลายมักจะโยนความผิดไปให้ผู้อื่น

แม้จะเป็นการบวชแก้บน หากพระหล่อก็มีได้ปล่อยเวลา
และโอกาสให้ล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ ตรงข้ามท่านกลับสร้าง
ความดีให้กับตนโดยการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอย่างเคร่งครัด
ขณะเดียวกันก็ได้ละเลยกิจวัตร ๑๐ ประการอันเป็นกิจใหญ่ที่ภิกษุ
จะต้องศึกษาให้เข้าใจ จดจำไว้เพื่อนำไปปฏิบัติสมควรแก่สมณสารูป
แห่งตน นอกจากนี้ยังวางตนได้เหมาะสมกับฐานะ ถึงจะเคยสนิท
ชิดชอบกับท่านพระครูมาก่อน ก็มีได้แสดงออกหรือคุยโวโอ้อวดให้
เป็นที่รำคาญหุราบคาญตาของผู้อื่น ทำให้อุปัชฌาย์ชื่นชมยกย่องว่า
ท่านเป็นผู้บริบูรณ์ด้วยสัพปุริสธรรม อันเป็นคุณสมบัติของคนดี มี
๗ ประการ ได้แก่ รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักประมาณ รู้จัก
กาล รู้จักชุมชน และรู้จักบุคคล คุณสมบัติทั้ง ๗ ประการนี้ หาก

บุคคลใดมีอยู่ในตนครบครัน บุคคลนั้นได้ชื่อว่าเป็นสัตบุรุษซึ่งแปลว่าคนดีมีศีลธรรม คนประเภทนี้นับวันก็ยิ่งหายาก และอาจจะยากพอ ๆ กับมเข็มนิคมมหาสมุทรนั้นกระมัง

เมื่ออาการของโรคหุนาตาเล่อปรากฏตามเนื้อตัวของพระชนวน บรรดาภิกษุวัดป่ามะม่วงต่างพากันรังเกียจท่าน แม้พระมหาบุญเองก็หลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปสนทนาปราศรัยด้วยเพราะกลัวจะติดโรคจากพระใหม่ คงมีแต่พระหล่อยุบเดียวที่มีได้รังเกียจ สำหรับท่านพระครูนอกจากจะไม่รังเกียจแล้ว ยังเมตตาพระใหม่ด้วยการตักยาสมุนไพรให้ท่านฉันอย่างสม่ำเสมอ ทั้งมั่นใจว่าลูกศิษย์จะต้องหายจากโรคเรื้อน

บ่ายวันหนึ่ง พระหล่อยปฏิบัติกรรมฐานเสร็จรู้สึกง่วงนอน จึงแก้ง่วงด้วยการเดินมาที่กุฏิของอุปัชฌาย์ ขณะนั้นสมภารวัดป่ามะม่วงกำลังตักยาให้พระลูกวัดอยู่พอดี

“หลวงพ่ทำอะไรครับ” พระหล่อยถาม เคยเรียกท่านพระครูว่า หลวงพี่ ครั้นมาขออยู่วัดจึงเปลี่ยนมาเรียก หลวงพ่อ เหมือนที่รูปอื่นๆ เรียก ท่านไม่ต้องการทำตัวให้แปลกแยกจากหมู่คณะ

“ตักยาให้พระชนวน หมัดไปสองหมัดแล้ว นี่หมัดที่สาม”

“แต่ผมรู้สึกว่ายิ่งฉันยา ท่านก็ยิ่งเป็นมากขึ้น หลวงพ่อแน่ใจหรือครับว่าท่านจะหาย”

“แน่ใจซิ จำไว้นะ ถ้ายิ่งฉันยาอาการยิ่งกำเริบแปลว่าจะหาย เธอคอยดูก็แล้วกัน ก่อนออกพรรษาเขาต้องหายแน่นอน เชื่อฉันเถอะ”

“ครับ ผมเชื่อหลวงพ่อ จริงๆ นะครับ ผมรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของหลวงพ่ที่มีต่อพระชนวน ขนาดไม่ได้เป็นญาติและไม่เคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อน หลวงพ่ก็ยังเมตตาต่อท่าน ใน

โลกนี้จะมีสักกี่คนที่เป็นอย่างหลวงพ่อกับ” พุดจากใจจริง

“ฉันเพียงแต่จะดำเนินตามรอยบาทเสด็จพ่อของพวกเราเท่านั้น แต่เชื่อไหมล่ะ ที่ฉันทำอยู่นี้นะเทียบได้กับเศษธุลีของพระองค์เท่านั้น เธอเคยได้ยินเรื่องของพระพุทิตัดตติสสะ ภิกษุผู้มีกายเฝ้าไหมล่ะ” ท่านถามพระลูกวัดผู้ซึ่งเคยผ่านความเป็นความตายมาด้วยกัน

“ไม่เคยครับ”

“อยากรู้เรื่องของท่านไหม ท่านเป็นพระอรหันต์ด้วยนะ”

“อยากครับ หลวงพ่อกุณาเล่าให้ผมฟังได้ไหมครับ”

“ได้ซิ แล้วเธอจะเห็นว่าสมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นั้น พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาอย่างหาที่สุดมิได้ เรื่องมีอยู่ว่า บุรุษชื่อตติสสะเป็นชาวเมืองสาวัตถี ได้เข้ามาบวชในสำนักของพระสมณโคดม บวชได้ไม่นานก็เกิดเป็นโรคฝีดาษ เป็นแผลพุพองขึ้นตามตัวและใบหน้าเต็มไปหมด ครั้นฝีแตกก็มีน้ำหนองไหลเยิ้ม ส่งกลิ่นเหม็นเฝ้าเป็นที่น่ารังเกียจยิ่งนัก และถูกเรียกว่าพระพุทิตัดตติสสะ แปลว่าพระตติสสะผู้มีกายเฝ้า ท่านถูกเพื่อนภิกษุทอดทิ้งไว้เพียงลำพัง ต้องนอนทนทุกข์ทรมานอยู่แต่ผู้เดียว วันหนึ่งพระบรมศาสดาเสด็จมาพบเข้า ทรงมีพระเมตตาพยาบาลภิกษุอาพาธ โดยทรงต้มน้ำร้อนเพื่อผสมน้ำเย็นให้เป็นน้ำอุ่นมาสร้งให้ท่านและทรงซักจีวรที่เปื้อนน้ำเลือดน้ำหนองให้โดยมิทรงรังเกียจ ครั้นพระพุทิตัดตติสสะได้สร้งน้ำจนร่างกายสะอาดแล้ว ก็รู้สึกสบายขึ้น พระบรมศาสดาทรงถือโอกาสนั้นแสดงธรรมโปรดยังผลให้พระพุทิตัดตติสสะได้บรรลุอรหัตตผล จากนั้นภิกษุอาพาธก็ปรีนิพพาน”

“ท่านทำกรรมอะไรไว้หรือครับ จึงได้เป็นผู้มีกายเฝ้า”

“พระพุทธองค์ตรัสบุพกรรมของภิกษุรูปนี้ว่า ในอดีตชาติ ท่านมีอาชีพรายนก ได้นำตาข่ายไปดักนกและนำไปขาย เมื่อขายไม่หมดก็จะหักขาหักปีกเพื่อกันไม่ให้มันหนี ครั้นมันตายและเน่า ก็นำไปทิ้ง ด้วยกรรมอันนั้นทำให้ท่านต้องมาเป็นผู้มีกายเน่า แต่ที่ท่านได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็เพราะอานิสงส์ที่ท่านเคยถวาย บิณฑบาตแด่พระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งและได้ตั้งความปรารถนา ขอให้ได้รับบรรลธรรมเป็นพระอรหันต์ ท่านจึงได้รับบรรลุเมื่อได้สดับ ธรรมเทศนาจากพระพุทธองค์ ที่นี้เธอเห็นหรือยังล่ะว่าเสด็จพ่อของ พวกเราทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาปานใด ทรงสงวนน้ำและซักจีวรให้ พระภิกษุรูปนั้นโดยมิทรงรังเกียจ จนถึงได้พูดว่าที่ฉันทำอยู่นี้เป็น เพียงเศษธุลีเท่านั้นเมื่อเทียบกับพระองค์”

“ทรงมีน้ำพระทัยงดงามเหลือเกินนะครับ ผมรู้สึกว่าคุณเอง มีบุญที่ได้มาบวชอยู่กับหลวงพ่อบุญซึ่งมีน้ำพระทัยงดงามดุจเดียวกับ เสด็จพ่อ” ภิกษุวัยไล่เลี่ยกับสมภารพูดอย่างซาบซึ้ง

“มากไปๆ สำหรับฉันเอาแค่น้ำใจก็พอ ไม่ต้องน้าพระทัย เดียวซึกกลากขึ้น ฉันว่าเธอมีบุญต่างหากที่ได้บวช คนบางคนอยาก บวชแต่ไม่มีโอกาสได้บวชก็มี อย่างสมัยพุทธกาล บรูษผู้หนึ่งชื่อ ปุก กุสาดิ ได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าแล้วบรรลุอนาคามีผลเป็นพระ อนาคามี จึงทูลขออุปสมบท พระพุทธองค์ตรัสให้ไปหาบาตรและ จีวรมา ปุกกุสาดิจึงถวายบังคมแล้วหลีกมาเพื่อจะไปหาบาตรและ จีวร ปรากฏว่าท่านถูกวัวบ้าขวิดตายโดยที่ยังมิทันได้บวช”

“เพราะกรรมอะไรครับ”

“พระพุทธองค์ตรัสบุพกรรมของปุกกุสาดิว่าในอดีตชาติ ท่านไม่เคยทำทาน ไม่เคยถวายบาตรและจีวรแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า จึงไม่ได้รับอานิสงส์ของท่าน คือไม่มีผู้ใดถวายบาตรและจีวรแก่ท่าน

ท่านก็เลยยังไม่ได้บวชในพระวินัย แต่ท่านก็ได้ชื่อว่า สงฆ์ เพราะอะไรเธอรู้ไหม”

“เพราะท่านอยู่ในประเภท คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่ นับเรียงตัวบุรุษได้ ๘ บุรุษ ใช่ไหมครับ ”

“ถูกแล้ว ดังบทสวดในสังฆคุณว่า ยทิท จตตาริ ปุริสยุคานิ อฏฐ ปุริสปุคฺคลา นั้นแหละ หรืออย่าง พาทิย ทารุจิริยะ ผู้ซึ่งสำเร็จอหัตตผล เป็นพระอรหันต์ กำลังจะไปหาบาตรกับจีวรก็ถูกวัวแม่ลูกอ่อนขวิดถึงแก่ปรินิพพาน แต่ท่านก็ได้ชื่อว่าสงฆ์ นอกจากนี้ยังได้รับยกย่องให้เป็นเอตทัคคะในทางตรัสรู้ ฉับพลัน และเป็นหนึ่งในอสีติมหาสาวกอีกด้วย”

“อสีติมหาสาวก แปลว่าอะไรครับ”

“แปลว่าพระสาวกผู้ใหญ่ ๘๐ องค์ และใน ๘๐ องค์นี้ บางองค์ก็เป็นเอตทัคคะในด้านต่าง ๆ เช่น พระสารีบุตร เป็นเอตทัคคะในทางมีปัญญามาก พระโมคคัลลานะเป็นเอตทัคคะในทางมีฤทธิ์มาก เป็นต้น”

“เอตทัคคะ แปลว่าอะไรครับ” ภิกษุวัยกลางคนใคร่รู้

“นี่อยากรู้จริงๆหรือว่ายวนฉันทันแน่” อุบิขฌาย์ถามเพื่อความแน่ใจ

“ผมมิบังอาจยวนหลวงพ่อกุ๊กครับ ที่เคยยวนเมื่อครั้งอดีตผมต้องขอโหสิกรรม ตอนนั้นผมยังเป็นหนุ่ม ยังอยู่ในวัยคึกคะนอง จึงมีรู้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร” ศิษย์สารภาพ

“เอาละ ฉันทโหสิ ทีนี้ก็จะเฉลยในสิ่งที่เธอสงสัยคือคำว่าเอตทัคคะ ซึ่งหมายถึงพระสาวกที่ได้รับยกย่องจากพระพุทธเจ้าว่าเป็นผู้ยอดเยี่ยมในทางใดทางหนึ่ง เช่น พระมหากัสสปะ เป็นเอตทัคคะในทางถือธุดงค์ พระอนนรุทธะ เป็นเอตทัคคะในทาง

ทิพยจักขุ เป็นต้น”

“ขอบพระคุณครับ วันนี้ผมได้ความรู้มากเหลือเกิน ที่ผมมาที่นี่เพราะผมง่วงนอน ก็เลยกลายเป็นว่านอกจากจะหายง่วงแล้วยังได้ความรู้อีกมากมาย ขอขอบคุณจริงๆครับ”

“ขอบคุณเล่นๆมีด้วยหรือ” อุบัติษณีย์เริ่มยั่ว

“หลวงพ่อดีอะไรนะครับ” ศิษย์รู้สึกงง

“อ้าว. ก็เธอพูดว่าขอบคุณจริงๆ ก็แสดงว่าต้องมีขอบคุณเล่นๆด้วยนะซิ มีชวาก็ยังมีดำ มีมิดก็มีสว่าง มีสุขก็มีทุกข์ ฉันก็เลยเหมาเอาว่ามีขอบคุณจริงๆก็ต้องมีขอบคุณเล่นๆด้วย หรือเธอว่ายังไง”

“ผมคงไม่ว่ายังไงหรอกครับ ขออนุญาตไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ บัดนี้ผมหายง่วงแล้ว จะกลับไปปฏิบัติต่อที่ภูนิชะครับ” ยังไม่ทันที่พระอุบัติษณีย์จะอนุญาต ศิษย์ก็กราบสามครั้งแล้วลุกออกไป หากขึ้นอยู่คงอดมิได้ที่จะต้องต่อล้อต่อเถียงเพราะความเคยชินถึงอย่างไรท่านก็จะมิให้ สัปปริสธรรม ต้องพร่องไป โดยเฉพาะข้อ ๓ กับข้อ ๗ คือ รู้จักตน และ รู้จักบุคคล ขณะนี้ เวลานี้ ตน คือ พระลูกวัด ส่วน บุคคล ที่ตนสนทนาด้วยนี้ คือสมภาร และยังเป็นพระอุบัติษณีย์ของตน หากขึ้นต่อล้อต่อเถียงก็จะเสียคะแนนไปเปล่าๆ ขอกลับไปทำกรรมฐานดีกว่า

๔๕

ชายแปลกหน้า

ตะวันรอนอ่อนแสงลงขณะเคลื่อนตัวเข้าไปทางทิศ
ประจิม ลมพัดเฉื่อยฉิว ต้นข้าวไหวเอนล้อเล่นลมดูเรียงร่าอยู่บนผืน
นากว้าง ที่วัดกลางทุ่ง สมภารตุ้ยห้าสิบเศษยื่นดูช่างและคนงาน
กำลังสร้างโบสถ์โดยมีมัคนายกและกรรมการวัดอีกสามคนมาช่วย
แสดงความคิดเห็น การก่อสร้างเริ่มมาตั้งแต่ปลายปีที่ผ่านมา และ
คาดว่าจะสำเร็จจุลวงภายในต้นปีหน้า

“ถ้าเสร็จทันก่อนเข้าพรรษาก็จะดีนะครับท่านสมภาร เวลา
บวชนาคจะได้ไม่ต้องไปขอใช้ของวัดอื่นเหมือนที่แล่วๆมา เอาจตุก
คนอื่นมาขายใจนี้ไม่ดีเลย” มัคนายกปรารภขึ้น

“อาตมาก็คิดเหมือนกับโยมนั่นแหละ เอาใจช่วยกันหน่อย
ก็แล้วกัน ยังไงๆก็ให้เสร็จก่อนอาตมาตายนะ ไม่งั้นคงตายตาไม่
หลับ”

“ท่านสมภารอย่าเพิ่งพูดเรื่องตายสิครับ พวกผมใจคอไม่
ดี ท่านยังหนุ่ม อายุเพิ่งจะห้าสิบกว่าๆเอง พวกผมตั้งเจ็ดสิบกัน
แล้ว ยังไม่เคยคิดเรื่องตาย จริงไหม” นายไผ่ถามพรรคพวก

“จริงครับท่านสมภาร ผมคิดว่าตัวเองยังจะอยู่ต่อไปจนอายุ
ถึงร้อย เรื่องตายไม่เคยคิด” นายมุ่มเห็นด้วย

“ท่านต้องอยู่รอดอภิธรรมศพให้พวกผมก่อน อย่าเพิ่งด่วน

“ผมกลัวว่าถ้าเราระลึกถึงความตายบ่อยๆจะทำให้เราอายุสั้นนะสิครับ” นายสีมาว่า ออกแปลกใจในคำสอนของสมภารผู้อ่อนวัยกว่า

“ไม่เกี่ยวกับหรือโยม คนจะอายุยืนหรืออายุสั้นนั้นขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำต่างหาก”

“กรรมอะไรที่ทำให้อายุสั้นครับ” มัดนายกลาม

“ปาณาติบาตนะชิ การทำชีวิตให้ตกลงทำให้ผู้กระทำอายุสั้น คนที่ชอบฆ่า ชอบปลงชีวิต โยมเคยเห็นเขาอายุยืนบ้างไหมล่ะ” สมณะถามคฤหัสถ์

“ไม่เคยเห็นครับ เคยเห็นแต่อายุสั้น เพราะไปฆ่าเขา ตัวเองก็เลยถูกฆ่าบ้างเป็นกงเกวียนกำเกวียน” นายมุมนเป็นคนตอบ

“ถูกแล้ว ที่เขาเรียกว่าเป็นไปตามกฎแห่งกรรม ทำอย่างไรก็ได้ อย่างนั้น ดังที่พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า บุคคลหว่านพืชเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น ทำดีย่อมได้ดี ทำชั่วย่อมได้ชั่ว อันนี้เป็นกฎธรรมชาติที่เราเรียกกันว่ากฎแห่งกรรมนั้นแหละ” สมภารวัยห้าสิบเศษอธิบาย

“แล้วที่ผมพูดว่าจะอยู่ไปจนอายุถึงร้อยปีนั้น ท่านว่าตั้งอยู่ในความประมาทอย่างไรครับ” นายมุมนยังไม่หายสงสัย

“ประมาทตรงที่โยมจะไม่ชวนชวาย ไม่เร่งทำความดีนะชิ เพราะคิดว่าเราจะอยู่ต่อไปอีกนาน ยังไม่ต้องทำความดีก็ได้ ไว้ใกล้จะตายค่อยทำ การคิดอย่างนี้เท่ากับตั้งอยู่ในความประมาท เพราะในความเป็นจริงเราไม่สามารถรู้ได้ว่า เราจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกนานเท่าไร เกิดตายวันนี้พรุ่งนี้ก็เป็นอันว่าไม่มีโอกาสได้สร้างความดี จึงไม่มีเสปียงติดตัวไปในปรโลก เสปียงในที่นี้อาตมามาหมายถึงบุญกุศล เปรียบเหมือนการเดินทาง ถ้าไม่มีเสปียงกรังมาด้วย ก็

อดอยากหิวโหย หรือถึงกับตายลงโดยที่ยังไม่ถึงจุดหมายปลายทาง อาตมาระลึกถึงความตายทุกวัน จึงพยายามทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ในฐานะที่เป็นสมภารเจ้าวัด คิดว่าเมื่อสร้างโบสถ์เสร็จแล้วก็จะสร้าง กุฏิกรรมฐานอีกสักสิบหลังเป็นอย่างน้อย งานสำเร็จแล้วจะได้นอน ตายตาหลับ เพราะไม่มีอะไรต้องห่วงใยอีก”

“ท่านยังไม่มรณภาพหรอกครับ ต้องให้พวกผมไปก่อน คนเกิดก่อนก็ต้องตายก่อน จริงไหมครับ” นายสีมาเอ่ยขึ้น

“มันไม่แน่เสมอไปหรอกโยม คนเกิดทีหลังตายก่อนก็มี อาตมาเคยเห็นพ่อแม่ทำศพให้ลูกมากี่มาก ไขว่ลูกจะทำศพให้พ่อแม่เสมอไป พวกโยมอาจจะต้องมาทำศพให้อาตมาก็ได้ใครจะรู้”

“ท่านสมภารอย่าพูดเป็นกลางอย่างนั้นซีครับ พวกผมใจ คอหดหู่หมด” มีคนายกว่า

“ทำไมต้องหดหู่ ก็อาตมาสอนอยู่หยกๆว่าให้ระลึกถึงความ ตายอยู่เนืองๆ ต้องทำให้ได้นะ เป็นชาวพุทธต้องปฏิบัติตามคำสอน ของพระพุทธองค์ มิฉะนั้นก็เป็นได้แค่ชาวพุทธเพียงในนามอย่าง ที่คนส่วนใหญ่เขาเป็นกัน ไม่เฉพาะแต่คฤหัสถ์หรือภิกษุ ผู้ที่เข้ามา บวชในพระธรรมวินัย แต่ไม่รู้ว่าพระพุทธศาสนาสอนอะไรก็มีอยู่ ไม่น้อย ในอนาคตคนพวกนี้จะเพิ่มจำนวนมากขึ้น และจะสร้าง ความมัวหมองให้กับพระศาสนา พวกเขาไม่ได้มาบวชเพื่อจะเป็น ศากยบุตรพุทธโอรส แต่ต้องการจะเอาศาสนามาเป็นเครื่องมือเพื่อ สร้างความมั่งคั่งร่ำรวยให้กับตัวเอง เมื่อคนเหล่านี้มาปะปนอยู่กับ พระแท้ ประชาชนที่ขาดปัญญา ก็เลยไปเหมาเอาว่าพวกพระเป็น เช่นนี้เหมือนกันหมด จึงพากันเลิกล้มนับถือพระ ไม่ศรัทธาอีกต่อไป ศากยบุตรพุทธโอรสจึงเป็นเพียงคนโกนหัวห่มผ้าเหลืองในสาย ตาของพวกเขา”

กระทาชายคนหนึ่งเดินเข้ามานั่งคุกเข่า ประคองอัญชลีพุดกับสมภารว่า “พระคุณเจ้าที่เคารพ กระผมรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าด้วยว่าเดินทางรอนแรมมาแสนไกล จึงใคร่ขอความเมตตาจากพระคุณเจ้า ขอจงได้โปรดอนุญาตให้กระผมพำนักอยู่ในอารามนี้สักเจ็ดราตรี เมื่อครบกำหนดแล้วกระผมก็จะขอมมีสการลากลับคืนสู่เคหาในป่าไกลโพ้น” สมภารดูเห็นว่ากระทาชายผู้นี้พุดจาแยบคายดี จึงถามขึ้นว่า “โยมมาจากไหนล่ะ”

“จากป่าหิมพานต์ขอรับ” สมภารวัยห้าสิบเศษเพ่งพินิจบุรุษตรงหน้า เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายดูเก่าคร่ำคร่า ผมเผ้าเป็นกระเซิงมียามละว่าไปย้อมสพหายไว้ที่ป่าข้างซ้าย นอกนั้นไม่มีอะไร ในสายตาของคนทั่วไปอาจมองว่าเขาเป็นขอทาน หรือไม่ก็เป็นคนวิกลจริต แต่สำหรับท่านไม่ใช่ทั้งสองอย่าง แต่จะเป็นใครนั้นท่านก็ยังไม่แน่ใจนัก รู้แต่ว่าเขาไม่ใช่คนธรรมดา คิดดังนี้จึงพุดขึ้นว่า

“ที่วัดนี้ยังไม่มีที่พักสำหรับอาคันตุกะ หากไม่รังเกียจเชิญไปพักที่กุฏิอาตมาก็แล้วกัน โนนอยู่ทางโน้น” ท่านชี้ไปที่กุฏิซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ของศาลา

“ขอบพระคุณขอรับ กระผมขอตัวไปเข้าที่พักเดี๋ยวนี้เลย” เขากราบสามครั้งแล้วลุกออกไป กลิ่นสบสางโชนมากระทบพานประสาทของสมภารและกรรมกรวัด มัคนายกพุดขึ้นว่า

“ท่านสมภารอย่าให้มันพักเลยครับ ท่าทางไม่น่าไว้ใจ เป็นคนจรมอนหมิ่นมาจากไหนก็ไม่รู้ ดีไม่ดีจะแอบขนสมบัติพัสดานท่านไปจนเกลี้ยงกุฎิกี้ได้”

“อาตมาไม่มีสมบัติพัสดานอะไรให้เขาขนหรือโยม เขาเป็นแขกมาขอพักพิง เราเป็นเจ้าของบ้านจะผลักไล่ส่งไปก็ดู

กระไรอยู่ อย่างน้อยก็ควรคิดว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย
ที่เราต้องช่วยเหลือเกื้อกูล”

“โบราณท่านสอนว่า อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจน
ใจเอง นะครับท่านสมภาร” นายมุมนั่ง โบราณ นายสีมารีบเสริม
ว่า

“รีบตัดไฟเสียแต่ต้นลม ยิงดีกว่าวัวหายแล้วจึงล้อมคอก
นะครับ”

“โยม” สมภารตุ้ฐีกระอาในความดีอันของคฤหัสถ์ผู้สูงวัย
กว่า

“โยมก็อายุมาก ๆ กันแล้ว ถ้าจะเปรียบก็เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง
จะถูกลมพัดหักโค่นลงวันใดก็ยังไม่รู้ได้ ทำไมโยมไม่รีบสร้างคุณงาม
ความดีให้เป็นตราประทับไว้กับโลกซะ แคล้ให้ความเมตตาต่อเพื่อน
มนุษย์โยมก็ยังทำกันไม่ได้ แล้วนับประสาอะไรจะไปสร้างคุณงาม
ความดีที่สูงส่งกว่านี้ นี่เอาตมาขอตำหนิตตรงๆเลยนะ” เมื่อถูกผู้อ่อน
วัยกว่าตำหนิเช่นนั้น คฤหัสถ์ทั้งสี่ก็มีโทสะ นายไผ่พุดโกรธจ๋าว่า
“ท่านพุดยังงี้ได้ยังไง อย่างน้อยๆพวกผมก็อายุมากกว่าท่าน น่า
จะฟังกันบ้าง”

“นั่นซิ ท่านน่าจะฟังเสียงข้างมากไม่ใช่ตั้งต้นอยู่คนเดียว
แบบนี้เขาเรียกว่าเผด็จการ เราอยู่ในสมัยประชาธิปไตยนะครับ”
นายสีมาช่วยประสมโรง

“อันที่จริงท่านก็ไม่ใช่คนบ้านนี้ มาจากที่อื่นก็น่าจะฟัง
เจ้าของถิ่นเขาบ้าง นี่อะไรไม่ให้เกียรติกันบ้างเลย” นายมุมหา
ข้อติฉินบ้าง เห็นกรรมการวัดช่วยกันรุมว่าสมภารเช่นนั้น คนเป็น
มคคณายกออกสงสารท่าน จึงพุดขึ้นว่า

“พวกเอ็งมันจะมากไปแล้วนะ ให้มันรู้บ้างว่าใครเป็นใคร ถึง

ท่านจะอายุน้อยกว่า แต่ท่านก็เป็นพระ มีคุณธรรมสูงกว่าพวกเอ็ง เป็นผู้ที่พวกเอ็งต้องกราบไหว้ ไม่ใช่มาตำหนิติเตียนท่านอย่างนี้ ระวังบาปจะกินหัวพวกเอ็ง โดยเฉพาะไอ้มุ่ม”

“ทำไม ข้าพุดความจริงมันจะบาปยังไง ข้าไม่ได้มุสนานา”

นายมุ่มพุดพาล ๆ

“ยังจะมีหน้ามาเถียง ที่เอ็งไปว่าท่านอย่างนั้นมันแสดงให้เห็นว่าเอ็งเนรคุณ ทำไมเอ็งไม่คิดในมูกลับว่าขนาดท่านเป็นคนบ้านอื่นก็ยังอุตส่าห์มาสร้างความเจริญให้บ้านเรา ถ้าไม่ใช่ท่าน วัดของเราจะเจริญขึ้นมาถึงปานนี้หรือ ลำพังพวกเราต่อให้อีกร้อยปีก็ไม่มีปัญญาสร้างโบสถ์ หรือใครจะเถียง” ถ้อยคำของมัจคนายก ทำให้ผู้เฒ่าทั้งสามได้คิด หากทฤษฎีมานะที่แนบเนื่องอยู่ในจิตใจทำให้ไม่ยอมขอขมาลาโทษผู้เป็นบรรพชิต สมภารตุ้จึงพุดขึ้นว่า

“เออละ ๆ ยุติกันเสียที อาตมาไม่ถือสา แต่อาตมาก็จะต้องชี้แจงไปตามหน้าที่ เพื่อโยมจะได้เข้าใจอย่างถูกต้อง ที่โยมสีมาพุดว่าอาตมาเป็นเหตุจกการนั้นแสดงว่าโยมสีมายังไม่เข้าใจ คือการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งถือเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์นั้น บางครั้งก็ทำให้เกิดอันตรายได้ เพราะในบางยุคบางสมัยหากมีคนชั่วมากกว่าคนดี อำนาจก็จะไปตกอยู่ในมือของคนชั่ว เมื่อคนชั่วมาปกครอง ก็นำบ้านเมืองไปสู่ความหายนะ เกิดกตลียุค ข้าวยาก หมากรแพง เรียกว่าเป็นกรรมของประเทศชาติและของประชาชน อันนี้เป็นเรื่องทางโลก แต่ในทางธรรมนั้นเราไม่ใช่ประชาธิปไตย แต่ใช้ธรรมาธิปไตย คือถือธรรมเป็นใหญ่ ธรรมในที่นี้หมายถึงความถูกต้อง เราเอาความถูกต้องมาตัดสิน ไม่ได้เอาเสียงข้างมาก ถ้าเอาเสียงข้างมาก อาตมาก็แพ้โยมเพราะโยมมีกันตั้งสี่คน จริงไหม”

“จริงครับ” คนทั้งสี่ยอมจำนนในที่สุด

“ดีมาก เราต้องเอาความถูกต้องมาเป็นตัวตัดสิน อะไรที่ถูกต้องถูก แม้ว่าจะไม่มีใครเห็นด้วยเลยก็ไม่ทำให้มันผิดไปได้ ถูกไหม”

“ถูกครับ” คนชราทั้งสองตอบพร้อมกันอีก

“แล้วการมีเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์เป็นการกระทำที่ดีใช่ไหม”

“ใช่ครับ” เห็นคนทั้งสองคล้อยตามเช่นนั้น สมภารตุ้จึงถือโอกาสสรุปว่า “ในทำนองเดียวกัน การที่อาตมามีเมตตาต่อกระต๊อชชายผู้นั้นก็ไม่ใช่ความผิด แต่ถ้าเขาเกิดทำความเสียหายให้อาตมาก็เป็นบาปแก่เขาเอง เพราะฉะนั้นพวกโยมก็สบายใจได้ ไม่ต้องไปกังวลว่าเขาจะมาลั๊กมาขโมยอะไร เพราะถ้าเขาทำเขาก็บาปเอง บาปนั้นไม่ตกมาถึงพวกเรา ไม่ว่าจะโยมหรืออาตมา” เมื่อสมภารพูดอย่างนี้มีคนยกกับกรรมการวัดก็แย่งไม่ขึ้น จึงถือโอกาสลากลับบ้านเรือนตน

พระอาทิตย์อัสดงไปแล้ว เบื้องบูรพาทิศ พระจันทร์ลอยพันขอบฟ้ามารับช่วงหน้าที่ต่อไปในยามราตรี โลกนี้จึงสว่างไสวด้วยแสงอาทิตย์ยามกลางวันและแสงจันทร์ยามกลางคืน จะมีมืดมืดไปบ้างในคืนข้างแรม หากก็ชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น ภิกษุผู้ชื่อตรงต่อหน้าที่ดุจเดียวกับตะวันและจันทร์รา เติงกลับกุฎิด้วยนึกเป็นห่วงอาคันตุกะ ครั้นเห็นเขายืนอยู่หน้าบันไดจึงถามขึ้นว่า “โยมหิวข้าวไหม รับประทานอาหารมาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วขอรับ พระคุณเจ้าอย่าได้ห่วง นิมนต์สร่งน้ำเถิดขอรับ” เขาพูดอย่างนอบน้อม

“เชิญพักผ่อนตามสบายนะ ไม่ต้องเกรงใจ” พูดจบจึงเดินขึ้นมายังกุฎิเพื่อเตรียมสร่งน้ำ คิดว่าพรุ่งนี้ค่อยคุยกับอาคันตุกะ เขา

เดินทางมาไกล ควรที่จะได้พักผ่อนหลับนอน ยังมีเวลาอีกหลายวันเพราะเขาบอกว่า จะขอพำนักอยู่ที่วัดนี้เป็นเวลาเจ็ดราตรี คงจะต้องซักถามเรื่องป่าหิมพานต์ ว่าจะเป็นที่แห่งเดียวกับที่กล่าวไว้ในเรื่องเวสสันดรชาดกหรือไม่ บางที กระทาชายผู้นี้อาจมีอะไรดีๆ มาเล่าให้ท่านฟังก็ได้

รุ่งขึ้นเป็นวันพระ สมภารตุ้ไม่ต้องไปปบิณฑบาตเนื่องจากชาวบ้านจะพากันมาทำบุญเลี้ยงพระที่วัดในฤดูเข้าพรรษา เมื่อญาติโยมประเคนภัตตาหารแด่พระสงฆ์เรียบร้อยแล้ว ภิกษุทั้ง ๑๒ รูปก็ลงมือฉัน คงมีแต่สมภารเท่านั้นที่ยังไม่ยอมแตะต้องภัตตาหารตรงหน้า

“มีใครนำอาหารไปให้แขกของอาตมาหรือยัง” ท่านถามมัตคนายก

“ยังหกรอกครับ รอให้พระฉันเสร็จก่อนแล้วผมจะให้นำอาหารที่เหลือไปให้ ท่านสมภารไม่ต้องห่วง”

“แต่อาตมาไม่ยอมให้เขากินเดนนะ ช่วยจัดไปให้เขาด้วย” ท่านสั่ง

“ไม่มีอาหารเหลือหกรอกครับ เราประเคนพระไปหมดแล้ว ต้องรอให้พระฉันเสร็จค่อยเอาไปให้” มัตคนายกไม่ยอมทำตาม รู้สึกไม่พอใจที่สมภารตุ้ให้ความสำคัญกับเจ้าหมอนั้นมากเกินไป

“ถ้าเช่นนั้นอาตมาจะเอาของอาตมาไปให้เขา อาตมาไม่ฉันก็ได้” พุดจบจึงยกถาดบรรจุอาหารหวานคาวเดินลงศาลาไป “ซักจะทนไม่ไหวแล้วนะ ทำไมท่านสมภารถึงให้ความสำคัญกับไอ้ขอทานนั้นนัก ดูซิอุตสาห์เอาอาหารที่ตัวเองกำลังจะกินไปให้มันฉัน” ความโกรธทำหมีมัตคนายกใช้คำสับกันระหวาง กิน กับ ฉัน นายไฝ่จึงถือโอกาสนินทาสมภารลับหลัง “นั่นซิ ท่านเห็นมันสำคัญ

กว่าพวกเรา ที่พวกเรายังกินอาหารที่พระฉันเหลือได้ ทำไมมันจะกินไม่ได้ สมภารทำยังงี้เท่ากับไม่ให้เกียรติพวกเรา” ดีที่นายสีมากับนายมุ่มเกิดป่วยจึงมิได้มาวัด มิฉะนั้นคงได้ร่วมวงในการนิทาสมภารด้วยเป็นแน่

เจ้าอาวาสวัดกลางทุ่งยกถาดอาหารขึ้นไปบนกุฏิแล้ววางลงตรงหน้าอาคันตุกะ กล่าวว่่า “เชิญรับประทานอาหาร คงหิวแล้วซินะ”

“ขอบคุณพระคุณเจ้า” เขากระพุ่มมือไหว้แล้วจึงลงมือรับประทานอาหาร สมภารตุ้เดินกลับไปศาลาเพื่อรอ ยถาสัพพี ปล่อยให้อาคันตุกะจัดการกับอาหารตามลำพัง เมื่อมาถึงศาลา ภิกษุ ๑๒ รูปยังฉันไม่เสร็จ จึงนั่งรอตรงที่ของท่านซึ่งอยู่หัวแถว พระลูกวัดพากันฉันอย่างเพลิดเพลินด้วยว่าจะฉันกันอ้อมปากอ้อมท้องก็เฉพาะวันพระในพรรษาเท่านั้น ส่วนวันอื่น ๆ และวันพระนอกพรรษาไม่ค่อยจะได้ฉันอ้อมนัก เนื่องจากชาวบ้านแถบนี้ค่อนข้างยากจน

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว พระอาทิตย์กับพระจันทร์ผลัดกันลงผลัดกันขึ้น จึงมีกลางวันและกลางคืนสลับสับเปลี่ยนกันอย่างนี้มาช้านาน และแล้วเวลาเจ็ดวันก็ผันผ่าน อาคันตุกะที่อ้างว่ามาจากป่าหิมพานต์จึงกราบลาท่านสมภารหลังจากที่พำนักอยู่ครบเจ็ดราตรีตามที่พูดไว้

“จะไปแล้วหรือ ยังไม่ได้คุยกันเลย อาตมาก็มีว่าแต่ยุ่งเรื่องคุมการก่อสร้าง เลยไม่มีเวลาคุย ต้องขอภัยด้วย ค้างอีกสักคืนหนึ่งเถิดนะจะได้คุยกัน” ท่านชวณ รู้สึกเสียตายที่มีได้สนทนากับเขาดังที่ตั้งใจไว้

“มิได้ขอรับ กระผมเคยกราบเรียนว่าจะขอพำนักที่นี่เจ็ดราตรี เมื่อครบแล้วจึงต้องขอลา กระผมรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา

ของพระคุณเจ้ายิ่งนัก ถึงกระนั้นก็ไม่มีอะไรจะตอบแทนนอกจากของสิ่งนี้” เขาเอามือล้วงลงไปใญ่ยามลระว่า หยิบของสิ่งหนึ่งซึ่งห่อด้วยผ้าขาวออกมาถวาย “ของสิ่งนี้กระผมได้มาจากป่าหิมพานต์ขอพระคุณเจ้าโปรดเก็บรักษาไว้ อย่าได้นำไปให้แก่ผู้ใด เพราะผู้ที่จะครอบครองสิ่งนี้ต้องเป็นผู้มีบุญวาสนาเท่านั้น พร้อมกันนี้กระผมขอถือโอกาสกราบเรียนว่า พระคุณเจ้าคิดจะทำอะไรก็จงทำเสียให้เสร็จสิ้นภายในสามปี กระผมขอ กราบเรียนไว้เพียงเท่านี้ ขอนมัสการลา” เขากราบสามครั้งแล้วจึงลุกออกไป สมภารตุ้มมองตามกระทั่งเขาเดินออกไปทางประตูด้านหลังวัด จึงแก้ห่อผ้าขาวออกเพื่อจะดูว่าเขาให้อะไรไว้ สิ่งที่สวยงามล้ำค่าทำให้ท่านตะลึงงัน พุดกับตัวเองว่า “นี่มันนารีผลนี่นา” แล้วจึงเดินไปที่หน้าต่างร้องบอกคนงานผู้หนึ่งว่า

“โยม ช่วยไปเรียกชายคนนั้นมาที บอกว่าสมภารให้มาหา”

“คนไหนครับ”

“คนที่เดินออกประตูหลังวัดไปเมื่อกันั้นนะ ไปเรียกให้หน่อย” ชายหนุ่มจึงวางมือจากงานที่ทำ เดินออกประตูหลังวัดไป ประเดี๋ยวนึงก็มากราบเรียนสมภารว่า “ไม่เห็นมีใครสักคนนี่ครับ มีแต่ต้นข้าวเขียวขจีเต็มทุ่งนาไปหมด” สมภารตุ้มรู้ในทันทีว่ากระหาชายผู้นั้นมิใช่คนธรรมดา แต่เพื่อความแน่ใจจึงเดินไปดูยั้งที่ที่เขาอนนำประหลาดที่กลืนสาบสางกลับกลายเป็นกลิ่นหอมที่ชวนประสาทของทานไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน ท่านกลับมาั่งที่เดิมแล้วพิจารณานารีผล อีกครั้ง แม้จะอยู่ในสภาพแห้งเหี่ยว หากก็ยังมีความงดงามหลงเหลืออยู่ ลักษณะเหมือนผู้หญิงสองคนนอนขดตัวเข้าหากัน มีอวัยวะภายนอกเหมือนกับคนทุกประการ ผิดกันตรงที่นิ้วมือกับนิ้ว

นารีผล

เท้าซึ่งมีลักษณะเรียวยาวเหมือนลำเทียน ไม่มีข้อ นิ้วชี้ถึงนิ้วก้อย ยาวเสมอกัน ส่วนนิ้วหัวแม่มือยาวประมาณครึ่งหนึ่งของนิ้วอื่นๆ ที่ศีรษะมีขี้ไคลย้วยขี้มั่งคุด ลองดมดูก็ได้กลิ่นหอมกรุ่นๆ เหมือนกลิ่น น้ำอบไทย ภิกษุวัยห้าสิบเศษพูดกับตัวเองว่า “กระต่ายผู้นั้นต้อง เป็นเทวดาอย่างแน่นอน คนเดินดินหรือจะนำนารีผลมาจากป่า หิมพานต์ได้”

๕๖

พุทธกิจ

ในพรรษานั้น พระมหาบุญได้รับมอบหมายจากท่านพระครูให้ทำหน้าที่สอนปริยัติธรรมแก่พระภิกษุในวัด พระหนุ่มตั้งใจจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุดด้วยหวังว่าออกพรรษาสมภารคงอนุญาตให้สึกไปแต่งงานกับคนรัก แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของท่านที่ว่า อย่าเพิ่งสึกเลย รอไว้สักพร้อมผม จิตใจของภิกษุหนุ่มก็หดหู่ห่อเหี่ยว กระนั้น ก็อดสำหรับปลอบใจตัวเองว่า โลกนี้มันไม่มีอะไรแน่นอนหรอกกว่าวันนี้ท่านไม่ให้เราสึก วันหน้าอาจใจอ่อนยอมให้สึกก็ได้ หรือปะเหมาะเคราะห์ดีที่ท่านเกิดไปตกหลุมรักใคร่เข้าจนถึงกับตัดสติใจลาสิกขา เมื่อนั้นเราก็ได้สึกพร้อม与您 สาธุ. ขอให้เป็นอย่างที่เรามุ่งมาดปรารถนาเถิดเจ้าประคุณ ท่านคิดขณะเดินจากกุฏิไปยังอุโบสถอันเป็นสถานที่เรียนของพระบวชใหม่ ส่วนศาลาการเปรียญนั้นมีไว้สำหรับให้ญาติโยมปฏิบัติกรรมฐาน จะได้ไม่ปะปนกันระหว่างนักบวชกับผู้ครองเรือน

เมื่อท่านเข้าไปในโบสถ์ บรรดาลูกศิษย์ทำความเคารพ พระอาจารย์ ท่านยืนอยู่หน้ากระดานดำ หยิบชอล์กขึ้นมาแท่งหนึ่ง แล้วเขียนลงไปว่า การสร้างวิภัตตินาม อันเป็นหัวข้อของการเรียนภาษาบาลีในวันนี้

“เอาละ วันนี้เราจะเรียนเรื่องการสร้างวิภัตตินาม เอาแค่

สองวิภัตติก่อน จะได้จำง่าย อ้าวไหน. ทบทวนที่เรียนไปเมื่อวาน
นี่ซิ เมื่อวานเราเรียนอะไรไปแล้ว ไหน พระบัวหลวงลงตอขึ้นมา
ซิ” พระบัวหลวงยื่นตออย่างมั่นอกมั่นใจว่า

“ปฐิส สิสฺส และ กุล ตรีบ” พระหนุ่มตอและออกเสียงได้
อย่างถูกต้อง

“บอกลึงค์ของคำทั้งสามด้วย” ลึงค์ หมายถึงเพศ

“ปฐิส กับ สิสฺส เป็น ปุงลึงค์ ส่วน กุล เป็นนปุงสกลึงค์
ตรีบ”

“ดีมาก เอละ ที่นี้พระชนวนลงแจกวิภัตติของ ปฐิส เอา
ปฐุมาวิภัตติ กับทุติยวิภัตติ ทั้งเอวจนะ และพหุจนะ” พระชนวน
ค่อยๆลุกขึ้นตอด้วยเสียงที่ติดอ่างน้อยลงกว่าเดิมว่า “ปฐิส - ปฐิ
สา, ปฐิส - ปฐิส ตรีบ”

อันว่าพระชนวนนั้นตั้งแต่ปฏิบัติตามคำแนะนำของพระ
อุปัชฌาย์อย่างเคร่งครัด อาการเจ็บป่วยของท่านทุเลาลงจนเห็นได้
ชัด ทั้งสติปัญญา ก็เฉียบแหลมขึ้น

“พระบุญสร้าง แจกวิภัตติ กุล ตรีบ”

“กุล - กุลานิ, กุล - กุลานิ ตรีบ”

“ทำไมถึงไม่เป็น กุล - กุลา, กุล - กุเล ละ”

“เพราะ กุล เป็นนปุงสกลึงค์ตรีบ จึงแจกวิภัตติต่างไปจาก
ปุงลึงค์” พระบุญสร้างตอ ปุงลึงค์คือเพศชาย ส่วนนปุงสกลึงค์
คือไม่มีเพศ

“ถูกต้อง เอละ ที่นี้คำว่า สิสฺส ขอให้ว่าพร้อมๆกันแล้ว
ก็แปลด้วย หนึ่ง สอง สาม” นักเรียน ทั้งห้องจึงตอพร้อมๆกัน
ว่า

“สิสฺส สิสฺสา สิสฺส สิสฺส อันว่าศิษย์...อันว่าศิษย์ทั้งหลาย

...ซึ่งศิษย์...ซึ่งศิษย์ทั้งหลาย...”

“ดีมาก ต่อไปนี้เราก็จะมาต่อวิภักติที่สามกับวิภักติที่สี่ซึ่งเรียกตามบาลีว่า ตติยวิภักติ และจตุตถวิภักติ” ขณะนั้นพระบัวขาบเดินกระหืดกระหอบเข้ามานั่งแถวหลังสุด กราบปลกๆสามครั้ง พลังหายใจครี๊ดๆเพราะความเหนื่อย เป็นที่รู้กันในหมู่พระบวชใหม่ว่าภิกษุรูปนี้ท่านมาสายเป็นกิจวัตร แม้จะเรียนไม่ทันเพื่อนแต่ท่านก็ไม่เคยแสดงออกว่า *ไม่รู้* ดังนั้นไม่ว่าใครจะถามอะไร ท่านจะตอบได้หมดทุกเรื่อง คำว่า *ไม่รู้* หรือ *ไม่ทราบ* จึงไม่มีโอกาสเสียดลอดออกมาจากปากของท่านทั้งที่สิ่งที่ท่านบอกว่า *รู้* นั้นผิดเสียมากกว่าถูก และความที่ชอบทำองอาจอดอ้างว่าตนเป็นผู้รู้นี่เองที่ทำให้ท่านมีนิสัยชอบดูถูกผู้อื่น โดยเฉพาะพระชนวนผู้นำสงสารนั้นดูจะเป็นผู้ที่ท่านทั้งดูถูกทั้งล้อเลียนโดยปราศจากเมตตาจิต พระบัวขาบกำลังทำกรรมโดยไม่รู้ตัว!

“พระบัวขาบมาพอดี ไหนลองแจกวิภักติของ **ทุกข ชี**” ท่านไม่ถามว่าได้หรือไม่ได้ เพราะรู้คำตอบดี คำว่า *ไม่ได้* ไม่เคยออกจากปากของภิกษุรูปนี้

“ทุกโข ทุกขา ทุกข์ ทุกเข ครับ” ท่านเข้าใจว่า **ทุกข** เป็นบุคลิกเหมือนกับบุริส ยังไม่ทันที่อาจารย์จะบอกว่าผิด ก็ถือโอกาสแปลให้เสรีจสรพว่า

“ทุกโข แปลว่าทุกข์มาก เพราะโขแปลว่ามาก ทุกขา แปลว่าเดินไกลจนเมื่อยขาจึงเกิดทุกข์ ทุกข์ แปลว่าติดคุก ถูกขังคุก ส่วนทุกเข ก็แปลว่าทุกข์เพราะตาเหล่ ตาเข หรือที่เรียกว่าตาไม่สามัคคิกันเหมือนตาของพระชนวนเป็นต้น” อดเสียมิได้ที่จะพูดจาถากถางปมด้อยของผู้อื่น พระมหาบุญเกิดความรู้สึกหลายๆอย่างในเวลาเดียวกัน ทั้งขำทั้งสมเพชและนึกตำหนิ ขำที่ท่านอุตส่าห์สรรหา

คำแปลมาได้ทั้งที่ไม่มีในระบบ สมเพศที่ท่านไม่ยอมรับในความไม่รู้ของตน และนี่กำหนดที่ท่านใช้ วิสุมวาทจา คือวาทาส่อเสียด เยาะเย้ยถากถางผู้ที่มีปมด้อยเช่นพระชนวนผู้ซึ่งนั่งหน้าตาซีดเซียว และนึกน้อยใจในวาทาที่เกิดมาอาภัพข้อ แต่ก็มีอุปาทานยึดมั่นว่าวันหนึ่งท่านจะต้องหาย เพราะศรัทธาในพระอุปัชฌาย์อย่าง ล้นเหลือ

“มีใครจะบอกได้บ้าง ว่าสิ่งที่พระบัวขาบตอบมานั้นผิดหรือ ถูก” ไม่มีผู้ใดให้คำตอบ บางรูปคิดว่าท่านตอบเข้าที่ หากก็ไม่กล้า แสดงความคิดเห็น ดีไม่ดีอาจถูกพระบัวขาบตำหนิติเตียนเอาต่อหน้าธารกำนัลก็ได้ ส่วนผู้ที่เข้าใจภาษาบาลีนั้นรู้ว่าผิดโดยไม่มีเงื่อนไข เมื่อไม่มีผู้ใดตอบ พระมหาบุญจึงอธิบายว่า “นอกจากจะแจกวินิตติผิดแล้ว ท่านยังเอาคำว่า โข ขา ชัง เข ซึ่งเป็นคำไทย มาใช้ปนกับภาษาบาลี จึงไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของเขา พูดให้แรงกว่านี้คือท่านทำภาษาเขาให้วิบัติ ขอให้ไปทำความเข้าใจเสียใหม่ แล้วอีกอย่างหนึ่งที่ผมอยากจะเตือนก็คือ ท่านจะต้องมีจิตเมตตาคนที่เขาด้อยกว่า ผมสังเกตมาหลายครั้งแล้วว่าท่านชอบที่จะทำร้ายผู้อื่นด้วยวาทา ซึ่งเท่ากับท่านกำลังกระทำความผิดไม่รู้ตัว ระวังนะให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นจะมาถึงตัว” พระอาจารย์เตือนด้วยหวังดี

“ผมไม่ได้ให้ทุกข์แก่ใครสักหน่อย ผมพูดความจริงต่างหาก ความจริงเป็นสิ่งไม่ตายนะครับท่านอาจารย์” ภิกษุหัวดีเอียงไปข้างๆ

“แต่การล้อเลียนผู้อื่นนั้นเป็นกรรมนะ สมัยพุทธกาลก็มีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาแล้ว คือเรื่องของพระจูฬปันถก น้องชายของพระมหาปันถก ซึ่งแม้ท่านจะเป็นพระอรหันต์แต่ก็บัญญัติบาป ชาติ

ก่อน ๆ ท่านก็บัญญัติบิ เพราะกรรมที่ไปล้อเลียนเพื่อนที่บัญญัติบิ
เอาละ ผมจะเล่าให้ฟังเพื่อเป็นอุทาหรณ์ ใครมีนิสัยเช่นนี้จะได้เลิก
ละเสีย เรื่องมีอยู่ว่า ลูกสาวเศรษฐีแห่งเมืองราชคฤห์ได้ลักลอบได้
เสียกับคนใช้กระทั่งถูกบิดามารดาจับได้ ทั้งคู่จึงพากันหนีออกไป
อยู่ในหมู่บ้านไกลจากตัวเมือง ครั้นนางตั้งท้องลูกคนแรกและจวน
ใกล้คลอดจึงอ้อนวอนให้สามีพาไปคลอดที่บ้านบิดามารดาของ
นาง”

“เหมือนที่พระนางสิริมหามายาเสด็จไปกรุงเทวทหะเพื่อ
ประสูติพระราชโอรสใช่ไหมครับ” ภิกษุรูปหนึ่งถามขึ้น

“ถูกแล้ว เป็นธรรมเนียมของคนชมพูทวีปที่สตรีครรภ์แก่
จะต้องเดินทางไปคลอดบุตรยังบ้านเรือนของบิดามารดา คงเป็น
เพราะว่าอยู่ใกล้พ่อแม่ทำให้เกิดความอบอุ่นและปลอดภัยกว่า ไม่
มีใครในโลกที่จะรักเราเท่ากับพ่อแม่ จริงไหม” ท่านถามพระลูกศิษย์

“จริงครับท่าน” พระนวกะตอบพร้อมกัน บางรูปรู้สึกคิด
ถึงโยมบิดามารดาขึ้นมาตึงตึง

“นั่นแหละ ด้วยเหตุนี้นางจึงอ้อนวอนสามีให้พากลับไปยัง
เมืองราชคฤห์ แต่สามีไม่ยอม นางจึงหนีไปแต่ผู้เดียว สามีทราบ
ข่าวจึงตามไปชวนให้กลับ นางไม่ยอมกลับจึงต้องเดินทางไปด้วย
แต่ไปยังไม่ทันถึงเมืองราชคฤห์ นางก็คลอดลูกระหว่างทาง เลยให้
ชื่อว่า *ปันถก* ซึ่งมาจากคำบาลีคือ *ปนฺถ* แปลว่า *ถนน* ทางจรจร
ทางเดิน เมื่อคลอดบุตรแล้วก็ไม่มีความจำเป็นต้องเดินทางต่อไป จึง
พากันอุ้มบุตรเกิดใหม่กลับมายังหมู่บ้าน”

“ผู้หญิงชมพูทวีปนี้ชอบคลอดลูกระหว่างทางนะครับ อย่าง
พระนางสิริมหามายา นางปญฺจาจรา ก็คลอดลูกระหว่างทาง” ภิกษุ
รูปเดิมเปรยขึ้น

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น แต่เท่าที่สังเกตเด็กที่คลอดลักษณะนี้มักเป็นผู้มีบุญญาธิการ เช่นเสด็จพ่อของพวกเราเป็นต้น” ท่านหมายถึงองค์สมเด็จพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

“แล้ว...แล้ว...เรื่อง...เรื่องเป็นยังไงอีกครั้ง” พระชนวนถามด้วยอยากฟังต่อ คราวนี้ออกจะติดอ่างด้วยคิดคำนึงไปถึงโยมบิดามารดา ถึงท่านทั้งสองจะให้รูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์มาทำให้ต้องอับอายเพื่อนฝูง หากพระหนุ่มก็มีเคยคิดโทษโกรธเคืองท่านเพราะถือว่าคงเป็นกรรมที่ตนทำมานั่นเอง ตรงข้ามกลับนึกสงสารบิดามารดาที่ต้องมาเสียลูกพิกลพิการเช่นนี้ พระบัวขาบได้ยืนยันเช่นนั้น แม้จะไม่กล้าเยาะเย้ยด้วยวาจาเพราะเกรงจะถูกพระมหาบุญตำหนิหากถือคติได้ที่จะส่งสายตาไปเย้ยหยันด้วยว่าเป็นนิสัยของท่านที่คงจะแก้ไม่ได้แล้ว อีกทั้งเจ้าตัวก็ไม่สนใจที่จะแก้ไข

“เรื่องก็คือ ผัวเมียพากันอุ้มลูกกลับบ้านและตั้งชื่อว่า บันถก อยู่ต่อมาเหตุการณ์แบบเดียวกันนี้ก็เกิดขึ้นอีก แล้วมารดาของเด็กชายบันถกก็คลอดลูกระหว่างทางอีก มีหน้าซำก็ให้ชื่อ บันถกตามชื่อพี่ชาย ที่นี้มีลูกชื่อเดียวกันก็คงจะเรียกลำบาก จึงเรียกคนเล็กว่าจุกบันถก แปลว่า บันถกน้อย ส่วนคนโตเรียกมหาบันถก แปลว่า บันถกใหญ่ เมื่อเด็กชายทั้งสองโตขึ้นก็ถูกส่งไปอยู่กับตายายที่เมืองราชคฤห์ เศรษฐีที่รักหลาน แม้จะเกลียดลูกสาวลูกเขยแต่ก็รักหลานเพราะถึงอย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตน มหาบันถกนั้นเป็นเด็กฉลาด ชอบติดตามผู้เป็นตาไปฟังเทศน์จากพระพุทธรองค์เสมอๆ ไหนพวกท่านลองตอบมาซิว่าพระพุทธรเจ้าทรงแสดงธรรมโปรดประชาชนตอนไหน”

“ตอนเย็นครับ” ภิกษุทุกรูปยกเว้นพระบัวขาบตอบ ส่วน

ภิกษุผู้เฒ่าผู้นั้นตอบว่า “ตอนคำครึบ” พระมหาราษฎรไม่สนใจผู้ตอบผิด จึงถามต่ออีกว่า

“ไหนดลองตอบมาพร้อมๆกันซิว่า พุทธกิจ ๕ เวลา มีอะไรบ้าง ตอบเป็นภาษาบาลีและแปลด้วย” พระบัวขาบรูปเดียวอีกนั้นแหละที่จำไม่ได้ หากก็ตอบอ้อมๆแถมๆปนไปกับเขาเพื่อมิให้เสียหน้า ภิกษุเหล่านั้นตอบพร้อมกันว่า

“บุพพณฺเฑ ปิณฺฑทปาทณฺจ เวลาเช้าเสด็จออกมารับบิณฑบาตสายณฺเฑ ธมฺมเทศนํ เวลาเย็นทรงแสดงธรรม ปโทเส ภิกฺขุโอรวาทํ เวลาค่ำประทานโอวาทแก่เหล่าภิกษุผู้มาเฝ้าจากถิ่นไกลบ้างใกล้บ้าง อทฺธมฺรตฺเต เทวปญฺหนํ เทียงคั้นทรงตอบปัญหาเทวดา **ปจฺจุสฺสเสวคเต กาลे ภพฺพาทพฺเพ วิโลกันํ** จวนสว่างทรงตรวจพิจารณาสัตว์ที่สามารถและไม่สามารถบรรลุนิพพาน อันควรจะเสด็จไปโปรดหรือไม่” คำตอบช่วงท้ายๆเสียงซึกจะไม่ค่อยพร้อมเพรียงกัน

“ดีมาก ทีนี้ก็มาต่อเรื่องที่เล่า สรุปว่า มหาบັນถกตามผู้เป็นตาไปฟังธรรมทุกครั้ง แต่น้องชายคือจุฬพินถกไม่ยอมไป เท่ากับท่านทำกรรมทั้งชาติก่อนๆและทั้งชาตินี้ คือไม่ชวนช่วยหาความรู้ใส่ตัว จึงต้องเป็นคนปัญญาที่บ่ เมื่อมหาบັນถกอายุครบบวชจึงขออนุญาตบวชจากผู้เป็นตา เพราะจิตใจอยากจะทำบวชมาตั้งแต่เด็กๆ เนื่องจากฟังธรรมบ่อยๆจนเกิดศรัทธา ปสาทะ เมื่อได้รับอนุญาต ท่านจึงได้อุปสมบทและสามารถบรรลุนิพพานในเวลาอันรวดเร็ว

ต่อมาท่านจึงขออนุญาตโยมตาโยมยายให้น้องชายมาบวชด้วย แต่จุฬพินถกเป็นคนปัญญาที่บ่ พระมหาบันถกให้ท่องคาถาแค่คาถาเดียว ท่องอยู่ถึง ๔ เดือนก็ยังไม่ได้ คาถาที่ว่ามีดังนี้” ท่านเขียนลงไปบนกระดานดำ

สหสเสนโต เทวินโท

เทวราชสิริโร

สังขิปิตวาน ตัมคุดัม

ชิปปิ สาวตถิมาคมิ

“เอาละ ไหนลองฝึกอ่านพร้อมกันซิ อ่านซ้ำไม่เป็นไร แต่ขอให้ถูกต้องเป็นใช้ได้” พระนวกะพยายามอ่านด้วยความตั้งใจ เพราะเท่ากับมีโอกาสได้ฝึกฝน หากพระบัวขาบกลับคิดว่าอาจารย์น่าจะให้ท่านอ่านแต่ผู้เดียว ดังนั้นจึงออกเสียงเบากว่าเพื่อน

สหสเสนโต เทวินโท

เทวราชสิริโร

สังขิปิตวานะ ตัง มัคคัง

ชิปปิง สาวตถิมาคะมิ

“ท่าน...ท่าน อา...อาจารย์กรุณาแปลด้วยได้ไหมครับ ผมชอบ ...ชอบมาก ไพเราะเหลือเกิน” พระชนวนร้องขอด้วยความซาบซึ้ง พระมหาบุญจึงจำต้องขอเสียงส่วนใหญ่ พระนวกะทุกรูปยกมือ เว้นเสียแต่พระบัวขาบเจ้าเดิม

“พระบัวขาบไม่यरากรุหรือ” ท่านถาม

“ไม่หรือครับ เพราะผมรู้อยู่แล้ว เชิญท่านอาจารย์แปลให้พวกที่ยังไม่รู้เถอะครับ หรือถ้าจะให้ผมช่วยก็ยินดี” ท่านเสนอตัวทั้งที่ไม่แน่ใจนักว่าจะทำได้ดังที่พูด หากก็มีความมั่นใจอยู่ตรงที่เชื่อว่าตัวเองมีไหวพริบดีพอที่จะเอาตัวรอดได้ พระมหาบุญจึงขอคุณแบบไม่จริงใจ และต้องการตัดนิสัยคนโอ้อวดว่า

“อย่าเลย ต้องขอขอบคุณในความปรารถนาดีของท่าน แต่ผมกลัวว่าท่านจะทำให้ภาษาเขาวิบัติ แล้วผมก็จะพลอยบาปไปด้วย” ภิกษุรูปอื่นๆพากันนั่งนิ่ง ไม่แสดงอาการ สมน้ำหน้า ออก

มา เพราะนิสัยที่พระบัวขาบแสดงออกมาจนเคยชินนั้นไม่ทำให้
ผู้ใดนึกชื่นชมแม้แต่รูปเดียว จึงไม่ต้องการที่จะลอกเลียนแบบ

“ท่านอาจารย์กรุณาแปลด้วยเถิดครับ ผมอยากฟัง” ภิกษุ
รูปหนึ่งขอ พระอาจารย์ จึงแปลบรรทัดต่อบรรทัดว่า

ท้าวสหสังข์นัยน์จอมเทพ

ผู้ทรงไว้ซึ่งความเป็นเจ้าแห่งเทวดา

ไต่ย่นระยะทางนั้น

ได้มาสู่เมืองสวรรค์ดีแล้วโดยฉับพลัน

คราถาที่ว่านี้มาจากเหตุการณ์ตอนที่จุฬาลักษณ์ของ
ท่านจักขุपालได้ส่งบุตรชายชื่อปาลีตะ ไปรับหลวงลุงกลับมาอยู่เมือง
สวรรค์ เนื่องจากท่านปฏิบัติธรรมชั้นออกอุษภฏ์จนบรรลอรหัตผล
หากก็ต้องสูญเสียภรรยาไปทั้งสองข้าง ด้วยมิได้เอาใจใส่ดูแลตาม
ที่แพทย์สั่ง ท่านอยู่ที่วิหารบ้านปลายแดน ห่างจากพระเชตะวันไป
๑๒๐ โยชน์ และดำรงชีวิตด้วยความลำบากเนื่องจากตาบอด น้อง
ชายจึงให้บุตรไปรับมาเพื่อเลี้ยงดู โดยให้บวชเป็นเณรเสียก่อนแล้ว
จึงเดินทางไป สามเณรปาลีตะได้เดินทางไปรับหลวงลุงตามคำสั่ง
ของบิดา โดยให้หลวงลุงถือไม้เท้าแล้วท่านเป็นคนจูง พอมาถึงกลาง
ป่าสามเณรไต่ยิ่นเสียงร้องเพลงอันไพเราะของภรรยาคนตัดไม้
ก็เกิดความเสนาหา จึงบอกหลวงลุงให้รออยู่ก่อน ท่านจักขุपालรอ
อยู่เป็นนาน สามเณรหลานชายจึงกลับมา ท่านจึงถามว่า เจ้าหาย
ไปทำไมตั้งนาน ข้าไต่ยิ่นเสียงผู้หญิงร้องเพลง นี่แสดงว่าเอ็ง
ถึงศีลวิบัติแล้วใช่ไหม เณรหลานชายจึงตอบเสียงอ้อมแอ้มว่า ก็บอก
แล้วว่าผมไม่ได้ตั้งใจบวช หลวงลุงอย่าคิดอะไรมาเลย มันเป็นเรื่อง
ธรรมดาของชายหนุ่ม พุดจบก็จับปลายไม้เท้าของหลวงลุงเพื่อจะจูง
ให้เดินทางต่อไป ท่านจักขุपालตอบว่า ข้าไม่ไปกับเอ็งเพราะเอ็งเป็น

ผู้มีศีลอันวิบัติเสียแล้ว พระอาจารย์หยุดเล่าแล้วถามลูกศิษย์ว่า

“สามเณรปาลิตะมีศีลวิบัติในเรื่องอะไรบ้าง”

“เสพเมถุนกับกาเมสุมิจณาจารย์ครับ เพราะหญิงนั้นมีสามีแล้ว พระรวมบุญตอบ”

“ถูกแล้ว ด้วยเหตุนี้ท่านจักขุपालจึงรังเกียจ ไม่ยอมร่วมเดินทางด้วย หลานชายมีรู้อจะทำประการใด จึงบอกหลวงลุงว่า ถ้าเช่นนั้นผมจะสึกเดี๋ยวนี้ ว่าแล้วจึงเปลื้องไตรจีวรออกเปลี่ยนมาเป็นชุดคฤหัสถ์ซึ่งบังเอิญเตรียมมา เสร็จแล้วจึงบอกหลวงลุงว่า ผมสึกแล้ว เราไปกันเถอะ พุดพลางจับปลายไม้เท้าของหลวงลุง ท่านจักขุपालตอบว่า ข้าไม่ไปกับเอ็ง” แล้วจึงกล่าววาจาที่เสียดแทงใจทิดสึกใหม่จนถึงกับต้องร้องไห้ออกมา บรรพชิตชู้ก็ดี คฤหัสถ์ชู้ก็ดี มันก็คือคนชู้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นเอ็งไม่ต้องมาจับไม้เท้าข้า ข้าขอตายอยู่แต่ผู้เดียวในป่าก็ยังดีกว่าจะร่วมเดินทางไปกับคนชู้ๆ อย่างเอ็ง ทิดสึกใหม่มีรู้อจะทำประการใด จึงเดินร้องไห้หายไปในปี่า ท่านจักขุपालก็เดินสะเปะสะปะไปแต่ผู้เดียว แต่เนื่องจากพระจักขุपालท่านเป็นพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์หมดจดจากกิเลส ท่านจะต้องปรีณิพพานอย่างเดียวตายในป่าอย่างแน่นอน เหตุนี้จึงได้ยินเสียงชายชราถามว่า พระคุณเจ้าจะไปไหนขอรับ ท่านก็ตอบว่า อาตมาจะไปเมืองสาวัตถี พวกท่านลองทายซิว่าชายแก่ผู้นี้เป็นใครทำไม่ถึงได้มาเดินอยู่คนเดียวในป่า” พระอาจารย์ป้อนคำถามลูกศิษย์

“ผม...ผมว่าท่านต้อง...ต้องเป็นพระอินทร์ปลอมตัวมาครับ” พระชนวนตอบ เพราะได้ยินท่านพระครูผู้เป็นอุปัชฌาย์สอนเสมอว่า คนทำความดีจะร้อนถึงทิพพอาสน์ขององค์อินทร์ แต่คนทำชั่วจะร้อนถึงยมบาล พระมหานุญชมว่า

“เก่งมาก พระชนวนตอบถูกแล้ว ผมสงสัยว่าพระอินทร์
ท่านคงจะรื้อนอาสน์ จึงได้ทรงรำพึงเป็นบทกลอนดังต่อไปนี้

มาจะกล่าวบทไป ถึงท้าวสหสนันย์ไตรตรึงษา
ทิพพอาสน์เคยอ่อนแต่ก่อนมา กระด้างดั่งศิลาประหลาดใจ
จักมีเหตุมันมั่นแน่นในแดนดิน อมรินทร์เร่งคิดสงสัย
จึงสอดส่องทิพพเนตรดูเหตุภัย ก็แจ้งใจในพระจักขุปาล

“วรรณคดีเรื่องนี้ผมแปลงเอาเองนะ คือจาก นางรจนา มา
เป็น พระจักขุปาล ในที่สุดชายแก่ก็ให้พระจักขุปาลจับไม่ทำให้
แน่นๆแล้วจับปลายไม้เท้าของพระจักขุปาล ปรากฏว่า ประเดี๋ยว
เดี๋ยวก็มาถึงสวรรค์ จึงเรียกว่าคาถาย่นระยะทาง แต่พระจุพบัน
ถกท่องอยู่ ๔ เดือนก็ยังจำไม่ได้จนถูกมหาบันถกผู้เป็นพี่ชายดูแล
ไล่ให้ไปสีก ทำนองมาบวชเสียผ้าเหลือง คาถาแค่นี้ก็ยังท่องไม่ได้
อะไรทำนองนี้”

“เล่ากันว่าที่ท่านบัญญัติบทนี้ เนื่องมาจากผลกรรมแต่
ครั้งอดีตชาติ กล่าวคือในสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่า กัสสป
ท่านจุพบันถกเป็นภิกษุที่เฉลียวฉลาด แต่ได้ไปล้อเลียนเพื่อนร่วม
ชั้นบัญญัติบทหนึ่งที่ยายามท่องคาถาย่นนานแสนนานก็ท่องไม่
ได้ มาในสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่าโคตมะ ท่านจึงต้องเกิด
มาบัญญัติบทเพราะกรรมอันได้กระทำไว้นั้น”

“พระมหาบันถกรู้สึกรำคาญในความบัญญัติบทของน้อง
ชาย จึงบอกให้สีกๆไปเสีย แต่พระจุพบันถกไม่ปรารถนาจะสีกด้วย
ว่าซาบซึ้งในคำสอนของพระพุทธองค์ แหม. ถ้าเป็นเราคงดีใจแน่
จะรีบสีกในวันนั้นเลยทีียวละ” พระอาจารย์ผู้กระหายใคร่ลาสิกขา
หยุดคิดในใจ

“แล้วท่านสีกไหมครับ” พระลูกศิษย์รูปหนึ่งถามขึ้น ท่าน

หมายถึงพระจุพบันถก หากอาจารย์กำลังคิดถึงเรื่องของตัวเอง จึงเปลوتตอบออกมาว่า

“จะสึกได้ยังไงล่ะ หลวงพ่อท่านยังไม่อนุญาต ท่านบอกรอไว้สักพร้อมท่าน” บรรดาพระลูกศิษย์ทำหน้าวงงสงสัย แล้วต่างซิงกันบ่นคำถามกลับมายังอาจารย์ ท่านมหาหนุ่มจึงรู้ตัวว่าพลาดท่าเสียทีเอาความลับของตนมาเปิดเผยจนได้ จึงพูดตัดบทว่า

“กรุณาอย่าถามนอกเรื่อง เอาอย่างนี้ดีกว่า ผมจะไม่อนุญาตให้ท่านถาม แต่จะเล่าเรื่องพระจุพบันถกต่อ มิฉะนั้นพวกท่านอาจจะพลาดชั้นเพลเพราะนี่ก็ใกล้เวลานั้นเพลเข้ามาแล้ว แต่ถ้าใครไม่ฉันเพลผมก็จะสอนต่อไปจนจบก็ได้”

“พระอาจารย์ไม่หิวหรือครับ” พระบุญสร้างถามด้วยเป็นห่วง อาจารย์

“หิวก็ต้องทน ลูกศิษย์ทนได้อาจารย์ก็ต้องทนได้” คือคำตอบ แท้จริง ผลพลอยได้ ที่ท่านจะได้รับคือน้ำหนักจะได้ลดลง นับแต่ท่านพระครูบอกให้รอไว้สักพร้อมท่าน พระมหาบุญก็กลุ้มอกกลุ้มใจ ฉันได้จำวัดหลับจนอ้วนเอวๆ ปกติท่านก็เป็นคนเจริญอาหารอยู่แล้ว พอมามีเรื่องร้อนรุ่มกลุ้มทรวงก็เลยฉันได้ฉันเอา จึงอ้วนจนกางเกงยีนส์ที่สีกาสาวซื้อถวายนั้นคับจนใส่ไม่ได้แล้ว แต่เรื่องกางเกงคงไม่เป็นปัญหา เพราะจะซื้อใหม่อีกก็ตัวก็ได้ ขอให้สึกเสียก่อนเถอะ

“พระอาจารย์ครับ กองทัพต้องเดินด้วยท้อง ถึงจะเป็น กองทัพธรรม ก็ต้องให้ท้องอิ่มก่อนนะครับ ไม่งั้นก็สู้กับศัตรูไม่ได้” พระบัวขาบเสนอ

“ถ้าเช่นนั้นก็เตรียมฉันเพลกันได้ ช่วงบ่ายค่อยมาว่ากันต่อแล้วท่านอย่าเข้าห้องสายอีกล่ะ” อาจารย์บอกลูกศิษย์

หัวดี

“ผมจะพยายามครับ” พระหนุ่มรับคำสั่งเสียงอ่อย แล้วบรรดาพระลูกศิษย์ก็กราบพระอาจารย์สามครั้ง พระมหาบุญเดินออกมา ก่อน จากนั้นพระใหม่จึงตั้งแถวเดินอย่างสำรวมไปยังโรงฉัน ได้ อาหารทางใจแล้ว ลำดับต่อไปก็จะเป็นอาหารทางกาย อันที่จริงเป็นพระก็สบายดีเหมือนกัน ไม่ต้องวุ่นวายกับเรื่องทางโลก แล้วยังได้ทั้งอาหารใจและอาหารกายอีกด้วย

๔๗

ศรัทธาที่พระพุทธองค์ทรงสอน

ฉันภัตตาหารเพลแล้ว ทั้งลูกศิษย์และอาจารย์มีเวลาพักผ่อนประมาณชั่วโมงเศษ จึงไม่มีรูปใดที่จะไม่ งามเอาแรง เพราะอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติที่ว่า พอหนึ่งท้องตึง หนึ่งตากก็หย่อน พระวัดป่ามะม่วงที่ไม่จำวัดในตอนกลางวันเห็นจะมีแต่ท่านสมภารรูปเดียวเท่านั้น อย่าวว่าแต่ไม่จำวัดตอนกลางวันเลย ถึงกลางคืนท่านก็ไม่ค่อยจะมีเวลาได้พักผ่อนหลับนอน บรรดาพระลูกวัดต่างพากันฉงนสนเท่ห์ที่สมภารเจ้าวัดไม่ค่อยฉันภัตตาหาร แล้วก็ไม่ค่อยจำวัด จะว่าไปแล้วเรื่อง กิน กับ นอน นั้นสำคัญมากสำหรับบุรุษคนเดินดินทั้งหลาย ในหมู่สงฆ์เรื่องนี้อาจลดความสำคัญไปด้วยมีพระวินัยมาเป็นเครื่องตรวจสอบ ทว่าก็ยังคงมีความสำคัญเนื่องด้วยภิกษุส่วนใหญ่ก็ยังคงเป็น พระบุรุษน ที่จะเป็น พระอริยบุคคล เช่นท่านสมภารนั้นหายากเต็มที ด้วยเหตุนี้สงฆ์ก็ดี คฤหัสถ์ก็ดี เมื่อได้มาเห็นจริยาวัตรของท่านพระครูแล้ว ต่างพากันคิดว่าท่านเป็นพระอริยบุคคล ซึ่งในความเป็นจริง ไม่มีผู้ใคร่แน่ชัดว่าท่านเป็นหรือไม่ ด้วยมิใช่วิสัยที่จะรู้ได้ เพียงแต่คาดเดากันไปเท่านั้น

เสียงระฆังบอกเวลาเข้าเรียนภาคบ่ายดังขึ้น พระมหาบุญยังไม่อยากตื่น หากก็ต้องฝืนใจ “เอาไว้สักแล้วค่อยนอนให้สบายไปเลย” ท่านปลอบใจตัวเองแล้วจึงลุกขึ้นล้างหน้า ครองผ้าอย่าง

เรียบร้อยก่อนที่จะเดินไปยังโบสถ์ซึ่งบรรดา พระลูกศิษย์ นั่งรออยู่ พระลูกศิษย์พากันกราบพระอาจารย์ จากนั้นการเรียนภาคปาย ก็เริ่มขึ้น

“ภาษาบาลีนั้น ถ้าเราเรียนอย่างตั้งอกตั้งใจจนถึงขั้นรู้อย่าง ลึกซึ้งแล้ว จะพบว่าน่าสนใจมาก เป็นภาษาที่มีหลักเกณฑ์ค่อนข้าง แน่นอนตายตัวกว่าภาษาอื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น ภาษาบาลีใช้หลัก ตัวสะกดตัวตาม เพราะฉะนั้นคำว่า วฑฒ ซึ่งแปลว่า เจริญ นั้น ถ้าเขียนเป็น วฒฑ ก็ผิดหลักตัวสะกดตัวตาม ไหนพระขจรออกมาเขียนบนกระดานดำชื่อว่า พยัญชนะที่อยู่วรรคเดียวกับ ฑ ฒ มีอะไรบ้าง” พระขจรจึงออกไปเขียนบนกระดานดำดังนี้ ฎ จ ฑ ฒ ฌ ญ อาจารย์บอกให้ลูกศิษย์ทุกรูปอ่านพร้อมกันว่า

“ฎะ ฐะ ฑะ ฒะ ฌะ” ซึ่งถ้าเป็นภาษาไทยจะออกเสียง เป็น ตอ ถอ ทอ ทอ นอ

“พูดถึงคำว่า วฑฒ ผมมีเรื่องขำๆจะเล่าให้ท่านฟัง เป็น เรื่องจริงที่ผมประสบมาเมื่อเดือนที่แล้วนี้เอง ถ้าใครไม่ยกฝัก ขอให้ยกมือขึ้น” มีผู้ยกมืออยู่รูปเดียวคือพระบัวขาบ พระมหาบุญ จึงพูดอีกว่า

“เอาละ รูปใดอยากฟังขอให้ยกมือขึ้น” ปรากฏว่ายกมือ ทุกรูปรวมทั้งพระบัวขาบ พระอาจารย์ครั้นที่จะต่อปากต่อคำกับ ภิกษุหัวต้อ จึงเริ่มต้นเล่าเรื่องของท่าน

“เมื่อเดือนที่แล้ว ท่านสมภารกับผมได้รับนิมนต์ไปงาน ทำบุญวันเกิดของคหบดีผู้หนึ่งในตลาดสิงห์บุรี”

“เขานิมนต์แค่สองรูปเองหรือครับ แบบนี้ก็ไม่ครบองค์สงฆ์ ถ้าจะให้ครบต้องนิมนต์ตั้งแต่สี่รูปขึ้นไป” พระบัวขาบแสดงภูมิรู้

“อีก ๗ รูปเป็นพระวัดใกล้บ้านเขา” พระมหาบุญตอบหัวนง

“แล้ว...แล้วยังไงอีกครับท่านอา...อาจารย์” พระชนวนไคร่

๔๗๖

“เขาก็ถวายเพลแล้วก็ถวายเครื่องไทยธรรม หลังจากที่พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์จบลง จากนั้นพระสงฆ์ทั้ง ๙ รูปก็ให้พรบทมงคลจักรวาลพหุพอ มีรูปใดยังท่องบทนี้ไม่ได้ให้ยกมือขึ้น” ไม่มีรูปโดยยกมือเพราะต่างก็ท่องได้แล้ว พระบัวขาบรูปเดียวที่ยังท่องไม่ได้เพราะมัวแต่คอยจับผิดผู้อื่นอยู่ กระนั้นท่านก็ไม่ยอมยกมือด้วยไม่ยอมยกเสียหน้า พระอาจารย์จึงเล่าต่อว่า

“ที่นี้พอสวดมาถึง อายุ วฑุฒโก ธนวฑุฒโก สิริวฑุฒโก ยสวฑุฒโก ก็เกิดเรื่อง พวกท่านลองทายซิว่าเกิดเรื่องอะไร”

“คนเฒ่าเหล้าตีกันครับ” พระบุญชูตอบ

“ไม่ใช่”

“แม่ครัวตบกันครับ” พระบัวเรียวตอบ

“ไม่ใช่”

“ท่านอาจารย์ท่องเสียกะทันหัน” พระบัวขาบตอบโดยไม่ลงด้วย ‘ครับ’

“โปรดอย่าแข่งผม” คราวนี้อาจารย์ทำหน้าที่ถ่มทิ้ง ลูกศิษย์ก็เลยพากันเงยหน้าไม่มีผู้ใดกล้าตอบ ด้วยความอยากรู้เรื่อง พระชนวนทนนิ่งอยู่มิได้ จึงรวบรวมความกล้าแล้วถาม

“เกิด...เกิดอะไรขึ้นครับท่านอาจารย์” พระมหาบุญหนักสงสารลูกศิษย์รูปนี้ จึงตอบว่า

“เอาละ ถึงผมจะให้ท่านทายกันทุกรูป รับรองว่าไม่มีใครทายถูก ผมก็จะถือโอกาสเฉลยเสียเลย แต่ก่อนจะเฉลย ขอให้พระชนวนออกไปเขียนบนกระดาน ตั้งแต่ อายุวฑุฒโก จนถึง โหตุสพพทา เขียนแบบบาลีนะ” พระชนวนจึงลุกออกไปเขียนด้วยมือ

ที่สั้นน้อยกว่าเมื่อก่อน ดังนี้

อายุวฑูตโก ธนวฑูตโก สิริวฑูตโก ยสวฑูตโก พลวฑูตโก
วณณวฑูตโก สุขวฑูตโก โหดุ สพพทา ฯ

“เอาละ เขียนได้ถูกต้อง ทีนี้เรื่องที่เกิดขึ้นก็คือเจ้าของวัน
เกิดซึ่งเป็นคนจีน อายุราวๆเจ็ดสิบ พอพระสวดถึง ยะสะวัฑฒะโก
“ก็โบกไม้โบกมือ บอก หยุก หยุกเหลียวนี้ พระก็ตกใจเลยหยุดสวด
ท่านสมภารซึ่งนั่งหัวแถวก็ถามว่าให้หยุดทำไมล่ะโยมเถ่าแก่ พระ
กำลังให้พร ไม่อยากได้พรหรือ หลานสาวแก่ซึ่งนั่งอยู่ห่างๆก็บอกว่า
พระท่านกำลังให้พรลืออยู่นะอาแปะ แก่ก็เถียงว่า

ให้พองอาแปะที่ไหนล่ะ อีให้พองอาโกต่างหาก แล้วจึงต่อ
ว่าด้วยเสียงที่กำลังโกรธ แก่ว่า อ้าวเป็นดงเลี้ยงข้าวพวกลือ ให้เงิง
พวกลือ แต่ลือก็มาให้พองอาโก ลือว่า อายุวักกะโก ทะนะวักกะโก
ลือต้องให้พองใหม่ ท่านสมภารก็พยายามอธิบายว่า ให้พรโยม
เถ่าแก่นั้นแหละ แต่เป็นพรภาษาบาลี แก่ก็บอก ไม่ค่อยๆ ลือต้อง
เปียงใหม่ ท่านสมภารก็ถามว่า เป็ลียนเป็นอะไรล่ะ แก่ก็ว่า เปียง
เป็ง อายุวักกะแปะ ะนะวักกะแปะ ไม่ว่าท่านสมภารจะอธิบายอย่าง
ไร แก่ก็ไม่ยอมฟัง ในที่สุดท่านก็เลยบอกว่า เอาละ ตามใจโยมหน่อย
เข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตาม แล้วท่านก็นำสวด อายุวฑูตมะแปะ
ะนะวฑูตมะแปะ ไปจนจบ” บรรดาพระใหม่พากันหัวเราะคิกๆ พระ
บัวขาบนั้นถึงกับสวด อายุวฑูตมะแปะ ะนะวฑูตมะแปะ ด้วยเสียง
ที่ค่อนข้างดังจนถูกพระอาจารย์ดูเอาว่า

“ที่เล่านี้ไม่ใช่จะให้สวดผิตๆนะ ต้องการจะแสดงให้เห็นว่า
โยมเถ่าแก่ชอบให้สวด บาลีเถื่อน ไม่ใช่บาลีที่ถูกต้องตามหลัก
ไวยากรณ์”

“แล้วท่านสมภารทำไมถึงยอมให้ใช้บาลีเถื่อนล่ะครับ” พระ

บัวหลวงถามบ้าง

“ผมถามท่านตอนนั่งรถกลับวัด ท่านบอกว่าได้ใช้ เห็นหนอตระจสอบแล้ว ขึ้นไม่ยอมตามแก แกไม่ยอมให้กลับวัดเด็ดขาด แล้วท่านก็พูดกับผมว่า ท่านมหาจำเริญเลยนะ คนบ้าอย่าถือ คนดีอย่าสอน คนจรรยาคน คนประจบอย่ารัก คนทักอย่านิ่ง คนจริงอย่าหน่าย คนอายอย่าล้อ คนมาง้อขอโทษอย่าโกรธเคือง นีโยมยายผมสอนไว้ มีความหมายมากนะ คนบ้าอย่าถือ คนดีอย่าสอน” พระอาจารย์มองไปยังลูกศิษย์ที่ชื่อพระบัวขาบ หากลูกศิษย์กลับยิ้มรับ ทำไม่รู้ไม่ชี้จนพระอาจารย์นี้กระอา

“ท่าน...อาจารย์ครับ ผมอยากฟังเรื่องพระจุพบันถกที่... ที่ท่านอาจารย์เล่าค้างไว้เมื่อตอนเช้า” พระชนวนทวงถามขึ้น

“ตกลง ผมก็ตั้งใจจะเล่าอยู่เหมือนกัน เอาละ ก่อนอื่นต้องเขียนคาถาซึ่งเป็นหัวใจของเรื่อง” ท่านเขียนลงบนกระดาษดำดังนี้

ขมฺเหติ ขมฺเหติ ก็ การณา ขมฺเหติ

อหํ ปิ ตํ ชานามิ ชานามิ

“จะเรียกว่าคาถากันขโมยก็ได้นะ เอาละ ที่นี้ผมก็จะเล่าถึงที่มาของคาถาบทนี้ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระจุพบันถก ซึ่งหลังจากที่ท่านถูกพระมหากษัตริย์ผู้เป็นพี่ชายไล่ให้สึก ท่านก็ไม่ยอมสึก เพราะท่านศรัทธาและซาบซึ้งในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์มาก จนไม่ต้องการจะกลับไปเป็นคฤหัสถ์อีก”

“วันหนึ่งหมอชิวโกโกมารภักจจ์ ได้นิมนต์พระพุทธเจ้าและพระสาวกไปฉันภัตตาหาร จึงขอให้พระมหากษัตริย์ผู้เป็นพี่ชายสงฆ์ทุกรูป พระมหากษัตริย์ผู้เป็นพี่ชายพระจุพบันถกไว้รูปเดียว ด้วยเห็นว่าบวชเสียผ้าเหลือง ไม่มีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ พระจุพ

บันถกรู้สึกเสียใจอย่างใหญ่หลวงและตกลงใจที่จะสึก ขณะที่เดินออกจากวัด ก็พบพระพุทธรูปร่างระหว่างทาง พระพุทธรองค์ทรงนำพระจุพ บันถกไปยังพระคันทกฐีของพระองค์ และปลอบโยนให้สบายใจ จากนั้นทรงประทานผ้าขาวสะอาดผืนหนึ่งแก่ท่าน ตรัสว่า เธอจงนั่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ท่องคาถาว่า **รโหฺหฺรณํ** พร้อมกับใช้มือลูบผ้าผืนนี้ไปมา พระจุพบันถกปฏิบัติตามและสังเกตว่าผ้าเริ่มสกปรก ท่านสำรวจจิตเพ่งดูผ้าผืนนั้น และได้สัมผัสกับความไม่เที่ยงของสรรพสิ่ง ในที่สุดท่านก็ได้บรรลุอรหัตผลพร้อมทั้งปฏิสัมภิทา ๔ พระพุทธรองค์ตรัสว่า เธอไม่ได้ปัญญาที่เบเฉพาะในชาตินี้หรอกนะ ในอดีตชาติเธอก็ปัญญาที่เบเหมือนกัน

ในอรรถกถาเล่าไว้ว่า ในอดีตชาติ พระจุพบันถกเกิดในตระกูลพราหมณ์ เมื่อถึงวัยศึกษาเล่าเรียน บิดาได้ส่งท่านไปเรียนยังมหาวิทยาลัยดักสิลา ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดในสมัยนั้น ท่านเป็นคนปัญญาที่เบจึงเรียนไม่จบสักที เพื่อนรุ่นเดียวกันเรียนจบไปแล้วเพื่อนรุ่นน้องก็จบไปหลายรุ่น แต่ท่านก็ยังไม่จบ เรียกว่าเรียนจนเป็นปู่ของดักสิลา อาจารย์ก็รำคาญเลยให้ท่องคาถาตามที่ผมเขียนบนกระดานดำ ให้ท่องดั่งทุกครั้งที่นั่งได้และบอกว่า เฮลละ เธอเรียนจบแล้ว ท่านก็กลับบ้าน ทางบ้านก็ตั้งใจที่ท่านเรียนจบเลยฉลองกันใหญ่ คงจะสั่งสุรามาดื่มกันด้วย เลยเมาหลับกันทั้งบ้าน พอตีสองขโมยก็เข้าบ้าน ไม่มีใครรู้ว่าขโมยเข้ามา ท่านเองก็ไม่รู้ แต่บังเอิญตื่นขึ้นมาก็ท่อง **สมณฺเฐสิ สมณฺเฐสิ** ก็ การณา **สมณฺเฐสิ** อหํ **ปิ** ตํ **ชานามิ** **ชานามิ** ซึ่งแปลว่า พยายามไปเถอะ พยายามไปเถอะ ท่านจะพยายามไปทำไมกัน ข้าพเจ้ารู้ณะ ข้าพเจ้ารู้ณะ ขโมยได้ยินก็หนีไปเลย ขณะนั้นพระราชเสด็จมาสอดส่องดูแลความทุกข์สุขของราษฎร...”

“มาตอนตีสองหรือครับ” พระขจรถามขึ้น

“ถูกแล้ว เพราะถ้าเสด็จมาตอนกลางวันก็จะไม่พบขโมย นี่ผมสันนิษฐานเอาเองนะ ขโมยต้องออกหากินตอนกลางคืน”

“แล้วพระราชาทรงได้ยินที่บัณฑิตหนุ่มท่องคาถาหรือเปล่าครับ” นักเรียน รูปหนึ่งถาม

“ได้ยินซิ พระองค์ทรงจำบ้านหลังนั้นไว้ พอรุ่งเช้ามีรับสั่งให้ทหารมานำตัวบัณฑิตหนุ่มไปเข้าเฝ้า และเรียกว่า อาจารย์ อันที่จริงบัณฑิตคนนี้ก็คงหน้าตาเหมาะสมที่จะเป็นอาจารย์ เพราะเรียนจนแก่เป็นปู่ของมหาวิทยาลัยดักสิลา พระราชาตรัสถามว่า ท่านอาจารย์จบจากมหาวิทยาลัยดักสิลาใช่ไหม รู้ใหม่ว่าขโมยขึ้นบ้าน บัณฑิตก็ตอบว่า ไม่ทราบพระเจ้าข้า พระราชายังมั่นพระทัยว่าคาถาขลัง จึงรับสั่งให้บัณฑิตหนุ่มใหญ่สอนคาถาให้ บัณฑิตก็สอนและสิ่งเหมือนที่อาจารย์สั่งตนมาว่าให้ท่องดังๆทุกครั้งที่นึกขึ้นได้ ในเวลาต่อมาเสนาบดีก็คิดจะปลงพระชนม์พระราชาเพื่อจะตั้งตนเป็นพระราชาเสียเอง จึงคบคิดกับกัลบก บอกกัลบกว่า ถ้าพระราชาเสด็จมาให้ปลงพระมัสสุและพระเกศา ก็ให้เชือดพระคอเลย จงลั้บมีดให้คมชนิดที่เชือดทีเดียวสิ้นพระชนม์ทันที แล้วจะตั้งให้กัลบกเป็นเสนาบดีแทนตน กัลบกก็รับคำ ครั้นถึงวันที่พระราชาเสด็จมาให้ปลงพระมัสสุและพระเกศา...”

“พระมัสสุแปลว่าอะไรครับ” นักเรียนรูปที่หนึ่งหลังสุดถาม

“ใครไม่ทราบที่พระมัสสุแปลว่าอะไร ไหนยกมือซิ ใครที่ทราบแล้วไม่ต้องยก” เมื่อไม่มีรูปใดยกมือ พระมหานูญจึงพูดว่า

“ถ้าเช่นนั้นพระบัวขาบช่วยตอบซิว่าแปลว่าอะไร”

“แปลว่าขนหน้าแข้งครับ” หากเป็นภิกษุรูปอื่นตอบก็คงมีเสียงหัวเราะคิกคักจากเพื่อนร่วมชั้น แต่เพราะเป็นพระบัวขาบ

ทุกรูปจึงเจียบด้วยยี่ดมงคตสูตรข้อที่ว่า ‘อเสวนา จ พาลาน’

“ถูกหรือเปล่า ไหนใครว่าถูกยกมือขึ้น” ไม่มีรูปใดยกมือ

“พระชนวนช่วยตอบหน่อยซิ”

“แปล...แปลว่าหนดครับ”

“ถูกต้อง เออละ ทีนี้ผมก็จะเล่าต่อ เมื่อพระราชาเสด็จมา
กลับก็ทูลให้บรรทมรออยู่ที่พระเก้าอี้ ตัวเขาก็เร่งลับมิดเป็นการ
ใหญ่ กะว่าจะให้คมกริบชนิดที่เชือดครั้งเดียวสิ้นพระชนม์เลย พระ
ราชาบรรทมหลับไปครู่หนึ่ง ครั้นตื่นบรรทมก็ทรงนึกถึงคาถาที่
อาจารย์ให้ไว้ จึงทรงท่องด้วยพระสุรเสียงที่ค่อนข้างดังว่า สมณฺเฐสิ
สมณฺเฐสิ ก็ การณา สมณฺเฐสิ อหํ ปิ ตํ ชานามิ ชานามิ กลับไปได้ยิน
ก็มือไม้สั่น คิดว่าพระราชาทรงทราบแผนการที่เสนาบดีเตรียมไว้
จึงเข้ามากราบที่พระบาทของพระราชาทูลขอพระราชทานอภัยโทษ
พระราชาผู้ชาญฉลาดพอจะทรงทราบเรื่องราว จึงรับสั่งด้วยพระ
สุรเสียงเจียบขาดว่า จงเล่าความจริงมาให้หมด หากโกหกเราจะตัด
ศีรษะเจ้า กลับกหลงกลจึงกราบทูลความจริงให้ทรงทราบทุก
ประการ พระราชารับสั่งห้ามไม่ให้บอกเสนาบดี แล้วให้กลับ
ทำหน้าที่ของตนตามปกติ กลับกก็จัดการปลงพระมัสสุด้วยมืออัน
สั่นเทา อาชีพกลับกที่เคยทำอย่างชำนาญ บัดนี้กลับกมีความ
รู้สึกว่าเป็นงานที่ยากที่สุด จึงใช้เวลานานกว่าจะแล้วเสร็จ หลังจาก
นั้นพระราชาจึงมีรับสั่งให้ประหารชีวิตเสนาบดี และทรงแต่งตั้ง
อาจารย์คือบัณฑิตหนุ่มเป็นเสนาบดีแทน ซึ่งเสนาบดีผู้นี้แหละที่เกิด
มาเป็นพระจุพบันถก”

“แล้วเสนาบดีผู้นี้ทำกรรมอะไรไว้ครับจึงได้เกิดมาปัญญา
ทึบ” พระสมเกียรติถาม

“พระพุทธองค์ตรัสว่าเพราะในชาติก่อน ๆ เสนาบดีเคยล่อ

เลียนเพื่อนที่เขาบัญญัติทึบ ทำให้เขาอับอาย ตัวเองก็เลยต้องรับกรรม โปรดจำไว้เลยว่า การที่ท่านล้อเลียนผู้อื่นเท่ากับท่านกำลังทำกรรม เมื่อท่านทำกรรม กรรมก็จะตามสนองท่านเช่นกรณีของพระจุฬินทรที่ผมเล่ามา” ท่านตั้งใจจะสอนพระบัวขาบทางอ้อม หากภิกษุรูปนั้นกลับไม่ใส่ใจ พระมหาบุญลื้มที่สมภารของท่านสอนไว้ว่า “คนดีอย่าสอน เพราะจะเสียเวลาเปล่า”

“เรื่องกรรมนี้สำคัญมากนะครับท่านอาจารย์ ผมนะเชื่อว่ากรรมมีจริง แต่คนบางคนก็ไม่เชื่อ” พระขจรพูดขึ้น

“สำคัญมากเขี้ยวละ ในอรรถกถาที่ว่าด้วยเรื่อง ศรัทธา ๔ นั้น จะเห็นว่าเป็นเรื่องของกรรมเสีย ๓ ข้อ ศรัทธา ๔ มีอะไรบ้าง” อาจารย์ตั้งคำถาม ลูกศิษย์ทุกรูปนั่งนิ่งเพราะไม่ทราบ อาจารย์จึงต้องอธิบายขยายความว่า

“ศรัทธา ในที่นี้หมายถึงความเชื่อที่ประกอบด้วยเหตุผล ซึ่งมี ๔ ประการดังต่อไปนี้” ท่านเขียนลงบนกระดานดำพร้อมคำอ่าน

๑. กัมมัสัทธา อ่านว่า กัม-มะ-สัท-ธา
๒. วิปากัสัทธา อ่านว่า วิ-ปา-กะ-สัท-ธา
๓. กัมมัตสสกาสัทธา อ่านว่า กัม-มัต-สะ-กะ-ตา-สัท-ธา
๔. ตถาคตโพธิสัทธา อ่านว่า ตะ-ถา-คะ-ตะ-โพ-ธิ-สัท-ธา

“ท่านอาจารย์ครับ ศรัทธา กับ สัทธา ต่างกันอย่างไรครับ ผมหมายถึงที่เขียนด้วย ศ.ศาลา กับที่เขียนด้วย ส.เสื่อ” พระบุญชุกถาม

“ต่างกันตรงที่คำแรกเป็นภาษาสันสกฤต ส่วนคำหลังเป็นภาษาบาลี ส่วนความหมายนั้นเหมือนกัน ในภาษาไทยเรามีทั้งคำภาษาบาลีและคำภาษาสันสกฤตปะปนอยู่ เราจึงเขียนทั้งสองแบบ” พระมหาบุญตอบ

“ผมอยากให้คุณอาจารย์ช่วยอธิบายความหมายของ ศรัทธา ๔ ที่เขียนบนกระดานครับ” พระบุญสร้างเสนอ

“ตกลง ผมจะอธิบายให้ฟัง **กัมมสัทธา** หมายถึงเชื่อกรรม เชื่อกฎแห่งกรรม เชื่อว่ากรรมมีอยู่จริง คือ เชื่อว่าเมื่อทำอะไรโดย มีเจตนา จงใจทำทั้งที่รู้ ย่อมเป็นกรรม คือเป็นความดีความชั่วมี ขึ้นในตน เป็นเหตุปัจจัยก่อให้เกิดผลดี ผลร้ายสืบเนื่องต่อไป การ กระทำไม่ว่างเปล่าและเชื่อว่าผลที่ต้องการจะสำเร็จได้ด้วยการ กระทำ มิใช่ด้วยอำนาจหรือนอนคอยโชค เป็นต้น”

“ตรงกับพระบาลีว่า **เจตนาหิ ภิกขเว กम्मํ วทามิ, เจตยิตฺวา กम्मํ กโรติ กาเยน วาจา ย มนสา** ไซ้ไหมครับ” พระชนวนถาม ด้วยเสียงที่ไม่ติดอ่างเลยสักนิด

“ถูกแล้ว ท่านชนวนเก่งนี่นา ผมขอชมเชยว่าท่านเก่งมาก ไหนลองแปลซิ” พอถูกชม อาการของโรคติดอ่างก็กลับมากำเริบ พระหนุ่มตอบว่า

“ดู...ดู...ก่อนภิกษุ...ภิกษุทั้ง...ทั้งหลาย...”

“ท่านชนวน” พระอาจารย์เรียกชื่อพระลูกศิษย์

“ครับ...ครับผม” พระลูกศิษย์ขานรับ

“ท่านปฏิบัติกรรมฐานบ้างหรือเปล่า”

“ผม...ผมปฏิบัติทุกวันครับ” ความจริงท่านทำตามที่พระ อุปัชฌาย์แนะนำตั้งแต่วันแรก มีชุดห้องสุขา สวดพาหุงมหากา และ ปฏิบัติกรรมฐาน แต่ถ้ามองไปทั้งหมดก็เกรงจะผูกเพื่อนร่วมชั้น หัวเราะเยาะ โดยเฉพาะพระบัวขาบ จึงตอบไปเท่าที่ท่านถาม

“ดีแล้ว จักรี้ตั้งสติกำหนด ไม่ติดอ่างหนอ ไม่ติดอ่างหนอ แล้วจึงค่อยตอบ” พระหนุ่มทำตาม ประเดี้ยวหนึ่งก็ตอบอย่างคล่องแคล่วว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม บุคคล ตั้งใจแล้วหรือคิดแล้ว ย่อมกระทำกรรมทางกาย ทางวาจา หรือ ทางใจ”

“ดีมาก ต่อไปผมจะได้อธิบายข้อ ๒ คือ วิปากสังขาร ซึ่ง หมายถึง เชื่อวิปาก เชื่อผลของกรรม เพราะวิปากแปลว่าผล เชื่อว่าผลของกรรมมีจริง คือเชื่อว่ากรรมที่ทำแล้วต้องมีผล และผลต้องมีเหตุ ผลดีเกิดจากกรรมดี ผลชั่วเกิดจากกรรมชั่ว ต่อไปข้อที่ ๓ ก็มัมัสสกตาสังขาร หมายถึง เชื่อความที่สัตว์มีกรรมเป็นของของตน เชื่อว่าแต่ละคนเป็นเจ้าของการกระทำของตน จะต้องรับผิดชอบ เสวยวิปากเป็นไปตามกรรมของตน ส่วนข้อสุดท้ายคือ ตถาคตโพธิสัทธา หมายถึง เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า มั่นใจในองค์พระตถาคตว่าทรงเป็นพระสัมมาสัมพุทธะ ทรงพระคุณทั้ง ๙ ประการ ตรัสธรรม บัญญัติวินัยไว้ด้วยดี ทรงเป็นผู้นำทางที่แสดงให้เห็นว่ามนุษย์คือเราทุกคนนี้ หากฝึกตนด้วยดีก็สามารถเข้าถึง ภูมิธรรมสูงสุด บริสุทธ์หลุดพ้นได้ ดังที่พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญไว้เป็นแบบอย่าง ครุฑ ๔ อย่างนี้ ว่าโดยใจความแล้ว ๓ ข้อต้น ย่อมรวมลงในข้อ ๔ ได้ทั้งหมด”

“หมายความว่าถ้าเราเชื่อข้อที่ ๔ เพียงข้อเดียวก็เท่ากับเชื่ออีก ๓ ข้อด้วยใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว อันที่จริงพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาอเทวนิยม คือไม่เชื่อในพระเจ้าว่าเป็นผู้สร้าง ผู้บันดาล เหมือนที่ศาสนาเทวนิยมเชื่อกัน เมื่อเป็นดังนี้พระพุทธศาสนาจึงไม่เน้นเรื่องครุฑา ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่ เพราะคำสอนของพระพุทธองค์เป็น สัจธรรมที่มีอยู่ตามเหตุปัจจัยในธรรมชาติ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่ออย่างไร สัจธรรมก็ยังคงเป็นสัจธรรม ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามความ

นารีผล

เชื่อหรือไม่เชื่อของใคร เอาละ สำหรับวันนี้ขอยุติไว้เพียงเท่านี้ ขอให้พวกท่านทบทวนสิ่งที่เรียนมาทั้งหมด พรุ่งนี้พบกันใหม่” พระลูกศิษย์พากันกราบพระอาจารย์ เมื่อพระมหามานูญออกจากโบสถ์ไป พระบัวขาบก็สร้างทำปากเปี้ยวแล้วเดินตุ้บตุ้บเป่ล้อเลียนพระชนวนด้วยนีกฤษยาที่พระอาจารย์ชมพระรูปนั้น เพื่อนร่วมชั้นครั้นเห็นพฤติกรรมอันไม่พึงปรารถนาของพระบัวขาบต่างพากันคิดในใจว่า คนบ้าอย่างถือ คนดีอย่างสอน ขณะเดินกลับกุฏิที่พัก

๔๘

พระบัวขาบ

MSกระทำของพระบัวขาบนั้นท่านพระครู ฐิต และ เห็น มาโดยตลอด จริงอยู่ บางครั้งท่านอาจจะไม่เห็นด้วยตา เพราะต้อง วุ่นอยู่กับภารกิจต่าง ๆ ซึ่งนับวันก็มีมากขึ้นจนแทบไม่มีเวลาได้พักผ่อน หากท่านก็ทราบความเป็นไปของพระลูกวัดทุกรูป วิชาความรู้ต่างๆที่ได้เล่าเรียนฝึกฝนจนเชี่ยวชาญมาแต่ครั้งอดีต ช่วยท่านได้มาก โดยเฉพาะวิชา เห็นหนอ ด้วยเหตุนี้จึงไม่จำเป็นต้องไปเดินสำรวจเพื่อตรวจสอบว่าใครเป็นอย่างไร เพียงกำหนด เห็นหนอ ก็ทราบความเป็นไปของบุคคลที่ท่านต้องการทราบ ดังนั้น เมื่อพระบัวขาบเดินผ่านหลังกุฏิ ท่านจึงใช้ให้เด็กชายขาวไปบอกว่าสมภารต้องการพบ

“หลวงพ่อมืออะไรจะให้ผมรับใช้หรือครับ” พระหนุ่มถาม หลังจากทำความเคารพพระอุปัชฌาย์แล้ว

“ก็ไม่มีอะไรมาก เพียงแต่อยากจะเรียกมาตักเตือนว่า การล้อเลียนผู้อื่นนั้นมิใช่สิ่งดีเพราะเท่ากับเธอกำลังทำกรรม”

“ผมไปล้อเลียนใครหรือครับ”

“อันนี้เธอคงทราบดี อย่ายามย์อนถามฉัน เมื่อก็ใครละที่ ทำเป็นคนปากเบี้ยว เดินกะเผลกๆล้อเลียนพระชนวน”

“ใครมาฟ้องหลวงพ่อก็หรือครับ” ท่านคิดว่าจะต้องมีคน

มาฟ้อง

“ไม่ต้องรอให้ใครมาฟ้องหรอก ฉันสังเกตเธอมานานแล้ว จึงได้เรียกมาเตือนว่าให้เลิกเสีย ไม่เช่นนั้นนั้นกรรมจะตามสนอง”

“สนองยังไงครับ” ถามเพราะไม่เชื่อว่าเวรกรรมมีจริงทั้งที่พระมหาบุญเพ็งสอนไปหยกๆ

“เธอจะไปได้แพนปากเบี้ยวนะซี” ท่านพระครูพูดเพราะเห็น

“อย่ากลัวเลยครับหลวงพ่อ ยังไงๆผมก็จะไม่เป็นอย่างที่หลวงพ่อพูด เพราะแพนผมสวย เป็นรองนางงามบ้านหมี่เขี้ยว นะครับ” พระหนุ่มถือโอกาสคุยโวโอ้อวด

“เอาละ ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร อันที่จริงฉันก็รู้ๆอยู่แล้วว่า คนดีอย่าสอน แต่ที่เตือนเพราะจะได้ไม่มาต่อว่ากันภายหลัง ทั้งนี้ก็หมดธุระแล้ว กลับไปได้” พระบัวขาบจึงกราบสมภารสามครั้ง แล้วเดินลงมา ครั้นพบเด็กชายขาวก็ถามขึ้นว่า

“เมื่อก็มีใครมาหาหลวงพ่อหรือเปล่า” ท่านอยาการู้เพื่อจะตามไปต่อว่า คนช่างฟ้อง

“ไม่มีครับ หลวงพ่อท่านทำงานอยู่ข้างบน ผมยังไม่เห็นว่า มีใครขึ้นไป”

“แล้วท่านลงไปไหนบ้างหรือเปล่า”

“ไม่ได้ลงไปไหนเลยครับ เพลท่านก็ไม่ได้ลงมาฉัน”

“เอ. ถ้าเช่นนั้นท่านรู้เรื่องนี้ได้ยังไงกัน”

“เรื่องอะไรหรือครับ” เด็กชายใคร่รู้ พระบัวขาบได้ทีจึงถือโอกาสระบายโทสะลงที่ลูกศิษย์ของสมภาร

“ไม่ใช่เรื่องของเอ็ง เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าเที่ยวได้มาสอดรู้สอดเห็นเรื่องของผู้ใหญ่ ประเดี๋ยวเขาจะว่าพ่อแม่ไม่สั่งสอน”

“ผมไม่มีพ่อไม่มีแม่” เด็กชายตอบเสียงห้วนด้วยรู้สึกโกรธ
“งั้นก็แสดงว่าหลวงพ่อเองไม่รู้จักสั่งสอน” พระบัวขาบได้
โอกาสว่าท่านพระครูเป็นการแก้แค้น

“นี่ท่านอย่ามาว่าหลวงพ่อของผมนะ ว่าผมผมยอมได้ แต่
ว่าหลวงพ่อผู้ซึ่งมีพระคุณยิ่งกว่าพ่อแม่ผม ผมยอมไม่ได้” เด็กชาย
พูดอย่างเอาเรื่อง

“แล้วเอ็งจะทำอะไรเข้า หรือว่าจะไปฟ้องศาล เสิญเลย ต่อ
ให้ข้ามาสามศอกไปบอกอำเภอก็ไม่กลัว” คนเป็นพระทำเหยียงๆ

“ผมไม่ต้องไปถึงอำเภอก็หรอก แต่ผมจะขึ้นไปบอกหลวงพ่อ
เดี๋ยวนี้แหละ” พูดกลางทำทีว่าจะขึ้นไปขึ้นบน พระบัวขาบจึงเดิน
กลับกุฏิด้วยไม่อยากถูกสมภารตำหนิติเตียนเป็นคำรบสองของวันนี้
เห็นฝ่ายนั้นไป เด็กชายจึงกลับมา นั่งยังที่เดิม นึกในใจว่า พระองค์
นี้มาบวชเสียผ้าเหลือง สึกไปก็คงเปลื้องผ้าลาย ทำไมวัดป่ามะม่วง
ต้องมีคนแบบนี้ด้วยนะ น่าสงสารหลวงพ่อดีจริงจริง เด็กชายคิดงุ่น
ง่านอยู่ผู้เดียว พอดีกับบุรุษไปรษณีย์มาส่งจดหมาย จึงนำขึ้นไป
ให้ท่านพระครู

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอ่านข้อความบนแผ่นกระดาษ ซึ่ง
เขียนด้วยอักษรไทยด้วยยุกขยิก เหมือนคนเขียนกำลังเรียนอยู่ชั้น
ประถม ทว่าการใช้ภาษาและตัวสะกดการันต์ถูกต้องตามหลัก
ไวยากรณ์ไทยทุกประการ นายวิกโก้เขียนมาจากประเทศเดนมาร์ก
กราบเรียนว่าจะพาเพื่อนร่วมงานมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัด
ป่ามะม่วงเป็นเวลา ๑๕ วัน จากนั้นจะพากันไปทัศนศึกษาไปยังจังหวัด
ภาคเหนือและภาคอีสาน แล้วจึงเดินทางกลับประเทศเดนมาร์ก เขา
และคณะจะมาถึงท่าอากาศยานดอนเมืองตอนเช้ามีดของวันที่ ๒๙
ตุลาคม จะเหมารถแท็กซี่จากสนามบินให้มาส่งที่วัด ท่านพระครู

เห็นว่าเป็นช่วงที่เหมาะสมเพราะออกพรรษาแล้ว ทั้งพระหล่อก็คงสึก
 हालापेत्त ท่านจะขอให้พระหล่อซึ่งจะกลับไปเป็น นายหล่อ ช่วย
 ขับรถไปรับนายวิกโก้และคณะ พาไปนมัสการพระพุทธรูปคฤหาสน์
 รัตนปฏิมากรแก้วมรกต พระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองของไทย จากนั้น
 จึงค่อยพามาวัดป่ามะม่วง นับเป็นโอกาสดีที่ท่านจะได้ปฏิบัติ หน้าที่
 ในฐานะเป็นเจ้าของบ้าน

เรื่องการต้อนรับขับสู้อาคันตุกะผู้มาเยือนนั้น พระพุทธองค์
 ก็ทรงสอนไว้ เรียกว่าปฏิสันถาร ๒ ซึ่งได้แก่ อามิสปฏิสันถาร คือ
 การต้อนรับด้วยสิ่งของ และธรรมปฏิสันถาร คือการต้อนรับด้วย
 ธรรม ท่านนึกถึงคำประพันธ์ที่กวีผู้หนึ่งแต่งไว้ “เป็นธรรมเนียม
 ไทยแท้แต่โบราณ ใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับ ทั้งน้ำท่าตาม
 มีและตามเกิด ให้เพลินเพลิดเพลินกว่าจะกลับ” ภิกษุวัยสี่สิบเศษ
 ตั้งใจว่าจะปฏิบัติหน้าที่ให้ดีที่สุด แต่ก่อนอื่น เห็นจะต้อง ไตรจิต
 ไปบอกนายวิกโก้เสียก่อนว่าท่านจะส่งนายหล่อไปรับที่สนามบิน แม้
 จะมีลูกศิษย์ลูกหา มากมาย หากก็มีหนุ่มนอร์เวผู้เดียวเท่านั้นที่ท่าน
 สามารถใช้จิต คุย กับเขาได้ นายวิกโก้มาได้ของดีไปจากเมืองไทย
 ส่วนลูกศิษย์คนอื่นๆนั้นยัง มือไม่ถึง เพราะพวกเขาไม่รู้ ทั้งไม่ใฝ่
 ใจที่จะรู้ว่าเมืองไทยนั้นมีของดีอะไร

ถึงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ทิดสีกใหม่มารับท่านพระครูเวลาตีสาม
 ตามนัด การได้มีโอกาสเข้ามาสู่ร่มกาสาวพัสตร์อีกครั้ง ทำให้เขา
 เป็นคนที่มีคุณภาพยิ่งกว่าเดิม บวชครั้งแรกเขาไม่รู้อะไรมากนัก
 เพราะเป็นการบวชตามประเพณี หากในครั้งนี้อาจารย์ ได้อะไร มาก
 ขึ้น อย่างน้อยก็ได้สัปปุริสธรรมครบทั้ง ๗ ข้อ นิสสัยล่าช้ามาไม่ตรง
 ตามนัดพลันมลายหายไป ว่าที่จริงแล้วเขาซาบซึ้งกับการถือเพศ
 บรรพชิตเป็นอย่างมาก หากไม่หวังแม่ประยงค์และลูกๆ ก็คงไม่ยอม

สีกหาลาเพศเป็นแน่

นายวิกโก่ดีใจนักที่ท่านพระครูมารับเขาและเพื่อน ๆ ทั้งดีใจและเกรงใจเพราะรู้ว่าท่านมีงานมากและคงต้องทิ้งงานมา ตอนคุยกัน ท่านบอกเพียงว่าจะให้นายหล่อขับรถมารับ จะได้ไม่ต้องเสียค่าแท็กซี่

“โยมสาส์นกับคิมน้อยไม่ได้มาด้วยหรือ” ท่านถามถึง ศิษย์สะไภ้ และลูกชายของหล่อน

“ไม่ได้มาครับ ลิลลี่เขาไม่ยอมมากับคนหมู่มากแล้วก็มีแต่พวกผู้ชาย เขาฝากกราบหลวงพ่อด้วยครับ” หม่อมใหญ่ตอบ จากนั้นจึงแนะนำเพื่อน ๆ วยเดียวกับตนให้รู้จักท่านพระครู หม่อมจากต่างแดนทั้งเจ็ดคนนั่งคุกเข่าแล้วกราบสามครั้งแบบเดียวกับที่นายวิกโก่ทำเมื่อตะกี้ กราบเสร็จจึงลุกขึ้นยืน สมภารวัดป่ามะม่วง ทักทายนางศรัยกับบุคคลทั้งเจ็ดโดยมีนายวิกโก่เป็นล่าม ครั้นเห็นว่าพอสมควรแก่เวลาแล้วจึงนำพวกเขาไปขึ้นรถเพื่อไปยังวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของท้องสนามหลวง

ท่านพระครูนั่งหน้าคู่กับคนขับ ส่วนนายวิกโก่กับเพื่อน ๆ นั่งข้างหลัง ออกจากดอนเมืองได้พักใหญ่ๆ ก็มาถึงถนนราชดำเนินกลาง อันเป็นทางตรงไปสู่ท้องสนามหลวง หม่อมต่างแดนนายหนึ่งเกิดปวดปัสสาวะจึงบอกนายวิกโก่ เพื่อนๆ อีกหกคนครั้นได้ยินเลยเกิดความรู้สึกอยากเข้าห้องสุขาบ้าง คนเป็นหัวหน้าจึงเคาะกระຈกเพื่อบอกคนขับ พอดีเป็นจังหวะที่รถติดไฟแดง เขาจึงชะงักหน้าออกไปบอกนายหล่อ นายหล่อเรียนท่านพระครูให้ทราบ เลยเป็นอันทราบกันทั้งคันรถว่าผู้โดยสารต้องการห้องสุขา!

“งั้นก็เลี้ยวเข้าบางลำภูตรงสี่แยกคอกวัวก็แล้วกัน ไปขอเข้าที่วัด ขำรู้จักกับเจ้าคุณรูปหนึ่ง ชอบพอกันมาหลายปี ท่านเคยมา

ที่วัดป่ามะม่วงหลายครั้ง” เมื่อเอยนามเจ้าคุณรูปนั้นปรากฏว่านาย หล่อก็รู้จัก ทั้งยังเคยขับรถพาท่านไปเที่ยววัดพระนอนจักรสีห์ใน ฐานะเป็นอาคันตุกะของท่านพระครู

เมื่อสัญญาณไฟเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียว นายหล่อจึง ออกรถ ถึงสี่แยกคอกวัวก็เลี้ยวขวาเข้าบางลำภู สักครูก็มาจอดที่ หน้ากุฏิหลังหนึ่ง ท่านพระครูรู้สึกโล่งใจที่พบท่านเจ้าคุณ จึงพูด กับนายวิกไก่อ่า

“บอกเพื่อนๆให้ลงจากรถมาเข้าห้องน้ำ เจ้าของกุฏิกับ หลวงพ่อชอบกันมานาน” เมื่อทุกคนลงจากรถ ท่านจึงพาเข้าไป กราบเจ้าคุณ

“กระผมพระครูเจริญจากวัดป่ามะม่วงครับ กระผมกับนาย หล่อไปรับชาวต่างประเทศที่สนามบินดอนเมือง”

“แล้วยังไง” เจ้าคุณถาม ไบหน้าไม่บ่งบอกว่ามี ปฏิสันถาร การวตา แต่อย่างไร

“กระผมจะขออนุญาตให้พวกโยมเขาใช้ห้องสุขาขอรับ” เห็นไบหน้าบอกบุญไม่รับของเจ้าคุณ ท่านพระครูรู้สึกใจฝ่อแผ่ขึ้น มาทันที

“ที่นี่มีแต่ส้วมพระ ไม่มีส้วมโยม ให้เข้าไม่ได้” พุดเสียง สะบัดๆแล้วจึงหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่านในท่านั่งไขว่ห้าง ไม่ สนใจใยดีต่ออาคันตุกะทั้งแปดคนกับหนึ่งรูป!

“จั้นกระผมก็ขอลา” ท่านพระครูบอกลาโดยมิได้กราบ เพราะถึงกราบเจ้าคุณก็คงไม่เห็นด้วยว่าหนังสือพิมพ์บังไว้ ออกมา จากกุฏิแล้ว นายวิกไก่อจึงพุดสัพยอกว่า

“ไหนหลวงพ่อบอกว่าชอบกันมานานยังไงล่ะครับ คนชอบ กันมานานเขาต้อนรับอย่างนี้เองหรือ” ไม่พุดเปล่า หากหันไปบอก

เพื่อนๆ ด้วยภาษาเดนมาร์ก คนทั้งเจ็ดพากันอมยิ้ม สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกเสียหน้า พุดกับศิษย์เอกว่า

“เจ้าคุณท่านทำให้หลวงพ่อรู้สึกว่าหน้าเหลืออยู่สองนิ้ว ไม้ไหวเลย ที่ท่านไปวัดเรา เราต้อนรับขับสู้อย่างดี แต่พอเรามาวัดท่าน ท่านกลับทำแบบนี้ เล่นเอาหลวงพ่อเสียหน้าหมดเลย ไม่เป็นไร เดี่ยวหลวงพ่จะพาไปเข้าที่ร้านกาแฟหน้าวัด หลวงพ่รู้จักกับเจ้าแก้ว”

“ชอบกันมานานอีกหรือเปล่าครับ” ศิษย์เอกสัพยอกอีก

“เอาเถอะ คราวนี้รับรองว่าได้เข้าแน่ เดินตามมาก็แล้วกัน” แล้วท่านจึงเดินนำหน้าไปยังร้านกาแฟหน้าวัด เจ้าแก้วกำลังชงกาแฟขายให้ลูกค้า ครั้นเห็นท่านก็ร้องทักทายน

“ซาหวักลี ท่าง ไปไหนมา” ท่านพระครูรู้สึกใจมาเป็นกอง จึงบอกเจ้าแก้วว่า

“อาดมาไปรับลูกศิษย์ซึ่งมาจากต่างประเทศ จะมาขอเจ้าแก้วเข้าห้องน้ำหน่อย”

“เข้าไปไม่สาย เหล็กอีกำลังซักผ้า” เจ้าแก้วปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย สมภารวัดป่ามะม่วงมีอันต้องเสียหน้าอีกเป็นคำรบสองของวันนี้ ท่านจึงกำหนด คิดหนอ คิดหนอ เพื่อจะได้เกิดปัญญาแก้ปัญหาให้ลูกศิษย์ได้ บัดดล ปัญญา ก็บอกท่านว่า สังฆาแพพมากินชิ ท่านจึงบอกพวกเขาว่า

“เข้าไปในร้านทานกาแฟกันก่อน” นายวิกโก้ซึ่งบัดนี้ไม่มีแก่ใจจะพูดจาสัพยอก จึงบอกเพื่อนๆ ให้เข้าไปนั่ง เพื่อนคนหนึ่งกระซิบว่าเขาปวดจวนจะไหลอยู่แล้ว เมื่อทุกคนเข้ามานั่ง นายหล่อจึงลุกออกไปสังฆาแพพธอนมาเลี้ยงกัน เจ้าแก้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ หันไปบอกลูกค้าใหม่ว่า ลอเหลียวนะ เหลียวเหลียวถ่าย

“งั้นก็ขอเข้าห้องน้ำก่อนแล้วกัน” ท่านพระครูได้โอกาส
“ล่ายเลย ล่ายเลย” แยกหันไปตะโกนบอกลูกน้องที่กำลังนั่ง
ซักผ้าอยู่ในห้องน้ำว่า

“พวกลื้อออกมาห้อง ลูกค้าเค้าจําใช้ห้องน้ำ” เมื่อเด็กสาว
สองคนออกมา บรรดาผู้มีทุกข์ก็ทยอยยกกันเข้าไปปลดทุกข์ เป็นอัน
ว่าท่านพระครูสามารถแก้ปัญหาให้ลูกศิษย์ได้สำเร็จ

ออกจากวัดพระศรีรัตนศาสดาราม นายหล่อจึงพาพระ
อุปัชฌาย์และอาคันตุกะไปฉัน และรับประทานอาหารเช้าที่ท่านพระ
จันทร์ สมภารวัดป่ามะม่วงคิดจะไปกราบเยี่ยมเจ้าคุณโชดกที่คณะ
๕ วัดมหาธาตุ แต่เมื่อ เห็นหนอ รายงานว่าท่านไปขอนแก่น จึง
พาลูกศิษย์และคณะกลับวัด

“เจ้าคุณรูปนั้นแย่มากนะครั้นหลวงพ่อก่อนที่ลงมาวัดเราอีก
ผมจะไม่ต้อนรับ จะไม่รับใช้ใดๆทั้งสิ้น” นายหล่อชวนคุยเมื่อรถแล่น
ผ่านดอนเมืองมาแล้ว เห็นพระอุปัชฌาย์ไม่ตอบ จึงพูดต่อว่า

“แบบนี้เข้าตำรา ดีแต่กิน ฤกษ์ไม่ใช้ เห็นแก่ตัว คบไม่ได้”
ท่านพระครูนั่งฟังและออกจะเห็นด้วยกับลูกศิษย์ เพราะเจ้าคุณรูป
นั้นเป็นอย่างไรที่เขาว่าจริง หากท่านไม่มาประสบด้วยตนเองก็คงยัง
ไม่รู้ แทบไม่น่าเชื่อว่าในสังคมของสงฆ์ซึ่งถือเป็นสังคมของผู้มี
คุณธรรมสูงสุดจะมีคนประเภทนี้ปะปนอยู่

“เกิดท่านมาที่วัดอีกหลวงพ่อก่อนจะต้อนรับขับสู้เหมือนแต่ก่อน
ไหมครับ” ลูกศิษย์ถาม เห็นท่านไม่พูด เขาจึงหาวิธีให้ท่านพูด

“ก็ต้องทำไปตามหน้าที่ เพราะข้าเป็นศากยบุตรพุทธโอรส
สิ่งใดที่เสด็จพ่อตรัสสอนไว้ ข้าก็ต้องปฏิบัติตาม จะเอาเรื่องส่วนตัว
มาปะปนไม่ได้ เอาละ ข้าจะสาธยายให้เอ็งฟังว่าทำไมถึงต้องทำ คือ
มีคำสอนที่เรียกว่า คารวตา ๖ ได้แก่ ๑. สัตตถุคารวตา - ความ

เคารพในพระพุทธเจ้า ๒. ธัมมคารวตา - ความเคารพในพระธรรม
๓. สังฆคารวตา - ความเคารพในพระสงฆ์ ๔. ลิกขาคารวตา - ความ
เคารพในการศึกษา ๕. อัปปรมาทคารวตา - ความเคารพในความ
ไม่ประมาท ๖. ปฏิสันถารคารวตา - ความเคารพในปฏิสันถาร
ธรรม ๖ อย่างนี้ย่อมเป็นไปเพื่อความไม่เสื่อมแห่งภิกษุ เพราะฉะนั้น
ถ้าข้าไม่ต้อนรับเจ้าคุณรูปนั้นเท่ากับข้าไม่มีปฏิสันถารคารวตา”
ท่านพระครูอธิบาย

“ถ้าเช่นนั้นสิ่งที่เจ้าคุณปฏิบัติต่อหลวงพ่อกับพวกผมก็เท่า
กับท่านไม่มีปฏิสันถารคารวตา ย่อมเป็นไปเพื่อความเสื่อมแห่งตัว
ท่าน เพราะท่านเป็นภิกษุ”

“อันนั้นก็เป็นเรื่องของท่าน ไม่เกี่ยวกับข้า” สมณะตอบเสียง
เรียบ

“ไม่เกี่ยวได้ยังไงละครับ ก็ท่านทำให้หลวงพ่อบ้าอายขาย
หน้า ผมจึงส่งสารหลวงพ่อกำลังเลย”

“นั่นซี หน้าข้าเหลืออยู่สองนิ้ว ทำไมเอ็งไม่ช่วยข้าล่ะ”

“ผมก็อยากจะช่วยเหมือนกันครับ โดยเฉพาะตอนที่เพื่อน ๆ
นายวิกโก้ยืมเยาะหลวงพ่อกับผม ผมอยากจะแก้ตัวแทน แต่เสียดายที่
ผมส่งภาษาไม่เป็นเพราะเรียนมาน้อย” เขาแก้ตัว

“อย่ามาแก้ตัวเลย เพราะเอ็งไม่อยากจะช่วยข้าต่างหากล่ะ เอ็ง
ตั้งใจให้เห็นข้าหน้าแตก” สมภารวัดป่ามะม่วงเริ่มกระเซ้าเย้าแหย่

“โถ ๆ ๆ ใครจะไปทำอย่างนั้นกับหลวงพี่ที่เคารพ” นายหล่อ
ว่า หลวงพ่อกลายเป็น หลวงพี่ เพราะกลอนพาไป

“โยมโถแกแก่คร่าวพ่อคร่าวแม่ อย่าไปเรียกแกโถเฉย ๆ ต้อง
เรียกป่าโถ หรือน้ำโถ” ท่านพระครูตั้งใจว่า

“ครับ ป่าโถก็ป่าโถ” ลูกศิษย์คล้อยตาม .

“ดี ว่านอนสอนง่ายอย่างนี้จะได้เจริญรุ่งเรืองต่อไปในอนาคต”

“เรื่องนั้นหลวงพ่อก็ไม่ต้องห่วง ผมเป็นศิษย์ก้นกุฏิพระครูเจริญ ก็ต้องเจริญอยู่แล้ว” ศฤหันธ์พูดจ้อยๆ

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อตอนเช้า ทำให้ข้าเห็นสังขารอย่างหนึ่ง” บรรพชิตเปลี่ยนเรื่องสนทนาเสียทันใด

“หลวงพ่อกับเห็นอะไรหรือครับ”

“เห็นทุกข์นะซิ ทำให้ข้านึกถึงพระพุทธวจนะที่ว่า การเกิดเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ การไม่เกิดเป็นเหตุให้เกิดสุข เมื่อมีการเกิดเป็นอันหวังได้ทุกข์นี้ คือความหนาว ความร้อน ความหิว ความกระหาย อูจจาละ บัสนวาระ สัมผัสไฟ สัมผัสท่อนไม้ สัมผัสศาสตรา... สรุปลแล้ว เหตุของทุกข์ทั้งหลายย่อมมาจากการเกิด และทุกข์ที่พวกเราเผชิญกันเมื่อตอนเช้าก็คือ บัสนวาระ เมื่อก่อนข้าไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไรว่าบัสนวาระมันทุกข์ได้อย่างไร แต่ตอนนี้เข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนแล้วก็เข้าใจไปถึงอูจจาละด้วย เพราะฉะนั้นข้าจึงอยากจะช่วยปลดทุกข์ให้กับญาติโยมอันเนื่องมาจากอูจจาละบัสนวาระ”

“หลวงพ่อกับจะทำยังไงหรือครับ” ลูกศิษย์ไม่เข้าใจ

“สร้างห้องสุขาไงล่ะ กลับไปนี่ข้าจะสร้างห้องสุขาเพิ่มอีก ๒๐ ห้อง จากที่มีอยู่แล้วสิบห้อง ญาติโยมที่มาทำบุญจะได้ไม่ต้องเข้าคิวรอห้องสุขากัน”

“แหม หลวงพ่อกับผมเห็นแต่เขาสร้างกุฏิสร้างโบสถ์กัน แต่ที่นี่หลวงพ่อกับจะสร้างส้วม แล้วจะได้บุญเท่าสร้างกุฏิสร้างโบสถ์ใหม่ครับ” นายหล่อรู้สึกกังขา

“ข้าว่าจะได้บุญมากกว่าด้วยซ้ำ เอ็งลองคิดดูซิ คนที่เขาต้องการใช้ห้องสุขาน่ะ เพราะเขากำลังมีทุกข์ เท่ากับเราช่วยปลดทุกข์

ให้เขา ว่าแต่ว่าตอนนี้ข้าก็ไม่มีปัจจัยส่วนตัวพอที่จะมาสร้างห้องสุขา ๒๐ ห้องได้ เห็นจะต้องให้วรวานเอ็งให้เอาแหวนเพชรไปขาย ลองถามแม่ประยงค์ดูก่อนเพื่อเขาอยากจะทำซื้อไว้เอง บอกว่าข้าขอราคาเท่ากับห้องสุขา ๒๐ ห้องเท่านั้น” ท่านหาทางคืนแหวนให้แม่ประยงค์ ซึ่งเท่ากับ ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว ถึงอย่างไรแหวนวงนั้นก็คงราคาแพงกว่าเงินที่จะใช้จ่ายในการสร้างห้องสุขา

“ครับ แล้วผมจะจัดการตามนี้ หลวงพ่อสบายใจได้”

เมื่อถึงวัดป่ามะม่วง ท่านพระครูจัดการให้นายวิกโก้และคณะพักที่กุฏิกรรมฐาน โดยให้แยกกันพักคนละหลัง จะได้สะดวกแก่การปฏิบัติ นายวิกโก้ได้พักกุฏิที่นางเสอั้งสร้างถวาย เพราะรู้เรื่องราวของเจ้าของกุฏิเป็นอย่างดี เมื่อทุกคนเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว ท่านจึงกลับมายังกุฏิและนำแหวนเพชรมาให้แก่นายหล่อหนุ่มใหญ่วัยไล่เลี่ยกับสมภารรับไปแล้วจึงลากลับบ้านเรือนตน

วันรุ่งขึ้น อาคันตุกะรายแรกที่มาเยือนท่านสมภาร ก็คือ นายหล่อกับแม่ประยงค์ ทันทักที่พบพระอุปัชฌาย์ สามีแม่ประยงค์ ก็รายงานว่า

“เขาไม่ยอมซื้อครับหลวงพ่อ แล้วเขาก็ไม่ยอมให้ขายด้วย เขาไปติดต่อช่างสร้างห้องสุขาแล้ว ช่างเขาคิดราคาห้องละ ๑,๕๐๐ บาท ๒๐ ห้อง เขาคิด ๒๕,๐๐๐ ลดไป ๕,๐๐๐ แม่ประยงค์เขาจะออกเอง แต่มีข้อแม้ว่าหลวงพ่อจะต้องเก็บแหวนวงนี้ไว้ และจะไม่ขายให้คนอื่น” เจ้าของกุฏิจึงพูดกับแม่ประยงค์ว่า

“คงไม่ได้หรอกโยม อาตมาตั้งใจจะสร้างเอง ไม่ต้องการจะรบกวนญาติโยม อีกประการหนึ่ง อาตมาก็ไม่ต้องการจะเก็บแหวนวงนี้ไว้ เพราะของมีค่าย่อมไม่สมควรแก่สมณะ ถ้าโยมไม่รับซื้อไว้อาตมาก็จะให้เขาเอาไปขายร้านเพชร” ท่านพระครูพูดเสียง

หนักแน่น ท่านจะไม่ยอมแพ้แม่ประยงค์เหมือนที่นายหล่อยอม เมื่อท่านพูดมาอย่างนี้ แม่ประยงค์ก็มิรู้ที่จะทำประการใด หากเป็นนายหล่อยิ่งบังคับขู่เข็ญได้ เพราะเขายอมเธอทุกอย่าง แต่นี้เป็น หลวงพี่เจริญ ที่เธอเคยหลงใหลได้ปลื้มสมัยที่ท่านเป็นนักดนตรีฝีมือเอก ทว่าเหตุการณ์เหล่านั้นได้เกิดขึ้นและจบลงแล้วในอดีต ขึ้นพื้นผอยหาตะเข็บความลับก็จะแตกเสียเปล่า ๆ จึงพูดขึ้นว่า

“ถ้าเช่นนั้น ดิฉันก็จะรับซื้อไว้ในราคา ๕๐,๐๐๐ บาท แต่วันนี้ดิฉันเตรียมมาถวายแค่ ๒๕,๐๐๐ พรุ่งนี้ดิฉันจะให้ทิดหล่อนำที่เหลือมาถวาย”

“ยังไม่ต้องรีบหรอก อาตมายังไม่มีธุระต้องใช้จ่ายเงิน ผากไว้ก่อนก็แล้วกัน จะใช้เมื่อไรอาตมาจะบอกไปทางโยมหล่อย”

“จ้ะก็ตามใจท่านแล้วกัน พี่หล่อยากกลับกันเถอะ” พูดเสียงประชดนิด ๆ คนกลัวเมีย ผู้ซึ่งไม่รู้ต้นลิกหนาบางจึงพาภรรยากลับบ้าน สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกโล่งใจที่แก้ปัญหาก็ได้ก็อีกเปลาะหนึ่ง และที่สำคัญกว่านั้นก็คือ วัดป่ามะม่วงจะมีห้องสุขาเพิ่มขึ้นอีก ๒๐ ห้อง!

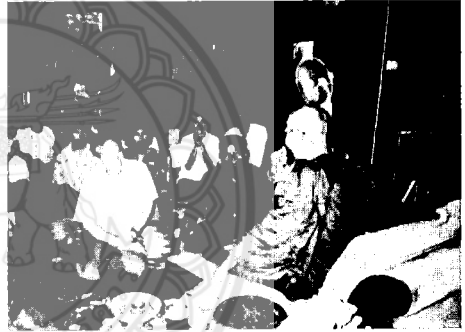

นาฬิกา

Hāsacitto (Viggo) กับพระครูภาวนาวิสุทธิ
(จรัญ จิตกรมโม) พ.ศ. ๒๕๑๐

พระภิกษุ ทาสจิตโต (วีโก้)
Bhikkhu Hasacitto (Viggo)

วีโก้ บรุณ และ พ.ต.ท. ชน อินทนา
สนทนากับหลวงพ้อ พ.ศ. ๒๕๓๗

พันตำรวจโทชน อินทนา

พันตำรวจโทชน อินทนา และคุณนายเฉลา